KADER ARVAS

BOOKSFER.com

PUSULA

kolezyum

EPHESUS

PUSULA

BOOKSFER.com
kolezyum

KADER ARVAS

EPHESUS

GİRİŞ

BOOKSFER.com

Gözlerde bulunan sükûnete bir fısıltı yeter bazen. Hayatın içiyle dışı birbirine geçerek kalpte zelzeleler meydana getirir. Ciğerleri sarsan ateş topu mideye indiğinde, tüm doğrular bir bakışla unutulur.

Ilık bir meltemin okşayışına ya da güneşin ilk ışıklarının yeryüzüne inmesine benzer. Hissedilen şey kelimelere sığdırılamayacak kadar büyüktür. Anlatılan duygu topuna imkânsız bir aşkın çiğ tanesi de düşünce, kıvılcımlardan göğe yükselen bir dumanla meyvesi beklenir. Tam dokuz ay, dokuz gün sonra deli divane iki âşığın yapıtı olan bir kız çocuğu gelir dünyaya.

Gözleri en az annesininki kadar çekici, çimlere serpilmiş toprağı andıran ela. Beyaz tenindeki keskin hatlarına eşlik eden gülkurusu dudakları ve kömür karası saçları ise bütün güzelliklerin toplanıp da ona işlendiği zannedilecek kadar iç geçirici bir görüntüyü gözler önüne seriyor. Asiliğin en önemli verisi olan dik başı ve burnu insanda ona sahip olma isteği uyandırıyor.

1. BÖLÜM

BOOKSFER.com

Oysa gerçekler tamamen farklıydı. Büyük aşkın meyvesi, ne kendisine verilen güzelliklerin aksine aşk dolu ailesinin tatlı prensesi olmuştu ne de güzelliğini önemseyip dişiliğini fark edeceği zamanın bilincindeydi. Kesinlikle mükemmel değildi. Çünkü duyguları vardı.

Geniş göğüs kafesinin çepeçevre sardığı kalbi henüz büyüyememişti. Ne gözüktüğü kadar ulaşılmaz ne de anlaşıldığı kadar sessizdi. Sadece annesinin ölümündeki tek tanık ve ölümüne sebep tek kurbandı.

Gözleri gördüğü dehşetle büyürken henüz altı yaşındaydı. Kanın acı kokusu, annesinin beynine uçan mermiyle beraber dolmuştu burnuna.

O günden sonra babasının biriciği olmak bir yana, insan yerine koyduğu bir varlık bile olamamıştı. Olayın üzerinden on yıl geçmişti. On altısında gözleri ışık saçan bir genç kızdan farksızken arsız bir intikam planının ana merkezindeki düşmanına doğrultulmuş namluydu.

Çocukluğunu, annesinin vuruluşunu izlerken saklandığı dolabın tahtasına kazımıştı. Hayatını ise babasının, annesinin fotoğrafı karşılığında pazarlığa oturduğu masaya bırakmıştı. Ve yine sıradan gözüken ancak planlı ve nefes alma süresi dahi hesaplanmış bir güne uyandırılacaktı.

Güneşin merhametli ışıkları göğü kolaçan ediyordu. Saçları yastığa serpilmişti ve sık kirpiklerle çevrili gözleri kapalıydı. Yelkovan akreple iş birliği hazırlığında, zehirli bir günü ona musallat etmek üzereydi.

Gökdelenlerin sardığı New York şehrindeki binalardan birinde oturuyordu. Asansör düğmesine her temasında ne kadar yüksekte saklandığını bir kez daha idrak ediyordu. Babası onu Rapunzel gibi saklıyor, bir canavar gibi eğitiyordu.

Bu metropolde, hayat sıkışan trafikte yankılanan fren sesleriyle başlarken o her yeni güne başucundaki komodinde çalan alarmla başlıyordu. Odası açık gri ve bordo renklerin harmanlandığı ahşap eşyalarla kaplı iç karartıcı bir dünyaydı onun için.

Gözlerini ilk seferde tamamen açamasa da alarmın rahatsız edici sesi katlanılmaz olunca elini uzatarak kapattı. Başının altındaki yastığı yüzüne kapatıp kaşlarını çatmaktan geri durmamıştı.

Üzerinde koyu yeşil kalın askılı bir tişört, altında ise siyah şort vardı. Uzun bacaklarına yorganı dolayarak yüzünden çektiği yastığı başının altına yeniden yerleştirdi. Güneşin huzurlu ılık ışıkları yüzünü aydınlatırken bu yeni güne neden uyandığını sorguladı. Hizmetçi kapıyı tıklatınca hırsla kapıya baktı çünkü bunu her zaman yapıyorlardı. Kalktığını kontrol edip uyandığını anladıklarında o gün ne giyeceğini seçerlerdi. Daha sonra jimnastiğe gittiği için çantasını hazırlamaya koyulurlardı. Babası kızına bir planı çok görmemişti.

Sabah jimnastikte, öğlen atışta, akşam tekvandoda, kim bilir, eğer takati kalırsa belki boks için antrenmanda. Hırsla hareketlenmeye çalışırken sargılı bileğini tutarak sızlandı. Daha dün jimnastik yaparken farkında olmadan sağ ayağına fazla yüklenmişti.

Kafasını yastığa bıkkın şekilde bırakıp güneşle yeniden bakışmak istemeyerek yataktan doğruldu. Ahşap komodinin üzerindeki lastiği alıp kişiliğine uygun iflah olmaz saçlarını tepesinde toparladı. Alnına dağılan söz geçiremediği birkaç ince saç teline ergensi bir tavırla üfleyip yataktan kalktı. Şehri ayaklarının altına seren camın önüne gitti ve geriye doğru esnedi.

Beyaz teni güneş ışınlarının dansına uyum sağlarken saçları topuzunun arasında diken diken olmuştu. Güneş, gözlerinin rengini açmış, açık toprak rengine çevirmişti.

Daha on altı yaşında, ergenliğin en ağır safhasında olmasına rağmen olgundu. Yaşıtları ona "Misi" diye sesleniyordu ama o bundan pek hazzetmezdi.

Sonuçta annesi adını Mislina koymuştu. Laubalilikten ve lakap takılmasından hiç hoşlanmazdı. Yaşına göre soğuk, biraz da kaprisliydi. Üstelik hiçbir arkadaşına benzemiyordu.

Genelde sarışın olan arkadaşlarının arasında simsiyah saçlarıyla daima ön plana çıkıyordu. Aksi mümkün değildi, o yaşına göre oldukça çekiciydi. Kapı bir kez daha tıklatıldığında camdan uzaklaşıp elini saçına attı.

"Yaşıyorum, merak etme," diye seslendi hizmetçiye.

Bu defa kapı tıklatılmadan odaya girilmişti. Bayan Caroline kırkının sonunda, oldukça bilgili bir kadındı. Ensesinde topladığı sarımtırak saçlarına eşlik eden açık mavi gözlerine ve buruşuk suratında eğreti duran kırmızı ruja iğrenerek baktı Mislina.

Bu kadın, annesinin ölümünün ardından tepesine zebella gibi dikilmişti. İlk geldiğinde genç olmasına rağmen o kadar mesafeli ve kuralcı bir kadındı ki Mislina'ya adeta talim yaptırmıştı. Zamanla Mislina ile olgunlaşmış, orta yaşlı bir teyze olmuştu ancak hâlâ bir koca bulamamıştı.

Bulabilseydi belki daha iyi şeyler olabilirdi. Ne yazık ki başına kalmıştı işte, tek yaptığı şey ise dakik bir makine gibi her gün ritüelleri Mislina'ya tekrarlatmaktı.

Üzerine giydiği krem, klasik yaka gömlek ve altındaki dar kesim etek o kadar resmi gözüküyordu ki onu gören, genç bir kızın odasının kapısını çalacağını değil de bir toplantıya katılacağını zannederdi.

"Günaydın, Bayan Misina," dediğinde Mislina mesafeli sesin geldiği yöne dönerek kafasını olumsuz anlamda salladı.

İsmini bir türlü doğru telaffuz edememişti bu kadın. Mislina durumun üzerine düşmek yerine omuz silkerek odasında bulunan banyoya adımladı. Soğuk su cildini serinletmiş, ürperdiğinden kollarındaki tüyler havalanmıştı.

Ne zaman ürperse annesi aklına gelir, içi sökülür gibi olurdu. Yaşadığı duygu birikimi gözlerinin sulanmasına sebep olurken bakışlarını aynadaki yansımasından çekip diş macunu sürdüğü fırçayı dişlerine sürtmeye başladı.

Annesinin intikamını almaya yemin etmişti, daha doğrusu babası onu buna mecbur bırakmıştı. Annesine ait tüm fotoğrafları evden toplatan babası yüzünden neredeyse annesinin yüzünü unutmaya yüz tutmuştu. Tüm fotoğraflar Mislina'nın göremeyeceği bir yere bırakılmıştı.

Babası üç yıl önce onu ofisine çağırdığında, söylediklerini harfiyen yaptığı takdirde annesinin fotoğrafını göstereceğini hatta bir tanesini ona vereceğini söylemişti. Ama yıllar geçmesine rağmen ne annesinin fotoğrafını ne de ona ait herhangi bir şeyi görmemişti.

Zaten sözünü tutmadığından bu yana da babasının mavi gözlerine hiç bakmamıştı. Harzem Bey, oldukça soğuk ve ketum bir adamdı. Karısının ölümü, içinde yeşermeye başlayan dalların tümünü kurutmuştu.

O günden beri güldüğünü hiç görmemişti kızı. Hatta o olaydan sonra babasının kendisine sarıldığını, öptüğünü ya da şefkatle baktığını dahi görmemişti.

Mislina altı yaşına kadar anne sevgisini tadabilmişti ama babasıyla ilgili yaşanmışlıklarından pek emin olamıyordu. Babasının dengesiz iş seyahatleri, ona dair hatırladığı birkaç önemsiz detaydı yalnızca. Ancak annesi ile bu konuda tartıştıklarına adı kadar emindi. Çünkü babası eskiden pek temiz işlerle uğraşmıyordu.

Gerçi şimdi bir şirketi vardı ama yine de babasının ne kadar karanlık ve soğuk bir adam olduğunu görebiliyordu Mislina. Sanki arasına bir avuç kül üflenmiş gibi ağarmaya başlamıştı babasının saçları.

Yine de geriye doğru fönlü saçları ve dinç görüntüsüyle birçok kadının ilgi odağı olmayı başarabiliyordu. Hele ki gözleriyle saçlarının eşsiz uyumu, babasını çekici kılan en önemli detaydı. Annesinin neden bu adamı tercih ettiğini anlayabiliyordu.

Elini yüzünü kuruladıktan sonra banyodan çıkıp ahşap tuvalet aynasının önüne oturdu. Tepesinde topladığı saçlarını açarak taramaya başladığında Bayan Caroline kızın günlük spor çantasını hazırlamış, tuvalet masasının yanına bırakmıştı bile.

Bayan Caroline'in açık mavi gözlerini ve zil siyah saçlarını hayranlıkla süzdü. Mislina bu sırada geceden nemli kalan saçlarını toparlamaya başlamıştı. Onlar annesinin kendisine bıraktığı en büyük mirastı. Aksi halde bu kadar çabuk sıkılabilen bu sabırsız kızın, bu denli uzun saça tahammülü olamazdı. Ama annesinin onları nasıl taradığını çat pat hatırladığından, kesmek hiç içinden gelmiyordu. Nasıl kesebilirdi ki, aynı annesinin saçlarına benziyordu.

Bayan Caroline, "Efendim, saçlarınız çok uzadı, onları kısaltsak sizin için daha sağlıklı olur. Sürekli antrenman yaptığınız için sıklıkla duş alıyorsunuz, kurutması zor oluyor. Böyle giderse hastalanabilirsiniz," dediğinde gözlerini devirdi.

Evet, sağlığıyla ilgili sorun yaşarsa antrenmanlara gidemezdi ve babasının silahı olmaktan çıkıp işe yaramaz bir kuklaya dönüşürdü. Aksi takdirde kimse onun hasta olup olmamasını pek de kale almazdı zaten.

Yatağının üzerine göz gezdirdiğinde mavi şeritli siyah bir tayt ve sporcu atletiyle gri kapüşonluyu fark etti. Bayan Caroline'den çekinmeyerek üzerindeki şortu ve atleti çıkardı.

Ne de olsa ilk aylık periyodunu bile biliyordu bu kadın, onun için sorun yoktu. Hatta ilk sancısını çektiğinde "Anne!" diye ağlayışına birçok kez şahitlik etmişti bu soğuk duvarlarla çevrili ev.

Giyindikten sonra yatağın üzerine otururak gri parkeye bırakılmış markalı siyah spor ayakkabılarına uzandı. Bağcıklarını bağlarken hizmetçi ile hiç konuşmayıp kıyafetlerini katlamaya koyuldu. Bayan Caroline nazik olmaya çalışarak parmaklarının arasından kıyafetleri alınca kaşlarını çatarak doğrudan kadının kırışıklarla bezeli gözlerine baktı. Gözlerini kısıp ona doğru yürüdü. Boyu yaptığı aktivitelerden dolayı epey uzundu. Tepeden bir bakış atarak kararmış elalarına aldırmadan konuştu.

"Annem kıyafetlerini katlamanın büyük bir meziyet olduğunu söylerdi, Bayan Caroline. Onun için bunu bir daha yapmayı denemeyin lütfen," diye uyarıda bulunduğunda, karşısındaki mavi gözlerin tedirginlikle bezenmiş olduğunu sezdi.

Yaptığı özgüvenli hareketten sonra gülümseyerek arkasını döndü ve yalnız yapacağı kahvaltısı için yola koyuldu. Malum, babası onunla bugüne kadar hiç kahvaltı etme gereği duymamıştı. Ailesiyle en son kahvaltı yaptığı günün öğle vaktinde kaybetmişti annesini.

Yaşadıkları ev, tıpkı odası gibi soğuk bir şıklıkla döşenmişti. Gri boyalı koridor duvarlarında pahalı tablolar asılıydı. Köşede duran üzeri işlemeli vazo ise annesinindi.

Babasının dokunmadığı tek şey olan bu vazo, tenha koridora ışık katıyordu sanki. Üzerinde bulunan *rose gold* detaylar vazoyu sıradanlıktan koparıyordu. Mislina sert adımlarla pamuklu gri yolluğu döverek merdivenin başına gelmiş, ölüm sinen koridoru atlatmıştı.

Salonu boydan boya delen güneş ışığı, gri duvarların kasvetini sökmekte başarılı olamamıştı. Camla bitişik televizyon ünitesinin üzerinde duvara monteli bir televizyon yer alıyordu. Karşısında ise L koltuk ve birkaç parça eşyadan fazlası yoktu.

Babası her zaman ortada bulunan sehpaya az şekerli kahvesini koyar, dosyalara göz atarken yudumlardı. Ne kadar da uzak ve iç ürpertici bir atmosfere sahipti bu ev. Mislina, bazen nefes alamadığını zannediyor, yapabildiğini fark ettiğinde kendine hayret ediyordu.

L koltuğun yanında görkemli ışıklandırmanın eşlik ettiği bir yemek masası bulunuyordu.

En başta duran sandalyeyi evdeki sessizliği yırtarak çekti. Gözleri sabah olmasına rağmen açık bulunan ışıklandırmadan rahatsız olmuştu. İçinden sessiz sessiz söverek sandalyeye oturdu.

Şeker hastalığının pençesine düştüğü için yediği şeyler sınırlıydı. Zaten hasta olmasa da uğraştığı spor dalları sebebiyle gerekli besinleri düzenli olarak tüketmesi gerekiyordu. Önündeki tatlandırıcı karışımlı portakal suyundan bir yudum alarak diş macununun tadını bastırmaya çalıştı.

Diline yayılan kekremsi tatla yüzünü buruşturdu. Çatal ve bıçağın ağır porselende tuttuğu ritim salonda yankılanırken yumurtalı ekmekten küçük bir parça kesti. Lokmayı ağzında evirip çevirirken gözleri pencerenin ardındaki özgürlükteydi. İnsanlardan pek hazzetmediği doğruydu ama bir tane de olsa yakın arkadaşının olmasını isterdi. Beraber pijama partisi yapmasa da bisiklet sürebileceği, onu güldürebilecek, birlikte sokaklarda

amaçsızsa koşacağı ya da ona sürpriz doğum günü partisi düzenleyeceği bir arkadaş...

Belki basit bir not defteri bile hediye edilse insan gibi hissedebilirdi, Mislina. Ama doğum günü değil arkadaşları, babası tarafından bile bir kez dahi kutlanmamıştı. Babası Mislina'nın her doğum gününü kızını hiç götürmediği annesinin mezarında geçirirdi. Bu bir nevi annesinin ölüm sebebinin doğuşunu lanetlemekti.

Yeşil zeytini çatalında beklettiğini fark edip ekşimsi tadı diliyle buluşturdu. Tabağında bulunan yiyecekleri öyle ya da böyle tükettikten sonra koca bir bardak meyve suyunu devirdi. Daha sonra masadaki küçük porselende kendisine göz kırpan diyabet ilaçlarını alıp iki yudum suyla midesine gönderdi. Zaman dolmuştu, her zamanki gibi tam yarım saatte kahvaltı bitmişti.

Şoför arabanın arka kapısını açtığında Bayan Caroline eşliğindeki bina yolculuğu sona ermişti. Asansör o kadar hızlı hareket ediyordu ki bazen midesindekileri başında nöbet tutan Bayan Caroline'in suratına püskürtesi geliyordu.

Kahvaltı yapar yapmaz onu asansöre sokmasa midesi bu kadar ekşimezdi belki. Araba güvenlik kapısını aşıp okula doğru yol alırken gözleri camın dışındaki insanların telaşını seyre dalmıştı. Suluğunu cılız boynuna takmış, elinden tuttuğu annesinin büyük adımlarına ayak uydurmaya çalışan çocuk çarptı gözüne. Sarı saçları ışıl ışıl parlarken gülümseyerek annesinin telaşlı çehresine bakıyordu arada. Okula yetişmeye çalışıyorlardı muhtemelen.

Üç kırmızı ışık sonunda lüks araba ana yoldan geçip okulun bahçesinde yavaşça durdu. Şoförden önce inip yanında duran spor çantasını omzuna taktı. Mevsim, henüz yazı sonlandırmaya takati yetmeyen sonbahardı ve aylardan eylüldü. Yaşıtları ve ondan birkaç yaş ufak gençler bahçede gereksiz gülüşmeler eşliğinde konuşuyordu.

Kalabalığa attığı umursamaz bakışlarla uzun bacaklarının avantajını kullanarak hızla basamaklara ulaşmıştı ki arkadan birisi ona seslendi. Gözlerini devirip arkasından bağıran şahsın yanına gelmesini kafasını çevirmeden beklemeye başladı. Beklemekten nefret ederdi oysaki.

Okulunda ilgi odağı olmasının yanı sıra erkeklerden ayrı bir alaka görüyordu. Hiç kız arkadaşının olmaması ise hemcinslerinin ondan ürkmesi yüzündendi. Hatta arkasından bir şeyler geveleyen bir kızı en son tuvalette yakalayıp kafasını klozete sokmuştu. Ona göre pek bir şey yapmış sayılmazdı, sonuçta kimse kendisini bir pislik olarak nitelendiremezdi. O, yaşıtlarının aksine erkekleri tatmin etmiyordu.

"Hey! Mislina, nasılsın bakalım?" diyen öğrenci elini omzuna yavaşça dokundurmuştu. İngilizceyi aksanlı konuşması, onun buranın yerlisi olduğunu gösteriyordu.

Önce omzuna konan ele, sonra yüzüne hayran hayran bakan civciv saçlı çocuğa çevirdi bakışlarını. Yüzünde tek bir pürüz olmayan genç çocuk, sinekkaydı ırkıyla erkekten çok kadına benziyordu. Yuvarlak yüz hattına, hokka burnu ve hangi renk olduğuna çok kafa yormadığı açık tondaki gözleri eşlik ediyordu. Hatırladığı kadarıyla okulun basket takımında olan bu çocuk, aynı zamanda takımın kaptanıydı. Tabii bir de ismini hatırlayabilse daha güzel olacaktı. Galiba... Neydi? Michael olabilir miydi?

"Ne istiyorsun, Michael?" diye İngilizce olarak sorduğunda sesi soğuk ve katıydı.

Genç çocuk aldığı cevap karşısında bozulsa da gülümsemeye devam edip konuşmasını sürdürdü.

"Adım Michael değil, William, ama yine de bu ismi bana yakıştırdığın için teşekkür ederim," diyerek omuz silkti ve yarım ağız gülüşle Mislina'nın koluna ikinci kez dokunup "Bu akşam alt kattaki büyük spor salonunda basketbol maçım var. Belki beni seyretmeye gelmek istersin diye düşündüm, daha sonra da beraber bir şeyler içeriz," dediğinde Mislina içinden sabır dileyerek çocuğun laubali tavrını seyrediyordu.

Elinin birini kaldırıp omzundaki parmakları sertçe itti. Kaşının biri seğirerek dikeldiğinde karşısındaki küçük devin üzerine yürümeye başlamıştı bile. Cesareti bir an olsun geri çekilmez, damarında kaynayan kana karışmayı ihmal etmezdi. Burnundan dumanlar çıkaran bir boğayı andırırcasına başını kaldırdı ve çocuğa baktı.

"İnan bana, isminin ne halt olduğu umurumda değil. Eğer tatmin etmek için kullanacağını düşündüğün kızdan erkekliğine bir tekme yemek istemiyorsan," dedi ve alaycı bir havayla düşünür gibi yaparak "Nasıl diyordunuz... Hah, sanırım buldum: Kaybol dostum," dedi ve önünde dikilen çocuğu parmağının ucuyla ittirerek otomatik kapıya ilerledi.

Geniş omzuna astığı çantası ve müzik çalarındaki hareketli şarkılardan biri eşliğinde soyunma odasına doğru büyük adımlarla ilerliyordu. Koridorda bulunan insanlar onun geçişine göz atmadan edemiyor, sonrasında ise çekingen bakışlarını üzerinden çekiyorlardı. Üzerinde 46 yazan siyah boyalı dolabı açarak omzundaki çantayı bıraktı. Kilitledikten sonra anahtarını tekrar boynuna astı. Bugün hiç çalışma isteği yoktu.

Led aydınlatmalarla donatılmış duvarları ve yerleri beyazla karışık griyle bezeli spor salonu kendisine uzak bir görüntü çiziyordu. Sağ ve sol tarafta ısınmak için aletler, ortada ise hocalar bulunuyordu.

Ne yapacağını düşünüp tartarken hocaların çoktan antrenmana başlamaları canını sıkmaya yetti.

Ne kadar inkâr etse de sağ ayak bileği sızlıyordu. Esneme hareketleri yaparken bile kemiği yontuluyormuş gibi acı hissedeceğinden adı kadar emindi. Aklına gelen sinsi plan tüylerini ürpertse de babasına karşı hissettiği çekince her defasında niyetlendiği şeyi yapmaktan bu sefer onu alıkoyamayacaktı. Yavaşça arkasını döndükten sonra hızlı adımlarla spor salonundan ayrıldı.

Verdiği ani kararın getirisi telaş ve tedirginlikti. Bu sebepten etraftakiler onda ilk defa gördükleri duygu dolu hareketlere şaşkınlıkla bakıyorlardı. Sonuçta Mislina, yüzünde hiçbir mimik oynatmadan gezen bir kızdı. Şimdi ise telaşlıydı ve insanların bunu yadırgaması gayet normaldi. Boş olan soyunma odasına bakılırsa yaşıtları yeni başlayan derse akın etmişti.

Boynundaki kolyeyi çıkardıktan sonra dolabı açarak Bayan Caroline'in ona hazırladığı çantaya elini soktu.

Çantanın içinde şampuan, birkaç parça şort ve atlet dışında beyaz pileli bir elbise buldu. Kalın askılı elbise bele kadar oturtmalı, belden aşağı pileli geliyordu. Kaşlarını kaldırarak elbiseyi süzdükten sonra soyunma odasının boşluğundan faydalanıp üzerindekileri sıyırdı ve elbiseyi giydi.

Saçlarını omuzlarına akacak şekilde eliyle şekillendirdikten sonra çanta ve kıyafetleri dolaba bıraktı. Kilitleyip çıkacakken ayağında bulunan siyah spor ayakkabılara bakıp iç geçirdi. Elbiseyle hiç hoş olmamışlardı. Ortada bulunan uzun lacivert pufun önündeki pudra renkli sandaletler gözüne takıldığında ikinci kez düşünmedi bile.

Ayaklarına biraz büyük gelse de sandaletin burnu açık olduğundan sorun çıkarmayacak gibi görünüyordu. Okulun çıkış kapısındaki güvenlik görevlisinin kulübesine arkadan yaklaşarak ne yaptığına göz attı. Sapık herif, porno seyrediyordu.

Karşılaştığı görüntüye gözlerini devirdikten sonra insanların çocuklarını bu adama emanet ettiğine inanamadı. Parmak uçlarında hızlıca güvenlik kapısından geçerek ana yola bakan kaldırıma çıktı. Vızır vızır geçen arabalar kırmızı ışıkta durunca kendini yola bıraktı.

Rüzgârda uçuşan etekleri ve yüzünü döven gür siyah saçlarına ayak uydurup gözlerini yumdu. Koşar adım ana yolun ilerisindeki plaja gitti. İnsanlar hafta içi olmasına rağmen piknik yapıyor, gülüp eğleniyorlardı.

Bazı küçük çocuklar bellerindeki simitlerle ebeveynlerinin izlerini sürerken bazıları kumdan kaleler yapmakla meşguldü. Yüzüne gelen saçını geriye atarak köpüren denizin büyüleyici havasına baktı.

Her şey güzeldi güzel olmasına. Ama ne buraya onunla gelebilecek bir ailesi vardı ne de arkadaşı. Parmakları arasına dolan kumları hırçın bir tavırla silkerken cılız bir kıkırtı işitti.

Kafasını kaldırdığında kocaman siyah gözlü, erkek saçlı bir kızla karşılaşmıştı. İnce dudakları yay gibi gerilen kız, sıralı dişlerini sergileyerek samimi bir havayla Mislina'yı seyrediyordu.

"Merhaba, ben Alice," derken ince sesine seveceen tavırlarını katarak Mislina'ya elini uzattı. Havada kalan eline bir kez daha tebessüm ettikten sonra tekrar cıvıldamaya başladı.

"Sanırım tokalaşmayı sevmiyorsun. Bizimle oynamak isteyeceğini düşündüm," dediğinde Mislina, Alice'in kafasıyla gösterdiği yere baktı. Birkaç kız toplanmış voleybol oynuyorlardı. Kulağına samimi gelen bu ses ve karşı konulamaz teklif karşısında kayıtsız kalamadı.

"Ben de Mislina," derken Alice elini yakalayarak onu oyunun içine çekmişti bile.

Kanları damarlarında hızlı akan bir grup genç kız, kahkahalar atarak topu elden ele dolandırmaya başladı. Zaman, heyecanın ve mutluluğun suistimaline karşı duramayıp hızla akarken Mislina atik hareketleriyle hiçbir topu boş çevirmeden karşılıyordu. Yaşadığı duygu onun soğukluk tezini çürütürken son vuruşuyla karşı tarafı mağlubiyete sürükledi.

Alice samimi bir şekilde boynuna atladıktan sonra geriye çekilmişti ki bir melodi zafer sevinçlerini sonlandırdı. Alice, çalan telefonunu plaj çantasından çıkararak yanıtladı ve bir şeyler mırıldandı.

Ardından, "Millet, bugünlük bu kadar yeter. Annem eve çağırıyor," deyip takıma seslenişini de yapan Alice, havlusunu ve güneş kremini hasır çantasına atarak Mislina'nın yanına adımladı.

"Görüşmek üzere, Mislina," dedikten sonra yanağına bir buse kondurup arkadaşlarıyla beraber plajdan ayrıldı.

Güneş, ışıklarını söndürmeye meyletmiş, plajı bir kızıllık sarmıştı. Etrafta yankılanan çocuk cıvıltıları sönmüş, herkes çoktan toplanıp evine gitmişti. Ailelerin boşalttığı plajı, ellerinde biralarla enteresan tipler doldurmaya başlamıştı. Mislina içlerinden birinin kendisine hiç de hoş olmayan gözlerle baktığını görünce hızlı adımlarla plajın çıkışına ilerledi.

Keşke akşamın çöktüğünü biraz daha erken fark edebilseydi. Ayaklarına dolan kumları umursamadan bir elinde çaldığı sandaletlerle kaldırıma ulaştığında omzunun üzerinden geriye baktı.

Genç çocuk pis pis sırıtarak aceleci adımlarla peşinden geliyordu. Telaşla etrafına bakındı. Birkaç adım uzağındaki motosiklete binen adamı fark

ettiğinde ona doğru ilerledi. Korkusunun karıştığı kanı donarken dizleri titremeye başlamıştı.

"Boş mu?" diye sorduğunda gözlerine kalem çekilmiş esmer çocuk onu süzüp kafasını olumlu anlamda salladı.

Bir an tereddüt edip omzunun üzerinden tekrar baktığında plajdaki çocuğun koşar adım kendisine doğru geldiğini fark etti. Hızla motosiklete bindikten sonra tanımadığı adamın verdiği kaskı kafasına taktı.

Parmaklarını deri ceketin yüzeyine öyle bir geçirdi ki tırnakları sızladı. Tam bu sırada plajdaki çocuk, onlara yetişememiş olmanın verdiği memnuniyetsizlikle ağza alınmayacak küfürler edip Mislina'nın gidişini seyrediyordu.

Hava iyice kararmış, fren sesleri artmıştı. Motorcu, Mislina'yı nereye gittiğini bilmediği yabancı arabaların arasından manevralar yapıp çığlık atmasına neden olacak şekilde kullanıyordu motoru.

Ancak Mislina, bu heyecandan oldukça zevk almaya başlamıştı. Daha o dakika motor ehliyeti almaya karar verdi. Reşit olduğunda yapacağı ilk şey beline sarıldığı çocuğun yerine geçmek olacaktı.

Saçları kasktan firar etmiş, rüzgârda dansa yelken açarken ne babası ne de gecenin bu vaktinde gittiği yollar umurundaydı. Özgürlük bu olsa gerekti ki bugün annesinin ölümünü hiç düşünmemişti. Ve ilk defa bir robottan çok insan gibi hissedebilmişti.

Motor durmuş, onu indiren genç adam birkaç lüzumsuz soru neticesinde tatmin olup serseri bir gülüşle Mislina'yı arkasında bırakarak gözden kaybolmuştu. Mislina şimdi geceyle baş başaydı.

Bol ışıklı caddedeki bir barın önünden geçerken bir adamın kusup yere yığılmasına iğrenerek baktı ve oradan hızla uzaklaştı. Yanından geçen insanlar yaşını önemsemeden büyüleyici görüntüsüne kapılarak onu seyre duruyordu. Elini bir kez daha başına atıp en tepedeki ekrana baktı. Gösterilen çikolata reklamının altındaki saat gözüne çarptığında dudağını ısırarak etrafını kolaçan etti. Yardım isteyebileceği bir tek polis arabası bile yoktu çevrede. Yanından geçen bir arabadan yükselen müzik sesi Mislina'nın dikkatini dağıtırken arabadakilerin laf atması üzerine bulduğu ilk ara sokağa attı kendini.

Ara sokakta duvar diplerine sinerek ilerlemeye başladığında korkuyordu. Ayağına üstünkörü giydiği sandaletlerine giren çöp irkilmesine sebep oldu.

Yüzünü yalayıp yutan rüzgârla yarışır bir hızla atan kalbi göğüs kafesini delip çıkacaktı neredeyse. Avucunda topak ettiği elbisesinin eteğini daha fazla sıkarken ayakları sanki hareketlerini engelleyecek kadar ağırlaşmıştı.

Yüreğinde atan tehlikenin acı feryadı içini zelzeleye tutuşturmuş, bedenine yükleniyordu. Kuruyan dilini dudaklarında gezdirdiğinde bir ses aktı kulaklarına. Konuşmakta zorluk çeken ağızların iğrenç kokusu yüzüne dokununca çığlığı sokağı yırttı.

Suratına kapanan iri elin sahibinin attığı pis kahkaha, göğsünün ürkek bir serçenin göğsü gibi inip kalkmasına sebep olurken çaresizce debeleniyordu. Süt teni gecenin karanlığına süzülen ayın huzurunda inci gibi ışıldarken hoyrat ellerden birisi aşağı doğru ilerleyerek göğsünü var gücüyle sıktı.

Gözlerinden acıyla süzülen damlalar pis elleri ısıttığında vicdan yoksunu adamlardan biri elini kaydırarak bacak arasına ilişti. İç çamaşırının kenarını zorlayan kalın parmaklara lanet ederken diğer ayağını kaldırıp adamın erkekliğine geçirdi.

Ancak bu sadece ondan birkaç saniye uzaklaşabilmelerini sağlamıştı. Diğer adamın yüzüne patlattığı tokadın acısı geçmeden, açılan fermuarın sesine karışan hıçkırığı geceyi dağladı. Vücuduna bastırılan kirli tenin sıcaklığını hissederken yumruğunu sağa sola savurmaya başladı, ne yazık ki iki adamla baş etmesi mümkün değildi.

Debelenmeleri ve tekmeleri yanıtsız kalmaya başlamış, umutsuzluğun içerisine düştüğü esnada kırılan bir kemiğin sokakta yankılanan sesi ilişti kulaklarına. Yumduğu gözlerini aralayınca siyahlar içerisindeki bir gencin, üzerine abanan adama yumruklarını salladığını gördü. Genç adam iki sarhoşa son bir kez daha vurduktan sonra elini Mislina'nın bileğine atıp onu sürüklemeye başladı.

Ciğerlerine dolan gecenin ayazı boğazına ince kesikler atarken canı yanıyordu. Gözünden akan yaşlar ağzındaki ekşi tada karışıyor, korku kalbinin ritmini bozuyordu. Bileğine sarılan güçlü parmaklar bulundukları ara sokaktan onu çıkarırken saçları nemli yüzüne yapışıyordu. Ayakları ise bakmak istemeyeceği bir hâldeydi büyük ihtimalle. Sonunda durmayı başaran yabancı ile soluklarını düzene sokmaya çalışarak bulundukları sokaktaki bir duvara sırtını yasladı. Yüzünü perdeleyen saçlarına dokunmadan pütürlü duvara tenini sürterek yere çömeldi. Dizlerini kendine çekip alnını dizine yasladı, ıslak kirpiklerinin arasından yabancının ne yapacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Eğer zarar verecek olursa bildiği tüm teknikleri üzerinde deneyip teslim olmayacaktı.

Tüm bunları düşünürken önündeki gencin çömeldiğini gördü. Tedirginlikle dudaklarını ıslatarak duvarın içine girmek istercesine daha fazla sindi. Gencin parmakları geceye uyum sağlayan saçlarına gittiğinde ses etmeyerek ne yapacağını bekledi.

Yabancı, önüne dökülen saçlarını sıyırdıktan sonra ince uzun parmaklarını Mislina'nın çenesine kaydırdı. Tenin tenle buluştuğu o anda bir kıyamet koptu. İki kalp birbirine karışırken ritimler gözlere yansıyıp içlerini titretti. Bu karşılaşma, iki başyapıtın destansı buluşmasıydı.

Mislina, tenini karıncalandıran gencin yüzüne bakmak için başını kaldırdığında kendisine bakan gözlerin sabahki denizden büyük olduğunu asla tahmin edemezdi. Karanlığın okyanusa gölge düşürürcesine koyulaştırıp laciverte çevirdiği o güzel gözler dikkatle yüzünü incelemekteydi.

Sağ tarafını ay ışığının aydınlattığı yüzünde hiçbir mimik çizgisi bulunmayan genç adamın hafif kusurlu burnunun altındaki iki çizgi dikkat çekiyordu. Kalın pembe dudakları, sanatkârının ustalığını inkâr ettirmezken o dudakları teğet geçen iki sivri köpek dişiyle yüzünü muazzam hâle getirmişti. Alnına doğru hafifçe akan dalgalı saçları ve üzerindeki keten siyah ceketiyle tıpkı bir beyefendiyi andırıyordu.

Karşı koymanın mümkün olamayacağı bir tebessümle onu seyrederken Mislina, kıstığı elalarının ardından ona bakıyordu. Kalbi çoktan hükmünü vermiş, gecenin karanlığında bir araya geldiği, adını dahi bilmediği bu gence koşuyordu.

Genç adam elini Mislina'nın koluna attığında hırçınlığı kendini belli etti ve genç kız kolunu kendisine doğru çekti. Güzel gözlü genç adam alaycı bir kıkırtıyla kafasını olumsuz anlamda sallayarak Mislina'ya daha fazla yaklaştı.

"Kurtarıcısından elini dahi esirgeyen bu küçük kıza bir hediye vermek istiyorum," diyerek elini cebine attı. Mislina, yabancının dudaklarından dökülen ilahi tınılı sesi hiç unutmayacağını nereden bilebilirdi?

Gökyüzünden düşen bir yıldız gibi parlayan demir parçasına gözlerini kısarak baktı Mislina. Bir avuç okyanusun göz hizasında sağa sola sallanışını seyretti. Takı takmaktan nefret ettiğini herkes bilirdi ancak bu kolye ona hiç de itici gelmemişti.

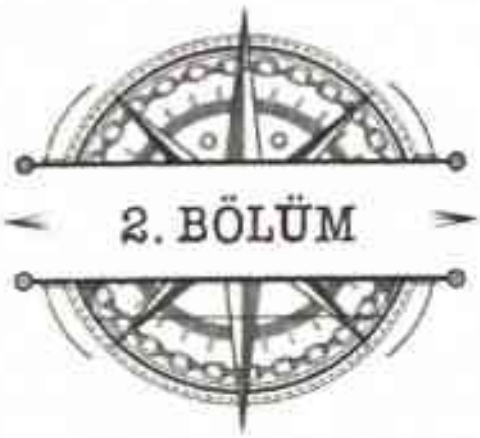
Dizlerine sardığı ellerinden birini kolyeye uzattığında genç adam onu geriye çekerek bir tık sesi çıkardı.

Kısık sesle, "Eğer bunu çıkarmazsan bir daha hiç kaybolmayacaksın. Bu öyle bir pusula ki senin tüm yollarını bana çıkaracak," diyen genç adam Mislina'nın avucunu açarak kolyeyi içine bıraktı.

Okyanusun beden bulmuş hâliyle bir ara sokak pervazında karşılaşsa da adamın bakışlarındaki tılsımı tek seferde anlayacak kadar akıllı değildi henüz. Kendisini nelerin beklediğini bilemeyecek kadar tutulmuştu geceden güzel adamın gözlerine.

Soğuk parmakların avucuna yerleştirdiği pusula, hayatının ters yönündeki en büyük önderdi. Sonuçta kimse namus bekçiliği yapmıyordu bu devirde. Avını yakalayabilmek için önce başkalarının tabağından almak gerekiyordu. Böylece tadı kaçmadan ve soğumadan istediği şekilde bıçağı saplayabilirdi. Onun acı dolu feryatlarını kendine ait kılıp huzur bulabilirdi belki de.

Ancak kimse gecenin bir vakti çıkagelen mavi gözlü siyah bir melekten bunları bekleyemezdi. Mislina'nın da beklemediği gibi...

2. BÖLÜM

Taşıdığın kanın üzerine yıktığı yükümlülükler yüzünden ait olduğun bu dünyada yaşayacakların senin elinin çok ötesinde. Aldığın her nefeste, tattığın her duygu önüne yeni bir duvar örer. Belki korktuğun kişiliğin, belki de kaçmayı düşündüğün korkulu rüyaların çelmeyi takar. Duvara sapladığın tırnaklarının arasında bir başka sen, bir başka yaşanmışlık bulursun. Gücünün yetmeyeceği o anlarda geçmiş gözlerine bir perde gibi iner. İşte ben o perdeyi üzerimden asla kaldıramadım. Rüyalarımın ana karakteri olan annem ve onun ölüm anı hâlâ beynimin loblarına basınç uyguluyor. Gözlerimi her kapayıp açtığımda o saliselik süreye bile sığınan yaşanmışlıklar var. Bir de ne zaman bir yerim kanasa annemin yokluğunu hissettiren o tarifsiz acı...

Acının ete kemiğe büründüğü nadir anlar olur. Babam için ben, geçmişin etten kemikten yapılma gölgesiydim. Bana baktığında kaybedişlerini, beni seyrettiğinde reddettiği yaşanmamışlıkları, bana sarıldığında bir daha hiç dokunamayacağı bedeni hissediyordu. Özlem öyle nüfuz ediyor ki her şeye, adeta damarımda akan kanın içerisine işliyordu.

Evet, kimse taşıdığı kanın üzerine yıktığı yükümlülüklerden kaçamaz. Babamın sorunu tam olarak bu. İşin kötüsü, çok sevdiği karısının katiliyle iş birliği içerisine girerek intikamını almak istemesi. Yoksa bir baba kız ilişkisinin yanından bile geçemiyor aramızdaki duygusuz yakınlık.

Sağ koluma saplanan sert bir şeyin sızısıyla uykunun topraklarından sürgün edildim. Suratımı buruşturup yavaşça gözlerimi aralamaya çalıştım. Ancak gözümü nişan alan ışık yüzünden pek başarılı olamadım. Uyuşan bacaklarımı kendime doğru çekerek yayıldığım uçak koltuğunda hafifçe toparlandım.

Arkama doğru iyice yasladıktan sonra oturduğum cam kenarından dışarıya göz attım. Bembeyaz bulutlar arasından herhangi bir şeyi seçmek mümkün değildi. Bakışlarım beni ikinci kez dürten kişiye yöneldi. Bayan

Caroline, kırmızı ojeli uzun tırnaklarıyla kolumu dürtüyordu. Ters bir bakış atınca yavaşça parmaklarını çekti. Bu kadınla çocukluğumu yeterince zehir etmiştim. Artık ne çocuk ne de ergendim; yirmi üçüme ayak basacak genç bir kadındım, ona ihtiyacım yoktu.

Eskisi gibi kahvaltıda ne yiyeceğime karışabileceğini ya da elbiselerimi seçebileceğini zannediyorsa yanılıyordu. Zaten bunları reşit olduktan sonra sınırlamaya başlamıştım.

"Kolumu tırnaklarınızla eşelemenize gerek yok. Gördüğünüz gibi uyandım, tabii hâlâ görebiliyorsanız," diyerek kaşlarımı kaldırıp onu süzdüm.

İngilizce olarak bir şeyler mırıldandıktan sonra önüne dönüp elindeki dergiyi muntazam açıyla koltuğun önündeki sehpaya bıraktı.

Geçen yıllar babama yaramış, servetine servet katmıştı. Gayrimenkul üzerine kurduğu şirketle birlikte bize yepyeni bir hayat sunmuştu. Yaşlı kurt o kadar kurnaz ve akıllıydı ki elinden bir şeyin kurtulabileceğini zannetmiyordum. Bir ayağının bileğini dizinin üzerine yerleştirmiş, vazgeçemediği az şekerli kahvesini okuduğu gazete eşliğinde yudumluyordu. Kendi uçağı olduğundan mı bilinmez, hostes kılığındaki yılışıklar bindiğimizden beri etrafında pervane olmuşlardı.

Durumu o kadar abartmışlardı ki azıcık daha dönseler vantilatör görevi üstlenip kızışan sinirlerime bir nebze çare olabilirlerdi. Beyninden büyük göğüslerini sergileyerek babama su ikramı yapan kadının önüne ayağımı yavaşça uzattım.

Yüksek topuklu ayakkabılar postallarımın hışmına uğrayarak dengesini bozdu. Neyse ki düşmedi, sadece tepsidekiler cici kıyafetine döküldü. Alttan alttan sırıtarak kafamı yana yatırıp görüntüyü seyrettim.

"Yaptığın hoş bir şeymiş gibi pişkince sırıtman büyümediğini ele veriyor." Duyduğum sesle gözlerim gazeteden bakışlarını ayırmadan beni iğneleyen babama kaydı.

Gazeteyi yavaş hareketlerle dörde katladı ve gözlerime bakma zahmetini gösterdi. Yüzüme yerleştirdiğim pis sırıtışla meydan okurcasına ayak bileğimi dizimin üzerine bıraktım. Dik dik beni süzerken tasvip etmediği hareketleri yaptığımı o söylemese de biliyordum.

İşte böyle, arada sırada bazı duygu belirtileri gösteriyordu bana karşı; bu sinir bile olsa. Ondan gelen her duygu emaresi inkâr etsem de benim için değerliydi. Çünkü o benim varlığımı silerek yaşamayı annem öldükten sonra kendine hayat felsefesi edinmişti. Şimdi ise bizi birleştiren tek nokta olan intikam için el birliği yapmış, İstanbul'a doğru yola çıkmıştık. Doğduğum, büyüdüğüm ve sokaklarını motosikletimle inlettiğim New York, binlerce mil gerimizde kalmıştı.

Adım atacağım şehirde bulunan düşmanlarım annemin son nefesi için sıkılan kurşunun emrini vermişti. Üstelik annem beni ceviz ağacından yapılma elbise dolabına saklamasaydı aynı toprağa ben de karışacaktım.

Babamın üyeliğini yaptığı yeraltı teşkilatından ayrılmasıyla gelmişti tüm bunlar başımıza. Babam için doldurulan silahlar annemin beyninde patlamış, çocukluğuma bir çığ gibi düşmüştü. Şimdi ise intikam için çocukluğumu feda eden ben, teşkilata girmek için İstanbul'a gelmiştim.

Ama biliyordum, bendeki susuzluk öyle bir hâle gelmişti ki ancak kanla serinleyebilirdim. Adalet sağlanamayan yeryüzündeki tüm zulümleri çil yavrusu gibi dağıtmaya gelmiştim. Ben annem için yemin etmiş, onun intikamı uğruna hayatımı biçmiştim. İçimdeki gülleri soldurup kanlı topraklara gömmüş, üzerine acıyı işleyip buraya gelmiştim.

Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu, ruhumu, işlediğim hiçbir cinayete katmadan silinip gidecektim bu dünyadan. İnsan gibi hissetmenin tam olarak ne olduğunu bilemesem de tüm hayatım boyunca bana bunu yalnızca iki kişi göstermişti; birisi plajda karşılaştığım Alice, diğeri ise ismini ağzıma almaya çekindiğim adam.

Alice, çocukluğumda üzerime sinen yalnızlığın kara bulutlarını dağıtmış, bana iyi bir dost olmuştu. Karanlık sokakta yarım yamalak tanıştığım o kişiyle ilişkimiz ise birkaç ay sürmüştü. İnsanın içine işleyip buz saçakları ören gözlerinden geriye kalan tek şey avucuma bıraktığı pusulaydı. Elimi yavaşça boynumda asılı duran pusulaya koyarak demir yüzeyinde parmağımı gezdirdim.

İç geçirdiğim sırada babamın, elimin üzerinde olduğu pusulaya baktığını fark ettim. Evet, o günün gecesi beni kurtarıp bir de evime kadar bıraktığından babamın az da olsa sempatisini kazanmıştı. Bu durum karşısında babam onunla görüşmeme izin vermişti. Ne yazık ki altı ayı dolduramayan ilişkimiz onun bana bıraktığı kısa bir notla son bulmuştu.

Gidişini oldukça sancılı karşıladığım için babam onun verdiği bu kolyeyi takmamı pek de onaylamıyordu. Ancak o benim siyah beyaz hayatıma atılan mavi renkli bir fırça darbesi olmuştu. Ona kızmayı uzun zaman önce bırakmıştım, anılarıyla avunuyordum.

"Uçak piste inmek için alçalmaya başladı. Lütfen kemerlerinizi bağlayınız." Kaptan pilotun uyarısıyla düşüncelerimden sıyrılarak kemerimi bağladım.

Bu ulaşılmaz görüntümün altında, bir demir parçasıyla yıllar devirebilecek kadar zayıf kızı kimseye gösteremezdim. Bunu yapmam için insanlar bana tek sebep sunamazlardı.

Uçak yaklaşık on beş dakika içerisinde piste iniş yaptı. Kemerimi açtıktan sonra pahalı çantasına ıvır zıvırları dolduran Bayan Caroline'i beklemeden dar koridorda ilerledim. Peder bey çoktan uçaktan inmiş, bizim de bu şehre ayak basmamızı sabırla bekliyordu.

Önüme gelen iflah olmaz saçlarımı geriye attıktan sonra postallarımla yumuşak halıya adımladım. Altımda bacaklarımı saran siyah bir kot, üzerimde ise bordo sporcu atletimi kısmen kapatan deri ceketim vardı. Sehpadan aldığım naneli şekeri ağzımda evirip çevirirken çıkış kapısına ulaşmıştım.

Az önce ayağına çelme taktığım hostes, "İyi günler, efendim," diyerek vedalaştı bizimle.

Kirpiklerimin altından hiç de sıcak olmayan bir bakışla kahve gözlerine bakıp umursamadan yanından geçtim. Yakamda bulunan yuvarlak çerçeveli siyah gözlüklerimi taktım, saat neredeyse beşi geçiyordu. Onca saat süren yolculuğun ardından uyuşan bacaklarımla hızlı olmaya çalışarak merdivenleri indim. Saçlarım rüzgârda dans ederken ağzımdaki şekeri hareket ettiriyordum.

Babamın yanında, isminin Mehmet olduğunu öğrendiğim adam muhtemelen teşkilatla ilgili bazı bilgileri aktarıyordu babama. Büyük adımlarla yanlarına ilerlerken Mehmet Bey'in babacan bir tavırla bana bakıp gülümsemesi içimde adını bilmediğim duyguları hareketlendirmişti. Yabancı olduğum bu duygularla nasıl baş edeceğimi bilmediğimden hiçbir şey olmamış gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

Mehmet Bey kumral bir adamdı ve tahminen babamın yaşlarındaydı. Yüzündeki mahcup tebessüm onun ne kadar nahif ve mütevazı olduğunu gösteriyordu. Sıcak kahve gözleriyle beni süzerek yeniden gülümsedi.

"Yolculuk nasıl geçti, Mislina?" Yanlarına gider gitmez sorduğu sabırsız soru neticesinde benimle ilgilendiğini anlamıştım.

Gözlüğümü çıkarıp gri betonla sarılı piste kısık bir bakış atarak "Ne kadar iyi olabilirse," diye mırıldandım.

Kahve gözleri hüzünle parlarken babama dönüp bir şeyler söyledi. Ne dememi bekliyordu ki? Kimse benden bu şehri sevmemi bekleyemezdi. Arkadan gelen topuklu ayakkabı sesine alayla gülümsedim. Bayan Caroline, ensesinde topladığı saçlarının üzerine şapkasını geçirip ellerine dantelli eldivenlerini takmıştı. Kırmızı stiletto ayakkabıları ve kalem eteği olmazsa olmazıydı.

Gözlerimi postallarıma sabitledim, babam ve Mehmet Bey'in bakışlarının ağırlığını çehremde hissediyordum. Bana öyle bakmalarına gerek yoktu, şu evde kalmış kokoş bebek tüm bu bakışları benden daha çok hak

ediyordu. Gerçi kim bu dünyada hak ettiğini yaşıyordu ki ben yaşayayım? Sonuçta benim nefes alabilmem için başka bir nefes kesilmişti. Annemin en bir avuç toprakla karışıp süregelen yıllar varlığını silerken bugüne kadar ses etmemiştim. Her şeyin vakti tam olarak şu andı.

Bir motor gürültüyle piste giriş yaptığında serseri gülüşüme mani olamayarak gelene baktım. Siyah bebek, ışıl ışıl parıldayarak bana doğru yaklaşıyordu. Motosiklet sürmek benim için ayrı bir tutkuydu. Onun üzerindeyken düşüncelerim geriye çekiliyor, rüzgârla baş başa kalıyordum. Motor benim özgürlüğümü gerçek kılan tek şeydi. Dudağımın kenarını ısırarak üzerindekinin inmesini bekledim.

Ahenkli tavırlarla motordan inen genç adam başındaki kaskı yavaşça çıkardı. Üzerinde açık renk bir kotla gri bir deri ceket vardı. Ellerini kahverengi saçlarında gezdirerek kaskı motorun direksiyonuna bıraktı. Çoğu kızın karşı koyamayacağı bir gülüşle bana doğru gelirken kısık gözlerle beni süzüyordu.

Gördüğü şeyler karşısında kaşlarını kaldırarak memnuniyetle gülümsedi. Yanımıza geldiğinde içindeki siyah tişörtü erkeksi bir tavırla çekiştirdi. Kahve gözleri Mehmet Bey'in gözlerine benziyordu, anladığım kadarıyla onun oğluydu. Ancak babasıyla benzerlik gösteren tek yanı gözleriydi, bilhassa beyni konusunda malzemeden çalınmıştı muhtemelen.

Mehmet Bey, "Tanıştırayım, bu genç adam, oğlum Giray. Mislina, kendisi burada üzerindeki yabancılığı atana kadar sana yardımcı olacak," dediğinde yüzümdeki yalancı tebessüm donar gibi oldu.

Bir tane bakıcı bana fazla bile geliyordu, ikincisine gerek yoktu ki. Derin bir iç çekişle bana bakan babama çevirdim gözlerimi. Soğuk bakışlarının altında yatan anlam, *hadi sende tanış* idi. Suratımın buruşuyor gibi olmasını umursamayarak samimiyetsizce güldüm. Bana ilgiyle bakan Giray'a en kati ses tonumla, "Ben de Mislina. Motorumun anahtarını alabilir miyim?" dediğimde tokalaşmak için uzattığı eli havada kalmış, sinirle burun deliklerinden nefes vermişti.

Prensip gereği güvenmediğim insanlarla el sıkışmazdım. Daha doğrusu erkeklerle olağanüstü hâller dışında tensel temasa asla girmezdim. Yapacak bir şey yoktu, zaten var olan ön yargıma o çirkin olay eklenince gardımı almıştım. İnsanlar bazı şeyleri isteyerek yaşamıyordu. Bu yüzden hareketlerim için kimse beni kınayamazdı.

"Harzem Bey, kızınız henüz İstanbul'u tanımıyor. İsterseniz bu defa sizinle beraber yolculuk etsin. Zamanla trafiğe aşina oldukça motorunu kullanır," dediğinde kaşlarımı kaldırarak gösterdiği cesarete hayranlıkla baktım.

Beni uyuz etmenin vermiş olduğu hevesle gülümseyerek yüzüme baktı. Kaşımın birini dikip ona hiç de sevecen olmayan bir bakış attım. Aklı sıra sert tavırlarıma kendince karşılık vermeye çalışıyordu. Sabrımın son demleri de tükenirken babama baktım.

"Mislina ilk kez motosiklet kullanmıyor ki oğlum. New York'ta yapılan yarışlara dahi katılıyordu. Senin de ona motorla eşlik etmen sorunu ortadan kaldıracaktır." diyen Mehmet Bey, arayı bulmanın rahatlığıyla derin bir nefes verdi.

Ortamdaki gerginlik, elle tutulur cinstendi. Bu sebepten olayların uzamaması herkesin faydasına olurdu. Geldiğim ilk dakikada bir sorunla uğraşmak istemiyordum. Bugün yeterince yorulmuştum zaten, anahtarları elime verip beni birazcık rahat bıraksalar bir şey kaybetmezlerdi.

Giray'ın, "Anahtarlar aracın üzerinde," demesiyle başımı olumlu anlamda salladım.

Yol boyu Giray arabayla beni sıkıştırmış, rahatlamama izin vermemişti. Babamın son model aracını takip ettiğim yetmiyormuş gibi trafikte bir de bu gereksizle uğraşmıştım. Araç lüks bir rezidansa giriş yaptığında yavaşça arkalarından takip ettim.

Ortam vizon rengi simli seramiklerle döşenmiş, oldukça pahalı avizelerle ışıklandırılmıştı. Girişin sağ tarafında bekleme salonu, sol tarafında ise resepsiyon mevcuttu. Bizi karşılayan kadın kibar bir dille "Hoş geldiniz," diyerek anahtarlarımızı teslim etti.

Erkek görevliler bavulları peşimizden sessizce taşıdılar. Şehri ayaklarımızın altına serecek cam asansöre bindiğimizde kollarımı göğsümde bağladım. Bu sırada Giray denen yeni yetmenin gözleri üzerimdeydi.

Kıyı kesimlere uzanan bir mavilik şehri kuşatmış, her yere sıçramıştı. Dağınık kara parçasının üzerine serpilen renkli evler, karanlığın çökmesiyle büyülü bir ışıltıya ev sahipliği yapıyordu. Gece battaniyesini herkesin üzerine örtmüştü. Muntazam görüntüyle iç çektim. Bu kadar güzel bir şehrin hangi köşesinde saklanıyordu onlar, merak ediyordum.

Geldiğim yerden daha güzel olduğunu bilecek kadar akıllıydım elbette. Araştırmalarımız yalnızca düşmanlarımızın kim olduklarıyla sınırlı kalmamıştı. Düşmanlarımı aile fertleri olacak kadar iyi tanırken bu şehri de nereden kuşatacağımı bilecek seviyede araştırmıştım. Bir gün yabancısı olduğum koskoca İstanbul da beni tanıyacaktı.

Uyarı sesiyle asansörden inerek üzerinde üç yüz kırk iki yazan kapıya ilerledik. Tarçın renkli halılarla döşenmiş loş ışıklı koridor aynalarla çepeçevre kuşatılmıştı.

Mehmet Bey kapıyı birkaç defa tıklatıp açılmasını bekledi. Muhtemelen evde hizmetçiler vardı, babamın görevliden aldığı anahtar prosedür icabıydı. Mehmet Bey ve peder önden eve girerken Giray bana göz kırparak içeriye adımladı. Şeytan diyor ki arkadan ensesine bir tane indir, küçük dünyası kaysın, o zaman ne olacağını görsün.

Aşina olmadığım eve ilk adımımı attığımda kısa bir holle karşılaştım. Duvarlar füme rengi olduğundan içerdeki kasvet eski evimizle yarışır cinstendi. Boydan boya salonu donatan camların bitimine yerleştirilmiş L koltuk ve karşısındaki televizyon ünitesi de diğer evle benzerlik gösteriyordu.

Evin hole bakan kısmından üst kata merdiven uzanıyordu. Babamla benim odam tam olarak orada olmalıydı. Bayan Caroline'in gereksiz varlığı burada da dibimde olacaktı. Beni sinir etmeyi kendine iş edinen, deyim yerindeyse bir adet şebeğin suratıma baktığını fark edince ters bir bakış attım.

Babam ve Mehmet Bey koltuğa kurulmuş sohbet ederlerken arkamızdan gelen görevliler hizmetçilerin yardımıyla eşyaları odalara yerleştirdiler. Çelik kapının kapanmasıyla ayakta dikilmekten bunalarak yemek masasının sandalyelerinden birini çektim.

Ortamdaki iç boğucu hava kabarcığına bir iğne batırmışım gibi ses çıkaran sandalyeyle kendime sövdüm. İster istemez herkesin gözü bana kaymıştı. Ağır ağır oturduktan sonra elimi çenemin altına bıraktım. Saçlarım yüzümü perdelerken insanın içini geren bu donukluğa ne kadar sabredebileceğimi düşünüyordum.

İyi bir hayatın kenarından köşesinden, hatta hiçbir tarafından nasiplenmemiş olarak büyümüştüm. Şimdi ise bu ev, bu hayat ve beynimdekiler omuzlarıma ağır geliyor, kaburga kemiklerimi çatlatıyordu. İyiden iyiye bir ay şeklini alacak şekilde kıvrılan omuzlarıma hayret etmeyi bırakarak sessizliğimi korudum. Vücudumun her bir uzvunda terime karışık acı dolu haykırışlarım geziniyordu.

Dizlerimin mosmor kesilip ayak parmaklarımdaki derilerin parçalandığı günler çok uzak değildi. Yutkundukça boğazımı yırtan, içime bastırdığım gerçekler vardı. Sanki bir yılan, dilini uzatıyor, dişini boğazıma geçiriyordu.

Bense hissettiğim acıyla yerimde küçülüyor, küçülüyor, yok olup ufalıyordum. İyiden iyiye mermer rengine dönen tenimde maviyle mora çalan damarlarıma göz gezdirdim; gerilmiştim. Hatta güçlü diz kapaklarımda bir depremin arsız yoklamaları vardı. İyi değildim ve bir daha iyi olamayacaktım.

"İstanbul'u sevdin mi Mislina?" Sorulan soru karşısında kaşlarımı çattım ve duvarlara çarpıp kırılarak kısılan sesin geldiği yöne baktım.

Babam ve Mehmet Bey karşılıklı oturmuşken Giray çaprazımda masadaki sandalyelerden birini çekmiş, Bayan Caroline ise L koltuğun en ucuna emaneten oturmuştu. Oldukça uzun süredir düşündüğümü çenemin altına koyduğum bileğimin uyuşmasından anladım.

"Hayır," dedim kısa keserek.

Mehmet Bey'in kahve gözleri ilgiyle yoğrulurken verdiğim tepkiden dolayı telaşa bulandı. Kaşları titreyerek hafifçe çatılırken boş bakışlarımla yüzünü seyrediyordum. İnsanlar, acı çektiğini çok çabuk ele veren varlıklardı. Peki, bu benim için neden geçerli değildi?

Mesela şu an tırnaklarımı etime saplayarak derimi arasına doldurup göğüs hizasına kadar çekmek istiyordum. Dilimde lapalaşıp boğazımda ikinci bir katman oluşturan acıyı önlerine tükürüp yıllar sonra tekrar ağlamak istiyordum. İçimde ne varsa önlerine dökülsün, dökülenlerin arasından beni bulsun, bana yardım etsinler istiyordum.

Ama çok şey istediğimi babamın elini bana hiç uzatmayışından biliyordum. Merhametiyle ensemdeki tüyleri ürpertmeyişinden, saçlarımın arasında parmaklarını gezdirmeyişinden biliyordum...

"Ben odama çıkıp dinleneceğim," diyerek ayağa kalktığımda omzumun arkasında kalan insanların ne düşündüğünü biliyordum.

Soğuk varlık.

Bana odamı göstermek için gelen genç hizmetçi önüme düştü ve birlikte üst kata çıktık. Koridorda birkaç adım atarak sağdan ikinci kapının önünde duran hizmetçinin yanına vardım. Ürkek bir şekilde baş selamı verip arkasını dönerek koridorda kaybolurken benden çekindiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Metal kapı kulpu damarlarıma kadar sokulup soğukluğunu hissettirince derin bir soluk alıp kapıyı araladım. Beyaz ahşap başlıklı yatağın üzerinde krem bir pike vardı. Yatak başlığının hemen yanında ahşap bir komodinle gece lambası bulunuyordu.

Dolap ise banyo kapısının yanındaki duvara gömülüydü, sadece kapakları görünüyordu. Odama bırakılmış bavulumu açarak içerisinden birkaç şey çıkarıp yatağın üzerine koydum. Ayağımdaki postalları çıkardıktan sonra soğuk parkede adımlayarak banyoya girdim. Banyoda kahve tonlarında seramiklerle bezeli bir küvet ve duş kabini bulunuyordu.

Işıltılı banyo dolabından siyah bir saç ve vücut havlusu çıkardım. Aynanın önüne gidip ışıklandırmalı görüntünün karşısına geçtim. Boynumdaki kolyeyi simli lavabo mermerine bıraktıktan sonra yakamdaki gözlükleri de çıkardım. Deri ceketi kapının arkasındaki askıya tutturup atlet, pantolon ve iç çamaşırlarını sepete attım. Duş kabinine girdim ve

alnımı seramiklere yaslayıp dudaklarımda hafiften oyalanıp vücudumdan kayıp giden suyu seyrettim bir süre.

Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. İsmini kalbimden geçirmekte dahi zorlanıyorken dudaklarımla telaffuz etmek benim için imkânsızdı. Henüz ergenliğimi bitiremediğim, depresyonun en ağır eşiğinde olduğum bir dönemde âşık olmuştum ona. Gözlerinde dalgalanan mavinin bin bir tonu griyle gölgelenmiş, aralara saçılan yeşillerle derinlik kazanmıştı.

O bir okyanustu, laciverti durulmayan dalgaları, grisi ise dövdüğü kayalarıydı. Bense kayalıkların altındaki yosunlara saklanmış meftunuydum. Varlığım kocaman derinlikte kâğıttan yapılma bir kayık gibi savurulup yok olmuştu.

O gözlerle geçen her saniye, zamana talim yaptıran yelkovan farklı işlemişti. Sanki kıvılcımlı bir düzenek dönerek bir adamın gözlerinde parlamıştı. Onun gözleri bazen yağmurla yeryüzünü linç eden gökyüzüne, bazen dalgasıyla insanın içini coşturan denize benziyordu.

Karşı konulamaz cazibesiyle beni alaşağı edip buzdan yapıtlarını üzerime dikiyordu. Buruşan elimi seramiğe bastırarak suyu kapattım. Bu sanki düşüncelerimin akışını silip hiç yokmuş gibi yapmaya benziyordu. Siyah havluyu bedenime doladım ve küçük havluyla uzun saçlarımı zapt etmeye çalışırken banyodan çıkıp soğuğun kuşatıcı askerleriyle cebelleşmeye başladım.

Hızlı hareketlerle çamaşırlarımı üzerime geçirdim. Gri eşofmanın üzerine siyah bir badi giydim ve saçlarımı kurulamaya devam ettim. Fön makinesiyle saçlarımı kururken kapı çalınmış, az önceki hizmetçi, ekran ışığı yanıp sönen telefonumu bana getirmişti.

Ekranda yazan Alice yazısını görünce makinanın iç karartıcı sesini kestim ve telefonu açtım. Tabii fön makinası sesinden daha beter bir sese sahip bir arkadaşım olduğunu o an hesaba katamamıştım.

"Aşk olsun Misi, uçağın hani yarındı?" diyen Alice ile gözlerimi devirdim.

Vedalardan hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Bu yüzden Alice'in salyalı sümüklü uğurlama töreninden kaçmam gerekiyordu. İstanbul'a tam olarak ne zaman geleceğimi söylememiştim. Yatağın ayak bölümüne oturup makyaj masasındaki aynadan, parıltısı sönmüş gözlerime baktım.

Banyoda fazla kaldığımdan dolayı yüzüm kireçle sıvanmış gibiydi. Gözlerimin altında oluşan koyulu açıklı griler uykusuzluğumu bağırıyordu resmen.

"Vedalardan hoşlanmadığımı bilmen gerekiyordu, ayrıca bana Misi demenden de aynı şekilde," diyerek çene kası yapmış arkadaşıma ciddi bir üslupla açıklama yapmıştım.

Bir an önce telefonu kapatsa, bende bir sigara yaktıktan sonra kafayı vurup yatsam hiç fena olmazdı. Ama o buna gönüllü olmayacakmış gibi iç çekince ayağa kalkarak camın önüne gittim. Açık gri güneşlikleri sıyırarak dışarıyı seyre daldım. İstanbul tüm ışıklarını yakmış, davetkâr bir tabloymuşçasına göz kırpıyordu.

Gökyüzündeki yıldızları göremeyişimizin en büyük nedeni yapılan bu abartılı ışıklandırmalardı. Ne yazık ki bu durum geldiğim yerde de tam olarak böyleydi. Kafamı cama yaslayıp bir ayağımı çıplak olan diğer ayağımın üzerine bıraktım ve boş gözlerle içime akın eden büyülü şehri seyrederken arkadaşımın konuşmasını bitirmesini bekledim.

Bir sürü alakasız cümle kurup en sonunda, "Her neyse Misi, ben sadece seni merak ettim. Kendine dikkat et ve bol bol dinlen, aksi hâlde seni uzun bacaklarından balkona asarım," dediğinde benim için endişelenmesi içimi ısıttı.

Çocuksu tehdidiyle dudaklarım hafiften kıvrılırken şu anki surat ifadesini gözümün önüne getirmeye çalıştım. Muhtemelen büyük bir heyecanla benim yanıtımı bekliyordu.

"Merak etme, tam olarak istediğin gibi olacak, harfi harfine, noktası virgülüne," dediğimde öpücüklerini göndererek telefonu kapattı.

Elimde kalan telefonu yatağın üzerine atarak bir sigara yakıp ciğerlerimi nikotine boğmanın iyi olacağını düşündüm. Bavuluma yönelip elimi öndeki küçük fermuarlı göze atarak sigara paketini aldım. İçinden bir dal çekip işaret ve orta parmağımın arasına sıkıştırdım. Kutunun içinden çıkardığım metal çakmağı yaktığım sırada odamın kapısı yeniden tıklatıldı.

Elimdeki sigarayı ve çakmağı sinirle makyaj masasına bıraktım. Aynanın önünde duran lastiklerden birini alıp önüme düşen nemli saçlarıma geçirdim. Saçlarımın hapsinden kurtulan gözlerimi aralayıp arkamı dönmeden seslendim.

"Gir!"

Parkede yankılanan topuklu ayakkabıların sesiyle gözlerimi kısarak gelen kişiye baktım.

"Efendim, Harzem Bey ve misafirleri sizi akşam yemeğine bekliyorlar."

Ellerini önünde bağlamış, kafasını eğmişti. Başka bir zaman olsa tepki verir, sert şekilde cevaplardım. Ancak şu an içimden bunu yapmak gelmiyordu. Dudaklarımı zor da olsa gererek gülümsemeye çalıştım. Korkutmayı çok sevmediğimden ilerleyerek bir metre gerisinde durdum.

"Geliyorum şimdi," dediğimde kapıyı rüzgâr gibi örtmüş, odamdan toz olmuştu.

Aradan fazla geçmeden peşinden yemeğe indiğimde geniş salondaki büyük led aydınlatmaların altındaki masada oturan enteresan topluluk karşıladı beni. Babam ve Mehmet Bey başköşeye kurulmuştu. Mehmet Bey'in sağ tarafında Giray, babamın sol tarafında ise Bayan Caroline oturuyordu.

Suratımı buruşturarak karşımdaki manzaraya bakarken merdivenlerin sonuna geldim. Ayaklarımı yere sürterek Bayan Caroline'in yanına oturdum. Kendisi masadaki pahalı porselenlerin yanında duran çatalları peçeteyle silmekle meşguldü. Yaptığı harekete karşılık burnumu kırıştırırken karşımda durmuş öylece kıkırdayan şebeğe ters bir bakış attım. Ne vardı sanki gülecek?

Bayan Caroline, "Herkes oturmadan önce yemeğe inmeniz gerekiyordu. Misina Hanım," dediğinde elimin altındaki bıçağı gırtlağına sokmamak için kendimi zor tuttum.

Dişlerimi sıkarak yüzüne baktım, boğazlı, ince bir kazak giymişti. Bu sefer bir hanımefendi edasıyla önündeki az pişmiş ete çatalla eziyet etmeye başladı. Porselen tabaktaki gıcırtı dişlerimi kamaştırırken burnumu sinirle çekerek cevap vermek için dudaklarımı araladım.

"Bana öğrettiğiniz kibarlığı bir beyefendinin karşısında sergileseydiniz inanın burada oturuyor olmazdınız," diyerek yüzümdeki sahte tebessümle çatalıma uzandım.

Ete sapladığım çatalı yavaş yavaş hareket ettirirken bana kötü gözlerle bakan yanımdaki kokoşu umursamıyordum. Çatalımın ucundaki eti ağzıma attığımda hafif baharatlı tadı damağıma yayılınca dişlerime sarılmasını umursamadan çiğnemeye devam ettim. Tadı neden bu kadar içler acısıydı bilemiyordum. Bakışlarımı altın detayıyla renklendirilmiş porselenden ayırarak babama yönelttim. Kibar tavırlarla parçaladığı etin üzerine patates püresini ustalıkla yaydı. Hazırladığı şeyi ağzına atıp yavaşça çiğnerken göz göze geldik.

Kavisli kaşlarının süslediği iri gözleri bu şehre geldiğimizden beri daha ürpertici bakmaya başlamıştı. Beklenti dolu ruhum gördüğü şey karşısında iki büklüm olup cenin pozisyonu alırken çocukluğumun üzerine düştü. Evet, yirmi üç yaşında olabilirdim ancak hâlâ babamdan görebileceğim bir duygu kıpırtısı için çırpınıyordum.

"Uğruna yıllarını verdiğin teşkilata girmeye hazır mısın, Mislina?" diyen Mehmet Bey'in sorusuyla et iyice ağzımda büyüdü.

Yutmakta zorluk çeksem de en sonunda bunu başarıp cevap verdim. "Düşmanlarla birlikte büyüyen biri olarak ben zaten oradayım, girmeme gerek yok."

Mehmet Bey babama alttan bir bakış yönelttikten hemen sonra önündeki vasat yemekten bir lokma alıp ağzına attı. Verdiğim cevapla alakalı düşüncelere daldığı muhtemeldi.

"Uzaktan göründüğü gibi değil, Mislina," diyen Giray belki de ilk defa ciddi bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. "Gördüğün, hatta görebileceğin her ülkede, her şehirde şebekeleri bulunuyor bu teşkilatın," deyip sözlerini neticelendirirken, Mehmet Bey kafasıyla oğlunu onaylıyordu.

Telaffuz edilen haklı cümlelerin ardından yavaşça geriye yaslandım. Bu samimiyetsiz yemek eziyetine daha fazla tahammül edemeyecektim. Açlık ve şeker hastalığının getirisi olan halsizlik üzerime çökerken gerçeklerin esareti de boynuma dolanıyordu.

"Bütün bunlara yakından tanıklık edemesem de ne kadar tehlikeli olduklarını biliyorum," dediğimde Giray düşünceli biçimde iç geçirdi.

"Giray da senin gibi bu iş için yetiştirildi. Orada seni yalnız bırakmayacak, güvenebileceğin bir arkadaşın olacak." Arkadaş mı? Beni bu yaşıma kadar insanlardan izole şekilde yetiştiren Harzem Bey mi söylüyordu bunları?

Histerik biçimde gülerek kafamı olumsuz anlamda sallarken dişlerimle iç yanaklarımı ısırıyordum. Giray neden benimle geliyordu, bilmiyordum. Zira canına susamamış hiç kimse oraya bile isteye girmezdi.

"Giray oraya bana göz kulak olmak için gelmiyor herhalde," dediğimde sesim elimde olmadan tiz çıkmıştı.

Harzem Bey dışında herkes gergin bir halde yüzüme bakarken yanımda oturmakta olan Bayan Caroline kınayan bakışlarla ağzının içinden bir şeyler mırıldandı. Avucuma sıkıştırdığım çatalın kulpunu sıkarken sakin kalmaya özen gösteriyordum. İkinci bir bakıcıya daha tahammülüm yoktu.

"Giray oraya senin amacına benzer bir amaçla geliyor, Mislina," diyen Harzem Bey'in sesi buzdan örümcek ağlarını yemek masasının etrafına örerken Giray'ın yüzünü buldu gözlerim.

Kaşlarım çatılırken benimle aynı kaderi paylaşıyor olabilir mi düşüncesiyle harelerine odaklandım. Kahve gözlerini benden kaçırdığında sıkıntıyla alnımı sıvazladım. Bu kadar fazla insanın canını yakmış oldukları gerçeği kalbimin üzerine büyük bir külçe daha indirmişti.

"Yarın kısa bir İstanbul turu atarken birbirinizi de tanımış olursunuz, değil mi Harzem?" diyen Mehmet Bey onay bekleyen gözlerle babama baktığında dişlerimi gıcırdattım.

Daha bugün tanıdığım bir insanla yarın dışarı çıkıp gezme ihtimali o kadar mantıksızdı ki. Bana sorulmadan verilen kararlar, benden habersiz planlanan hayatım... Çok fazla oluyorlardı artık.

"Ben tanımadığım biriyle gezmek falan istemiyorum!" dediğimde Harem Bey'in sert bakışları üzerime saplandı.

"Biraz daha saygılı olmalısın, Mislina." Araya giren Bayan Caroline'e bakma gereği dahi duymadım, çünkü bakarsam kötü şeyler olacaktı.

Alnıma yapışan birkaç teli geriye savururken önümdeki tabağı da sertçe ittirmiştim. Genç bir yetişkin olduğum gerçeği gözetilmeksizin eylemler yapılıyordu. Ancak bedelleri bana ödetiliyordu.

"İrtibatta olduğumuz kişiler yapılacak olan konferansta seçileceğinizi söylediler." diyen babam beni duymamakta kararlıydı.

Kafamı olumsuz anlamda sallarken sessiz kalmaya karar vermiştim. Benim fikirlerimin hükmünün olmadığı bir masada oturuyordum sonuçta. Üzerime yapışıp kalan huzursuzlukla önümdeki bardağa uzanıp birkaç yudum su içtim. Mehmet Bey yumuşak bakışlarını hâlâ benden ayırmamıştı. Beni yargılamıyor, daha çok anlamaya çalışıyor gibiydi sanki. Giray ise daha bir durgunlaşmıştı.

"Yemeği beğenmedin galiba, Mislina." Konuşan kişi Mehmet Bey'den başkası değildi.

Babam, kurulan cümleyle hiçbir bağı yokmuş gibi yemeğini yemeye devam ederken benimle hiçbir kan bağı olmayan adam şefkatle beni seyrediyordu. Neden böyle bir şey yapıyordu? Alışık değildim işte. Mehmet Bey'in hâlâ cevap vermemi beklediğini anlayarak dudaklarımı araladım.

"Damak tadıma pek hitap etmiyor," deyip gülümsediğimde başını sallayarak beni onayladı ve arkasında kalan hizmetçiye döndü.

"Ne duruyorsunuz kızım, evinizin hanımı aç!" dediğinde hizmetçilere kullandığı hitap şekliyle yutkundum.

Masanın üzerindeki ellerimi dizlerime indirerek sakladım. Parmaklarımdan başlayan bir titreme çeneme yayılmış, acımı körükleyen kelimeler içimde bir duvardan diğerine çarpıyordu. Az önce yaşanmış olan gerginlikse buna tuz biber oluyordu. Ben böyle hitaplara asla layık görülemeyen bir varlık olarak büyümüştüm. *Keşke,* dedi içimdeki ses, *aramızdaki resmiyet olmasa da Mehmet Bey bana da kızım dese.*

Babam, "Kimse için ayrı yemek yapılmasına gerek yok, Mehmet. Oyunbozanlık yapacak yaşı geçti," dediğinde hareketlenen hizmetçi durmuştu.

Sorun yemek falan değildi, sorun babamın beni hiçbir zaman genç bir kadın olarak görmemesiydi. Sorun, aslında çocukluğumda da omuzlarıma yüklenen yüke rağmen ilerlemem beklenip tökezlediğimde kınayarak üze-

rime daha fazla yüklenilmesiydi. Ben ne zaman oyun oynayabilmiştim ki oyunbozanlık yapabilme hakkım olsundu?

Bozuk Türkçesiyle, "O diyabet hastası, Mehmet Bey," diyerek araya giren Bayan Caroline ruhsal dünyama ikinci darbeyi indirmişti.

Hastalığım genetikti. Annemin bana bıraktığı miras yalnızca zift rengi saçlarım değildi. Sandalyeyi geriye iterek doğrulduğumda Mehmet Bey suratıma baktı. Giray ise sessizce olanları seyretmekle meşguldü.

Peder hareketlenmeme tepki göstermeyip ipek mendille ağzını sildikten sonra suyundan bir yudum aldı. Dolan gözlerimle yutkunarak içimdeki kız çocuğunu susturdum. Elimdeki çatalı yüksekten tabağa bıraktığımda lüks yemek tabağı ortadan ikiye ayrıldı. Böylelikle takımın bir parçası eksilmiş oldu.

"İzin almadan masadan kalkman ve bu şekilde şuursuz hareketler yapman çok yanlış," diyerek yine ders vermeye çalışan Bayan Caroline kucağındaki mendili masaya bıraktı. "Ben sana böyle öğretmedim."

Sözleri bardağı taşıran son damla olmuştu. Ortamdaki iç yakıcı sessizlik yemini devam ederken babamın bir nebze olsun dikkatini çekememem beni daha da çileden çıkardığında kırılan tabağın yanında bulunan bıçağı hızla aldım. Caroline'in sandalyesini arkadan yakalayıp çekerek onu kendime doğru çevirdiğimde ne yapacağını şaşırdı.

Bir an bile düşünmeden bıçağı kazağının açıkta bıraktığı boynuna bastırdım. Açık mavi hareleri irkilerek büyürken yüzüne doğru soğuk bir ifadeyle eğilmiştim. Alnımdan sızan ter damlası yüzüme doğru şerit çizerken kaslarımın kasıldığını fark ettim. Bıçağın gırtlağını kesmesi için tek bir hareket yeterdi.

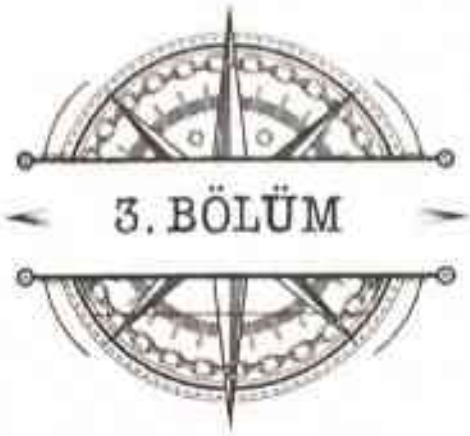
Dişlerimi sıkmaktan vazgeçtiğimde avucuma bastırdığım metalin parmaklarıma gelen kısmından Caroline'in kazağına kan damladığını gördüm. Annem bana her şeyini miras bırakamamıştı işte, eğer öyle olsaydı şu an bunu yapıyor olmazdım.

Caroline'in dolan gözlerine bakarak "Sen bana bunu öğrettin, değil mi?" diye sordum. "Sen bana duygularımdan arınmamı, tıpkı bir robot gibi merhamet etmeden insanlara eziyet etmeyi öğrettin. Çünkü mükemmellik buydu sana göre!" Bir taraftan konuşurken bir taraftan da onun yalvararak ettiği İngilizce duaları dinliyordum.

Ölümle burun burunayken nasıl da İsa kelimesini diline pelesenk edip imana geldiğini seyrettim. Elimdeki bıçağı masaya fırlatarak etrafımdaki ayaklanmış kalabalığın korku dolu göz bebeklerine teker teker baktım. Dinsiz olarak tanıdığım kadının diline doladığı şey bir dua olunca

şaşırmadan edememiştim. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum ve tekrar nefes nefese olan kadına baktım.

"Eğer senin bana öğrettiklerini hayatımda uygulamış olsaydım şu an nefes alıyor olamazdın," dedim büyük bir inançla ve kendi söylediğimi onaylarcasına kafamı salladım.

3. BÖLÜM

Var olma ve hayatta kalma içgüdüsü insanları benliğinden ediyordu. Bazen düşünüyorum da bu ailede doğmak ve babamın kanını taşıyor olmak dışında ne gibi bir şey yapmıştım da onun bedelini ödüyordum? Bu acının dinmesi, giden kişinin toprağının ferahlaması için rahat bırakılması gerekiyordu.

Babam hiç de öyle yapmamıştı. Bana her baktığında intikam hevesini bilemiş, nefretini kaynatmıştı. Bu nefret, annemin babamda en çok sevdiği özellik olan gözlerini yakmış, o gözlerdeki ışığı söndürmüştü. İşte her şey tam burada kesişiyordu; ben de tıpkı annem gibi mavinin sahibi bir adama âşık olmuştum.

Kapının tıklatılmasıyla düşüncelerimin önüne kalın bir set örüldü ve ben o setin gerisinde kaldım. Elimi yatağımın üzerinde bulunan sigara paketine atarak bir dal çektim. Ateşin kızıl harı loş odama aydınlık sağlarken nikotin gırtlağımdan aşağıya süzülmüş, tüm göğüs kafesimi doldurmuştu.

Karanlıkta kıvrılıp dans eden gri dumanı seyrederken hiç beklemediğim birinin sesini işittim. Yemekte çıkan hengâmeden sonra odama çekilmiş, kapıları başka bir ses duymamak adına kapatmıştım. Biraz olsun sakinleşip agresifliğin kırıntılarını kanımdan süpürmüşken yeni bir adrenaline gerek yoktu.

"Gelebilir miyim?" Konuşan kişi Giray'dı.

Lastikten kurtardığım saçlarımı geriye atarak sigaramdan bir nefes çektim. Dudaklarımdaki acı tadın ciğerlerimle reaksiyona geçip patlaması bir avuç közü göğüs kafesime bırakıyordu sanki. Bunu yaşamayı gerçekten çok seviyordum. Acı insana yaşadığını hissettiriyordu.

Yapay ışıklandırmalar ayın nahif ışığına gölge yapıp odama dolarken içimdeki zehrin hafif kekremsi tadıyla yutkundum ve kuruyan dudaklarımda dilimi bir tur gezindirdim.

"Hayır," dedim. Cevabım kısa ve netti.

Kimseyi kaldırabilecek bir kafada değildim. Hele ki daha bugün tanıştığım biriyle o olay yaşandıktan sonra konuşmayı hiç istemiyordum. Yine de parkelerde yankılanan ayak sesleri durmadı. Bitmek üzere olan sigaramdan bir nefes çekip içimi dumana boğduktan sonra izmariti avucumda söndürdüm.

Buna babamdan sigara içtiğimi sakladığım zamanlarda alışmıştım. Benim için avucumda açılan bastırılmamış yaralar pek bir şey ifade etmiyordu. Makyaj aynasının önündeki pufa oturduğunu anladığımda gözlerinin yan profilimde olduğunu biliyordum.

Avucumdaki küllere baktım. Benim küllerim de günün birinde babamın avuçlarına böyle savrulacaktı. Varlığımdan geriye tek bir şey bile kalmayacaktı.

"Hayır, dediğimi hatırlıyorum," diyerek gözlerimi karanlıkta siyaha dönmüş harelerine çevirdim. Sesim odaya buz dalgası gibi yayılmıştı.

"Sanşın verdiğin tepkiyi hak etmişti," derken kafasıyla kendini onayladı.

Az önceki sözleri hiç söylememişim gibi davranması devrelerime su sızmasına sebep olsa da bana hak vermesi yatıştırıcıydı. Sonunda birileri benimle aynı kanıya varmış ve o kadının ne kadar katlanılmaz olduğunu anlamıştı.

Sızlamakta olana avucuma baktığımda ince bir kesik olduğunu fark ettim. Avucumdaki küller kanın ıslattığı deriye doluşmuştu. Kanın külle buluşması yaşamın ölümle dansa kalkması gibi bir şeydi.

Ölüm, daimi bir iktidarla koyuluğunu sürdürürken kan daima insanın ruhunu gerçek kılan sıvıydı. İkisinin birleşip oluşturduğu koku intikamın var oluşuydu. Dişlerimi sıkarak bir kez daha intikam almaya yemin ettim.

"Bir çeşit patlamaydı. Yalnızca hak ettiği şeyi gecikmeli yaşadı, normalde bunun daha önce yapılması gerekiyordu," dediğimde gözlerini büyürmüştü.

Uzanarak yatağımın üzerinden sigara paketiyle çakmağımı aldı. İçerisinden çıkardığı bir dal sigarayı ateşleyerek içine çekti. Yanakları içeriye doğru çökmüş gözleri dumanın verdiği hazla kısılmıştı. Söylediklerimi onaylarcasına kafasını sallayarak gözlerini camdan dışarıya çevirdi.

Manzarayı izlemeye koyulduğunda ben de ay ışığının aydınlattığı yüzüne odaklandım. Bir kızın isteyebileceği kemikli hatlar, kısılmış koyu renk gözler, tüm bunlara eklenen eşsiz gülüşü insanın aklını değil başka şeylerini de alırdı. Nedense benim sadece sabrımı sınıyordu.

Alaylı bir gülüşle, "Benden hazzetmediğini bu kadar belli etme. Ne de olsa bundan sonra sarı cadıdan çok beni göreceksin," dediğinde pişkinliği karşısında sinir oldum.

"Sinirlerimi zıplatıp sigaramdan da otlandığına göre kapı hemen arkanda," deyip kaşlarımı kaldırarak *toz ol* bakışımı attım.

Elindeki, bitmek üzere olan sigarasıyla ayaklandı. Kafasıyla beni onaylarken arkasını dönmeden kapıya doğru geri geri gitti. Yüzündeki hınzır sırıtışa ve dudağına tutuşturduğu düşecekmiş gibi duran sigarasına baktım. Başka bir kadın görse nefes kesici olduğunu düşünürdü, bense direkt tekmeyi suratının ortasına indirmek istiyordum.

Kaşlarımı çatıp hareketlerini izlerken elini kapının kulpuna atıp araladı. Kafasını çevirip gitmeye meyletmişken sinirlerim bir balon gibi söndü. İçime tıktığım nefesi bırakıp kafamı tekrar camın dışında kalan görüntüye çevirdim.

"Ha bu arada," dediğinde beni sinir eden sese çevirdim kafamı. "Yarın beraber İstanbul turuna çıkıyoruz, fıstık. Sabahı zor edeceğini biliyorum ancak güzellik uykunu iyi al ki benim hızıma yetişebilesin." Cümlesini bitirdiğinde göz kırpıp asker selamıyla odamdan çıkmıştı.

Ellerimi lavaboda yıkadıktan sonra avucumdaki yarayı banyo dolabında bulunan bantla kapattım. Komodinin üzerinde bulunan ilaçlarımı su olmadan gelişi güzel mideme gönderdikten sonra yatağımı açtım. Bir elimi yastığımın altına sokup soğuk çarşafın üzerinde dolaştırarak camdan dışarıyı seyre daldım. Belimdeki pikeyi çektim ve sırtıma kadar çıkmasına izin verdim.

Işıklar gözlerime batıp harelerimi yormaya başladığında kirpiklerim de yavaş yavaş kapanmıştı. Uyku büyük bir krallıkta var olan sürekliliğiyle topraklarıma ilişmeye başlamış, beni kolumdan tutarak içerisine çekmişti. Görüş alanım tamamen kararınca nefesimi ciğerlerime bir kez daha doldurarak kafamı koyduğum yastığa daha fazla bastırdım. Şimdi biraz uyuyacak, yarın için sabır depolayabilecektim...

Gözlerimi aralayıp başucumdaki saate baktım. Saat henüz sabahın onuydu. Kafamı yastığa bırakarak odama dolan güneşe baktım. Işık gözlerimi kamaştırınca gözlerimi yumdum. Göz kapaklarımı her örtüşümde annemin yumurtalı ekmek kızartıp beni uyandırması aklıma geliyordu.

Gülümseyerek yataktan kalktım. Avuçlarımı yumuşak çarşafa bastırmış, kafamı hafifçe omuzlarıma düşürmüştüm. Yan profilimden boyun

hizama doğru akan güneşin ışıklarına merhaba dercesine derin bir nefes aldım. Pikeyi sıkkın bir şekilde tekmeleyerek ayaklarımı sarkıttım.

Yüzüme akın eden güneşin bile rengini açamadığı siyah saçlarımı komodinin üzerindeki lastikle toparladım. Ayaklarım beni banyoya götürdü, elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Ben yemekteyken dolabıma yerleştirilen kıyafetlerimin arasından siyah pantolonu alarak bacaklarıma geçirdim. Üstüne de sade bir gömlek giyip aynanın karşısına geçtim. Bacaklarımı saran siyah kotumun altına postallarımı giyip bağcıklarımı da bağladıktan sonra aynanın önünde bulunan tarağı alarak topuz yaptığım saçımı açtım.

Tarak saçlarımın arasından akıp giderken ifadesiz gözlerle aksimi seyrediyordum. Gözlerim gömleğin rengine bürünmüş, yeşil hareler gözbeneklerime yayılmıştı. Aradaki ıslak toprak renkleri saçlarıma yansıyordu. Son olarak aynanın önündeki telefonumu pantolonun arka cebine attım. Kapımın tıklatılmasıyla oturduğum yerden kafamı kapıya çevirdim. Evet, işte yeni bir günün maratonuna hazırdım.

Ellerimi diz kapaklarıma vurarak ayağa kalktım. Kapının kulpuna elimi atıp açtığımda dünkü hizmetçinin korkudan sıçradığını fark ettim. Verdiği tepkiye olumsuz anlamda kafa sallayarak uzun koridorda yürümeye başladım. Saçlarım yüzümün iki yanında dans ederken adımlarım dik ve hızlıydı.

Dünkü dağılan kız ben değilmişim gibi basamaklardan büyük bir özgüvenle inmeye başladım. Son basamağa geldiğimde masada beni bekleyen babamla karşılaşacağımı düşünmemiştim.

Çatalındaki salamı ağzına atacakken ayak sesim onu duraksatmıştı. Birkaç saniye içerisinde yine normale dönmüş, salam çoktan midesini boylamıştı. Önündeki kahveden bir yudum aldığında elimi enseme atarak ortalığa göz gezdirdim. Bayan Caroline görünürde yoktu. Babamın sağ çapraz sandalyesini çekip oturdum.

Önümde bulunan kaşardan bir parça alıp tabağıma bırakırken babamın benimle kahvaltı etmek istemesinin ne tür bir işgüzarlık olduğunu sezmeye çalışıyordum.

Yoksa dünkü yaptığım şeyden sonra suratıma bakması söz konusu dahi olamazdı. O gırtlağı parçalamamak için kendimi zor tutmuştum ya, neyse. Salamdan bir parça koparıp ağzıma atarken yüzümde gezen mavi harelerin estirdiği soğuğu yok saymaya çalışıyordum.

"Günaydın," diyen babamın sesiyle gözlerimi tabağımdan kaldırmadım. Ağzıma attığım salamı evirip çevirip çiğnerken Harzem Bey'in bir cevap beklediğini biliyordum.

"Sana da günaydın," deyip bakışlarımı tekrar tabağıma sabitledim.

Yüzünü görmek istemiyordum. Dün yaşadığım duygu krizinin en büyük sorumlusu kendisiydi. Ve bir çıkarı olmadan asla benimle aynı kahvaltı masasında oturmazdı, bunu anlamayacak kadar aptal değildim.

"Giray birazdan burada olur." Bu sefer konuştuğunda babamın sesi düzdü. İşte, benimle bunu konuşmak için gitmemiş olmalıydı.

Dün gece masada yaşanmış olan gergin dakikalara rağmen Giray bana oldukça sıcakkanlı yaklaşmıştı. Muhtemelen o da tıpkı benim gibi annesi için bir fedakârlık yaparak cehennemin içine atılmak istiyordu. Sırf bu yüzden bugün babamın yapmış olduğu emrivakiye göz yumacaktım.

"Bunu yaptığıma pişman olmamayı umarak bugün onunla gideceğim," dediğimde Harzem Bey şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı.

Bense o sırada haşlanmış yumurtalardan birine çatalımı saplayarak tabağımda didiklemeye başlamıştım.

"Giray sana basit bir demir parçasından daha çok arkadaşlık edecek, buna eminim."

Babamın imalı sözleriyle bakışlarımı tabaktan alıp gözlerine sabitledim. Birbirleriyle restleşen bakışlarımızın altından huzursuz bir nefes dudaklarımdan sızdı. Sabırlı olmaya gayret ederek elimdeki çatalın sapını sıktım. Demir parçası dediği benim için kıymeti ölçülemeyecek bir şeydi.

"İğnelemelerin bittiyse kahvaltıma devam etmek istiyorum," dedim gözlerinin içine bakarak.

O andan sonra kahvaltı bitene dek ne babam tek kelime etmişti ne de ben. Sessizliğin hâkim olduğu masada çatal bıçağın porseleni örseleme sesinden başka ses çıkmıyordu. Babam kahvaltısını bitirdikten sonra ağzını ipek mendille silmiş, keyif kahvesini yudumlamaya koyulmuştu ki dış kapının açılıp kapanma sesi ortamdaki gerginliği böldü. Şu an yüzümde bir rahatlama ifadesi olduğuna emindim. İlaçlarımı suyla mideme gönderirken kısa koridoru tüketip yanımıza gelen Giray ile gözlerimi devirdim.

Giray'ın gözleri üzerimde oyalanınca kısık ve dik bir bakış attım yüzüne. Seri adımlarla dış kapıya yöneldiğimde duyduğum cümleyle ikinci defa gözlerimi devirmeden edemedim.

Harzem Bey sıcak olmaya çalışan sesiyle, "Kızım sana emanet," demişti. Kafamı çevirerek babama baktım ve ardından hizmetçinin bana uzattığı ceketi alıp üzerime geçirdim. Ben kapının önünde oyalanırken babamın Giray'la konuştuğunu duymuştum ancak bununla pek ilgilenmedim.

Uzun asansör yolculuğumuz boyunca Giray benimle konuşma çabalarına girmiş, çabaları sonuçsuz kalınca bundan vazgeçerek geldiğimiz otoparkta susup motoruna binmişti.

Yol boyu trafiği birbirine katmış, eğlenceli dakikalar geçirmiştik. Avrupa Yakası'nın en önemli yerlerini gezerken Taksim'deki o acayip kalabalığın ortasında yürümeye çalışmış, Galata'nın görkemli görüntüsüne başımızı kaldırıp bakmıştık.

Nişantaşı sokaklarına daha çok Avrupai bir hava hâkimken kimi kesimlerinde ise geleneksel yapıdan vazgeçilmediği görülüyordu. Geniş bir sanat sokağını da devirdikten sonra motorlara binerek Giray'ın beni götüreceği yer için yola koyulduk.

Denize yakın bir yerde durduğumuzda motordan inerek karşımdaki muazzam görüntünün kalbine baktım. Kaskımı saçlarımı dalgalandıracak şekilde çıkardıktan sonra etrafımızdan geçen bazı kadınların başlarındaki örtülere dikkat kesildim.

Arkadan esen garip rüzgâr saç tellerimi yüzüme doğru savururken ellerimle onları geriye atarak denizin dibinde konaklayan kubbeli camiye baktım. Belki fotoğraflarda birkaç defa görmüştüm ama ilk kez bu kadar yakınındaydım. Giray bu yapının Ortaköy Camii olduğunu söylemişti. Suratıma yerleştirdiğim şaşkın ifadeyle gördüğüm şeyi inceliyordum. Gökyüzüne birer direkmiş gibi uzanan iki sivri sütunun ortasında hilâl işareti olan yuvarlak yapılı çatı vardı.

Yutkunarak başımı daha fazla kaldırdım. Yalnızca filmlerde gördüğüm, sütunların üzerine yerleştirilmiş, ezan seslerini aktaran hoparlör benzeri araçlara diktim gözlerimi. Onlar sayesinde dua dedikleri şey ve ezan sesleri ayyuka çıkıyordu. Mermer yüzeyin soğuk olması gerekirken insanın içine dokunan bir şeyler vardı sanki. Huzur vadeden kına yeşili yerler burnuma başka bir kokuyu getirdi. Yaratıcı'nın huzurunda ellerinizi açtığınızda evinizde gibi hissedermişsiniz. Ben küçükken annem başına bir fular örter, avuçlarını açarak sessizce bir şeyler mırıldanırdı. Babam ve ben de kapı pervazına yaslanır onu seyrederdik. Benim annem Müslüman'dı.

Gözlerimin dolmasına aldırış etmeden, kayalıkları döven denizin sesini mermerlerine yansıtan görkemli yapıya ilerledim. Yirmi üç senelik ömrümde bu kadar farklı ve güzel bir şeye ilk defa rastlıyor gibiydim. Gözlerimi kapattığımda içerdeki perdeye bir aydınlık değdi. İçimde dalgalanan huzurla annemin yanımda olduğunu hissedercesine gülümsedim. Sanki buradaydı, onun da toprağı buraya aitti. Kokusu annemin kokusunu andırıyordu. Kokuyu burun deliklerimden ciğerlerime doldurarak içimin misk kokusuyla genişlemesine izin verdim. Mavi olan her şeyden nefret etmeme rağmen bu caminin onun tam dibinde bulunması beni rahatsız etmiyordu. Sanki burası bana Amir'den çok hepimizin sahibini hatırlatıyordu. Denizin ortadan ikiye ayrıldığı bir sinema filmindeki peygamberi veya sevdiğim adamın dahi yaratıcısını. İşte o ustanın yeryüzündeki ona ulaşma mabediydi burası.

"Seveceğini biliyordum. Sanırım birazdan ezan okunacak, dua etmek ister misin?" dediğinde kafamı olumlu anlamda salladım.

Ağır adımlarla camiye doğru ilerlerken giriş kapısından sızan kızıl ışık, griyle dalgalanan havaya bir renk darbesi indiriyordu adeta.

Kapıdan başını uzatarak bize bakan orta yaşlı kadının gözleri üzerimde dolaşmaya başladığında samimi davranmaya çalıştım. Giydiği boydan elbise ve kenarı değişik detaylarla süslü başörtüsü oldukça güzeldi. Bize baktıktan sonra kapıdan birkaç dakikalığına çekilerek ortadan kaybolmuştu. Giray'a anlamadığıma dair bakış atınca omuzlarını silkti. Merakla dudaklarımı çiğnerken elinde galoşlarla geriye döndü.

"Şunları geçirin ayaklarınıza çocuklar. Bu saatte pek ziyaretçisi olmuyordu, şanslısınız ki hanımlarla hatimdeydik," dediğinde anlamaz gözlerle sevecen kadının söylediklerini dinliyordum.

Giray tebessümle, "Teşekkür ederiz teyzeciğim," diyerek kadının elindeki galoşları alıp bir çiftini bana uzattı.

Galoşlar postallarımın üzerine olmayacağı için botlarımı ayağımdan sıyırdım. Kadının şaşkınlıkla bana baktığını hissetsem de botlarımı kenara bırakarak halıyla döşenmiş alana geçtim.

Ayaklarım bordo ile altın renkler arasında dans eden halıya gömülürken beni gerçekten evimde hissettiren bu hisle ayak parmaklarıma halının yumuşak yüzeyini sıkıştırdım. Giray da galoşları ayağına geçirmiş, benim peşimden içeri girmişti. Kadın ikimize de tebessüm ederek kapının yanındaki dolaptan bir şal alıp bana uzattı. Kenarı işlemeli kahve tonlarındaki şalı alarak gelişi güzel başıma attım.

"Öyle olur mu hiç kızım. Gel bakayım, düzeltelim şunu," diyerek kollarını bana doğru uzatan kadının gözlerine baktım.

Kadın parmaklarının ucunda yükselmek zorunda kalınca hafifçe eğilerek ona yardım ettim. Saçlarıma gülümseyerek baktıktan sonra kulaklarımın arkasına iterek şalı tüy bitimime kadar çekti. İşi bittiğinde caminin kapısını bize aralamıştı.

Kızıl ışığın ana kaynağına alışmaya çalışarak etrafı incelemeye koyuldum. İçeriye doğru daralan tavanın yüzeyine bin bir nakış işlenmiş, renklerle donatılmıştı. Büyük avizelerin sıralandığı kristaller arasında kamaşan gözlerim duvarlardaki Arapça yazılara kaydı. Annem bir Arap kızıydı ve ismimin kökeni de Arapçaya dayanıyordu.

Kadınların bir kısmı halılarda eşit ayrılan bölmelere bağdaş kurmuş, ellerindeki kitaptan bir şeyler okuyorlardı. Yanımdan geçen kadının parmakları arasında gördüğüm Kuran-ı Kerim'in yeşil deriyle kaplı yüzeyine baktım. Buradaki her şey o kadar ince işçilikle yapılmıştı ki herhangi bir

ayrıntının baştan savma olduğunu kimse iddia edemezdi. Başımdaki şalı düzelterek kadının peşinden ilerlemeye devam ettim.

Yanımdan ayrılmayan Giray, kısık sesle, "Dua etmeyi biliyor musun?" diye sorduğunda duraksadım. Ortaya dönük şekilde yerleştirilmiş koltuklu alana gözüm takılmıştı. Hangi sebeple orada olduğunu anlamayarak kaşlarımı çattım. Acaba papazın oturduğu yere benzer bir şey miydi?

"Daha önce hiç etmedim," dediğimde sesim gördüklerimin etkisiyle farklı bir tonda çıkmıştı.

Nereye baktığımı anlayarak "Baktığın şey minber, kızım. Hoca oraya otururak vaaz verir," diye kafamdaki soruyu yanıtlayan kadının sürekli *kızım* kelimesini telaffuz etmesi bana iyi geliyordu.

Anne şefkatinin çizgileri yüzünün her ayrıntısına yayılmış gibiydi. Dudağına yerleştirdiği sıcak gülümsemesi kırılan yerlerimi sarıyormuş gibi tebessüm ettim. Söylediklerini onaylarcasına kafamı salladıktan sonra söylediği yere Giray ile yan yana otururak dua etmek için ellerimi havaya açtım.

Nereye bakacağımı bilemez şekilde etrafıma göz gezdirince bize yardım eden kadının hareleriyle karşılaştım. Bana bakarak gözlerini yumduğunda ne anlatmak istediğini çözerek gözlerimi kapattım. Yalnızca ismini ve tek olduğunu bildiğim yaratıcıyı düşündüm. En azından yaratıcımın o olduğu öğretilmişti. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek yutkundum. Boğazım kuruyup çatallaşmaya başlamıştı. Elimle bana yabancı gelen örtüyü düzelttim bir kez daha.

"Kim olduğumu ve olacağımı bilerek yarattın beni. Yokluğuma razı gelmediğin varlığıma yardım et lütfen!" dediğimde içimdeki duygular kavrularak kalbimde kaynamış, bir damla gözyaşımı pantolonuma akıtmıştı.

Göz kapaklarımı sıkarak huzuru aksettiren kokuyu tekrar içime çektim ve istediğim şeyleri söylemeye başladım. İçimdekiler eriyerek beni dinlediğini bildiğim varlığın önünde akmaya başlayınca onları tutmadım. Kalbim ise yaratıcısının karşısında çok farklı bir ritme ev sahipliği yapıyordu.

Gülümseyerek ağladığım ilk zamana tekabül eden bir hisle kuruyan dudaklarımda dilimi gezindirdikten sonra ellerimi yüzüme götürdüm. Tenimde parmaklarımı gezindirerek bana verdiği her parça toprak için ona teşekkür ettim. Eksik etmediği her şey için minnetimi ona sundum. Son olarak ellerimi henüz yüzümden çekmeden sesli olarak mırıldandım.

"Amen!" O an omuzuma değen el ile irkildim.

Başımı kaldırdığımda bize yardımcı olan teyze gülümsüyordu. "*Amen değil güzel kızım, amin. Nasıl da güzel teslim ettin kendini öyle sen.*"

Camide işimiz bittiğinde, "Tanıştığıma memnun oldum çocuklar," diyen teyzeye teşekkür edip onunla vedalaştık. Başımdaki şalı bana hediye

etmişti. İçimde kopan fırtınaları belli etmemeye çalışarak bize gülümseyen kadına baş selamı verdim. Motoruma ilerlerken yeterince konuştuğumu düşünüyordum. İnsanlarla konuşmayı sevmeyen biri için bu kadar diyalog yeter de artardı bile. Yaşadığım duygu selini geride bırakıp başımdaki şalı boynuma fular yaparak motoruma bindim.

"Güzel dua ettin, sert kız." diyen Giray sorularla dolu bakışlarını rüzgârın etkisiyle yüzüme çarpan saçlarımda dolaştırdı.

"Teşekkür ederim... Beni buraya getirdiğin için." derken şaşkınlıkla dalgalanan koyu gözlerine baktım.

Cevap vermesini beklemeden kaskı başıma geçirip anahtarı takarak büyük bir gürültüyle motoru çalıştırdım. Giray'ın son model motorunun önden ilerlemesine izin vererek peşi sıra sürdüm.

Yarım saat süren yolculuğumuzun ardından sahil bize el sallarken suyun dalgalarla kayalıklara çarpması içimde uzun zaman önce tattığım bazı duyguları titretiyordu. Giray benim hissettiklerimden habersiz motorunu durdurarak indi.

Her ne kadar içimden durmayıp burayı es geçmek gelse de yapmadım. Bir tarafım bazı şeylerle yüzleşmem gerektiği konusunda diretiyordu. Yıllar önce içimde peyda olan kız çocuğunun çekingen gözlerle denizin mavisine baktığını biliyordum. Korkuyordu benim gibi. Bulunmasını istemediğim içimdeki kız çocuğuna sesini kesmesini söyledim. Bu duruma gelmem yıllarımı almıştı ve bir şeyleri bastırmazsam yolun en başına vazgeçebilirdim.

Her başlangıç yanında bir sürü gereksiz sonu getiriyordu. O sebepten ben sonumun değişmemesi için buraya nasıl ayak bastıysam öyle geriye dönmem gerekiyordu. Geçmişte kalan bir kız çocuğunun düzeneğimi yıkmasına izin veremezdim. Hiç sırası değildi ortaya çıkmasının. Bir bacağımı motordan geçirerek indikten sonra kaskı direksiyona takıp anahtarımı çıkardım.

Yoluma çıkan her düşünce ayaklarıma sarılmış, ilerlememem için çırpınıyordu. Benliğim bu kaosu yaşamak istemiyor olsa gerek, ilerleyerek Giray'ın yanına banka oturdum.

Saat geç olduğundan dolayı başlayan gece hayatıyla arabalar artmıştı. Korna sesleri sıkışan trafikte küfürlere eşlik ediyordu. Gecenin sade karanlığına saygı duymayan bir sürü ışık yakılmıştı ve renk cümbüşü insanın gözünü acıtıyordu.

Giray, "İstanbul gerçekten gizemli bir şehir, öyle değil mi?" derken gözleri dalgaların arasında farklı bir yerdeydi. "Her köşesinde bir anlam, her rıhtımında bir katliam..."

Söylediklerimle beraber derin bir soluğu ciğerlerime doldurdum. Birbirine yaklaşan kirpiklerimin ardından geleceğin bilinmezlikleriyle baktım her şeye.

"Katliam burada, çünkü o teşkilatın tüm ayakları bu şehirde," dedim, alacağım intikamın enkazı altında kalmalarını diliyordum.

Giray, sarf ettiğim cümlelerimin ardından gözlerini bana çevirerek bir süre sustu. Adaletin tüm halkalarını parmaklarımın arasında tutuyordum, iç içe geçirmek için zaman kolluyordum. Bir gün tüm bu kaos sona erecekti.

"Katliamın mimarlarını o kadar iyi tanıyorum ki... Onlarla büyüdüm ben, her günüm onlarla geçti," diyen Giray, histerik bir gülüşle taçlandırdı söylediklerini.

"Bu kadar iyi tanıyor olmasaydık vurucu darbeyi nereye indireceğimizi bilemezdik," dediğimde dişlerimle dudaklarımı eziyordum.

Binlerce düşünce kasırgası kulaklarımda uğulduyordu. Beynim acıyla veryansın ederken ikinci bir sille bekliyordum. Mürekkepten denizler varetmiş, bilinmezliğin avlusunda mırıldanıyordum aşkımın nakaratlarını. Bulacaktım en ücra köşeye sakladıkları adaletin sandıklarını.

Bugüne kadar kimsenin cesaret edemediği adamları karalayacaktım. Yürüyecektim çil çil kan serpilmiş altın yoldan ve takacaktım boyunlarına yağlı urganlarını. Yıkımlar getirecektim, yeni devirlerin altına imzamı atacaktım.

Sahilde biraz daha vakit geçirdikten sonra havanın soğumasıyla eve gelmiştik. Daldığım huzursuz uykuda garip olarak nitelendirebileceğim bir rüya görmüş, gözlerimi sabahın altısında aralamıştım. Keyifsiz olmamda gördüğüm rüyanın ve bugün yapılacak konferansın payı büyüktü.

Kafamdaki düşüncelerden biraz olsun uzaklaşmak için yürüyüş parkuruna indim. Düzenli nefes alıp veriyordum, soluklarım soğuk havayı deliyordu. Bacaklarım bir çita kadar esnerken mesafeleri kısa sürede tüketiyordum. Ciğerlerimdeki havanın azalmasıyla duraklayarak ellerimi dizlerime yasladım ve kısık bakışlarımı ileriye diktim.

İlk kez hissettiğim manevi duygular yüzünden dün gece öyle bir rüya görmüş olabilirdim. Etkisi beynimi uyuşturuyordu. Yirmi üç senelik ömrümde belki de ilk defa böyle tuhaf bir rüya görmüştüm. Düşünceler eşliğinde eve dönerek duşa girdim.

Soğuk su hücrelerimi uyardığı için vücudum şimdi daha dinçti. Giyinirken Alice aramıştı, onunla kısa bir sohbet etmiştik. Ev halkı uyanmış,

salondan Giray'ın sesi gelmeye başlamıştı. Lacivert kotun üzerine kolsuz bordo bir badi giydim, telefonumu ve deri ceketimi alarak aşağıya indim.

Atkuyruğu yaptığım saçlarım ensemi gıdıklarken merdiven basamaklarını bitirmiş, kahvaltı masasına oturmuştum. Bayan Caroline yine ortaklıkta yoktu. Mehmet Bey ve babam iki buçuk saat sonra yapılacak konferansla alakalı konuşuyorlardı.

Giray düşünceli biçimde bana baş selamı verdiğinde aynı şekilde karşılık verdim. Eğer bu işte ortak olacaksak aramızda husumet olmaması herkesin yararınaydı. Harzem Bey ciddi ifadesini kuşanmış, çelikten gözleriyle içimi ürpertiyordu.

"Büyük gün geldi çattı," diyen Mehmet Bey hafiften gülümseyerek yüzüme baktı.

Giray, "Kartlar masada artık baba, herkes üzerine düşeni yapacak," derken bana bakarak konuşuyordu.

Çaprazında oturduğum pederin gözleri de üzerime düştüğünde ağzıma attığım yeşil zeytini çekirdeğinden ayırmakla meşguldüm. Yeşil zeytin benim en sevmediğimdi, bu yüzden yerken zorlanıyordum. Portakal suyundan bir yudum aldıktan sonra konuşmaya karar verdim.

"Bugün o konferansta seçileceğime neredeyse eminim," dediğimde cüretkâr bakışlarım babamınkilerle çarpıştı.

Harzem Bey kahvaltısını bitirdiğinde kenarda duran hizmetçiye eliyle işaret verdi. Bu *kahvemi getir* demekti. Hizmetçi, çekingen bir ifadeyle kafasını sallayıp içeriye geçerken az tuzlu krem peyniri kepekli ekmeğime sürüyordum.

"Kendinize güvenmek, sizi başarıya götürecek yegâne unsur çocuklar," derken yaptığımı üstü kapalı takdir ediyordu. Babam beni takdir etmezdi, bilirdim. "Fakat unutmayın, en büyük yenilgi kibre kapıldığınız an başlar. Yaptıkları her hareketin altında farklı anlam barınacaktır, ne olursa olsun çok dikkatli olmanız gerekiyor."

Tahminlerim, hele ki babam konusunda olan tahminlerim beni yanıltmazdı. Kibre bulandığımı ima ediyordu, kısaca *'Zafere ulaştım diye hemen sevinme, yenilgin kaçınılmaz olur,'* diyordu. Mehmet Bey, gerginliğimi sezdiğinde gözleri üzerime kaymıştı. Sıcak olmasını umduğum biçimde tebessümle karşılık verdim ben de.

Nihayet kahvaltım bittiğinde ilaçlarımı içerek ayaklanmıştım. Vedalar tehlikeyi kapsül şeklinde barındıran anlardı, göz göze geldiğin an patlıyorlardı. Gideceğimiz yol belki şimdi kısaydı ama eğer kabul edilirsek sonu yoktu bu ölüm oyununun. Deri ceketimi giydikten hemen sonra oğluyla vedalaşmasını bitirmiş olan Mehmet Bey'le tokalaştım.

"Her ne olursa olsun kalbinin içindeki sese kulak ver, sen dirayetli bir kızsın, Muslima." diyen Mehmet Bey, gözlerindeki anlamını çözemediğim bir parıltıyla bana bakmıştı.

Anlayamasam da ufak bir tebessümle karşılık verdim. Harzem Bey'le görüşmesini bitiren Giray kapı ağzında beni beklerken bakışlarım babamı buldu. Göz göze geldiğimizde sivri bakışları doğrudan yüreğime saplanmıştı.

"Sana dikkatli ol deme gereksinimi bile duymuyorum, sadece nefret dolu bakışlarını onlara yöneltmemeye çalış," dediğinde babamın bunu dikkat çekmemem için yapmamı istediğini biliyordum.

Onu başımla onaylayıp, "Hoşça kal," dedim ve beni bekleyen Giray'ın yanına doğru adımladım.

Sessizce otoparka inerken yüzümü inceliyordu. Babamla yapmış olduğum soğuk vedalaşma Giray'ı üzmüşe benziyordu. Bana acıyor olabileceğini düşünerek gözlerine baktığımda anlayışlı bir tebessümle çekingen biçimde omzumu sıvazladı.

Aramızdaki sözsüz diyaloğun ardından Giray arabanın şoför koltuğuna geçmiş, ben de yanına geçmiştim. Yolculuğumuz başladığında vakit öğlene yaklaşıyordu ve caddelere büyük bir karmaşa hâkimdi. İnsanlar koşturuyor; trafik ışıkları, fren sesleri arasında boğuluyordu. Bu görüntü beni iyiden iyiye gerginleştirirken terleyen ellerimi pantolonuma sürttüm.

Kırmızı ışıkta durduğumuzda Giray, "Sen de en az benim kadar stresli görünüyorsun," derken kısılmış kahveleri kırmızıdan sarıya dönen ışıktaydı.

Dilimi kuruyan dudaklarımda gezindirdikten hemen sonra, "Uzun zamandır bugün için bekliyorum ve oraya girme şansımın belli bir süre içerisine sıkıştırılması sinirlerimi bozuyor."

Kurduğum cümlenin ardından emniyet kemerimi hafifçe kendimden uzaklaştırarak arabanın camının aşağıya inmesini sağladım. Araba tekrardan hareket ettiğinde kahvelerini kısa bir an yüzüme çevirdi.

"Kendini bu kadar kasma, yalnız değilsin. Tek bir hatayla tüm şansını kaybedecek olan sadece sen değilsin," diyen Giray'ın sesi sonlara doğru katılaşmıştı.

Babam onun da benim gibi annesi için oraya gireceğini ima etmişti ancak o gece yaşanan tatsız olaydan sonra bu konunun üzerine konuşulmamıştı. Elimi enseme atıp hafifçe kaşırken bu konuyu ona nasıl söyleyebileceğimi düşündüm.

"Oraya tam olarak ne için geliyorsun?" diye sorduğumda sesim belki de onunla konuşurken ilk defa çekingen çıkmıştı.

Kavşaktan döndükten hemen sonra üçüncü ana yoldan girdi. Arabanın hız göstergesi üst evrelere doğru tırmanınca hassas noktasına dokunduğumu anlamıştım. Lakin az da olsa ona güvenebilmem için ne amaç uğruna geldiğini öğrenmeliydim.

"Yaşadığı bile kesin olmayan annem için," diyerek siyaha çalan kahvelerini bana çevirdi.

Otobandan düz yola çıktığında daha fazla konuşmamın gereksiz olacağını düşünerek sustum. Gideceğimiz cehennem daha kaç canı yutmuştu, merak ediyordum doğrusu.

En başta ben, küçük yaşta anne sevgisinden mahrum edilmiş, babamın lanetiyle büyümüştüm. Gözlerinde duygunun zerresini bulamadığım Harzem Bey ise bir yetimhanede çocukluğunu yitirmişti.

Acı, ilmek ilmek etrafımdaki herkesin göğsüne iliştirilmişti. Aile sevgisinden, bilhassa anne sıcaklığı ve kokusundan men edilmiştik. Araba önümüzdeki devasa kampüsün kapısından girmek için atıldığında cam kulübedeki güvenlik eliyle durmamızı işaret etti.

Giray torpidoya uzanıp cüzdanını aldı ve sakince bölmelerden birine yerleştirdiği dijital kartviziti çıkardı. Görevli kartviziti alarak elindeki cihaza barkod kısmını okuttuktan hemen sonra bölme yukarıya doğru kalkarak bize yol verdi.

Mermer deseniyle bezenmiş kaldırımların etrafındaki ağaçlar nizami şekilde sıralanmıştı. Etrafta birkaç bahçıvanın dökülen sonbahar yapraklarını süpürmesi gözüme çarptı. Çevrede zannettiğimden fazla öğrenci vardı ve çoğu keyifle sohbet ederek fakültelerine ilerliyordu.

Binaların hemen hemen hepsi bordo renkli taşlarla inşa edilmişti ve otantik bir havası vardı. Adım başı yerleştirilmiş dev ekranlarda yayın akışı devam ediyor, sürekli olarak duyuru yapılıyordu. Burası kapının dışındaki dünyadan çok farklıydı. Araç biraz daha ilerledikten sonra otoparka giriş yapmak için döndüğünde önümüze çıkan beyaz gökdeleni görmemle yutkundum. Tam ortasındaki dijital ekrandan şerit halinde *Merkez Bina* yazısı geçiyordu. Bahçesine yerleştirilen havuzun içerisinde dikdörtgen şeklinde bir cam mevcuttu. Su döngüsel hareketlerle dolanarak onun yüzeyinden akıyordu. Sular çekilip gerilemeye başladığında ekranda bir adamın fotoğrafı belirdi.

Yaşına göre dinç görünen adamın simsiyah saçlarının arasına kırlaşmış saç telleri birer yıldız gibi düşmüştü. Kirli sakalı ve kemikli burnuyla oldukça karizmatik görünüyordu. Kalın kaşlarının altındaki cıva rengi gözleri istemeden de olsa beni içine çekerken iğrenerek baktım harelerine.

"Kırca Dalkıran," diyen Giray gözleriyle ekranda bizi konferansa davet eden kişiyi gösterdi. Kırca'nın yüzünü gerçekte hiç görememiş olsam da onunla alakalı bilgim hatırı sayılır derecedeydi.

Öğrenciler daha küçük ekranlardaki konferans tanıtımlarına odaklanmış, kendi aralarında konuşuyorlardı. Burası onlara aitti. Onların üniversitesiydi, teşkilatın dünya üzerinde satın alamayacağı bir karış toprak yoktu. Kan serpmedikleri tek bir ırk bile yoktu, ağları her yere, her kesime, her yaşa ulaşıyordu.

"Arafta Kalanların Radikal Devrimi!"

Bakışlarım Kırca'nın kaybolan görüntüsünün ardından beliren ucu açık konferans isminde saniyelerce turladı. Arafta olmak demek arada kalmak demekti. Araf, ne bu dünyada ne de öteki dünyada yer edinememiş olanların barındığı yerdi.

İnsanoğlundan farklı ya da üstün kişilerden bahsediyor olabilme ihtimali üzerinde duran beynimdeki çelişkilerden kurtulamıyordum. Kastettiği devrimin ne olduğunu bilmiyordum ancak benim yapacağım devrim oldukça ağır olacaktı. Öyle ki onlardan geriye toz zerreciği dahi kalmayacaktı.

"Teşkilatın en önemli baronlarından biri ve yüzünü görebileceğimiz tek baron," derken ciddiyetini koruyan Giray arabayı park etmiş inmemi bekliyordu.

"Diğerleri yüzlerini neden saklıyor?" dediğimde üzerinden sular akmaya başlamış cam dikdörtgene bakıyordum.

Tıpkı benim gibi bakışlarını havuza sabitleyen Giray, "Kim bilir, Sert Kız," diyerek sorumu yanıtladı. "Ancak çocukları onların en zayıf noktaları ve biz de hepsini çok iyi tanıyoruz."

Kapıyı açıp hafif serinleyen havayı arabaya doldurduğunda ben de kapımı açarak araçtan indim. Deri ceketimin yakalarını düzeltirken keskin bakışlarım etrafı yokluyordu. Şebek, bu kadar ciddiyetin ona fazla geldiğini düşünmüş olacak ki önünden geçen kızın yanağını sıkarak elini kulağına götürüp *ara beni,* işareti yapmıştı.

Kızın ona işveli bakışlar atıp dudağını ısırmasından anladığım kadarıyla birbirlerini tanıyorlardı. Görüntü karşısında midem bulansa da ifadesiz bakışlarla yanına gittiğimde elini laubali biçimde omzuma attı.

"Söyle bakalım, Mislina, olağanüstü üniversitemi nasıl buldun?"

Sorusu karşısında önce eline sonra yüzüne baktım.

Dişlerimin arasından, "Kırarım," dediğimde anlamaz biçimde kahvelerini yüzümde gezdirdi.

"Eğer indirmezsen omzuma attığın kolunu kırarım diyorum!"

Jetonun düşmesi için kafasını tutup sallamalıydım belki de. Bir süre daha yüzüme boş boş bakmış olsa da en sonunda ne dediğimi anlamış olacak ki hızlıca elini omzumdan çekti. Kolunun omzuma değen yerini sinirli biçimde silkerken alayla parlayan kahveleri yüzümde dolaşıyordu.

"Daha önce sana tek bir erkek dahi dokunmadı, öyle değil mi?" dediğinde sorduğu soru karşısında kaşlarım çatıldı.

Kafamı geriye atıp bakışlarımı gökyüzüne değdirerek hafif bulutlu havadaki maviliği süzdüm. Gözlerine bakmış kadar olmuştum. Onun gözleri, güneşin ısıtmaya yetmeyeceği gök, kimsenin içerisine atlamaya cesaret edemeyeceği denizdi.

Adını ağzıma almaya çekindiğim adam, içime çektiğim nefesim, ensemde esen ölümdü. O hem gece hem gündüzdü.

"Dokundu," derken yavaşça etrafımdaki kalabalığa göz gezdirdim ve tekrardan bizim meraklı Şebek'e baktım, "Ancak bu çok uzun zaman önceydi," dediğimde sesimin desibeli düşmüş hatta sonlara doğru ağzımda boğulmuştu.

Buruşuk bir kâğıt parçasına sığdırdığı vedası ve elime tutuşturduğu pusula dışında hiçbir iz kalmamıştı ondan geriye.

"Gidelim artık, geç kalacağız," dediğimde Giray kafasıyla beni onaylayıp yolu gösterdi. İçeriye girdikten sonra kasvetli ortamı dağıtmak istemiş olacak ki bana kendiyle alakalı birtakım şeyler anlatmaya başlamıştı.

Konservatuarda oyunculuk bölümü okuduğunu söylemişti zaten, bu üniversitede okumasa içeriye girişimizin sıkıntılı olabileceğini de belirtmişti. Mezun olmasına yarım dönem kalmışken teşkilata girmek uğruna döndürmüştü geleceğini.

Etraftaki birçok kişi Giray'a selam vermiş, kısa da olsa sohbet etmeye çalışmıştı. Kızların kıskanç bakışları ve erkeklerin beğeni dolu hareketlerini saymazsak normal bir yolculuktu. Binanın içi geniş ve ferahtı.

Tasarımda ağırlıklı olarak beyaz renk kullanılmış, duvarlara harita görevi gören cihazlar yerleştirilmişti. Binanın ortası epey aydınlıktı, tepeye bakıldığında alt katı görebilecek şekilde katların yukarıya doğru dizildiği görülüyordu.

Öğretim görevlileri koşuşturarak yanımızdan geçerken dikkatle onları süzdüm. Neden böyle davrandıklarını tahmin etmek zor değildi.

Konferanstaki mülakatta başarılı olunursa epey miktarda burs alınabileceği, ailesinde öğrenci olan diğer bireylere de birtakım imkânlar sağlanabileceğine dair vaatlerden haberdarlardı. Tabii ki öyle olacaktı, sonuçta hayatlarına karşılık bunları veriyorlardı.

"Arkadaşlarından katılacak olanlar var mı?" diye sorduğumda Giray'a bakışları beni buldu.

"Belki birkaç kişi merakından gelir," diyerek düşünceli biçimde eliyle ensesini kaşıdı. "Metafizik herkesin ilgilenebileceği bir alan değil, Sert Kız," dediğinde kafamla onu onayladım.

Gerçi ben metafizikle ne kadar ilgileniyordum orası da tartışılırdı. Bir metafizik profesörünün yapmış olduğu bu mülakat ne kadar çekici gözükse de metafizik herkesin başarı sağlayabileceği bir alan değildi. Buna ben de dâhildim.

Yaklaşık bir saatlik gezimizin ardından konferansın yapılacağı salonun giriş kapısına geldiğimizde ortamın beklediğimden daha kalabalık olduğunu gördüm. Kapıdaki siyah kıyafetli iki asker girişlerde karmaşıklığa mahal vermemek adına asayişi sağlıyordu. Askerlerden biri kulağındaki cihazdan talimat aldığında yanındaki askere kısa bir şey söyleyerek onu gönderdi.

Kapının üzerindeki dijital ekranda konferans saati gözüküyor, hemen ardından Kırca'nın gençleri davet eden konuşması beliriyordu. İstemeden de olsa ona nefretle baktığımda babamın söyledikleri düştü zihnime. Duygularımı belli etmem benim aleyhime olabilirdi.

"Hazır mısın, sadece on beş dakika kaldı," diyen Giray'a dönüp yavaşça sırıttım.

"Hiç olmadığım kadar," dediğimde gerginlikten sağ gözüm seğiriyor, dizlerim titriyordu.

Beraber sensörlü cam kapıdan geçtikten hemen sonra etraftaki saks mavisi koltuklara ve beyaz sahneye baktım. Koltuklar yukarıdan aşağıya doğru sıralanmıştı ve sahnenin aşağıdaki girişinin yanında bir tane daha cam kapı bulunuyordu.

Önden altıncı sıradaki üç kişilik boş yeri fark ettiğimizde öğrencilerin yer vermesiyle ilerleyip oturduk. Giray, dolaşırken aldığımız su şişesini avucuma bıraktıktan sonra yerimize iyice kurulup etrafı incelemeye koyulduk.

İnsanların ağızlarında heyecanlı mırıltılar dönüyordu. Bu günü çok bekledikleri belliydi. Kısa olarak nitelendirilebilecek bunaltıcı beş dakikanın ardından salon bir anda aydınlandı. Delici beyaz ışık doğrudan gözlerimi nişan aldığında oturduğum yerde huysuzca kıpırdandım.

Düzgün giyimli bir adam geniş alana sahip sahneye çıkıp gülümseyerek seyirciyi selamladıktan sonra kendisiyle aynı boya getirilmiş mikrofona yaklaşıp konuşmaya başladı.

"Sevgili gençler, davetimize icabet ettiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Konferansımız üç soruyla derlenmiş bir mülakattan oluşuyor."

Giray'la bakışlarımız buluştuğunda çehresine yerleşen sert ifade bir tık daha artmıştı. Burada olmaktan, her ne sebeple olursa olsun onların bir parçası olmaktan hoşlanmıyordu. Kurdukları cehenneme asker yetiştiriyorlardı ve bu askerleri gençlerin arasından seçiyorlardı. Kısaca genç hayatların iplerini hiç düşünmeden çekiyorlardı.

Sahnedeki konuşmacı, "Mülakatımıza katılmak isteyenler aşağıdaki cam kapıdan geçip gereken kişilere isimlerini yazdırsın lütfen," dedikten hemen sonra sahneden inerek bahsettiği cam kapıdan girip gözden kaybolmuştu.

"Ben bizimle Kırca'nın bizzat ilgileneceğini düşünmüştüm," dediğimde ortamda oluşan uğultudan Giray'ın söylediklerimi duyup duymadığından emin değildim.

"Bize onun hazırladığı soruları soracaklardır, merak etme. Gün içerisinde onu göreceğiz, bundan neredeyse eminim," deyince başımı salladım.

Öğrenci kalabalığının üçte biri dağılmış olduğundan yaklaşık yüz elli kişi civarındaydık. Sırayla cam kapıdan geçerek bizi bekleyen on kişilik bir gruptan oluşan ekibe isimlerimizi yazdırmamız kırk dakika sürdü. Geçen sürede gerginliğim iyiden iyiye artmıştı.

Beklemek yoruyordu ve neler olacağını sürekli düşünüyor olmak da beni fena hırpalamıştı. Kafamdaki senaryolar gereğinden tehlikeli bir hâl almaya başladığında öğrencilerin yüzde yetmişi üç soruluk mülakata girmişti ve çoğu umutsuz biçimde salondan ayrılıyordu.

Kurtuldukları cehennemi düşünseler belki de şükredeceklerdi ama hayat böyleydi, önünü veya arkasını göremediğin bir olay için yerinde üzülerek debelenmeyi seçiyordun.

"Mislina Akdemir!" denildiğinde dalgın bakışlarım görevli kadının yüzünü buldu.

Giray'ın ismi de benden bir dakika sonra telaffuz edildiğinde oturduğu yerden kalkarak peşimden ilerledi. Terden enseme yapışmış saçlarımı elimle çekerken görevli kadına daha dün taşındığım evin adresini veriyordum. Elektronik ekrana konum bilgilerini girerek kaydımı oluşturdu.

Giray arkamda kendi bilgilerini söylerken bana içeriye geçmem söylenmişti. Gerginlikle dudaklarımı çiğnediğim esnada yan yana dizilmiş cam odalara baktım. Giray bunların belli zamanlarda gerçekleşen konferanslar için yapıldığını söylemişti. Camları bitişik odalardan en uçta kalmış olana öğrencilerin keskin bakışları altında yürürken adımlarımla zemin titriyor-

du sanki. İfadesiz kalmaya çalışarak beyaz kare masadaki sandalyeyi çekip oturdum.

Herkes birbirini görüyorken ne kadar sağlıklı bir mülakat gerçekleşecekti, bilemiyordum. Sonuçta bu kalabalık birilerinin dikkatini dağıtabilirdi. Ellerimin titremesini durdurmak için ondan geriye saymaya başlamışken gözlerim kapalı olduğundan karşımdaki sandalyeyi kimin çektiğini göremedim.

Aniden gözlerimi açtığımda harelerime düşen açık kahve gözlerin sahibi, doktor kimliğinden ödün vermeden başıyla bana kısaca selam verdi. Beyaz önlüğü ve sinekkaydı tıraşıyla tertipli duruyordu. Sağ kulağına küçük beyaz cihazı yerleştirir yerleştirmez içeriyi gösteren cama bakarak gözlerini yumdu.

Kirpikleri hareket eder etmez şeffaf cam bir anda arkadaki görüntüyü sildi ve sanki ortalarda kimseler yokmuş gibi oldu. Bu durumu henüz kavrayamamışken aynı camda on dakikalık sayaç geri sayıma başladı.

Karşımdaki adam gülümseyip "Ben Uzman Psikoteknisyen Alper Koca," diyerek arkasına yaslandı. "Peki ya sen kimsin?" diye sorarken hareketlerime dikkat kesilmişti.

Yutkunarak sayaca baktım, yarım dakika çoktan geçmişti. Dilimi dudaklarımda gezdirdikten hemen sonra gözlerimi kapatıp kendime özel bir alan ayırdım. Kim olduğumu bildiğine emin olduğum bu adamın ne yapmaya çalıştığını anlayacak kadar eğitilmiştim.

"Ben karakterinin adından önce bilinmesi gereken kişiyim. Hayat karşısında adımlarını dik atan ve hedeflerinden gözlerini bir an olsun ayırmayan o kadınım," dediğimde doktor alayla kaşlarını havalandırdı.

Bunun benim özgüvenimi kırmak amaçlı bir mimik olduğunu bildiğimden geçen bir dakikama göz değdirerek tekrar doktora baktım. Onun gibi şuursuzca geriye yaslanmayarak, ne kontrolsüz ne de fazla kontrollü biçimde noktayı koydum.

"Kısaca, ben kadın olmanın çok ötesindeyim," derken masada hafifçe ona doğru eğilmiştim.

Kafasıyla beni onaylarken cebinden çıkardığı küçük cihazın dokunmatik ekranına bazı şeyler karaladı. İşinde ustaydı çünkü gözlerinde tek bir ifade dahi yoktu.

"Şimdi senden bir teori üretmeni ve onu temellendirmeni istiyorum, Mislina," dediğinde az önce deneme amaçlı ismimi telaffuz etmediğini anlamıştım.

"Adalet sanıldığının aksine eşitlikle aynı kefede olmamalı," derken dilimle dudaklarımı yalayıp sayaca baktım. Sadece beş dakikam kalmıştı. "Adalet, eşitliğin olmadığı her cephede en nihayetinde kendini gerçekleştirecek."

Doktor Alper'in ekrana bakan gözleri ve ekranda hareket eden elleri bocalamıştı. Kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı. Yıllarca bunun için yetiştirilmiştim, bana bir teori üret deseler nefes alma sebebimin hayatımdaki en büyük teori olduğunu söylerdim. Düşmanlarımı yıkacağım silahla onları etkileyebilmem ne kadar garipti, değil mi?

"Adalet insanda huzur duygusunu pekiştiren psikolojik bir durumdur. Ancak eşit davranılarak adalet sağlanamaz, dolayısıyla da huzur," dedikten hemen sonra yerimde doğruldum. Bunlar benim hayattaki gayemdi. "Sonuçta bir köre ve bir katile eşit davranmak huzuru sağlamaz."

Ortaya attığım teoriyi örneklerimle zenginleştirirken zamanımın dört dakikaya düştüğünü gördüm. Doktorun, kısık bakışlarının altından beni incelerken aklımdan ne geçirdiğimi çözmeye çalıştığını biliyordum. Çözmesine çözmüştü. Hatta zeki olduğumu düşündüğüne kalıbımı basabilirdim.

"Son soru, Mislina," dedikten hemen sonra dirseklerini masaya yaslayıp öne doğru eğildi.

"Sen kendi ülkenin kraliçesisin ve ittifak üzerine başka bir ülkenin genç kralıyla evlendin. Kaynaklarını sağladığın çok da güzel anlaştığın bir başka ülke daha var üstelik," dediğinde tüm dikkatimi ona yönelttim, "Lakin doğup büyüdüğün krallık senin kaynak temin ettiğin ülkeyle mezhep çatışması yüzünden anlaşamıyor."

Soru oldukça stratejik şekilde hazırlanmıştı ve birçok noktada kapılar kapanıyordu. Konunun nereye varacağını öğrenmek için sessizce devam etmesini bekledim.

"Eğer kaynak sağladığın ülkeyle savaşa girmezsen doğup büyüdüğün krallıktan men edileceksin. Fakat onlarla da savaşa girerek kaynaklardan yararlanamayıp halkını kıtlığa sürükleyeceksin," der demez yüzümü inceledi, büyük ihtimalle cevaplayıp cevaplayamayacağımı anlamaya çalışıyordu.

"Hem kendin hem halkın hem de doğup büyüdüğün krallık için çözüm bulman lazım. Ne yapardın?" diyerek soruyu sonlandırdı.

Beynim çalkalanırken tüm bunların ortasına bir kazığın sokulduğunu düşündüğüm an alnımı yavaşça masaya yasladım. Hiçbir çıkış yolu bırakılmamıştı. Bilinmezlikle dudaklarımı dişlerken sayacın sesleri zihnimde atıyor gibiydi. Çözüm yolu olarak intikam isteyen biri için bu sorunun cevabı zordu, evet. Ancak imkânsız olmamalıydı.

Zihnimin orta yerine düşen fikir düşüncelerimi aydınlattığında kelimeleri toparlamaya koyuldum. Bu soru beni zorlamış olsa da bir yönetici gibi düşündüğümde cevap bana uzak değildi.

"Diyelim ki doğup büyüdüğüm krallık Katolik, düşmanlık güttüğü krallık ise Protestan. Kraliçesi olduğum krallığımla birlikte doğup büyüdüğüm ülkeme giderek halkın arasına karışırım."

Doktor pürdikkat yüzüme bakıyordu. Çözümümü tamamlamam için sadece bir buçuk dakika kalmıştı. Kuruyan boğazıma aldırmadan konuşmaya devam ettim.

"Kilise baskısı olduğundan halkın arasında kendini saklayan kişiler kolayca ortaya çıkmayacaktır. Ancak aralarında illaki Protestan olanlar olacaktır. Bundan yararlanarak onları papanın karşısına çıkarıp barış içerisinde yaşadıklarını kanıtlarım," derken sesim sonlara doğru çatallaşmıştı.

Yorgunluk iyiden iyiye omuzlarıma çöreklenirken alnımdan yüzüme doğru terimin aktığını hissettim. Ancak onu silmeye dahi vaktim yoktu.

"Bu, Papa ve krala aralarında mezhep farklılıkları olsa da çatışma olmadan barış içerisinde yaşadıklarını kanıtlar. Sonrasında kaynak sağladığım ülkeye giderek kendileriyle aynı mezhepten olan insanların düşman belle-diği krallıkta huzurla yaşadıklarını söylerim."

Karşımdaki doktorun ifadesiz gözleri sarsılmasa da etkilendiğini sezebiliyordum. Gözlerim hafiften puslanmaya başlamıştı, gerginlik ve stresten tansiyonum düşmüş olmalıydı.

"Dolayısıyla ülke, kaynaklarını diğer ülkeyle de paylaşır ve böylece savaş çıkmaz. Aynı zamanda halkım kıtlık yaşamaz ve iki ülkenin ittifakı sağlanmış olur."

Çözümle alakalı cümlelerimi bitirdiğim dakika sayaç sıfıra vurdu, camlar anında şeffaflaştı ve etrafımızdaki kalabalık oraya çıktı. Doktor son rötuşlarını yaparak kafasını kaldırıp bana baktığında çıkmam için başıyla işaret verdi.

Dizlerim çözülmüş, adımlarım yalpalamaya başlamıştı. Denge koordinasyonumu sağlayamıyordum. Stresten terleyen vücudum bir yanıyor bir üşüyordu.

Çıkışta beni karşılayan Giray'ın kahveleri endişeyle koyulaştığında koşar adım yanıma geldi. Onun yardımıyla kadınlara ayrılan lavaboda elimi yüzümü yıkamış, bir şişe su içmiştim. Bana beklemem gerektiği söylenilmişti, bu yüzden neredeyse yarım saattir cam kapının önündeki beyaz deri koltuklarda oturuyorduk.

Giray yavaşça, "Kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sorduğunda boş bakışlarım yüzünde duruldu.

Cevap vermek yerine tıpkı bir saftirik gibi, "Sence başarabildim mi?" sorusunu yöneltttiğimde kaşları çatıldı.

Şu an iyi olup olmadığım çok da mühim değildi. Önemli olan bu kadar stresin ve ceremenin ardından başarabilmiş olmamdı. Elimden geleni yapmıştım, daha iyisi olabilir miydi, bundan emin değildim.

"Sen çıkmadan hemen önce öğrenciler sorulara verilen cevapların on üzerinden değerlendirildiği hakkında konuşuyordu," dediğinde dikkatle ağzından çıkanlara odaklandım.

"Beş puanın altında kalanlar başarısız oluyormuş ve sekiz üzerinde puan alabilen beş öğrenci Kırca ile küçük bir sohbet hakkı kazanıyormuş, bence sen de üstün başarı gösterdiğin için bekle dediler."

Duyduklarım karşısında gülümsedim. Başarının gururuyla ayaklandığım esnada görevliler üç soruluk mülakatı bitirmiş öğrencileri dağıtıyordu. Aradan fazla geçmeden kafamı kaldırdığımda Kırca'nın, yüzünü seçemediğim bir adamın bir metre kadar önünden yürüyerek hızlı hareketlerle cam kapıya doğru geldiğini gördüm.

Dudaklarında keskin bir gülüş, gözlerinde şeytani parıltılar dolanıyordu. Muzaffer bir komutan edası takınıp kendisinden önce gelen görevlilerin reveransıyla içeriye adımladığında seçilen beş kişinin adları okunmaya başlandı.

Tanımadığım adlar kulaklarıma çarpıp zemine düşerken gördüğüm sima karşısında tutuldum. Lacivertin yer edindiği bakışları bir rüzgâr esmişçesine kıvrımlı kirpiklerinin ardında dalgalandığında içim titredi.

Salaş kıyafetleriyle uyumlu gümüş yüzükleri yüzüne yansıyan ışığın kavalyesiydi. Kırıklarla dolu geçmişimin sahibi, düşmanımın yanında geleceğimin katili olmak adına dikiliyordu!

4. BÖLÜM

Nefes almak için annem gibi bir nedenim olmasaydı eğer atlardım nefes almayı unutturan gözlerine. Boğulurdum bu lanetli aşkının gölgesinde seve seve. Sonra sen bile bulamazdın beni yitip gittiğim yerde.

Saçlarımdan dudaklarıma, dudaklarımdan tüm hücrelerime kadar uyanmıştım. Yenilmiştim ufuklardan geniş bakışlarına. Sarsılmıştı ifadem okyanusun kavalyesi olan hareleri karşısında.

"Mislina Akdemir!"

İsmim ikinci defa telaffuz edildiğinde duygudan arınmış gözleri beni buldu. Dudaklarım alaylı bir gülüşle pervasızca kıvrılırken şuursuzca beni süzen gözlerine meydan okudum. İşte yıllarımın katili, çocukluğumun sahibi, aşkların en güzeli olan o adam bana bakıyordu.

Zehir karası dalgalı saçları alnına savrulmuşken koyulaşarak fırtınaya yelken açmış mavileriyle ve dudaklarındaki ölümsüz gülümsemesiyle, Amir. Bana verdiği pusulanın yörüngesi, kalbimin içine hep düştüğü gölgesi!

Giray koluma dokunduğunda içeriye girmem için onu kafamla onaylayarak metanetimi kuşandım.

Acım sineme dişlerini geçirirken kapı ağzında duran sevdiğim adamın önünden geçtim. Gözleri sağ profilimi delip geçerken kararan bakışlarım dört kişinin oturduğu küçük salonda gezindi.

Tekli sıralardan arkaya doğru sadece birisi boştaydı. Mola esnasında açtığım saçlarım yüzümde dalgalanırken Kırca'nın cıva gözlerinin ağırlığı üzerimdeydi. Yayıldığım sandalyede bacaklarımı yana rahatça açmış, keyfimden ödün vermeden oturuyordum.

"Merhaba sevgili kazananlar, ben Profesör Doktor Kırca Dalkıran," dediğinde yüzü yaptığı işin tutkusuyla şekillendi. "Kazananlar olarak akademiye giriş için kısa sürede bilgilendirileceksiniz."

Söylediklerıyle beraber masanın üzerinde ritim tuttuğum ellerim yavaşladı. Yılan bakışları doğrudan beni hedef alırken kısık gözlerimin ardından

gevşek biçimde gülümsedim. Şu an ölümünün yüzüne bakıyordu, haberi yoktu.

İki takım elbiseli koruma arkasında el pençe dururken sağ tarafında Amir bulunuyordu. Sınıfta benimle beraber iki kız, üç erkek öğrenci vardı. Elimle önüme gelen saçlarımı geriye attığım esnada buz saçakları asılan gözleri tüm saç tellerimi turladı.

"Demek dördünüz de sekiz puan aldığınız için buradasınız," diyen Kırca'nın sesi beni düşüncelerimden söküp aldı. "Alper bana birinin dokuz puan aldığını söylemişti."

Doktorun söylediklerini kast ederek sarf ettiği cümleler karşısında beni ima ettiğini sezip yüzüne baktım. Bu öğrenciler görevlilere kaç puan aldıklarını sormuş olmalıydı. Çok bitkin düştüğüm için sormaya fırsatım olmamıştı. Yalnızca beklemem gerektiği söylenmiş, ben de öyle yapmıştım.

"Efendim, sınıfa en son giren arkadaş dokuz almış galiba." Kırca, almış olduğu cevapla memnuniyet içerisinde doğrudan bana baktı.

"Adınızı öğrenebilir miyim, genç hanım?"

Sorusuna karşılık içimden, *bir daha hiç unutamayacaksın*, diye geçirirken cevabım "Mislina," olmuştu. Geriye doğru hafifçe yaslanarak tepeden bir bakış attım ve "Mislina Akdemir!" diye tamamladım sözlerimi.

Babam annemin ölümüyle birlikte ismini olmasa da soy ismini değiştirmişti. Yapılan kayıtlara göre kendisi on yıl önce hayatını kaybetmiş olarak gözüküyordu. Anladığım kadarıyla Mehmet Bey benim amcam olarak kayıtlıydı ve biz Giray'la baba tarafından kuzen oluyorduk.

Sarf ettiğim soy isim Giray'ın orijinal soy ismi olsa da benim için gerçek değildi. Harzem Şah'ın ortada olmayan çocuğunun nerede olduğunu ise teşkilattaki kimse bilmiyordu çünkü canlı olması onlar için tehlike arz ediyordu.

Tam da şu an, öldüğünü düşündükleri o çocuğun bakışlarıyla restleşiyorlardı ama farkında bile değillerdi.

"Kendinin adından önce bilinmesi gerektiğini düşündüğü bu kadını Alper oldukça övdü, ben de merakıma yenik düştüm doğrusu," dediğinde kurduğum cümlelerin bana geri dönmüş olmasına şaşırmamıştım.

Kırca herkesin gereksiz ilgisini üzerime topladıktan hemen sonra konuşmasına başladı.

"Zaman içinde hissettiklerimiz, güneşin yeryüzünde kırılarak dağılan ışıklarına benzer," derken yüzüne manidar bir tebessüm sirayet etmişti. "Epey çeşitlilik ve dalgalanma gösterir. Biz de tıpkı güneş gibi bulunduğumuz zaman dilimine enerji göndeririz. Beynimizle ürettiğimiz şiddetli

dalgalanma canlı veya cansız herhangi bir şeye etki eder," dedi bilmiş bir edayla.

Sesinin hırıltılı bir tonlamayla yükselmesi ve buna ek olarak beden dili insanı manipüle etmek için vardı sanki. Kaşlarım anlattıkları karşısında çatıldı, arafta kalanlardan kastının bu tür yeteneklere sahip insanlar olduğu kanısına vardım.

"Bunun adına bilimde *telekinezi* denir." Bahsettiği kavramı, üstüne bastırarak söylemişti. "Hissettiklerimiz, düşüncelerimizdir. Düşüncelerin nöronlarla olan bağlantısı çok sıkıdır. Bu açıdan nöronlar bedenimizin enerji santrali ve dışarı dağıtımında şebekeleridirler."

Şimdi, verilen konferansın neden bu kadar değerli olduğunu anlayabiliyordum. Telaffuz ettiği her cümlenin altını büyük bir ustalıkla dolduruyordu.

"Nöronlarıyla katıksız, salt bir bağ kurabilen insanlar şu anda yüzüme yansıyan ışığı bile patlatabilir," diyerek muzip gülümsemesiyle yanında durduğu kürsüden pet şişeyi alıp kapağını açarak bardağa boşaltıı ve içmeye başladı.

Gözlerimle Kırca'yı biçme yeteneğim olsaydı ne kadar güzel olurdu, diye düşündüm. Bu adamın hükmettiği dünya o kadar büyüktü ki insanı yasak meyveye iten cennetteki iblis dahi yanında masum kalıyordu.

El kaldırıp soru sormak istediğini belirten kumral kıza yandan bir bakış attım. Benim ilgimi cezbetmeyen bu saçmalıklar onları ne kadar çok ilgilendiriyordu böyle.

"Buyurun, genç hanım," diyerek konuşması için eliyle işaret verdi Kırca.

"Prekognisyon hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Anlamını bilmediğim kelimeye karşılık kaşlarımı kaldırdım. Elimle omzumdaki tozu çırparken dudaklarım kıvrılmış, sırtım sandalyeye iyice yaslanmıştı. Bir çift okyanusun doğrudan hedefi hâline geldiğinde durağanlaşan duygularımla irislerine odaklandım. Lakin gözlerini ilk kaçıran ben olmuştum.

"İyi bir noktaya değindin. Gizli güçleriniz olmadan ya da doğaüstü şeyler yapmadan da büyük bir önsezi ile zamanın gerisini veya ilerisini anımsayabilirsiniz. Ruh için zaman ve mekân kavramı siliktir," diyerek yavaşça kapının önüne doğru ilerledi.

"Dediğim gibi zihninizi yöneterek enerjinizi aktif hâle getirip bağ kurduğunuz her şeyden cevap alabilirsiniz."

Anlattığı saçmalık karşısında gözlerimi devirdim.

"Ancak bu nadir bulunan bir meziyettir."

Çünkü, dedim kendi kendime, *olması imkânsız bir ihtimalden ötesi değildir. Kimse geleceği görme yetisine sahip değildir.* İnsanlar ilah falan olamaz, bu sadece Kırca'nın narsist ordusu için kurduğu bir düzenek. Kısaca şişirme olgular.

Kırca, süresi dolmuş olacak ki, kolundaki saatine göz atarak kısa bir vedayla sınıftan ayrıldı. Oturduğum yerden kalktığımda benim haricimdeki son kişinin de çıktığını fark ettim. Umursamaz bakışlarım, kapı ağzında durmuş beni bekleyen Amir'le kesiştiğinde yutkundum.

Hareleri tıpkı bir deniz gibi her geçen saniye daha fazla dalgalanırken acıyan sol yanımı göz ardı ettim. Büyük adımlarla ilerlerken onun önüne geldiğimde durup hafifçe kafamı kaldırdım ve gözlerine odaklandım.

Benim yıllar önce pusulasıyla yüceltti̇ği̇ o kız olduğumu bilse ne olurdu, diye düşündüm. Ya da beni tanımış olabilir miydi? Peki, tanıdıysa neden bir tepki göstermemişti? Bir zamanlar şu ankinden daha büyük bir bilinmezlikle bırakıp gitmesinin sebebi neydi? Yoksa tüm bunları ona düşman olayım diye mi yapmıştı?

Sanki hiç var olmamış gibi öyle gelişigüzel geçtim ki yanından, neredeyse ben bile kanacaktım rolüme. Kapının dışında bekleyen Giray'ın endişeli bakışlarıyla karşılaştığımda elimle önüme akın eden saçlarımı geriye ittim. O önden giderken omuzumun üstünden son bir kez baktım ömrümün güzüne ve bir kez daha kendimi bulamadım gözlerinde.

Arabaya bindiğimde dizlerimden dermanım çekilmişçesine bomboş hissediyordum. Konuşsam susamayacakmışım, sussam gördüklerimi yutamayacakmışım gibi hissediyordum.

"İçerdeki vaziyetten haberin var mıydı?" diye sorduğumda Giray'a, kahverengi harelerinde acıyı gördüm.

İliklerimden ciğerime çektiğim nefese, zamanımdan ömrümde gördüğüm tüm karabasanlara kadar ona aittim. Zaman, ne tenimden ne de kalbimden, onun kalıntılarını kazıyamamıştı. Ördüğüm duvarlarımı yıkmıştı yelken açmak istediğim gözleri, beni ikinci kez kahretmişti. Tek farkı birincisinde yokluğuyla, ikincisinde ise varlığıyla bunu becermiş olmasıydı.

Caddeleri arşınlarken bunu benden bu kadar süre saklayan babamın hangi akla hizmet ettiğini düşünüyordum. Bu göz ardı edilecek bir detay değildi. Lakin görüyordum ki benim duygularım ve onun sahibi olan adamın bizim düşmanımız olması babam için hiç mühim değildi.

Sessizce yolu tüketirken içimde biriken öfke yeri oynatacak cinstendi. Dudaklarımı çiğnemekten kanattığımı dilime değen kan tadıyla anlamış-

tım. Giray arabayı durdurur durdurmaz hırsla yolcu koltuğunun kapısını açıp dışarıya fırladım. Otoparkta asansörün gelmesini beklerken korkutucu biçimde sessizdim.

Sonunda asansöre bindiğimde Giray soluk soluğa bana yetişmişti. Beynim çatlarken alnımı asansöre yaslamış, avuçlarımı metal zemine yapıştırmıştım. Gözlerimden akan iki damla yanağımdan çeneme yol çizerken Giray'ın bakışlarının sırtımda olduğunu biliyordum.

Ağladığımı anlamaması adına burnumu çekmemek için zorlanırken asansör nihayet durmuştu. Adımlarım evin kapısının önünde durakladı ve aceleyle yumruğumu kapıya geçirdim.

Kapı çok beklemeden açıldığında şaşkınlık ve korkuyla yüzüme bakan hizmetçiyi itip içeriye girdim. Babam pencere önünde şehri seyrederken bana arkası dönüktü. Neden eve bu şekilde girdiğimi, ondan hesap soracağımı biliyordu çünkü o Harzem Bey'di.

"Amir'in o cehennemde kulluk ettiğini ne kadar süredir biliyorsun?" dediğimde babam elindeki kahvesinden bir yudum alarak bana baktı, "Bana neden söylemedin? Bugün bile söyleyebilirdin!" dediğimde hiddetim yeri titretmişti.

İfadesiz bakışları üzerimde dolaşırken kahvesini sehpaya sakince bıraktı. Sanki çok normal bir şeyden bahsediyordum ve babam da tepki vermeden beni izliyordu. Babamın duygusuzluğu beni paramparça ediyor, zayıf kılıyordu.

"Söylersem mülakatta dikkatin dağılırdı ve başarılı olamazdın, Mislina," dediğinde şu an bile zehirli intikamımızı düşündüğüne şaşırdım.

Oturduğu L koltukta gevşek biçimde geriye yaslanırken solgun bakışlarla yüzüne baktım. İçimdeki yangını umursamadan öylece yüzüme bakarken önünde biraz eğildim. Kafasını dahi çevirmedi ama bu sefer gözlerini camdan dışarıya dikti.

Elim orta sehpanın altını bulduğunda onu sertçe kavradım ve üzerindekilerle beraber yerle bir ettim. Etrafa kulakları tırmalayan gürültü yayılırken hizmetçiler küçük çaplı çığlık atmış, Bayan Caroline merdiven başında korkuyla bizi izliyordu.

"Senin gözünde ben intikamın için bir kuklayım. Ancak benim içim, senin düşündüğünün aksine dolu, Harzem Bey!" dediğimde buzdan ağlar ören hareleri yüzümü buldu. "Onun düşmanım olduğunu öğrenseydim yine de bu işten vazgeçmezdim. Lakin bunu bilmeye hakkım vardı!"

Sözlerim bittiği an geriye doğru giderek elime koluma değen ne varsa alaşağı ettim. Ev savaş alanına dönerken sevdiğim adamın bana bakan kanlı gözleri beynimden silinmiyordu.

"Sen yıllarca o demir parçasıyla yaşadın. Ve ben senin üzerinde bu denli hâkimiyet kuran birinin her şeyi mahvetmesine izin veremezdim." diyen Harzem Bey kırılan eşyaların üzerine basarak yanıma gelirken sanki benim üzerimden geçiyormuş gibi hissediyordum.

Kafasını alayla eğdi. "Şu zayıflığına bir bak! Kısacık sürede bile seni ne hâle getirmiş. İşte şimdi, basit bir oyuncak için ağlayan on altı yaşındaki kız çocuğusun."

Sarf ettiği cümleler yüzüme çarptığında kırık bir cam parçası gibi kesti dört bir tarafımı. Ne desem söylediklerinin yanında sönük kalacağından geri adım attım. Kurduğu cümlelerine sığdırılan zaaflarım beni yerle bir ederken haklı oluşu mahvetmişti. Yine de söylediklerini yutmayacaktım. Acı tattıysam kan kusturacaktım.

"Senin basit dediğin o oyuncak," diyerek alayla gülümsedim ve gözlerine odaklandım. "Bana senin yapamadığın babalığı yaptı ve sevgiden başım döndü. Yıllarca yaşadığım sarhoşluk buydu."

Harzem Bey'in uğradığı bozgun bana haz verirken kaşlarımı kaldırarak onu baştan aşağı süzdüm. İç geçirerek arkamı döndüğümde Giray'ın endişeyle kararmış bakışlarıyla karşılaştım. Sarsak adımlarla yanından geçerken içi boşaltılmış bir kukla gibi hissediyordum.

Yılların vermiş olduğu zalim yorgunluk ve sevgiden sürgün edilmişlik hiç bitmemişti. Ne ara evden çıkıp motora atlamıştım bilmiyordum. Yol üzerinde en az benim kadar ıssız, loş ışıklarla donatılmış bir bar kafe vardı. Gerçekleri insanın aklından silebilecek bir yere benziyordu. Sahilin karşısında kalan mekânın camları köpürerek kayalıkları döven denizi gözlüyordu.

Zihnim bulanık sularla kaplanmıştı, durulmak bilmiyordu. Sillesini yediğim gerçeklerin sancısı bedenimi bir türlü terk etmiyordu. Yine bir gece vakti bir adam, bir kadını bakışlarıyla sarhoş ediyordu. Hemen arkama park eden tanıdık motordan Giray'ın inişini seyrettim.

Ahşap ağırlıklı dekore edilmiş bar kafenin kalabalığından uzak köşesinde bir sandalyeye oturduğumda sipariş verdiğim kırmızı şarap gelmişti. Gözlerim gecenin karanlığını taşıyan denize kayarken beni boğmak isteyen dalgalara baktım.

"Onu tanıyor musun?" diye Giray'a sorduğumda loş ışık sağ profilime yansımıştı.

Siyah gözüken hareleri hüzünle kısıldığında ne söyleyeceğini bilemez haldeydi. Sipariş almak için gelen garsonu eliyle savuşturduktan hemen sonra benim gibi camın ardında kalan denize baktı.

"Yıllardır teşkilatta olduğu için diğerleri gibi onu da tanıyorum, Sert Kız. Ancak seninle bir bağı olduğunu daha dün öğrendim," dediğinde sesi sonlara doğru kısılmıştı.

Muhtemelen babam herhangi bir olası durumda bana söylememesi için onu uyarmıştı. Başlattığı bu rulette silahın düşman cephesinde patlamasını istiyordu. Ancak o mermi benim kalbime gömülmüştü, tüm uzuvlarıma kan sızıyordu.

Giray, "Amir çok iyi yetiştirilmiş bir asker, Mislina," dedi, sevdiğim adamın adını başkasından ilk duyuşumdu. "O senin görüp görebileceğin en tehlikeli ölüm makinesi."

Söylediklerini kursağımdan aşağıya inmezken şarabın son yudumunu da içtim. Ekşimsi tat içimi yakarken ruhum sızlıyordu gerçeklerin ağırlığıyla. Göğüs kafesimdeki kemikler kırılmış, parçaları ciğerlerime dolmuştu.

"Anlattığın adamla benim tanıdığım kişi aynıysa ya körmüşüm ya da Azrail'immiş sezdirmemiş," dediğimde sesim kısık ve yorgundu.

Elimi çeneme yasladım ve hızını artırıp camları dövmeye başlayan yağmur içime aksın, yıkasın istedim. Yağmurlu bir günde yediğimiz dondurma düştü zihnime.

"Ben sana bahar olurum, sen yeter ki üşüme," demişti.

O günden sonra dondurma benim için geçmişimin varisi hâline gelmişti. Ağzıma sürmek bir yana, görmeye bile dayanamamıştım. Şimdiyse geçmişimde baharım olan adam geleceğime güz olmuştu.

"Zannettiğin kişiden o kadar uzak ki... Hele bugün babana söyledikleri..." deyip duraksadı ve gözlerime baktı. "Heybesinde o kadar insanın kanını taşıyan bir adam, değil baba, adam bile olamaz, Sert Kız."

Karabasanlar etrafımda uçuşmaya başladığında cevap vermeden ayağa kalktım. Yalpalamamaya çalışarak lavaboya gideceğimi işaret ettim. Giray'ın göz hapsinden çıktığım an gözlerimden sızdı damlalar.

Lavaboya girdiğimde makyajını tazeleyen ve ellerini yıkayan iki kişi tuhaf hâlime göz değdirse de kısa sürede beni yalnız bırakmışlardı. Aynadaki aksime bakınca göz bebeklerimin gereğinden fazla büyüdüğünü gördüm.

Tenim en az bir ölününki kadar beyazdı ve ürkütücü gözüküyordu. Işıkları kaybolmuş bakışlarım, içine düşenin yolunu bulamayacağı kadar karanlıktı. Kalbime saplanan sızıyla dudaklarım gerildi. Dişlerimle dudaklarımı ezerken avuç içimi lavabonun mermerine yasladım.

Kalbimi tutarak kafamı önüme eğdiğimde vücudumdaki tüm kaslar gerilip açıldı. Beynim bir yumruk gibi açılıp kapanırken zihnimde doğan kaosla savaşıyordum. Göğüs oluğumdan aşağıya şerit çizen ter damlasıyla birlikte burnumdan sıcak bir sıvı akarak aralık olan dudaklarıma dolma-

ya başladı. Şekerim veya tansiyonum düşmüş olmalıydı. Göz kapaklarım kapanıp lavabonun önüne çöktüğümde beynimde babamın sesini duyar gibi oldum. Sesi beynimin tüm sokaklarında dolaşırken kalan son gücümle uyanmaya çalışıyordum. Karanlık sokaklarımda parlayan ışıkla beraber acıyla dişlerimi sıktım.

Sarımtırak ışıkların yavaşça geriye çekildiği esnada siyah pırasa saçların omuzlarını çepeçevre sardığı kadını gördüm. Üzerindeki haki basma elbise hafif şişkin karnını ortaya çıkarmıştı. Elleriyle karnını korumak ister gibi sarmaladığında narin parmakların üzerine kalın kemikli başka bir el düştü. Elin sahibi zihnimde netlik kazanırken vücudum ağır bir titremeyle savaşıyordu. Neler olduğunu sezemesem de uyanamıyordum. En az kadınınki kadar siyah saçlara sahip olan adam, gür kirpiklerinin altından mavi hareleriyle karısına tebessüm etti.

Gerçeklik yirmi iki sene boyunca yüzüme vurulmadığı kadar sertçe çarptığında bu insanların annemle babam olduğunu anladım.

Harzem Bey anneme, "Sizin için endişeleniyorum," dediği an annemin beyninde patlayan silahın barut kokusu doldu burnuma.

İçimde kaynamaya başlayan safranın sebebinin annemin kanı olduğunu sezdiğimde dünyam karardı ve kafam sertçe yere çarptı. Öyle ki bu çarpmanın acısı bile körpe yüreğimin feryadını bastıramamıştı.

Burnum kimsenin kokusuna onunki kadar bulanmamıştı veya ellerim kimsenin teninde bu denli hüküm kurmamıştı. Dudaklarım, onun bile dokunmaya kıyamadığı mabedimdi. Zevk çemberinin ortasındaki bir dalda titreyen yaprakmışım gibi bakardı bana. Gözleri denizin kıyısında avlu, ben de avlunun içerisinde koşturan kömür saçlı kızdım. Bizim hikâyemiz buydu. Kimi zaman deniz gürler su basardı avluyu, yok ederdi yaşanmışlıkları, kimi zaman nefesini kesen değil nefesi olurdu yaşadıkları.

Bu kadar şeyi görmüş biri olarak bedenimde filizlenen adını henüz koyamadığım yeni ruh emaresi de neyin nesiydi? Kim isteyebilirdi bu kadar sarsıcı gizemi ya da kim besleyebilirdi bu hastalığı içinde kendini öldürmeden?

"Annene zannettiğinden daha çok benzediğini bilemeyecek kadar toysun. Bazen gözlerinde annenin küllerinin tutuşarak alev aldığını görüyorum," diyen Harzem Bey beynimin berraklaşarak bilincimin iyice açılmasını sağladı.

O gün bar kafede bilincim kapandıktan sonra aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Ancak başımın altındaki yumuşaklık ve elimin değdiği yorganın kumaşından anladığım kadarıyla eve getirilmiştim.

"Sen doğan yeni kuşağın en yetenekli tohumlarından birisin. Kabul etmekte zorlansan da bedenin büyük bir güce ev sahipliği yapıyor." Babamın konuşmasıyla elimin altında duran çarşafı sıktım.

Babamın sesi bedenimi titretirken kirpiklerimi gözlerime bastırarak açmaya çalıştım. Gözlerim ilk olarak tavanı seçse de kafamı sağıma çevirdiğimde babamı gördüm. Odayı pahalı parfüm kokusu sarmıştı. Üzerindeki muntazam takımı ve oturuşuyla gücünden bir şey kaybetmemişti. Onun yakışıklı görüntüsünü koruyup benim bu kadar mahvolmam içimi ezdi.

"İki günlük bekleyişimiz sona erdi demek," diyen Giray'a döndüğümde babamın gözleri hâlâ üzerimdeydi.

İki gündür baygın yatmam, yaşadıklarımdan sonra çok da şaşılacak bir durum değildi. Uyuşan bacaklarımı hareket ettirerek yataktan doğrulduğumda doktor odaya girdi.

"Görünüşe bakılırsa vücudunuz oldukça dirençli, Mislina Hanım," diyen doktorum hafifçe tebessüm etti. "Ancak ilaçlarınızı bundan sonraki süreçte düzenli kullanmanız gerekiyor, aksi takdirde komaya girebilirsiniz."

Bakışlarını yüzümde gezdiren babama döndüğümde duygularını sezemedim. Anlamadığım bir ifadeyle yüzümü inceliyor, iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. Az önceki söyledikleri zihnimde tazeliğini korurken kolumdaki serumu çıkardım. Bir yandan da babamın söylediği gerçekle bağlantı kurmaya çalışıyordum. Beynim bu yeni sürprizi henüz kabullenememişti. Sırf iddia ettikleri kadar farklı olduğum için mi yalnız bırakılmıştım? Bakışlarım doktorla konuşmakta olan babama kaydığında bundan sonra iyi şeylerin olmayacağının bilincindeydim.

Giray, hizmetçinin elinden aldığı yemek tepsisini önüme bırakarak bakışlarıyla yememi işaret etti. Benim için endişelenmesi daha iyi hissettirirken tebessüm ederek kaşığı elime aldım. Kaç gündür yemek girmeyen midemi lezzetli çorbayla mükâfatlandırarak hepsini bitirdim.

Değiştirilen ilaçlarımı içtikten sonra duş aldım. Üzerimi giyinirken makyaj aynasının önünde gördüğümü sandığım annemle babamın fotoğrafının olduğu bir çerçeve bulmuştum. Geçmişten çıkıp gelen anıyla elimdeki fotoğraf birebir örtüşüyordu. Bu durum tüylerimi diken diken ederken salondaki L koltukta oturuyordum. Adımıza gönderilen zarflar adreslerimiz aracılığıyla gelmişti. O kadar bilgiyi almalarının bir sebebi de kuşkusuz buydu.

-Mislina Akdemir-

-Giray Akdemir-

İsimlerimiz zarfa yazılmamıştı da kazınmıştı sanki. Gümüş renkli yazı benim bakışlarıma tezat ışıl ışıldı. Yanımda oturan Giray sıkıntıyla koltukta başını geriye attı.

Mehmet Bey tekrar rahatsızlanmamdan endişe ederek yüzümü incelerken babamın ifadesi stabildi. Titreyen uzun parmaklarım ölümü kavramak istediğimi o kadar belli ediyordu ki.

Giray da benden cesaret alıp kendisi için gelen zarfı açmaya koyuldu. Zarfın kapağını açıp içindeki kâğıdı çıkardığımda gerginlik tırmanmaya başlamıştı.

"Anneyle bebek arasındaki kordon kadar mecbursun olduğun her şeye ve şimdi benliğinle yüzleşmeye, kendini var edebilmeye bekleniyorsun sessizce."

Kırca Dalkıran

Kelimelere çivilenen ürpermiş bakışlarımla yazılanları birkaç kez yeniden okudum. Düşüncelere daldım ve parmaklarımın arasındaki kâğıt yere düştü. Boş gözlerle düşen kâğıda bakarken kabul edilmişliğimi hazmetmeye çalışıyordum. Yıllardır sabırla bu anı beklemiştim. Mülakattan çıktıktan sonra başarılı olduğumu da biliyordum. Ancak bunu böylece kâğıt üzerinde görmek beni heyecanlandırmıştı.

Giray küçük kıyafet çantasını hazırlayıp gelmişti, babam da benim için bir çanta hazırlattı. Konferansın üzerinden iki gün geçmişti ve zarf ancak bugün elimize ulaşmıştı. Dolayısıyla kâğıtta yazan adrese gitmemiz gerekiyordu.

Giray, "Vakit geldi geçiyor bile, Mislina," dediğinde onu başımla onaylayarak ayağa kalktım.

Pantolonumun arka cebinden çıkardığım telefonumun kilidini açarak düşünceli biçimde Alice'e veda mesajı yazdım. Görünce muhtemelen çılgına dönüp ulaşamayacağı hâlde beni arayacaktı. Üzgündüm ancak böylesi daha kolay olduğu için kısa bir paragrafla arkadaşıma veda etmiştim.

Bayan Caroline odasından ayrılıp salona, yanımıza inmişti. Yüzüme endişeli biçimde baktığında bu duruma şaşırarak gözlerimi ondan çektim. Duvarlara kadar sinen sessizlik kasılmama sebep oldu. Sessizliği kendisine şiar edinmiş bir kız olarak söylemeliydim ki her şey ben susunca iyi oluyordu, etrafımdakiler susunca değil.

Sert bir sesle, "Gitmiyor muyuz?" diye sordum Giray'a.

Dalgın gözlerle beni onayladığı sırada ayaklanmıştım bile. Bu sarsıcı vedayla nasıl başa çıkacağımın hesaplarını yapıyordum. Boynumda asılı duran kolyeye parmak uçlarımla dokunduğum esnada Harzem Bey'in bakışlarıyla karşılaştım.

Oğluyla vedalaşan Mehmet Bey bana babacan bir tavırla sarıldıktan sonra nasihatlerini benden esirgememişti. Bayan Caroline'e mesafeli biçimde elimi uzattığımda itiraz etmeden sıktı. En azından ölüme giderken vicdanım rahat edecekti. Ne de olsa kadın az daha ellerimde kalacaktı.

Herkes yavaşça geriye çekildiğinde babam öne çıktı.

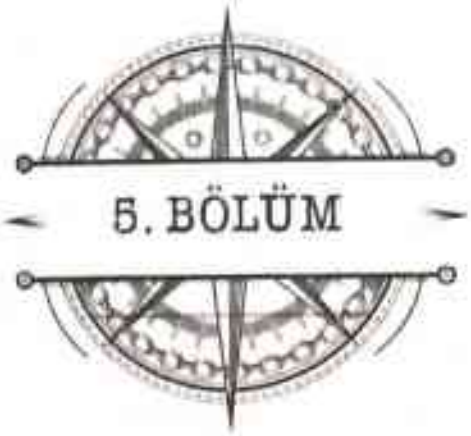
"Annesinin nehir gözlü kızı, Mislina," dediğinde parmakları şakaklarından kayıp omuzuma dökülen saçlarıma dokundu. "Sen benim bu hayattaki en büyük kurtuluşumsun."

O an tüm anıların acısına, içimde kalanların sancısına rağmen kollarımı doladım babama. Sırtımdaki yük hafifliğinde parmakları kararsızlıkla sınanıyordu, biliyordum. Geriye çekildiğinde sızlayan bakışlarımla yüzüne baktım. Mavi gözleri acıyla çarpılmış, dalgalanmaktan kızarmıştı.

Ellerim omuzlarından kaydı, ayak ucumda duran çantayı yerden alıp dış kapıyı açtım. Asla arkama bakmama kararı alarak dış kapıyı açtım.

Ya kanayacak ya kanatacaksınız. Ya silinecek ya da kazınacaksınız. Unutmayın, seçim hakkınız yok, çünkü siz zaten seçildiniz. Seçilmiş olanlar dünyaya imzasını atacak olanlardır.

Ben de onların kanı ile atacaktım imzamı kurulu tüm düzenlerinin üzerine!

5. BÖLÜM

Kapalı Çarşı'ya geldiğimizi söyleyen Giray'ı başımla onaylarken bakışlarımın odağında ışıklar vardı. Cam boyasıyla süslenmiş mozaik desenli lambalar, etrafı etkisi altına alan baharat kokuları insanı büyülüyordu.

Otantikliğin ve geçmişin tozları etrafa sinmiş yaşanmışlıkla boyamıştı burayı. Zarfta bir sahafa gideceğimiz yazıyordu. Önünde durduğumuz ahşap kapıdan dışarıya vuran sarı ışık gerginliğimi baltalayamadı. Giray benden önce içeriye adımladığında kapının üzerindeki zil şangırdamıştı.

Tedirginliğim her geçen saniye bedenime işlerken kuruyan boğazımla öksürdüm. Ahşap boyası dökülmüş raflar, sayfaları sararmış kitaplara ev sahipliği yapıyordu. Girişin sağında kalan yaşlı adam tezgâha dizdiği pusulalarla ilgileniyordu.

Gözlerim arkasında kalan duvara kaydığında asılı tabloya dilimi ısırarak baktım. Saçları omuzlarını dövmekte olan kız çocuğu yüzündeki kocaman gülüşle dondurmasını yiyordu. Parlak ela gözler ve zil siyah saçlarla bu bendim. Göz bebeklerim titrerken elimle ağzımı kapatmamak için kendimi tutmaya çalışıyordum. *Amir beni çizmiş olabilir miydi,* diye düşündüğüm sırada yaşlı adam konuştu.

"Kapatıyoruz gençler," derken tek gözüne taktığı merceği indirip yüzümüze baktı.

Gözlerinin akı sararmış olan yaşlı adamın yüzü, gülümsediğinde daha fazla kırıştı. *Seni tanıdı* dedi içimdeki ses çünkü Amir'i de tanıyordu. Giray önüme geçip yaşlı adamın dikkatini çekmeye çalışırken cebinden ikiye katlayıp koyduğu zarfı çıkardı.

Yaşlı adam nefes nefese tezgâhın arkasından ayrılıp kapalı kartını çevirdi ve kapıyı kilitledi. Boynunda asılı duran gözlüklerini takıp Giray'ın elindeki kartı alarak incelediğinde ben de kendi zarfımı çıkarıp uzattım.

"Az daha geç kalıyordunuz çocuklar," diyerek kapının üzerine perdeyi çekti.

Ortamdaki toza aldırmadan soluyarak koridorlardan birisine girdi. Giray bana yandan bir bakış attıktan sonra peşinden adımladı, ben de tezgâhın üzerindeki sivri uçlu aleti aldım. İhtiyacımız olabilirdi.

Adam yerdeki kapıyı araladığında karanlığın yuttuğu boşluğa baktım. Oraya inmek pek mantıklı gelmese de bunu yapmak zorundaydık. Giray bana öncelik verirken yaşlı adamın gözlerinin üzerimde gezindiğini hissediyordum.

"Yıllardır duvarımda tablosu asılı olan o kız sensin," dediğinde bakışlarım yaşlı adamın kırışık yüzünü buldu. "Seni o kadar çok dinledim ki gördüğüm an tanıdım."

Giray temkinli gözlerle adamı incelerken bunları neden anlattığını anlamaya çalışıyordu. Ağzımdan çıkacak tek kelime şu an benim aleyhime olacağından sessiz kaldım.

"Bundan sonra yolumuzu biz buluruz," diyerek adamın geri çekilmesini sağladığında ilk ben adımladım.

Kıvrımlı merdivenlere ayağımı bastığım anda mavi ışıklı gaz lambaları yandı. Yaşlı adam kapağı üzerimize örter örtmez omzuma asılı çantaya daha sıkı sarıldım. Giray gerginlikle arkamdan gelirken eğilip kıvrılarak inen merdivenlere baktım.

"Nereden tanıyordu o adam seni?" diye sorduğunda göz göze geldik.

Mavi ışık hatlarında dolaşırken çene kemikleri belirginleşmişti çünkü o da bundan sonra neler olabileceğini bilmiyordu. Kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirdikten sonra konuştum.

"Amir benim çocukluğumu resmetmiş, duvarında asılıydı." Sesim sonlara doğru boğulmuştu.

Tüm bu olanlardan sonra düşmanımın, bıçağı atardamarıma kadar yanaştıracağını bilemezdim. İndiğimiz iki katın sonunda kıyafet çantamdaki pet şişeyi çıkarıp su içmeye başladım, Giray da etrafına bakınıyordu.

Adımlarım yerdeki tozları havalandırdığında boğazım yeniden kurudu. Nefesim tıkanırken gözlerimi yumup elimi boğazıma atarak öksürdüm. Tozdan sızlayan bakışlarımı araladığımda karşımda gördüğüm cüppeli gölgeyle çığlığım boğazımı yırttı. Yavaşça yüzüme yaklaştığında bir buz kalıbı kadar hareketsizdim.

"Perdelerin arkasındaki gerçekler sen fark etmezsen seni tüketecekler!" Konuşurken yüzüme vuran nefesini dahi hissetmiştim.

Kurduğu cümleler zihnime akın ettiğinde yarattığı etki içimi büyük bir kaosla sınadı. Koluma değen parmaklar beni gerçeklere sürüklerken derin bir nefes almaya çalıştım. Titreyen dizlerimle yere oturtuldum, dudaklarıma değen şişeyle ayılmaya çalışıyordum.

"İç şunu Mislina hadi," diyen Giray'ın sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.

Suyu içtiğimde az da olsa ferahlayarak kendime gelebilmiştim. Bakışlarım nihayet netlik kazandığında Giray'ın endişeli kahveleriyle karşılaştım. Bir elini omzuma koymuş dikkatle beni inceliyordu.

"İyiyim, merak etme. Bir çeşit halüsinasyondu galiba," diye açıkladığımda beni kafasıyla onayladı.

Ayağa kalkıp ensesini kaşıyarak "Transa girmiş gibiydin, seni fazlaca sarsmama rağmen uyanmadın," dedi gerginlikle.

Benim yüzümden yeterince vakit harcadığımızı düşünüp ayaklandığımda neredeyse kendime gelmiştim. Giray'ın birkaç endişeli sorusunu savuşturarak yolumuza devam etmemizi sağladım. Tamı tamına dört kat indik, her merdiven başında bekleyen adamları gördüm.

Geniş omuzlarını örten gümüş parıltılı cüppeler vardı üzerlerinde ve mavi ışıklı meşaleleri tutuyorlardı. Kaskatı yüzlerinin yarısı metalik boyalarla renklendirilmişti. Bu durumu bir tek benim yadırgamadığımı Giray'ın adamın burnunun dibine girerek incelemesinden anlıyordum.

Sonunda merdivenler tükendiğinde karşıma çıkan yuvarlak çelik kapıya baktım. O kadar büyüktü ki *işte*, dedim içimden, *sonunda cehennemin yedi katını devirip geldin buraya kadar.* Dilim damağım kuruduğu sırada kapı bizi algıladı.

Çemberin etrafında yeşil bir ışık yanmaya devam ederken kilitten gelen tik sesiyle kapılar aralandı. Biri siyahi, diğeri Asyalı iki asker bize doğru adımladı. Erkek olan Giray'ın elinden çantasını alıp onu yönlendirdi. İtiraz etmek için ağzımı araladığım sırada koluma giren Asyalı kadın yüzünden susmak zorunda kaldım.

Asyalı kadın, "Bunları ensenize yerleştirmemiz gerekiyor," dediği esnada Giray gözden kaybolmuştu.

Kaşlarım içinde olduğum durum yüzünden çatılırken gözlerimle boş koridoru taradım. Kadının soğuk parmaklarını ensemde hissedince refleks olarak irkildim. Işıkları yanan çipleri ensemin sağ ve sol tarafına yapıştırdığında sanki omurilik soğanımdan içeriye bir şey süzülmüştü.

Yutkundum ve acı ile hissizlik arasında kalan tuhaf duyguyu anlamlandırmaya çalıştım. Hiç de iyi şeyler hissetmediğimi söylemem gerekiyordu. Yutağımda bir basınç vardı. Ve beynimdeki tanımadığım varlık dalgalanarak içerdeki atmosferini bir örümcek edasıyla dışarıya örüyordu.

Kolumdan tutan kadınla beraber koridordan sağa dönmüş ve sensörlü kapının önünde durmuştuk. Çekik gözlerine baktığımda ifadesiz bir yüzle

beni kapılara doğru itti. Üzerimdeki trençkotu çıkarıp kenara bırakırken cam kapıdan içerisi boş gözüken alana bakıyordum.

Soğuğun saltanat sürdüğü ellerim ve gerilmiş damarlarımla morarmaya başlamıştım. Ters giden bir şeyler vardı ve beynim bunu ilk defa inkâr etme eğilimindeydi.

Sensörlü kapının önünde durup açılmasını bekledim. Hareketi algılayan kapılar iki yana açılınca geriye bakmadan içeriye adımladım. Kafamı öne eğip içeriye girdiğimde yerdeki halı dikkatimi çekti. Oldukça eskiydi. Kıvrımlı desenleri arasına sıkıştırılmış kehribar dallar ve bordo güllere bakıldığında benim dünyamla alakası yoktu.

"Kahve, senin en sevdiğin," diyerek elindeki fincana baktı karşımda kişi ve buruk tebessümüyle taçlandırılmış dudakları fincanla buluştu.

Amerikan tarzı odaya açılan bir mutfak, solda ahşap masa ve sağda hardal rengi koltuk vardı. Karşımda ise elinde dumanı tüten kahve fincanıyla Amir duruyordu. Bir dehayla aynı ışıltıya sahip mavi kristallerine bakarken gözlerimi kırpıştırmadan edemedim.

Üzerinde onu en son gördüğüm zaman giydiği oduncu gömleği ve lacivert kotu vardı. Bacaklarını sımsıkı saran pantolonla yıllar önceki kadar nefes kesiciydi. İnsanın kalbi can çekişiyordu gözlerine bakınca. Ona herhangi bir tepki vermediğimi fark edince kahve kupasını açık krem renkli tezgâha bıraktı.

Ağır adımlarla koltuğa ilerledi ve yayvan şekilde oturdu. Bu benim orada olmadığım hissini uyandırdı. Sanki ben onu görüyordum ve o sadece perdenin arkasındaki oyundu. Zihnimde beliren perde kelimesine elini daldıran beynim tırnaklarıyla onu kazmaya başladı. Bu yaptığına anlam veremedim.

"Hadi gel. Onuncu kez de olsa senin için Titanik'i seyredebilirim," dedi ve bakışlarıyla damarlarım karıncalanmaya başladı.

Elim dudaklarımı bulurken beni tanımış olduğu düşüncesiyle cebelleşiyordum. Bir iki adım geriye giderken ayağımın birine dolanan halının püsküllüyle dengemi yitirir gibi oldum. Kafasını kaldırıp bana baktığında yüzünde manidar bir gülümseme oluştu. Bu sahne karşısında kalbim kan pompalamayı bırakmıştı. Zira kendisi içerde Amir'e olan sevgimi yüceltmekle meşguldü.

Amir, "Kumandayı yine saklamış olamazsın, değil mi Mislina?" diyerek koltuktan kalkıp yeşil kırlenti kaldırdı. Orada bulamayınca beni yalandan kınarmış gibi diliyle *cık cık* yaptı.

Bordo kırlenti kaldırdığında kumanda yerine silahı gördüğüm an arkamı hızlıca döndüm ve cam kapıya avuçlarımla darbeler indirmeye başla-

dım. Kalbimin içini soğuk bir rüzgâr talan ederken aşkla erimiş damarlarım korkunun ıstırabıyla tutuşuyordu.

Ellerim, parmak izlerimin çıktığı camın üzerinde büyük bir gıcırtıyla kayarken ne yapacağımı bilemez vaziyetteydim. Sırtıma değen soğuk metalle gözlerim camı buldu. Karşımda net olmayan bir yansıma vardı ve sırtıma dayalı metal baskısını artırmış, canımı yakmaya başlamıştı.

Aniden arkamı döndüğümde elindeki silah sırtımın sağından göğsümün soluna geçti. Kalbimin üzerinde duran ölüm makinesine aldırmadan gözlerine baktım. Sonum yazıldığında ölümümün üzerine imza atacak olan kişinin o olduğunu hep biliyordum.

Bu kadar erken olmasıydı beni sarsan. Silahın emniyetinin açılmasıyla başımı ve bedenimi cama daha fazla yasladım. Camdaki olmayan görüntüsü aklıma geldiği sıralarda düşüncelerim bulanıyor, karanlık aydınlığı örtüyordu.

"Başına gelebilecek en güzel şey ölümünün benim ellerimden olmasıydı," dediğinde parmağı tetiğe baskı uyguladı. Beynimin içinde nükseden patlamayla kalbimi delen merminin demir tadını dilimde hissettim. Damağımdaki tat ve hissettiğim duygular tıpkı zihnim gibi karmakarışıktı.

Berraklaşan mavileri ve onu takip eden hafif kemikli burnu sinirle şişip sönüyordu. Kalın dudakları gerginlikten koyulaşmıştı ve elindeki silahı hâlâ bana bastırıyordu. Parmaklarımın arasından sızan sıcak sıvı zemine akmaya başladığı sırada sol gözümden bir damla yaş yanağımdan süzüldü ve silahı tutan elinin üzerine düştü.

Kanın ortasından kendine bir yol çizdiği sırada sonumu kabullenmiş, acımın biteceği, uğurlanacağım o vakit için sabırsızlanıyordum. Bir an artık bitecek bir acımın da kalmadığını fark ettim, durdum ve nefes aldım. Bu iyi gelmişti. Ben bunları yaparken Amir hareket etmeden bana bakıyordu.

Tıpkı dondurulmuş bir videoyu andırıyordu bakışları. Ona daha yakından bakmak için eğildiğimde geri çekilmeden yüzüme baktı. Bakışları bomboştu.

"Perdelerin arkasındaki gerçekler sen fark etmezsen seni tüketecekler."

Bu cümle beynimde yanıp sönmeye başladığında suyun altında dakikalarca nefessiz kalmış bir insan gibi boğazımdan yaşam dolu bir hırıltı yükseldi.

Onu üzerimden itince geriye doğru gitmedi, bu beni tökezletse de beynimi değil kalbimi dinleyerek şunları söyledim. Bu odaya girdiğimden beri belki ilk defa konuşuyordum.

"Sen gerçek değilsin!" diye haykırdığımda yüzüne vuran sesimin rüzgârıyla bedeni yapboz parçaları gibi dökülmeye başladı.

Ufalanan görüntülerle inşa edilen bu oda sökülmeye ve yere düşen her şey silinmeye başladı. Gözlerim sehpanın üzerinde duran Titanik filmine kayınca onun da ufalanmaya başladığını fark ettim. Kaybolup gözlerimin onu seçemeyeceği bir hâle gelene kadar seyrettim.

"İyi iş çıkardın, Mislina." Birinin omzuma elini dokundurmasıyla döndüm.

Kırca, cıva gözlerini yüzüme dikmiş, bilmiş bilmiş bana bakıyordu. Beynimde olagelen bir şeyleri görebildiğini zannetmiyordum. Yine de emin değildim, emin olamıyordum. Zihnime üşüşen bir parça şüphe dişlerini bulduğu yerlere geçirmiş, oraları kemirmeye başlamıştı.

Omzumdaki elin baskısını azaltmak için hafifçe geriye çekildiğimde Kırca'nın eli kaymıştı. Yaptığım harekete muzip bir tavırla bakarken benimle beraber odayı terk etmişti. Henüz kalbim normal ritmine kavuşmamışken neyin hezeyanıydı bu? Biraz olsun dinlenmek istiyordum.

"Her zaman şimdi olduğun kadar sessiz misindir?" derken koridorda durdu ve yüzüme baktı.

Gözlerimle koridoru tararken, "Evet, her zaman şimdi olduğum kadar sıkıcıyımdır," dedim ve etrafıma bakınmaya devam ederken. "Trençkotum nerede?" diye sordum. Bu adamdan hiç hazzetmiyordum.

Az ilerdeki görevlinin kolunda asılı duran trençkotuma gözüm çarptığında sıkıntıyla nefes verdim. Pusula onun cebindeydi ve almam gerekiyordu. Kırca bakışlarımı takip etmiş olacak ki görevliye kafasıyla işaret verdi. Etraf kalabalıktı, sakin olan salon bir anda görevlilerle dolup taşmıştı.

Farklı ırklardan oluşan insanların üzerinde hep aynı tip üniforma vardı. Kimi temizlik yapıyor, kimi ise ellerindeki cihazlarla uğraşıyordu.

Görevli, trençkotumu bana uzattığında boş bir bakış atıp elindekini sakince aldım. Parmaklarımın arasındaki kumaşın dokusuyla az da olsa sakinleştim. Sonuçta pusula cebindeydi, kimse görmediğine göre almamıştı da. Kontrol etme isteğimi arka plana atıp karşımda beni izlemekte olan yılan gözlü adama döndüm.

"Sıkıcı biri olmaktan çok insanın seni keşfetme isteğini körüklüyorsun, Mislina," dedikten sonra ellerini üzerindeki pahalı takımın ceplerine soktu.

"Beni siz keşfettiğiniz için buradayım," diyerek bir iki adım daha yaklaşıp gözlerine daha dikkatli baktım. "Keşfedilecek başka yönlerim olsa görürdünüz, öyle değil mi?" dediğimde sesim normal çıkmasının yanı sıra tehlikeli şeyleri barındırıyordu.

"Seninle ilgili her şeyi zaman gösterecek."

Ben anlamaz gözlerle yüzüne bakarken yanında duran görevliye dönüp, "Gerekli işlemleri halledin," dedi ve bir daha bana bakmadan arkasını dönüp gitti.

İçine düştüğüm bu esaret karanlıktan değildi, hissettiğim boşluktandı. Amir'in gözlerindeki boşlukta kıvranıyordu ruhum, şimdi bilinmezliğin ortasında kulaç atmakla meşguldüm. Buraya benliğimin sezemediği yeteneklerim sayesinde gelmiştim.

İlk testim en büyük korkumdu. Gözlerimin önünden gitmiyordu gerçek olmadığını haykırdığım anki bakışları, tepkisiz ve donuktu. Bomboştu, hatta o kadar boştu ki beni kolumdan tutup içine çekmişti. O beni yutmak üzereyken son anda uyanabilmiştim yanılgının uykusundan. Oysaki kahve kupasını ağzına götürmeden önceki gülüşü gerçek ötesiydi, göz kamaştırıcıydı.

"Sağlık tetkiklerinizi yaptırmamız gerekiyor."

Aniden kulağımın dibinde yankılanan sesle düşüncelerimden sıyrılıp önce görevlinin yüzüne baktım, sonra da etrafıma.

Geniş bir alanda sonunu göremeyeceğiniz kadar fazla yatak sıralanmıştı. Çelik kaplama duvarlar ve koyu gri görüntü o kadar yoğundu ki insanın içi sıkılıyordu. Her yatağın yanında duvara yerleştirilmiş cihazlar, onun altındaki masaların önünde önlüklü doktorlar bulunuyordu.

Kalabalık, yerini bir ses tufanına bırakmıştı. Sağlık merkezinden çok can pazarını andıran bu yerde gereğinden fazla görevli, ellerindeki ağır silahları ve yüzlerindeki tuhaf maskelerle dikiliyorlardı. Bizi görüp göremedikleri konusunda fikir yürütemiyordum. Doğrusu, nefes almak bir yana, insandan çok robota benziyorlardı.

Yanımda bulunan görevliyle birlikte baştan üçüncü sedyenin önünde durduk. Perde kapalı olduğundan içerinin dolu olduğunu anlayıp beklemeye başladık. Çok sürmeden içeriden bir doktorun çıkmasıyla dikkatimi üzerine yoğunlaştırdım.

Kadının beyaz tenine nazaran koyu renk saçları ikiye ayrılmış, ensede sıkıca bağlanmıştı. İri koyu renk gözlerini kocaman çerçeveli gözlükleri gölgeliyordu. Konuşmaları son bulduğunda bakışları bana kaydı. Ellerimi göğsümde bağlamış öylece dikiliyordum, az daha beklesem meyve verecektim, o kadar. *Uyuşuk.*

"Buyurun lütfen, sanırım sıra sizde," derken gülümsemiş, küçük dişlerini gözler önüne sermişti.

Sedye sensörlü şekilde vücudumun şeklini aldığında belim daha fazla rahatladığı için kasılan bacaklarımı iyice uzattım. Çerçeveleri yok denecek kadar ince olan yüksek çözünürlüklü büyük ekranlardan bilgiler sunulu-

verdu. İsmimin yazılı olduğu ekran kırmızı bültenle sayfasına düştüğünde oturduğu yerde daha dikkatli şekilde tuşlara basmaya başladı. Epey cezbedici bir deney faresiydim galiba.

Gözlerimi yumdum ve Giray'ın şu an başının dertte olup olmadığını düşündüm. Kendine sahip çıkabilecek yaştaydı, yani sanırım öyleydi. Başına bir şey gelmemiş olmasını umuyordum.

"Kan grubuna bakalım," dediğinde badimin kolunu sıyırmış, cihazı koluma tutmuştu. Ana damar üzerinde yanan kırmızı ışığa baktım.

Işığın yandığı yere iğneyi batırdığında oluşan sızıyla kafamı diğer tarafa çevirdim. Bu sırada kanımı almış, götürüp anlamlandıramadığım cihazın bir bölmesine yerleştirmişti. Ekrana gelen yeni bilgilerle kafamı geriye yatırdım.

"Antikorlarından anladığımız üzere 0 rh+ kana sahipsin," deyip bana baktı. "Ve tabii şeker hastası olduğunu belirtmek gerekiyor," diyerek gülümsedi.

Kilom elli yedi, boyum ise bir yetmiş iki çıkmıştı. Ekrana bakarak düşük çıkan tansiyonum için dinlenmem gerektiğini söyleyip bildiğim birkaç şeyi daha tekrar ederken baygın bakışlarla sedyede oturmuş onu dinliyordum.

"İlaçların bittiğinde bizi bilgilendirirsen sana temin etmemiz kolay olacaktır," derken konuşmaktan vazgeçecek gibi değildi.

"Bugün zihnimden geçenleri gördüler mi?" diye sordum. Artık bazı sorularımın cevabını bulmam gerekiyordu.

Sandalyesiyle beraber bana doğru kayarak önüme geldi. Gözlerindeki tedirginliği görür gibi oldum ancak kamufle etmesi uzun sürmedi. Bu tür bilgilerin bizimle paylaşılması hoş karşılanmıyordu anlaşılan.

"Onlar sadece oyun kurucular, Mislina. İçindeki karakterler buraya ait," diyerek parmağıyla alnımın kenarına bastırmıştı.

Söyledikleriyle içim bir parça da olsa rahatladı. Önümden çekildikten sonra sedyeden kalktım. Burnuma elimin tersini sürterek ne yapacağımı bilmez hareketlerle etrafıma baktım. Belki Giray'ı görebilirdim. O sırada insanların, bayılan birinin başına toplandıklarını fark ettim. Ayaklarına bakacak olursak denek erkek denekti. Vücudunun elektrik verilmiş gibi yerde titrediğini gördüğümde perdeyi tutan eklemlerim kasıldı. Başımda hissettiğim yoğun ağrı içinse sigara içmem gerekiyordu.

Kalabalığı dağıtıp düzeni sağlamaya çalışan görevliler kısa sürede emellerine ulaşmış, bayılan kişinin başına doktor gelmişti. Elindeki cihazın ışığını bayılan kişinin gözlerine tuttuğunda kaşları çatıldı.

Tepki alamadığı için sıkıntıyla burun kemerini sıktı ve işaret parmağını can damarına bastırdı. Dilimi dudaklarımda gezindirdiğim sıra kafasını

olumsuz anlamda salladı. Olaylar spesifik şekilde akarken ölüm bir ruhu bedeninden sökmüştü, bense olduğum yerde kalakalmıştım. İnsanlar daha şimdiden şişmeye başlayan bedene hayret ve korkuyla bakarken binlerce farklı lisanda cümleler fırlatıldı ortaya.

İşaret parmaklarıyla gösterildi yerdeki beden tedirginlikle, şunu anladım ki dil farklı olsa da korku hep aynıydı. Tam bu sırada diğer bölmeden gelen kişiye çevirdim bakışlarımı.

Oturmuş olduğum yatağın yumuşak yüzeyinde o kadar rahatsız bir hâldeydim ki yutkundukça boğazım iğneleniyor, ses tellerim zarar görüyordu. Bu öyle bir suskunluktu ki bir daha sesimi bulup konuşabileceğimi zannetmiyordum. Gözlerim sızlayıp göz kapaklarım ağırlaşınca dirseklerimi dizlerime yaslayıp kollarımı uzatarak ellerimi birleştirdim.

"Söyle bakalım, bugünkü deneye onuncu kez girmene rağmen geçtin mi? Gerçi geçemesen de nasıl olsa arkanı kollayanlar var."

Cümleyi kuran sesin sahibine bakmak için gözlerimi yerden kaldırdım. Oldukça kısa boylu bir kız çarptı gözüme, yanımda bulunan yatağın hemen önünde duruyordu. Püsküllü andıran kahve saçları kâküllü bir kesim tarzı tercih edildiği için yuvarlak suratını neredeyse örtüyordu. Küçük burnu ve ağzıyla genç kızdan çok bir çocuğu andırıyordu.

Gözlerini çevirip kendisiyle bozuk Türkçesiyle konuşmaya çalışan Azeri kıza baktı. Ona göre iri yapılıydı ve kadınsı hatlara sahipti. Eliyle küçük kızı omuzundan geriye ittirdiğinde kız tökezlese de orada durmaya devam etti.

"Kendine bir bak, tıpkı yağmurda ıslanmış köpeklere benziyorsun," diyerek küçük kıza biraz daha yaklaştı. Boyu uzun olduğundan dolayı hafifçe eğilerek onunla burun buruna geldi. "Ne kadar da zavallısın," dediğinde odada bulunan diğer kız gülmeye başladı.

Durum karşısında içimde bir yerler tekmelenirken geriye doğru düşüp zıbarmamak için neyi beklediğimi düşünüyordum. Beni alıp biriyle tanıştırmaları için bir saatten az bir zamanım kalmıştı. Odaya bırakılan çantamdaki giysileri yerleştirip şeker ilacımı içtiğime göre biraz uyuyabilirdim.

Peki, neden vicdanım sızlayarak bana yardım etmem gerektiğini fısıldıyordu? Kıza yardım ettiğimi karşımdakilere fark ettirmemeliydim, aksi takdirde kıza gösterilen korumacı tavırlardan daha fazla rahatsız olurlardı.

"Bugün yeterince başım ağrıdı, sesinin desibelini azaltırsan uyuyacağım," dedim ayağa kalkıp.

Küçük kıza odaklanan bakışları benimle karşılaşınca kaşlarımı kaldırarak yüzüne baktım. Dudaklarımda gülümseme olmasına rağmen bakışlarımdaki meydan okumayı sezdiğini biliyordum. Beni ezemeyeceğini o da ben de biliyorduk.

Parmağıyla beni göstererek "Sen yeni gözdelerdensin, değil mi?" diye sordu.

"Bak güzelim, benim hakkımda ne duyduğun zerre umurumda değil. Bu odada mesafeler önemli, azalırsa huzur kaçabilir." Konuşurken geriye doğru gitmiş, arkamdaki yatağıma oturmuştum.

Eğilip postallarımın ipini ıslık çalarak çözerken milletin ok gibi bakışlarının üzerimde olduğunu biliyordum. Postalları ayağımdan çıkardığımda yan tarafımdaki küçük hâlâ ayakta dikiliyordu.

"Az daha dikilirsen salacaksın," dediğimde kocaman açık kahve gözleri şaşkınlıkla yüzüme döndü. "Kök salacaksın, diyorum. Tepemde dikilmezsen sevinirim, az önce söylediğim her şey senin içinde geçerli," dedim.

Uyku bedenimi esir almıştı ve yorgunluğum bunu bekliyor gibiydi, bilincim usulca ışıklarını söndürmüştü. Uzandığım yatakta dizlerimi karnıma daha fazla çektim, bu beni iyice mayıştırırken bedenimi sarmalayan karanlığa direnmedim.

Yanımda bulunan iki görevli ellerini silahın kabzasına bırakmış arada temkinli şekilde bana bakarak yürüyorlardı. Tanıştırılmam gereken kişi için uykudan uyandırılmıştım. Ellerimi ceplerime yerleştirmiş, umursamaz şekilde yürürken açıklıkta durduk. Karşımdaki alanda camdan bir asansör vardı.

Asansör harekete geçtiğinde sırtımı cama yaslayarak beklemeye koyuldum. Bekleyişim uzun sürmemiş, yalnızca iki kat çıkmıştık. Bu katın aşağı kata nazaran daha farklı döşendiği gözümden kaçmamıştı. Ancak bizim kattaki koridora benzer bir hole girdiğimizde sol tarafta üç yüz numaralı kapının önünde durduk. Kapının üzerinde *'Profesör Psikolog Victor'* yazıyordu.

Görevlilerden birisi kapıyı iki defa nazikçe tıklatıp beklemeye başlamıştı ki kapı açıldı. Otuzlu yaşların sonunda olduğunu tahmin ettiğim bir Rusla karşılaştım. Açık yeşil gözlerinde gözlükleri gizliyordu ve sarı saçları özenle geriye doğru taranmıştı. Adam beyaz önlük giymemiş, oldukça normal kıyafetlerle karşılamıştı bizi.

Kahverengi süveterine göz gezdirdiğim sıra kapı arkamdan kapanmıştı. Ceviz ağacından yapılma mobilyalarla dolu odada kahverengi renk hâkimiyet sürüyordu. Masanın üzerindeki defter açılmış, kalem sarı yaprakların arasına konumlandırılmıştı. Masanın arkasında kalan büyük kitaplıktaki kitaplar özenle yerleştirilmişti. Düzenin işlediği bu yer kapının dışındaki ortamın tamamen zıttıydı.

"Lütfen otur, Mislina," derken kibarca Türkçe konuşmuştu ve neredeyse aksanı yoktu.

Masanın karşısında bulunan koyu renk berjere oturduğumda göründüğünden yumuşak olan kadife dokusu üzerinde elimi gezdirdim. Neden böyle bir adamın odasında olduğuma dair kafa yoruyordum bu sırada.

Üzerimde dolanan açık renk gözlerin baskısı artmaya devam etti, bunu bilerek yaptığını biliyordum. Sessiz ortamda yutkunma sesim dahi işitildiğinde göz bebeklerim her yerdeydi. Daha şimdiden boğazımda bir el hissetmeye başlamıştım.

"Ben Victor, Mislina. Senin psikoloğunum. Burada olduğun süreç boyunca sana yardım edeceğim," dediği sırada yerinden kalkmış, masasının önüne gelip kalçasını yaslamıştı.

"Önümüzdeki yarım saat boyunca seninle birbirimizi tanımaya çalışacağız. Lütfen rahatla." Bunları söylerken kasılan bedenimi işaret etmişti.

"Gergin değilim, sadece yorgunum," dediğimde ensemde bir sızı baş gösterdi. "Benim neden bu odada olduğuma dair fikrim yokken siz adımı biliyorsunuz. Belki daha fazlasını." Masanın üzerinde bulunan açık dosyayı işaret ettim.

"Amacım sana yardım etmek ve sana yardım edebilmem için seninle ilgili birtakım şeyleri bilmem gerekiyor," dedi ellerini göğsünde kavuştururken.

Beynime giren kazıkla suratımı ekşiterek kafamı aşağıya eğdim. Ruhumda kopan büyük zelzele bağışıklık sistemimi ele geçirmişti. Vücudumdan geçen ürpertiye şaşırmayarak bugün kaçıncısı olduğunu bilmediğim şekilde yutkundum. Halsizlikti bedenimde ılık ılık dolaşan, zamanla kaynamaya başlayacağı ise aşikârdı.

"Bugün sana yapılan deneyde ne gördün, Mislina?"

Doktorun sorduğu soruyla girdiğim kapıları kapalı dünyamdan sıyrılarak yüzüne baktım.

"Ölümün taçlandırdığı bir adamı gördüm," diyerek işaret parmağımı kalbime götürdüm. "Bam diye sıktı tam kalbimin üzerine," dediğim sırada kalbimin üzerindeki elim titremeye başlamıştı.

Dizlerime kadar yayılan titreme gözle görülebilecek seviyeye geldiğinde doktor arkada bulunan sürahiden bana su doldurdu. Ben uzattığı suyu içerken doktor bana yakın olan berjere oturup ellerini birbirine kenetlemişti. İyi gözükmediğimi bakışlarına üşüşen endişeden seziyordum.

Bardaktaki suyu son damlasına kadar mideme gönderdim. Sulanan burnumu elimin tersiyle silmeye çalışırken uzatılan mendili alma konusunda kararsızdım. Mendili ellerime bıraktığı sırada ayağa kalkmış, benden uzağa gitmişti.

"Kırca, deneyi oldukça başarılı şekilde bitirdiğini söyledi. Fakat benimle konuşurken ne gördüğünü çok merak ettiğini söyledi."

Kanla çevrilmiş göz bebeklerimle yüzüne baktım. "Bunu ona söyleyecek misin?" Ne kadar zavallı gözüktüğümü düşünüyordum.

"Hayır, söylemeyeceğim, Mislina. Sana yardımcı olabilmem adına tek bir şartım var; bana beyninden geçenleri anlatacaksın."

Başımı olumlu anlamda sallayarak "Bana sigara verebilir misin?" dediğimde göz bebekleri büyümüş, kahkaha atmıştı.

Psikoloğun sigara olarak puro uzatması Mislina için şu an bulunamayacak bir velinimetti. Kapının önündeki görevlilerden psikoloğun yardımıyla kurtulup tarif üzerine denize bakan terasın önünde durmuştu.

Yaşananları yakmak ister gibi ateşle buluşturulan puro ağarmaya yüz tutmuş gecenin son deminde kızıl bir ışıkla tutuştu. Elmacık kemiklerini daha fazla dışarıya çıkaracak şekilde dumanı ciğerlerine çekerek her şeyi silermiş gibi denize doğru üfledi. Bitkin bakışlarında dolanan yorgunlukla karışık öfke gününün nasıl geçtiğini anlatıyordu.

Cam balkona yaslandı, kalçasını hafifçe dışarıya çıkardığının farkında değildi. Giydiği badinin ince belini sıkarak kıvrak hatlarını ortaya çıkarması onu çok çekici yapıyordu.

Atkuyruğundan sıyrılan bebeksi tüyler yüzüne yapışırken bunu umursamadan purosunu içiyordu. Soğuktan kireç rengine erişmiş parmaklarıyla ensesini okşarken diğer eli cam balkondan sarkmıştı ve puronun ucundaki küller tıpkı onun gibi bir uçurumun kıyısından yuvarlanıyordu. Birinin kendini izlediğinden habersiz, derin düşüncelere dalmıştı.

Gecenin koynuna sığınan kadını seyrederken kızıl gözleri, kalbi alışık olmadığı duygulara misafirlik yapıyordu. Kısık bakışları tıpkı bir tilkiyi andırıyordu. Aslına bakacak olursanız kestane renkli saçları ve yanık teniyle doğadaki kurnaz varlığa fazlasıyla benzemekteydi. Kadının ensesindeki eli saç tokasına ilişince dudağı yavaşça içeri kıvrıldı Dünya'nın, istemeden ısırdı.

Geceden karanlık saçlar, küllü maviye dönen gökyüzünün arka fon olduğu alanda dalgalanmaya başladığında bir koku çarptı burnuna. Şampuan kokusuydu. Alınan duşun üzerinden bir gün dahi geçmemişti. Karşısındaki insanın ne zaman duş aldığını hemen anlardı çünkü o da her erkek kadar çapkın ve tutkunlarına düşkündü.

Sıcak bedenindeki damarları ateşleyen bir tılsım vardı karşısında. Daha önce gördükleri kadar güzeldi belki fakat estetik yanı bu değildi. Tanımadığı kadının gözlerindeki ifade içini ürpertmişti.

Kadın, puroyu tuttuğu elindeki serçe parmağıyla yüzük parmağını kaşırken, o yerinde duramadı elinde olmayan bir hisle. Karşısında gördüğü bu yaratık neyin nesiydi de burada puro içme cesaretini buluyordu? Adımları istemeden kadına sürüklendi.

"Bu saatte odanda yemek vaktini bekliyor olman gerekirdi," dedi. Eliyle saçlarını geriye atan bu nefes kesen yaratık kafasını ona çevirdi. "Neden buradasın ve burada şu şeyi içebilme lüksünü sana kim verdi?" diyerek yüzüne daha iyi baktı.

Kavisli koyu renk kaşların altını çekik ve derin bakışlı gözler süslüyordu. Renkli dudaklara bir şey sürülmediğine bahse girebilirdi. Kıvrıldıklarını fark edince gözlerini kadının bakışlarına çevirdi tekrar. Kafasını yana yatırmıştı. Elindeki puroyu dudaklarına götürüp tekrar içine çekerken Dünya'nın göz bebeklerine bakıyordu, Mislina. İçine çektiği dumanı Dünya'nın yüzüne üflediğinde, ilk kez bir kadından iğrenmediğini fark etti, Dünya.

Mislina'nın yüzündeki yaramaz gülümseme ve gözlerindeki şımarık parıltıya iç geçirmeden edemedi. Gece gece başına bela alacaktı. Ya da bu kızı ayağının altına, belki de... Neler düşünüyordu bu saatte?

Kolundaki cihazı Mislina'nın ensesine okuttuğunda mavi ekranda parlayan isme uzun uzun baktı. Karanlıkta parlayan bu yıldız nereden çıkmıştı karşısına? Kimdi bu Mislina? Zaman bilincinden sökülmüş olan Dünya, bir şeyleri fark etmek istemeyerek görevliyi yanına çağırdı ve kendisiyle tek kelime etmeyen bu kadını odasına yolladı.

Elleri cebinde, teşkilatın sol kanadına geçerken gözü onu gördüğü terastaydı. Mislina'nın gereğinden fazla ilgisini çektiğini anladığında, ertesin gün odasında onunla ilgili bilgilere ulaşmaya karar verdi.

Gece onun bakışlarını düşünmek için kısaydı ancak yine de yemek vaktine kadar istemese de aklı onda olacaktı. Dumana can katan kadında; ellerinde tutuşmak isteyeceği o kadında...

"Odalarınızı boşaltıp yemekhaneye götürülmek üzere sahanlığa çıkın!"

Koridorlarda yankılanan uyarıyı duyduğumda oturduğum yataktan kalktım.

"Bu uyarının ikincisi olmayacaktır. Size verilen sürede odaları boşaltmazsanız görevliler gelecektir."

Açtığım saçlarımı geriye attığım sırada Azeri kız önüme geçip kapıyı sabırsız şekilde açmıştı. Arkasında bulunan arkadaşıyla beraber odadan çıktıklarında omzumun üzerinden arkaya baktım. Adını bilmediğim küçük kız yatakta oturmuştu ve kalkmaya niyetli gözükmüyordu.

Anladığım kadarıyla odalar boşalmadığı sürece gelen görevliler zor kullanarak bizi olduğumuz yerden alacaklardı. Yoksa ben de şu hâlde yemek için can atmıyordum.

Terastaki iki dakikalık sigara zevkime çomak sokan Dünya, sinirlerimi iyiden iyiye bozmuştu. Onlarla ilgili bilgi toplayıp videolar izlerken her şey ne kadar da kolay görünüyordu. Uzaktan tanığım bu insanları bir anda karşımda bulmak bende baş ağrısına neden olmuştu, dolayısıyla uyuyamamıştım. Sessiz odada, yatağın ayak ucunda gözümü yummadan öylece oturmuştum.

Düşüncelerimi rafa kaldırarak "Neden gelmiyorsun?" dedim küçük kıza.

Kafasını kaldırdı ve püskül saçları omuzlarının dışına akın etti. Gözlerini kapatmaya yüz tutmuş kâküllerine nefesini verdiğinde bir anlık tamamen ortaya çıkan gözlerine baktım. Ona doğru adımladığımda koca kahverengi gözlerini dikmiş beni seyrediyordu.

"Biraz daha burada kalırsan gelecek olan görevliler canını yakabilir," dedim. Birinin onu uyarması gerekiyordu.

"Onunla yemek yemek istemiyorum," dedi çocuk gibi omuzunu silkip dudak bükerek.

"Can, takıntılı biçimde beni kıskacına alıp kendi seçtiği yemekleri yine zorla bana yedirmeye çalışacak," dediğinde kahve gözleri ıslanmıştı.

Gözyaşları içimi dağlarken elimle yüzümü sıvazlayarak duvardaki saate baktım. Koridor boşalmaya devam etse de beş dakika kadar sonra ıssızlaşacak, yokluğumuz kameralardan fark edildiğinde ise yeniden dikkat çekmiş olacaktım.

Bu aptal kızı arkamda bırakıp yürümem gerekiyorken neden şimdi gitmiyordum? Sıkıntılı bir nefes burun deliklerimden havasız odaya akın ettiğinde dizlerimi kırmış ve ikinci kez merhametin önünde diz çökmüştüm.

Kanımda kaynayan koruma içgüdüsü her dakika daha artarken yutkunarak ne konuşmam gerektiğini düşündüm. Bu küçük kızı buradan almadan gitmeyeceğime göre bir şeyler bulup onu da götürmeliydim.

"Bana bak, söylediğim şeyleri ikinci defa tekrar etmekten nefret ederim. Çünkü ben gevezelik edilmesinden de etmekten de hoşlanmam!" diyerek göz kontağı kurmaya özen gösterdim. Bana bakarken göz bebekleri titreşmeye başlamıştı.

"Şimdi o kıçını kaldırıp benimle gelmezsen Can'ın sana yaptığı zorbalıktan daha beterine uğrayacaksın!" dedim ve ayağa kalktım.

Hızlı adımlarla kapıya ilerlerken üzerime giydiğim gri kapüşonlunun fermuarını biraz daha yukarı çektim ve odadan çıktım. Hakkında bir sürü

şey okuduğum Can, çengeli küçük bir kıza takmış, bırakmamakta kararlıydı anlaşılan. Tatlı *playboy*umuz âşık olmuş olabilir miydi? İşte bu tartışılırdı. Ancak zeytin gözleri yumuşak şekilde kısılıp tatlı tatlı gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıkınca ona hayır diyecek kız yoktu.

Ben bunları düşünürken ardımdan gelen adım sesleriyle dudağımda silik bir tebessüm oluştu. Sahanlığın karşısında bir asansör; asansörün sağında, solunda ve etrafında bir sürü koridor bulunuyordu. Görevliler her koridorun başında durmuş, girilmemesi gereken alanları tutuyorlardı.

Koridorun bitiminde önümüzde birkaç merdiven vardı. Yemekhane binlerce insanın sığabileceği kadar genişti ve içerisi loş ışıkla aydınlatılmıştı. Duvarlar ve yerler betondu. Dikdörtgen masaların sıra sıra dizildiği yemekhaneye yoğun bir gürültü hâkimdi. Çelik tabletlere yemeklerini doldurmuş insanlar çoktan masalarda yerlerini almış, sohbet ederek yemeye başlamıştı.

İçinde bulunduğum kalabalığa karşı yüzümü buruşturarak merdivenden ineceğim sırada basamakların dibine bir astım spreyi düşmesiyle kaşlarım çatıldı. Kimin düşürmüş olabileceğini düşünürken ilk adımımı atmıştım ki insanların hışmına uğrayarak merdivenlerin son basamağına ulaşan küçük kız gözüme çarptı.

Titremekte olan eli spreye uzandığı sırada kendini bilmez bir adamın ayağı ilaca değdi ve ilaç yakında bulunan masalardan birinin altına sürüklendi.

Kalabalık yüzünden merdivenlerden inememiştim. Bana çarpıp geçen o kadar insana rağmen olduğum yerden olanları izliyordum.

Dizlerinin üzerine çöken küçük kız yerde öksürmeye başladığında elini boğazına atıp nefes almaya yüzü kızarmaya yüz tutmuştu. Sudan çıkmış bir balık gibi can havliyle çırpınırken hiç kimse dönüp ona ikinci kez bakmıyordu. Bu kez yardım edemezdim.

Merdivenlerden inip gitmeye karar verdiğimde titremekte olan elini masanın altına uzattığını fark ettim. İçimden lanet olsun diyerek önümde bulunan kalabalığı yarmaya çalıştım ve hızlı adımlarla masaya ilerledim. Masada oturan iki kişiyi kibar olmayacak şekilde kaldırdıktan sonra atik hareketlerle masanın altına eğildim.

İlacın soğuk yüzeyi parmaklarıma değdiğinde onu kavradım ve masanın altından çıkıp koşar adımlarla küçük kıza ilerledim. Astım krizi geçiriyordu ve bu ilaca ihtiyacı vardı. Uzanıp soğumuş beyaz elleriyle ilacı benden aldı ve derin bir nefes çekti. Yaşama yeni bir adım atıp ölümden kıl payı kurtulmuştu. Gerginlikle yüzünü incelerken ilacı birkaç defa içine çekişini seyrettim.

Koltuk altlarından ellerimi geçirip onu kaldırdığımda ayakları canı çekilmiş gibiydi. Kemik torbasından farksız hâle geldiği için yürüyemiyordu. Onu dik tutmaya çalışırken birinin kalabalığın ortasına atılarak bağırdığını işittim. Gözlerim Can'ın endişeyle sararmış yüzüne çarptığında aniden küçük kızı kucakladığını fark ettim.

Bu hengâmeden kurtulup yemeğimi alarak bir masaya geçtim. Çatalı kepekli olduğunu söyledikleri makarnanın üzerinde dolaştırıp ağzıma attım. Yağsız yoğurdumu kaşıkladığımda karşımda oturmakta olan Giray'ın yüzümü incelediğini biliyordum. Az önceki olaya Giray da tanıklık ettiği için beni bulması çok kolay olmuştu. Çatalını batırdığı köfteyi yerken suyundan koca bir yudum aldı.

Olayların üzerinden yarım saat geçmişti ve küçük kız, Can'la beraber sakinleşen yemekhaneye girmişti. Şimdi gayet iyi görünüyordu. Onu baştan aşağı süzdükten sonra grubun toplanmakta olduğu masadan gözlerimi ayırdım. Dikkatleri yeterince üzerime çekmiştim. Yoğurdumdan yeni bir kaşık aldığım sırada Giray suskun kalmaya daha fazla dayanamamış olacaktı ki konuşmaya başladı.

"Kendi evcil hayvanlarını kurtardın ya, senden iyisi yok. Ama o kişi başka biri olsaydı kıllarını kıpırdatmaz, gözlerinin önündeki ölüme tanıklık ederek yemeklerini yerlerdi," dediğinde tüylerim diken diken oldu.

"Neden sürekli bu tarafa doğru bakıyorlar?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Omzunun üzerinden çaprazımızda kalan masaya bakarak sorumu yanıtladı.

"Eğer buraya doğru bakıyorlarsa senin yanına gelecekler demektir. Dünya, kulaklarını tilki gibi dikmiş, belli ki sende bir şeyler bulmuş." Cümlesini bitirirken çatalını hırsla patatese saplamıştı.

"Sakin ol, belamızı aramak için henüz erken ve şu an Can buraya doğru geliyor," dedim Giray'la göz teması kurarak.

Can üzerindeki asker pantolonu ve omuzlarını saran gri tişörtüyle gayet çekici gözüküyordu. Yüzünden düşmeyen eşsiz gülümsemesiyle yanımdaki boş yere mesafe bırakarak oturdu.

Giray, elinde bulunan çatalın sapını parmak boğumları beyazlamaya yüz tutuncaya kadar sıkarken hafifçe öksürdüm. Uyarımı anlamış olduğundan kahve çekirdeğini andıran gözleri yüzüme değdi.

"Benim için çok değerli birinin hayatını kurtardın. Bu yüzden sen bizim dostumuzsun ve bugün yemeğini bizimle yemek isteyebileceğini düşündük," dedi eşsiz gamzelerini gözler önüne sererken.

Bir an önümdeki çelik tableti güzel yüzüne geçirme isteğiyle tutuştum. Gerginliğim yerini öfkeye bırakırken fevri bir hareket yapmamak için kendimi frenleyerek gülümsemesi solmak üzere olan adama döndüm.

Bakışlarında cevap bekler gibi bir ifade geziniyordu. Evet, yaptığı emrivakinin kendisi de pekâlâ farkındaydı. Fakat benim duygularım onlar için ne kadar önemli olabilirdi ki? Akıllarınca beni ödüllendirmeye çalışıyorlardı.

Amir'in masada olmamasını göz önünde bulundurarak düşündüm. Hayır dersem dikkatlerini daha fazla çekmem kaçınılmazdı. Bu sebepten yerimden doğrularak kalktım.

Can, cevabını almış olacak ki peşimizden gelmekte olan davetsiz misafir Giray'a ses etmemişti. Elimdeki tabletle masaya yaklaştığım sırada bakışlar yüzümde asılı kalmıştı.

Masadakilere baktım, tanıdık simalar içimdeki fırtınanın ateşini körükledi. Dünya'nın yanında bulunan boşluğa oturduğum sırada Giray masanın öteki başına giderek kısaca köşeye çekilmişti. Duru ve Doğa renkli kıyafetleriyle masada ışıldıyordu. Duru'nun yanında oturan Kutsal dik bakışlarını suratıma çevirmiş, besbelli beni biçmeye çalışıyordu. Herkes fotoğraflarındakinden farksız, yazılanlarda anlatıldığı gibiydi. Ne eksik ne fazla. Onlar beni tanımasa da ben onların her birini neredeyse sıra arkadaşım gibi tanıyordum.

Kutsal'ın yanında yer alan Etka, ilgili bakışlarını Kutsal'dan alamadığı için yüzüme bakmamıştı. Psikopatvari bir havası olmasına rağmen şu kız söz konusu olunca aptal âşıklara dönüyordu. Sorun değildi, çok görmüyordum. O duyguların ne olduğunu az çok ben de biliyordum. Bana gönderilen fotoğrafların çoğunda o âşık bakışlara rastlamıştım.

Tunç arsızca bedenimi süzerken işveyle göz kırpmıştı. Yatak arkadaşı olabileceğimizi düşündüğüne kalıbımı basabilirdim. Dünya'nın yanında rahatsızca kıpırdanırken bakışlarının odağında olduğumu fark edebiliyordum.

Kemikli yüz hatları o kadar keskindi ki yüzünü saran ince deri dışında ete dair bir şey yok gibiydi. Kısık bakışları olduğunu söyleyebilirdim. Kirpiklerinin yoğunluğu bakışlarına derinlik katıyor, duygularını saklamasına yardımcı oluyordu. Kırmızımsı bir kahveden oluşan gözleri yanık teninde ışıl ışıl parıldıyordu. Kestane renkli sakalları kemikli yüzünü sarmış, ona ayrı bir hava katmıştı. Yüzüne daha fazla bakmamın yanlış anlaşılacağı kanaatine varıp bakışlarımı masaya yönelttim.

"Adın Mislina'ydı, öyle değil mi?" diyen kişi Kutsal'dan başkası değildi.

Soluk yeşille gri arasında kararsız kalmış gözleri ölü balık gibi bakıyordu. Büyük sayılmayacak bir yüze, en az benim kadar açık bir ten rengine sahipti. Gözlerinin altını hafif morluklar sarmıştı.

Omuzlarından sarkan ince telli saçları toplasam avucum kadardı ve nedendir bilinmez simsiyah şekilde boyanmıştı. Boya, yapısından olsa gerek, akmış, alttaki açık kumral saç rengini gözler önüne sermişti. Güçlü bir kız imajından çok zavallıyı andırıyordu.

"Evet, Mislina," dedim adını sorma zahmetine girmeyerek.

Doğa imrenerek yüzüme bakıp "Bütün herkes senin deney esnasında gösterdiğin başarıyı konuşuyor. Ayılıp gerçek olmadığını anlaman tamı tamına dokuz dakika sürmüş," dedi ve gülümsedi.

Duru, Tunç'un, Doğa ise Dünya'nın kardeşiydi. İkisi de sarı saçlarıyla Barbie bebekleri andırıyorlardı. Tatlı simalarının altında çok farklı bir güç saklanıyordu. Bunu bilmemek elde değildi çünkü burası basit insanların gelebileceği bir yer değildi. Tabağıma bıraktığım çatalı alarak makarnamı yemeye devam ettim.

"Hep böyle sessiz misindir?" diyerek bana meydan okuyan bir tavır takındı Kutsal. "Yoksa deneyin etkisinden çıkmakta zorlanıyor musun?" dediğinde bakışlarını kısmış, diliyle dudağında kalan ketçabı silmişti.

"Sahi, ne gördün?" diyerek konuşmanın ortasına bodoslama dalan Duru, çocuksu bir merakla içindekini dile getirmişti.

Giray'ın tedirgin bakışları yüzümde gezinirken daralarak elimdeki çatalı masaya bıraktım. Neden bu kadar çok soru soruluyordu, bilmiyordum gerçekten.

Bir an önce masadan kalkıp gitme isteğiyle yanıp tutuşurken ellerim soğumuş, bedenim kasılmıştı ve ben bunu kesinlikle onlara söyleyemezdim. Saçlarımı sıkıntıyla geriye attığımda Dünya'nın bana dalmış bakışları gözümden kaçmadı.

"Ben simsiyah saçlı bir kadın görmüştüm. Tehlikeli bir güzelliği vardı yüzünde. Bana yaklaşarak Amir'i götüreceğini kulağıma fısıldamıştı," dedi Kutsal. Gözleri buğulanmış, karmakarışık bir ruh hâline bürünmüştü. Amir'in onlara benden bahsedeceğine bugüne kadar hiç ihtimal vermemiştim

Doğa Kutsal'ın yüzüne şefkatle bakarak "Onu unutman gerekiyor, Kutsal. Sadece Amir'in geçmişinde kalan biri," deyip onu teselli etmeye çalıştı.

Bu kız neler söylüyordu böyle? Amir'le Kutsal arasında bir şeyler mi vardı yoksa?

"Unutmaya çalışıyorum, Doğa. Başarırım umarım."

Kulaklarım duymak istemediğim şeylere şahitlik ederken onları tıkamak istedim. Ben yokluğuyla savaşırken o burada başkalarıyla mutlu mesut yaşıyordu demek. Belki de Kutsal bana benzemek isteyerek saçını siyaha boyamıştı. Amir'e olan saplantısı zirveye tırmanmış olmalıydı.

Ne kadar severse seveyim annemden miras kalan saçlarımı hiçbir zaman bir erkek için değiştirmezdim. İşin kötüsü, Kutsal benden elektrik almasa da geçmişinde yaşadığı olayı anlatmakta sakınca görmemişti.

Yeni öğrendiğim bilgiler ve etrafımdaki dayanılmaz baskı kapüşonumu kafama geçirme isteğini tutuşturuyordu. Kendimi tutmakta zorlanırken konuşmam gerektiğini fark ederek söze girdim. Onlara bir şey belli etmemeliydim!

"Konuşmakta çok iyi olduğumu söyleyemeyeceğim. Deneyde ise daha önce tanımadığım birini gördüm," diyerek çatalımı tabletin içine bıraktım. Kalkmaya hazırlanıyordum.

"Hangi insan için tanımadığı biri korkusu olabilir?" dediğinde Tunç şüpheyle yüzüme bakmış ve kurnazlıkla gülümsemişti.

Yerimden kalkacağım sırada köşeye sıkışmış olmanın verdiği sıkıntıyla omzumda oluşan baskı olduğum yere mıhladı beni. Bedenim titrerken kalbim göğüs kafesimi parçalamaya niyet etmiş gibiydi.

O sırada arkama gelip parmaklarıyla omzuma baskı uygulayan şahsın kim olduğunu tahmin etmem pek de zor olmadı. Köprücük kemiğimin arasına sokulan parmağı orayı oymak istermiş gibi gömülünce acıyla suratım ekşidi. Yine de renk vermemeye çalıştım. Uzun zaman sonra ilk defa konuştuğunda avucunu masaya yaslayarak kafasını yanağıma doğru uzatmıştı.

"Seni görmeyi uzun zamandır bekleyen bir adamla tanışmadan mı gideceksin?" dediğinde alay kokan cümlesine tezat sesi ifadesizlikle sarsılıyordu.

Cesaretime yenik düşerek yüzümü bakışlarına çevirdiğimde burun buruna gelmek üzere olduğumuzu fark ettim. Yosunların sardığı mavinin içerisinde gri bulutlar dolanmaya başlamış, yağmurla karışık bir fırtına kopacağa benziyordu. Öfkeyle kararmaya başlayan korneasına nefesimi tutarak bakarken ruhumun derinliklerindeki geçmiş ortaya çıkmış, aynı duygularla beni imtihan ediyordu.

Gür kirpikleri öfkesini gizlemeye yetmezken bir yanım korkuyla diğer yanım aşkla tutuşuyordu. Kalbim baskısını artırmaya devam ederken kaburga kemiğime bir demirin saplandığını ve omuzlarımın çöktüğünü seziyordum. Bakışları zemheriydi.

"Mislina, Ela'nın başını sürekli dertten kurtaran kız. Sana bahsettim diye hatırlıyorum," dedi Can araya girerek.

Omzumda varlığını sürdüren güçlü el canımı yakmayı bıraksa da hâlâ acıyla sızlıyordu kemiklerim. Gözlerim odağını ondan çekmişti ancak Kutsal'la karşılaşmayı da planlamamıştı. Sönük gözlerinde tutuşan öfkenin kıvılcımları harlanmış, her an üzerime dökülecekmiş gibi duruyordu.

"Sonunda adını öğrenebilme şerefine eriştik," dediğinde parmakları yeniden hareketlenerek omzumu sıkmaya başladı. Ses tonunda bariz alay vardı.

Kutsal yüzüne zoraki gülümsemesini kondurarak ilgiyi dağıtmak istercesine, "Mislina diğerleri gibi normal ve sıradan bir kız. Bu kadar merak uyandırıcı bir tarafı yok," dediğinde sanki sinek vızıldıyordu.

Kıskançlığın hararetine kapılmış gözleri çakmak çakmak olmuştu. Onun çocuksu tavırlarına aldırış etmeden bedenimde hüküm süren ellere ters bir bakış attım. Omzumu kibar olmayacak şekilde silktiğimde eli zor olsa da bedenimden kopmuştu.

Sandalyeden kalktığım esnada masada bulunan herkesin anlamaz gözlerle beni süzdüğünü biliyordum. Bir bıçak kadar keskin bakışları soluk borumun üzerinde volta atarken içimde bilmediğim notalar yazılıyordu acının yeni ritmine. Sarsılan göz bebeklerimle yüzüne baktığımda ifadesiz bir yarenlik dalgalanıyordu suretinde.

"Her şey için teşekkürler," derken Can'la göz teması kurmayı özellikle tercih etmiştim.

Geçmek için çekilmesini beklerken önümde engel oluşturan bedenine baktım. Adımlarımın altına bıçaklar döşenmişti ve her adımımda içimden bir şeyler çekiliyordu. İlmek ilmek sökülüyordum geçmişimin rehaveti önünde. Işıkları yanıp sönen bir evdim yine, ne ışık saçabiliyordum ne de karanlığa sığabiliyordum.

Boş gözlerle etrafıma bakarken yürümeye devam ettim. Bakışlarından bir şey eksilmemiş, sanki birçok yeni duygu eklenmiş gibiydi. Yıllar ona eklemesine eklemişti de ekledikleri ondan eksiltmişti.

Pervasız gözlerinde tek bir duygunun zelzelesi olmamıştı ya da bir kaybedişin mirası yerleşmemişti hiçbir mimik çizgisine. Mükemmel bir tabloya benziyordu ancak bir anlam bulamayacağınız kadar harikaydı.

Odaların bulunduğu koridorun önünde durdum. Koridorun ve odaların ışıkları kapalıydı. Kaşlarımı çatarak etrafa bakındım, ortalıkta bir tane bile görevli yoktu. Yine de buna takılmayarak odamın bulunduğu kapıya ilerlemeye devam ettim. Uyumak ve her şeyi unutmak isteğiyle kavruluyordum. Ancak uykularımda beni yalnız bırakmayan bir varlık olduğunu da sezebiliyordum. Bedenimde saklanan gizemli şeyin benimle

aynı anda nefes aldığını biliyordum. Çünkü kalbim bana bu gücü veren şey için atıyordu.

Kapımın metal kulpunu tuttuğum sırada bir el omuzumdan yakalayarak yüzümü kendisine çevirdi ve ben daha ne olduğunu kavrayamadan sırtım kapının pervazıyla buluştu.

Kirpiklerimin altından karanlıkta yüzünü çok da göremediğim elin sahibine baktığımda bedeniyle bana daha fazla yaslandı. Tanıdık gözlerle karşılaşmanın vermiş olduğu şaşkınlıkla daha dikkatli baktım. Elinin biri tek kolumu kıskacına almışken bacaklarından bir tanesini benim iki bacağımın arasına yerleştirmişti.

Hareket olanağım onun inisiyatifine kalmışken anlayamıyordum neden burada olduğunu. Bana bunu yapmak için ne gibi nedenleri olduğunu, şimdi neden yüreğimden bir şeylerin süzüldüğünü...

Yüzüme doğru, "Biliyor musun, kafasını kuma gömdüğünde bedeninin de görünmeyeceğini zanneden deve kuşlarına benziyorsun," diye fısıldadığında titrek bir nefes dudaklarımın arasından sızdı.

Histerik bir gülüş eşliğinde boşta kalan eliyle saçımı geriye attı. Kafasını eğdiği sırada kendimi korumak için hareket etmeye çalıştım ancak kolumu daha da sıkarak canımı yakmaya başladı.

"Oysa hâlâ açık hedef durumundasın." Burnu çenemin altına sokulup bacağı bedenimdeki baskıyı artırırken, kanımın çekildiğini ve titreyen dizlerimden aşağıya boşaldığını hissettim.

"Eğer tanıdığım kişiysen ki o kişi buraya bir amacı olmadan gelmez, o zaman ruhun bedeninden sökülüp de avuçlarıma dökülmeden durmayacağım."

Tok ses tonundaki kendinden emin ifade içime büyük bir ürpertiyi musallat etmişken karanlığın izin verdiği ölçüde yüzüne bakmaya çalıştım. Kafası boynuma kaydığı için yüzünü görmekte zorluk çekiyordum.

"Ellerini üzerimden çek. Ölümü tatmış bir insanı ölümle tehdit edemezsin!" dediğimde bir çift namluya benzeyen gözleri yüzüme değdi.

Bakışları elmacık kemiklerimde dolaşırken dili dudaklarında kaydı. Bana karşı ne hissettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Parmak uçları saçlarımdan kayarak omuzuma düşerken, "Sen ölümü nefessiz kalmak zanneden bir aptalsın," dedi.

O an hafif dikleşerek dudaklarını alnıma bastırdığında tüm hücrelerimin orada toplandığını hissettim.

"Yarınları düşünüp şimdiyi hesaplamadığım o günlerde hissettiğim duyguları elimden almak için geldin. Ben bana ait olanların alınmasından hoşlanmam, bunu zamanla anlayacaksın."

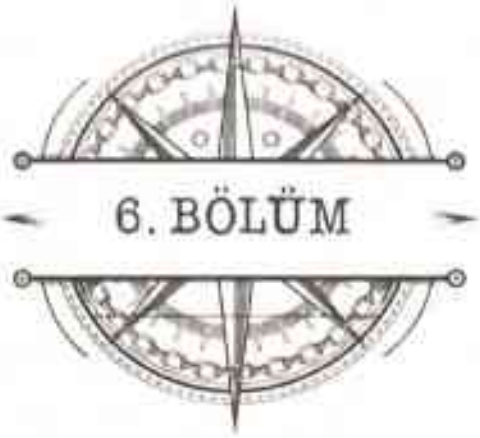
Benimle yaşadığı geçmişte mutlu olduğunu ve onları mahvetmek için buraya geldiğimi düşünüyordu. Bu nedenden ötürü benden nefret edecekti. Biliyordum.

"Şimdi alnında bıraktığım ıslaklık aşkımın değil içimdeki zehrin mührü. Yine görüşeceğiz, Mislina," diyerek rüzgâr hızıyla benden uzaklaştı.

Işıklar, benden öteye gittiği her adımda koridoru aydınlatmaya başladığında hayretle peşinden bakıyordum. Koridorun diğer ucuna varıp da omuzunun üzerinden bana döndüğünde korkumu yatıştırmak istercesine bana baktı.

Gözlerindeki elektriği görebiliyordum. Koridoru onun karanlığa boğmuş olabileceği aklımın kıyısından geçmemişti. Duvara yapışmış bedenimi soğuk betondan ayırdım ve gözden kaybolan Amir'in arkasından son bir kez daha baktıktan sonra odaya girdim.

Üzerimi değiştirmeyi akıl edebilmiş olmama şükrederek kıyafetlerimi benzerleriyle değiştirdim. Bitkin hissettiğim için yatağın ayak ucuna oturmuş ayrık duran diz kapaklarımın üzerine dirseklerimi yaslamıştım. Şakaklarıma parmaklarımı bastırarak ovalarken Amir'in alnıma mührünü bastığı zehirli yeminin sebebini anlamaya çalışıyordum. Ve korkuyla bulamaç hâline gelen beynim bana hiç yardımcı olmuyordu.

6. BÖLÜM

Elektrik kablolarının geçtiği hat gibiydi gözleri. Her kelimede kıvılcımlar çıkararak mavi ışıklar patlıyordu irislerinde. En izbe yerlerdeki korkulara kadar erişebiliyor, en nadide duyguları yakabiliyordu.

Damarları kızarıp geriliyor, gerçekler serpiliyordu varlığıyla ortaya ve ölüme kadeh kaldırılıyordu. Efsunlu kelimelerin içine zehir sızıyor, son hiç beklenmedik anda yazılıyordu sevilen kişi tarafından alnınıza.

"Ne kadar heyecanlı, değil mi? Gerçekten harika bir gece olacak," diyerek içeriye giren gereksizle düşüncelerimden sıyrıldım.

Ne gecesinden bahsettiklerini bilmediğim için gözlerim istemsizce onlara kaydı. Diğerlerinin peşi sıra içeriye giren Ela ile bakışlarımız buluştuğunda bana kaçamak bir bakış atarak yatağına yöneldi. Kızların hararetli sohbetleri normalde ilgimi çekmese de bu konunun benimle de alakalı olabileceğini düşünüyordum.

Yatağının kenarına oturan Ela'ya bir kez daha baktıktan sonra yavaşça yerimden kalktım ve gidip yanına oturdum. Dilimi dudaklarımda gezdirirken omzumun üzerinden konuşmakta olan kızlara sevecen olmayan bir bakış attım. Nedense bir anda susup bize dikkat kesilmişlerdi.

"Kendini daha iyi hissediyor musun?" deyip Ela'ya döndüm bu sefer.

"Evet, sanırım daha iyiyim," dedi odanın beyaz kapısına bakarken.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp bunun iyi olduğuna dair bir şeyler mırıldandım. Ne yazık ki iletişim konusunda çok iyi değildim. Yanımda oturan aşırı çekingen kız da işimi pek kolaylaştırmıyordu. Elimle önüme gelen birkaç saç telini kulağımın ardına iterken, "Şuradaki yatakta oturan iki ucube, bir gece düzenleneceğinden bahsediyordu. Bunun hakkında fikir sahibi olabileceğini düşündüm," deyip hafifçe tebessüm ettim.

Kızlara verdiği isim ona komik gelmiş olacak ki oldukça sesli güldükten sonra utanarak eliyle ağzını kapattı. Kız bir cümle kurana kadar güneş doğuyor ve batıyordu.

"Şey... Evet, tam olarak öyle bir gece düzenlenecek yarın. Bildiğim kadarıyla sen de davetliler arasındasın," dedi ciddi şekilde bana cevap verirken.

Ne gecesinden bahsettiklerini bilmiyordum, üstelik bu tip gecelerin bir amacının olduğundan da adım kadar emindim. Buradaki kişilerin de tepeden gelen emirler doğrultusunda hep bir çıkarları vardı. Çıkarlarını gözeterek planladıkları bu pusuda kimler ipte sallanacaktı kim bilir?

Ela ile konuşmamızı sonlandırıp yatağıma gittim. Yorganın altına girerken düşüncelerim çetrefilli bir hâl almıştı. Amir'in dudaklarının alnımda bıraktığı ıslaklık kurumuştu ama orası hâlâ karıncalanıyordu sanki. Bu hissiyatı kaybetmek istemediğimden mi bilmem, yüzümü yıkamak gelmemişti içimden.

Işıklar azalırken herkesin uyku moduna geçtiğini sezebiliyordum. Koridor tenhalaşmış, etrafta tehlike kol geziyordu. Bense kanlandığını bildiğim gözlerimle mavi ışıklı asma tavana bakıyordum.

Bir kıvılcım damarlarıma girmiş, kanımı hızlandırmıştı. Gezegenleri sığdırabileceğim bakışlarından yıldızlar kayıyordu. Hayır, tam olarak direnmek sayılamazdı benimki, bir nevi kabullenerek varlığına karşı koymaya çalışmaktı.

Neden bilmiyordum ama sessiz koridor, Ela'nın tedirgin uyuyuşu ve kasvet sarmış bu hücre sayılacak odada tuhaf şeyler seziyordum. Bu çatının altında hislerim sarmaşık hâline gelmiş, düşüncelerime dolanmıştı. Ve sarmaşık dallarından biri o özel gecede hoş şeylerin olmayacağını fısıldıyordu.

"Saçımın istediğim modelle alakası dahi yok!" diyerek kuaföre çemkiren kızın sesiyle uyukladığım yerde sıçradım.

İnce ses tellerini sökme isteğiyle dolup taşarken elemanın biri önümde durduğunda kafamı yavaşça ayaklarından yüzüne kaldırdım.

Kibar gülümsemesiyle bana bakarken konuştu.

"Amina Hanım, kıyafetinizi seçmeniz için sizi bekliyor."

Nedense isim kulaklarımda bir toz bulutu oluşturarak uğultu hâlini almıştı. Kaşlarım iyiden iyiye çatılırken olduğum yerden doğrularak bana yolu gösteren kadının peşinden adımladım. Dün gece kâbusların peşimi tek bir an bırakmadığı bir gece olmuştu. Ve ben gün ağarana, gözlerimdeki kılcal damarlar çatlayana kadar uykusuz kalarak beklemiştim.

Soluk gri gün mavi ile buluşarak tüm göğü delip kuşatana kadar etkilerimde dinlendirdiğim kâbuslarıma tutsak olmuştum. Sabahı zor ettiğim için ancak iki saat uyuyabilmiş, daha sonra görevlilerin zoruyla kahvaltı etmiş ve buraya getirilmiştim.

Ucu bucağı görünmeyen bir güzellik salonundaydık. Sensörlü kapının ötesinde ise filmlerden kopmuş bir moda evi vardı.

Bakışlarım bana doğru gelen kişiyi bulduğunda gözlerinin rengiyle yutkundum. Gözler ruhu simgeleyen şeylerden oluşurdu ve bu kadındaki bazı şeyler en yakınıma çok benziyordu. Gözlerinin yansıttığı duygular birebir annemle örtüştüğünden içimin burkulmasına engel olamadım.

Simsiyah saçlarını ensesinde ufak bir topuz yapmıştı. Üzerinde oldukça sade, krem, kolsuz bir elbise vardı. Hafif dolgun vücut hatlarını örtmek istermiş gibi kıyafetini dizinin altında tercih etmişti. Kırklarının başında eşsiz görünüşte bir kadındı. Onu anneme bu kadar benzetmem normal miydi?

"Ben Amina. Mislina, bugün seni yansıtacak parçalar bulmanda sana yardımcı olacağım."

Kömür rengi saçlarının arasına yer yer düşen aklar ışıldıyordu. Beyaz teni ve kaşlarındaki kavis çok tanıdıktı. Bu yaşıma kadar görmediğim kadar tanıdıktı hem de.

Büyük boy aynaların asıldığı duvarlar işlemeli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Yer yer antikalarla çeşitli porselen aksesuarlar ortama renk katıyordu. Geniş terasa bakan camları vardı ve muhtemelen deniz görünüyordu.

Camın çaprazında bulunan bordo berjere beni buyur ederek siyahi bir görevliden çay istedi. Ben daha buna anlam vermeye çalışırken tekrar konuştu.

"Aklında bir model vardır umarım," dediği sırada bir tepsi ortadaki cam sehpaya bırakılmış ve porselen demlikten özenle fincanlara sıcak çay doldurduluyordu.

"Pekâlâ, sanırım bunu yapmam gerekiyor." Dudağımı ısırarak hemen karşımdaki askılara özenle yerleştirilmiş cıvıl cıvıl renklere sahip kıyafetlere baktım.

"Siyah seçeneklerimiz arasında değil galiba, onun dışında mümkün olduğunca pastel renkler olursa sevinirim."

Gülümseyerek isteklerimi belirtirken neden burada sadece ben olduğumu da düşünmüyor değildim. Evet, özel kişilerin katıldığı bir gece olmasına karşın yine de birçok kişi gelecekti.

Fincanın porselenine sürten demir sesiyle düşüncelerimden koparak karşımdaki kadına baktım. Ne yapmaya çalıştığını anlayabilsem her şey daha kolay olacaktı. Elinde bulunan iki küp şekeri benim bardağıma da atmak üzere olduğunu fark ettiğimde elimle durması gerektiğini işaret ettim.

"Demek formumuza dikkat ediyoruz fakat bu makaronları denemeni öneririm," dedi sunum tabağına özenle dizilmiş makaronları işaret ederek.

"İlginiz için sağ olun fakat şeker hastası olduğumdan dolayı tüketmiyorum."

Yüzündeki gülümsemenin bir anda donup çatlayarak yere döküldüğünü hissettim. Gözlerindeki ifadeler allak bullak olmuştu. Bu durumu çözmeye çalışırken fincandaki çaydan bir yudum aldım.

"Amina, senin bugün benimle ilgilenemeyecek olmana sinirlensem de, meşguliyetini gelip kendim görmek istedim," diyerek kabaca içeriye dalan Kutsal'a aldırmayarak elimdeki çayın tadını çıkardım.

O da beni gördüğüne çok sevinmemiş olsa gerek, bakışları beni bulduğunda ince kaşları sivrilmişti. Gerginlik damarlarıma nüfuz ediyor, nefes alıp verdikçe içime pompalanıyordu.

"Hoş geldin, Kutsalcığım," diyerek Kutsal'ın çakma siyah saçlarını okşayan Amina'ya dik bir bakış attım.

Kutsal karşımda duran boy aynasına ilerledi. Aynadaki aksinden gözleri beni bulduğunda meydan okuyan bir tavırla konuşmaya devam etti. "Ben içimde bulunan o kızı ortaya çıkaracak bir kıyafet istiyorum. Nasıl desem; biraz vahşi, biraz çekici."

Ağzımdaki çayı püskürtüp kahkahayı basmamak için kafamı olumsuz anlamda sallayarak sehpada bulunan kıytırık dergilerden birini aldım. Sağ ayak bileğimi sol dizimin üzerine bıraktıktan sonra biraz daha kaykılarak hiç ilgimi çekmeyen dergiye bakmaya başladım. Gözlerinin üzerimde olduğuna yemin edebilirdim.

Amina denen kadın Kutsal'a birkaç parça kıyafet getirmek için salondan ayrılmıştı. Kutsal karşımdaki berjerde oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Sabrımı sınıyordu bu kız, sınırlarımda volta atıyordu.

Derginin kapağını çevirirken, "Renk skalası suratımda değil," dedim gözlerimi bir an dergiden kaldırıp Kutsal'ın elindeki broşürü işaret ederken.

"Bak, beni yanlış anlama hatta bu söylediğimi iltifat olarak da kabul edebilirsin. Her zaman bu kadar küstah olmayı nasıl başarabiliyorsun, merak ediyorum doğrusu."

Kendisi de tıpkı uzun cümlelerinin içine sıkıştırılmış boş betimlemeler gibiydi. Hani çokmuş gibi gözüküp hiç olanlardı. Şu an annesinin salonunda arkadaşlarıyla evcilik oynayan ve rolünü yapmaya çalışan baş belası bir veledi andırıyordu.

"Ha, yani diyorsun ki gözünün üstünde kaşının olması sana bulaşmam için bir sebep."

Konuşurken elimde olmayarak dergiyi ortadaki sehpaya fırlatmış öne doğru eğilerek kafamı yana yatırmıştım.

"Görüyorum ki muhabbet koyulaşmış kızlar ancak vaktimiz daralmaya başladı. Provaya seninle başlayalım Kutsalcığım, kıyafetlerin kabinin içerisinde tatlım," diyerek Kutsal'a ve onu dik dik kesen bana bakıyordu.

Kutsal, ölü balık gibi bakan gözlerini benden çekip kabinlere yöneldi. Arkasından bakmayı bırakıp berjerde geriye yaslanarak kafamı tavana kaldırdım. Üzerimdeki kapüşonluyu çıkararak sporcu atletimle kaldım. Vücudumu ateş sarmış gibiydi.

"Babam hep derdi ki, *'Sabretmek boyun eğmek değildir, kızım. Sabretmek mücadele etmektir. Eğer kazanmak istiyorsan önce bir aslan gibi avının alanında usulca çömelip en doğru olan an geldiğinde dişlerini doğru yere saplayabil.*"

Aradan geçen uzun zaman sonunda Kutsal, siyah renkli iddialı bir elbisede karar kılmıştı. Ben mi? Oturduğum yerde neredeyse uyuyordum ki sıra bana geldi. Kutsal'ın bana nispet yaptığı aynanın önünde durmuş kendime bakıyordum.

Amina, kına yeşili bir takım getirmişti. Uzun bacaklarımı saran kumaş pantolonun içine siyah bir tül giymiştim. Göğüslerimin görünmesini engelleyen blazer ceketin tek düğmesini ilikledim. Göğüslerimi bantlamış olması dışında beni pek de rahatsız eden bir şey yoktu. Bilekten bağlamalı kısa topuklu ayakkabılar dahi iyi hissettirmişti.

"Tam da tahmin ettiğim gibi ne eksik ne fazla, enfes bir görüntü, Mislina," deyip etrafımda dönerek şefkatli gözlerle bana baktı. Anlayamıyordum, bu biraz *ne zaman büyüdün,* bakışını andırıyordu.

"Bana çok samimi davranıyorsunuz. Anlamlı sözler söyleyerek anlamlandıramadığım bakışlarla beni süzüyorsunuz. Bütün bunların mantıklı bir açıklaması vardır umarım."

Kadının yüzündeki bilmiş ifade büyürken yüzüme bakıp gülümsedi. Gözlerimi devirmenin ilk defa bir insan karşısında saygısızlık olacağı kanısına vardığımdan bu sefer kaşlarımı kaldırarak cevap bekledim.

"Belki de sende kendimden parçalar bulmuşumdur," dediğinde saçlarımı nahif bir hareketle kulağımın arkasına itti.

"Gözleriniz çok değer verdiğim birinin gözlerine o kadar benziyor ki."

Bunlar ağzımdan nasıl çıkmıştı anlamazken elimi ağzıma kapatmamak için kendimi zor tuttum. Gergin bir nefes dudaklarımdan boşalırken aynadan Kutsal'ın kapının girişinde olduğunu gördüm. Benim kendisini gördüğümü anlamış olacak ki bozuntuya vermemeye çalışarak konuştu.

"Amina, lütfen gelip saçımı nasıl yaptıracağım konusunda fikir ver," dedi çikolatası elinden alınmış çocuk gibi sızlanırken.

Amina ile beraber ben de kuaför bölümüne geçmek için hareketlendiğim sıra Ela'nın da burada olduğunu gördüm. Göz göze geldiğimizde hafifçe gülümsedi. Üzerinde kırmızı renkli, kabarık etekli mini bir elbise vardı. Seksi gözükmekten uzaktı, daha çok şirin gözüküyordu.

Kutsal ile Amina hararetli şekilde sohbete dalmış, bizim küçük şımarık kızımız elleriyle saçlarını bir o yana bir bu yana yaparak model gösteriyordu. İlgi çekmeye çalıştığını anlamak için dâhi olmaya lüzum yoktu.

Ela, masum bir ifadeyle "Çok güzel gözüküyorsun," dedi ve gözlerine değen kâküllerine üfledi.

"Sen de tatlı olmuşsun," dedim gülümseyerek. Bu sırada Kutsal derin sırt dekoltesini herkesin, özellikle benim gözüme sokarak aynalardan birinin önüne oturmuştu.

Kutsal ile birlikte Doğa ve Duru da buraya damlamış, süs köpekleri gibi ikide bir etraflarında dönüyor, milletten ilgi bekliyorlardı. Amina kuaföre direktifleri verirken Kutsal'ın saçıyla son derece ilgili gözüküyordu.

Konuşmalarımız aklıma geldiğinde düşünmeden edemedim. Kimdi bu kadın ve neden benimle bu kadar ilgiliydi? Düşüncelerimi duymuş gibi gözleri benim bakışlarımla kesişince kısıldı.

"Hanımlar, yine çok şık olmuşsunuz. Bizim asi prensesimiz de neredeyse hazır."

Kırca Dalkıran.

Göz bebeklerimin ona bakarken öfkeyle titrediğini biliyordum. Ve bu yaşlı kurt da her defasında bunu anlıyormuş gibi tiksindirici cıva rengi gözlerini bana çeviriyordu. Kutsal ve diğer kızlarla samimi konuşmasına öğürmek istiyordum. Binlerce insanın kanıyla yıkanmış, nefretiyle harlanmış cehennemin azap melekleriydi onlar. Üfleyip söndürmeye değer görmedikleri küçük bir kıvılcımken kıyamet olup çökecektim hepsinin üzerine.

"Sıra sizde," diyen görevlinin gösterdiği koltuğa oturdum.

"İlk ödül gecende özel bir ilgiye layık olduğunu düşündüm," diyen Kırca saçımı yapan görevlinin arkasına geçmiş beni inceliyordu.

Bugün bana neden ayrıcalıklı davranıldığını anlamış olmamla bir başka soru işareti beynimde yandı. Bu adamın bende sezmiş olduğu bir şeyler olduğunu biliyordum. Gözlerimdeki hoyrat ifadeleri okuyordu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde nihayet parti alanındaydım. Büyük bir yuvarlağı andıran parti salonunun duvarlarına krem renk hâkimken ışıltılı avizelerin görkemi onlara anlam katıyordu. Masalar sağ ve sol kısım olmak üzere ikiye ayrılmış biçimde konumlandırılmıştı.

Üzerlerinde kullanılan örtüler farklı renkteydiler. Sağdaki masalarda yeşil kullanılmışken soldaki masalarda ise mavi kullanılmıştı. Ortada bulunan alanda ise kocaman bir pusula zemine işlenmişti. Ve gösterdiği yörüngede dikdörtgen uzun bir masa ve arkasında da görmeyi istemediklerim vardı.

"Gözlerimi kamaştırıyorsunuz," diyerek çapkın şekilde göz kırpan Giray'ı görmek içime az da olsa su serpmişti. "Bizim şu taraftaki masalarda oturmamız gerekiyormuş."

Varlığını unutmuş olduğum Ela'ya peşimden gelmesi için baş hareketi yaptım. Bizim masalarımızda düz beyaz örtü kullanılmıştı ve liderlerin masasının karşısında olmak kaydıyla salonun bir diğer ucundaydı. Herkes pusulanın bir yönündeydi.

"Masalardaki örtülerin anlamı ne biliyor musun?" diye sordum Giray'a ciddi bir ifadeyle bakarken.

"Mavi olanlar soğuk prensimize, yeşil olanlar ise Dünya'nın takımına ait," dedi elinde bulunan viski dolu bardaktan büyük bir yudum alarak.

Parfüm kokuları, ölümün gerçekliğinin üzerine konumlanmış bir sis gibi etrafı sarmıştı. Değerli mücevherler, yüksek mertebede bulunan kadınların bedeninde boy gösteriyordu. Ve erkekler, ütünün jilet gibi kestiği takımlarıyla birer heykeli andırıyorlardı.

Amir, üzerinde beyaz bir takım elbise ve yakasında bulunan parlament rengindeki gülüyle içeriye adımladığında kalbim sızladı. Saçları dağınık veya yapılmış gibi değildi, onun gibi duruyordu. Gözlerindeki nahoş hava geceye uyum sağlamış, bakışları dinginleşerek buğulanmıştı. Fakat yüzünde tek bir ifade çizgisi yoktu. Bu adam kimseye değil, sona aitti.

"Daha fazla aynı noktaya bakmaya devam edersen dikkat çekeceksin, Sert Kız."

"Kimin grubunda olacaksın?" diye sordum söylediklerini duymazdan gelerek.

"Ben Amir ile birlikte olacağım, sen de Dünya'yla."

"Babamın senden böyle bir şey istediğini biliyorum," dedim şımarık bir gülümsemeyle ve önümden geçen garsonun tepsisinden aldığım viskiyi kafama diktim.

Giray endişeyle koyulaşan kahve gözleriyle bana baktı. "Hızlı gidiyorsun, Sert Kız. O buzdan züppeyle aranda duygusal bir bağ olduğunu bildiği için bunu istedi."

Elimi saçıma atacakken bundan vazgeçip dokunmadım. Kuaför onları geriye doğru tarayarak spreylemiş ve açık bırakmıştı. Buğulu siyah makyaj bakışlarımı derinleştirmiş, beni olduğumdan daha vahşi göstermişti. Smokiniyle bana doğru yürüyen Dünya yüzünden sinirli bir soluk verdim.

"Amina yine harikalar yaratmış," dedi kocaman gülümserken. İçten gülümseyişinin en büyük kanıtı köpek dişlerinin dahi dudaklarını teğet geçecek kadar ağzının açılmasıydı.

"Giray'dı, öyle değil mi?" diyerek Giray'a elini uzattı. Giray onay istercesine bana baktı. O eli sıkmak için benden izin alıyor oluşuna içten bir gülümsemeyle karşılık verip kafamı olumlu anlamda salladım.

Düşman dahi olsa erkeklerin havadan sudan, ottan toptan konuşacak mevzuları hep olurdu. Dünya ve Giray da tahminen on beş dakika içinde muhabbeti koyulaştırmış, azami bir samimiyet kazanmışlardı.

Giray'a verdiğim onay yüzünden kendime milyonuncu kez küfür ederken Kırca elindeki çatalla şarap kadehine nazikçe vurmaya başladı. Bu durum aralarındaki muhabbeti kesmelerine sebep olmuştu.

"Can seni de yanımda getirmemi söyledi, Ela," dedi Dünya gitmek için acele ederken.

Ela'nın istemeyerek bizim masadan kalkışına dikkat kesilmişken, "Ha bu arada, bu gece doğru kişiyi seçeceğine eminim," dedi Dünya. Neyi kastettiğini pek anlamasam da samimiyetsiz biçimde güldüm.

"Ayrıcalıklı olmak hiçbir zaman hastalıklı olmak değildir. Üstün olmanın vermiş olduğu nimetler her zaman sıradanlığı gölgesinde bırakmıştır. Ve ben de sizin gibi üstün kuşaklara kadeh kaldırıyorum," diyerek elinde bulunan kırmızı şarap dolu bardağı havaya kaldırdı Kırca.

İnsanların kanına ekmek banan bir adam için çok da zor olmasa gerekti. Azrail'i yaka kartında taşıyan bu zebanilerin arasında nefes alamayacakmış gibi hissediyordum. Yok oluyormuş gibi. Herkes sonunun altına bir izin mührü atarmış gibi alkış tufanına tuttu iki cümlelik kelime oyununu.

"Sizden yerlerinize oturup önünüze bırakılan mendillere itaat ederek gruplaşmanızı rica ediyorum."

Ben de herkes gibi masadaki yerimi alarak oturmuştum. Görevlilerin salonda boy göstermesiyle güvenliğin artırılma sebebini çözmeye çalıştım. Bir elinde cop, diğer elinde elektroşok cihazlarıyla bekliyorlardı. Bu cehennemde neden herkes ölümün kucağında uykuya dalmaya çalışıyordu?

Azrail'in kanatlarının azameti yansıyordu ve son mürekkep kutusuna batırılan kalemle kazınıyordu. Bu sırada ödül gibi gözüken mendiller masalara, insanların önüne bir bir bırakılıyordu. Mavi ile yeşilin harmanlanıp yarış içine girdiği vakitte gerginlik tırmanıyordu. Ya yer titriyordu ya da dehşete düşmüş içim.

Kızıl saçlı bir kadın elindeki mavi ipek mendili ihtiras kokan gözleriyle Giray'ın önüne koyduğunda yutkundum. Burun kemerimi parmaklarımla sıkıştırarak bekledim. Bu sırada Giray bana temkinli bir bakış atıp ayağa

kalkmıştı. Orkestra Mozart'tan bir parça çalmaya başladığında salondaki gerçekler havada uçuşarak toz olmaya meyletmişti.

Önüne mendil bırakılmayan bazı kişilerin beyninde patlayan silah kemanın ritmine karışmış, kanın kokusunu müziğin rehavetini örtbas etmişti.

Birkaç görevlinin bana doğru geldiğini fark ettiğimde masamızda pek kimsenin kalmadığını, kalanlarınsa titreyen gözlerle etrafa baktığını gördüm. Korkmuyordum, ölebilecek olmaktan korkmuyordum. Korktuğum şey adaleti hüküm kılmadan ölmekti.

İşte o an bakışlarım, pusulanın ortasında beni bekleyen iki adamı seçti. Ben olayların akışıyla sezemeden çelik tepside önüme iki mendil getirildi. Yakınımda bulunan kişinin görevliler tarafından zorla kaldırılmasıyla boğuk çığlığı kulaklarıma akarken kadın görevliye baktım.

"Önce dans etmek istiyorum," dedim buz kadar keskin sesimle.

Topuklarım yumuşak halıyı delerken mesafeyi kısaltmış, kaçamak bakışların gölgesinde Amir'e doğru yürümüştüm. Önünde durduğumda yanma pahasına elektrik saçan gözlerine baktım. Bu defa bir buz dağını andırıyorlardı. Sanki hisler buzulların altında donarak anlamını yitirmişti.

Önümde kibarca reverans yapmasına tiksinti dolu gözlerle baktım. Büyük eli belimi bu defa kibar olmayacak şekilde kavrayarak beni kendine çekti. Burunlarımız çarpışarak durduğunda kıyamet koptu. Yakından bakıldığında bir fırtına çıkmışa benziyordu gözlerinde. Çene kemikleri kristal gibi parlayan ince derisini yırtacak ve salonun ortasında büyük bir kurt peyda olacaktı sanki.

"Korkun nasıl büyük bir haz veriyor bana, bilemezsin." O konuşurken müzik değişmiş, farklı tarz bir şeyler çalınmaya başlanmıştı.

Belimin kavisinden yavaşça beni eğdiğinde benimle beraber eğilmiş, burnunu gerdanıma sürterek beni kaldırmıştı. Ayağının üzerine isteyerek bastığım sırada canının acıdığından emin olmak için yüzüne baktım. İfadesizliğin boyut kazanmış hâli gibiydi sureti.

"Korktuğumu düşünüyorsan yanılıyorsun çünkü şu an keyfim gayet yerinde," dedim gülümseyerek.

Kolunu kaldırıp beni altından geçirdikten sonra bedeninin sıcaklığını hissettirmek istermiş gibi tekrar bizi bütünleştirdi. Gözleri, güldüğüm için gerilen dudaklarımda asılı kalmıştı. Belimdeki parmakları omurga kemiklerimin arasındaki boşluklara saplandığında hissettiğim acıyı gizlemek mümkün olmamıştı.

"Üzerinde dans ettiğin pusula dahi kurtaramayacak seni," derken burnunu kulak memenin altına yanaştırmıştı. "Öyle bir an gelecek ki hiçbir

yere ait olamayacak kadar yok edeceğim seni ve öyle günlerin olacak ki bulamayacaklar hiçbir yerde küllerini." İrkilmiş, kollarının arasından çıkmak için çırpınmıştım.

Darağacının merdivenlerini tırmanmak pahasına boştaki elimi yakasında bulunan parlament renkli güle attım. O kadar hızlı davranmıştım ki buna engel olamamıştı.

"Benim yönümü bulmam için bir pusulaya ihtiyacım yok. Nereye gitmemem gerektiğini görmem için sana bakmam yeterli," derken elimdeki gülü havaya kaldırmıştım.

Avizenin loş ışığı yapraklarına değerken parmaklarımı gevşeterek gülü elimden bıraktım. Gül ağır çekimde pusulanın tam ortasına düştüğünde müzik kesilmiş, herkes sessizlik pelerinini giymişti. Ve yıkım beklemediğim yerden gelmişti. En değer verdiğim şeye, sevdiğim adamın gözlerine bakarak lanet etmiştim.

Sen bir kıymık parçasıyla incinen insanoğlu,
Bulamadın öyle değil mi doğru yolu?
Sen karanlık, hiç gördün mü aydınlık olan sonu,
Söyleme şimdi bana yalanlarla dolu masalların kanunu,
Kim derdi bir adam bir kadının en değerli koru,
Yoksa insanların omuzlarındaki o kadının mı tabutu,
Nasıl saklanırdı bakışlarından ruhu,
İçinde kurmuşsun büyük bir kâinat senden de ulu,
Bu hikâye öyle bir fıtrat ki bir nefes bir kıymıkla son bulacak,
Karanlık seni en sevdiğin yerde yakalayacak,
Sakladığın her zerren avuçlarının arasında un ufak olacak,
Ve gözlerinden büyük bir göğün altında, sevdiğin kadın urganın ucunda sallanacak.

Çatala sapladığım eti ağzıma götürdüğümde midemdeki her şeyin dönerek kaynadığını hissediyordum. Yutmakta zorluk çektiğim et gitgide ağzımda büyürken gerginlikten titreyen ellerimi masanın altına gizledim. Odağını kaybetmiş bakışlarım karşı taraftaki masada bulunan Amir'i seçince yutkundum.

Bakışlarında gezinen ifadeler insanın içini buz kestirecek cinstendi. Gözlerim titreyen ellerime kaydığında morardıklarını gördüm. Tam bu esnada midemden fırlayan safra ağzıma kadar tırmandı. Çünkü eti hâlâ bekletiyordum. Mermer rengini alan ellerimden birini ağzıma kapattığımda soğukluğuyla ben bile irkilmiştim.

"İyi misin Mislina?" diyerek bir elini sırtıma doğru koyup yüzüme eğilen Dünya'nın gözlerindeki saf endişe beni bozguna uğrattı. Düşmanımın benim için endişeleneceği kadar zavallı durumdaydım.

"Sadece lavaboya kadar gitmem gerekiyor."

Kafasını olumlu anlamda sallayarak ayağa kalktığında benimle birlikte geleceğini anlamıştım. Masada bulunan Can ve Ela da neler olduğunu anlamaya çalışarak bana bakıyorlardı. Şu durumda onları umursamak düşüneceğim son şeydi. Salonun dışında kalan lavabolara koşar adımlarla ilerlerken yemekler genzime kadar dolmuş, gözlerim sulanmaya başlamıştı. Dünya uzun bacaklarıyla bana yetişmekte zorlanmamış, yanımda yürüyordu.

Son bir kez daha öğürdüğümde klozetin beyaz mermerine yapışmış avuçlarımın sızladığını seziyordum. Soğuk seramikler daha fazla üşümeme sebep oluyordu. Diz kapaklarımı yere iyice bastırarak doğruldum.

Küçük tuvalet kabininde geçirdiğim birkaç dakikadan sonra kapının anahtar sürgüsünü bularak ittim. Küçük bir zelzele vücuduma musallat olmuştu. Gözlerim puslanmış, görüşüm netliğini kaybetmişti. Kapının dışında Dünya'yı görmeyi beklemiyordum.

Kolumdan tutup beni lavabonun önüne kadar götürdü. Aynada kendime baktığımda buğulu gözlerimin arkasına saklanmış çaresizliği fark ettim. Bakışlarım koyulaşmak yerine açılmış, gözlerim sularla parlaklaşmış soluk bir yeşile benziyordu. Fakat aralara serpilmiş çamurlu topraklar varlığını sürdürüyordu.

Beyaz tenim kömür rengi saçlarımın arasında parlamış, çehremde büyük bir yıkımın kırıntıları gizliydi. Dudaklarımda ise acı bir tebessümün misafirperverliği hüküm sürüyordu. Eğilerek ağzımı çalkaladıktan sonra makineden kâğıt havlu alıp yüzümü kuruladım. Çöp kutusuna atmak için hareketlendiğimde Dünya önüme geçerek buna engel oldu.

"Amir'i o şekilde küçük düşürmenin sebebi neydi?" derken kirli kâğıt havluyu parmaklarımın arasından aldı. Bunu yaparken sıcak parmaklarını elime sarmayı ihmal etmedi.

Yalanım hazırdı. Bunları o kahrolası yemek masasında uzun uzun düşündüğüm için şu an bu hâldeydim.

"Ben en başından beri senin grubunda olmak istiyordum. Fakat Amir benim kendi grubunda olmamı isteyince kibarlık yapmak için onunla dans ettim." Bunları söylerken burnumun kemerini sabır dilenir gibi sıktım.

Bu dandik adama hesap verdiğim için kahkaha atmak istiyordum. "Fakat Amir daha sonra fikrini değiştirmiş ve yetenekli olduğumu düşündüğü

için beni grubuna almak istememiş. Sanırım senin için böyle bir şey yapmış. Ben de bundan ötürü öyle bir harekette bulundum," dedim.

Tabii ki Dünya'nın benden hoşlandığını anlamıştım. Anlamamayı tercih ederdim, orası ayrı. Yine de en azından bu durumu kullanma fırsatım olmuştu. Dünya bir süre söylediklerimi tartmak istermiş gibi yüzümü süzse de gözlerimi çekmedim.

"Bugünkü sürprizi benden duymuş olma ama Amir'in bir resim sergisi var. Yemekten sonra başlayacaktı ki muhtemelen başladı," dedi Dünya kolundaki pahalı saatine bakarken. Kol düğmelerindeki pusula desenini fark ettiğimde göz devirmeden edemedim.

Tuvaletlerin sağında bulunan asansörlere yönelirken görevlilerden birçoğu Dünya ile göz teması kurmuştu. Tabii en önemli detayı unutmamak gerekirdi. Dünya zorla elimi dirseğine sarmıştı. Asansöre binmek üzereyken parmaklarımı hızla kolundan sıyırdım. Yüzüme sert biçimde bakan Dünya'ya taviz vermemekte kararlıydım.

"Bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Ancak bu yüzden senin koluna girme ya da burnunun dibinde olma gibi mecburiyetlerim yok," dedim asansör durduğunda.

"Tırnakların iş görmeye başladığına göre iyi durumdasın," derken gülümsemiş ve asansörden çıkmıştı.

Peşinden adımladığım sırada topuklarımın cam yüzeyde yankılanan sesiyle gözlerim aşağıya kaydı. Hırçın dalgalar ayaklarımın altında üst üste binerken geceyle kararan denize bakmaya çekiniyordum.

Duvarlar simsiyahtı ve her tablonun yanında bir duvar lambası mevcuttu. Lambalardan sızan şıklar karanlıkta büyümüş bir çığlık gibi tüm salonu etkisi altına almıştı. Camın çaprazında şömineye odun atmakta olan Amir berjerlerde oturan misafirleriyle konuşuyordu. Burası zemin kat olmalıydı. Ayaklarımın altında kocaman bir deniz, karşımda ise bir deha varken ne yapabilirdim ki?

"Büyülendin mi?" diye sordu Dünya, ben Amir'in çıkık âdemelmasına bakarken. Hareket edişi o kadar muazzamdı ki dudaklarımı oraya bastırıp onu rahatsız edene kadar orada beklemek istiyordum.

"Evet," dedim belki de gülümseyişini ilk defa görürken.

Yıllar sonra yüzündeki derinin kırıştığına ilk kez şahitlik ediyordum. Gülümseyişiyle beliren çizgiler çehresinde eğreti duruyordu.

"İyi misin, Mislina?" diyerek yanıma yaklaşan kişi parlak gözlü Doğa'dan başkası değildi.

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim yalandan gülümserken.

Salonun diğer ucunda bulunan Giray ile gözlerim kesiştiğinde kocaman gülümsemesini takınıp yanındakileri bırakarak koşar adımlarla yanıma ulaştı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan kolları arasındaki yerimi almıştım.

En son ne zaman birine sarılmıştım ya da biri bana sarılmıştı, bilmiyordum. Güvende olmanın, damakta usulca eriyen çikolata kadar büyük bir haz verdiğini söyleyebilirdim doğrusu. Siz çelikten yaratılmış olsanız dahi o sıcaklık tüm uzuvlarınıza yayıldığında şefkatten öte yol bulamıyordunuz. Yanımda asılı duran kollarımı havalandırarak Giray'ın sırtına avuçlarımı yasladım.

"Şükürler olsun, Sert Kız, beni bir daha azarlama şansın olmayacak diye çok korktum," dediğinde istemeden de olsa sesli şekilde gülmüştüm.

Geriye çekildiğinde etrafımızda bulunan ve bu olaya şahit olan kişilerin ilgili bakışlarını yakaladım. Etka ve Tunç bile ellerindeki şarapları yudumlarken bize bakıyorlardı. Kutsal ise Amir'in yanındaydı. Nedendir bilinmez, ikisinin de gözleri gülüşümde asılıydı.

İlgi odağı olmaya son vererek başka şeylerden bahsettim. Sonunda bir tablonun önüne geldiğimde dikkatle incelemekten kendimi alamadım. Ana rahmine düşmüş kan pıhtısının üflenen ruh neticesinde beden kazanmasıyla eş değerdi karşımdaki görüntü. Eş ile bebeği birbirine bağlayan kordon, annenin besinlerini var olmaya başlamış canlıya aktarıyordu. Kordondaki puslu kırmızı ve mor renkler insanın tenini ürpertecek kadar gerçekçiydi. Bir fetüs tablonun yüzeyine kara kalemle kazınmış gibiydi. Ve birkaç parça renk gerçekliğini ortaya koyuyordu.

"Tutku gibi büyük bir kaosun arasından sıyrılabilen tek şey olsa gerek," diyerek elindeki kırmızı şarabı içti Etka.

Kısık gözlerinin içine siyah kalem çekmiş, bakışlarını olduğundan ürkütücü hâle getirmişti. Dudağının sağ köşesinde bulunan piercingi ve yüzünün yarısını kaplayan kuzguni siyah saçlarıyla bir psikopatı andırıyordu.

Benimle konuşmak istediğine ilk defa şahitlik ediyordum. Kulaklıklarını çıkarıp insan gibi davranmaya karar verdiğine göre dikkatini çekmiş olmalıydım.

"O, insanların anlık zevkinden meydana gelen en büyük mucize," derken bakışlarımı tabloya yeniden çevirerek bebeğin kapalı gözlerine baktım. "Gerçek olamayacak kadar güzel kokulu bir mucize," dedim işaret parmağımla göz kapaklarını okşarken.

Çünkü o gözler açıldığında hayat ona bilmediği bir sürü şey gösterecekti. Ve günahlarının ilk kefareti temiz kokusunun bedeninden silinmesi olacaktı.

"Belki bir mucize değilsin fakat Kutsal'ın korkularının yeryüzündeki gölgesi sensin," diyerek sıralı dişleriyle hınzırca gülümsedi Etka.

"Ne demek istiyorsun?" dedim kaşlarım çatılırken.

"Aynaya bak, Mislina," dedikten sonra arkasını döndü, tek eli pantolonunun cebindeyken.

Aklıma gelen en mantıklı olasılık beni Amir'in sevdiği kızla bağdaştırmış olmasıydı. Etka Kutsal'ı koşulsuz severken korkusunun da tadına bakmıştı. Ve dilinde bıraktığı en keskin tat besbelli Kutsal'ın Amir'i kaybetme korkusuydu.

"Bunu uzun zamandır beklediğinizi biliyorum. Herkes burada olduğuna göre onu görme vakti geldi." Amir salonun ortasında bulunan kolonun önündeydi ve kolonda üzeri beyaz örtüyle kaplanmış bir tablo yer alıyordu.

Herkes onu alkış tufanına tutarken gözlerimiz kesişti. Meydan okuyan bir ifade çehresinde yer bulurken gözleri kısılmış ve kararmıştı. Kirpiklerinin gölgesi loş ışıkta elmacık kemiklerine düşüyor, yüzündeki sersemletici gülümseme meydan okuyan tavrıyla yoğrulup kanımı pıhtılaştırıyordu.

Vücut fonksiyonlarımız sekteye uğramıştı. Aşk, bilinmeyen bir limandı ve engin denizlerin önünde diz çöktüğü bir adamda yüzmek istemek akıl kârı değildi. Ben daha neler olduğunu kavrayamadan kemikli elleri beyaz çarşafı kavrayıp alaşağı ettiğinde yutkunamadım.

İlk başta fark edemesem de ne olduğunu yabancı bir karanlığın renklerle dans edip tabloya işlediğini görüyordum. Ayın soluk ışıklarını sıçrattığı gecede kiremitlerle kaplı ara sokağın duvarları zar zor seçilebiliyordu. Kon-teynırlardan devrilerek küçük bir kız çocuğunun ayaklarına sarılmış çöpler vardı. Üzerindeki beyaz askılı elbise tabloya bir ışık huzmesi edasıyla düşmüştü.

Pilili eteklerini avuç içlerine doldurmuştu. Uzun kömür karası o püskül saçlar görüş açısını kapatmıştı. Elim ağzımı örterken dolan gözlerimden bir damla yaş avuçlarıma sızdı; bu bendim. Ara sokakta tecavüze uğramaktan kurtarılan o çaresiz kız bendim. Sandaletlerin içerisinde iğrentiyle kasılan ayak parmaklarıma kadar bendim. O düşük omuzlar benim kemiklerimden inşa edilmişti.

"Tablonun ismini *'Sessiz Yakarış'* koydum. Gecenin köründe karanlık sokağa tutsak olmuş küçük bir kızı simgeliyor," dediğinde alkışlar yüreğimden kopan çığlıkları bastırdı. Çünkü sevdiğim adam bana sağırdı.

Saçların tarakta takılı kaldığı noktayı kesmek zorundasın. Benim saçlarımın kırıkları köklerindeydi. Saç derimin altına gömülü her kılcal damarın içerisinde bir mirasın DNA'sı yaşıyordu. Her saç telim bir illet olup sağlayacağım adaletimin üzerine gölge düşürebilirdi. Amansız lanet gibi tüm her şeyi sarsabilirlerdi. Güzel tende çirkin bir ruh gibiydiler. Tıpkı bir imza gibi kim olduğumu, hangi soydan geldiğimi ortaya koyuyorlardı.

Yaradan bir damla kan pıhtısından var etmişken hepimizi, onun meydana getirdiği bir varlığın iki damla boyayla bir tuvalde yok edilmesi adalet değildi. Göz kapaklarıma kazınan uzun zil siyah saçlarım geçmişimin canlandırılışıydı. Yok oluşumun muazzam bir hâlde gözler önüne serilmesiydi. Yenilmez, belki de kendisinin bile resmedemeyeceği bir hazla gözlerimin içine bakmıştı ve gülüşü acıma kaldırılan bir kadehti.

Bir serçenin ilk uçuşunda kanatlarının titremesi gibi titremişti içim. Rıhtımımda uyuyan tüm gemileri alabora olmuş, denizin en dibine gömülmüştü. O bilmese de içinde kalan çok fazla şey olmuştu.

Karanlığın tesir ettiği kâbuslarımla dolu merhametsiz bir gecenin şafağında aralanmıştı göz kapaklarım. Odanın kapı kulpunda yanan yeşil ışık kilitlerin açıldığını gösterirken kalkmış, elimi yüzümü yıkamıştım. Soğuk su damlaları dudaklarıma şerit çizerken aynadaki aksime bakıyordum.

İflah olmaz saçlarımı bileğimdeki lastikle toplayıp sıkı bir atkuyruğu yaptım. O kadar sıktım ki saç diplerim sızlıyordu, onları bugün koparmak istiyordum. Kapüşonlunun fermuarını çeneme kadar çekip banyodan çıktım.

Kızlar henüz uyanmamıştı çünkü saat beş buçuktu. Spor ayakkabılarımı yatağımın ucuna otururak giydim ve bağcıklarını hızlıca bağladım. Kapıyı sessizce açtıktan sonra kısık ışıkların aydınlattığı koridorda yürümeye başladım.

Ellerim ceplerimdeydi ve uyumadığım için hasarlı gözlerim sızlıyordu. Burnumu hiç de kibar sayılmayacak şekilde çektiğimde ortadaki sahanlığa gelmiştim. Görevliler beni gördüklerinde şüpheli gözlerle süzseler de tepki göstermemişlerdi.

Asansörle zemin kata indiğimde sahile açılan kapıya ilerledim. Dış kapıdan çıkarken ağaran gök grilikten uzaklaşmış maviye yelken açıyordu.

Sabah ayazı başta iliklerime sokulup içimi titretse de bunu dert etmeyerek spor ayakkabılarımın kuma gömülmesinin hazzını sürdüm. Kollarımı havaya kaldırıp açarken çoktan esnemeye başlamıştı vücudum.

Eğilip sırayla parmaklarımı ayaklarıma değdirdikten sonra birkaç hareketi de asgari sürede yaptım. Spor ayakkabılarımı ayaklarımdan çıkarıp sahilde koşmaya başladığımda kapüşonlunun şapkasını kafama örtmüştüm. Nefesim adımlarımın ritmine ayak uydururken son derece rahat bir tempoda koşuyordum. Güneş yüzünü göstermeye başlamış, ılık ışınları dalgalarla dans ediyordu.

Mola verip avuç içlerimi dizlerime yaslayarak soluklanırken kısılan gözlerim ufuk çizgisindeydi. Ayaklarıma sarılan ıslak kumlar parmaklarımın arasına girmiş, tatlı tatlı gıdıklıyordu beni. Aldığım soluk ciğerlerime süzüldüğü esnada sesini duydum.

"Dün geceden sonra uzun bir müddet hücrenden çıkamayacağını zannetmiştim," diyerek yanıma gelen Amir'e baktım.

Lacivert sporcu atleti terden üstüne yapışmıştı ve baştan savma eşofmanıyla bile oldukça gösterişliydi. Nasıl oluyordu, bilmiyordum fakat öyleydi. Yüzüne bakmak yerine denize bakarak konuşmayı tercih ettim.

"Kimse senin zannettiğin gibi değildir." Cümlemi bitirirken dudaklarımı büzüp kendimi kafa sallayarak onaylamıştım.

Aramızdaki mesafeyi adımlarıyla kapatırken elindeki havlusunu ensesine sardı. Diğer elindeki su şişesini ağzına dayayıp içmeye başladığında yemek borusundaki hareketlilik neticesinde âdemelmasının aşağı yukarı inip çıkmasını yutkunarak izledim.

Dilimde bir kuraklık meydana gelmiş ve kan basıncım artmaya meyletmişti.

"Eğer benim tarafımda olsaydın bir ihtimal dördüncü evreyi görebilirdin."

Konudan alakasız konuşması bir yana, aşağılayıcı üslubuna içten içe bilensem de kahkaha attım. Meydan okuyan bir ifade takınırken kafamı olumsuz anlamda salladım. Gülüşümün sonunda sertleşerek şeffaflaşan duygularım bakışlarıma gömüldü. Aramızdaki bir adımlık mesafeyi de ben tüketerek terle parlayan yüzüne baktım.

"Bak, güldürdün yine beni. Ancak düşündüğün gibi benim bir yere gelmem için senin boyunduruğuna ihtiyacım yok," derken *yok* kelimesinin üzerine azami bir gayretle basarak dişlerimin arasından tıslamıştım.

Kemikli hatları seğirip de bakışlarındaki sular dalgalanarak zehirli otları gün yüzüne çıkardığında bir katilin dinginliği oturdu suretine. Kafasını yana yatırdı. Dudakları alaylı bir gülümsemeyle gerilirken, "Bu cüretkârlığın ve aptal cesaretin dün gece tabloyu gördüğünde yoktu nedense," dedi ifadesizce.

Hazmedemediklerim içimde bir çığ gibi büyüyüp kabardığı esnada feryat etti ruhum. Tiksintiyle şahlanan yüzüm onda zerre mimik oynatmazken omzuma çarpmayı ihmal etmeyerek koca denizin karşısında beni yalnız bıraktı ve gitti.

Avuç içlerimi dizlerime yaslayıp kısık gözlerle denize bakarken dişlerimi sıkıyordum. Vazgeçmek o kadar kolay değildi. Ödenecek bedellere yaşanacak depremlere rağmen kumlara gömdüğüm ayaklarıma güveniyordum. Burun deliklerim nefesimle şişerken doğrulmuş ilerdeki büyük kayalıkları ulaşmam gereken yer olarak belirlemiştim.

Beynimin verdiği komut neticesinde kaslarım harekete geçti ve koşmaya başladım. Mesafeyi kat be kat tüketirken düzenli nefesler alıyordum. Ter bedenimden süzülse, boğazım kurumaya yüz tutsa da durmaya niyetim yoktu. Daha yeni başlıyorduk.

Elimle terli saçlarıma yapışan kapüşonu çıkardım. Ağır adımlarla kapıdan geçtiğim esnada ortalığın canlandığını görmüştüm. Asansörün önünde durup terden nemlenmiş parmağımı düğmeye bastım. Çok beklemeden önüme gelen kabine bindim.

Bizim odaların bulunduğu koridorda yersiz bir uğultu vardı. Çoğu öğrencinin irdeleyici bakışlarını sırtımda hissederken refleks olarak omzumun üzerinden onlara baktım. Gözlerimin odağına düşmeleriyle bakışlarını kaçırmaları bir oldu. Saf ayağına yatıp anlamazdan gelerek dudağımı büktüm.

Tabii ki peşi sıra dudaklarım gerilmiş, keskin dişlerim ortaya serilmişti. Korku, ışığı yaktığında dahi sivrisinekleri savardı. En nihayetinde dün geceki gösterim herkeste iz bırakmıştı.

Odamın kapısını açarak içeriye adımladığımda kızların yeni uyandığını anladım. Ela, hafif şiş gözlerini ovuşturup genişçe esnerken beni fark ettiğinde utançla elini koca ağzına kapattı. Beyninden büyük ağzı vardı, utancına hak vermek gerekirdi.

Azeri kızın sert hareleri üzerimde dolaşırken onu umursamadan kapüşonlunun fermuarını yavaşça açtım. Bu bir gövde gösterisiydi aslında, *sana meydan okuyorum* demekti. Üzerimden sıyırdıktan sonra donuk bir tavırla yüzüne baktım ve ona yaklaştım. Yatağın ayak ucunda oturuyordu. Koşmaktan hafif iğnelenen dizlerimi kırıp göz kontağı kurdum.

"Eğer akıllı bir kızsan bana bir daha öyle bakamayacağını bilirsin," dedikten sonra doğrulup elimi omzuna koyarak bir kaç defa pat pat diye vurdum.

"Ki bakacak olursan sonuçlarına katlanırsın." Bunu söylerken yandaşına da gözdağı verir şekilde gülümsemiştim.

Dolaptan çıkarıp siyah eşofman takımı ve beyaz bir atletle banyonun yolunu tuttum. Lavabonun yanındaki boş alana kıyafetleri çıkarıp bıraktıktan sonra üzerimdekilere gitti ellerim.

Aynanın karşısında soyunmaya başladığımda bakışlarım yansımamdaki göz bebeklerimdeydi. Kaşlarımı çattığımdan iki kaşımın arasında ince bir çizgi oluşmuştu. Dudaklarım gerilmiş, tenimin rengi bir kat daha çekilmişti. Gördüğüm kâbuslardan dolayı birkaç gündür uykusuz kalmıştım. Muhtemelen bu nedenle vücut direncimin ibresi aşağıları gösteriyordu.

Duş kabinine girip suyun sıcaklığını ayarladıktan sonra tenimden seken ılık damlaların ayaklarımın dibindeki seramiklere çarpışını seyre daldım. Huzur etrafımda bir çit örüp beni dinlendirmeye başladığı esnada nefeslerimin arasına sanki bir ok atıldı. İrkilirken kulaklarım çınlamaya başladı. Beynim kalp gibi attığından yüzümün sağ tarafı neredeyse uyuşmuştu. Çeneme akan sıcaklığı su zannederken betona düşen kan pıhtısıyla burnumun kanadığını anladım. Parmak uçlarımı burnuma değdirip ellerime baktığımda buruşmuş derimin çizgilerine dolan kanı gördüm.

Bu görüntü karşısında yüzümü ekşitirken çektiğim acıyı göz ardı ederek burnumdaki ve elimdeki kanı temizledim. İlaçlarımı düzenli kullanmadığım ve üstüne uyku problemi çekip aynı zamanda ruhuma ardı arkası kesilmeyen çekiçler yediğim içindi tüm bu ifrazat.

Havluyla kibar olmayacak şekilde saçlarımı kurulamaya çalışırken çoktan duştan çıkmış, kıyafetlerimi giymiştim.

Ela yatağında oturmuş parmaklarıyla oynuyordu. Ben de kendi yatağımın ucuna oturup havluyu saçlarımda gezdirmeye devam ederken bezginlikle iç çektim. Uzun saçlarım kurumak bilmiyordu.

"Herkes nereye kayboldu?" diye ilgisiz bir tavırla sordum Ela'ya, düşünmüş olacak ki kedi gibi mırladı.

"Yemekhaneye gittiler kahvaltı için," derken çekimser bir ifadeyle yüzüme baktı ikinci kez. "Bense seni bekledim," dediğinde şaşkınlıkla kaşlarım havalandı.

Birinin bana ısınıp arkadaşlık kurmak istemesi oldukça garip bir durumdu. Ben genelde soğuk biri olduğumdan pek yaklaşmazlardı bana. Az gülerdim, konuşmayı sevmez, fikirlerimi kendime saklardım. Elimle nemli ensemi kaşırken bir şeyler yemediğimi fark etmiştim. Beni bekleme zahmetine girdiğinden en azından onunla gidebilirdim.

Odanın kapısının üzerine montelenmiş şerit şeklindeki cihazdan bir görüntü uzantısı yayına girdiğinde dikkatim oraya kaydı. Görüntüde yer alan renk pigmentleri bir araya gelerek bir adamı omuz hizasından itibaren

gözler önüne serdiğinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kel kafasını sararak kulağına yerleştirilen cihaza elini koyup bir süre karşı tarafı dinledi.

"Herkes sessiz olsun. Dün gece mavi mendili alan kişilerin A no'lu sahanlıkta, yeşil mendili alan kişilerin B no'lu sahanlıkta toplanması gerekiyor. Zaman kısıtlamasına tabisiniz. Olabilecek en kısa sürede odalarınızı terk edip görevlilerle ait olduğunuz sahanlığa ilerleyin." Konuşma bittikten sonra görüntü karıncalanıp silindi ve cihaz kapandı.

Tam bu esnada kapı kulpunda bulunan bölme kırmızı renkle yanıp sönmeye başladı. Tedirginlikle Ela'nın yüzüne baktığımda yerinden doğrularak yanıma geldiğini fark ettim. Kuruyan dudaklarında dilini gezdirdikten sonra belki de ilk defa gür bir sesle konuştu.

"Gitmemiz gerekiyor. Alarm bunun için çalıyor, aksi hâlde görevliler odaya gelecek." Bunları söylerken bir kapıya bir bana bakıyordu.

"Tam olarak nereye gideceğimizi biliyor musun?" diye umutsuz bir tavırla sorduğumda kafasını olumlu anlamda salladı.

Odadan çıkıp koridora doğru yürürken insanların karınca sürüsü gibi alanı boşaltmaya çalıştığını fark etmiştik. Omzuma çarparak yanımdan geçen kişiye dikkat etmeden ileride dizilen görevlilere baktım. Üzerlerine giydikleri cüppenin şapkasını başlarına geçirmişlerdi. Gümüş renkli parlak ipten yapılan kıyafetlerini garipsemeden edemedim.

Yüzlerini göremeyeceğimizi anladığımda şüpheyle geniş cüppelerine sakladıkları bedenlerine bir kez daha baktım. Ortadaki yuvarlak alana bir çember oluşturacak şekilde dizilmişlerdi. Alana dökülen kalabalık ikiye bölündüğünde mavi mendil alanlar sola biz ise sağa dönmüştük. Tıpkı insanın kafa derisindeki iv ayrımı gibi kopmuştuk birbirimizden.

Koridordan geçip düz ilerlerken etrafımdaki yoğunluktan bunalmıştım. Ne yana yüzümü çevirsem bir insanla burun buruna olmak daraltıcıydı. Yerler ışıltılı seramiklere ev sahipliği yaparken beyaz duvarlar bomboş, tavan ise bizden çok fazla uzaktı ve camla örtülmüştü.

Ela, ürkek şekilde gözlerime baktığında dudaklarımın içini kemirdim. Teselli etmem mi gerekiyordu, bilemiyordum.

"Vücudunu biraz gevşet, eğer bir süre daha bunu yapmaya devam edersen küçük çaplı astım krizin seni bekliyor olacak," dediğimde kendi kendime kızmadan edemedim. Ne de güzel moral veriyordum!

Sıkıntıyla ensemi kaşırken yüzümü buruşturarak ona baktım. Yüzü iyiden iyiye asılmıştı ve ten rengi bir ton daha açılmıştı. Konuşsam daha beter batıracağımdan susma hakkımı kullandım. Etrafta her dilden, her ırktan, her dinden insan vardı. Türlerin bir araya getirilerek katliama tabi tutul-

ması gibi bir şeydi. Bu bir soykırımdı. Belki de dünyanın sonunu getirecek kadar büyük çaplı bir dehşetti.

Bizim girdiğimiz kapıdan geçip alana giren Dünya'yı görünce düşüncelerimden sıyrıldım. Merdivenlerin başında durduğunda istemeden onu inceledim. Üzerinde bir sürü cebi bulunan hardal sarısı bir pantolon vardı. Ayaklarındaki postallar onu iyice yükseltmiş daha heybetli hâle getirmişti.

Herkes susmuş, sessizlik bir koku gibi etrafa dağılmıştı. Dikkatlerin odağında merdivenlerin tepesindeki kibir budalası vardı. Kulağındaki cihazı düzeltip konuşmaya başladığında çevremizdeki duvara monteli cihazlarda fikirlerini empoze etmek adına aynı anda yayın akışı başlamıştı.

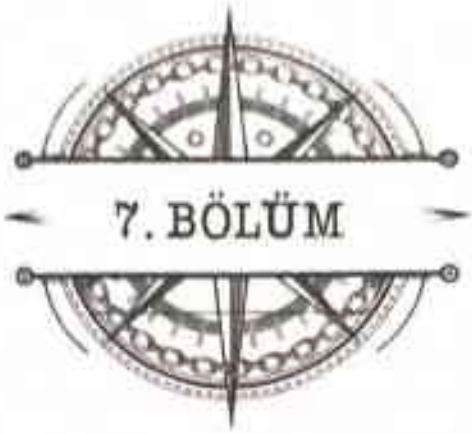
"Yapmış olduğumuz ufak deneyimizin ardından elekten geçirilen kişiler sizlersiniz. Burada tamı tamına yedi evreye tabi olacaksınız." O konuştukça çözülerek büyüyen uğultunun arasında benim düşüncelerim de vardı.

"Bu evreler kendi içlerinde kollara ayrılıyor. Bileğinize bizi temsil edecek bir simge işlenecek. Üç evreyi başarılı şekilde geçenlerin simgeleri renklendirilecek. Ve beşinci evreden sonra beyin ya da asker takımı olduğunuz anlaşılacak." Dünya konuşurken son derece ciddiydi.

Ne evresinden bahsettiklerini veya ne yaptıracaklarını hiçbirimiz bilmiyor, büyük bir merakla kavruluyorduk. Tedirginlik üzerime çöreklenip vücudumu kastığında dişlerimle dudaklarımı ezdim. Tam o sırada yanımda duran yabancı bir erkeğin vücuduna verilen elektroşokla kaşlarımı çatıp görevliye baktım. Konuştuğu için yapıldığını biliyordum.

"İlk evre Ehvenişer. Bu evrede aranızdan daha iyi olanları bularak onları keşfedeceğiz. Ben ve yardımcılarım eğitim koçlarınız olacağız. Yarın ilk antrenmanınız başlıyor," dediğinde gülümseyerek kafasıyla kendini onayladı. "Ve bu arada, eğitim sonrası sınavınız üç aşamadan oluşuyor. İkisinde başarılı olan diğer evreye geçmeye hak kazanır," diyerek kapıdan içeri girmiş, gözden kaybolmuştu.

Yıkımlar türüyordu aydınlığın eteklerinde, cellatlar eşlik ediyordu kıyametimizin başlangıcına. Ve ölüm tıpkı bir gıdıklanma hissi kadar yakındı bedenlerimize. Biliyordum, bir gün sıcak olan parmaklarım ölümün soğuk yüzüyle sınanacaktı. Ve ölüm uykusu bugüne kadar yattığım en güzel huzur olacaktı.

7. BÖLÜM

Acıyla büyüyerek yükselen notalara eşlik ediyordu orkestra şefinin elindeki baton. Gözleri kapalı, ruhunun solungaçları açık şekilde. Duyuyor gibi değil de yaşıyor gibiydi hareketleri. Hüznün gölgesi suretine düşmüş, notaların tiz şekilde yükseldiği vakit hızla batonunu kâğıda çarpıyordu. İşte, hayatım ve zaman tam o dakika gibiydi, baton en vurucu noktanın üzerinde durmuştu.

Zaman sekteye uğramış, hayatın dalgaları tersine dönmeye meyletmişti. Hudutlar genişletilmiş, neler olabileceği hakkındaki fikirler tüketilmişti. Elzem olayların birbiri ardına devrilerek üzerime akın etmesi incinen ruhumu ezmişti. Büyük çabayla inşa ettiğim dünyamda duyulan tek melodi dinginlikken kasvetin sesi her yeri sararak çürütmeye başlamıştı.

Geçmişimde iyi olarak hatırladığım ne varsa zehirlenip yok olmaya yüz tutmuştu. Sırtımı yasladığım tuğla parçasını delerek içime gömülen sırçaydı gözleri. Hayallerim gibi içimde kırılıp tüm hücrelerime dağılmıştı. O gün ruhumdan çıkan acının dumanıyla tüm dünyam tütsülenmiş, uçsuz bucaksız gerçeklerde dinmeyen fırtınalar yer edinmişti.

Şimdi ise rüzgârları saçlarıma çarpıyor, yüzüme vuruyordu her şeyi; beni şu an kurtarmaya yetemeyen geçmişi. Bir de defnettiğim intikam arzusunun bu bedende dirilişini.

"Annenle ilgili bir şeyler mi gördün?" diyerek gözlerime bakmak için eğilen Giray'la bakışlarımı tabağımdan çektim.

Sabahın köründe uyandırılmak bir tarafa, canımız çıkana kadar sahilde koşup ısınmış, gerekli gereksiz antrenmanlar yapmıştık. Biten antrenmandan sonra hızlı bir duş almış, ilaçlarımı kapıp kahvaltı etmeye gelmiştim. Halsiz düşen bedenimi toparlamak adına mideme bir şeyler sokmaya çalışıyordum fakat ne mümkündü...

Kahvaltı ettikten sonra Dünya, herkesin yetenekli olduğunu düşündüğü alanı seçmesini istemişti. Artık o da nasıl olacaksa, bilemiyordum. Şu anda düşündüğüm tek şey karnımı doyurmaktı. Ama Giray'ın ilk deneyde

neler gördüğümle alakalı soru tacizlerine maruz kaldığımdan yemeğime de odaklanamıyordum.

"Hayır," deyip kestirip attım. Keşke annemi görmüş olsaydım, bu benim için ceza değil ödül olurdu.

"Masada düşmanlarına hatırlamadığın yalanını söylerken sustum fakat Mislina, ne gördüğünü bana söylemen gerekiyor," dediğinde gözleri endişeyle kısılmıştı.

Yüzüne doğru eğilerek kahve çekirdeğini andıran bakışlarına odaklandım ve "Görmekten çok hissetmekti benim sınavım," deyip duraksadım. Ardından işaret parmağımı kalbimin ortasına koyarak "Tam bu noktaya bir el kurşun sıktı," dedim.

Çatalımı sapladığım zeytini ağzıma atıp çiğnerken rengi solan Giray'a baktım. Ona söylediğimde üzüleceğini biliyordum.

"Neden bunu daha önce benimle paylaşmadın?" dedi ellerini koyacak yer bulamazken.

"İnsan hatırlamaktan çekindiği şeyleri dillendirmeyi sevmez," diyerek kahveden bir yudum aldım.

"Buz tutmuş bakışlarını üzerimden çekmiyor bir türlü, işsiz herif. Benim seninle yakın olduğumu biliyor ve içimden bir ses sırf bu nedenle seni kışkırtmak için beni kullanacağını söylüyor," dedi sıkıntıyla yüzünü ekşitirken.

Bana ulaşmak için tüm yolları deneyecekti. Nasıl ki büyük bir okyanus küçük bir kadırgayı kıstırıyorsa, nefesim parmak uçlarında atana dek durmayacaktı.

Yemin edebilirdim ki gözlerinde bir katliamın devrimi büyüyordu. Korkuyordum... Giray için.

"Yaptıklarına reaksiyon vermediğini fark ettiğinde yanlış kuşun etini yemeye çalıştığını anlayacaktır," derken buna kendimi inandırmak istiyordum.

"Zor bir süreç beni bekliyor. Oldukça disiplinli bir komutan olduğu söyleniyor. Ancak ilerde beyin takımında olacağımı düşünmüyorum, bu yüzden komutan Dünya olacak ve rahat olacağım," dediğinde söylediklerini onayladım.

Amir'in bizim Şebek'le bilhassa uğraşıp onun canını yakacağından adım kadar emindim. Yine de farklı kollara ayrılan saflarda olmamız bizim için bir avantajdı. Eğer o kadar evreyi görebilirsem işin sonunda beyin takımında olacağıma emindim.

"Ehvenişer üç aşamadan oluşuyor. İlki kendini koruma teknikleriyle alakalı," dediğimde başıyla beni onayladı.

"Uzun ve yıpratıcı bir sürece ek olarak düzeni anlayıp bozmamız bekleniyor. Bilemiyorum Mislina, böyle bir yerde teşkilatla alakalı değerli bir şey kasada bile saklanmaz." O konuşurken ben de ilaçlarımı içiyordum.

Tüm bunlara başlamak için evreleri geçmemiz ve teşkilat adına çalışan askerler olmamız gerekiyordu. Bunun için de seçimlerimizi yapıp istediğimiz alanlarda rakiplerimizle arenaya çıkmamız isteniyordu. Zafer, seni ölümden uzaklaştıracak yegâne unsurdu.

"Benim ne gördüğümü sorup durdun. Peki, sen ne gördün Giray?" dediğimde çöpe boşalttığı tablet, parmakları arasından kaymış büyük bir gürültüyle zemine düşmüştü. Titreyen ellerine baktığımda gördüğü şeylerin onu zedelediğini sezebiliyordum.

Cevap vermemekte ısrar edip sessizliğe büründüğünde yüzüne ister istemez şüpheyle baktım. Konuşmak için doğru kelimeleri arıyordum.

"Eğer söylemek istemiyorsan ben senin gibi üstelemem," dedim eğilerek yere düşen tableti alırken.

Bizim gibi kahvaltı eden bir sürü denek yanımızdan geçip yemekhaneyi boşaltırken garip bakışlarını fark etmemek imkânsızdı. Dikkat çekmeye başladığımızı söyleyebilirdim.

Burası öyle bir yerdi ki günlük rutin içerisinde herhangi bir hareketle zamanı sekteye uğratman ya da bir yerde gereğinden fazla vakit geçirmen yadırganıyordu. Görevliler maskeyle kamufle etmelerine rağmen gözlerindeki tedirginlik belli oluyordu.

Giray, "Seninle olan en büyük ortak noktamızla alakalı," dediğinde yutkunamadım. "Annelerimiz."

Nasıl benim annem zaafımsa onun annesi de kendi zaafıydı. İstese de tüm bunları zihninden silemiyordu. Hayatımız, ortaya atılan bir intikam zarından ibaretti ve oynadığımız kumar zannettiğimizden çok daha fazla bedel ödetiyordu.

"Bunları terasta konuşalım mı?" dediğimde daha fazla dikkat çekmek istemediğimi ima etmeye çalışmıştım. Malum, mevzu derindi.

Birlikte terasa çıktık ve denizi izlemeye koyulduk. Rüzgârın etkisiyle saçlarım yüzümü dövmeye başlamıştı. Kısık bakışlarımın odağında koyulaşarak köpüren dalgalar vardı. Kayalıklara her çarpıp geri çekildiklerinde tıpkı bir yırtıcı gibi daha beter bilenerek geri geliyorlardı. İnsanın yüzüne tükürüyor gibiydiler.

"Al, senin için saklamıştım bunu," deyip bir dal sigara uzattığında gülümseyerek elinden aldım.

Dudaklarıma sıkıştırdığım sigarayı çakmağıyla tutuştururken bekletmeden içime çektim. Onu da böyle heves ve istekle çekmiştim işte içime. Öleceğimi bile bile, yanıp kül olacağım diye düşünmeden hem de. Minicik bir közle dev bir okyanusun kalbini ısıtmaya çalışan o kız şimdi yok olmuştu. Zehir ciğerlerimden geçerek kanıma karıştığında nikotinin içimi uyuşturmasını sevdim. İçim sızlıyordu çünkü.

"Benim babamla senin babanın yıllardır süregelen köklü bir arkadaşlığı var, Mislina. Annelerimiz de tıpkı babalarımız gibi arkadaşmış. Ne yazık ki ben daha bir yaşındayken ve sen doğmak üzereyken babam bir yolunu bulup beni buraya, Türkiye'ye getirmiş," dediğinde acıyla kanlanan gözlerine baktım.

Elimdeki sigaranın külleri de aynı Giray gibi esen rüzgâra karışıyordu. "Annemi bu cehennemde bırakmış ama onu kurtarmayı çok istemiş... Yemin etti Sert Kız, elinden gelse yaparmış."

Parmaklarım gevşeyip de arasındaki izmarit düşerken çatılı kaşlarım ve kısık gözlerimle bakakalmıştım. Annesinin yıllardır bu zebanilerin elinde olduğunu bilmek ve buna katlanmak akıl işi değildi. Benim annem toprakla huzuru kucaklamıştı, en azından ruhu ıstırap içinde kıvranmıyordu. Giray'ın durumunda ise bir şeyleri tahmin etmek imkânsızdı.

"Sonuna kadar yanındayım, Sulu Göz. Anneni bulman için sana yardım edeceğim," deyip gülümseyerek yüzüne baktım.

Dudaklarına buruk bir tebessüm yayılırken kafasını olumlu anlamda salladı. Çünkü biliyordu, hepsinin canını alacaktım.

"Vay canına, sen gülebiliyormuşsun," diyerek işaret parmağıyla gerilen dudaklarımı gösterdi.

Hızla doğrulttuğu eline vurup, "Hemen gevşeme," dedim.

"Seni burada bulacağımı biliyordum."

Terasın soğuk demirlerini sıkarken gözlerimi devirerek bana doğru gelen Dünya'ya baktım. Boş gözlerle yüzüne baktığım Dünya kestane renkli saçlarını geriye yatırıp bilmediğim ifadeyle gözlerimi seyre daldığında yapmaya çalıştığı şeye anlam verememiştim.

"Amir, grubunda olan herkesin dakik davranmasını ister," derken kolundaki saate bakıp sahte şekilde dudak büktü. "Alan seçimleri çoktan başladı," dediğinde benimle yalnız kalmaya çalıştığını anladım.

Giray'ın sinirlendiğini hissederek ona baktım. Gözleri bana çarptığında izin verir gibi kirpiklerimi kırptım.

"Emin ol, onu olması gereken yere özellikle ben götüreceğim."

Giray'a verdiği teminat midemi bulandırırken tiksintiyle onu süzme den edemedim. *Olması gereken yer* kısmını üstüne bastırarak söylemişti. Sanki bir mesaj vermeye çalışıyor gibiydi. Hislerimin rüzgârla birlikte hareketlendiğini, tehlikenin kulağıma fısıldandığını zannettim bir an.

Ayaklarımı burnuna sokarcasına sırayla kaldırıp gösterirken "Burada nedir?" diye sordum. Birazcık alay beni bu durumun dışına atıp rahat bir nefes aldırabilirdi.

"Ayakların," diyerek elini eşofmanının cebine sokup kısık şekilde güldü.

"Ya, demek ki ayaklarım varmış. Yani olmam gereken yere kendim de gidebilirmişim, sana ihtiyacım yokmuş," dedikten sonra yüzüne ikinci defa daha bakmadan omzuna çarpıp yanından sıyrıldım.

Sahanlıktaki dijital ekranların önünde bölümlere ayrılarak sıraya girmiştik. En sonda oluşumu sorun etmeyerek gözlem yapmaya kaldığım yerden devam ettim. Önüme düşen saçlarımı geriye iterken mavi saçlı bir kızın önüne geçen kişiyi kolundan yakaladığına şahit oldum. Hiç de hoş olmayacak şekilde önünde bulunan kişiyi arkasına ittiğinde kaşlarımı çattım. Bu kızı daha önce fark etmemiştim. Muhtemelen arka odalarda kalıyordu.

"Benim asabımı bozma yoksa ağzımdaki sakızı dip boyası gelmiş saçlarına yapıştırırım," deyip ağzındaki sakızı şişirerek önüne geçtiği kızın yüzünde patlatmıştı.

Bu olay beni gülümsetirken saçlarıyla aynı renk gözleri yüzümü buldu. Sakızını daha yavaş çiğnemeye başlarken kıstığı gözleri hâlâ üzerimde geziniyordu. Gördükleri karşısında tepkisiz kalarak mavi saçlarını bileğindeki lastikle tepesinde gelişi güzel topuz yaptı.

Yan profilden bakıldığında oldukça çekici görünüyordu. Yalnızca saç tarzı biraz iticiydi. Şalvar benzeri eşofmanı ve boynuna bağladığı turuncu bez parçasıyla kendi içinde bir kaos meydana getirmişti. *Karanlıkta mavi bir gökyüzü. Sıradanlıktan uzak.*

"Sıra senin," diyen görevli hafifçe omzumdan ekrana doğru ittiğinde uzun zamandır dünyadan kopmuş olduğumu anladım.

Karate, taekwondo, aikido gibi birçok dalın bulunduğu ekranda sporlar dikdörtgen kutuların içinde yanıp sönüyordu. Aslına bakılırsa birçoğu hakkında bilgim vardı ve gayet iyi dövüşürdüm. Ama kickboksa karşı ayrı bir ilgim vardı, tıpkı motosikletlere olduğu gibi.

Altın yumruktum ve bunu geliştirmek için sabırsızlanıyordum. Parmağımı dikdörtgen kutunun üstüne basmadan önce sol üst köşede resmimin yanıp sönen bir dünyanın içinde olduğunu gördüm. İsmim mi? Tabii ki yoktu, sadece üç basamaklı sayılardan birini ifade ediyorduk bu yer için.

Aradan fazla geçmeden görevlilerin yönlendirmesiyle sahanlığın çaprazında kalan yokuştan inmeye başladık. Birkaç sağlık görevlisi, ellerindeki kırmızı ışık yayan cihazla bizi bekliyordu.

Herkesin sol bileğinin içine cihazı tutup çektiklerinde siyah semboller ortaya çıkıyordu. İri yıldızın içine yerleştirilmiş pusulanın ibresi her zamanki gibi kuzeyi gösteriyordu.

Benden bir önceki kız bileğini uzattığında kafasını diğer tarafa çevirdi. Hissedeceği acıdan korktuğu için mimikleri kasılmıştı. Makineden gelen tık sesiyle sulanan gözlerinden tek damla yanağından çenesine süzüldü.

Tanıklık ettiğim görüntü karşısında gerilsem de bunu belli etmeyerek bileğimi uzattım. Kadın sağlıkçı şeffaf gözlükleriyle cihazın ayarını yaptı. Gözlerimi kırpmadan temiz bileğime bakarken kızıl ışın derimin üstüne düştü. Bir anda bir sürü iğnenin bileğime batırılması gibi tuhaf bir hisseti. Yine de çok büyük bir acısı yoktu. Şekildeki siyah mürekkebin yanları kızarmış, hatta kabarmıştı. Yıldızların her bir üçgeni geçtiğimiz evrelerde işaretlenecekti.

Büyük camların kullanıldığı bu yerde içeriye dolan güneş ışınları günümüz fitness salonlarını kıskandıracak bir alanı aydınlatıyordu. Denizi kadraja alan salonda neredeyse duvar yoktu. Bu tuhaf tesiste en çok hoşuma giden yer sanırım bu salon olmuştu. Stresimi oldukça azaltacağa benziyordu. Hoca olduğunu varsaydığım kızlı erkekli dokuz kişilik ekip elektronik ekranların önüne sıralanmaya başladılar. Ekranlar yanıp eğitmenlerin ismi parladığında dikkatle o yöne baktım.

Kalabalık, eğitmenlerin etrafına toplandığında eğitmenlerin isminin yazdığı ekranlarda alanların ismi yandı bu sefer. Sorun şuydu ki onuncu ekran yanmamıştı ve hocası da ortalıkta gözükmüyordu. Tam bu esnada Dünya karşı girişten içeriye girdiğinde ekranın ışığı yandı. Ekranlar kapılara paralel programlanmış olmalıydı, parmak izini okutan eğitmenin ismi ekrana yansıyordu muhtemelen. Lacivert atleti ve eşofmanının altına giydiği kırmızı spor ayakkabılarıyla salondaki kadınların iç çekmesine sebep olacak kadar karizmatik görünüyordu.

"Demek ekibimle çoktan tanıştınız. Benim alanımda olan kişiler önümde tek sıra olsun lütfen!" diyerek ben dâhil on kişiyi eliyle buyur etti.

"Bunlar benim alanlarımdaki takım kaptanlarım ve sizinle ilgilenecekler. Onların gözetiminde on hoca olacak. Kısacası herkesin bir eğitmeni mevcut," dedi bana gözleri kayarken.

"Aparkatta yumruğunu biraz daha alttan geçirmen gerekiyor," diyerek yumruk olan elimi çenesine dokundurdu Dünya. "Sol elinle yüzünü korumayı bırakma." Bana öğretmesine izin vererek söylediklerini dinledim.

Hiç de kibar olmayacak şekilde çenesine yumruğumu geçirdiğimde eliyle çenesini tutarak dudağını büküp gülümsedi. Son iki saattir benimle ilgilenmeyi bir an olsun bırakmamıştı. Hocam olmaktan gayet memnun vaziyette bana hareket öğretmeye çalışıyordu. Bildiğim şeyleri öğreniyor gibi yaparken içimden sabır dileniyordum.

Kum torbasının önünde ellerime sargı bezlerini sarmama yardım ettiğinde teninin tenime değmesinden son derece mutluluk duyduğunu fark etmemek için aptal olmak gerekirdi. İhanet hissiyle dolup taşarken ellerimi avuçlarından çektim. "Kendim yaparım," dedim soğuk bir sesle.

Ben Dünya ile yüz göz olmayı dahi istemiyorken o, birkaç saattir ellerini üzerimde dolaştırıp duruyordu. Yumruklarımı sıktım ve kum torbasına nefes nefese kalmış şekilde vurmaya başladım. Parmak boğumlarımın çarptığı her nokta içeriye göçüyordu.

Alnımdan burnuma şerit çizerek göğsüme akan damlayı hırsla koluma sildim. Darlanmaya başlamıştım, neredeyse sinirden ağlayacaktım. Alnıma değen peçete ve ensemdeki nefesle yumruğum havada kalarak sekteye uğradı.

Kulağımın dibine kadar sokulup, "Bir kıza göre fazla sigara kokuyorsun," diyen Dünya, şu an gerçek manada yumruğu hak ediyordu.

Nefesinin ensemde bıraktığı sıcaklık beni rahatsız ederken dayanamadan elimi oraya atarak kaşıdım.

Amir ile Kutsal'ın salonun ortasına gelip "Çalışmaya başlamışsınız. Nasıl gidiyor?" diye sorması ise moralimi iyiden iyiye bozdu.

Üzerinde bulunan kemik rengi eşofman takımı siyah saçlarını ortaya çıkarmıştı. Hareleri koyulaşmış ve kısılmıştı. Bakışları tıpkı bir Sibirya kurduna benziyordu. Avına odaklanmış soğukkanlı şekilde ona bakıyordu sanki. Mermer tenini süsleyen sakalları çoğalmış, çenesini şekillendirmişti. Belki başka bir insanın yüzünde olsa siyah sanılmayacak sakallar onun açık teninde kömür karası gibiydi.

Dünya kinayeli bir tavırla, "Sanırım kickbokstan önce sigara kullanmanın ne kadar zararlı olduğunu öğretmem gerekiyor," dediğinde gözlerimi devirmekten çekinmedim.

Kutsal, ölü balık bakışlarını yüzümde gezdirirken nefeslenerek üstünde durduğum yumuşak mindere oturdum. Sallanan ellerime dikkat kesilmiş şekilde baktığım sıra bir çift okyanusun merceğindeydim. Durgun yüz ifademle kafamı kaldırıp ona baktığımda bana bakıyor oluşunu fark ettiğimi anladı fakat gözlerini çekmedi.

"Kamu spotu yani," diyerek gülmeye başlayan Kutsal ciddi bir tavır takınarak "Sen sigara mı kullanıyorsun?" diye sordu.

Ellerimi atkuyruğuma atıp saçlarımı açtığım sırada bir sessizlik oldu. Terli oldukları için daha rahat şekil almalarına sevinerek onları büküp bir topuz yaptım. Bileğimdeki lastiği saçıma sardığımda batan güneşin ışıkları köprücük kemiğime düşmüştü. Amir'in kısık gözleri boynumdan yüzüme tırmanırken çenesi kasıldı. Cebindeki elinde kabarıklık olduğunda yumruk yapmış olduğunu fark etmiştim.

"Evet. Sigara kullanmayı tercih ediyorum," dedim Kutsal'ı umursamadığımı gösterirken.

"Eğer spor yaparken nefes almak istiyorsan sigara kullanmamalısın," diyen Amir'in yüzünde tek bir mimik bile oynamıyordu. Pürdikkat kesilmiş, elimden çözdüğüm sargı bezlerine bakıyordu.

Bir anlık cesaretle yerimden kalktım ve hiç de samimi olmayacak şekilde gülümsedim.

"Benim nefes almam için etrafımda gereksiz kalabalığın olmaması yeterli."

Aramızdaki gerginlik tırmanırken öfkesi göz bebeklerine yansımıştı. Dünya temkinli bir ifadeyle bana doğru birkaç adım attığında tehlikeyi sezecek kadar kurnaz olduğunu anladım.

"Bence bir mola versek herkese iyi gelir," diyen Kutsal ellerinden birini Amir'in koluna sardığında hiçbirimiz ona itiraz etmedik. Birlikte antrenman salonunun üst katındaki küçük kafeteryaya çıktık. Bulunduğum yerden aşağıdaki herkesin ne yaptığını seyredebildiğim için bunu fırsat bilip gözlerimi masadaki şahıslardan alarak aşağıdakilere çevirdim.

Mavi saçlı kızın hocalardan biriyle kroşe çalıştığı gözüme ilişince istemeden de olsa onlara baktım. O da benim gibi kum torbasını yumrukluyordu. Dünya önüme büyük bardak su koyup içine limon attığında sahte bir tebessümle yüzüne baktım. Onlar filtre kahvelerini önlerine almış yudumlarken ben, ortamdan nasıl kurtulacağımın hesabını yapıyordum.

"Kayıtlarda Giray'la kuzen olduğunuz yazıyor, galiba babalarınız kardeş," diyerek saçını arkaya doğru savurdu Kutsal.

"Erkek olsam benimle ilgilenmeye başladığını düşüneceğim, Kutsal," diyerek önümdeki limonlu sudan büyük bir yudum aldım ve "Evet, babalarımız kardeş," dedim alayla yüzüne bakarken.

Benimle konuşmak istemesi tamamen hakkımda daha fazla bilgi sahibi olmaya çalışmasıyla ilgiliydi. Anladığım kadarıyla sadece beni sorguya çekmekle kalmamış kayıtlardan hakkımda yazılıp çizilenleri de öğrenmişti.

"Anneni ve babanı uçak kazasında kaybetmene çok üzüldüm ancak Giray ve erkek arkadaşın sana destek oluyordur," diyerek ince kaşlarından birini yukarı dikti.

"Eğer öğrenmek istediğin sevgilimin olup olmadığıysa henüz yok," dedim ve meydan okurcasına yüzüne baktım.

Bunu söylediğimde Dünya'nın gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Amir ise kahvesine dokunmadan sandalyede geriye yaslanmış, dikkat çekmeyi göz ardı ederek yüzüme bakıyordu.

Kutsal, söylediklerimden sonra bozulmuşa benziyordu, sonuçta bir erkek arkadaşım yoktu. Ağzını açıp bir şey daha soracakken Dünya lafı ağzına tıktı.

"Yeter, Kutsal, güya mola vermeye geldik. Ama sen şu an antrenmandan daha fazla yoruyorsun bizi." Bir abi edasıyla azarlamıştı onu.

"Yorgun değil de bana daha çok gerginmiş gibi geldi," dedi Amir.

Bu *senden şüpheleniyorum, gözüm üstünde, nefesim ensende* demekti. *Sessiz kalıyorum çünkü açığını daha rahat görebiliyorum, zamanı geldiğinde en yıkıcı darbe benden gelecek haberin olsun* demeye getiriyordu güya.

"Sorguya çekiliyormuş gibi hissediyorum, gerilmem gayet doğal," diyerek umursamazca omuz silktim ve sandalyeme yaslandım. Ona ve âşık olduğum bir çift deli bakışına meydan okuyordum.

"Peki ya siz ne zamandan beri arkadaşsınız?" diye ortaya bir soru attım. Bu bir nevi pas demekti.

Dünya sözü ustaca aldığında gözlerim hinlikle kısıldı. "Biz ailelerimizin vasıtasıyla tanıştık. Arkadaşlığımız çocukluğumuza dayanıyor," deyip gülümsemişti. Kısmen doğru söylüyordu.

"Ya sizin aileleriniz nerede?" dediğim anda parmaklarımın arasındaki bardağın çıtırtı sesiyle irkildim ve çatlamış bardağı masaya bıraktım.

Amir keskinleşmiş hatları ve kararmış bakışlarıyla limonun yüzdüğü bardağımı hedef almıştı. Bunu onun yaptığına emindim. Çünkü aileleriyle alakalı hiçbir şey teşkilattaki deneklerle paylaşılmazdı.

"Bence sizin teriniz soğumasın, bizim de zaten gitmemiz gerekiyor," dedi çok normal bir sesle Amir.

"Şu an gitmen gerekiyormuş gibi değil de daha çok gergin gibi görünüyorsun."

Dudaklarımda asılı gerçek bir gülümsemeyle ayağa kalkan Amir'e burnumu dikerek meydan okudum. Ördüğüm çitler etrafımda bariyer oluştururken ortamdan aldığım güvenle çaresizliğinin keyfini yaşadım. Çatlak olduğunu bildiğim bardaktan gözlerinin içerisine bakarak bir yudum su içtiğimde gülümsemeye devam ediyordum.

"Sergide bir tablon vardı. Gecenin sonunda gösterdiğin şu tablo hani. Tablodaki kızın saçları Mislina'nın saçlarına ne kadar da benziyordu, öyle

değil mi?" dediğinde Kutsal, DNA'larımdan birinin kırbacı yüzümde şakladı.

Elimdeki bardak birdenbire patladığında içindeki su üzerime boşalırken kırık cam parçaları bacaklarıma dökülmüştü. Ayağa kalkıp parçaları üstümden silkelemeye koyulduğumda çoğu elime batmış, kanlı ellerimi silkelemek için uzattığımda bir başka yerime bulaşmıştı.

"Yine her gördüğün sakallıyı deden sanıyorsun, biz artık işimize dönelim," dedi Dünya gergin bir tavırla. Ve yanımdan uzaklaştılar.

Sessizlik ne büyük hediyeydi, insanın ruhundaki çatlaklara bir süre kan sızmıyor, yaraların yeri unutuluyordu. Su akıp geçerken tenimden süpürüp siler miydi sevdiğim adamın gözlerimdeki siluetini. Nefes almak batıyordu ciğerlerime, hissediyor muydu soğuk kalbinde benim gözyaşlarımın sıcaklığını.

Duyumsuyor muydu küçük bir kızın matemindeki hüznü? Yoksa giymiş miydi yine tüm azametini? Belki de dehşete yataklık ediyor, sessizlikte boğuyordu geçmişi.

"Mislina, Giray'ı gördüm, hiç iyi değildi," diyen Ela'nın sesiyle yataktan kalktım.

Olaydan sonra odama gelmiş, duş alıp bir köşeye kurularak düşünmeye karar vermiştim. Dinginlik üstüme çökmüş, yaralarım kapanmaya yüz tutmuşken bu da neyin nesiydi? Acele adımlarla Ela'nın peşine takıldığımda ortadaki yuvarlak alanın sol kısmına dönmüştük. Yabancı yüzlerin el çırptığı yerde belki de hissetmediğim bir ürpermeyle ilerleyerek sahanlıkların ilerisinde kalan salona girdim. İlk etapta gözlerim odağını kaybedip rastgele etrafta dolaşırken nefes alamıyorum sandım.

Ta ki yerde iki büklüm olmuş Giray'ın elleri dibinde bir heykel edasıyla dikilen Amir'i görene kadar. Koşar adımlarla yanlarına vardığımda kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. Giray'ı bu hâlde görmek istemiyordum, bakamayacaktım. Kendimde o kudreti bulamıyordum.

"Çok değerli arkadaşın biraz narin çıktı," dedi Amir, Giray'ın üzerine elini silkerken. Damlayan şeyin kan olduğunu gördüğüm vakit nefesim kesildi.

Rıhtımda uyuyan gemiler kalktı bu adamın içindeki karanlıktan. Gözleri yuttu her şeyi, tıpkı geçmişimizi yuttuğu gibi.

Gemiler dalgaları eğirirken köpüren deniz suyuna kan karıştı ve bu aşkın vebali bindi yük diye üzerlerine. Bugün içimden yine birçok kadırga

kurban ettim gözlerine, sonra da senden önce ateşe verdim içimde sana ait tüm rıhtımları...

Ben çocukluk karabasanlarının esiri, babasının düşmanlarını içinde yakıp kül edecek güçteki truva atıydım. Yelelerimde esen rüzgârlarda ölüm çanları çalıyor, çifte attığım düşmanlarımın içinde çelme yemek bu bedene zarar veriyordu. Bedenimde taşıdığım imzalarım beni ben yapıp düşmanın gözünde yenilebilir kılıyordu.

Sonrası ise çocukluğumdaki misketlerden parlak gözlere sahip bir adam, dizlerimin önünde celladın gölgesinde benim kefaretimi ödüyordu.

Bir kahraman edasıyla savunurken kendimi bir yumruk daha savurdum kum torbasına. Nefeslerimin arasına sıkıştırılmış olan Giray'ın görüntüsüyle dişlerimi sıkarak homurdandım. Sızlayan parmak boğumlarımla birkaç vuruş daha yaptıktan sonra parmak uçlarımda hafifçe zıplayıp geriye doğru gittim.

Minderin üzerinde sekmeye devam ederken kısık gözlerimle siyah kum torbasının hareketlerini takip ediyordum. Sağ yumruğum önde sol yumruğum tam çenemin hizasındayken koşar adımlarla torbaya yan tekme attım. Durmasına olanak vermeden diğer ayağımla hızlı bir tekme daha savurduğumda terim alt dudağımdan boynuma sızmıştı.

"Arkadaşın biraz narin çıktı," cümlesi kulaklarımda çınlayıp beynime işlediğinde hırsla geri çekildim.

Zıplayıp boşluğa bir tekme attıktan hemen sonra bir çift kahve gözdeki çaresizliği duyumsadım. Beynim görüntüleri dinamik şekilde göz kapaklarıma düşürürken yutkunduktan sonra sıçrayarak hızlı biçimde kum torbasına düz tekme attım.

Bunu yaparken öyle yükselmiştim ki kum torbasının birkaç dikişi açılmıştı. Yenemiyordum içimdeki öfkeyi, bastırıp rahatlayamıyordum. Giray'ın revirdeki görüntüsü beynimden silinmiyordu.

Mavi saçlı kızın, "Gerçekten harika," diyerek beni alkışlamasıyla dikkatim dağıldı.

Sabahın erken saatlerinden beri burada çalışıyordum. Kolumun tersiyle terimi silerken mindere oturdum ve cam şişemi elime alıp suyumdan büyük bir yudum aldım. Yorgunluk bedenimde sinsice dolaşmaya devam ediyorken mavi saçlı kız çekinmeden yanıma oturdu.

Kalp ritmim normale dönerken alnımı kendime çektiğim dizlerime yasladım. Bedel istiyordum, yaptıklarının karşılığını misliyle ödetmeyi bekliyordum.

"Tanışmadık. Ben, Mine," diyerek elini uzatırken ağzındaki pembe sakıza baktım. Normali beni bulmaz, delisi... Her neyse, durduk yere ağzımı bozmamalıydım.

"Mislina," dedim kısaca elini sıkarken.

"Kick boksta amatör olduğuna emin misin? Çünkü benim hocamdan daha iyi ön tekme atıyorsun." Konuşurken camdan denizi seyrediyordu.

"Amatör değilim de ondan."

Elimle terleyen ensemi ovarak kenarda duran havlumu boynuma sardım. Dudaklarımdan sızan iç çekişle gözleri yüzümü buldu.

"Gevezelik etmeyi seven tiplerden değilim senin gibi ama herhangi bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım," deyip ellerini dizlerine bastırarak yanımdan kalktığında çatık kaşlarla görüş alanımdaki ince bacaklarına baktım.

"Neden bana yardım etmek isteyesin?" Soruyu sorarken gözlerimi bacaklarından çekip yüzüne odaklamıştım.

Gülümsedi ama soğuktu.

"Çünkü seni gözüm tuttu." Cümlesini bitirirken sakızını patlattı ve arkasını dönüp çıkışa ilerledi.

Sahanlığı da arkamda bırakıp ortadaki yuvarlak bölmeye geldiğimde bize ait koridora girmek üzereydim ki Amir'in grubuna ait birkaç kız koridordan çıktı. Kızların bakışları beni bulduğunda sevimli olmayan ifadelerle beni süzdüler. Bunu umursamayarak kendi odama gitmek için adımladığımda Türkçesi oldukça bozuk olan yabancı kızın dilinden dökülenler durmama sebep oldu.

"Gördünüz değil mi, nasıl da havalı yüzüyordu havuzda. O kadar yakışıklı bir adamın spor salonumuzu kullanması büyük şans," diyen sarışın kıkırdayarak elini ağzına kapattı.

Adımlarım gerisin geri döndüğünde onlar çoktan gözden kaybolmuştu. Rahat tavırlarla ensemdeki havluyla terimi kurulamaya devam ederken havuza giden koridora doğru yürüdüm. Giray için dün buradan koşa koşa nasıl geçtiğim aklıma üşüştüğünde dişlerimle dudaklarımı ezdim.

Öğle yemeği saati olduğundan ortalıkta kimse kalmamıştı. Antrenman salonuna adımladığımda oranın da tenhalaştığını gördüm. Barfiks demirlerinin çaprazında bulunan sensörlü kapıya yürüdüm. İşte oradaydı, kocaman havuzda tek başına yüzüyordu.

Geniş omuzları ara ara suyun içinde gözüküyor sonra kayboluyordu. Koca okyanusta boğulmayan adam bir damla suda nefessiz kalacaktı. Beni

fark etmemesini fırsat bilip içeriye girdim. Saçlarını örten kauçuk bonesi ve gözlükleri olduğundan daha çekici bir hava katmıştı ona.

Kenarda duvara monteli alana yürüdüm hızla. Kapağını açtığım sırada olimpos havuzun içerisine daldığını görmüştüm. Yukarı doğru kaldırılmış kollardan birini indirdiğimde sensörlü kapı kapandı ve kilitlendi. Dudağımı dişleyerek ikincisini indirdiğimde ışıklar kardı.

Amir'in değişikliği fark ederek havuzdan çıkmak için merdivenlere yüzdüğünü gördüğümde hırsla son kolu indirdim. Amir oraya ulaşamadan sensörlü cam kapak havuzun üzerine kapanmaya başladı.

Zaferle gületerek ona baktım. Havuzun içinden cam kapağa yumruklar indiriyordu. Gözlerim duvarda asılı duran pusula şeklindeki saate kaydığında bir dakikanın dolduğunu gördüm.

En fazla iki dakika aşımında güzel dudakları oksijensizlikten solacak, ciğerleri suyla dolmaya başlayacaktı. Genzine kadar sıvışan sularla ait olduğu yerde belki de ölümü tadacaktı. Yumruklarının dinmiş olması ve etraftaki sessizlik içimi ezmeye başladığında adımlarımla sessizliği deldim.

Havuza yaklaşıp onu görmeye çalıştığımda bulanık bedenini zor seçebildim. Korku bedenime akın etmeye başlarken sıkıntıyla burun kemerimi sıktım. Her geçen saniye ondan alıyor, benim canımdan koparıyordu. İçimdeki intikam arzusunun kuruduğunu hissettim o an. Adımlarım dolaba yöneldi ve hızla kolu yukarı kaldırdım.

Havuzun üzerindeki camdan tabaka çekilmeye başlarken havuzun başında durup hareket edip etmediğine baktım. Göremiyordum onu! Endişeyle kalbim kasıldığında yutkunmadan dizlerimin üzerine çökerek yeniden havuza baktım.

Görememenin vermiş olduğu telaşla avuç içlerimi havuzun kenarına bastırıp iyice eğildim. Sulanan göz bebeklerimden bir damla sızmak üzereyken bir el ensemden beni yakalayıp suya çekti. Beklenmedik şekilde suyun içine girdiğim için genzim suyla dolmuş yanmaya başlamıştı.

Havuzun göründüğünden derin olduğunu fark ettiğimde yukarı doğru yüzmek için kolumu uzattım. Aynı el ayak bileğimden beni dibe çekerken elin sahibinin Amir olduğunu gördüm. Tıpkı bir balık gibi çırpınarak güçlü elleri arasından sıyrılmaya çalıştım.

Aniden göz göze geldiğimizde havuzdan derin bakışlarının esiri olmuştum. Nefesim tükenmeye başladığında bedenimdeki enerji buharlaşarak suya karışıyordu sanki.

Belime kadar çıkan parmaklarıyla daha güçlü şekilde beni dibe çektiğinde saçlarım suyun etkisiyle tuhaf dalgalar oluşturuyordu. Havuzun kapağı

kapanmaya başladığında ani bir hamleyle ellerinden sıyrılmaya çalıştım. Büyük bir kuvvetle bedenimi bedenine çekti.

Ciğerlerime su dolmaya başlarken ölümün ensemde olduğunu hissettim. Yakınımda duran yüzüne bulanık gözlerle baktığımda büyülü çehresinin suya hükmedişiyle hayret içerisinde kaldım. Havuzun kapağının örtülmesinin sebebi oydu. Her şey zehirli beyninde dönen çarklar yüzündendi.

Ensemden tutup yüzünü yüzüme yanaştırdığında kaçmaya çalıştım fakat kapak çoktan kapanmıştı. Beni ona mecbur bırakacak şekilde ayarlamıştı her şeyi. Kollarım yanımdan sarkarak teslimiyetimi vurgularken diğer eli bel oyuntuma baskıda bulundu.

Dudakları ağzıma kapandığında büyük bir nefes işlendi ciğerlerime, Azrail'in merhametiyle. Ölümle yaşam arasında kalmıştım. Kurtuluşumsa beni boğan adamın ellerindeydi. Ruhuma üflediği nefesi bedenimi diriltmeye yüz tuttuğunda jöle kıvamına bürünmüş beynim berraklaştı. Çünkü nefes üflemeyi bırakan dudakları alt dudağımı kavrayarak içine çekiyordu. Sanki ben onda değil de o bende hayat buluyormuşçasına asılmıştı dudaklarıma.

Çaresizliğimin üzerine kurduğu haz oyunundan memnun şekilde beni öperken ışıklar yanıp sönmeye başladı. Vücudun da tepkimeye geçen duygular etrafa elektrik saçıyordu. İstemeden de olsa ürpererek nasıl bir canlının kolları arasında olduğumu sorguladım.

O ise çoktan dilini ağzıma sızdırmış, diğer eliyle yüzümü kavramıştı. Dudaklarımdaki hâkimiyetinden iğrenmeden hatta az önce onun yüzünden öleceğimi unutarak karşılık verdim. İlk defa öpülüyordum hem de sevdiğim adam tarafından.

Buzdan kralın kalesi şehvetle eriyip büyük bir gürültüyle etrafımıza düşmeye devam ettiğinde dudakları benden ayrılarak boynumda durdu. Islak köprücük kemiğimin üzerinde hırıltılı bir nefes çektiğinde görüş alanımdaki ensesine yapışmış saçlarına baktım.

Sensörlü kapılar devreye girip ışıklar yanarak durduğunda havuzun kapağının açıldığını daha yeni fark etmiştim. Nefesimi toplayıp kafeslendiğim bedende debelendim. Boynumda duran kafasını kaldırıp yüzüme baktığında mavi dalgaların arasında kara kara nokta atışlarını gördüm.

Göz bebekleri genişlemiş, gözleri neredeyse siyaha dönecek şekilde koyulaşmıştı. Dudaklarımdaki sızlamayla karışık uyuşukluk hazzımı körüklerken olanları kabullenemeyerek onu ittim. Elleri bileklerimi yakaladığında gitmeme müsaade etmedi.

"Sen kadın, dedi adam, dudakların benim yeryüzündeki cennetim, nefeslerin ruhumda esen en güzel rüzgâr," dediğinde parmaklarıyla saçlarını geriye attı.

"Sen saç tellerinde zamanın şaştığı kadın, ömrün benim kadehimdeki şarabım. Varlığın benim olmadığı sürece seni başkasının tatmasına göz yumar mıyım?" diyerek işaret parmağıyla elmacık kemiğimde daire çizdi.

Söyledikleriyle ekarte etmiş olduğu bedenim havuzun içinde kollarının arasında yüzüyordu. Gözlerim kollarımı kavrayan parmaklarına kaydığında elinden damlayan kanlar zihnime düştü. Büyülü an karıncalanmaya başlarken hırsla elini ittim.

"Çek ellerini üzerimden! Doymadın mı? Artık kesilsin nefesin ensemden, yeter!" Çığlık atar gibi konuşmuştum.

"Nefesinde cana geldiğin adama böyle mi teşekkür ediyorsun?" diyerek ellerini üzerimden çekip tuhaf bir ifadeyle yüzüme baktı.

Hızla havuzun dışına yüzmeye koyulduğumda titriyordum. Buraya hiç gelmemeliydim. Arkama bakmadan havuzdan çıkıp sarsak adımlarla sensörlü kapıya yürüdüm. İyi değildim ve belki de hiç bu kadar kötü olmamıştım.

Kapıya ulaşmak üzereyken kapandıklarını gördüm. Durdum ve arkamı dönmeden bekledim. Sudan çıktığını seramik zeminde yankılanan ayak seslerinden anlayabiliyordum. İçim bir zelzeleye tutuşmuştu ve çeneme kadar titriyordum. Dişlerimi sıkarak sabırla bekledim.

"Ve adam kadına dedi ki Mislina, başkasına güneş bana geceyse gözlerin, ben senden bir şey kalmayana kadar seni tüketirim."

Tüylerim diken diken olup bir elimi diğer koluma sardığım sırada sensörlü kapılar açılmıştı ve ben çıkışa ilerlemiştim. Ruhumun kıvranışıyla gözümden süzülen bir damla yaşı silme gücünü sözleriyle ezilen bedenimde bulamayarak odamın yolunu tuttum.

"Yemek yemeyerek nasıl yaşanır adlı çalışmamız bölüm biri çekiyoruz arkadaşlar," diyerek beni güldürmeye çalışan Giray'ın yüzüne baktım.

Kaşındaki kabuk bağlamış minik yara ve dudağının kenarındaki sıyrık dışında görünürde bir şey yoktu.

Kendisini bu hâle getiren adamla, odama uğrayıp üzerimi değiştirmeden biraz önce öpüştüğümü bilse ne yapardı? Annesinin hayatını mahveden zebanilerden birine aşkla bağlı olduğumu bilse beni güldürmeye çalışır mıydı? Ya da babam olanları duysa çok güvendiği Truva atının başını vurmaktan geri durur muydu? Zannetmiyordum.

"Beni boş ver, kendini toparlamaya bak," dedim kaşığımı çorbaya sokup içmeye koyulmadan hemen önce. Aksi hâlde şebeklik yapıp beni canımdan bezdirecekti.

"İyiyim ben, Sert Kız, merak etme," dedi köfteyi ağzına tıkıp şapırtıyla çiğnerken.

Ela onun bu hâline gülerken eline bir peçete alıp ağzına doğru uzattı. *Biz harika bir takımız kesinlikle,* dedim alayla içimden.

"Sen Can ile nasıl tanıştın, Ela?" diye sual ettiğimde Ela'nın iri gözleri hüzünlendi.

Konuyu değiştirmeye çalışmıştım, artık birinin bunu yapması gerekiyordu.

"Bazı üniversite ve eğitim alanları onlara ait. Can ile bu vesileyle tanıştık," dediğinde Ela, kaşlarım çatıldı.

Kolları birçok insana ulaşacak kadar uzundu, biliyordum. İnsan heba etmek adı altında her türlü pislik mevcuttu bunlarda ve bu teşkilat onların dört ayaklarından sadece birisiydi. Dengeydi burası, onları sıradanlıktan çıkarıp yüceltme yolunda ön ayak olacak bir kurum.

"Peki, Can sana üniversite dışında başka nelere sahip olduklarını söyledi mi?" diye sordum ağzıma patlıcanı atıp yerken. Ela'yı kıllandırmamak adına ilgisiz bir tavır takınmaya çalışıyordum.

"Anlattıklarımdan fazlasını bilmiyorum," dediğinde doğru söylediğine emindim.

Bu sırada yanımdaki sandalye çekilmiş ve Dünya yanıma oturmuştu. Elimdeki çatalın sapını avuç içime gömülecek kadar sıktım. Ela ve Giray yanımdaki züppeyi görünce birkaç kelime homurdanmış, ardından yemekhaneden ayrılmıştı.

Dünya bugün beni çalıştırmadığı için epey mutlu olmuştum. Ama pardon, günlük Dünya dozumu almam gerekiyordu, değil mi?

Tahıllı ekmeği patlıcan yemeğinin suyuna batırıp ağzıma attım ve bir yudum su içtim. Yüzümü incelediğini, ellerime baktığını hissettiğimde rahatsız olarak lokmamı keyifsizce yuttum.

"İzlenmekten hoşlanmam," dedim ikinci lokmamı ağzıma atıp çiğnerken.

"Bugüne kadar birçok kişiyi eğittim ve birçok kişiyle tanıştım. Fakat senin gibi bir bakışıyla insanın içini görebilene ve yine bir bakışıyla insanın varlığını silebilene hiç rastlamadım. Gözlerin hep mesafeli ve hırçın bakıyor," dedi kendi kendine gülerken.

Bakışlarım yan profilini bulduğunda bana bakmadan konuşmasını sür dürdü.

"Sanki buradaki herkese çok sinirlisin, aynı zamanda da bu işi yapmak için çok azimlisin. Çözemedim bir türlü seni."

Neden bugün herkes benimle ilgili tasvirlerde bulunup beni tanımlamaya çalışıyordu? Bundan pek hoşlanmıyordum çünkü ben içi kapalı kara bir kutuydum. Kimsenin fenerini yakıp içime bakmasını ya da ruhumu görmesini istemezdim. Ne zaman bu kadar duygu dolu bakmaya başlamıştım? Ya da hep öyle bakıyordum da benim mi haberim yoktu?

"Kendimi bildim bileli ne uzun konuşmalar yapabilen bir insan oldum ne de güler yüzlü olacak kadar yumuşaktım. Sadece dümdüz benim işte, sen fazla anlam yüklemişsin o kadar."

Bir kaçış yolu arıyordum, sıyrılmaya çalışıyordum. Kimsenin derinlerdeki beni görmesini istemiyordum. Görürlerse canım daha çok yanardı. Yapmak istediğim her şeye engel olurdu bu durum, biliyordum.

"İşte anlatmak istediğim şey tam da bu. Sen kendini basit ve kısa cümlelerle tanımlayabilirken, karşındakiler seni uzun cümlelerle tanımlamaya çalışıyor ancak yeterli olmuyor."

Hoşuma giden yemekten bir çatal daha alıp çiğnemeye devam ettim. Yanımda oturan kişi düşmanımın ta kendisiydi ve bana olan ilgisini gözüme sokmaya çalışıyordu. Onu beklettiğimi bilerek bir süre düşünüp iç çektim, beynim zonkluyordu resmen, keşke az da olsa derin bir uyku çekebilseydim.

"Sadece bana fazla anlam yüklemek istiyorlar, hepsi bu," derken sesimi olabildiğince duygudan arındırmaya çalıştım. Bakışları gözlerimde derin anlamlar ararken kaşlarımı çatarak kafamı diğer tarafa çevirdim.

"İnsanları bilmem ama ben, ilgimi çektiğin için sana fazla anlam yüklüyorum."

Nemden nasibini şu sıralar bolca alan saçlarımdan birkaç tel önüme düştüğünde sinirle nefes aldım. Ve o an beklemediğim bir şey oldu; Dünya elini uzatıp önüme akın eden saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Sevdiğim adamın parmaklarının değmesine izin verdiğim mahremiyetime el uzatıyordu.

Özenle muhafaza ettiğim ilklerimin ortasında belirerek bana ait alanlara sahip olmaya çalışıyordu. İkinci bir kez daha eli saçıma uzandığında parmaklarım güçlü bileğini sardı. Kibar olmayacak şekilde elini ittim ve sabırla konuştum.

"Sorun şu ki seninle aynı hisleri paylaşmıyorum," dedikten sonra tableti alarak ayağa kalktım. "Biz daha fazla amacımızdan sapmadan gidiyorum."

Arkama bile bakmadan yemek artıklarıyla dolu tableti çöpe dökerken arkamda olduğunu hissettim. Burun buruna gelmek istemediğim için kafamı çevirip de yüzüne bakmadım.

"Amaçlarımın ne olduğunu da sen bilemezsin," diyerek çıkıştaki görevliye baş selamı verip görüş açımdan çıktı.

Bir mihmandar edasıyla her seferinde bana eşlik eden gerçeklerin bıçakları altından geçiyordum. Tenimde oluşan her çiziğin yeri kapanmadan bir yenisi ekleniyordu. Ben daha yaralarıma derman bulmadan şehvetli kollarda boğuluyordum.

Ufku tek başına bekleyen ağaçlara benzetiyordum bazen kendimi. Ben de güneşin ışıklarını azimle bekliyor dallarımı ne zaman kuşatacağının hayalini kuruyordum. Oysaki en çok geceyi yaşıyordum ağaçlar gibi. Tıpkı bir göknar gibi göğün merhamete gelip dipsiz karanlıktaki köklerimi ısıtmasını ümitle bekliyordum.

Yer ile göğün aynı çizgi üzerinde durduğu o mesafedeydim, yüzümde gecenin yelleri esiyordu. Geceyle aynı rolü paylaşan saçlarım döverken omuzlarımı o çizginin üzerinde yürüyordum. Dallarımdan yapraklarım dökülmüş, köklerimin kılcal damarlarına zehirler işlenmişti.

Gecede titreyen iki ışık huzmesiydi yıldızlar, gövdeme düşer yalnızlığıma çelme takardı. Saçlarımın siyah göklerinde kayarak kabul ederlerdi dileklerimi. Gözlerimi kapatır, geçmişi dinlendirirdim yapraklarımın arasına sokulan giz dolu rüzgârlarla.

Okyanustan rol çalmış gözlerini kazırdım göz kapaklarıma çünkü o zaman gözlerimi yumduğumda içim mavi olur, açtığımda dallarım yeşile boyanırdı. Şimdi esiriydim içimdeki dürtülerin, şafak için diz çöken ağaçlar gibi beklemekteyim adaleti.

8. BÖLÜM

"Şunu saramıyorum, yardım etsene," dedim sağ elimi Giray'a uzatarak.

Zaman ömrümüzden büyük bir parça koparıp yutarken yaklaşık bir buçuk ayım tükenmişti burada. Aradan geçen üç haftanın hazin sonu olan yarışta bana teklifte bulunan Kutsal ile ringe çıkmayı kabul etmiştim. Ehvenişer'in ilk bölümü olan teknik kısmını geçmek adına iki gruptan aynı alanda olanlar arenada buluşuyordu.

Kutsal ne büyük tesadüf ki benimle aynı alandaydı ve karşı karşıya gelmek istemişti. Giray sağ elimin sargısını bitirdikten sonra eliyle kontrol etti. Üzerimde kırmızı bir şort ile siyah atlet vardı. Saçlarımı tepeden atkuyruğu yapmıştım.

"Dünya daha fazla ateş etmeni istemiş olacak ki sana bunu diktirmiş," dediğinde Giray ona ters bir bakış attım.

"Senin böyle fiyakalı kıyafetlerin yoktu fakat rakibini iyi şekilde yerle bir ettin," dedim konuyu başka yöne çekip gülümserken.

"Bak, Sert Kız," dedi soyunma odasındaki minderlerden hafifçe bana kayıp elini bileğime koyarken. "Ben sana belki senden çok güveniyorum ama o kız gereğinden fazla sinsi, oyunu kurallarına göre oynamayacak. Aranıza şike sokacak," dediğinde elime birkaç defa vurup geriye çekildi.

Söyledikleri kulağıma mantıklı geldiğinden ben de Giray'a katıldım. Kutsal'ın bir hinlik peşinde olduğunu elbette biliyordum. Çatılan kaşlarıma eşlik eden yumruklarım kucağımda sertleşti.

Öfke damarlarımda gezinip kanıma karışıyorken hırsla güldüm. Kan istiyordum resmen, elime geçen bu fırsatı da değerlendirmekten geri durmayacaktım. Ölü balık gözlerinde korkunun kıvılcımlarını tutuşturup çaresizliğin pençesine atmayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Bir ateş topuydum, inkâr yok, geçtiğim her yeri yakacaktım kül olmak pahasına.

"Mislina, herkes seni bekliyor," diyen Mine kapının pervazına yaslanıp kollarını göğsünde bağlamıştı.

Ayağa kalktığım esnada Giray'ın endişeyle yüzüme baktığını biliyordum. Dik adımlarla Mine'nin yanına vardığımda güven vermek ister gibi gülümsedi. Yanından geçip koridorda yürümeye başladığımda aralıklı dizilen cüppeli adamların gözlerini üzerimde hissediyordum.

Korku ruhumun kapılarına dikilmiş, elindeki balyozla ardı arkası kesilmeyen darbeler indirirken annemin gülümseyen yüzü düştü gözlerime. Korkmuyordum çünkü ait olduğum ırk, inandığım yaradan varken kimsesiz değildim. İçgüdüsel olarak adrenalinin verdiği cesaretle ışıklarla bezeli alana adımladım.

Küçük sayılamayacak bir arena salonuna girdiğimde dört bir yanının insanlarla bezeli olduğunu gördüm. Aramızdaki camdan perdeden dahi tezahüratları kulağıma ilişiyordu. Yeşil ve mavi takım sağ ve sol olmak üzere ikiye ayrılmıştı.

Ring de ikiye ayrılmıştı, bir tarafa yeşil bayrak asılmışken diğer tarafta mavi bayrak asılıydı. Arkamda belirdiğini yeni anladığım Dünya kolumdan tutarak benimle ringe doğru adımladı.

"Rakibinin gözlerine sakın bakma, Mislina. Eğer bakarsan kitlenirsin ve gardın düşer," dediğinde eğilerek engelden geçmiş ringe çıkmıştım.

Bu hareketim tribündeki herkesi şaha kaldırırken diğer kapıdan giren Kutsal'ı gördüm. Amir koluna girerek onu ringe getirdiği sırada kıyafetlerini inceledim. Üzerinde lacivert parlak bir şort ile beyaz atlet vardı. Ellerini ince bileklerine kadar sarmıştı. Saçlarını tepede sıkı bir topuz yapmış, gözlerine siyah bir sürme çekmişti.

Ringde birkaç defa zıplayıp yavaş yavaş yumruklarımı boşluğa savurdum. Bu sırada Amir ile Kutsal yanımıza gelmişti ve Amir'in balçık gibi gözleri yüzüme kaymıştı.

Ringin yanına yeni gelen hakem, görevliler ve bizden başka kimse yoktu alanda. Herkes camların arkasında yerini almış, bizi seyrediyordu.

"Yine çok yırtıcı gözüküyorsun, Mislina," diyen Kutsal, Amir ile göz göze gelişimizi sezmiş aradaki enerji akımını dağıtmıştı.

Ona cevap vermek yerine gözlerine baktığımda anlayamadığım şekilde ürperdim. Bir şeyler dönecekti, hissediyordum ama neydi? İçimi bir titreme kaplarken ellerimi koluma sarmamak için zor tuttum kendimi. Bu da neyin nesiydi durup dururken?

Aptal bir dürtünün göğüs kafesimi yumrukladığını sezmeye başladığım an neredeyse dizlerimin üzerine çöküp ağlayacaktım. Yutkundum. Hakem

ringe çıktığı esnada Dünya bir şişe suyu bana uzattı. Elinden aldığım suyu içtiğimde sanki yumruklar gerçekmiş gibi atılan her yeri sızlatmıştı su.

"Mislina, iyi misin?" diyen Dünya'yı ilk başta bulanık görsem de görüşüm netleşince dikleştim.

"Hiç olmadığım kadar," diyerek alayla güldüm.

Bir kereliğine olsun kör noktaları mantığımla değil hislerimle görmeye çalışacaktım.

Hakem düdüğü çaldığında sur düdüğü gibi gelmişti çünkü kıyametin iplerini koparacaktım. Eliyle işaret verdiğinde ilerleyerek Kutsal'a sarıldım ve selam verdim. Sol ayağımı öne koyup hafifçe dizlerimi kırdığımda sol yumruğumu çene hizamda tutup sağ yumruğumla olduğum yerde yavaşça hareket etmeye başladım.

Kısık gözlerle hareketlerini takip ederken özellikle bakışlarına odaklanmıyordum. Çünkü o gözlerde bir dehşetin nokta atışları bulunuyordu eğer bakarsam noktalar birleşip istemediğim bir resmi çizecek gibiydi.

Hakem aradan çekilmiş, Dünya ve Amir kendilerine konulan sandalyelere oturmuş dikkatle bize bakıyorlardı. Kutsal'ın etrafında dönmeye başladığımda hareket koordinasyonumda fire vermemeye özen gösteriyordum. İlk hareketin ondan gelmesini beklerken burnuma gelmek üzere olan sağ dirseği sol yumruğumla savuşturup yumruğumla kuruşka vurup biraz sendelemesine sebep oldum.

Hırsla dişlerimi sıktığım esnada yan tekmeden atik şekilde sıyrıldım ve boşluğa ön tekme savurup sıçrayarak yüzüne ön tekme atmaya çalıştım ama o sol yumruğuyla bunu savuşturdu.

Geriye gidip derin bir nefesi ciğerlerime doldururken bana doğru gelen Kutsal'ın boşluğundan yararlanıp çenesine bir aparkat atarak sol ayağımla yan tekme attım. Denge koordinasyonunu yitirdiğinden hırsla üzerime gelmeye başladı.

O bunu yapmaya meyletmişken ringin lastiklerinden tutup omuzumun üzerinden bakacağım şekilde uzattığı yumruğuna öyle bir tekme attım ki Kutsal sızlanmadan edemedi. Acıyla sızlanan Kutsal'ın üzerine yeniden çullanacakken hakem ringe çıkarak düdüğü çaldı.

Kutsal nefeslenerek geriye çekildiğinde Amir yanına gelip kızarmış bileğine masaj yapmaya başladı. Kısık gözlerle onları izliyor, ısınmak için kollarımı bacaklarımı esnetiyordum. Ter ensemden vücuduma akın ederken Dünya'nın yeni verdiği şişenin kapağını açıp başımdan aşağıya döktüm.

Hakem geriye çekilip tekrar düdüğü çaldığında sol ayağımı öne koyup hızla gardımı aldım. Kutsal etrafımda dönmeye başlayınca gözlerim gözlerini buldu. Yeşile yelken açmış pigmentlerine hayretle bakarak kafamı

sağa sola salladım. Işıkların yansıması olduğunu düşünerek yüzüme gelen kroşeye sol yumruğumla bariyer yaptım.

Fakat bununla yetinmeyip yüzüme attığı ön tekmeyi ne yazık ki yeterince hızlı olamadığımdan engelleyememiştim ve dudağım patlamıştı. Sızlayan burnumu göz ardı etmeye çalışarak dudağımdaki kanı emip sağ kroşe savurdum zafer kasılan yüzüne.

Kanayan burnuna elini götürdükten sonra kafasını kaldırıp yüzüme baktığında gözlerine kitlendim. Gözlerindeki yeşiller büyüyüp sıçrayarak harelerine dağılırken şaşkınlıkla geriledim. Gözlerine kitlenmişken dudağı hızla kıvrılarak üzerime koştu.

Düz balyoz tekmeyi yüzüme savurdu, sarsılarak düştüğüm yerde burnumdan damlayan kanı silemeden karnıma inen tekmeyle top hâlini aldım. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerinin ardına gizlediği duygularının bile aynı olduğunu gördüm. Annem gibiydi. Sanki biraz sonra tekme atmayı bırakıp elini bana uzatıp yerden kaldıracaktı. Ağzıma gelen ikinci tekmeyle ringe çıkan hakeme bulanık gözlerle baktım.

"On, dokuz, sekiz!" dediğinde şefkatle eğilmesini bekledim fakat ağzımdan sızan tükürüklü kan zemine damlıyordu.

Bedenim sarsılırken ruhumdan içeriye süzülen şeyler hislerimdi. Tıpkı bir hayalet gibi zihnimin loblarında uçarak bir çember oluşturduklarında onları izliyordum. Hepsinin oluşturduğu çemberin ortasından bir ışık huzmesi belirdiğinde kulaklarımı delen çığlık koptu.

"Beş... dört..."

Boğuk boğuk gelen sesler aklımın duvarlarından sıyrılıp içeriye girince ne dediğini anladım.

"O senin annen değil, ayağa kalk!"

Kutsal'ın gözlerine baktım, güneşin ilk ışıkları kadar parlak yeşillere. Benim yapraklarını dökmeyen göknar ağacım gibiydi.

"İki..." dedi hakem.

"O senin düşmanın!" diyen ses kulağımın içinde yankılandığında gözlerimi kırpıştırarak yeniden Kutsal'a baktım.

Hakem bir diyemeden, beynimin düşüncelere boğulmasına fırsat tanımayarak olduğum yerde doğrulup ayağa kalktım. Dizlerim yavaş yavaş titremeyi bırakırken hakem düdüğü çaldı ve Kutsal gözleri öfkeyle kararmış hâlde geriye çekildi. Dünya yanıma geldiğinde endişeyle ağzımdan sızıp çeneme akan kanları siliyordu.

"Su," diye mırıldandım.

Su ciğerlerimden süzülürken beynimdeki her şey buharlaşmış, bura paralel bakışlarım berraklaşmıştı. Ağzımdaki kanı tükürürken meydan okuyan tavırlarla Amir'in donuk gözlerine baktım. Alaylı gülümsemem dişlerimdeki kan pıhtıları taçlandırdığında yüzümü yıkayarak çenemi hareket ettirdim.

Dudaklarımın arasında derin bir nefesi salarken düdük çalmış, üçüncü round başlamıştı. Kutsal'ın yaptığı şeyin beni getirdiği hâli düşünmeden mantıklı hareket etmeliydim. Şimdilik bitmişti.

Sağ direk atarak öne geldiği esnada dizimi kırıp karnına darbeyi indirdim. Geri geri gittiğinde burnumdan soluyarak ön tekme savurdum. Sendelemeye başladığını sezip bana doğru gelmesini bekledim. Ki beklediğim gibi başka bir atak yapmaya çalıştı.

Yan tekmeyi baldırlarına savurduktan sonra hızla ön tekmeyi diyaframına geçirdim. Nefesi kesilir gibi olup dik durduğunda kuvvetli bir balyoz tekmeyi bacağımı dıştan alacak şekilde yüzüne attım. Gardı düşmüş biçimde önümde dururken beklediğim anın gelmesiyle temiz bir sağ yumruğu burnunun üzerinde indirdim.

O bu hareketten sonra dizleri üzerine çökmüş, tahminen patlattığım burun damarlarından boşalan kanı izliyordu. Hakem saymıştı ve Kutsal nakavt olmuştu.

Bir nefesi daha sigaramdan çekerek dirseklerimi terasın demir tırabzanlarına yasladım. Kısık gözlerim denizi talan ederken kan kokan ellerime çevirdim bakışlarımı. Kan derimin ince oyuklarına sıvışarak kurumuştu.

İç geçirerek rüzgârda soğuyan terimi düşündüm bir de hasta olacaktım. Nikotin içimde hayat bulurken hazla gülümsedim. Seviyordum parmaklarım arasında tutabildiğim zehirleri. Sahipleniyordum kalbimde yaşattığım gözlerini.

Sessizliği bozan alkış sesiyle ardıma baktım.

"Tebrikler, çok güzel bir gösteriydi," dedi Amir safir taşını kıskandıracak gözleriyle bana bakarken.

Sigaramdan bir nefes daha çekerek küllerini savurdum. Rüzgâra karışan küllere dikkat kesildiğimde arkamdan belime doğru kayan ellerin sahibi bedenini bana yasladı. Sıcak sayılacak bedeni sırtıma vuran rüzgârı kesmişti, içim ısınmıştı.

Kalbim hızlanıp çarpmaya başladığında elimle burun kemerimi sıktım. Bu kadar şeyin üzerine şu an bunları hissedebiliyor olmama şaşırıyordum. Ellerini sinirle itmeye çalıştım ama o beni tırabzanlara yaslayarak gücünü üstüme yükledi. Bunun üzerine elimde yanmakta olan sigarayı derisine yapıştırdım.

Ani bir refleksle üzerimden çekildiğinde bir anda uçurumdan yuvarlanıyormuş gibi hissettim. Üzüldüğümü belli etmemeye çalışarak ellerine baktım fakat o tepki göstermeden elini silkeledi.

"Bir daha bana dokunmaya çalışma!" dediğimde sesim buz gibi çıkmıştı.

Aramızda burun mesafesi bırakıp gözlerime baktığı esnada yüzüme savrulan saç tutamını eliyle kulağımın arkasına attı, "Niye Dünya sana duygularından bahsederken bu kadar agresif değildin? Mesela neden onun da gözüne bir yumruk indirmedin ya da elinde sigara söndürmedin?" diyerek boynumda kuruyan kendi kanıma dokundu.

Damarlarımın üstünü bir kolon görevi yaparak koruyan köprücük kemiklerim tüy gibi dokunuşuyla ürpermişti. Yutkunarak boynumdaki elini bileğinden kavradım ve o an nabzının ne kadar hızlandığını anladığımda kaşlarım çatıldı. Unutulmaya yüz tutmuş bir duygunun çiğ tanesi kalbine düşmüş gibiydi. Olamazdı öyle değil mi? *Bana bir şeyler hissetmiş olamazdı.*

"Amir, gerçekten çok yorgunum, gidip dinlenmek istiyorum. Önümden çekilir misin?" dediğimde bacaklarından birisini iki bacağımın arasına koyarak beni yeniden sıkıştırdı.

"Hoşuna gidiyor, değil mi? Olmayan kadınlık gururunu okşadı," dedi ellerinden biri yanağımda turlarken.

Parmakları gayet nahif hareketlerle bedenimde oyalanırken sözleri kalbime mızrak saplayıp heba ediyordu beni. Kadınlığıma edilen ağır hakaretin altında ezilirken bitkin bir halde debelendim.

"Amir şu an saçmalamaya başladın, çekil önümden."

Göğüs kafesine bastırdığım ellerimi bileklerimden yakalayarak hırsla kıstırdı. Hırçınlaştığını dalgalanan göz bebeklerinden görebiliyordum. Kemiklerimin üzerindeki felç edici baskısı artarken yüzüm kasıldı.

Canım yanıyordu, o kadar fazla incitiyordu ki acıyla uyuşmaya başlamıştı ellerim. Soluğum tükenirken dik tutmaya çalıştığım yüzüm yavaşça göğsüne düştü. Alnım göğüs kafesinin tam ortasında durduğunda elleri gevşeyerek bileklerimi bıraktı. Kollarını bedenime sararken nefesi kulağımın arkasından süzüldü. Beni kokluyor olabileceği ihtimali o kadar uzak geliyordu ki...

"Biliyor musun?" dedi kolları sıkılaşıp pençeleri arasındaki avını sahiplenirken, "Şu an seni buradan atmak istiyorum."

Kafamı olumlu anlamda sallayıp başımı kaldırdım, o da zaten ellerini bedenimden sıyırmıştı. Üzerindeki gri boğazlı fermuarlı badi ve altındaki siyah kot ile gayet yakışıklı görünüyordu. Gözleri bu defa da gökyüzünden rol çalıyordu, kirpikleri safirleri rüzgârdan koruyordu. Ve esen meltemle

dans eden saçları muazzam bir görüntüye ev sahipliği yapıyordu. *Sen kafanın içindeki adamı bile kıskandıracak kadar güzelsin, Dalkıran. Çünkü sen dünya üzerinde ki sayılı adamlardan birisin.*

"Burnunu kıracak kadar hızlı vurdun kıza, sen o sırada hangi hastalıklı ruh hâli içindeydin de ona o şekilde vurdun?" Kızgın bir kaplan gibi gürleyerek Etka terasa giriş yapmıştı.

Gözlerimi devirip cevap hakkımı kullandım.

"Hasta olan o, ben değilim," dedim annemin yeşilleri düşmüştü sanki harelerine. "Adaletsiz davrandı."

Etka'nın saç modelinden mütevellit gördüğüm tek gözünde endişe patlıyordu. Şeytanı kıskandıracak bir beyne sahip Kutsal'ı nasıl olup da sevebiliyordu hayret ediyordum doğrusu. Boynunda asılı duran iri kulaklığına baktığımda her zaman müzik dinlemesinin bir sebebi olduğu kanısına vardım.

Buradaki kimse, kendim de dâhil normal insanlar değildik. Nasıl olsa öğrenecektim ancak öncelikle beynime kadar ulaşan bu içgüdüye bir ad koymalıydım. Dünya Etka'nın yanında belirdiği an onu kolundan tutarak sakin olması adına telkinler verdi.

"Ne hastalığı, sen neden bahsediyorsun?" dedi merakla Etka.

O an sadece ruh hastalığı diyerek yüzünün aldığı şekle bakasım geldi ancak yapmadım. Ciddiyetle konuşmaya devam ettim. Kutsal yaptığın şeyin bedelini ödemişti, kendi safında ailesi bildiği insanlar da bedel ödetse bir şey olmazdı.

"Bilmiyorum... Gözleri yani... Bakışları bir anda bambaşka birinin bakışlarına evrildi."

Kireç rengine dönen yüzüyle Dünya Etka'ya yöneldi.

"Bunu yapmış olabilir mi, Etka?" Sanki soru sormaktan ziyade *yok artık* der gibiydi.

Sızlayan bileklerime gözlerimi çevirdiğimde üzerlerindeki ufak çaplı ezikler ve kurumuş kan midemi kaldırdı. Amir'in de ellerime değen gözleri daha sonra yüzüme tırmanıp ifadesizliği kuşandığında kafasını çevirdi.

"Bilmiyorum..." dedi Etka düşünceli şekilde. "Ben Kutsal söz konusu olunca hiçbir şeyi bilemiyorum."

Rüzgâr gibi yanımızdan eserek geçen Etka'nın arkasından baktığım esnada üçümüzün kaldığı ortamda tedirgin oldum.

"Bu yaptığı yasak!" dedi Dünya sinirle.

"Bu konuyla ilgili gerekeni yapacağıma emin olabilirsin," dediğinde Amir, Dünya ona güvenle bakıp kafasını olumlu anlamda salladı.

Aralarındaki bağa midem kalkarak baktım. Sevdiğim adam diye onlardan ötekileştirdiğim kişi tam tersine onların en değerli ferdiydi. Üstelik Dünya dahi ondan daha insan sayılırdı.

"Bu arada, siz burada ne yapıyordunuz?" dedi Dünya durumu anlamlandıramayarak.

"Mislina'yı ilk zaferi için tebrik etmeye gelmiştim," dediğinde Amir soğuk bir gülüşle yüzümü talan etti.

Bir katil atıyla beraber şahlanarak okyanusun ortasında duruyordu. Alnıma bıraktığı mührün yeri sızlamaya başladığında zevzekliğe vurdum.

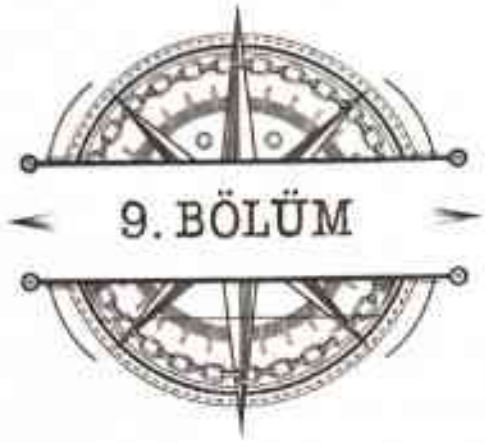
"Bugün kendimle bir gurur duyuyorum bir gurur duyuyorum anlatamam. Hatta şimdi de gurur duyarak odama gidip yatmak istiyorum," deyip alayla sırıttım ve tek kelam etmelerine müsaade etmeden hızlı adımlarla terastan çıktım. Koridorda ilerlerken karşıdan bana doğru gelen Giray'ı fark ettim. Beni gördüğüne sevinip yanıma geldiğinde kollarını boynuma kısa süre sarıp geri çekildi.

"Yüreklerin şampiyonu kızımız da buradaymış," dediğinde sesli şekilde gülerek koluna yavaşça yumruk attım.

"İyiyim, endişelenme," dedim huyunu bilerek.

"Ringdeyken sana ne oldu bilmiyorum ancak transa girmiş şekilde Kutsal'ın gözlerine bakıyordun. Daha iyi bir zamanda sebebini öğrenmek istiyorum," dedi anlayışla gülümseyip veda ederken.

Odamı gördüğüme bu kadar sevineceğim aklımın kıyısından geçmezdi. Ela yatağında oturmuş içeriye girişimi izlerken aynı zamanda diğerleriyle de fısıldaşıyordu.

9. BÖLÜM

Kefareti ödenmemiş günahlar vardı bu cehennemde. Yaradan'ın secdesine baş koyanlar değil, şeytanın eteğini öpenler yüceltiliyordu. Kâinatın düzeninden bir zincir çekiliyor, aradaki kopukluk iyi olanları yakıyordu.

"Sen ne gördün, Ela?" diye sordum hamsteri andıran yüzüne bakarak.

Gözlerini perdeleyen kâkülleri geçtiğimiz süreçte iyiden iyiye uzamış, küçük suratının yarısını kapatmaya meyletmişti. *Kesmeme izin verir mi?* diye düşündüm o an fakat vazgeçtim. Giray, ben ve Ela bizim antrenman salonunun üstündeki kafeteryada oturmuş bir şeyler içerek sohbet ediyorduk.

Ela cevap vermek yerine oyalanınca sargılı bileklerime ilişti gözlerim. İncindiğini, ezildiğini söylemişler, daha sonra da sarmışlardı. Kremimi sabah akşam sürüp dikkat etmeme rağmen hasar büyük gibi duruyordu. Çünkü bordoyla bulamaç olmuş yeşil renkler derime yayılmıştı. Epey morarmıştı bileklerim.

Sıkıntılı bir nefesle denize nazır camlara dikkat kesildim. Sonbahar bitmişti, kış ağaçları soğuk yüzüyle çaresiz kılmıştı. Gökyüzüne daimi olarak gri bir hava hâkimdi. Oldukça kasvetli bir ortam olmasına karşın kışı seviyordum. Soğuk insanın bedenini uyandırıyordu.

"Herhalde kahveyle beraber dilini de yuttun," diyerek gülümseyen gözlerle Ela'ya baktı Giray.

Gülüşüne sinen duyguları fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Buna ihtimal vermek istedim. Bu bizim başımıza çok büyük bela olurdu, sonuçta Can sapkın bir hevesle Ela'yı kendine saklıyordu.

"Ben ailemle çok normal bir hayat yaşıyordum. İki kardeşiz biz, kız kardeşim doğduğunda annem hayatını kaybetti. Babam inşaatta demir bağlama ustasıydı," diyerek dolan gözlerinden birini elinin tersiyle sildi.

"Babam inşaattan düştü, sonra da tekerlekli sandalyeye mahkûm oldu. Müteahhit cüzi bir tazminat ödeyip davayı kapattı." Konuşmasına ara verdiğinde sorumuzun cevabından daha fazlasını öğrenmiştik.

Üzülerek yüzüne baktım. Küçük bir yüreğin üzerine binlerce yük yüklenmişti. Belki de birkaç tutam saç teliyle saklamaya çalıştığı, gözlerinde çizili olan acılarıydı.

"Kardeşim ilik kanserine yakalandı, babamın durumunun üzerine ben de hem çalışıyor hem de burslu kazandığım bir üniversitede okuyordum. Derse geç kaldığım günlerden bir gün Can'la tanışma fırsatımız oldu. Bana kalbini açtı, sevdiğini söyledi ve kardeşime ilik bulma karşılığında da buraya geldim," dedi omuzlarını kaldırıp indirerek.

Dudağımı dişimle ezerek hayatın sillesini yemiş olan bir kişiye daha baktım. Burada nasıl oluyorsa herkesin kahramanı olduğu bir hikâye vardı. Benim gibi hayatlar görüyordum burada, karakterleri farklı, hikâyeleri benzer.

Fedakârlıklar yapmışlar, aileleri için kendinden vazgeçmişlerdi. Kendilerini kanlı bir tükenmezin içine akıtmışlardı ve zalimler nasıl istiyorlarsa öyle yaşıyorlardı.

"Babamın inşaattan düştüğünü gördüm ilk deneyde. Uyanamadım zaten, gerçek olmadığını idrak edemedim. Astım krizine girdim heyecanım yüzünden, gözümü açtığımda ağzımda oksijen maskesi vardı," dedi parmaklarıyla oynarken.

"Kardeşin şimdi nasıl?" diye sordum sakin bir ses tonuyla. Bu cehenneme kendi ateşini taşıyan çok insan görmüştüm. O yüzden şaşırmıyor, hafif tepkiler veriyordum.

"İyi," dedi bedeniyle kefaretini ödediği hayat için. Yüzündeki heves yağmur damlasının toprağa sızıp yok olması kadar hızlı sönmüştü. "Yani, iyidir... Öyledir umarım."

Ela'nın gözleri dalgın dalgın uzaklara baktığında bakışlarım Giray'ı buldu. Merhamet ile sevgi arasında derin bir fark vardı. Ve ben Giray'ın yüzünde gördüğüm şeyin merhamet olmasını çok isterdim.

Ela'ya takılmış kahve gözleri kısıldığında koyulaştığını gördüm. Eli masanın üzerinde duran Ela'nın parmaklarına uzandığı sırada masanın altından ayağını dürttüm. İrkilip gözleri bana kaysa da beyni halen Ela için endişeliydi.

Kaşımın birini dikip kafamı olumsuz anlamda salladım.

Birinin masaya gelip yanımdaki sandalyeyi çekmesiyle sessizlik bölünmüştü. Beynimdeki nöronlar sinir harbine çıktığında sağ elimle alnımı sı-

vazladım. İçmediğim için soğuyan bayat kahveyi yüzüne serpmemek için kendimle büyük savaş veriyordum.

Giray gülümseyerek Dünya'nın selamını almış, profesyonel bir edayla sohbet etmişti onunla. Gözlerim Ela'nın yüzündeki iğrenti ifadesine takıldı. O da en az benim kadar nefret ediyordu bu zebanilerden.

"Şimdi Can'ın yanından geliyorum Ela, seni soruyordu herkese," diyerek Ela'ya gülümsedi Dünya.

Sapkın arkadaşının ne yapıp da bu kızı tongaya getirdiğini gayet net biliyordu. Fakat gelin görün ki burada bir sürü keklik vardı, bir tane daha olması göz çıkartmazdı.

"Mislina ile o kadar çok vakit geçiriyorsun ki seni bizim yanımızda gördüğüm zamanlar seyrekleşti," dediğinde Giray atıldı.

"Orasını bilemem fakat en az sizin kadar göz kulak oluyoruz ona," derken Giray gözlerimi devirdim.

Dünya onay verip kafasını sallarken samimiyetle güldü. Dişlerini ne çok gösteriyordu bu adam böyle? Ota suya cıvık cıvık gülüyordu.

"Yarınki sınavın ne olduğunu bilmiyorsun, Mislina. Hazır mısın?" deyip ciddiyetle yüzüme baktı.

Yarın bir sınavımız olduğunu söylemişlerdi, bu Ehvenişer'in ikinci kademesiydi. Anladığım kadarıyla bedenen ve psikolojik olarak yapılan bir deney olacaktı. Ayrıntılarını bilmek isterdim. Düşünceli şekilde kafamı salladım.

Yarınki denemeden geçebilirsem ikinci aşamayı geçip diğer evreye geçmeye hak kazanacaktım. Ehvenişer üç aşamaya ayrılıyordu ve bu aşamaların ikisinde başarılı olan diğer evreye geçebiliyordu. Sağ bileğimin içini kaplayan pusulada parmağımı gezdirirken kafamla Dünya'yı onayladım.

Ela, "Ben gidip Can'ı bulacağım," diyerek hızla masadan kalkıp gözden kaybolmuştu. Mecburiyet ne büyük bir imtihandı.

"Her ne olursa olsun ben hazırım," dedim başımı masaya koyarken.

Giray endişeyle yüzüme baktığında elini uzatacaktı ki, "İyiyim, sadece bir süredir uyuyamıyorum," dedim.

Dünya kapalı göz kapaklarımın üzerinde hatta yüzümün her ayrıntısında gezdirirken gözlerini kaşlarımı, çattım. Bakışları o kadar huzursuz ediyordu ki sırf bu histen kurtulmak için şu an Amir'in burada olup elini saçlarımın arasında gezdirdiğini hayal ettim. Bu düşünceyle yüzümde tebessüm peyda olurken parmak uçlarını saçlarım da hissetmeye çalıştım. Gerçekler göz kapaklarımı ağırlaştırdığında boğazımda bir yumru peyda

oldu. Amir'in Kutsal'ın bileği üzerindeki masaj yapan parmakları bileklerimi ezmişti.

Ellerim sıkılaşıp da yumruk hâline geldiğinde annemin gözlerinin bana değdiğini gördüm bu defa. Dizlerimin üzerine yıkılışımı. Kafamı kaldırıp masaya vurma içgüdüsüyle dolduğumda yumruk olan elimin etrafına birinin parmakları sarıldı.

"Ellerini biraz daha o şekilde sıkarsan bileklerin daha fazla zedelenecek," dediğinde Dünya elimi tutanın o olduğunu düşünerek sinirle gözlerimi araladım.

Fevri bakışlarım ilk Dünya'yı bulsa da elimi tutanın bizim Şebek olduğunu görünce rahat bir nefes vererek doğruldum. Koca bir günü boş boş oturup konuşarak geçirmiştim şimdi ise uykum bilincimin duvarlarını zorluyordu.

"Git güzelce uyu ve dinlen. Çünkü yarın hepimiz için zor bir gün olacak." Dünya bunları söyledikten sonra benden önce davranarak masadan kalkıp görüş açımdan çıkmıştı.

"Zayıflamış gözüküyorsun, Sert Kız," diyen Giray'a baktığımda onun da biraz toparlanmış olduğunu fark ettim.

"Hiç uyuyamadığım içindir." Cümlemi bitirir bitirmez ben de tıpkı Dünya gibi çıkışa yöneldim, odama dönmeliydim.

Odadan içeri girdiğimde Ela'yı yalnız başına burada oturuyor hâlde bulmayı beklemiyordum. Üzerime serpiştirilmiş ölü toprağının etkisiyle yatağıma ilerledim. Kendimi yatağıma attığımda gözlerim sessizliğe bürünmüş olan koca gözlü kızı buldu. Merhamet en önemli yerden kancalarını takmıştı kalbime.

Koruma içgüdüsü kendi isteklerimin önüne set çekerken oturduğum yerden kalkıp banyoya adımladım. Dalgın hâlde dolapları karıştırıp bulduğum makasla tekrar yanına gittim. Bir bacağımı kırıp karşısına oturduğumda neden şu an bunu yapma yükümlülüğü hissettiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ancak biliyordum ki yapmasam rahat uyumayacaktım.

"Kâküllerin çok uzamış, gözlerini perdeliyor."

Büyük göz bebekleri kirpiklerinin gölgesinde yukarı doğru kayarak saç tellerine değdi. Şu an tıpkı bir sincabı andırıyordu. Buruk bir tebessümle elimi ona doğru salladım.

"Gel hadi buraya, çok uykum var. Saçlarına çekidüzen verip uyuyacağım."

Gülümseyerek bana yaklaştığında masumiyetin çizgileri vardı yüzünde. Yumuşak saç telleri tıpkı bir bebeğinki kadar kaygandı. Zor da olsa arkada

toparlayıp kâküllerini tarayarak önüne aldım. Çenesinin altından hafif baskı uygulayıp başını dikleştirdim.

Gözlerimi kısıp kızın kâküllerinin içine etmemek için hesap yaparken annemin saçlarımı kestiği anlar canlandı zihnimde. Anılar en azılı düşmanlarım olmuştu. Yatağın başına astığı kirli tişörtü saçlarının altına gelecek şekilde yatağa serdim. Saçını işaret ve orta parmağımla sıkıştırıp kesmeye başladım.

Yapay ışıkların dahi parıltısını kesemediği sütlü kahveye çalan saçları tel tel döküldü. Tişörtün üstüne düşen saçına hayatı karışmıştı bu kızın. Hüzün limanda kalkışa hazır bir gemi gibiydi ve insanın mantığını alabora ederek denizin dibine gömüyordu.

İşim bittiğinde, "İşte oldu," dedim ortaya çıkan koca gözlerine bakarak.

Çıkık elmacık kemikleri güldüğü için daha belirgin bir hâl aldığında bu tatlı manzaraya karşılık ben de tebessüm ettim.

Nihayet yatmaya karar verip ışıkları söndürerek yatağıma uzanırken yastığıma saçıldı gün içinde duyduklarım. Refleks olarak omuzumun üzerinden uyuyan Ela'ya baktım. Annesini kaybetmiş, babasını ölümün eşiğinden alıp kardeşine o eşikte salıncak kurmuştu. Ve kurtuluşu zannettiği adam kardeşini kaldırıp Ela'yı oturtmuştu oraya.

Yorganı kafama kadar çektim gerçeklerden sığınmak pahasına. Göz kapaklarım kapanmış, uyku topraklarıma uzun zaman sonra girmişti. Bilincimin kapılarını kilitleyip verandasında hüzünlü bir ninni mırıldanmaya başlamıştı. Ninninin etkisiyle silikleşen her şeye veda edip uykuya yenildim.

"Dön arkanı, gözlerini bağlayacağım," diyen beyazlara bürünmüş kadına ve elindeki siyah bağcığa baktım.

Arkamı döndüm düşmanıma ve etrafa göz gezdirdim. Gruptaki herkes ışığın altında toplanmıştı ve gözleri kapatılıyordu. Saat sabahın beşini gösterirken koca koridorda alarm ötmeye başlamıştı. O kadar kötü bir tınısı vardı ki çığlık gibiydi.

Karanlık gökyüzündeki hükmünü yeni yeni yitiriyordu. Sökülen şafağın arasından sızan güneş ışıkları yeryüzünü talan etmeye hazırlanıyordu. Gözlerimin bağlanıp etrafımın karanlığa boğulmasının ardından bir süre bekledim. Koluma birinin girmesiyle irkildim.

"Arabaya kadar sana ben eşlik edeceğim," diyen kişi Dünya'dan başkası değildi.

Sinirle parmakları arasında duran kolumu çekmeye çalıştığımda diğer eli sızısı dinmeyen bileğimi sardı. Sıkı tutmuyordu ve bunu canım yanmasın diye yaptığını biliyordum.

Beraber yürürken sabırla bana yolu tarif etmiş, bir yere çarpmamam için azami gayret sarf etmişti. Vücuduma batan soğukla ürperdim. Mevsim kıştı ve sabah ayazı ensemize nefesini üflüyordu. Dünya'nın arkama neden sokulduğunu anlamazken soğuğun omuriliğimden çekildiğini fark ettim.

"Üşüyeceksin," dedi kısık bir sesle kulağıma.

Birkaç adım sonra dirseğimden tutarak beni bir araca bindirdi. Bazı kişilerin de yanıma oturmasının ardından kapılar kapatıldı. Kural gereği bindikten sonra bağı açabiliyordun. Düğümü çözüp gözlerimi açtığımda nasıl bir ortamda olduğumu görmek için bulanıklığın geçmesini bekledim.

Arkasında oturduğumuz aracın camları siyah filmle kaplıydı ve birbirimizin yüzünü tavanda asılı duran soluk ışık sayesinde seçebiliyorduk. Karşımda Ela'nın oturduğunu gördüğümde bomboş şekilde yüzüne baktım. Çünkü çaresizliği kuşanmıştım. Şu an ona yardım etmek bir tarafa dursun kendime bile yardım edemeyecek hâldeydim. Araç zaman zaman takılıp tekerlekler yola gömülse de midem ağzımdan fırlamadan oturmayı becerebilmiştim.

Nihayet bir yerde durduğumuzda şoförü göremesek de kapıyı gürültülü şekilde örtmesinden arabadan indiği anlaşılıyordu. Birkaç saniye sonra bazı adımların yaklaşmasıyla kapılar açıldı.

Güneş ışıkları yapay lamba ışığını yok edip gözlerimizi nişan alınca içten içe söverek kolumu gözlerime siper ettim. Diğer arabalardan inen askerler sırayla bizi ormanlık alana indirdi. Bulunduğumuz cipte on kişiydik ve iki araba dolusu asker destek kuvvet adı altında buradaydı. Peki ya diğerleri neredeydi?

Yumuşak toprak spor ayakkabılarımın altında ezilirken kendi etrafımda bir tur dönerek çevreyi inceledim. Sayısız köklü ağaca ev sahipliği yapan ormanda güneş ışıkları dallar arasından kırılarak toprağa düşüyordu.

Etraftaki çoğu çıplak olan ağaç içimi ürpertirken koluma bir şeyin değdiğini hissedip sağıma baktım. Ela yanımda durmuş benim yaptığım gibi çevresini süzüyordu. Görevliler hepimizi ikili sıra hâlinde dizmiş önümüzde ve arkamızda da askerler olmak kaydıyla bir yere ilerliyorduk.

İndiğimiz ciplerden uzaklaşırken plakalarının olmadığını gördüm. Savunmasızdım ve korkuyordum. Kocaman maskeleri ve sımsıkı sarıldıkları uzun namlulu silahlarıyla güven verici görüntüleri yoktu görevlilerin.

Bir akarsuyun üzerinden geçmiş on metreden biraz fazla derinlikteki bir çukurun önünde durmuştuk. Burnumdan içeriye giren kokuyla tıkanıklık

yaşadım. Herkes öksürmeye başladığında ağzıma çıkan midemi göz ardı edip çukura baktım. Ölü hayvan kokusu, hayvan pisliği, çürük meyveler derken birbirinden iğrenç bir ton kokunun birleşimine tanık oluyorduk. Bedenen ne kadar dayanaklı bir asker olduğumuz ölçülüyordu.

Midemin buruştuğunu hissettiğimde genzime kadar çıkan tuzlu suyu yuttum. Görevliler bellerine ip bağladıkları kişileri sırayla çukura indirmeye başlamışlardı.

"Ben oraya giremem, Mislina. Eğer girersem nefes alamam, anlıyor musun?" deyip gitmeye kalkışan Ela'nın üzerine elektroşok cihazıyla yürüyen görevlinin önünde durdum.

"Onu ikna edeceğim," dediğimde sert şekilde beni itip ilerleyecekken aklıma ilk eseni söyledim, "O, Can Bey'in kız arkadaşı!" diye seslendiğimde olduğu yerde durarak maskenin ardından bana baktı. Bense kokudan rahatsız olmuş, öksürmeye başlamıştım.

Yolumdan çekilip kafasıyla bana geçiş izni verdi. Korkulu gözlerle bizi süzen Ela'nın yanına gittiğimde kendime lanetler ediyordum. Kahramanlık yapmasam olmuyordu. Ela'nın dirseklerini avuçlarımın içine alarak onu birkaç defa sarstım.

Çünkü herkes çukura girmişti yalnızca biz kalmıştık. Bir kez daha sarstığımda bu defa kendine gelmiş olacak ki hıçkırıklarının arasından yüzüme baktı.

"Bak," dedim gözleri üzerimizde olan askeri işaret ederek "Bunu yapmak zorundasın. Eğer o çukurun içine girmezsen daha kötü şeylere sebebiyet verebilirsin. Canın daha çok yanar, Ela," deyip minicik elini kavradım.

Çekerek çukurun önüne kadar getirdiğimde ağlayıp elime yapıştı. Çukura bakıp kafasını olumsuz anlamda sallamaya başladığında çaresizlikle adalet için yemin ettim. İlk benim belime geçirilen iple eli avuçlarımın arasından kaydı. Burun deliklerime dolan kokunun tarifi imkânsızdı.

Giren kişiler ellerini burunlarına tutmuş ağızlarından nefes almaya çalışırken kenarda bulduğum bir yere iliştim. Her yer pislik içindeyken üzerimdeki kapüşonluyu çıkardım. Bu sırada Ela iple sarkıtılmıştı. Yere serdiğim kapüşonluyu bırakıp soğukkanlılıkla elimi kapüşonuna attım. Üzerinden sıyırıp çıkardıktan sonra onun da yanıma oturmasını sağladım.

Başı omzumda öksürmeye devam ettiğinde kimi zaman nefes alamıyordu. Çukurda beş erkek ve Ela ile ben dâhil beş kız bulunuyordu. Kızlardan birisi bayılıp pisliğin üzerine düşmüştü. Erkeklerden ikisi can havliyle tırmanıp çıkmaya çalışıyordu.

Deneyin az çok ne olduğunu anladığımdan kaçıncısı olduğunu bilmediğim safranı yuttum. Muhtemelen nefes alarak içinde bulunduğumuz

duruma uyum sağlamamız bekleniyordu. Tıpkı bir asker gibi her koşula uyum sağlamalıydık.

Ela ellerini boğazına sardığında endişeyle ellerini boğazından sıyırdım.

"Ağzından nefes alıp ver," dedim sabırla ellerini tutarken. Bir elimi yüzüne atıp "Bana bak!" dedim.

Gözlerini açmamakta direnirken kastığım vücudumdan soğuk terler dökülüyordu. Biliyordum, kusarsam sonu gelmezdi, bayılana kadar boşaltırdım her şeyi. Ve işte o zaman kaybederdim.

"Ela, yüzüme bak!" diye bağırdığımda jöle kıvamına gelen kızlar bakışlarını bize çevirdi.

Gözyaşlarının birbirine yapıştırdığı kirpiklerini araladığında gözlerinin kanlandığını gördüm. Telkinler dilimden tekerleme gibi dökülürken koku ağır basmaya başlamış sanki çukur daha da derinleşmişti. Güneş ışıkları her şeyi ısıttığından rüzgâr her estiğinde yüzümüze vuruyordu kokuyu.

Ela bir süre başını dik tutmaya çalışsa da bilinci kapandığında kafasını dizlerime bıraktım. Terleyen elim can damarını bulduğunda nabzı parmaklarımın ucunda titreşti. Oh, çekerek etrafa göz gezdirdim. Yaklaşık bir buçuk saattir buradaydık ve ağzımızdan aldığımız nefeslerle soluk borumuza kadar kuraklığa tutulmuştuk.

Üstelik ağzımdan öyle çok nefes alıp vermiştim ki bu kokuya sahip atıkların tadını ağzımda hisseder gibi oluyordum zaman zaman. Düşünüp öğürürken son anda elimi ağzıma kapattım.

"Bak, eğer yapabileceğini düşünüyorsan burnundan nefes al," dedi melez bir erkek. Uzun bacaklarını hayvan leşlerinin üzerine atıp kafasını geriye yasladığını gördüm.

Üzerindeki atlet ter ve toprakla vücuduna yapışmış kuruyan dudakları kabuklanmıştı. Belki de ömrümde ilk kez bir yabancının sözlerini dikkate almıştım. İçimden geriye doğru saymaya başladığımda bir demeden ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Koku genzime dolduğunda kasılmaktan gözlerim yaşardı. Fakat vazgeçmeyerek bir nefes daha çektiğimde rahatsız edici his azalmıştı. Yutkunup kafamı gökyüzüne çevirerek bir nefes daha aldığımda uyuşmaya yüz tutan duyularım duyarlılıklarını yitirmeye başlamıştı.

Kokunun bedenime daha az tesir ettiği sırada elimle Ela'nın dün kestiğim kâküllerini alnından çektim. Saçları terden alnına yapışmıştı ve ateşi yükselmişti.

Altımda kalan kapüşonlunun cebinden tek dal sigaramı ve çakmağımı çıkardığımda benimle konuşan çocuk yorgun şekilde güldü.

"Geçen gün ringdeki kız sendin, değil mi?" dediğinde kafamı olumlu anlamda sallayarak sigaramı parmaklarımın arasına sabitledim.

"Balyoz tekmene bayıldım," dedi gülümseyerek.

"Tavsiyen için sağ ol. Sen olmasan şu an sigara içemiyor olacaktım," diyerek sigaradan bir nefes daha bahşettim fosille dolmuş ciğerlerime.

Sigaramı içmeye devam ederken görevlilerin profesyonelce çukura atladığını gördüm. Beş kişi baygındı ve diğerlerinin arasında benimle karşımdaki çocuğun bilinci tamamen açıktı. Üzerime düşen gölgeyle çatık kaşlarımın altından yukarıya baktım.

Amir ile Dünya'yı tepemizde görmeyi beklemiyordum. Gözleri kitlenmiş şekilde elimdeki sigaraya kayınca umursamadan sigaramı içmeye devam ettim. Öyle ki Ela da dâhil herkesi çıkarmışlardı.

İzmariti yere atıp iğrenmemiş gibi görünerek söndürürken gözler üzerimdeydi. Görevlilerin yardımıyla çukurdan çıktığımda temiz nefeslerimin arasından Ela'nın sedyedeki görüntüsüne baktım.

Dünya, elindeki bağcığı gözlerime bağlamak için "Gelip de keyfini bozmasa mıydık diye düşündüm bir an, Mislina. Sonuçta tezgâhı kurmuşsun," diyerek yanıma geldi.

"Yaklaşma, maazallah leş gibi kokarsınız sonra," derken Amir'in gözlerinde boğuldum. "Sonuçta siz şeker çocuklarsınız," diye lafımı yapıştırıp Dünya'ya baktım yeniden.

O an kendisine bir telefon uzatıldığında yanımızdan uzaklaşarak telefonu yanıtladı. Söylediği her şeyi anlayamasam da *"Sakin ol, Can,"* dediğini işitmiştim. Elimdeki bağcığı sertçe aldığında yanımda duran Amir'in yüzüne baktım. Bakışları bulutsuz bir gökyüzü kadar maviydi.

Uyarmama rağmen burnumun dibine girerken kokuyu önemsemediğini biliyordum. Tüylerimin havalandığını gördüğümde bugün bir kez daha kalbimin ritmi bozuldu. Diğerinden farklıydı çünkü bu aşk yüzündendi. Burnu burnuma değinceye kadar yaklaştı bana.

"Hangi leş koku senin kokunu bastırabilir, senin kokun misk gibi," deyip arkama geçmeden gözlerimi bağcıkla kapatmıştı.

Gözlerimi sıkıca bağladığında benden uzaklaştığını hissetmiştim ancak hissetmekle kalmış, peşinden gidememiştim.

Sırtımın derisinin seramiklerle bütünleşmesini istermiş gibi daha fazla yaslandım. Tepemden akan suyun altında dizlerimi kendime çekmiş hâlde

oturuyordum. Amir'in söyledikleri kalbimde çınlarken bugün yaşadıklarım beynimde dönüyordu.

Su kulağımın arkasından akıp giderken saçlarım yüzümü örtmüştü. Uzun süredir burada oturuyordum. Nedense zaman kavramı şu an benim için bir şey ifade etmiyordu. Kulağıma düşen hafif bir çınlamayla yüz hatlarım buruştu.

Elimle kulağıma bastırdığımda su kaçmış olabileceğinden şüphelenerek parmağımı sokup içinde hareket ettirdim. Çınlama durduğunda rahat bir nefesle kafamı geriye yaslamıştım ki daha büyük bir çınlamayla çığlık attım. Acıyla kulağıma elimi attığımda boğuk boğuk sesler işitmeye başladım.

Delirmiş olabileceğimi düşündüğümden uzanarak suyu kapattım. Ancak boğuk sesler gelmeye devam ediyordu. Bu his suyun altındaki birinin suyun dışındaki insanları duyma hissini andırıyordu. Fakat bir anda sesler netleştiğinde donup kaldım.

"Mislina oldukça başarılı bir denek, Victor. Onunla özellikle daha fazla ilgilenmeni istiyorum," diyen kişi Kırca'dan başkası değildi. Psikoloğumla konuşuyordu.

Ellerimin titremesine aldırmadan duş kabininin kapısını tutup seslerin tam olarak kesilip kesilmediğini tartıyordum. Başka bir şey işitmediğimde hızla temiz kıyafetlerimi giydim.

İnatçı saçlarıma sarılı havluyu bir elimle tutup diğeriyle banyonun kapısını örttüğüm sıra odada gördüğüm cıva gözlü İblis beni olduğum yere mıhladı. Odada kimse yoktu ve ışık ayarları düşüktü.

Bu bohem ortamda karşımda dikilen bu adamla ne yapacağımı düşünürken bana yaklaştı. Daha az önce kulaklarımdaki sesinin sıcaklığı soğumadan ikinci defa ısıttı işitme duyularımı.

"Üstün başarın nedeniyle seni ziyaret etmek istedim. Aslında çok da şaşırmadım, tam senden beklediğim performansı gösteriyorsun," dedi yüzü daha kırışarak gülerken.

"Nasıl oldun Ela?" diye sordum kısık sesle camdan gözlerimi alıp yüzüne bakarken.

Dün gece Kırca'nın odama gelerek söylediği övgü yüklü cümleler içimdeki öfke ateşini körüklese de ses etmeyerek gitmesini beklemiştim.

Kapıyı kapatıp çıktığında gerçekte duyduklarım ve beynimde canlanan her şey birbiri içine girmiş, ben yine uykusuz bir geceyi devirmiştim. Gözlerimdeki ince sarmaşıklar kan pıhtısıyla dolmuştu ve gözlerim yanıyordu. Gök şiddetle bir kez daha sarsıldığında irkilerek kalkıp açık duran perdeleri örttüm.

Saat daha çok erken olmasına rağmen ortalık o kadar basık ve karanlıktı ki aydınlatmak için gereğinden fazla aydınlatma çalıştırılıyordu. Bu durumdan gözlerim de nasibini yeterince alıyordu.

"Nefes alabildiğim müddetçe iyiyim," derken yüzündeki oksijen maskesini sıyırmıştı.

Giydirdikleri önlüğün içinde bir kız çocuğunu andırıyordu. Güzel saçlarını bonenin içine doldurmuşlardı. Solgun teninde iri gözleri dahi küçülmüş ışıklarını söndürmüştü.

Kurduğu cümleyle oturduğum koltuktan kalktım. Burası ilk geldiğimizde sağlık tetkiklerinin yapıldığı bölümdü. Elim üzerinde bantlar olan eline gidince yumuşak şekilde kelebeğin olduğu yeri okşadım. Kan iğnenin dışındaki plastik alana kadar sızmıştı.

"Sen dün nefes alamayacağını bilmene rağmen cesur davrandın. Ve bu astım hastasına göre o çukurda iyi bile dayandın çünkü ben dahi bayılacak raddeye geldim," dedim teselli etmeyi umarak.

Gülümseyerek elimi sıktığında ona karşılık verdim. Bu esnada Can cam ekrandaki cihaza şifreyi girmeye başladı. Evet, etrafımızı saran duvarların hepsi camdandı ve koridor boyunca bir sürü personel, doktor veya cerrah önümüzden geçiyordu.

Kilitli kapı yeşil ışık verdiğinde sensörlü mekanizma açıldı. Can gamzelerini gösterecek şekilde gülüp yanımıza geldiğinde Ela'nın sağ gözünden akan yaş yastığa döküldü. Çaresizliğinizin mahremiyeti olmuyordu bazı durumlarda.

"Mislina'yı görünce uyanacağını biliyordum," diyerek eğilip Ela'nın alnına arzudan uzak şefkate esir bir öpücük bıraktı Can.

"Ne yazık ki her zaman Ela'nın yanında olamam ben. Onun tehlikede olacağını bile bile nasıl oraya gönderdin?" dediğimde istemeden de olsa sesimin tonu artmış sinirle çıkışmıştım.

"Haklısın Mislina fakat kaideler böyle," dedi ciddi bir ifadeyle yüzümü süzerken.

"Aşkın için kural ve kaidelerini esnetmezsen bir dahaki sefere yağmurun ıslattığı toprağın altında sevdiğin kadın olur," diyerek çıkış kapısına ilerlediğimde ne denli ağır konuştuğumun farkındaydım.

Ancak anlamaları gerekiyordu, Ela için burası ölüm kapanı demekti.

"Dünya seni kahvaltıda bekliyor," dediğinde yanıma gelmiş kapının şifresini girerek açılmasını sağlamıştı.

Ters bir ifadeyle yüzüne baktığım esnada, "Tavsiyelerini kulak arkası etmeyeceğim. Sert Kız," dedi.

Söylediğinden zerre etkilenmeyip hızla yemekhanenin yolunu tuttum. Sinirim damarlarımı kolaçan ettiği için adımlarım buna paralel hızlıydı. Kapüşonlumun cebindeki ilaç kutusu elime değdiğinde kahvaltı edip ilacımı içmem gerektiğini hatırladım.

Tayttan dolayı sıkışan etim karıncalanırken bıkkın şekilde baldırımı kaşıdım ve tabletlerden birine uzandım. Kahvaltılıklardan kendime göre olanı seçtiğim sırada gözüm yemekhanenin diğer ucunda kalan masaya kaydı.

Ortalık oldukça kalabalık ve gürültülüydü. Düşmanlarım ise bu gürültüye gülüp eğlenerek eşlik ediyordu. İsteksiz hâlde onlara doğru ilerlerken yüzümü buruşturmuştum. Giray'ın gülerek Tunç ile konuştuğunu gördüğümde sinirle sandalyeyi çektim.

Masadaki herkesin bakışları ok gibi üzerime saplandı. Tableti masaya koyarak kibar olmayacak şekilde Dünya'nın yanına oturdum. Doğa ile Duru ellerindeki tabletle uğraşıyorlardı. Kutsal, bant takıp tampon tıkadığı burnuyla komik görünüyordu. Gözlerini çevreleyen halkalar morarmış hatta çürümüştü. *Ne de çok üzüldüm şimdi!* Giray temkinli gözlerle sıktığım çatal sapına baktığında onunla bakışmayı es geçerek yanındaki civciv kankasına çevirdim gözlerimi. Kızların iç geçirdiği, bu dünyanın gündeminden düşmeyen; Tunç Bozkurt. İpini çektiğim gün de aklın erkekliğinde olacak mı, merakla bekliyorum.

"Ela daha iyi, değil mi?" diyen Doğa'ya boş boş baksam da cevap verdim.

"Umarım daha iyi olur."

Bal rengi gözleri bir girdap gibi dönüyordu sanki. İnsanı içine çekip beyin fonksiyonlarından sıyıran bir yapısı vardı. Bakışlarım daha fazla kısıldığında beynim tehlike sezdiğini fısıldayıp duruyordu.

"Daha iyi olması için elimizden geleni yapacağız," diyen Duru'nun açık renkli gözlerine baktığımda havalı bir hareketle sarı saçlarını geriye attı. Sırma saçları bir başak tarlası gibi ışıl ışıldı. Başına taktığı küçük taç ona çok yakışmıştı. Bu kızlar resmen ikiz gibiydiler.

Tahıllı ekmeğimden bir parça koparıp kahvaltıma başladım. Dünya, içmediğini düşündüğüm çayını önüme ittiğinde kaşlarım çatıldı. Saçlarımı geriye atıp sıcak çaydan bir yudum aldım. Şekersiz olması şaşırtmazken dudağımı büktüm.

Masaya emin adımlarla gelip Kutsal'ın sol yanına oturan Amir'i görmemle çay genzime kaçtı. Peçeteyi dudaklarımın üzerine bastırdığım esnada okyanusu andıran gözleri yüzümde dolaşıyordu. Kutsal'ın sağ yanındaki Etka'ya bir şey sorarken gözleri bana kayıp duruyordu.

Kalbimdeki o tatlı sızı dalgalanıp vücuduma akmaya başladığında sırtımdaki kapüşonluyu çıkarıp cebindeki ilacımı masaya koydum. Gözleri ilaca kaydığında kafasını yan yatırdı ve izlemeye koyuldu.

"İlaçlarını içmen gerekli, Mislina kahvaltını et." Dünya bunları söylediğinde sertçe ona döndüm, sabrım tükenmişti.

"Her şeyime müdahale etmenden hoşlanmıyorum," dediğimde öfkeyle yanan gözleri yüzümü buldu.

Hırsına yenilmiş bir sevgi vardı göz bebeklerinde. Çarklar dönerken bakışlarında dişlerini sıktığını gördüm. Ellerinden biri sargıdan yeni çıkmış bileğimi kibar olmayacak şekilde tuttu. Bu hareketine karşılık şaşkınlıkla bakakalmıştım.

Yumruk yaptığım elimi pençeleri arasından hızla çektiğimde yutkunarak geriye yaslandı ve elimi çekmeme izin verdi. Boynundan çenesine doğru kıvrılan damarı şişmiş, patlamak üzereymiş gibi gözüküyordu. Masadaki gerginlik yüzünden bakışlar çehremi tırmalarken gülmeye başladı. Bu hali içimi ürpertiyordu.

"Nasıl istiyorsan öyle davranabilirsin, Mislina. Ben sadece sana yardımcı olmak istedim çünkü vücut direncin düşerse önümüzdeki denemelerde başarısız olman kaçınılmaz olur."

Tabletteki son lokmayı alıp ağzıma attığımda Amir'in bir şey yemeden beni izlediğini gördüm. Neden böyle bakıyordu ki? Ben fark ettiysem başkalarının da görmesi kaçınılmazdı.

İlacımı içtiğimde gözleri boynuma kaydı. O an havuzda boynuma sokulduğu andaki yüz ifadesi hatırıma düştü. Ne yapacağımı bilemeyerek kuruyan dudaklarımı yaladım. Üst dudağıma bıraktığı ıslaklık canlanır gibi oldu. Hissettiğim şeyler şu anki gerçeklikle arama perde örmeye başladığında uzanıp bir yudum su daha aldım. Köpek dişleri gözükünceye kadar gülümsedi, gözleri ise avına odaklanmış kurt kadar dikkatliydi.

"Amina Hanım'ın gözleri kime benziyor, Mislina?" diyen Kutsal'ın sorusu beni sarstığında yerimde dikleşerek ona baktım.

"Peki, senin gözlerin bir anda nasıl o kadınla aynı renk oluyor?" dediğimde beklemediği cevap karşısında yutkunarak yanında oturan Amir'e baktı.

Hâlâ beni sıkıştırıp bir şeyler kopartmaya çalışıyordu. Az bile yapmıştım. Beyni burnundan akıp çıkana kadar vurmalıydım fare suratına.

Ölü balık gözlerini bir daha açamayacağı bir hâle getirmeliydim belki de. Yemin ederim elimde fırsatım olsa bunu şimdi yapardım. Annem en ince noktamdı ve o noktanın üzerinde tepinip durmuştu ringde.

"Bunu bizimle paylaşabilirsin, Mislina. Sonuçta bu olay seni o kadar etkiledi ki transa girmiş gibi Kutsal'ın gözlerine bakıyordun," diyen Amir'in tok sesi kulaklarımda yankılandığında sessizliğini korumaya çalışan öfkem kabardı.

"Küçükken benimle ilgilenen ve altı yaşında kaybettiğim bir dadım vardı. O kadının gözleri aynı dadıma benziyordu," derken titrememesi için zorladığım sesim boğazımda düğümlendiğinde dalgalanan gözlerine baktım. "Benim için yeri çok ayrıydı."

Üstü kapalı şekilde annemi söylediğime inanamasam da yapmak zorunda oluşum vicdanımı rahatlatıyordu. Lakin kalbimin üzerine bir kor düşmüş orayı yakarken kan dolmuştu aşkımın limanları. En beklemediğiniz şeyler en beklemediklerinizden gelirdi. Amir benim dünya üzerindeki ölümsüz aşkımın sahibiyken annem bitmez tükenmez sevgimin toprak altındaki bedeniydi.

Ölümsüz aşkımın bedeli ağır olmuş, sevdiğim adamın yandaşı olduğu kişiler bir günde tek mermiyle annemin beynini havaya uçurmuşlardı. Boğazımda tıkanan hıçkırığım burun deliklerime dolan barut kokusu ve annemin dokunmaya kıyamadığı yüzüme kadar sıçramıştı kan.

Terasta yere oturup ayaklarımı uzatmıştım. Sigara içmek bile gelmiyordu içimden annemi anımsadığımda. Nefes almak dahi gelmiyordu ki. Sulanan gözlerimi silerken Giray yanıma geldi.

"Bazı zamanlarda teselli cümleleri değil, sessizlik iyi gelir her şeye," diyerek yanıma oturmuştu.

Sessizlik beynimin içinde dolaşmaya başladığında kaşlarım çatıldı. Kulaklarımda artan anlamsız basınç kulaklarımı çınlatıyordu. Elimde olmadan gözlerimi kapattığımda soğuk bir rüzgâr esti kalbimin sokaklarında.

Kalbimle aklım arasındaki arafta "Sana yardım edeceğim," diyen yabancı bir ses yankılanınca dişlerimi sıktım. Derinden gelen sesi tanımakta zorluk çeksem de burnumdan süzülen oksijenle kendime geldim. Aynı cümle kafamın içinde yeniden yankılandığında boş bakışlarım denize düştü. Ve beynim kendine gelirken onun Amina olduğunu kulağıma fısıldadı.

Ne şu an yardıma ihtiyacım vardı ne de ne için yardım edeceği hakkında en ufak bir bilgim. Lakin buraya gelirken merdiven başında gördüğüm o gölge ilk deneyde başarılı olmamı sağlamıştı. Büyük ihtimalle bu sanrının da bir sebebi vardı.

"Tepki ver artık be kızım," diyerek beni sarstığında ilk etapta kendime gelemedim. Giray ile bir süre daha yağmurlu havada öylece dikilirken yemekhanede konuşulanlar yeniden aklıma gelmiş, iyiden iyiye canımı sıkmıştı. Kafam öyle ağırlaşmıştı ki omuzlarımın üzerinde tutmakta zor-

lanıyordum. Giray odama gidip dinlenmem gerektiğini söyleyince onu onayladım.

"Bu akşamüstü baronların toplantısı var." Konuşan Amir'den başkası değildi.

Odaların bulunduğu koridorda dikildiğim sırada konuşmuştu. Sırtımı duvara yasladım, uzayan saçlarım yüzümü örterken nefes almadan sessizce odun atıyordum içimdeki intikam ateşine.

"Başlamasına sadece kırk beş dakika var," dedi karşı taraftaki Dünya.

Aradan fazla geçmeden Amir'le sol koridordan çıkıp ışıklı alanda görünmüşlerdi. Ardından duyamadığım bir şeyler daha konuşarak görüş açımdan silinmişlerdi. O an o kadar hızlı bir karar verdim ki nereye gittiğimi bilmeden harekete geçtim.

Adımlarım beni Amina'nın tasarım atölyesinin önüne sürüklediğinde dikkat çekmemek adına içeriye girdim. Daha yarım saat önce gördüğüm sanrının sebebi buydu. Ona güvenerek gelmiştim buraya kadar.

Geçen sefer gördüğüm görevli beni görünce ağır adımlarla yanıma yaklaştı. Gözlerim bu sırada Amina'yı arıyordu fakat ortalıkta gözükmüyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye kibar bir üslupla sorduğunda beklemeden cevap verdim.

"Ben Amina'yı görmek için geldim." Cevabıma karşılık kaşları çatılır gibi olsa da konuştu.

"Bakın, söylemek istediğiniz herhangi bir şey varsa ben iletirim," dediğinde elimi omzunun üzerine koyup onu ittim.

Aynalar ve elbiselerle bezeli alanda sağa sola koşturdum. Gözlerim kabinlerin arka tarafındaki yukarıya doğru kıvrılarak çıkan merdivenleri seçtiğinde arkamdan seslenen görevliyi yok sayarak basamakları çıkmaya başladım. Saçlarım omuzlarımda dalgalanıyor ve nefesim ciğerlerime yetmiyordu. İçimdeki enerji büyük bir sanrıdan doğmuştu.

Cam kapının yanındaki elektronik kartvizitte yazan ismi görünce durdum. Kapının şifreli olduğunu bildiğimden camına tıklattım. Bu sırada masasında çizim yapan Amina'nın gözleri beni buldu.

Merdiven basamaklarını tırmanan askerleri gördüğümde sabırsızlıkla bir kere daha vurdum. Onlarla aramda en fazla dört basamak kaldığı esnada cam kapı açıldı. İçeriye nasıl girdiğimi bilmiyordum.

Kapı peşimden kapanırken askerlerle arama engel oluşturmuştu. Amina durumdan mütevellit olsa gerek kapının yanındaki cihaza doğru konuşmaya başladı.

"Sorun yok çocuklar, sadece davetsiz bir misafirdi. İşinizin başına dönün." deyip güzel gülümsemesiyle camın ardında kalan maskeli suratlara baktı.

Bir süre yüzüme ikna olmamış gibi baksalar da gözden kaybolmuşlardı.

Çalışma masası denizi kucaklayan pencerenin hemen önündeydi. Odası gayet ferahtı. Büyük bir oturma grubu vardı masanın çaprazında. Masanın üzerinde ise çeşitli renk skalaları ve kumaş parçalarının örnekleri diziliydi.

Beni içeriye aldığına göre yardım da ederdi. Yani öyle umuyordum. Telefonu eline aldığında endişeyle suratına bakmıştım ki kahve kelimesini duyunca endişemin yersiz olduğunu anladım ve elimle onu durdurdum.

"Kahveye lüzum yok, ben sizinle önemli bir konu hakkında konuşmaya geldim." Cümlem bittiğinde kulağındaki cihazı çekip yerine koydu.

"Seni dinliyorum, Mislina."

Bu ses yeniden sarıyı hatırlatmıştı bana ve Amina'nın sesi olduğuna bir kere daha emin olmuştum. Kumar oynuyordum, umarım hislerim beni yanıltmazdı. Eğer bu kadın olumsuz bir tepki verecek olursa başım belaya girmiş, bir çuval incir berbat olmuş demekti. Bir kez daha hislerimle hareket etmeye karar verdim. İçimdeki hayalete güvenmem gerekliydi.

"Bu akşam baronların toplantısı olduğunu duydum," derken cama monteli lacivert ışık saçan saate bakıyordum. Az bir süre kalmıştı zaman daralıyordu. "Oraya girebilmem için sizden yardım istiyorum."

Yeşil gözlerinin önüne kayan dalgalı saçlarını itti ve sıkıntılı bir ifadeyle yerinden kalkıp karşıma geldi. *Kavisli siyah gür kaşlar ve ona eşlik eden o saçlar sarıyı gibiydi anne, sana ne çok benziyordu.* Yutkunamadım.

"Sana yardım edeceğim fakat Mislina, dikkatli olman gerekiyor. Ayağın kayar da yere düşersin diye değil, ölmemek için dikkat etmen gerekli," derken endişeyle buğulanan gözleri daha dikkatli baktı bana.

Kafama geçirdiğim maske yüksek teknolojiyle üretilmişti. Odaklandığım her nesne hedef durumuna düşüyor, merceğe takılıyordu. Etrafı normal renkte değil de açık yeşil renkte görüyordum. Tehlike arz eden her şey kırmızı olarak görünüyordu. Bu kıyafet insanları da birer nesne konumuna getiriyordu. Amina, koltuk takımının ardında kalan giysi odasından çıkardığı kıyafetleri giymemde yardımcı olmuştu.

Gözümdeki gözlüğü kafama kaldırdığımda gözlerim açılmıştı fakat yüzüm hâlâ nötrdü. Sağ kolumdaki arma beni teşkilatın diğer kanadına geçirecekti. Amina yolu tarif etmiş, her şeyi anlatmıştı.

Tasarım salonuna inip arka kapıdan beni çıkarırken gözlerimin içine baktı. Bakışları nedenini anlayamadığım şekilde duygu yüklüydü.

"Seni Allah'a emanet ediyorum, Mislina," dediğinde kanım dondu.

İstemesem de onu ardımda bırakıp arka kapıdaki beyaz merdivenlerden inmeye başladım. Bu yol beni sahanlığın sonuna çıkardığında Amina'nın söylediği gibi asansöre bindim. Asansördeki lacivert düğmeye basacağım esnada benim gibi giyinen birkaç görevli daha bindi.

Kalbim hızlandı, bir elimi silahımdan çekip lacivert düğmeye bastım. Bölmeye kolumdaki armayı gösterdiğimde kırmızı bir ışık kodu taradı. Alarm çalarsa biterdim. Çünkü o kat bu kanatla diğer kanadı ayırıyordu.

Fakat korktuğum gibi olmadı ve asansördeki iki askerin gözleri benden ayrıldı. Yaklaşık beş dakika sonra camdan yapılmış uzun bir köprünün üzerinde inmiştim. Aradaki uçurumun üzerine inşa edilen cam köprü korkunç gözüküyordu.

Denizin üzerinden geçerken sivri kayalıklara baktığımda bir an başımın döndüğünü hissettim. Yine de renk vermemeye özen göstererek karşı kanadın çelik yuvarlak kapısının önünde durdum.

Ayaklarımın altındaki camın ötesinde kalan ölümün şahitliğinde düşmanımın kapısının önünde duruyordum. Yanımda gelen görevliler armalarını okuttuklarında onların peşi sıra büyük ekrandaki robota ben de armamı gösterdim. Onay bildirimi ile düşman cephesine girdim.

Yerler çelikle döşenmişken duvarlara beyaz hâkimdi. Yanımdan ayrılarak dar bir koridora giren görevlilerin ardından bakmayı bırakıp Amina'nın dediği şekilde dümdüz yürüdüm. Geniş koridorda ilerlerken her yerin boş ve sessiz olması beni daha da ürkütüyordu.

Terleyen avuçlarımdan birini parmaklarımın arasında tuttuğum silahımdan ayırdım ve gözlüğü yüzüme indirdim. Duvarda asılı duran haritayı fark ederek önüne gittiğimde gözlerim bir girdabı andıran haritada turladı.

Ne neredeydi anlaşılmıyordu. Sıkıntıyla gözlüğün yanındaki düğmelere bastım. Nitekim Amina'nın ayarladığı gözlük kırmızı ışık yayarak haritada dolandı. Aradığım oda bir ismin üzerinde durduğunda kaşlarımı çatmadan edemedim. *Ate* yazan yerin tarifini gözlüğün yönlendirmesiyle bulabilirdim. Ondan önce pantolonumun geniş cebinden iki cihaz çıkarıp birini duvara yapıştırdım, kumandasını tekrardan cebime attım.

İki uzun koridorun ardından solu gösteren ok ile heybetli bir kapının önünde kendimi buldum. Kapıya öyle büyük bir dijital kartvizit yerleştirmişlerdi ki ihtişamlarını insanların gözlerine sokmaya çalıştıkları gayet açıktı.

'ATE' yazılı kapının önünde duran iki görevlinin ortasına geçtiğimde bana bakmadılar. Güzel, dikkat çekmiyorsam en azından şimdilik can güvenliğim vardı. Bacaklarımı omuz hizamda açıp silahı göğsüme iyice bas-

tırdım. Yeni doğmuş bir buzağı gibi titreyen dizlerim umarım belli olmuyordur, diye geçirdim içimden.

Koridorda yankılanan alarm sesi ile görevliler silahlarına davranıp etrafı kontrol ettiler. Tehlike dışarıda zannediyorlardı ancak yanlarındaydı. İkisi birden alarmın sebebini öğrenmek için ortadan kaybolduğunda bir süre daha arkalarından baktım. Derin bir nefes alıp odanın kapısına yüzümü çevirdim ve kulpu tutup yavaşça indirdim.

Tüm duvarlar siyaha boyanmıştı. Oval bir masanın etrafına dizilmiş siyah kadifeyle döşenmiş sandalyelerde bir sürün baron oturuyordu. Üzerlerindeki ışıltılı iple örülmüş cüppeleri yüzlerini kapatıyordu. Tavandaki ışıklandırmalar ise kıyafetlerini parlatıyordu.

Cüppelerinin şapkasını indirmiş olan Amir ile Dünya'ya gözlerim değdiğinde tedirginlikle arkama bakıp içeriye girdim. Büyük bir cam vardı aramızda ve onlar aşağıdaki masada oturuyorlardı. Bir çeşit camdan balkondu bu alan ve onları inceleyebilmeme olanak sağlıyordu.

"Yeni parçan hazır mı?" diyen ses kalın ve gürdü.

Sesin sahibi kafasını sola doğru çevirdiğinde soruyu Amir'e sorduğunu anladım.

"Evet, efendim yaklaşık bir hafta sonra sanat galerisinde olacak."

"Onu iyi eğittiğine inanmak istiyorum." Bunu söyleyen kişi Kırca'dan başkası değildi. Oval masanın başında oturuyordu ve tıpkı bir hükümdar havasındaydı. İblislerin, önünde el pençe duracağı kadar tehlikeli bir adamdı, yanılmamıştım. Düşüncelerimden sıyrılıp kısıtlı zamanda neyden bahsettiklerini anlamaya çalıştım.

"Amir'in zengin çizimi benim eğittiğim bir vücutla birleştiğinde ortaya çıkan esere istediğimiz adamın düşeceğine emin olabilirsiniz," dedi Dünya.

Daha önce duymadığım bir ses tonu kullanmıştı. Hele ki Amir eğreti durmak yerine o kadar yakışmıştı ki bu cehennemin en dip kuyusuna. Siccin'de[1] yaşayan zebanileri andırıyorlardı. Ateş, etraflarındaki gölge hâline gelmişti bu insanların.

O an beklemediğim bir şey oldu, Amir düşüncelerimi hissetmiş gibi kafasını kaldıracaktı ki üstü kapalı yaptıkları fuhuş muhabbetinden sıyrılıp odadan çıktım. İyi ki de çıkmıştım çünkü iki görevli bana doğru geliyordu.

"Biri bizimle fena hâlde alay ediyor," diyen görevli köşede yanımda durduğunda kapıda beliren Amir ile tükürüğüm gırtlağımı yaktı.

---

[1] *Siccin*, yönetmenliğini Alper Mestçi'nin yaptığı, 26 Eylül 2014 tarihinde vizyona giren bir korku filmidir.

Sağda solda sevdiğim gözlerini gezdirirken üstündeki cüppeyle Azrail'e ne kadar benzediğini fark ettim. Boyu uzun olduğu için cüppeyi kaldırmış, omuzları olduğundan daha geniş gözükmüştü. Öfkeyle kabaran bakışlar kirpiklerinden saçılıp bana düştüğünde gidecekken olduğu yerde durdu.

Silaha daha sıkı sarıldım, bana doğru geliyordu. Hareket edersem kendimi daha fazla ele verirdim ve açığa çıkarsam sonum oval masanın ortasında sallandırılmak olurdu. Kalbim göğüs kafesime ok gibi her saplanıp çekildiğinde vücudum sarsılıyordu. Ter saç diplerimden yüzüme doğru sızarken bir nefeslik uzağımdaki adama baktım. Eli yüzümde olan maskeye uzandığında lacivert bakışlarını kırpmadan gözlerime bakıyordu.

Yalnızca kıyafetlerin altındaki beni değil, bedenimin ardındaki ruhumu dahi görecek kadar dikkatli bakıyordu.

Görevlinin, "Efendim, içerden sizi çağırıyorlar," demesiyle duraksayıp birkaç saniye beklediğinde, rahat bir nefes koy verecektim ki inatla elini maskeye uzattı.

"Amir, ne yapıyorsun orada? Ate seni istiyor." Dünya kapının eşiğinde durmuş Amir'e bakıyordu.

Amir ağzında bir küfür homurdanıp soğuk bakışını yüzüme fırlatarak Dünya'nın peşinden odaya girdi. Bense onlar gider gitmez cebimdeki kumandadan alarma bastım. Koridorda tekrar yayınlanan sesten faydalanarak bu defa ben hızlı davrandım.

Şüphelenmişti, biliyordum. Maskenin ardında benim olduğumu nasıl sezebilmişti? Tıpkı bir kurt kadar iyi koku alabiliyordu. Lanet ederek karşı kanada geçtim ve muhtemelen herkes akşam yemeğinde olduğu için boş olan ışıkları sönmüş koridora girdim.

Odamın kapısını açıp içeriyi kolaçan ettiğimde kimseyi göremedim. Banyo kapısının önünde durup içeriye kulak verdim. Banyoda da kimse olmadığından hızla üzerimdekileri sıyırmaya başladım.

Banyodaki kirli sepetinde bulduğum kirli bir çarşafın içerisine sardığım kıyafetleri sepete attım tekrar. Amina kirli çamaşır saatinde koridora bırakmam gerektiğini, kendisinin halledeceğini söylemişti.

İçten içe Amir'in gelmesini bekliyordum.

Duş kabinine girip çıplak bedenimi suyun egemenliğine bıraktım. Birkaç saniye geçmemişti ki koridorda adım sesleri yükselmeye başladı. Titreyen ellerle saçımın iyice ıslandığından emin olup havluyu bedenime sararak duştan çıktım. Adım sesleri susmuştu. Ve odamın ortasında bir adet Amir dikilmekteydi. Işığı iyice kısılmış odada beni gördüğünde alayla dilini dudaklarında gezdirdi. Bu tavır karşısında havluyu avuçlarım arasında daha

da fazla sıktım. Tenimden zemine doğru düşen damlaların sesleri dahi duyulacak kadar sessizdi oda.

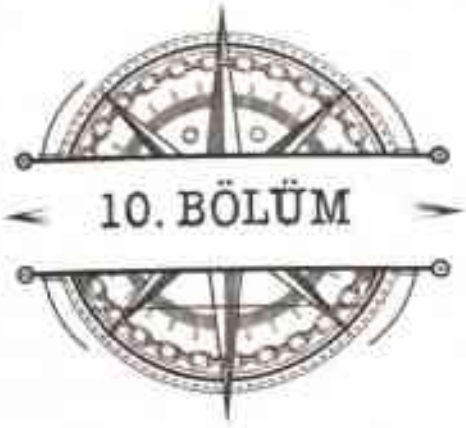
Loş ışıkta gözleri koyu bir siyaha evrilmişti tıpkı kalbi gibi. Cüppesi üzerindeydi. Sabırla aramızdaki mesafeyi kapatmaya başladığında ayak parmaklarım soğuktan içeri doğru bükülmüştü. Tenimi delip geçen soğuk dizlerimi titretirken önümde durdu.

Kafama telaşla sardığım havluya elini attığında yıllar önceki o küçük kız kadar teslimiyet içerisindeydim. Havluyu saçlarımdan çekip yavaş yavaş başımda hareket ettirmeye başladığında nefesi boynumdan süzülen damlaları kurutuyordu.

Masaj yaparak ıslaklığını aldığı saçlarımdan havluyu hızla çekip aldığında irkilerek geri çekilmiş iki elimle vücudumdaki havluya sarınmıştım. İri ellerinden biri nemli enseme kaydığında yutkunduğum için hareketlenen gırtlağımı okşadı. Burnunu çenemin altına yerleştirerek derin bir nefes çekti. Bekledi. Kalp atışlarım dev dalgalar halinde büyüyüp gerginlik bedenimi alabora ederken bekledi... Burnu kayarak köprücük kemiğimde durduğunda dudakları tenime değiyordu.

"Banyo yapmışsın ama duş jeli kokmuyorsun," dediğinde kurduğum düzeneğin sarsılan ayakları kırıldı ve düzenek üzerime yıkıldı.

Gün akşama vardığında sessizliğin eşiklerinde,
Ben can arıyordum seni bulacağım bir caddenin içerisinde,
Yağmurlar yağdı bu gece kirpiklerime,
Toprağım ıslandı ve bereketlendi tenimdeki terinle,
Bu sözlerim intikam soslu yeminlerimin katili olan adamın kendisine,
Pervasız aşkımın yüzüne,
Sana bitmek bilmeyen merhametimin içine,
Çocukluğumun üzerine karabasan gibi düşen adamın gölgesine,
Ve sen adam karanlık bir sokakta hediyesiyle yücelttiği kız çocuğu iken ben,
Bil diye söylüyorum, bana taktığın her çelmede sen düşeceksin gerçeklerimin içine.

10. BÖLÜM

Merhametimdi beni anneme benzemekle taçlandıran. Gözyaşlarımdı karanlığıma düşerek onu dağıtıp güneşin doğmasını mümkün kılan. Yalnızlığımdı vicdan yükümü azaltan. Yalnızlıkla ödemiştim anneme borçlu olduğum yükün bedelini.

Afakiydi, bu dünyaya yaşamak için değil nefes almak için gelmiştim. Başımdan ipler geçirilmişti ve elimin kolumun kontrolü babamdaydı. Ben onun en değerli madrabazıydım. Bendeki karanlık, onun intikam ateşine serpilecek bir avuç suydu.

"Kan değerlerine baktığımda vitamin oranının önemli oranda düştüğünü görüyorum," diyerek bana döndü ilk geldiğimde benimle ilgilenen çelimsiz doktor.

Sedyeye başımı daha fazla bastırarak kafamı sağa çevirip ona baktım. "Ve altı kilo vermişsin, bu değerler ve kilo kaybın yüzünden bağışıklık sisteminin çökmesi an meselesi," dediğinde sandalyesinde dönüp ismimin yandığı ekranın altındaki bilgilere göz attı.

Bu sabah aç karnına buraya getirilmiştik ve şu an sağlık durumlarımız inceleniyordu. Gözlerimi tavana dikerek bir süre öylece seyrettim. Dün gece Amir öyle söyledikten sonra odadan çıkarak beni o hislerle baş başa bırakmıştı.

Benim olduğumdan şüphelenmesini anlıyordum da duş jeli kokmadığımdan işkillenmesi garipti. Yorgunluğum bedenime işlemişti, bunu da biliyordum. Şu an bunu yeni öğrenmiştim fakat uzun zamandır bedenimdeki değişimleri sezmiyor da değildim.

Gözlerim bu kadar sese rağmen sağlık bölümünde dahi kapanmak üzereydi. Uyku istiyordu bedenim, iki gram uykuya uzun zamandır o kadar açtı ki. Sızlayan gözlerim sulanmaya başladığında doktorun sesini işittim.

"Bunlar sana vereceğim kan ilaçları ve bunlar da diyabet ilaçların," diyen doktor cam şişeleri masasının üzerine koyup ekrana kayıt düşmeye koyuldu.

"Beni duyuyor musun, Mislina?" dediğinde ilgili bir tavırla arkasını dönerek bana bakmıştı. Cevap vermememden işkillenmişti anlaşılan.

"Anladım," derken sedyeden inerek kan alındığı için sızlayan kolumu ovaladım. *Umarım yarım saat sonra yapılacak deneyde verdiğin kan ilaçlarının da bir faydası dokunur, doktor.*

Masanın üzerindeki ilaç kutularını aldığımda içindeki haplar şangırdamıştı. Kibar olmayacak şekilde perdeyi sıyırıp etrafıma göz gezdirdim. Devasa uzunluktaki boylarıyla görevliler asayişi sağlıyor, doktorlar ise gelen kişilerle ilgileniyordu.

Grup ayrımından sonra sağlık bölümlerimiz de ikiye bölünmüştü. Giray'ın sağlık durumunu da merak ediyordum açıkçası. Elimle ensemi kaşıdığım esnada arkamdan gelen ses ile durdum. Doktorun sakinleştirmeye çalıştığı erkek denek sinirle ellerini kafasına sarmıştı. Kaşlarım göz kapaklarıma yaklaşmaya yüz tuttuğunda durdum ve seyrettim.

Erkek denek kıvırcık saçlarını çekiştirip çaresizlikle doktora baktı. Fakat doktorun yüzündeki ifade hükmünü sürüyordu.

"Bugünkü deneyi kaldırabileceğini zannetmiyorum," dedi doktor yerde dizlerinin üzerine çökmüş adama bakarak.

Kedi formunu alacak kadar sefilleşmiş çelimsiz bedene sahip adam bir anda hayvanileşti. Aniden doğrulup doktoru ittiğinde geriye doğru giden doktor arkasındaki masaya çaparak düştü.

Masanın üzerinde duran cam ilaç şişeleri yere devrilerek kırılırken iki görevli çoktan erkek deneğin yanında bitmişti. Silahın kabzasını ensesine geçirdiklerinde denek bayılmıştı. Yerden kaldırılan doktor soğukkanlı ifadeyle üzerini silkti.

"O sizin işinize yarayabilecek niteliklere sahip değil," dedi askerlere ciddi bir ifadeyle.

Askerler söylenenleri onaylarcasına kafalarını olumlu anlamda sallayıp kollarından tutukları deneği sürükleyerek alanın diğer kapısından çıkardılar.

Bu görüntü karşısında daha fazla sabırlı olamayacağımı bildiğimden sessizliğimi koruduğum şu vakitte buradan çıkmam gerektiğini anladım. Anladığım bir diğer şey ise elimdeki ilaçları düzenli kullanıp kendimi toplamazsam bir sonraki kontrolde benim de başıma benzerinin geleceğiydi.

Sağlık alanından çıktığımda deneklere dağıtılan sandviçlerden bir tane almış iştahla yemeye başlamıştım. Tam buğday ekmeği ve domates hoşuma gidiyordu. Zamanla alışmıştım ben de herkes gibi her şeye.

Beyaz ekmek yemenin nasıl bir duygu olduğunu bile bilmiyordum. Odama girip üzerimi değiştirdim ve ilaçlarımı içtim. Gözüm dolabımda

kıyafetlerin altına sıkıştırdığım pusulaya kayınca elim istemeden de oraya ona kaydı.

Cam yüzeyinin üzerinde iç geçirerek parmağımı gezdirdim. Eğer bir savaşın içindeysem düşmanımı en iyi onun silahıyla vurabilirdim. Anlık kararla pusulayı boynuma geçirdim. Bu süre zarfında denekler teşkilattan boşaltılmaya başlanmıştı.

Dağ arabaları önümüzde durduğunda bu araçlarla daha hangi cehennemlere gidecektik onu düşündüm. Kafama kapüşonumu geçirip sallanan arabada etrafımdakilere baktım. Gruplar bu defa ayrılmamışa benziyordu çünkü arabada yabancı yüzler vardı.

Kenarda en az bir erkek kadar kaslı, saçlarını üçe vurmuş bir kadın duruyordu. Kaşındaki jilet izi onu olduğundan daha korkunç gösteriyordu. Küçük gözleri yüzüme kaydığında seyrek kaşı sivrildi ve bana tekinsiz bir bakış savurdu. Kavruk teni terlemişti. Mevsim kış olmasına rağmen üzerinde yalnızca sporcu atleti vardı.

"Eğer bu deneyi geçersem mallarımı eksiksiz verecekler, değil mi?" derken terleyen ellerini üstündeki eşofmana sürdü.

Sorduğu kişi bir erkekti ve o da sıcakkanlı davranabileceğiniz tipte değildi. Sorulan soruya karşılık kafasını olumlu anlamda salladı. Madde bağımlısının burada ne işi vardı anlamış değildim. Bir tür atak geçiriyor olmalıydı. Kafamı önüme eğip düşünmeye başladığımda Amir'in takımında daha farklı insanlar olduğunu anlamıştım.

Gözlerinde merhametin zerresi yoktu, duyguya dair iz bile yoktu. Günün birinde bu kişilerle karşı karşıya getirileceğim düşüncesi içimde büyümeye başlarken araç yavaşladı.

Çok geçmeden kapıların açılıp soğuk havanın içeri dolmasıyla ürperdim. Araçlardan indirilerek sıraya dizildiğimiz esnada hepimizin önünde askerler konumlandırıldı. Anlamsızca etrafıma bakarken Amir ile Dünya'nın sıranın en başında yan yana dikildiğini gördüm.

"Sessiz olun, millet!" Dünya gözleriyle herkesi taramıştı.

Ortamı esir alan rahatsız edici sessizlikten sonra memnuniyetle gülümsedi. "Şimdi size dağıtılan harita ve pusulaları alacaksınız. Size bir yere kadar refakat edecek askerlerle ilerleyip ellerinizde bulunan haritadaki değerli taşı bulacaksınız."

"Bol şanslar çünkü şansa oldukça ihtiyacınız olacak," diyen Amir baştan yedinci kişiye, yani bana bakarak iğneleme yaptığında gözlerimi umarsızca başka yöne çevirdim.

Önümüzde duran askerlerin yumrukları öne çıktığında büyük avuçlarından şangırtıyla pusulalar önümüze döküldü. Zincirinden tuttuğu

pusulayı bana uzatan görevlinin yüzüne baktım fakat almayacaktım. Bana yönümü gösteren bir pusulam vardı zaten. Düşüncelere daldığım sırada rulo hâlindeki saman kâğıdın uzatılmasıyla önce kâğıda sonra uzatana baktım. Şafak söktüğünde gökyüzünde griyle yoğrulmuş bir mavi olurdu, gözleri tam olarak o görüntüye benziyordu. Sert çehresi kasılmaya başladığında kâğıdı elinden aldım.

"Pusula istemiyorum." Diğerlerine kâğıt dağıtan Dünya sözlerimi duymuş olacak ki önümde bitti ve görevliyi gönderdi.

"Neden pusula almıyorsun, Mislina?" diye mesafeli bir ifadeyle sorduğunda gözlerim bu defa onun kızıl bakışlarıyla çarpıştı.

"Yönümü bulmak için bir demir parçasına ihtiyacım yok," diyerek onun bir iki adım arkasında kalan Amir'e meydan okuyan bir bakış savurdum.

Dünya, "Öyle olsun bakalım," deyip cevabını almış olmanın rahatlığıyla arkasını döndü ve herkesi düzgünce sıralamaya koyuldu.

Elleri beyaz şişme yeleğin cebinde duran Amir kaşının birini sivrileştirerek alaylı bir ifadeyle bana başını salladı. Arkasını döndüğünde tuttuğumu yeni anladığım nefesim dudaklarımın arasından sızmıştı.

Kolumu tutan görevliyle ormanda ilerlemeye başladığımızda dağ arabaları görüş açımdan çıkmış ve insan sesi kesilmişti. Göğüs kafesimin içine sinen soğuk hafiften titrememe neden olurken ayağımın yere takılmasıyla tökezledim.

Buna rağmen görevli beni çekiştirdiğinde sinirle ayağıma takılan ağaç dalını aldım. Beni yönlendirmesine izin vererek neredeyse bir saat süren yolculuk boyunca sesimi çıkarmadım. Ormanın derinliklerine gelince kolumdan hafifçe öne doğru itti beni. Etrafıma bakınırken görevlinin bana arkasını dönerek uzaklaştığını gördüm.

Ormanın bu yakası girişe nazaran ılımandı, bunun sebebini anlayamasam da etrafıma göz gezdirerek ilerlemeye devam ettim. Yapraklarını dökmüş çıplak ağaç dalları rüzgârın etkisiyle sağa sola savruluyordu. Küçük bir akarsu gözesinin önünde durduğumda eğilerek avucumu suyla doldurdum ve suyu kana kana içtim. Yakındaki bir taşa oturup cebime sıkıştırdığım rulo kâğıdı çıkarıp yavaşça açtım. O sırada bir baykuş öttü, dikkatim ağaçlara kaymıştı.

Nerede olduğunu göremediğim baykuşları aramaktan vazgeçerek bakışlarımı kâğıda çevirdim. Bir çeşit bitki ile beraber arpalar kullanılmıştı simge olarak. Simgeler ok şeklinde sıralanmış, bir tepenin üzerinde duran değerli taşa konumlandırılmıştı.

Rüzgâr sertçe sırtımı yaladığında tedirgin olup etrafa göz attım. Her şey normal görünüyordu. Boynumdan zinciriyle çıkardığım pusula için düz

bir zemin aramaya koyuldum. Bulduğum en düz yere konumlandırdığımda pusulanın ibresi hızla dönmeye başladı. Dönerken dağlar, taşlar ve gök ibresinin içine büklüm büklüm olup doldu.

Gittikçe yavaşlayıp nihayet durduğunda kuzeyi gördüm. Haritadaki yol kuzeyi gösteriyordu, eğilerek pusulayı yerden aldığım gibi doğruldum ve hızla boynuma taktım.

Yeniden yürümeye koyulduğumda düşüncelerim bana arkadaşlık ediyordu. Ruh hâlim direncini kaybetmişti. Esen en küçük rüzgârda yalpalıyordum. Tıpkı etrafımdaki kışa boyun eğmiş ağaçlar gibi.

Bir an düşüncelerimden sıyrılıp başımı kaldırınca köklü bir çınarın önünde durduğumu fark ettim. Bu ağaç haritada işaret olarak verilmişti, demek ki doğru yoldaydım. Etrafta yankılanan seslere dikkat kesildiğimde yanında durduğum ağaçta bir ekran belirdi.

"Sevgili denekler, gözlemlediğimiz kadarıyla iyi gidiyorsunuz fakat size verilen üç saatlik süreden geriye yalnızca bir saat kırk beş dakika kaldı," diyen Kırca tebessüm ettiğinde sanki karşımdaymış gibi nefretle baktım yüzüne.

Ekran sönüp de görüntü kaybolduğunda süreyle yarıştığımızı şimdi söylemelerine homurdandım. İç çekerek pusulayı tekrar yere koyduğumda ibresi döndü ve büyük akarsuyu gösterdi.

Güneye dönmem gerekiyordu fakat yolumun üstündeki deli gibi akan su havzası korkutucuydu. İç geçirerek kolyeyi boynuma asıp bezgin bakışlarla çevreme göz attım.

İleride büyük bir taş vardı. Ağacın dibindeki büyük taşa yaklaşıp onu yerinden oynatmaya çalıştım ama kımıldamadı. Terleyen alnımı kolumun içiyle sildim, dizlerimi kırıp tekrar sallamaya çalıştım. Taşın hafiften hareketlendiğini anladığımda kollarımın sızlamasını umursamadan tüm gücümü kullandım. Nihayet taşı yerinden söktüğüm sıra elime tırmanan şeyin koca bir örümcek olduğunu gördüm. Tepki vermeden uzun bacaklarına bakıp taşı yuvarlayarak ilerledim. Bu kocaman taşı akarsuyun ortasına attığımda akıntıyı biraz olsun kesmişti.

Nefes nefese kalmış hâlde suya doğru bir adım attım. İlk adımda çok derin olmadığını düşünürken bir adım daha attığımda diz kapaklarıma çıkmıştı. Neyse ki eni çok geniş değildi de attığım taşa ulaşabilmiştim. En derin olduğu yerinde taşın üzerine çıkmama rağmen su dizlerimden yukarı tırmanıyordu. Derin bir soluk alıp karşıya sıçradığımda sol ayağım kaymasına engel olamadım. Fakat ellerimi çimlere geçirip dengemi sağladım. Ve nihayet karşıya geçmiştim. Soluk soğuğa yere uzandım. Gökyüzü kasvetli bir griye bulanmış, onu resmeden kişi bu defa bizi karanlığa boğmuştu.

Amir düşünce gözlerimin önüne, boynumdaki pusulaya dokundum. Yattığım yerden tepemdeki ağacın dallarını izleyerek hayale dalmıştım.

Aşkı kumdan bir imparatorluktu içimde, gözlerinde kopan her fırtınada dağılmıştı parçaları. Bunları düşünürken altında uzandığım ağacın dallarından birine kare bir kutu tutuşturulmuş olduğunu gördüm. Bakmak için ayağa kalktığımda beyaz kutu yanıp sönmeye başladı. Kaşlarımı çatarak dikkatimi vermiştim ki içinden püskürtülen ilaçla öksürerek geriye doğru kaçtım.

Nefes aldıkça genzime dolan garip koku bakışlarımı bulanıklaştırdı. Uyuşan beynimle dizlerim çözüldü ve olduğum yere çöktüm. Başım ağacın gövdesine yaslandığında gözlerim kapanmıştı.

Birbirine yapışmış olduğunu zannettiğim gözlerim aralanmaya başladı ve yüzüme düşen kar tanesiyle yutkundum. Sırtım ve belim uyuşmuş olduğundan yüzümü buruşturarak doğrulmaya çalıştığımda parmaklarım karların içine batmış, derimde soğuğun bıraktığı yanma hissi oluşmuştu.

Üzerimi silkip ayağa kalktım ama kayıp düştüm. Neredeydim, bilmiyordum. Püskürtülen ilaçtan sonra sızmış olmalıydım. Bakışlarım yavaştan netleşirken daha temkinli hâlde doğruldum bu defa.

Soğuk, etimden et koparırken dişlerim titreyerek ilerlemeye başladım. Ağaçlardan ve karanlıktan ötesi yoktu. Etraftan gelen uluma sesiyle irkilerek arkama bakıp kollarımı bedenime sardım. Saçlarımı şapkamın içine doldurduktan sonra hırkamın fermuarını yukarı çekip ilerledim.

Aradan ne kadar geçmişti, bilmiyordum. Milyonuncu kar tanesi üzerime inmiş, bense titremekten yürüyemez hâle gelmiştim. Tam her şey bitti derken ilerde, ormanın ortasında bir ışığın karanlığı yırtarak yandığını gördüm.

Başka şansım yoktu, oraya doğru yürüdüm. Işığın kaynağına geldiğimde ne yapacağımı düşünüyordum. Eski tip bir sokak lambasıydı bu. Ani bir dürtüyle lambanın önünde diz çöktüm. Üşüyen avuçlarıma aldırmadan yeri kazmaya başladığımda bir yandan da etrafıma göz atıyordum.

Karla karışık toprak parçaları tırnaklarımın arasına dolarken sıcak toprağa ulaşıncaya kadar kazmaya devam ettim. Nihayet kuru toprak bulduğumda oradan ayrılıp ağaçların dibindeki odunlara ilerledim. Çizilen elimden damlayan kan, karın üzerine düşünce uzaktan bir uluma esti kulağıma. Tehlikeyi sezerek hızlı davrandım.

Odunların altından çıkardığım nemsiz çalı çırpıyla iki taş alıp lambanın dibine gittim. İki taşı birbirine sürttüğümde kıvılcım tutuşacak gibi oldu. Hevesle yeniden çarptığımda ikinci denemem de başarısızlıkla sonuçlandı.

Uluma sesleri gökyüzünü delecek kadar korkunçtu. Korku can damarıma sokulurken ellerimin titremesine aldırmadan soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Taşları umutla bir kez daha birbirine sürttüğümde sonuç bu sefer istediğim gibiydi. Çıkan kıvılcımla odunları tutuşturdum.

Onları ateş büyümeden toprağa yerleştirdim. Yakınlarda bir nefes alma sesi işittim. Daha çok bir yırtıcıya ait gibiydi. Kafamı kaldırdığımda harlanan ateşin aydınlattığı kurdun mavi gözleri hemen karşımda parıldıyordu.

Titreyen ışığın gölgesinde dikleşen tüylerine ve dışarıya sarkıttığı diline baktım. Pençeleri oldukça iriydi, iki ayağının üzerine kalksa boyu benim kadardı. Kırçıllanmış tüyleri rüzgârla canlanırken bana bakmaya devam etti.

Korku bedenimde hükmünü sürerken ateşe yaklaşamayacağını biliyordum. Fakat ateş söndüğünde saldıracaktı. Ağaçların arasından çıkan birkaç kurt daha karşımda belirince yutkundum.

Arkamdaki lambanın direğine sırtımı yaslayıp elime baktım, kanın sıcak sıcak elimden kayıp ateşe damladığını gördüm. Kanın kokusunu kilometrelerce öteden alarak buraya gelmiş olmalıydılar. Kapüşonlunun kolunu yaramın üzerine çekip beklemeye koyulmuşken gözlerimi etrafta gezdiriyordum.

Ateşten uzaklaştığım an üzerime çullanacaklardı. Kuvvetli bir rüzgâr esti, ateşi söndürecek gibi olduğunda kurtların hırladığını işittim. Ateşi çaresizlikle yelledim ve ateş canlandı.

O an benim arka tarafımda bir hareketlenme hissettim. Beyaz, oldukça görkemli bir atla karşılaştım. Umutlarım saçlarıma yağan kar taneleri kadar çoğalırken karların ortasındaki atın yelesine baktım. Kurtuluşum olabilir miydi?

Yeniden önüme dönüp toprağı eşelemeye devam ettim. Kanım toprağa her karıştığında kurtlar bana bir adım daha yaklaşıyordu. Nihayet bir avuç ota değen parmaklarım onları kavrayınca zaman kaybetmeden söktüm. Kökleriyle ellerimde sallanan otları havada salladığımda atın gözleri oraya kaydı.

"Hadi, gel buraya oğlum!" dediğimde at kişnedi ve gözleri yeniden elimdeki otu buldu.

At yavaş yavaş bana yaklaşırken ben bir elimle otu sallıyor, diğer elimle de sönmeye duran ateşi yelliyordum. Kuruyan dudaklarım çatlamış, yarık yarık olmuştu. Kalbim kurumuş gibiydi, o kadar ki atışını bile duyamıyordum. Kurtlarla aramdaki mesafe bir metreden daha aza inecekken at eğilerek elimdeki otu yemeye başladı.

Kurtulma şansımın yelesini okşayarak ellerimi yere yapıştırdım. Mavi gözlü olan ne yapacağımı anlamış gibi hırladığında diğeri ayın semada asılı olduğu gecede uludu. At çömelince fırsattan istifade üzerine bindim.

Yelelerinden sıkıca tuttum. Kurtlar hâlâ yaklaşamıyorlardı. Ayaklarımla yavaşça vurduğumda at şahlanmış ve koşmaya başlamıştı. Saçlarım rüzgârda uçuşurken avucumdaki kan atın beyaz yelelerinde can buluyordu.

Kurtlar arkamızdan uluyarak koşmaya başladıklarında mesafeyi açmıştık. Nefes nefese atın üstünde bir oturup bir kalkarken gördüğüm nehirden geçtik. Çifteleri suları etrafa sıçratmıştı ve ay ışığı üzerimize düşüyordu.

O an arkamı döndüğümde suyun öteki tarafındaki kırçıllı gri kurda baktım. Mavi gözleri geceyle lacivert olmuştu ve sivri dişlerinden sızan salyaları yere damlıyordu. Gözleri beni içine çekerken her şey durdu. Zihnim bilincimin elçiliğinde uyandığında göz kapaklarım aralanmıştı.

Bugün kaçıncı kez olduğunu bilmeyerek araladığım gözlerimi etrafımda gezdirdim. İrkilip kurtları aradığımda bir şey göremedim. Her şeyin bir sanrıdan ibaret olduğunu ağacın üstünde gördüğüm ilaç püskürten kutudan anladım.

Yakınımda bazı hışırtılar işittiğimde kafamı sağ tarafıma çevirdim. O beyaz at biraz ileride yerdeki otları yiyordu. Uyuşup kaldığım ağacın kenarından kalkıp ata doğru ilerledim. Yelesini okşamaya meylettiğimde benden kaçmadı. Onu yavaşça okşadım ve bugün belki de ilk defa gülümseyerek kafamı beyaz yelesine yasladım. "Sen benim hayatımı kurtardın," derken okşamaya devam ettim.

Binmem için eğildiğinde üzerine bindim ve birlikte güneye doğru yola çıktık. Yeterince vakit kaybetmiş olduğumu düşünüyordum. Atla yol daha hızlı akmaya başlamıştı. Yolda dizili olan arpa ile yonca bunlara işaretti demek ki.

Hava kararmaya yüz tutuncaya kadar atın üzerinde gittim. Nihayet taşın olduğu tepe gözüktüğünde zaferle ilerleyecektim ki bir ses duydum. Çaprazımda kalan bataklığın içinde bir kız çocuğunun debelendiğini görüp korkuyla kasıldım. Ağlayarak çıkmaya çalışıyordu fakat hareket ettikçe batıyordu. Gördüklerim karşısında yutkundum. Ayaklarımı kaldırıp gitmek üzere ata vuracaktım ki küçük kızın hıçkırığıyla elim atın yelesinde kaldı.

Geçmiş canlanarak gözümün önüme düştüğünde görüntüde ben vardım. Tıpkı onun gibi debeleniyordum. Hıçkırıklarına ara vermeden devam ederken vicdanım tokmağı masaya vurmuştu bile.

Zalim olamazdım, en azından onu kurtarıp yoluma öyle devam edebilirdim. Atın üstünden indim. Çamura bulanmış ellerinden ve koyu renk saçlarından yüzünü seçemiyordum. Yutkundum ve biraz yakınına gittim.

Saçlarındaki çamurları etrafına sıçratarak kafasını sağa sola çevirdiğinde yüzü ortaya çıktı.

Gözlerime düşen yüzle irkildim ve geri çekildim fakat kirpiklerimi kırpıştırınca başka bir kız çocuğu olduğunu gördüm. Atımın gittiğini fark etmemle homurdanarak bir ağaç gövdesi aradım.

Yakınlarda bulduğum oldukça sağlam görünen uzun sopayı ona doğru uzattım.

"Hadi gel," dediğimde cümlemi ikiletmedi ve ellerini sopaya sardı. Tüm gücümle onu çektim.

Ayakları toprakla buluştuğu esnada çevremde bir alarmın yankılanmasıyla gözlerim boş ağaçları buldu.

"Taşa ulaşabilenlerinizi kutluyorum, deneyimiz sona ermiştir." Duyduğum sesle olduğum yerde kalakaldım.

Mısralar dökülürken titrek mum ışığında kâğıda, kan vardı kelimelerin yazgısında. Kulak kabartmışken ruhun kanat çırpış sesine, etrafa sıçrayan tükenmezin her damlasında dizeler meydana geliyordu.

Kader çizgisi kuşanıp atılıyordu bir kadının alnına. Savunmasız bir gecede sıkılan tek el kurşunla yazılmıştı her şey aslında. Ölümdü bütün bunları bir hayata hâkim kılan. Dönüm olmazdı şiir kıtalarının arasında çünkü her satırda bir devrim geçiriyordu gelecek kararında.

Güneş ışınları ağaçların arasında kırılarak annemin saçlarında dans ediyordu. Bizim yazlığın arka bahçesindeki havuzda suyla oynuyorduk. Kuşlar ninni söyler gibi ötüyor, ağaçlar ise esen meltemin önünde el pençe divan duruyordu.

Her yerde adını bilmediğim çiçekler açmış, toprağın üzerini yele gibi örtmüştü. Gökyüzünde tüm azametiyle asılı duran güneş merhametli ışıklarıyla annemin yeşil harelerini yansıtıyordu bana.

Annemin göz bebeklerinin dibinde güneşin batan ışıkları kadar kızıl kıvılcımlar vardı. Bu kıvılcımlar o ışıkların toprağa saplandığı gibi annemin gözlerine saplanmıştı. Badem gözlerin etrafını çevreleyen çok sayıda kirpiği vardı ve ortaya çıkan muazzam görüntünün kavalyesi şefkat dolu gülümsemesiydi.

Anneme doğru ilerledim, su bedenimi hafiften titretse de durmadım. Annem elbiseleriyle girmişti suya. Üzerinde küçük kırmızı çiçekli krem rengi basma elbisesi vardı. Annemin ruhu kadar giyimi de nahifti.

'Büyüdüm, bak anne! Senin küçük kızın kocaman yetişkin bir genç kız oldu,' demek için hevesle ilerliyordum. Ancak büyük sayılmayacak havuz büyümeye, annemle aramızdaki mesafe açılmaya başladı.

Olduğum yerde durup eğilerek kendime baktım. Üstümde siyah bir elbise vardı ve saç uçlarımın değdiği su kana boyanmıştı. İrkilerek başımı kaldırdığımda kanlı ellerimi suda çırparak bana yüzmeye çalışan anneme atıldım.

Beyaz ellerinden dirseklerine kanlar sızıyordu bana her gelmek isteyişinde. Kömür renkli saçlarından kanlar kirli suya damlıyordu. Nefes nefese ilerlemeye çalıştım. Ama olmadı...

Çığlık attı suyun içinde boğulurken. "Ölüm burada, geldi!" dedi. Annemi aramak için suya daldım fakat kan kokan bu yerde annem yoktu. Gitmişti.

Sular çekilmeye başladığında gerçeklik algısı çarptı kurulan dünyanın üzerine. Güneş çekildi, ağaçlar kararadı ve duyumsadığım kan kokusunun yerini temiz hava aldı. Açık olduğunu zannettiğim göz kapaklarımı henüz aralamaya başladığımda sızıyla tekrar yumdum.

Beni rahat bırakmayan kâbusumu bugün üçüncü kez görüyordum. Çorak bir toprak gibi kuruyan dilimi çatlak dudaklarımda gezdirdim ve yutkundum. Boğazım kuru olduğundan jilet atılıyormuş gibi sızlamıştı. Ruhum çekilmişti, bedenimde dermana dair tek bir iz yoktu.

Her yerim sızlarken yavaşça doğruldum. Koridordan geçen askerlerin kapının altına yansıyan gölgelerini gördüm. Koridorda sebebini bilmediğim bir karmaşa vardı. Yatağında bağdaş kurmuş Ela'dan başka kimse gözüme çarpmadı. *Acaba bugün neler olacak,* diye düşünmeden edemedim.

Sarsak adımlarla banyoya yürüdüm, ışığı yakıp elimi yüzümü yıkadım. Dolaptan aldığım gri boğazlı badiyi giydikten sonra altına aynı renk eşofmanımı giydim.

"Dışarıda neler dönüyor?" Boğazım kuruduğu için soruyu sorarken sesim çatallaşmıştı.

"Bugün rozetlerimiz renklendirilecek," dedikten sonra sağ bileğini kaldırıp pusula dövmesini gösterdi.

Anladığım kadarıyla rozetlerimiz bileklerimizdeki dövmelerdi. Teşkilata alım konferansla sınırlı değildi ve girer girmez en büyük korkunuzla sınanıyordunuz. Çünkü *en güçlü asker, korkusuyla yüzleşebilendir* düşüncesi vardı.

O aşamadan geçtikten sonra ilk üç evreyi başarılı şekilde tamamlayanlar artık burada kalıcı oluyordu. Tabii rütbeyi evreler belirliyordu. Yedi evrenin yedisinde başarılı olan daha yüksek mevkilere getiriliyordu.

Ehvenişer üç aşamaydı ve hepsi bitmişti. İlki bedensel, ikincisi psikolojik, üçüncüsü ise hem beden hem zekâyla ilişkiliydi. Sınavlar incelikle tasarlanmıştı.

Bugün de ilk evre bittiğinden rozetlerimiz, yani dövmelerimiz renklendirilecekti. Düşüncelerimden ayakkabılarımın bağcıklarını bağlarken kopmuştum.

"Biz kahvaltı edene kadar ortalık biraz sakinleşir," derken Ela'ya göz kırpmıştım.

Şu anda kalabalığa girmek istemiyordum. Hem karnım oldukça açtı. Orta alanda bize Giray'ın katılmasıyla beraber kahvaltımızı en normal olacak şekilde yapmıştık. Sağlık bölümüne geçerken tahmin ettiğimiz gibi ortalık sakindi.

Listede ismi bulunmayan bir kız üzülerek kafasını bana çevirdi ve hoşnut olmayarak baştan aşağı süzdü. Gözlerimle anlatmak istediğimi anlamadığımdan kısa sürede gözümün önünden toz olmuştu.

Eğer Ehvenişerdeki üç aşamadan ikisini geçerseniz yıldızınızda bir üçgen boyanıyordu. Geçemezseniz diğer evrelerde başarılı olmak zorundaydınız. Olamazsanız üçüncü evrenin sonunda ölümle burun buruna geliyordunuz.

"Kayıtları ekrana yansıttılar, küçük kız için o kadar emeğini çöpe attın, Sert Kız," diyen Giray o konudaki zaafıma vakıf değildi.

"Öyle olması gerekiyormuş," dediğimde Can kapıdan içeriye girdi ve gamzelerini göstererek çektiği sandalyelerden birine oturdu. Elindeki cihazla Ela'ya yanına gelmesi için işaret verdi. Giray saçlarını karıştırırken sertçe görevliye bileğini uzattı. Gerilim tırmanırken sıkıntıyla ensemi kaşıdım.

"Başarını kutlamak için takım komutanın olarak renklendirmeni ben yapmak istiyorum." Dünya'nın söylediklerine karşılık gözlerimi devirdim. Zoraki gülümsememi yüzüme kondurup bir sandalye çektim. Masada adını bilmediğim, başka bir yerde görmediğim cihazlar mevcuttu. İnce uçlu olanı eline aldığında istemeyerek sağ bileğimi uzattım.

Pusulanın içine yerleştirilmiş yedi üçgenli yıldızı gülümseyerek okşadıktan sonra cihazı seçtiği yıldıza tuttu. Tenimde acı beklerken sadece iğne uçlu cihazdan çıkan beyaz ışığı görüyordum.

Birkaç dakika içinde küçük üçgen dolmuştu. Bileğimi bıraktığında dikkatle eğilip inceledim. Soluk beyaz bir boya için mi o kadar acı çekmiştim?

"Karanlıkta parlıyor," dediğinde Dünya, ilk başta anlamasam da rozetten bahsettiğini fark ettim. "Tıpkı senin gibi."

Ettiği iltifatı kuru bir teşekkürle geçiştirirken çoktan ayaklanmıştım. Giray işi bitmesine rağmen kollarını göğsünde bağlamış, Can ile Ela'yı seyrediyordu.

Kibar olmayarak omzunu dürttüğümde kahveleri yüzüme düştü. Kaşlarımla hadi işareti yaparken Dünya'nın beni daha fazla seyretmesine tahammül edemeyeceğimi biliyordum. Mesajımı almış gibi ayaklandığında sağlık bölümünün çıkışına ilerledik.

Ancak birkaç adım atabildik çünkü Dünya önümüze çıkmıştı.

"Eğer isterseniz akşamüzeri Giray'la seni karşı kanatta ağırlamak isterim," dediğinde şaşırmadım desem yalan olurdu.

Aklı sıra benim başarımı kullanarak bana yaklaşmaya çalışıyordu. Yine de bizim diğer tarafa geçebilmemiz bir avantajdı. Bu yüzden davetini olumlu karşıladım.

Surları denize gömülü bu teşkilatın karşı kanadına geçmek adına ikinci girişimimdi. Bu defa yüzümü örten ya da bedenimi koruyan herhangi bir kıyafet yoktu. Yorgundum, yaşadıklarımın kırbacı yüzüme ineli uzun olmamıştı. Sızısı dinmeden yüzüme ifadesizlik maskesini takmıştım.

Sabrımın sınırlarında gezinen her şeyin arasında bugün gördüğüm rüya da vardı. Annemin kanın içine gömülürken attığı o çığlık hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Üzerinden geçtiğimiz ürpertici köprünün dibindeki kayalıklarına savurmak isterdim düşüncelerimi. Çünkü kafamı omuzlarımın üzerinde taşımak zor gelmeye başlamıştı.

İçimde yazılan öyküde ana karakterdim ve bu kurguda çok kan döküleceğe benziyordu. Duş aldıktan sonra uzanıp uyumaya çalışmıştım. Zorlamalarımın sonunda iki saatlik uykuyla duruyordum.

Şiddetini kesmeyen yağmur camları dövüyor, gökte büyük bir kasırga çığlık atıp duruyordu. Geçen seferki mavi ışığı yeniden gördüğümde sıkıntıyla yanımdaki Giray'a baktım.

"Umarım buraya gelmekle iyi yapıyoruzdur," diyen Giray kararsızca gözlerini yüzümde dolaştırdı.

O da zayıflamıştı, üzerindeki eşofmanın ipini sıkmıştı ve çıkık elmacık kemikleri sönmüştü.

"Ben de öyle olmasını ümit ediyorum," dedim umutla Giray'a.

Askerlerden biri düğmeye bastı ve asansör hareketlendi. O an cam kabinden dışarıya baktım. Denizin ürkütücü görüntüsü bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ile şiddetlenmişti. Üzerimdeki siyah kapüşonlunun şapkasını başıma geçirdiğimde saçlarımı göğsümün üzerine aldım.

Titreyen ellerimi ceplerime sokup çok da emin olmayarak geriye doğru yaslandım. Giray üzerindeki gri sweatshirt'ün yakasını düzeltip hafifçe

arkasını dönerek hâlime baktı. Kahve çekirdeklerinin içerisinde endişenin telveleri vardı.

Falımızda hiç de iyi şeyler çıkmamıştı belli ki. İç çektiğim esnada asansörden inmiştik. Aynaların boy gösterdiği koridor boyunca kendi aksime bakmaktan çekinerek yürüdüm. Zira görünenler bir süre sonra birbiri içine girip gerçeği yansıtmıyordu.

Loş ışıkla aydınlatılan koridorun sonundaki siyah kapının önünde durduğumuzda askerlerden biri kapıyı tıklattı. Diğer iki görevli arkamıza geçtiğinde boş gözlerle kapının açılmasını bekliyordum.

"Demek yıldızlı oyuncumuz geldi," diyerek boynuma atlayan Duru cıvıl cıvıldı.

İğrenme hissi derimden başlayıp tüm vücuduma yayıldığında hasar almamak adına geri çekilmesini bekledim. Zayıf bedeni üzerimden çekildiğinde ortamı inceleme fırsatım oldu.

Ufuk çizgisi buradan geçiyordu sanki. Yerle göğü birleştiren hassas noktanın enfes görüntüsü içeriyi süslüyordu. Yağmur hızını kesmeden yağarken güneşin kanlı kızıl ışıkları kolaçan ediyordu gökyüzünü. Hava kararmaya yüz tutmuştu fakat güneş karanlığa fırsat vermemek için direniyordu.

Siyah duvarların sardığı loş ortama tezat kenarda Amerikan mutfak vardı ve tezgâhın bittiği noktada bar sandalyeleri bulunuyordu. Az ilerideki koltukların kadife yüzeyleri ise iç gıdıklayıcı gözüküyordu. Şöminede harlanan ateşe iki odun atılmasıyla salonun ortasında duran dekor amaçlı üst üste dizilmiş odunlara baktım. Orta sehpadaki kokulu mumların ortamı ısıtmıştı.

Sonra onu gördüm. Pencereye arkası dönük şekilde oturmuş elinde tuttuğu bir taşa şekil veriyordu. Üzerindeki oduncu gömleğine dudaklarımı ezerek baktım. Saçlarından birkaç tutam dalgalanarak sıyrılıp pürüzsüz alnına düşmüştü. İç geçirerek çıplak ayaklarına kadar inceledim karşımdaki yapıtı. *Sen ihanetsin adam, sen insanın kendine yapacağı en büyük ihanetsin!*

Duru ile Doğa keskin ışığın aydınlattığı beyaz lake dolaplarla kaplı mutfakta atıştırmalık bir şeyler hazırlıyordu. Etka kulaklıkları kulağında, elleri ceplerinde camdan dışarıyı seyrediyordu. Kutsal şöminenin önüne bağdaş kurmuş eli yüzünde Amir'e bakıyordu.

Tunç, yeni fark ettiğim bilardo masasındaki toplarla uğraşıyordu. Yanına giden Giray'la erkeksi hareketle selamlaşmıştı. Dünya mı? O da şu an ağzımın içine bakıyordu kendisiyle ilgileneyim diye. Eli elimi kavradığında ben çekemeden sımsıkı yakaladı. Yatışan sinirlerimin alevlenmesine müsaade etmemeye çalışsam da gözleri bendeyken elindeki taşa bezi sürten Amir hiç yardımcı olmuyordu.

Birleşen ellerimize gözleri kaydığında eziyet sayılabilecek baskıyla taşa bezi sürtüyordu. Mutfağa ilerlediğimizde Doğa sımsıcak gülümseyerek bize baktı. Abisine sevgi dolu öpücük atıp üst dolaplardan çıkardığı beyaz porselen tabağı ışıltılı tezgâha bıraktı. Saçlarını balıksırtı örmüştü. Yüzüne düşen bebek tüylerine üfleyip eline taktığı kırmızı fırın eldiveniyle fırının kapağını araladı.

Çıkardığı fırın tepsisindeki kabağa baktığımda anlamlandıramadım. Çekmeceden çıkardığı ıspatulayla tepsideki tatlıyı tabağa yerleştirdi. Üzerine serpiştirdiği tarçınla sunumuna estetik kattı. Tabağı önüme bıraktığında ışıklar tabağa dolmuştu. "Rafine edilmemiş şeker ve biraz da agave şurubuyla sana tatlı yaptım," dediğinde kirpiklerimi kırpıştırmadan edemedim.

Benim için yaptığı bu incelikte abisinin bana ilgi duymasının etkisi büyüktü. Fakat yine de etkilenmeden edememiştim. Terlemeye başlayan elimi avucundan çekmeye çalıştığımda Dünya çenesini kasarak sinirle parmaklarını elimden ayırdı.

Yanımızdan uzaklaşmasına anlam veremezken bar sandalyelerinden birini çekip oturdum. Sürahiden kendime bir bardak su doldurup içtiğim esnada bana bakmakta olan Doğa'ya çevirdim bakışlarımı.

"Abimi daha önce bir kadına bu kadar adanmışlıkla bakarken yakalamamıştım," dediğinde elindeki çikolata dolu kavanozdan aldığı çikolataları sunum tabağına diziyordu.

"Eğer ona karşı bu kadar hırçın davranırsan yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum," deyip en üstteki sütlü olanı düzeltti.

Kaşlarım çatıldığında elimdeki boş bardağı simli tezgâha yavaş olmayacak şekilde bıraktım. "Ne demek istiyorsun?" diye sorduğumda bilmiş bir tavırla kavanozu açık raflara bırakıp önüme geldi ve yüzüme doğru eğildi. Sır veriyormuş gibiydi.

"Kulaklarını tilki gibi nasıl diktiğini görmüyor musun, Mislina? Eğer onun sana karşı duygularını kabul etmezsen öfkesini üzerinden esirgemekle kalmayıp seni bırakmayacaktır," dediğinde dişlerimi sıkarak omzumun üzerin bilardo masasında oynayan Dünya'ya baktım.

Kısık bakışları sarı topu nişan almıştı. Büyük bir profesyonellikle topa ıstakayı çarptığında kaçınılmaz sonuna baktım. Deliğe giren topla beraber geyik yapıp gülüştüklerinde gözlerim Amir'e kaydı ancak yerinde değildi.

Geldiklerini yeni gördüğüm Can ile Ela kiremit renkli koltuğa oturmuş karşılarındaki Kutsal ve Etka'yla konuşuyorlardı. Önüme dönecekken Duru ve Doğa'nın mutfakta bir şeylerle uğraştıklarını fark edip kafamı eğdim. Özenle kesilmiş kabaklar nefsimi kabartırken dudak büktüm.

"İştah acıcı gözüküyorlar," deyip yanıma oturan kişiye irkilerek baktım.

Gömleğinin birkaç iliği boştayken bir eli dağınık saçlarındaydı. Çürük vişne rengine dönmüş dudakları ağzımda tükürük birikmesine sebep olurken mutfaktaki kızlar gülüşerek servis yapmaya başladı. Yalnızlığımızdan faydalanıp bakışlarımı gözlerine kaldırdığımda kirpiklerim de tıpkı içim gibi titremişti.

Koyulaşan göz bebekleri lacivertle dalgalanırken elmacıklarına düşen saçlarının gölgesiyle dişlerimi sıktım ve doğrulacakken iri eli bileğimi sardı. Başparmağı avuç içimi okşadığında arkamı dönüp görüp görmediklerini kontrol ettim, neyse ki herkes kendi hâlindeydi.

"Şansını zorluyorsun, yönünü kaybeden küçük kız," diyerek yüzüme doğru eğildiğinde göz bebeklerim büyüdü ve geriye çekildim.

"Kozandan daha dün çıkmışken, kanatların gökyüzümde yeni yeni süzülürken onları kırmak istemiyorum." Bunları söylerken avucumu okşamaya devam ediyordu.

"Sen benim kanatlarıma ulaşamayacak kadar aşağıdasın," deyip elimi sinirle avucundan çektim.

"Bu yüzden mi ruhun gözlerime kanat çırpıyor, Mislina?"

Bozguna uğramış hâlde sandalyeden indim ve cevap veremeden yanından ayrılarak Ela'nın olduğu koltuğa oturdum. Arkama bakmaya cesaret edemezken Kutsal'ın şüpheyle yoğrulmuş bakışları önce arkamda kalan mutfağa sonra da gerginlikle koltuğa tünemiş bana kaydı.

Onun gözlerini umursamayarak ateşi yavaş yavaş sönmeye yüz tutan şömineye baktım. Gözlerine içtenlikle baktığımı ne zaman sezmişti, bilmiyordum. Yakalanmanın verdiği hisle sıkıntıyla dudaklarımı kemirdiğimde isminin geçmesiyle dikkatimi sohbete verdim.

"Safirin içerisine ruh üflüyor sanki," diyen Can sevgiyle Ela'nın alnını dudaklarını bastırdı. Eliyle onu kendine çekerken devam etti. "Ne söylenir ki, hünerli adam."

"Benim için bir gerdanlık tasarlayacağını söyledi fakat safirden değil elmastan yapacakmış," diyen Kutsal'ın yüzüne dikkatle baktığımda küçük bandajının burnunda durduğunu fark ettim.

"Ruh, değerli taşların içinde değil bence. Ruh, kulağa değen müziğin ritmindedir," diyen Etka tıpkı bir beyefendi gibi gülümseyerek geriye yaslandı.

Gözleri bana değdiğinde ona baktığımı fark etmesini umursamadan inceledim onu. Tılsımlı bir adamdı ve gizemi insanı meraka sürüklüyordu. Sakladığı sırları vardı saçının gölgelediği gözlerin ardında. İç çektiğim esnada Dünya yanıma oturdu ve elini yayvanca koltuğun başlığına koydu.

"Amir senin içinde bir hediye tasarlar, tabii istersen," dediğinde Dünya'ya bakmadan karşımdaki berjerde oturan Amir'e gözlerimi değdirdim.

Kimsenin bilmediği en ücra köşede denizlerin ve göklerin içerisine doluştuğu paha biçilemez bir taştı onun gözleri. Hangi ışıltı yeterdi benim nazarımda ya da kirpiklerinin ardında gördüğüm gökyüzünün yanında hangi değer gerçekti? Bu gözler ruhumun mihracına sirayet etmişti, tek bir parlaklık alamazdı onu benden.

"Mislina, senin tatlından da bir çatal alabilir miyim?" diyen Giray'a ters ters baktım.

Islak kekten üç dilim yemiş, üstüne cips ve kolanın dibine vurmuştu. Ağzına attığı çilekli tartın parçaları yüzüme sıçrarken utanmadan bir de soruyordu. Elimle yüzümü silerken beğendiğimi itiraf etmekte zorlandığım tatlıyı Şebek'e doğru uzattım. Besiye çekilmiş camışlar gibi yiyip durmuştu tüm gece. Fakat dikkatimden kaçmayan şey bunu Can ve Ela'ya bakarak yapmış olmasıydı.

Dünya ilgisini üzerimden çekmemiş, taze sıkılmış portakal suyunu önüme koymuştu. Dilimi ıslatmak için bardağa uzandığımda Amir dudaklarındaki çikolatayı yalıyordu. Ferahlatıcı portakal tadı dudaklarımdan sızdığında rahatlayarak geri yaslandım. Yanımdaki şapırtı sesiyle kafamı koltuğun tepesine tüneyen Giray'a çevirdim.

"Doy Giray artık, zahmet olacak ama doy." Bunları söylerken tabağı elinden çekmiş ortadaki sehpaya bırakmıştım.

"Cesaretin ve güzelliğin tüm teşkilatta efsane oldu." Tepemizde dikilen Tunç sözlerinin ardından dudağına götürdüğü kırmızı şaraptan bir yudum aldı.

İşveli bakışlarına gözlerimi devirdim. Kapüşonlunun önünü açıp saçlarımı geriye attığımda Kutsal bilenerek beni inceliyordu. Cebimdeki lastikle onları atkuyruğu yapıp toparladım.

"Ela'ya bakıcılık yapmak seni ne yoruyordur, kim bilir?" Kutsal bunu sorarken yerde oturmuş, koltuktaki Etka'nın dizlerine başını yerleştirmişti.

"Yorulmuyorum," dediğimde sesim tok ve net çıkmıştı. "Fakat artık gitsek iyi olur çünkü psikoloğumla görüşmem var."

Aradan fazla geçmeden karşı kanattan ayrılmış, odalarımızın bulunduğu kanada geçmiştik. Giray ile Ela odalarına geçerken bana eşlik etmekte ısrarcı olan Dünya'ya döndüm. Kızıl gözlerini üzerime diktiğinde boş gözlerle bakmakla yetindim.

"Kendine dikkat et, Mislina. Umarım hep bu kadar başarılı olursun," dediğinde beni gerçekten düşünüyor olduğunu gözlerinde yakaladığım ifadeden görebiliyordum.

"Bundan sonra kendime daha fazla dikkat edeceğime emin olabilirsin." Cümlemi bitirip belirli belirsiz tebessüm ettikten sonra gözden kayboldu.

Odasının önünde durduğum psikoloğumun aralık kapısına baktığımda kaşlarım çatıldı. Elimi kulpa atıp iteceğim esnada duyduğum cümle beni olduğum yere sabitledi.

"Sen Mislina'nın yakınısın sonuçta, Amina." Doktor Victor'un kurduğu cümleyle alnım kırıştı.

Neler döndüğünü anlayamamanın vermiş olduğu telaşla kapıyı araladığımda önce Amina tedirgin bir ifadeyle yüzüme baktı. Psikolog Victor ise elleri cebinde masasına yaslanmıştı ve beni karşısında gördüğüne sevinmiş benzemiyordu.

Victor ve Amina arasındaki yakınlığın sebebini anlayamazken sinirle burnumdan soluyarak odanın ortasına kadar yürüdüm. Bilmiyordum, kahretsin ki bu cehennemde hiçbir şeyden haberim yoktu.

Sonu üç noktalı cümleler, anlamını çözemediğim değindirmeler ve bir de sebebini anlayamadığım yandaşlıklar vardı. Aklıma ilk geleni sordum, bir yerden başlamak gerekiyordu nihayetinde.

"Ben kimin yakınıymışım?" diye yükselerek sordum bana tedirginlikle bakan gözlerin sahibine.

İkisinden de ses gelmediğinde sorumu yineledim.

"Ben kimin yakınıymışım?" Gözlerim Amina ve Victor arasında mekik dokuyordu.

Amina yeşil gözlerine siyah sürme çekmişti. Yaptığı bu küçük dokunuş ona o kadar yakışmıştı ki bir an ne sorduğumu unuttum. Annemin görüntüsü rüyam yüzünden daha tazeydi zihnimde, bu sebepten olsa gerek bu kadının benzerliği gözlerimi tırmalamıştı. Suratımı ekşitip bakışlarımı kaçıracakken konuştu.

"Ben babanın yakın arkadaşı olduğumdan dolayı Victor seninle daha iyi iletişim kurabileceğimi düşündü. Bunun için bana öyle söyledi." Konuşurken telaşlanmıştı. Hızla kapıya ilerledi ve sonra yeniden bize döndü.

"Yapacak çok işim var, sizi yalnız bırakayım," diyerek Victor'a tebessüm edip bana ikinci kez bakmadan kapıyı kapattı.

Doktorumun karşısındaki kadife berjere oturduğumda Amina'nın söylediklerini düşünüyordum. Babam içerdeki kişilerle iş birliği yapıyordu demek. Peki, bana bundan neden bahsetmemişti?

Amina güvenilecek sayılı insanlardan biriydi. Fakat anneme bu kadar benzeyen bir kadınla babamı yan yana düşünemiyordum. Muhtemelen acı verici olmuştur.

"Amina'nın babamın yakın arkadaşı olduğunu bildiğine göre içerdeki köstebeklerden birisi de sensin." Tüm bunları söylerken doktorumun gözlerine emin bir ifadeyle bakıyordum.

"Bunu tahmin ettiğimizden daha erken öğrendin. Ve evet, onlardan biri de benim," diyerek saman yapraklı ajandasını aralamış, her zaman olduğu gibi masanın üzerine yerleştirmişti.

Bütün bunları rastlantı eseri duymuştum. Peki, normalde ne zaman öğrenmemi istiyorlardı? Ya da planlanan şeyler nelerdi? Planın ana merkezinde olmama rağmen bunlardan bihaberdim.

Sinir yavaş yavaş vücudumda volta atmaya başladığında durdum. Öğrenmek için sabırla susmalı ve beklemeliydim.

"Peki, neden bana yardım etmek istiyorsun?" dediğimde Victor baklava desenli kahverengi süveterini düzeltti. Kahverengi kırçıllı kemik gözlüğü ise ona nostaljik bir hava katmıştı.

"Ben de Amina'nın arkadaşı olduğum için bunu yapıyorum."

Verdiği cevap beni tatmin etmezken kısık bakışlarla hafif şekilde öne eğildim. Kanlandığına emin olduğum gözlerim sızlamaya başlamışlardı bile. Uykusuzluğumun sonu bir türlü gelmiyordu.

"Yani bana yardım etmenin başka sebebi yok," diyerek elimle kendimi işaret ettim. "Doğru mu anladım?" Sözlerimi bitirdiğimde soğuk şekilde gülüp geriye yaslandım.

Yine ve yine bilmediğim bir sürü kör nokta vardı ve karşımdaki doksanlardan fırlamış gibi duran bu adamın ağzından kerpetenle laf alabilirdim.

"Herkesin kendine göre gerekçeleri vardır, Mislina. Bunu zamanı gelince öğrenirsin," dediğinde kalçasını masasına yaslayıp bana yakın mesafede durdu. "Evet, senin soruların bittiğine göre sanırım benimkilere geçebiliriz."

Gözlerimi devirerek kafamı geriye yasladım. Bir kez olsun kesintisiz, huzurlu bir uyku istiyordum. Gözlerimi geceden sabaha aralamadan uyumak ve dinlenmek... Çünkü gücümün yavaş yavaş dizlerimden aşağıya kaydığını, boşaldığını hissediyordum.

"Mislina, zekâ oyununda neden duygusallığa yenildin?" dediğinde sormuş olduğu soruyla gözlerimi araladım.

"Kurtarmam gereken birisi vardı, onu oradan çıkarmam gerekiyordu," dediğimde çamurun içinde debelenen kız çocuğu yeniden gözlerimin önüne geldi. Korkmuştu ve ağlıyordu.

"Sen bunu yaparken başka bir şeyi amaçlıyordun," dedi Victor.

Sesi tok ve kendinden emin çıkmıştı. İçimi okuyabileceği tedirginliğiyle kaykıldığım koltukta toparlanarak daha dikleştim. Yüz hatlarım gerilerek sertleşmiş, savunma mekanizmamın dişlileri dönmeye başlamıştı.

"Sen çamura saplanmış o çocuktan daha çok korkmuş gibiydin," deyip bana yaklaşarak gözlüklerini çıkardı. Gözleri bir virüs tarayıcısı gibi üzerimde dolaşmaya başladığında dişlerimi sıktım.

"Ben sadece o çocuğun çamurun içinde kalmasından korktum, bu gayet doğal değil mi?"

Söylediklerime alayla gülerek benden uzaklaştığında gözleri camdan dışarıdaydı. Kendinden emin tavrı o kadar kırılmaz duruyordu ki pekâlâ ona yalan söylediğimi biliyordu.

"Yalan söylüyorsun, bir insan ancak kendisi için bu kadar korkabilir. O an kendini o çocuğun durumu ile bağdaştıracağın ne yaşadın?"

Yakalanmanın vermiş olduğu hissiyatla ayağa kalkıp odadan çıkmak istedim. Kimsenin ruhumu çırılçıplak görmesini istemiyordum. Sulanan gözlerimle terleyen avuçlarıma baktım.

O anlara dönmeyi hiç istemiyordum fakat içimden bir ses Victor'un yardım edebileceğini fısıldıyordu. Sonuçta babamla iş birliği içindeydi, bana zararı dokunmayabilirdi. Dilimi kuruyan dudaklarımda dolandırdığım esnada sürahiden doldurduğu suyu bana uzattı.

Bir yudum su alıp başladım geçmişimden bir parça koparıp dillendirmeye.

"Ben henüz küçükken, yani annem ölmeden önce biz her baharda babamın ormanlığa bakan yazlığına giderdik. Oradaki uçsuz bucaksız yeşillik annemin gözlerinde gömülüydü. Babam annemi o yazlığın arkasına defnetti... Her neyse, biz o yazlığa her gittiğimizde annemle oynardık."

Gözümden damlayan yaş çenemden sızıp elimdeki su bardağına düştüğünde çalkalanan suya boş boş baktım. Kendimle ilgili ayrıntıları anlatmayı pek sevmiyordum, bakıldığında anlaşılmayı seven insanlardandım. Ne yazık ki ne kimse tarafından anlaşılmıştım ne de kimse anlamak için gözlerime bakmıştı.

"Babam, annem öldükten sonra yalnızca bir kez o yazlığa gitti. Annemin canı benim gözlerimin önünde alınmıştı ve soğuyan bedeni yine gözlerimin şahitliğinde toprağa verildi." Hırsla sildim sol gözümden sızan damlayı.

Burnumu çektim. "Çocuk aklı işte, ormana kaçtım ve saklanmak için bir yer aradım. O gün saklandığım şey annem değil, annemin yokluğuydu. Sonra bir bataklığa battım ve hava kararıncaya kadar kimse yokluğumu fark etmedi." Elimdeki bardağı sehpaya bırakıp yine sehpada duran

peçetelerden birini aldım. Gözlerimi silerken devam ettim. "Zekâ oyununda gördüğüm kızın çırpınışları da tıpkı benimkilere benziyordu."

Doktor Victor sözlerim bittiğinde elindeki deftere yazdığı notların sonuna nokta koyup kafasını kaldırdı. Profesyonel ifadesinde sarsılma belirtisi olmasa da açık yeşil gözlerindeki sıcaklık üzüldüğünün göstergesiydi. Boğazımdaki batma hissi ağırlaşmıştı ve neredeyse hıçkırığım dudaklarımın arasından firar edecekti. Tedirginlikle elimi ağzıma kapatıp nemlenen gözlerime aldırmadan bekledim. İçimin ve beynimin aynı anda sustuğu nadir anlardan birini yaşıyordum.

"Sen bu gibi şeylerin kâbuslarını gördüğün için mi uyuyamıyorsun?" diyen doktora baktığımda kaşlarım çatıldı. Bu kadarı da fazlaydı.

"Uyuyamadığımı nereden biliyorsun?" Sinirle atılmış, kendimi ele vermiştim. Teri kurumayan ellerimi eşofmanıma siliyordum bu sırada.

"Uyku problemi çeken bir insan göz kontağı kurarken zorlanır. Bedendeki hareket koordinasyonu bozulur. Örnek verecek olursak, senin gibi terleyen avuçlarını dizlerine siler." Kalemiyle dizlerimin üzerinde titreyen ellerimi işaret etti.

Sıkıntıyla enseme yapışmış saçlarımı geriye atarak kapüşonluyu üzerimden sıyırıp çıkardım. Başımın ortadan ikiye ayrılacakmış gibi ağrıması bir tarafa dursun gözlerim bulanık görmeye başlamıştı. Vücut direncimin ibresi düşmeye başlıyordu.

"Belki uykusuz kaldığım konusunda haklı olabilirsin ancak ben kâbus gördüğüm için uykusuz kalmıyorum," dediğimde daha yeni su içmeme rağmen boğazım kurumuş, sesim çatallaşmıştı.

"Aydınlat o zaman beni, Mislina," diyerek ellerini göğsünde bağladı Victor.

Sehpaya bıraktığım bardaktan büyük bir yudum aldım. Bugün eteklerimde ne var ne yok dökmüştüm nasıl olsa.

"Bazen uyanıkken bazen uyuyorken ya da bir şeyler düşünüyorken büyük resmin bir parçası sanrılarımda canlanıyor." Sıkıntıyla yüzümü ekşittim ve cümlemi tamamladım. "Ve yaşadığım gün içinde o parça bir yere oturuyor."

Elimdeki cam bardakla oynamaya başladım. Gördüğüm her şey bir şekilde gerçekleşmişti. Bu neyin nesiydi? Neden şimdi nüksetmişti? Daha önce neden bu tür tuhaf olayları görmüyordum? Her şey bu cehenneme adımımı attığım gün olmuştu.

"Neye sahip olduğunun farkında mısın?" dedi Victor hafifçe eğilip göz teması kurmaya çalışırken.

Alayla güldüm. "Hiçbir şeye sahip değilim, diğerleri de değil. Biri beyin gücüyle elektronik aletleri çalıştırır. Diğerinin gözü bukalemun gibi renkten renge girer. Ya da gelecek gözlerinin önüne serilir falan filan," dedim kendimi inandırmaya çalışarak.

"Bunların hiçbirisine inanmıyorum. Bu safsatayla bizi özel olduğumuza inandırabileceklerini zannediyorlar. Ben sadece kâbus görüyorum, hepsi bu," dediğimde Victor gülümseyerek kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Seni buna inandırmak için kendimi yormayacağım. Bak, Mislina, sen her şeyi içinde yaşayan bir kızsın, senin dünyan göğüs kafesinin arkasında saklanıyor. İçinde başlayan her şey içinde biter. Eğer bunu yapabilirsen her şeyin daha kolay olduğunu göreceksin. Bir şeylere farklı anlamlar yüklemekten vazgeç, o sadece bir ormandı." Yüzüme doğru eğilerek "O annenle gittiğin orman değildi," dedi ve son noktayı koydu.

Üzerinden bir gece geçmesine rağmen doktorun söylediği her kelime beynimde dönmeye devam ediyordu. Uzattığı küçük şişedeki hapları uyku problemimin arttığı zamanlarda kullanmamı söylemişti. İçtiğim hap vücudumu gevşetmiş, gece boyunca aralıksız bir uyku çekmemi sağlamıştı.

Kendimi oldukça iyi hissediyordum, uzun zamandır böyle deliksiz uyumamıştım. Sabah olduğunda Ela ısrarla saçlarımı örmek istemişti, ben de nedense hayır diyememiştim. Saçımı sıkı bir balıksırtı ördüğünde yüzüm kabak gibi ortaya çıktı. Aynadaki aksime baktım, gözlerimdeki kızarıklık gitmiş, gözaltlarımdaki mor gölgeler solmuştu. Kan yürümüştü mimiklerime.

Kahvaltı ettikten sonra odalarımıza çekildiğimizde bir süre düşünme fırsatım oldu. Havanın ılıklığından faydalanarak terasa çıkıp denizi seyrettim. Babamı da aklımın süzgecinden geçirmiş, özlemle kavrulmuştum. İçeriye girdiğimde hava kararmaya yüz tutmuştu bile.

Şimdi ise aynanın karşısında kendime bakıyordum. Elimin hareketini algılayan cihaz su akıtmaya başladığında soğuk suyu yüzüme çarptım. Tenime nüfuz eden su gözeneklerimin içine sızarken cildimin uyandığını hissediyordum. İşim bitince banyodan çıkıp beni bekleyen Ela'nın yanına gittim.

"Neler oluyor?" diye sorduğumda yatağın üzerindeki sweat'imi atletimin üzerine geçiriyordum.

"Anons yapıldı, sahanlıkta toplanmamızı istiyorlar," dedi Ela sıkılgan ifadeyle.

Saçlarını tepeden topuz yapıp kâküllerini de tel tokayla tutturmuştu. Şirin gözüküyordu gerçekten. Beraber koridorda ilerlerken arkamızdan bir ses yükseldi.

"Hey, Mislina! Beni de bekleyin."

Arkamı döndüğümde bize yetişmeye çalışan Mine'yi gördüm. Mavi saçlarını ikiye ayırıp örmüş, uçlarına renkli bezler bağlamıştı. Soluk soluğa yanımızda durduğunda önce Ela'ya sonra da Mine'ye şöyle bir göz attım. İyiden iyiye futbol takımı kuruyordum sanki. Kaşlarımı kaldırarak sabır dedim kendi kendime: Buna da sabır!

"Sen nasılsın, ufaklık?" diye sorduğunda sağ yanımdaki Ela'nın yüzüne baktım.

Kaşlarını çatıp homurdanmakla yetindi, soruyu yanıtsız bıraktı. Hareketine güldüğüm esnada antrenman salonunun içinden geçiyorduk. Zaman zaman buraya geliyor, paslanmamak için çalışıyordum. Benim gibi bizim grupta olan herkes haftada bir veya iki kez buraya uğruyordu.

"Bir de *pati ver* de, tam olsun, Mine," diyerek sol yanımdaki Mine'nin yüzüne değdirdim gözlerimi. "O evcil hayvan değil."

Omuzunu silkip ağzındaki sakızı çevirdi, ağzında sakız değil de başka bir şey varmış gibi çiğniyordu. Yüzümü buruşturup gözlerimi ondan çektim.

"Sadece cana yakın davranmaya çalıştım," dedi ve eğilerek sessizce yanımda yürüyen Ela'ya baktı.

"Her neyse, bakalım bugün başımıza hangi füzeyi atacaklar. Zaten çukur olayından sonra üç gün sakız çiğneyemedim," dediğinde *acaba*, dedim kendi kendime *o kadar insanın içinde Giray'ın kadın versiyonunu nasıl bulabildim?*

Sessizliğimi koruyarak sahanlığa girdiğimde basamaklardan inerken kalabalığa baktım. Herkesin yüzündeki meraktan biraz da benim içimde vardı. Dilimi dudaklarımda gezdirip beklerken görevliler alana inmişti ve herkesi mizana uygun şekilde yerleştiriyorlardı.

Gören de dini bir tören düzenleniyor falan sanacaktı. Gerçi çok da gözle görülür bir fark yoktu, hepimiz iblisin önünde saygıyla bekliyorduk. Dünya, sensörlü kapılardan birinden girdiğinde duvarlarda asılı duran dijital ekranlar yanmaya başladı.

Dünya'nın üzerinde ince bir polar, altında ise siyah asker pantolonu vardı. Yüzünden eksik etmediği gülüşüyle azalan kalabalığa baktı. Her grupta elli kişi vardı. Üç evrenin sonunda birçok gencin katledildiğini düşündükçe ürperiyordum. Yok yere ölmüşlerdi. Gerçi bu caniler zaten zamanı geldiğinde kendilerinden olmayan herkesi öldüreceklerdi ama en azından o zamana kadar yaşayabilirlerdi diye düşünüyordum.

"Hepiniz kendinizden fazlasıyla taviz vererek bu seviyeye geldiniz. Bu-ler başarılarınızın devamını temenni ediyoruz." Bunları söylerken ben-göz teması kurmuştu. Homurdanarak bakışlarımı kaçırdım.

"Yedi evreden oluşan bu eleme sistemimizin ilki bitmiştir. Şimdi-bilmeniz gereken Tezahür evresinin gelecek hafta başlayacağıdır. Bu ara-yarım saat sonra kumsalda başlayacak eğlence sizi bekliyor!" Cümlesini bi-tirdiğinde onu alkışlayan insanların düştüğü gaflete karşılık gözlerimi de-virmeden edemedim.

Dünya'nın aynı kapıdan çıkmasının ardından çok geçmeden biz de yavaş yavaş dışarıya çıkarılmıştık. Gece ilerlemiş, deniz kenarında sayı-ateş yakılmıştı. Bazı küçük tabureli masalar denize daha fazla sokulmuş-Dalgalar denizi hafiften sürükledikçe su ayaklarınızı yalıyordu.

Uzak köşelerde yanan kütüklerin kokusu deniz kokusuyla birleş-rüzgârla savrularak insanın içine doluyordu. Teşkilattan gelen sivil giyimli birkaç üst düzey görevli aramıza sızmış, gitar çalıp şarkı söylüyordu. Ölüm-lerin üzerine kurulan bu eğlencede olmak beni mutsuz etmişti.

"Bugün çok durgunsun, Mislina." Dünya cümlesini bitirirken yanıma oturmuş, elindeki sıcak çikolatayı yudumlamıştı.

"Deneylerde başarısız olanlara ne yapıyorlar?" dediğimde ateşe bakmak-tan sulanan gözlerimi yüzüne çevirdim.

Dudağına yanaştırdığı teneke bardakla donakalırken "Neden bunları merak ediyorsun?" diye sordu. Ses tonu az önceki kadar sıcak değildi.

"Önce ben sordum," dedim kararlılıkla.

Gözleri ileriyi bulup kısılırken gerildiğini sezebiliyordum. Önümüzde yanmakta olan ateş harlanarak etrafa köz sıçratmaya başladığında irkildim ve oturur vaziyette geriye çekildim. Fakat asıl garip olan aynı kıvılcımların Dünya'nın kızıl harelerinde şahlanıyor olmasıydı.

Ateşe o şekilde nasıl dikkatli bakabiliyordu? Çünkü göz akı kuruyabilir ya da yanabilirdi.

"Bazıları toplama kampına gönderilir, bazıları tekrar bir şans verilmek üzere tetkik edilir." Kıvılcımlar koparan göz bebekleriyle bana baktı ve "Ba-zılarıysa yakılır," deyip cümlesini tamamladı.

Elimde tuttuğum demir kupa parmaklarımın arasından kaydığında içindeki sıcak süt kuma dökülmüştü. Dehşetle büyüyen gözlerimi kamufle etme gereği duymadan ürpererek karşımdaki adama baktım. Tutku oldu-ğunu varsaydığım duygusu bakışlarındaki derinliği artırmıştı. Hatta bir süre daha bakarsam gözlerimin tutuşacağını hissediyordum.

Gözlerimi ondan çekip ateşin hafif aydınlattığı yumuşak kumlara bak-tım. Yanlış düşünmemiştim. Tam da hissettiğim gibi bu yerin tüm kalele-

rinde Azrailler volta atıyordu. Sıcacık iki el yanağımı avuçladığında kafamı kaldırdım. Dünya gülümseyerek yüzümü okşamıştı. Bunu yapmaktan haz duyar gibi bir hâli vardı. Hızla yüzümü avuçları arasından çektim çünkü o ellerde binlerce hayatın ışığı söndürülmüştü.

"Ben istemeden veya haberim olmadan bana dokunmaya çalışma," dedim soğuk bir sesle ve geriye gitmek için hareketlendim.

Demirden olduğunu düşündüğüm parmaklarını koluma zamk gibi geçirirken yüzüme eğilerek "Seni içine atacağım ateş bu değil, merak etme," dedi.

Diğer elimle parmaklarını sökmeye çalışacağım sırada yanımıza gelen görevliyle eli kendiliğinden çözüldü. Kafasını kaldırıp gelen kişiye baktığında yavaşça yerinden doğrulup üstünü silkti. Son bir kez daha bana baktıktan sonra görevlinin arkasına takılıp birlikte görüş açımdan çıktılar.

Sızlayan kolumu elimle ovalarken etrafıma göz gezdirdim. Giray ve Tunç birkaç kızın yanına oturmuş gülerek sohbet ederken arada bir de ellerindeki biraları yudumluyorlardı. Doğa ve Duru ise gitar çalanlardan birinin yanında dans ediyorlardı.

Kutsal ile Etka ise denizin dibindeki masalardan birine oturmuş hareketli şekilde sohbet ediyordu. Ne konuştuklarını merak etsem de şu an bana dalaşmadıkları için sorun yoktu. Ben de etrafta dolaşmaya karar verdim.

Ayaklarım beni kimsenin olmadığı tenha bir yere doğru götürüyordu. Ay ışığı ile yıldızlar gökyüzünde ışık saçıyor, büyülü anları var ediyorlardı. Ayı ışığı denizin üzerinde dans etmeye başlamıştı. Mevsim gereği soğuk olduğunu varsaydığım denize girip iliklerime kadar titremek istedim.

Kolum bir kez daha sızladığında sinirle ovuşturdum. Dünya kaçamayacağım şekilde kafayı bana takmıştı. Gözlerinde gördüğüm o alev topları umuyordum ki ateşin yansıması olsun, aksi hâlde gördüğüm adam peşimi bırakmazdı.

Yüksek kayalıklar uçurumlara ev sahipliği yapıyordu. Ses ve gürültüden tamamen uzaklaştığımı anladığımda kayalıkların gölgesine doğru ilerledim ve bulduğum bir kuytulukta oturdum.

Derin nefes almak için göğsümü şişirdiğim sırada iri bir el ağzıma kapandı. Boğulmamak adına burnumdan nefes alıp çırpınmaya başladım. Yüzünü göremediğim yabancının sıcaklığı sırtımdaki rüzgârı kestiğinde debelenmeye devam ettim.

Bacaklarını benim bacaklarımın yanından uzatıp onları bana doladı. Burnunu enseme yasladığında soğuk teni içimi ürpertmişti. Boştaki eli beline sarıldığında göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu. Olduğum yerden hiç

ayrılmamam gerekiyordu. Gücüm tükenmeye meylettiğinde yabancı kollar arasında hareketsiz kaldım.

"Çok mu korktun, Mislina?" Amir olduğunu nasıl da anlayamamıştım!

Gülüşüyle titreyen göğsü sırtıma çarptığında içimdeki korku farklı duygularla yer değiştirmişti.

Elini sızlayan dudaklarımın üzerinden çektiğinde çenesini omzuma yasladı ve örgülerimle oynamaya başladı. Rahatlayarak kafamı istemeden de olsa geriye atarken aslında ne denli büyük bir tehlikenin kıyısında nefeslendiğimi biliyordum. Sinirle elini itmeye çalıştığımda eli göğüs kafesimin altındaki boşluğa gitti.

Acıyla yüzümü buruşturduğumda elinin üzerinde duran parmaklarıma eğilip baktım. Görüntü karşısında içim çekildiğinde kısık gözlerle ileriye baktım. Bırakmayacaktı.

"Saç modeli sana yakışmış," diyerek işaret parmağıyla ensemde daire çizdiğinde aralık dudaklarımdan nefes çektim, "Neden herkesle beraber sen de pusula almadın."

"Almak zorunda değildim, ben de almak istemedim," deyip omuz silktim.

Aldığı nefes kulaklarımın arkasına dökülünce kafamı sağıma çevirdim yavaşça. Çenesi omuzlarımda gözleri kararan ufukta bir okyanus dinlendiriyordum. Mavi gözleri geceyle kararmış siyah gibi gözükürken beyaz teni kristal kadar parlaktı.

Çoğu zaman sakalsızdı, onları neden kestiğini bilmiyordum. Zor olsa da elimi yanağına değdirdim. Bana hediye ettiği pusulayla deneye girdiğimi biliyordu. O kadar zekiydi ki gözünden bir şey kaçmıyordu.

Tenini okşadığımda denize sabitlenmiş gözlerini yüzüme çevirdi. Dudaklarından dudaklarıma dökülen nefesi ne kadar yakınımda olduğunu haykırıyordu. İki eliyle beni bedenine daha çok çektiğinde gözümü kırpmadan izledim yüzünü.

"Kulak ver dalgaların kumsalı okşayışına, kalbini durdur kadının bakışlarında ve ona olan nefsine haykır senin kıyında yaşayan bir kadın olmadığına."

Cümlesi kulaklarımdan sızıp tüm bedenimi talan etmeye başlamışken eğilerek dudaklarını kulak memenin altına bastırdı. Ona ait olmadığımı söylemeye çalıştığını anlamıştım. Anladıklarım içimde bir hezeyan meydana getirmiş, yıkılışım dev dalgaların önünde olmuştu.

Dudakları ıslaklığını artırdığında kaşlarım anlamsızca çatıldı. Gelmemem gereken yerde, olmamam gereken bir adamın kolları arasında tutkuyla sallanıyordum. Debelenmeye başladığımda belimdeki eli uzanarak

boğazıma dolandı. Diğer eli göğüs kafesimdeki kemiklerin arasına baskı yapıyordu ve bu hareketi canımı yakmaya başlamıştı.

"Seni yakacağını zannettiğin o kor sensin, Mislina. Ancak tez yanarsan başkasının teninde tez söndürürüm ben de."

Arkamdan çekildiğinde esen kuvvetli rüzgârla boşluğa düştüm. Tehditle çalkalanan sert çehresi kasılmış, gözleri yüzüme odaklanmıştı. Oturduğum yerden kalktığımda son bir bakış daha savurdu yüzüme ve arkasını dönüp gitti.

Geride bir harabe bıraktığından habersiz çekip giderken kollarımı etrafıma dolayıp yoluma devam ettim. Bana o denli yaklaşmasına izin vermeseydim olmayacaktı bu hisler, saramayacaklardı etrafımı.

Sızlayan genzime aldırmadan burnumu çektiğimde çiseleyen yağmur alnıma düştü. Kim bilir, belki gökyüzü bu aşkın çaresizliğine ağlıyordu! Gümbürdemekte olan kalbim ve titreyen bedenim dermanımı söküp parça parça atarken yağmur hızlanmaya başlamıştı ki gök gürültüsüyle kayalıkların oradan bir ses daha geldi.

Ela'nın bedeni üzerine pençelerini örtmüş Can onu duvarla kendi arasına sıkıştırmıştı. Bir eli çenesindeyken diğer eli başının yanındaydı. Anladığım kadarıyla zorla öpmeye çalışıyordu. Ela ise istemediğini anlatırcasına kafasını sağa sola çeviriyordu.

Bu görüntü duygusallığımı silip öfkemi alevlendirirken hışımla yönümü değiştirdim. Öyle hızlı hareket ettim ki yanımdan rüzgâr gibi geçen Giray beni fark etmedi bile. Nereye gidiyor bu böyle derken Ela'nın üzerine abanan Can'ı hışımla çekip yüzüne yumruk indirmesiyle yeni bir şok dalgasına merhaba dedim.

11. BÖLÜM

Kara kış yüzünü iyiden iyiye göstermeye başlamış, sivri dişleri toprağa saplanmıştı. Soğuk puslu günlerin ipi çekilmişti artık, uçan kuşun kanatlarına dahi işleyen ayaz yaklaşmaktaydı. Kırağı, çiçeklerin tomurcukları üzerine kapanmış zeval vermiyordu onlara. Ve adamın da dediği gibi bir kadın kış arifesinde o soğukta okyanusun dudaklarından öpmek üzereydi.

Az kalsın çoban yıldızları eşlik edecekti içindeki bitmek bilmez sevgiye. Dokunmaya çalışmıştı gökyüzünün kalbine, ısınmıştı ilikleri sırtındaki varlığıyla. Kırk ikindi gibi yağmıştı adam kadının el değmemiş topraklarına. Baharı getireceğini zannettikleri yağmur sıcağı kırmış, soğuğa mecbur bırakmıştı. Kadın donmuştu adamın dudaklarından üflenen nefesle. Boğulmuştu âşık olduğu gözlerin derininde. Ve sonra çiçekleri köklerinden sökecek kadar kuvvetli bir fırtına çıkıvermişti.

Toprağın altından sökülen tek şey çiçeklerin kökleri değildi, aynı zamanda kadının adama olan bağlılığıydı. Atıştıran kar taneleri kapatmıştı aşkının üzerini, köklerindeki kılcal damarlara kadar çürütmüştü adamın göz bebeklerindeki zemheri.

"Kutsal denen kara böcek neden sana öyle bakıyor?" diyen Mine gözlerini kısarak çaprazımızda kalan masayı işaret etti.

Giray'ın attığı yumruğun şokunu üzerimden atmış olsam da dün gece pek uyumamıştım. Sabahı sabah etmiş, bugün yaşanacak Tezahür evresini düşünmüştüm.

Şafak söker sökmez yataklarımızdan kaldırılıp yemekhaneye getirilmiştik. Kahvaltımı etmeye çalışıyordum lakin kafam midemden çok daha dolu olduğundan iştahım yoktu. Örgüyü söktükten sonra dalga kalan saçlarımla oynarken Mine'ye cevap vermediğimi hatırlayarak ağzımı araladığım sırada Giray atıldı.

"Onun her zamanki hâli, alışırsın." Cümlesini bitirir bitirmez de elini uzatarak erkeksi şekilde Mine'nin omuzuna vurdu. "Merak etme kral," dediğinde istemeden de olsa sesli şekilde güldüm.

Mine iğrentiye bulanan yüz ifadesiyle Giray'ın elini ittiğinde bir anlığına da olsa stresimi unutup gülümsemek bana iyi gelmişti. Ta ki sağ tarafımda delici bir çift mavi hissedene kadar.

Hafifçe omzumun üzerinden dönüp yüzüne baktığımda onu ağzına attığı jambonu çiğnerken yakaladım. Çenesi öyle belirgin hareket ediyordu ki dişlerinin arasındaki ben miyim acaba diye düşünmeden edemedim.

"Kes sesini Giray. Dün yediğin halttan sonra en azından susarak bizi ödüllendir," dediğimde Giray'a yumuşak yüz hatları kasıldı.

Bu tavrını anlamlandıramadığım gibi Mine de şüpheyle ona bakmıştı. Elimdeki çatalı bırakıp geriye yaslandığımda gözüm yanımdaki boşluğa düştü. Ela gelmek istemediğini söylemişti, görevliler de muhtemelen Can'dan ötürü tolore etmişti.

İç çektiğimde Giray'ın da yanımdaki boşluğa baktığını gördüm.

"Kendimi aklamak için söylemiyorum, ben de zamanında birçok kızın canını yaktım. Ama bu şekilde değildi! Benimle olmak istedikleri için birlikte olduk, ben onlara bazı şeyleri dayattığım için değil."

Giray'ın söylediklerine katıldığımı belli etmesem de haklı olduğunu düşünüyordum. Ela berbat bir şekilde zorbalığa uğruyordu. Acaba aynı şeylerin benim için de geçerli olduğunu bilse ne hissederdi Giray?

Bunu ona anlatmayı düşünüyordum ancak dün geceden mütevellit bu düşüncemin üzerine kalın bir süngер çekmiştim. Öfkeyle her şeyi mahvedebilirdi. Yemekhaneye ne ara girdiğini anlayamadığım Can yanımıza doğru geldiğinde hızla uyardım Giray'ı.

"Sorun çıkarma Giray, lütfen."

Can'ın dudağındaki ufak patlağı saymazsak ortada sıkıntı yok gibi gözüküyordu. Aksi halde otuz iki dişini sergilercesine gülümseyerek yanımıza geliyor olmazdı sanırım. Yine de gerilmeden edemedim.

"Buraya sana teşekkür etmek için geldim, Giray. Sen olmasan o sarhoşlukla Ela'ya zarar verebilirdim," dediğinde ben bile içimden *daha ne kadar zarar verebilirsin* diye geçirdim. Durum tahmin ettiğimiz gibi değil de tam tersi istikamette ilerlemişti. Can'ın siyah gözlerinde samimiyet parıltıları vardı. Dostça bir tavırla elini Giray'a uzattığında çenesi kasılan Şebek, bir eline bir de uzatan kişiye bakarak homurdandı.

O da benim gibi düşünüyordu besbelli. Masanın altından dürtüklediğimde istemeyerek de olsa elini uzattı. Aralarındaki gerginlik biraz yumuşar

gibi olurken rahatlayarak geriye yaslandım. Can sonrasında yanımızdan ayrıldığında biz de fazla vakit kaybetmeden yemekhaneden çıktık.

Dün gece olduğu gibi bizi yine sırayla dışarıya çıkardıklarında kendimizi dağ arabalarının önünde bulduk. Hemen yanı başımızdan bir kadının geçmesiyle dikkat kesildim. Saçı başı dağılmış, eli hafif belirginleşmiş karnındayken etrafa yabani bakışlar savuruyordu. Rengi kaçmıştı, pek sağlıklı bir görüntüsü yoktu. Etraftaki görevlilerden biriyle konuşmaya başladığında bakışlarımı ondan çektim.

Askerlerden birkaçı yanımıza gelip bizi araçlara bindirmeye başlarken gözlerim tekneyle karşıdaki küçük adaya taşınan kişilere kaydı. Giray da o teknelerden birindeydi ve Amir'in grubundakiler daima bizim grubumuzdan uzakta kalıyorlardı.

Teşkilatın içinde ilk defa hamile bir kadınla karşılaşıyordum. Bu evrelerden sıyrılarak geçen birçok kişiyle yemekhanede karşılaşıyor hatta aynı masada yemek yiyorduk. Tek fark onlar artık bu teşkilatın parçası ve araçları hâline gelmişti.

Ben bunları düşünürken çoktan arabaya binmiş, yola koyulmuştuk. Şu an üç kız ve üç erkek olmak üzerek altı kişilik gruplara ayrılmıştık. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp kafamı bacaklarımın arasına doğru eğdim, bilinmezlik insanı öldürüyordu.

Araba durduğunda indiğimiz yerin yine bir orman olması beni şaşırtmazken herkesin inmesini bekledik. Yanımıza bırakılan dört askerin gözetimi altında ormanın içinde ilerlemeye başladığımızda üşüyerek şişme yeleğime sarındım.

Altıma giydiğim siyah badi işe yaramamıştı. Ayaz, askerlerini kuşanmış vücutlarımızı iğnelerken ilerideki beyaz kulübeleri görmemle tökezledim. Altı kulübenin önünde durduğumuzda askerler sırayla denekleri dağıtmaya başladı.

Sıra bana geldiğinde koluma sarılan askerin yönlendirmesine izin vererek yürüdüm. Yeşilden arınmış, soğukla kuşanmış ormanın içindeki bu altı beyaz kulübe de ne anlama geliyordu böyle? Asker silahın kabzasıyla üç defa vurduğunda çok geçmeden kulübelerden birinin kapısı açıldı. Kolumu tutan asker kapıyı açan kadına doğru itti beni. Boya olduğunu fark ettiğim sarı saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Üzerinde pamuk kadar beyaz polar, altında ise deri pantolonu vardı. Kafasından kulağına doğru bir cihaz yerleştirilmişti.

Ben olanları izlerken bileğindeki cihazı saçlarımı toparlayıp enseme okuttuğunda masa ve sandalyeden başka bir şey olmayan odada ekranlar

belirmeye başladı. Dönen dünyanın içine yerleştirilmiş fotoğrafım ve seri numaram köşede parlayarak yanıyordu.

Kan grubu, boy ve yaş gibi sıradan bilgiler köşelere iliştirilmişken ekranda büyük harflerle yazılı olan *'TEZAHÜR'* kelimesine baktım.

Kalbimdeki basınç artmaya başladığında diğer eliyle kapıyı örttü hemşire. Uzun tırnağıyla tenimi delercesine bileğimi sıkarak beni masanın önünde duran sandalyeye oturttu. Sinirle bileğimi elinden kurtardığımda göz göze geldik.

"Kibar ol, karşındaki hayvan değil," deyip kendi rızamla sandalyeye oturdum.

Yüzü kasılsa da bana diş geçiremeyeceğini biliyordu. Daha o bağırmadan kafasını masaya geçirmem bir olurdu.

Beni olduğum yerde bırakıp masaya giderek çekmeceden çıkardığı küçük el çantasıyla yanıma geldi. Çantayı yere bırakıp açtığında içindeki camdan yapılma enjektöre kaydı gözlerim.

Kırmızı sıvıyla dolu tüpü eline alıp ustalıkla başını kırarak ilacı enjektöre çekti. Neler olacağını ve o ilaçla içime neyi enjekte etmek istediğini bilmeden bekliyordum. İlacı hazırladıktan hemen sonra şah damarımın olduğu bölgeyi eliyle buldu. İğne derime saplandığında acıyla gözlerimi yumdum. Sıvıyı son damlasına kadar damarıma enjekte ederken boynumdaki yanma devam ediyordu.

İşini bitirip masasına gittiğinde görüşüm bulanıklaşır gibi oldu. Vakit kaybetmeden bir düğmeye bastığında tavandan başlayarak yavaşça önüme inen cam duvara baktım. Gerçeklikten soyutlanıyormuş gibi hissettiriyordu.

Karanlık duygular hissediyordum ama karanlıkta değildim. Aksine göz bebeğimi taciz eden bir ışıkla kuşatılmıştım. İlacı verdikten sonra masasına oturup ekrandaki ışıklı tuşlara bastığında ilaçla cihazları senkronize ettiğini anlamıştım. Son olarak yeşil ışıklı tuşa basarken beynimden içeriye bir demir girdi.

Bu ışıklı demirle gözlerimi yumduğumda beynimin loblarında dönmeye başlayan cisme baktım. Onu suyun altındaymış gibi bulanık görüyordum ve bazen nefes almayı unutuyordum. Kırmızı, mavi, yeşil ve sarı olmak üzerek dört ışıktan oluşuyordu. Demir yavaşça saydamlaşıp dönmeye başladığında bir sırça gibi patladı.

Acı verici durum karşısında çığlık atarak ayağa kalktığımda nefes nefeseydim. Sulanan gözlerimi aralarken bir akvaryumun ardından dünyaya bakıyordum sanki bakışlarım bulanıktı. Ellerimle gözlerimi ovaladığımda karşımda dikdörtgen bir masa gördüm.

Dört kişi alaylı bir yüz ifadesiyle beni gözetliyordu. Arkamı dönerek hemşireyi ve cihazları aradım fakat yoktular. Çıkış kapısına baktığımda ise dört duvarla karşı karşıya kaldım.

Son bir umutla kafamı dört kişiye çevirdiğimde gördüğüm yüzler geriye adım atmama sebep olmuştu. Buraya gelirken hava soğuktu fakat şimdi terlemiştim. Sıcaklık artışını fark etmeme rağmen gerçek dünyadaki tüm faktörlerden koptuğumu anlıyordum.

İlk sıradaki annemdi ve önünde sütlü çikolata vardı, en sevdiğimdi. Yanında ise Amir oturuyordu, gözleri gerçekte olduğundan daha ürperticiydi, önündeki tabakta yeşil zeytin vardı en nefret ettiğim yiyecekti.

Amir'den gözlerimi ayırmak zor olsa da titreyen ellerimi üzerime silerek yanındaki adama baktım; bu bana tecavüz etmeye çalışan kişiydi. Önünde tabağa dizilmiş brokoliler vardı, ben küçükken bu sebzeden korkar küçük ağaç zannederek yemezdim.

Ve son olarak kendimi gördüm adamın yanında. Önündeki tabakta şeker ilaçlarım duruyordu, o ilaçlar beni yansıtan yegâne unsurlardı.

"İçlerinden birini seç, Mislina!" Aniden odada bu cümle duyulduğunda kafamı tavana kaldırdım fakat kimse yoktu.

Annemi seçemezdim çünkü o benim en büyük zayıf noktamdı. Onunla farklı şeyleri bağdaştırıp başarısız olabilirdim. Amir'in güzel gözlerine baktığımda yaşamayı unutuyordum, bunu yapamazdım. Ve yıllar önce olduğu gibi şimdi de içimi ürperten adamla bir yola çıkmam imkânsızdı.

Korku bedenime yayılmışken kuruyan boğazımı yumuşatmak amacıyla yutkunarak masaya ilerledim. Dehşet içimde kol geziyordu ve ağlamak istiyordum... Bu kâbustan uyanana kadar ağlamak.

Kendi hâlimin önünde durduğumda tıpkı benim yaptığım gibi kalkık burnuyla ilaçları işaret etti. Kendimden başka kimseye güvenemezdim. Hapları avucuma aldım ve kendi göz bebeklerimin şahitliğinde yuttum.

Dilimde bir tat veya yutağımda bir hareketlilik hissetmezken babamın sesini işittim. Babam berjerde oturmuş annemi resmetmeye çalışıyordu. Evimizdeydik, etrafıma baktığımda aynı kahverengi perdeleri ve açık güneşliklerden annemin sebze meyve ektiği bahçeyi gördüm.

Kuşum öttüğünde dolan gözlerimle sağa baktım. Adım attığım esnada babam kolunu belime sardı. Annem ölmeden bir sene önceydi bu, en fazla beş yaşındaydım. Babam elini belimden çekerek yüzüme şefkatle bakıp fotoğraf makinesini gösterdiğinde içim ezildi. Unutmuştum babamın küçükken bana nasıl baktığını. Hatta gülümseyebildiğini zihnimden silmiştim. Annemin yanına gitmemi söylediğinde yanında kalarak geçmişte olduğu gibi elindeki makinayı inceledim.

En büyük keşkem buydu hayatta. Keşke annemle aynı fotoğraf karesi içinde olsaydım. Babamın elime verdiği fotoğraf makinasını küçük ellerimle kurcalarken kadrajına eğildiğim esnada kendimi büyük bir kavganın ortasında buldum.

Annemin saçları kısaydı, babam ise daha dinç gözüküyordu. Benim olmadığım bir zamanda yaşanmış olabileceğini düşünürken annemi babama bağırırken görmenin şaşkınlığıyla tutuldum çünkü annem babama bağırmazdı.

Annemin adı Esila'ydı. Esila elini karnına yerleştirdiğinde gözünden düşen damla görüntüyü bulandırmıştı. Çocuksu şekilde iç çektiğimde konuştu annem.

"Sen istemesen de ben bu bebeği doğuracağım, Harzem!"

Beni daha bir pıhtıyken istemeyen babamın gözlerine bakmaya çalıştığımda tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi burada da bana kördü. Onlar kapı zili çalana kadar kavga etmişlerdi. Zil çaldığında annemle beraber ben de meşe ağacından yapılma dış kapımıza yürüdüm. Kapıyı annem açtı.

Beklediğimin aksine kapının dışı da karanlıkla çalkalanıyordu. Ardıma dönüp geriye gitmek istediğimde aynı duvarın dibinde durduğumu gördüm. Genzime dolan egzoz kokusuyla kafamı yere eğip ağlamaya başlarken kalbim gerçekmiş gibi çarpıyordu.

Ayaklarımdaki sandaletler pisliğe girdiğinde ben daha başımı kaldırmadan bedenimi duvara yapıştıran leş kokulu nefesle dondum. Neden kendimi koruyamıyordum ya da hareket edemiyordum?

Uzvunu bacaklarımın arasına bastırdığında dudaklarımdan dökülen çığlıkla boğazımdaki kirli elin baskısı kayboldu. Binalar sökülerek yıkılmaya başladığında rüzgâra karışarak un ufak oluyorlardı.

Toz hâline gelen tüm dünyam yapboz parçaları gibi birleşmeye başladığında karanlık bir odanın içine düştüm. Yemek masasındaki hafif kanlı pirzolalara vuran ışıklandırmaları ve cüppeleriyle oval masanın etrafına dizilmiş baronları görünce irkildim.

Geriye çekilmeye çalıştığımda ayakta duran cüppeli kişi şapkasını yavaşça indirdi. Büyük bir okyanus öfkeyle yüzüme tükürdüğünde arkamı dönüp kapıya ilerledim. Kilitliydi ve açılmıyordu. Ben kapıyı zorlarken dalgalanan saçlarım yüzümü örtüyordu. Odadaki sessizlikle ürperirken yavaşça dönmek üzereydim ki ensemde beliren nefesin sahibi fısıldadı.

"Senin kim olduğunu biliyorum."

Nefes almaya çalıştım fakat olmadı. Birkaç defa daha denediğimde havanın ciğerlerime dolmadığını fark ettim. Gözlerim kararırken olduğum yere çöktüm. Ellerimi boğazıma sarıp öksürdüğümde gözlerimden yaşlar

geliyordu. Ciğerlerim sökülecekmiş gibi sızlarken bedenime saplanan titremeyle tırnaklarımı boğazıma geçirdim.

Nefes alamıyordum. Kitlenerek beton gibi ağırlaşan bacaklarımı ve kollarımı hareket ettiremiyordum. Yaşlar kirpiklerimin arasından süzülerek zemine çaparken hıçkırığım boğazımdan koptu. Kalp atışlarım canlanıp göğüs kafesimi tekrar şişirirken bir cümle işittim.

"Geçecek güzelim, sakin ol! Şşt... Nefes al, Mislina."

Gözlerimi aralayarak cümlenin sahibine bakmaya çalıştığımda sızladılar. İkinci denememde bakışlarım bulanık olsa da yüzüme oksijen maskesi tutan Dünya'ya bakıyordum.

Endişeyle benimle ilgilenirken gelen sağlık görevlileri beni sedyeye yatırmışlardı. Kafamı kaldırarak oksijen maskesinin lastiğini taktığında gözlerimi yummuştum. Uyanabildiğimi yeni yeni anlarken düzene giren kalbime kulak verdim.

Gözyaşım yanağımdan kulağıma doğru akarken kimsenin fark etmediğini anlayarak gözlerimi aracın tavanına diktim. Beyaz floresanlar göz bebeklerimi sızlatsa da dikkatle bakıyordum.

Bu sırada Dünya ne dediğini anlamasam da görevlilere emir vererek yanımda bulunan boşluğa oturmuştu. Saçlarımı okşayan kişinin o olması ne kadar acıydı. Yüzümdeki maskeyi zar zor sıyırdığımda konuştum.

"Bir davet gördüm, Dünya," dediğimde öksürmüştüm fakat devam ettim. "Cüppe giymiş altı adam ve Amir yemek yiyordu."

Dünya hayretle saçlarımı okşamaya devam ederken, "Bunu nasıl gördün, bilmiyorum ancak şu an dinlenmen gerekiyor," dedi. Kısa bir süre sonra bilincim fişi çekmiş, devrelerim kapanmıştı.

12. BÖLÜM

Ehvenişer üzerine düşeni yerine getirirken Tezahür'ün bıçakları bileniyordu. En derin noktamıza yerleştirilen bıçaktan dökülen kanda binlerce farklı kuşağın DNA'sı barınıyordu. Kendini var edebilenin, göz bebeklerinde gördüğü kıvılcımı hissettirebilenin kazandığı bir platformdu burası. Ruhun, cenk alanında ehemmiyeti yoktu. Bakışlarla restleştiğin herkes potansiyel düşman adayıydı.

Elimi avuçlarının arasına almasıyla uykum çekildi bedenimden ve bilincim açılmaya yeltendi. Yüzümü buruşturup elimi çekmeye çalıştım. Sabah spor salonuna gelmiş, bir süre çalıştıktan sonra uyumak için minderlerden birine uzanmıştım.

Elimi kıskacına alan parmaklar serleştiğinde istemeyerek de olsa uykumun dağılmasıyla gözlerimi açtım çünkü o vakte kadar hâlâ uykunun esiriydim. İlk gördüğüm şeyin Amir'in gözleri olması irkilmeme sebep oldu.

Yutkunarak etrafıma göz attığımda salonun boş olduğunu gördüm. Gözleri yüzümde değil avucundaki ellerimdeydi. Ben küçüklüğümden beri başparmağımı avucumun içerisine saklayarak uyurdum.

Bu durum beni rahatsız etmeye başladığından elimi bir kez daha çektim lakin elimi bırakmadı, gözleri yüzümde durdu. Olduğundan daha açık renkmiş gibi duran gözleri ışıl ışıl parıldıyor muydu yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Tanıdığım küçük bir kız vardı," deyip avucundaki elimi başparmağıyla okşadı. "O da böyle uyurdu."

Bunu hatırlıyor olabilmesine şaşırırken parmakları sıkılaşmaya başlamıştı. Kemiklerim sıkışırken dayanılmaz acıyla inledim. Doğrulmaya çalışıp elimi avucundan kurtaracaktım ki diğer dirseğini boğazıma yasladı. Üzerime abanmasının nedenini çözemezken acıyan elimi kurtarmaya çalışıyordum.

"Aynı şekilde uykuya yatacak kadar benzediğin biriyle gözlerine baktığımda o kadar ters düşüyorsun ki Mislina."

Bunu der demez üzerimden çekilmesiyle yüzüne geçirdiğim yumruk bir oldu. Dün onun yandaşlığını yaptığı yerin düzeneğinde az kalsın son nefesimi veriyordum. Bu kadar günaha batmışken bana gelip burada bunları söylemeye hakkı yoktu. Temiz olmanın yanından geçmiyordu! Geçmiyorduk! Lakin ben en azından doğru olan bir yolda cehdediyordum. O ise şeytanın eteklerinin dibinde yaşıyordu.

"Kiminle veya neyle ters düştüğüm çok mu umurumda zannediyorsun?" diyerek dudağındaki kanı silen Amir'in omuzuna vurdum. "Bu sana son ikazım, eğer bir daha seni üzerimde bulursam muhatap alacağın kişi ben değil Dünya olur."

Dünya'nın ismini zikretmemle eli ilk önce yüzünde dondu. Alaylı tebessümü dudaklarına yerleşirken gözlerinin üzerime kükrediğini zannettim. Elimde olmadan geriye adımladığımda ellerini yumruk yapıp üzerime yürümeye başlamıştı. Daha demin parlayan bakışları öfkeyle kasılıyordu. Aramızdaki mesafe kısaldı, elinin birini dirseğime atıp beni kendine çekti. Hızla çektiğinden saçlarım uçuşmuştu ve ancak burunlarımız birbirine değdiğinde durabilmiştik.

"Sana baktığımda büyüdüğünü zannettiği küçük kızı içinde taşıyan bir zavallı görüyorum," dedi, gözleri dudaklarıma kaysa da tekrar yukarıya çıktı. "Dikkat et de seni koruyacağını sandığın adam sana benden fazla zarar vermesin," dedikten hemen sonra ellerini üzerimden çekti ve arkasını dönerek gitti.

Düştüğüm boşluğun etkisinden çıkmam saatlerime mal olmuştu. Köpüren deniz sularının karşısına oturmuş, ellerimi dizlerimin etrafına sarmalamıştım. Beni bu kadar iyi hatırlaması bir tarafa, bu kadar tanıması da şüphelenmeme neden oluyordu. Bana az da olsa bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Onun benim vücudumda neden olduğu reaksiyonlara ben de onun vücudunda neden olabiliyor muydum? Belki de hissettiği cinsel anlamda bir çekimdi, ondan ötesi yoktu. Fakat gözleri başka duyguları barındırıyordu bugün. Kıskançlık mıydı irislerine kadar sıçrayan yoksa basit bir sinir mi, bilemiyordum.

O böyle bir tutarsızlık sergileyemezdi çünkü asker olarak eğitilmişti. Onu zayıf kılan her özelliğini yok ettiğine kalıbımı basabilirdim. Düşünceler beynimde dönüp dururken yanımda oturan Giray'a baktım.

"Hiç görmediğim annemin yokluğuna alıştım fakat babamı özlüyorum," dediğinde ona baktığımı anlamış olacak ki konuşmuştu.

Söylediği düşündüklerimle zıt düştüğünde kendimden utanmadan edemedim. Sonuçta ben Giray'ın şu an annesini görememesinin sebebi olan

kişiye âşıktım. Onu babasından esirgeyen kişinin bana bir şeyler hissetme ihtimaliyle yerimde duramıyordum.

"Anneni bulman için elimden geleni yapacağım. Baba konusuna gelecek olursak; ben de babamı özledim."

Ne çok itiraf yapmıştım bugün kendime. Amir'in bana bir şeyler hissedebilmesinin beni mutlu ettiği gerçeği... Ya da yakınlaştığımızda onu öpmeyi istediğim an. Zihnim yeni düşüncemle bulanırken kasıldım; ne için gelmiştim buraya, nelere kafa yoruyordum.

"Harzem Bey onu özlediğini duysa ne tepki verirdi acaba?" derken ayağa kalkmış elinin birini öne çıkarmıştı.

Aklınca babamı taklit ederken konuştu. "Evet, Mislina, beni özleyebilirsin. Ben senin babanım," dediğinde kalın sesine ve mimiklerinde eğreti duran kasıntı ifadesine karşılık kahkaha atmadan duramadım.

Yerimde sarsılarak gülerken düşmanımın kıyısında oturmuyordum. Daha demin en başta kendi adaletime ihanet edecek şeyler yapmamıştım ya da yıllardır içimde yaşattığım annemin yası dahi uçmuştu kafamdan bir anlığına.

Soğuk havaya inat çatlayan dudaklarımı umursamadan güldüm. *Bulacağım Giray, yemin ederim ki nefesim yettiği kadar anneni görmen için uğraşacağım.*

"Ben sana boşuna Şebek demiyorum," dediğimde omzunu silkerek yanıma oturdu tekrardan.

"Bazen kanamıyormuşsun gibi, acımıyormuş gibi güleceksin, Sert Kız."

Uzaklara dalan bakışlarıyla gülümsemem yüzümde dondu ve parçalanmaya başladı. Geriye az önceki kahkahamdan eser kalmazken elimi Giray'ın sırtına koyup sıvazladım. Ne yazık ki onu anlıyordum.

Bu duyguları hissetmeyi ya da hissetmesini istemezdim fakat hayat istediklerimizden değil, kaderimizden ibaretti. Bir süre daha kıyıda oturup sonrasında kalkarak yemekhaneye yürümüştük. Öğle yemeği saati gelmişti.

Tablete doldurduğum az baharatlı parça etin yanına biraz bulgur pilavı koydum. Çoban salatasından da koyduğumda iki dilim tahıllı ekmekle karnımı doyuracağımı düşünüyordum. Giray spagettinin üzerine gezdirdiği sosu aşkla seyrediyordu.

"Bugün onlar çağırmadan oturalım mı yanlarına?" dediğimde kaşları çatıldı. Yine de kafasını olumlu anlamda sallayarak peşimden geldi.

Amir de dâhil herkes masadaydı. Elindeki tavuk buduna dişlerini geçirdiğinde kibar olmayacak şekilde eti kemikten sıyırıp yemeye başladı. Eti

ağzının içinde çevirmesini ürpererek izledim çünkü bunu bana bakarak yapmıştı.

Beynim deneydeki kurdun dişlerini hatırlattığında irkilsem de soğuyan ellerimle Ela'nın yanındaki sandalyeyi çektim. Bize gösterdikleri sanrıdaki kurdu herkes görmüş olabilir miydi yoksa sadece bana özgü müydü?

Elimle alnımı ovduğum esnada bugün karşımda kalan Dünya'nın gözleri üzerimde dolanıyordu. Bu kişilere yakın olmak intikam planımın seyrinde işlerimi kolaylaştırabilirdi. Bu sebepten oturmuştum fakat pişman olmakta gecikmemiştim.

Tunç, "Demek geleceği gören biri daha katıldı aramıza," deyip gülümseyerek bana göz kırptı. Onu umursamadan pilavımdan bir kaşık aldım.

"Kendi geleceğini görmesi de iyi olurdu. Sonuçta insanın ilerde başına ne geleceği belli olmuyor."

Amir yüzüme bakmamış, yemeğine odaklanarak konuşmuştu. Cümlesinin altında barınan subliminal mesaj lokmamı boğazıma dizse de su yardımıyla yutmakta zorlanmadım. Bu masaya her oturduğumda geriliyordum.

"Abim bir süre nefes almakta zorluk çektiğini söyledi, daha iyisindir umarım," diyerek ilgili bakışlarını üzerimde gezdirdi Doğa.

"Bugün kendimi iyi hissediyorum," deyip gülümsedim.

İçinde devrimlerin dişlileri kırılan gözler koyulaşmıştı, bu hiç de iç açıcı değildi. Ağzını masadaki peçeteyle sertçe silip yayvanca geriye yaslandı. Kutsal, bugün bana dalaşmamanın vermiş olduğu yükü kaldıramamış olacak ki atıldı.

"İki gün sonra yapılacak olan toplantıyı görmüşsün, inanılır gibi değil. Büyük bir meziyet," dediğinde alayla dudak büküp konuşmuştu.

Burnundaki bandı çıkarmıştı çıkarmasına lakin saçını tek balıksırtı örmesi gözümden kaçmamıştı. Beni taklit ederek aslımı yaşatan beyin özürlünün tekiydi. Laf soktuğunu zannederek dahi benim konumumu yükseltiyordu.

"Bildiğim kadarıyla teşkilatta gelecekle ilgili bazı şeyleri gören üçüncü kişisin." Can bir yandan konuşuyor bir yandan da tabağında parçaladığı tavukları Ela'nın tabağına bırakıyordu. Can'ın yanında oturan Giray ise biçmek isteyen gözlerle onu süzüyordu. Yemeğine dahi dokunmamıştı. Bu çocuğun hâli ne olacaktı, bilemiyordum fakat uygun bir zamanda onunla konuşacaktım.

"İnanılır gibi olmayan şey, bir insanın göz rengindeki anlık değişim bence. Sonuçta herkesin gözü iblis gibi renkten renge girmiyor," dediğim-

de Kutsal dişlerini sıkarak cevap vermek için atılacaktı ki Dünya lafı ağzına tıktı.

"İlerde o üç kişi arasında hangisinin daha yetenekli olduğunu bekleyip göreceğiz." Bunları söylerken bana bakıp tebessüm etmişti.

Vücudumda nefes alan o varlığın farkındaydım çünkü onu ben besliyordum. Onu dinleyerek, dediklerini yaparak. Bedenimde bir kudret var ise bunu sonuna kadar adalet için kullanacaktım.

Düşmanlarımın silahı değil, onlara doğrultulan namlu olacaktım. Dünya, anladığım kadarıyla ilerleyen zamanlarda beni başkalarıyla kıyaslayacaktı. *Zaman,* dedim kendi kendime; *zaman...* Bakalım kolumdaki dövmede kaç yıldız boyanacaktı.

"Bazen yetenek zannettiğimiz etmenlerin sonu rastlantı oluyor, biliyorsunuz." Kutsal cümlelerini masadaki herkese yöneltmişti fakat laf çarptığı kişi benden başkası değildi.

"Aslında rastlantılar da gerçekte olanları yansıtıyor. Sonuçta ringdeyken gözlerinin bukalemun gibi renk değiştirmesi de rastlantı."

Söylediklerimle masadaki gerginlik tırmanmıştı. Bu tabloya gülümsedikten sonra yemeğimi yemeye devam ettim. Kullandığım kan ilaçları sayesinde artık kendimi daha dinç hissediyordum.

Etka, kulaklıklarını rahatsız olarak çektiğinde yüzünü buruşturmuştu. Bakışlarım onu odağına alırken bunun nedenini düşündüm. Ve o an aklıma ilk gelen dilime döküldü.

"Neden sürekli kulaklık takıyorsun, Etka?" Soruyu sorarken oldukça rahattım, sonuçta ucu bana dokunmuyordu.

Saçlarının kapatamadığı tek gözü beni buldu. Gözlerime derin derin baktığında irkildim. Gözündeki ifadeler şerit hâlinde geçerken garip enerjisi karşısında az önceki rahatlığım toz bulutuna döndü.

"Eğer geleceği görüyorsan benim kadar olmasa da senin kulakların da iyi duyuyor, Mislina." Bu sırada uzun ince parmaklarını masadaki suya uzatmıştı. "Bu sebepten ötürü neden kulaklıkla gezdiğimi az çok anlıyorsundur."

Ela da dâhil masadaki herkes şaşkınlıkla bana bakıyordu. Birkaç defa benden çok uzakta olan her şeyi net duymuştum fakat onlar gerçek miydi yoksa beynim bana oyun mu oynuyordu, bilmiyordum. Dişimle dudağımı ezerken cevap vermek istemiştim ancak daha ben kendimde ne olduğunu bilmiyordum ki.

Uzun kollu badimin kollarını bileklerime çektim. Ağzım kuruduğu için bardaktan bir yudum su aldım.

"Herkes bir şekilde içindekiyle baş edebilmeyi öğreniyor." Giray geriye yaslanmış, ciddi bir ifadeyle konuşmuştu. "Mislina'nın yeteneği rastlanır olamayacak kadar değerli. Bedeninde böyle bir gücü barındıran onunla yaşamayı da öğrenecektir."

Giray kısa yoldan arkamda durduğunu herkese göstermiş, aynı zamanda beni küçümsemeye çalışan Kutsal'a laf sokmuştu. Fakat bu sırada Dünya ile Amir ona keskin bakışlar savuruyordu.

Dünya'nın yüzüne baktığımda kıskançlığı görebilmiştim fakat Amir o kadar mimiksizdi ki ne batmıştı ona, çözemiyordum. Gözleri üzerime düştüğünde çenesini kastığını fark ettim. Masadaki elini yumruk yapmıştı. Korku bedenimde uyanmaya başlarken gözlerimi ondan ayırdım.

Masada edilen sessizlik yeminine karşı çıkmamış, yemeğimizi bitirip yanlarından ayrılmıştık. Giray odasında dinlenmek istediğini söyleyerek gitmişti. Tabii bana sigara bırakmayı unutmamıştı. Biliyordu ki terasa çıkıp sigara keyfi yapacaktım.

13. BÖLÜM

Zemheri kanat çırpıyordu gökyüzünde ve ağaçların köklerine kadar işleyecek soğuk vardı. Öyle ki terasa çıktığımda cam balkonun üzerindeki demire ellerimi süremiyordum. Soğuktan morarmaya yüz tutmuş parmaklarla sigaramı tutuştururken çabucak kararan havaya baktım. Güneşin saltanatı kırağı düşene kadardı.

Üzerime geçirdiğim polardan sızan soğuk içime de işlediğinde sadece sigaramın dumanı değil nefesim de havada belli oluyordu. Kısık bakışlarla dumanı seyrederken bir elimi kendime sarmış kırdığım dirseğimi ona yaslamıştım. İzmarite yaklaştığımı gördüğümde son kez daha çekip söndürmeden aşağıya attım.

"Victor sigara içtiğini söylediğinde inanamamıştım. Ancak şu an görüyorum ki gerçek." Bu soğukta terasta Amina'yla karşılaşmayı beklemiyordum.

Boydan kadife elbisesinin üzerine attığı örgü şalıyla bana doğru yaklaştığında daha dikkatli baktım yüzüne. Makyaj yapmamıştı ve saçları esen rüzgârda dalgalar hâlinde uçuşuyordu. Gözleri gülümsüyordu bana bakarken ama tatlı bir kınama da vardı yüzünde. Anladığım kadarıyla sigara içmemden hoşlanmamıştı.

"Ben de senin babamın müttefiki olmanı beklemiyordum ancak görüyorum ki öyle."

Yaptığım değindirmeye kibar şekilde gülümsedikten sonra yavaş adımlarla gelip yanımda durdu. Sık kirpiklerinin arasında birçok adamı idam edecek kadar büyülü bir güzelliğe sahipti. Eliyle kollarını ovarken soğuk soğuk gürleyen denizden bakışlarını alıp bana çevirdi. Bu defa sert bakıyordu hem de çok sert. Bu gözleri, harelerindeki toplanıp patlayan tüm ibareleri iyi tanıyordum. Çünkü bana benziyordu.

"En az baban kadar kindar ve en az annen kadar merhametlisin, Mislina," dediğinde annemi tanıyor oluşuna istemsizce kaşlarım çatıldı.

Bilmediğim başka şeyler de vardı, artık bundan emindim. "İkisi arasında kalmak ne demek bilirim, hele ki bu duvarların içerisinde sıkışmışsan. Yılanın dişlerinde bulunan zehir sadece ölüm getirmez, deva da getirir."

Ne demek istediğini düşündüm. Eğer zehirliysem bunu şifa için kullanmam gerekiyordu. Kafamı olumlu anlamda sallarken gözlerim denize kaymıştı.

Amir bu yüzden bende eskiden olduğum kişiyi göremiyordu. Çünkü ona şifa değil, ceza olmaya gelmiştim buraya. Her ne pahasına olursa olsun gereken bedeli ödemeye hazırdım. Bahsettikleri yeteneğin tek bir zerresi dahi bedenimi saran damarlardaysa kanlarını kurutacaktım hepsinin.

"Demek sen de Mislina'yla tanıştın." Duyduğum sesle düşüncelerim rüzgârın savurduğu saçlarım gibi dağılmıştı. Saçlarımı kulaklarımın ardına ittiğim esnada Kırca gelerek elini Amina'nın beline attı.

Yaptığı hareketle bedeni kasılan Amina avucunun içerisine aldığı şalın püsküllerini sıkıyordu. Bakışlarımı kısarak olaya odaklandığımda Kırca'nın yaşından büyük şehvete ev sahipliği yapan gözlerinin Amina'nın üzerinde dolaştığını fark ettim. Yaşıyla beraber kırışmış ve lekelenmiş parmakları gücünden pek de bir şey kaybetmemiş olacak ki elbisenin kadife yüzeyine saplanmıştı.

Amina'yı sahiplenici tavırla yamacına çekti.

"Bahsettiğin kadar hazırcevap bir kız gerçekten," dediğinde Amina belindeki eli okşayıp ittikten sonra geriye çekilmeye çalıştı, lakin olmadı.

"Mislina, bahsettiğim ve bahsetmediğim birçok meziyete sahip," derken civa gözleriyle beni süzdü Kırca.

O kadar soğuk bir yüzü vardı ki tıpkı cehennem zebanilerine benziyordu. Hele ki gözleri, içimin çekilmesine sebep oluyordu sanki. Bakmak istemiyordum adama, aurası bile enerjimi yerle bir ediyordu.

Bu görüntüye daha fazla dayanamayıp bakışlarımı terastan aşağıya çevirdiğimde bir görevlinin geçen gün gördüğüm hamile kadını sürüklediğini gördüm. Neden durup dururken böyle bir şey yapıyorlardı?

"Hamile kadını nereye götürüyorlar?" diye sorduğumda Kırca burnunu Amina'nın saçlarından çekip benim baktığım yere çevirdi gözlerini.

"Toplama kampına," dediğinde umursamaz bakışları yüzümü buldu.

Toplama kamplarının olduğunu daha önce Dünya da söylemişti. Öyle bir ortam bir kadın için hele de hamile bir kadın için uygun değildi. Orada hoş şeyler olmadığını sezebiliyordum. Sıkıntıyla dağ arabasına bindirilişini seyrettim. Bilmediğim başka kollarının olduğunu da tahmin ediyordum artık; katliamdı bu resmen!

"Neden peki?" diye yüzüne gözlerimi çevirdiğimde Amina tedirginlikle bana baktı.

Sormamam gereken bir soruyu sorduğumu endişesinden anlıyordum. Yine de öğrenmem gerekiyordu. Karnında bir can taşıyan kadını ölümün ucuna atamazdım. Vicdanım bunu kaldıramazdı.

"Emri ben verdim, Mislina. Buradaki deneklerden sadece biri. Çocuğunun Down sendromlu olduğunu tespit ettik," derken Amina'nın kolunu sıvazladı. "Öyle bir denek bizim işimize yaramayacağı için ben de gönderilmesini uygun gördüm."

Hayatın getirileri ağır oluyordu bazen. Ölüm üstünüze ummadığınız anda çöküyordu. Sonunuz kanınızdan yapılan tükenmezle yazılıyordu. Siz daha dünyaya gözünüzü açmadan gerçek manada nefes alamadan yok ediliyordunuz.

Anne kokusu nedir bilmeden, baba şefkatinden men edilerek ölümle baş başa bırakılıyordunuz. Kaldıramazdım sanırım, bu kadarı da fazlaydı. Yüreğimin üzerine çöken ağır yükle yalpaladım. Yine de renk vermeden konuştum, her ne olursa olsun kurtarmalıydım o kadını da diğerlerini de.

"Onu geri getiremez miyiz?" dediğimde kaşları alayla yukarıya kalktı. Yüzündeki yersiz gülümsemesi büyürken kolları arasındaki Amina yalvaran gözlerle çehresini süzüyordu. Bu yalvarış tanımadığımız kadın için değil benim içindi. Pozisyonumu değiştirmek adına ağırlığımı sağ ayağımdan sol ayağıma verdim. İblisin önünde bir el pençe divan durmadığım kalmıştı.

Fakat gün gelecek bana yalvaracaksın, Kırca! Seni kendi cehenneminde yakmamam için ayaklarıma kapanacaksın!

"Amir," dediğinde kolundaki son model saatine baktı. "Kırk dakika sonra toplama kampına gidecek, seni de götürmesinde mahzur yok."

Zararı olmaz dediğim her vakit aşağıya çekiyordu gördüklerim beni. Kanatmaz zannettiğim her kıymık batıyordu parmaklarıma ve çatlamaz dediğim yerden parçalanıyordum. Rehberim tecrübelerim, gözlerim olanların en büyük şahidiydi.

Güneş hiç doğmuyordu bir daha üzerime, ısınamıyordu iliklerim istesem de. Kurtulduğumu sandığım yerden kaybolmaya başlıyordum. Kaçtıklarım gördüklerimdi, başkaları değil. Hayata en son ne zaman kahkaha atarak bakmıştım? En son ne zaman televizyon karşısında oturup birileriyle muhabbet etmiştim?

Annem en son ne zaman elleriyle poğaça yoğurmuştu bana? Unuttum, biliyorum; unuttum çünkü yaşananlar içimdeki tüm güzellikleri kuruttu. Dışarıda karla karışık yağmurun yağmasıyla havanın ısısı iyice düşmüştü.

Üzerimdeki şişme montun fermuarını indirdiğimde Amir arabanın klimasını ayarlıyordu.

Yaklaşık yarım saattir yoldaydık ve tek kelime etmeme konusunda iş birliği yapıyorduk. Kulaklarım üşümeye başladığı için saçlarımı üzerine örtmüştüm fakat fayda etmiyordu.

Ellerime nefesimi verdiğim esnada araba kaydı. Refleks olarak ellerim torpidoya yaslansa da büyük çaplı bir durum olmadığından Amir önemsemeyerek arabayı sürmeye devam etti.

Bana bakmamakta kararlı olduğunu görebiliyordum. Ben neden beklentiye giriyordum, bilmiyorum. Sonuçta o kısa bir süre önce gördüğüm iblisin yeğeniydi. Bir eli direksiyondayken diğeri arabanın arka koltuğuna uzandı. Fakat yetişmediği için ben omuzumun üzerinden arka koltuğa baktım.

Siyah bir bere gördüğümde düşünmeden aldım. Ona uzatmak için yeltenmiştim ki gözleri beni merceğine düşürdü. Buzdan krallığındaki tüm renkler canlanmış ve safir ortaya çıkmıştı.

Öfkesi dinmediğinden tükürür gibi bakıyordu yüzüme. Kalbim aniden gelen bakışla titrediğinde ummadığım şeyi yaptı. Arabayı yolun kenarına çektiğinde ne yaptığına anlam veremiyordum.

Çam ağaçları ve daha birçok iğne yapraklının olduğu bu yerde durduğumuza inanamıyordum. Şoför koltuğundan inerek adımlarını benim tarafıma yönelttiğinde Amir ile buraya gelmenin hata olduğunu bir kez daha anladım.

Kapıyı açtığında soğuk yüzüme vurmuştu ve titremiştim. Yüzümü ekşiterek ona baktığımda kısılan güzel gözlerini kirpikleri perdeliyordu. Poların üzerine geçirdiği şişme yeleği ve bacaklarını saran kotuyla o kadar muazzamdı ki.

Üzerime eğildiğinde geriye doğru gittim fakat gidebileceğim yerler sınırlıydı. Sırtımı delmek isteyen vitese daha fazla yaslandığımda o da benim üzerime çöktü. Çırpındığım için sırtıma daha çok batan vites kolu canımı yakıyordu ve ben gittikçe sinirleniyordum.

Elinin tersiyle yüzüme dokunup inanamıyormuş gibi beni seyre daldı. Gözleri kararsızlık tufanına takılmış oradan oraya savrulurken saçımın telini burnuna yaklaştırdı. Kokladığında bana daha yakın duran dudaklarına düştü gözlerim.

Sabah yediği yumruktan mütevellit yarası vardı. Elim yarasına uzandığında isyankâr maviler bu defa bana kaydı. Okşadığımda benim de canım acıyormuş gibi yüzümü buruşturdum.

"Senin sığındığın tüm limanlar benim, Mislina. Benden kaçıp saklandığın tek yer toprağın altı olur." derken o da nazikçe yüzümü seviyordu. "İnat edip kaçmaya çalışırsan sen de dâhil boğulur tüm kadırgaların hışmımla."

Sözleri içimde hezeyan meydana getirirken kucağımdaki bereyi aldı. Kafama taktıktan sonra alnıma eğilmişti ancak yüzümü çevirdim. Zehriyle suladığı kadından şefkat bekliyorsa yanılıyordu. Parmakları çenemi kısıtırdığında gözlerine bakmam için zorladı beni.

"Hatırla şimdi Mislina, iyi düşün o kurdu ve sonra sevdiğin atı," dediğinde göz bebeklerim kocaman olmuştu. "Kurdun bakışlarındaki yırtıcı da benim, atın yelesinde bulduğun huzur da. Senin kaçtığın da sığındığın da benim."

Döktüğün kanda beni boğmana,
Aldığım nefeste gözün olmasına,
Kurduğum düzende katliam yapmana,
Hak etmediğim yerden beni vurmana,
Vicdanımla aramdaki köprüleri yıkmana,
Hiçbir kitaba sığdırılamayacak aşkımın uğruna,
İsrafına razı olarak sevdim seni adam!

Yaşadığımız olayın üzerinden sadece yirmi dakika geçmişti. Evet, dakikaları saymaktan geri durmamıştım. Başımdaki şapka o kadar ağır geliyordu ki çıkarıp yüzüne fırlatmak istiyordum. Dehşet dolu tehditlerinden sonra şoför koltuğuna geçmiş, yola koyulmuştu.

Atışmamızdan sonra yüzüme bir kez dahi bakmamıştı. Aklınca beni ıslah ediyordu. Araba virajdan döndüğünde ilerideki çadırları görünce şaşkınlıkla kalakaldım. Tepelerin arasındaki boşluğa kurulan çadırlar neredeyse bir ev kadar büyüktüler.

Teşkilatta bulunan görevlilerden burada da mevcuttu. Fakat giyimleri daha sıkıydı ve neredeyse maskesiz kimse yoktu. Üzerlerinde paçavra denilebilecek kıyafetlerle dolaşan kadınlar ve çocuklar vardı. Erkekler ise kapı önlerine çıkmış görevlilere bakıyorlardı.

Kendilerine yaklaştığımızı fark eden kel bir adam tozdan kapanmak üzere olan gözlerini kısarak bize baktı. Yanlarına gittiğimizde arabanın içini hiç de sevecen olmayan bakışlarla süzmeye başladı. Ben de onu dikkatle inceledim. Bir ayağının sakat olduğunu gördüm, öyle ki diz kapağından aşağısı yoktu. Babasının elini tutan küçük kızın yüzü ise anlamadığım şe-

kilde garipti. Arabadan yavaşça inip ilerleyince bir tür mutasyon geçirdiğini sezdim. İrkilmeden edemedim, merhametim kılıcını kuşanmış boğazıma doğrultmuştu. Amir oldukça yakınımda durarak benimle ilerlerken görevlilere kafasıyla selam verdi.

Büyük çadırların üzerlerinde kırmızıyla rakamlar yazılıydı. O kadar çadır vardı ki bu insanlara ne yaptıklarını düşünmeden edemedim. Otuz iki numaralı çadırın kaygan kumaşını kaldırarak girdi Amir. Omzumun ardından geriye göz attığımda küçük kızın boynunu bükerek bana baktığını gördüm.

Sızlayan burnumu çektikten sonra içeriye girdim ben de. Burası oldukça havasız kalmıştı ve berbat kokuyordu. Yer yatakları sırayla dizilmişti ve insanlar bilinçsiz hâlde yatıyordu.

Elim ağzıma kapandığında adaletin boynundaki mengeneye yapışmıştım. Açılmasını istiyordum, açılıp özgür kalmasını. Terasta gördüğüm kadın yerde oturmuş sızlanarak karnını ovuyordu. Rengi atmıştı ve koyu renk gözleri acıyla çarpılmıştı. Önünde durduğumuzda yanımdaki adama baktım.

Amir'in gözleri dahi buradaki karanlığı maviye boyayamazdı. Dizlerimin üzerine çöktüğümde umutsuzluk çitlerini örmüştü her yanıma. Yatak dışında kalan yerler topraktı, muhtemelen geceleri çok soğuk oluyordu. Bu insanlar zemherinin ortasında kırağının vicdanına nasıl bırakılmışlardı. Kadına elimi uzattığımda tedirginlikle geriye çekildi.

"Olmaz!" derken sesi sönük çıkmıştı, tıpkı bu yer gibi.

Yeniden elimi uzatmaya yeltendiğimde sesi tizleşti, "Yapamam, karnımda bebeğim varken alamam ilaçları. Hem zaten işinize de yaramam." Bunları söylerken gözleri umutla parıldıyordu.

Gözlerim tepemizde zebella gibi dikilen Amir'e kaydığında bakışları ifadesizliğini çoktan kuşanmıştı. Kafasını başka yöne çevirdiğinde burada insanlar üzerinde deney yapıldığını az çok ben de anlamıştım. Karnındaki bebeğiyle çaresizliğin eşiğinde duran bir kadınla karşı karşıyaydım.

Sıkıntıyla yüzümü ekşittim, doğru kelimeyi bulmaya çalışıyordum. Fakat kadının kasılarak çığlık atmasıyla telaşla ona yaklaştım. Elim hafif tepecik olan karnında durdu, vücudu sancıyla kıvranıyordu.

Etrafıma hızla göz attığımda kimsenin umurunda olmadığını, doğruyu söylemek gerekirse herkesin bu kadından bin beter olduğunu gördüm. Bir çığlık daha attığında geriye doğru gittim ve bekledim.

Üzerine giydirdikleri açık mavi elbise karanlık renkle boyanmaya başlarken bakir bir ruhun nasıl da can çekiştiğine bakıyordum. Elini

bacaklarının arasına bastırdığında çocuğu için dudaklarından kopan feryatla gözümden sızan damla toprağa düştü.

Yardım etmek istiyordum fakat yapabileceğim bir şey yoktu. Amir'e bakmak için döndüğümde ortalıklarda gözükmediğini gördüm. Yatakların üzerinden aldığım kirli yastık ve çarşafla kadının yanına gittim.

Yastığı beline yerleştirip çarşafı korksam da bacaklarının arasına sıkıştırmaya çalıştım. Ellerimle nasıl tutabilirdim ömür defterinde nefesi tükenmiş bir canlıyı?

"Affet," dedim tek nefeste suçlulukla, "Daha önce gelemediğim, bebeğini kurtaramadığım için affet."

Söylediklerimi işiten kadın kana bulanmış parmaklarımın üzerine elini koyarak çocuğunu kurtarmaya çalışıyordu. Ne yazık ki çok kan kaybediyordu. Bırak bebeği, kendisinin bile yaşaması mucize olabilirdi. Çadırdaki hareketlilikle kafamı çevirdiğimde içeriye giren maske takmış beyaz önlüklü görevliyi gördüm.

Kadını muayene etmek için eğildiğinde önünden çekilmedim. Elimin üzerindeki el bana sımsıkı tutunurken sahibi gözlerime umutla bakıyordu. Fakat doktoru getiren Amir belime sarılarak beni çekmişti.

Benim çırpınışlarım arasında muayenesini yapan kadın doktor çantasından çıkardığı aletlerle kanı durdurmaya çalışıyordu. Bir süre sonra kafasını bize çevirerek olumsuzca salladı.

Dudaklarımdan kopan feryat vücudumu silkelediğinde sevdiğim adamın kollarında dört kat olmuştum. Durmak bilmeyen gözyaşlarım yüzümü yıkarken tutamıyordum kendimi.

Bulanık görüntüler arasında çadıra giren birkaç görevlinin talihsiz kadını sedyeye koyduğunu gördüm. Kan süzülen parmakları sedyeden boşluğa düştüğü sıra ona uzanmak istedim fakat Amir'in kollarından sıyrılmanın imkânı yoktu.

Kulağıma eğilip "Sakin ol, sükûnda gizli kadın," diye fısıldamıştı. "Sakin ol, azapta kavrulan kadın."

"İnan bana, burada gördüklerimden sonra azap çektiğimi düşünmüyorum," diyerek kollarını ittim.

Aradan çok geçmemişti ki haber geldi. Söylediklerine göre annenin durumu iyiydi fakat bebeği kaybetmişlerdi. Tırnaklarımın arasına dolan kana bakarken çoktan yola çıkmıştık. Masum bir canın vebali düşmüştü sanki üzerimize.

Biraz daha erken gidebilseydik, o zaman onu kurtarabilirdik. Bu düşünce içimi talan ettiğinde dağıldım karın hapsettiği yeryüzüne. Gök kubbe

dinmek bilmeden yaz boyu yüreğinde sakladıklarını döküyor, beyaz her tarafı hâkimiyeti altına alıyordu.

Kurşuni renkteki gökyüzü bulutsuzdu ve bıçak kadar keskin bir soğuk vardı dışarıda. O an çadırda yaşayan insanları düşündüm ve gözlerim tekrar ellerime kaydı.

"Arabayı kenara çek," dedim kesin bir ifadeyle. O ise yüzüme bile bakma gereği duymadan sürmeye devam etti.

Sinirim tepeme çıkarken gözlerimde harlanan ateşimin közleri vardı biliyordum. İçimdeki asi şaha kalktığında arabanın kapısını açmaya çalışmıştım fakat kilitliydi. Sinirle yumruğumu torpidoya geçirdiğimde arabayı sarsacak şekilde kenara çekti.

Yüzüne dahi bakmadan arabadan inerek çamlıkların dibine yürüdüm. On santimi geçmeye yüz tutmuş kara elimi daldırdığımda soğuk iliklerimden sokuldu. Kar kana bulanıp pembemsi renge dönüşürken morarmaya başlayan tırnaklarımı kara sürtmeye devam ettim. Üzerime düşen vebalin ağırlığını sadece gökten yağan bereket temizleyebilirdi. Doğrulup arabaya ilerlediğimde Amir elinde tuttuğu pet şişenin kapağını açıyordu.

"Donacaksın," deyip suyu kızarmış ellerime dökmeye başladı.

"Donmanın ne demek olduğunu biliyorum, merak etme," diyerek ellerimi hafifçe silktim.

"Peki, donmak nedir, Mislina?" dediğinde karlarla kaplı otobanda arı endama durmuş dehaya baktım.

Gözleri parıl parıl parlarken gök utanıyordu ışıltısından. Güzel yüzünde ona çok yakışan dudakları çürük vişneye dönmüştü.

"Senin gözlerine bakmak," deyip burnunun dibine girdiğimde uzanarak elini kavradım. "Bu parmakların bana dokunması, teninin tenime sürtünmesi; bunların hepsi donmak."

Sıcacık avucuna aldığı elimi kalbine götürüp bastırdı. Kalp atışları avucuma her çaptığında yer kasıldı, gök coştu. Saçlarıma dökülen kar taneleri düştükleri yeri süslerken ölmek istediğim göz bebeklerine baktım. Koyulaşmış bakışları saçlarımdan yüzüme tırmanmıştı.

"Senin tenin donamayacak kadar sıcak," deyip belimden çekti beni. Burnu berenin kenarını bulduğunda, "Senin gözlerin donmasını istemeyeceğim kadar büyüleyici," dedi.

Saçlarımı koklarken elimde olmadan ittim bedenini. Kalbim tekrar hızlanmaya başlamıştı lakin bu seferki acıdan değil şehvettendi. Kızaran parmaklarım bana elimde ölen çocuğu hatırlatınca yüzüne ikinci kez bakmadan arkamı dönerek arabaya bindim.

Arkamdan bakarken çehresi kasılmıştı muhtemelen. Fakat ben onun gibi suçsuz insanların günahına giremezdim. En azından bunu yapan birine kendimi sunamazdım. Araba bu defa yolda hiç durmadan ilerlemişti. Akrep zamanın dizginlerini eline almışken vakit hızla geçmiş saat akşamın yedisi olmuştu.

Teşkilattan içeriye girdiğimizde Amir yüzüme dahi bakmadan gözden kayboldu. Bugün deney vardı ve onun için hazırlıklar yapılıyordu. Bu defa deney gece olacaktı, bunu biliyorduk.

Odama giremeden yapılan anonsla sahanlıkta toplandık. Kan kokan ellerimle yüzümü sildiğim esnada üzerimin kan olduğunu gördüm.

"Sen iyi misin, Mislina?" diyen kişi Ela'ydı. Onu görmek içimi ısıtırken nedenini anlayamadığım şekilde sarılmak istemiştim.

"İyi sayılırım, sorun yok," dediğimde bir süre daha şüpheyle kan bulaşmış kıyafetlerime baktı.

"Benim kanım değil, merak etme. Her ne kadar benim olmasını tercih etsem de değil işte."

Hüzne bulanan gözlerle kafasını olumlu anlamda salladığında Tezahür evresi için görevliler herkesi dağıtmaya başlamıştı. Başımın zonklamasıyla elimi alnıma bastırdım. Ovmaya çalışırken bir görevli koluma girmiş beni gideceğimiz yere yönlendirmişti.

Dayanamıyordum artık buraya, katlanamıyordum yaptıklarına. Canı çekilmiş ayaklarım ilerlerken nereye götürdükleri hakkında fikrim yoktu. Sahanlıktan çıkmış asansöre binmiş aşağı kata inmiştik. Bu defa herkes kendi yeteneğiyle sınanacaktı.

Geleceği veya geçmişi görüp görmediğimi bilmiyordum. Olabilir mi diye düşünmeden edemedim. Geldiğimiz alanda yerler, duvarlar hep betondu ve dikdörtgen biçimde uzanıyordu. Her tarafı camdan olan hücreleri gördüğümde ürperdim. Geçen defa yaşadıklarım tekrar etsin istemiyordum.

Hücrelerin önünde bulunan doktorlara doğru ilerledik ve benim sağlık durumumla sürekli ilgilenen doktorun önünde durduk. Enjektöre çektiği ilaçtan gözleri bana kaydı. Gülümseyerek oturmamı işaret ettiğinde görevli masanın diğer tarafına geçip beklemeye koyulmuştu.

Hücrenin ışıkları yandığında boş alana anlamayarak baktım. Doktor elini şapkama atınca başımda olduğunu yeni hatırlayarak kolunu tuttum. İçim burkulmuştu nedensizce.

"Kalmasında sorun yoksa çıkarma," dediğimde olumlu şekilde homurdanıp ilacı boynuma enjekte etti. Günlük hayatımın parçası hâline gelen bu ritüel bittiğinde boş masanın üzerinde ekranlar parladı.

Şişme montumu çıkardım, doktor anlayışla alıp masaya bırakmıştı. Altımda kalan ince badiyle ilerledim ve doktor arkamı çevirerek ensemi okuttu. Kapı açıldığına dair sinyal verdiğinde hücrenin üstünde kalan kartvizitteki ismime baktım.

Yorgunluğum uçup gitmiş yerini sonunun gelmeyeceğini düşündüğüm gerginlik almıştı. Burnumu çekerek içeriye girdiğimde hiç de göründüğü gibi olmadığını anladım. Doktora bakmak için arkama döndüm ama kara betondan duvarlar görmeyi beklemiyordum. Sıvası dökülmüş bu evin içerisi boğuk şekilde karanlıktı. Rutubet kokusu genzime ilişti, yüzümü buruşturarak yere baktım. Tahtalar eskimiş ve su çekmişti. Çatırdamalar dışında tek bir ses dahi yoktu. Etrafımda dönmeyi kesip karşımda kalan kapıya ilerledim. Açmaya yeltendiğimde kilitli olduğunu gördüm.

Dişimle dudağımı ezerken çaprazımda kalan kırık boy aynasını fark ettim. Çatlaklarına siyah boyalar dolan ayna ürpertici gözüküyordu. Karşısında durduğumda bereyle olan aksime baktım.

Uçları kandan dolayı birbirine yapışmış olan saçlarım kötü görünüyordu. Bereden fırlayan birkaç tel saç alnıma düşmüştü. Yüzümü ekşiterek kararmış bakışlarımı aynadan çekeceğim sırada başka bir hareketlilik gördüm. Zemindeki tahtaların abartılı sesine aldırmadan aynaya ilerledim, çelik makasla saça atılan darbelere bakıyordum.

Her tel infaz edilerek kökünden ayrılırken nasıl oluyorsa ayaklarımın dibine düşüyordu. Hayretle bir iki adım geri çekildiğimde elim ağzımı bulmuştu.

Korku irislerime kadar sıçradığında geri geri giderek odanın kapısına koştum. Kilitli olduğunu bilmeme rağmen kolu çıkaracak kadar zorlasam da kapı açılmadı. Esen rüzgârla arkamı döndüğümde aynada boşluk görür gibi oldum.

Temkinli adımlarla aynaya ilerleyip mantıksız gelse de elimi içerisine soktum. Asıl geçişin ayna olduğunu fark etmem zamanımı almıştı ama yine de diğer odaya geçebilmiştim. Bu odanın duvarları pembeye boyanmıştı ve köşede ceviz ağacından yapılma bir dolap vardı.

Dolabın kapaklarına kadar sıçrayan kan lekeleri ruhumda arşa kadar çıkacak bir haykırış oluşturdu. Dizlerimin titremesine engel olamayarak odanın ortasında durmuştum.

Gözlerimi kapattığımda tavanda asılı olan ampulün sarı ışığı sallanmaya başladı. Titrek nefeslerle olduğum yere çökerken ellerimle kulaklarımı kapattım. Bitmeliydi bu eziyet bir an önce. Kulağımın ardındaki patlama sesiyle odadaki lamba yanıp sönmeye başladığında salt karanlık artmıştı.

Ve bu defa burnum küf kokusundan daha beter bir kokuya ev sahipliği yapıyordu: Kan. İstemeyerek de olsa içimdeki küçük kızın sesini dinledim. Düşmanlardan saklanmak için yine aynı dolaba girmem gerekiyordu.

Küçük dolaba sığmadığımdan belimi kırarak girdiğim için saçlarım yüzümü örtmüştü. Fakat anlamadığım tek bir şey vardı ki o da dolabın arkasında sonu olmayan bir yol olduğuydu.

Temkinli hareketlerle ilerlerken kan kokusu kesilmemişti ve nefesim boğazımı tıkanmıştı. Sabırsızlandığımda yüzüme vuran ışıkla alanın dışına çıktım. Oldukça eski bir yapı olan bu terzi atölyesinde ne işim olduğunu düşünerek etrafıma baktığımda kimseyi göremedim.

Dikiş makinesinin kahverengi yüzeyi parlarken mezura ilerdeki mor renkli kumaşın üzerindeydi. Ve masanın ayağına doğru sarkan tel bobininin yanında kırmızı kurdele vardı. Onu görmek içimi sızlatırken anlamayarak inceledim.

Daha önce görmediğim bu yerde ne işim vardı, bilmiyordum. Duvara montelenmiş raflarda kumaş topları vardı ve etraf gaz lambalarıyla aydınlatılıyordu. Bakışlarım tekrar mor kumaşa düştüğünde elimde olmadan oraya ilerledim.

İpek yüzeyi tenimle buluştuğu sıra kulaklarıma akın eden sesle durdum. Demir parçası ya da onun gibi bir şeyin yere çaptığını duyduğumda yere doğru sarkan kurdelenin yüzük parmağıma dolandığını fark ettim.

Boğazımdan sökülen çığlığım korkuyla yükseldiğinde geriye doğru gidiyordum. Sırtımı verdiğim boş duvara yanlamasına döndüm. Arkamı ve önümü net görmek istiyordum. Kurdelenin ne ara parmağıma dolandığını görmemiştim. Başımı duvara yaslayıp soluğumu verdiğimde gözlerim duvardaki buhara takıldı.

Betonda buhar olacağını zannetmiyordum. Kurtulma isteğiyle zorla da olsa yerimden kalkarken mor kumaşın üzerindeki demir makası aldım. Elimi havaya kaldırıp sivri ucunu duvara çevirdiğimde hırstan burun deliklerim şişiyordu.

Tüm gücümle duvara ilk vuruşumda ses gelmedi. Ellerimi dizlerime yaslayıp kısık bakışlarla duvarı süzdüm. Son umudum bu kalmıştı eğer düşündüğüm şey değilse buradan nasıl çıkardım, bilmiyordum. Geriye birkaç adım atıp içimden saydım. Üç dediğimde koşarak duvara makası saplamıştım.

Tek yerden çatlayan duvara bir darbe daha indirdiğimde çatlak örümcek ağı gibi tüm yüzeye yayılmaya başladı ve duvar saniyeler içinde yerle bir oldu. Parmaklarım arasından ağırlığı çekilen makasla beraber etrafıma baktım. Görevliler ve bana az önce ilaç veren doktor karşımdaydı.

Az önce miydi, bilmiyordum fakat nefes nefeseydim. Camlara basarak dışarıya çıktığımda hücrede yeşil ışıklar dönüyordu. Çatlayan dudaklarıma aldırmadan dik adımlar atarak tiksindiğim alandan ayrıldım. Bana doğru gelen Dünya endişeyle yüzümü süzüyordu.

Masanın önünde duran sandalyeye oturtulduğumda bir duvarını kırdığım cehennemime baktım. Kalp ritmim hâlâ düzene girmemişti. Soluklarım dahi cayır cayır yanarken uzatılan şişeyi ağzıma götürdüm.

Su ciğerlerimden aktığında ferahlayarak yanımda oturan adama döndüm. Gözleri masada duran kan bulaşmış şişme monttaydı. Sahi, ne kadar da fazla olay yaşamıştı kalbim bugün, ruhuma vurulan kaçıncı silleydi bu? Korkularımla tutuyorlardı ensemden ve tıpkı deney faresiymişim gibi tepkilerimi seyrediyorlardı.

Dünya, "Şapkanı çıkar istersen, çok terlemişsin," deyip elini şapkama uzattığında geri çekildim.

"Çıkarmak istemiyorum," dediğimde kızıl gözleriyle beni onayladı. Üzerime gelmek istemiyordu.

Şu an ne kadar kötü gözüktüğümü ben de az çok biliyordum. Dudaklarımdaki nemi elimin tersiyle sildiğimde doktor gelerek tansiyonumu ölçmüştü.

Tabii ki yüksek çıkacaktı, kalp krizi geçirmediğime şükrediyordum.

"İçerde neler oldu, Mislina?" diye ilgiyle soran Dünya'ya baktığımda sadece düşünüyordum.

İçten koparak yükselen durumlar olurdu bazen. Nedenini bilmeden o an onun karşısındaki kişiyi ilgilendirdiğini düşünür insan. Şu an ben de bu duygular içerisindeydim ve pek tabii herkes gibi ben de söyleyecektim. Dudaklarımı aralayarak konuştum.

"Masanın üzerinde henüz dikilmemiş mor bir kumaş ile," dedim ve kaşlarımı çatarak beynimi zorladım. "Kırmızı kurdele gördüm."

İki kaşımın ortasındaki yarık Dünya'nın çarpılmış yüzüyle derinleşirken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Kafasını olumlu anlamda sallayarak arkasını dönüp gittiğinde peşinden bakakalmıştım.

Onunla alakalı olduğu konusunda haklı olduğumu anladığımda gördüğüm şeylerin neyi ifade ettiklerini anlamaya çalışıyordum. Fakat şu an bunları düşünecek kadar duru bir beyne sahip değildim. Başımdaki bereyi yavaşça çıkarırken Amir kapıdan içeriye girdi.

Beyaz balıkçı yaka kazağıyla nefes kesici görünüyordu. Bu görüntü tansiyonumu çıkartabilirdi. Lacivert hareleri üzerime abandığında dikkatle uzun uzun baktı bana.

14. BÖLÜM

İçine sığamadığın zamanların,
Kırmayı beceremediğin umutların,
Şuursuzca arkasına saklandığın veryansının,
Dublörünü bulamadığın hayatının baş kahramanısın.

Müteessir olduğun olayların hepsinde bir tek sen günahsızsın,
Çirkinliğin deminden rengini almış insanlarla dolu etrafın,
Sen görmesen de yanı başında sarrafın,
Sezemesen de o adamla son bulacak arafın.

Sukha mutluluklar peşinde bakışların,
Asra sığamayacak acılar büyüttü vicdanın,
Göğüs kafesini çatlatacak içindeki inancın,
Kahramanı sensin izbe yaşamının.

Elimi düzensiz olduğunu varsaydığım dolabıma kıyafetlerimi düzenlemek için attığımdan bu yana epey zaman geçmişti. Gri poların altındaki pusula parmak uçlarıma değdiğinde omzumun üzerinden odaya baktım. Kızlar yataklarına oturmuş, dalgın dalgın yıkanmış giysilerini katlıyorlardı.

Ela dünyadan bihaberdi şu sıralar, etrafa attığı leyla bakışlarındaki anlamları görmeyi reddediyordum. Soğuk demir yüzeyi elimi üşütürken pusulayı olduğu yerden çıkardım. Camındaki yansımamı uzun uzun seyrettim. Otobanda geçirdiğimiz heyecan dolu dakikaların peşi sıra bir hafta önce yapılan deneyin tozları üşüştü beynime. Zaman acımasız şekilde akarken tüm bunlara rağmen hâlâ devam eden hayata isyan etmek istiyordum.

Düşüncelerimi kenara bırakıp elimdeki pusulayı aldığım yere koydum. Toparladığım dolabımı kapatmadan önce içerisinden çıkardığım pedle beraber banyoya ilerledim.

Benim aşırı sancılı periyodlarım olmuyordu, sadece normal zamandan daha hassas hâle geliyordum. Çamaşırıma yapıştırıp ellerimi yıkadıktan hemen sonra diş macunumu aldım. Dişlerime sürttüğüm fırçanın darbeleri arabanın otobandaki tekerleklerini anımsatıyordu.

Fırçanın uçları damaklarıma batarken küçük çocuğun gözlerindeki çaresizliği anımsadım. Kanına tek bir günah sirayet etmemişken nelerle sınanıyordu. Ödediği neyin kefaretiydi?

Odaya dönünce içeride kimsenin olmadığını gördüm. Öğle yemeğini yeni yemiştik ve görünüşe göre bugün bize yapacakları herhangi bir eziyet de yoktu. Yatağın ayak ucundaki hırkamı badimin üzerine atıp koridora adımladığımda ortalığın çok da tenha olmadığını gördüm.

Millet kendi hâlinde gülüp eğleniyordu. Gözleri benim üzerimde oyalanınca nefretle süzdüler beni. İşte insanoğlu tam olarak böyleydi; önce kendi yapamayacakları şeyleri senin de yapamayacağını düşünürlerdi. Sonra sen yapınca önce senden nefret eder sonra hayran olurlardı. Umursamaz tavırlarla koridordan terasa çıktığımda tadilat yapıldığını gördüm.

Cam balkon kaldırılmıştı ve uçurumla aramızda hiçbir set kalmamıştı. Fakat kapının önünde beklememin nedeni tadilat değil, tenhalaşan bu yerde Kutsal ile daha önce görmediğim bir kızın tartışması olmuştu. Kaşlarımı çatıp baktığımda tanımadığım kız harlanarak Kutsal'ı geriye doğru itti.

Bulunduğum yerde durmayı tercih ederek neler olduğunu anlamaya çalıştım. Tanımadığım kumral kızın endamı yerindeydi, doğrusunu söylemek gerekirse bizim ölü balıktan oldukça iriydi. İriliğinin vermiş olduğu özgüvenle Kutsal'ın üzerine yürümeye başladığında dilim dudaklarımda turladı. O an asla tahmin etmeyeceğim şekilde Kutsal'ı terastan itti. Kutsal'ın gözden kaybolmasıyla hızla düştüğü yere atıldım. Kumral kız ise arkasını dönüp gitmeye yeltenecekken beni görünce duraksadı. Tabii ki bu duraksama birkaç saniyeden fazla sürmedi, can korkusuyla aniden toz oluverdi.

Hızlı adımlarla ilerledim. Kutsal terastan düşmemiş, can havliyle bir yerlere tutunmuştu. Ringdeyken annemi kullanarak bana yaptığı hipnoz yüzünden neredeyse dövüşü kaybedip canımdan olacaktım. Ardından aklıma sürekli bana laf atıp köşeye sıkıştırması geldi. "*Gitmeli miyim?*" diye düşündüm sonuçta o beni öldürmeyi göze almıştı. Üstelik buraya geldiğimden bu yana bana yapmadığı şey kalmamıştı. Vicdanım çengeli kalbime attığında asıldı ipin ucuna.

Sızıyla olduğum yerde durdum ve kirpiklerimin ardından denize baktım. Hava soğuktu hem de çok fazla. Kar taneleri rüzgârla içime kadar dolduğunda küfürler homurdanarak eğilip baktım. Tek eliyle terasın zeminine asılmış, düşmesine milim kalmıştı.

"Ver elini," deyip morarmaya yüz tutmuş ellerine uzattım parmaklarımı.

Korkuyla çarpılmış hareleri beni bulduğunda hemen kafasını aşağıya çevirdi. Kararsız kaldığını hatta bana güvenmediğini biliyordum. Ben de olsam o kadar zarar verdiğim birine güvenemezdim. Şayet benim yerimde daha akıllı biri olsa onu şu an çoktan savurmuştu.

"Hadi Kutsal, ver elini!" diyerek sözlerimi yinelediğimde dolan gözleri gözlerimle buluştu. Düşmanının gözündeki ıslaklık üzer miydi insanı, üzüyordu işte. "Söz veriyorum, tutacağım seni."

Kafasını olumlu anlamda salladığında yüz üstü uzandım terasın zeminine. Çok vaktimizin kalmadığına emin olarak sağ elimi uzattım. Kanı çekilmiş elleri karlı yüzeyde kayarken sıyrılmasına izin vermeyerek atik hareketlerle son anda onu yakaladım. Fakat bu sefer ben de onun gibi aşağıya doğru savrulduğumda yıkılmaz kayalara vuran lacivert denize baktım. Yutkundum, derin bir nefesle tüm gücümü sağ koluma yükleyip geriye doğru giderek parmaklarımın arasındaki eli sımsıkı tuttum.

Zor olsa da onu yukarıya çekebilmiştim. Nefes nefese yüzümü zemine bıraktığımda titreyen sağ elimi hareket ettirdim. Kutsal ise oturup kaldığı yerden bana bakıyordu.

"Elis ile konuşacak başka yer bulamadın mı?" diyen Etka endişeyle dudaklarını Kutsal'ın başına bastırdı.

Amir'in takımının spor salonunda bulunan kafeteryadaydık. Önümde dumanı tüten elmalı çaydan bir yudum daha alınca içimin gerçek manada ısındığını hissetim. Ne yapıp edip ölü balığı buraya kadar getirebilmiştim.

Düşmanımın canını kurtarmak beni bir miktar sinirlendirse de bu iyiliği insanlık namına yaptığımı kendime hatırlatıyordum. Nedendir bilinmez bugün ne Amir ne de yılışık âşığım Dünya ortalıklarda dolanıyordu. Şu an biricik prenseslerinin başına toplanıp sinirden kudurmaları gerekmiyor muydu bunların?

"Konuşmak istediğini söyledi Etka, ben nereden bileyim takıntılı âşığının beni terastan sallandıracağını." Etka benim yanımda ona kızdığı için Kutsal da epey gergin gözüküyordu.

Size söylemedim, öyle değil mi? Ağzının kenarıyla teşekkür etmekten öte hiçbir reaksiyon göstermemişti. Elimle ensemi ovdum, elmalı çayımı

bitirmek üzereydim. Ne de güzel olurdu Elis yaptığı işi bitirseydi de bana vicdan yapma payı bırakmasaydı.

Sigara içemediğimi hatırlayınca ister istemez sert bakışlarla Kutsal'ı süzdüm.

"Sana da çok teşekkür ederiz, Mislina," diyerek masada bana doğru eğilip devam etti. "Bundan sonra bir şeye ihtiyacın olursa söyle bana."

Etka bunları söyledikten hemen sonra gülümsemişti. Yumruk olayından sonra aramızın çok da iyi olduğunu söylemeyecektim fakat görünen o ki gönlünü fethetmiştim. Evcil pisisini kurtarınca nasıl da sempati duymuştu bana. Dudaklarımı büküp Kutsal'ı sinirlendirmem gerektiğini düşündüm. Birazcık şımarıklıktan kimseye zeval gelmezdi.

"Aslında bir sigara yaksam hiç fena olmaz, sonuçta Kutsal'ı kurtaracağım derken sigaramı içemedim," dedim pişkince.

Etka hınzır gülümsememe sevecen şekilde karşılık verirken kafasıyla söylediklerimi onayladı. Kutsal'ın kısık gözlerine aldırmadan hırkamın cebinden çıkardığım çakmakla sigarayı masaya bıraktım. Yavaş hareketlerle dudaklarıma sıkıştırdığım sigarayı ateşleyerek içime çektim.

Dudaklarımın arasına biriken zehri ölü balığın yüzüne üflediğimde sinirle öksürüp geri çekildi. Alayla gülümseyerek sigaramı içerken Etka dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Tuhaf enerjini hissedebiliyorum, Mislina. Bedeninde süregelen her neyse seni koruyor."

"Anlamadım," dediğimde kaşının birini dikip anlamlı şekilde gülümsedi.

"Zaman zaman insanların düşüncelerini duyarım. Fakat sen farklısın, etrafında koruma kalkanı varmış da seni tehlikelerden koruyormuş gibi sanki. Sana yaklaşılmıyor." Bunları söylerken kaşlarını kaldırmış, hayretle bana bakıyordu.

Söyledikleri mantığıma ters gelse de içimdeki tanımadığım ses bana doğruluğunu fısıldıyordu. İyice yayıldığım sandalyede Kutsal'a tepeden bakarken dumanı ikinci kez yüzüne üfledim. Ne yazık ki bu defa geriye yaslandığından suratına gelmemişti.

"Bir nevi sineksavar yani," dedikten hemen sonra izmariti masanın ortasında söndürdüm. Kutsal yaptığım değindirmeyi anlamış olacak ki kaşlarını çattı.

"Artık kalksak iyi olur, Etka. Daha akşamki defileye hazırlanacağım." Kutsal yerinden doğrulup ayağa kalkmıştı.

"Ne defilesi?" diye sorduğumda Etka da sandalyeden kalkıyordu.

"Bu akşam Amina'nın defilesi var ve Kutsal da tasarımlarından birini giyecek," dedikten hemen sonra Etka'nın gözleri bedenimi taradı. Yaptığını anlamlandıramazken bozuntuya vermeden kafamı olumlu anlamda salladım.

Muhtemelen defiledeki kıyafetler teşkilatta bir amaç uğruna kullanılacaktı. Kıyafetlerin açık artırmayla satılabileceğini düşünüyordum. Elit kesime hitap eden bir defile olması muhtemeldi.

İlgimi çektiğini inkâr etmeyecektim ancak şu an benim orada olabilme ihtimalim yoktu. Olsaydım da bir şeyler bulamazdım sanırım. Yine de içimden bir ses o kıyafetlere farklı cihazlar yerleştirildiğini haykırıyordu.

Aradan çok geçmeden akşama doğru yemekhaneye gelmiştik Giray'la. Ela hâlâ ortalıklarda gözükmüyordu, hep oturdukları masanın boş olduğunu gördüm. İçim burkulurken Amir'i özlediğimi sezdim.

Muhtemelen herkes defile için hazırlanıyordu. Sandalyeyi çekip oturduktan sonra önümdeki sebze yemeğini kaşıklamaya koyuldum. Şebek ise karşıma oturmuş konuşturmaya çalışıyordu beni. Tahıllı ekmeği yemeğin suyuna banarken gülümseyerek yüzümü seyretmeye başladı.

"Kendi yemeğini yemeyi düşünmüyorsun galiba." Sesim umursamaz çıkmıştı.

Nedense eksiktim bugün, onu görememek kalbimin üzerine buz kütleleri koyuyordu. Onun yokluğu üşütüyor, varlığı felç ediyordu uzuvlarımı. Toplama kampı aklıma düştüğünde dişlerimi sıktım. Onlar için tabii ki bazı planlarım vardı fakat henüz zamanı gelmemişti.

Kaşığı tuttuğum elime dikkat kesildiğimde kurdelenin dolandığını hissetim. Bu da neyin nesiydi? Anlattıklarına göre zihnimde yankı uyandırabilecek nesneler yerleştirilmişti ve oradan sadece geleceği sezebilen birisi çıkıyordu. Fakat ben geçmişte de yaşıyordum.

"Ben yemesine yiyorum da Mine'yi gördün mü, üst kademeden bulduğu dallamayla takılıyor." Bunları söylerken omzunun gerisindeki masayı işaret etmişti.

Bakışlarımın seçtiği ilk şey mavi saçları oldu. Yanında oturduğu adamla gülümseyerek koyu bir sohbete dalmıştı. Dudak büktükten sonra omzumu silkip yoğurdumdan bir kaşık aldım.

"Boş ver, demek ki öyle yapmak istiyor," dedim ilgisizce.

Dudağımın kenarındaki yoğurdu silerken kaşlarını çatarak yüzümü taradı. Keyfim yoktu ve Giray kaşınıyordu.

"Ben o adamdan pek elektrik alamadım. Zarar görsün istemem."

Konuşurken kaşlarımı kaldırarak alayla onu süzdüm. Ela'dan sonra mavi kafadan hoşlanıyor olamazdı, değil mi? Göz bebeklerinde dostça ifadeler gezinse de bir yerden patlak vereceğini düşündüğüm konuyu açmaya karar verdim. Kendisi istemişti konuşmayı.

"Niye, ondan da mı hoşlanıyorsun?" diye sorduğumda çatalını sertçe tabletin yanına bıraktı.

Geriye yaslanıp kollarını göğüs hizasında bağladığında kafasını yan yatırıp bana meydan okumuştu. Özgüvenle inşa ettiği kalelerini üzerine yıkmam çok zamanımı almazdı. Çünkü Giray'ın Ela'dan inkâr edilemez şekilde hoşlandığından emindim.

Ağır hareketlerle suyumdan bir yudum aldığımda onu beklettiğim için kudurduğunu biliyordum. Kendini kanıtlamak için sabırsızlanıyordu ancak kendini kanıtlamak isteyen biri içinde duygu barındırmalıydı. Keşke anlasan Giray, gittiğin yolu dönüyorum ben.

"Başka kimden hoşlanıyormuşum da haberim yokmuş benim?" dedi sinirlerine hâkim olamayarak.

Gülümserken cevap verdim. "Aslında bakacak olursan en yanlış kişiden hoşlanıyorsun; Ela'dan," dediğimde kendine itiraf edemediği duygularının sarsıntısını yaşadı.

"Onların evcil hayvanlarından falan hoşlanmıyorum ben," derken kendi kendine söylüyormuş gibi tuhaf bir ruh hâline bürünmüştü.

"Kabul etmek istemesen de bunu ikimiz de biliyoruz. Sana burada hoşlandığını kanıtlardım da gerek yok, çünkü zaten biliyorsun."

Gözleri buğulanıp karardığında hâline üzülmeden edemedim. Sonuçta Ela düşmanımız olmasa da düşmanlarımızdan birinin en değerlisiydi. Can kadar takıntılı bir adamın, Ela'yı Giray'ın kollarına atacağını zannetmiyordum.

"Üzgünüm, Sert Kız, yapmamam gerekiyordu."

Yapılan bir şey değildi ki bu, elinde olmadan yaşanan bir duyguydu. Peki, düşmanımızla öpüştüğümü duysa, karşısında bu denli suçluluk hissettiği birinden nefret eder miydi?

"Giray, kronikleşmeden sök at içinden ona dair filizlenen her şeyi!" Sözlerim çok keskindi.

Bulanan gözlerinde bir duygu belirmeye başladığında etrafına göz gezdirdi. Sanki söyleyeceklerini kimsenin duymasını istemiyor gibiydi. Yemek yemeyi tamamen unutmuş ortada dönen mevzuya kendimizi kaptırmıştık.

"Bu külyutmaz tavrın onu görünce neden yok oluyor, Sert Kız?" dediğinde sinirlerim kabarmaya yüz tutmuştu. "Fırtınanın ortasında sarsıl-

mayan bedenin onu görünce sonbahar yaprakları gibi titriyor. Bana öğrettiğini neden kendin beceremiyorsun?"

Söylediklerinin gerçekliği altında ezilen ruhum bunu kaldıramıyorken mantığım çoktan resti çekmişti. Başkalarına öğrettiğim bazı şeyleri ne yazık ki uygulayamıyordum. Fakat Giray'ın hislerinin bu denli içten olduğunu da tahmin etmemiştim.

"En azından denemeye çalışıyorum, Giray," deyip kaşığımı tabletin içine atarak ayağa kalktım.

"Denemesen de yargılayamazdım seni, Sert Kız. Çünkü kalbe dur denilmiyor." Cümlesini bitirir bitirmez yanımdan rüzgâr gibi ayrılmıştı.

Dişlerimin arasından homurdansam da dikkat çekmemek adına ben de yemekhanenin çıkışına ilerledim. Tableti boşaltıp alana bırakırken Şebek'i incittiğimi düşünüyordum. Biraz fazla olmuştu galiba yaptıklarım. Bunu burada sadece ikimiz varken yapmamız yanlıştı. Ben onu düşünerek konuşmuştum, onun da benim gibi bilinmezlik kuyusuna düşmesini istemiyordum. Sonu hüsrandı, sonu ziyan olmuşluktu çünkü.

Boş odamın ışıkları benimle beraber yandığında giderek yatağıma uzandım. Kafam yastığa gömülmüştü ve bir adamın denizle kucaklaşan gözlerinde boğuluyordum yine.

Zaman tünelindeki binlerce anı el ele vermiş dönerken etrafımda attıkları kahkahalar kulaklarımı tırmalıyordu. Ulaşamadığım, bir türlü tadına varamadığım mutluluk denen illet uzaktan uzağa el sallıyordu artık bana.

Yalnızlığımı bir kez daha sezdiğimde dudaklarımı dişleyerek defilede ne giymiş olabileceğini düşündüm. Takım elbise mi yoksa smokin mi giymişti acaba? Belki de salaş bir şeyler tercih etmişti, bilemiyordum. Bildiğim tek şey hepsinde harika gözükeceğiydi.

Aniden kapı açılıp da içeriye giren görevliler bana yaklaşmaya başladıklarında bilinmezlikle geriye çekildim. Bir sorun olmalıydı, yoksa gecenin bu saatinde beni almaya gelmeleri normal değildi.

"Neden sizinle geliyorum?" dediğim koruma koluma daha fazla asıldığında acıyla dişlerimi sıktım.

Bunlar insan görünümlü robotlardı, konuşmak hataydı. Geçen seferki deneyi başarıyla geçmiştim fakat sorun varsa muhtemelen ölüme gidiyordum. Ya da toplama kampına bırakırlardı belki beni de.

Yerini bulacak olan adalet ve annemin intikamı gözlerimin önünden geçtiğinde kalbim hızlanmıştı. Bu noktaya gelmişken ölmeyi göze alamıyordum. Henüz değildi, henüz bir şey yapamamıştım. Hızlı yürümem için çekiştirirlerken girdiğimiz kapının güzellik salonu olduğunu hayretle gördüm.

Yok artık, demekten kendimi alamadım. Birbirleriyle entegre çalışan küçük çaplı ekip beni gördüğünde gülümsedi. Korumalar kollarımı bırakırken Amina'nın asistanlığını yapan görevli önceden olduğu gibi gülümseyerek yanıma geldi.

"Merhaba, bugün defileye hazırlanırken sana ben yardımcı olacağım. Fakat acele etmemiz gerek, zaman tükeniyor." Sözlerini bitirirken beni telaşla kuaför bölümündeki aynaların önüne itmişti.

Aynanın önünde duran bordo kadife kutunun simetrik yüzeyinde altın renginde pusula amblemi vardı. Parmak uçlarım pusulada gezinirken içinde ne olduğunu düşünüyordum. Merakıma yenilerek kutunun kapağını araladığımda görmüş olduğum can alıcı renkteki kırmızı elbise dikkatimi çekti.

İpek kumaşın askılarından tutup kaldırırken sırtındaki dantelin tasarım harikası olduğunu düşündüm. Elbiseyi yerine koyacağım sıra kutunun dibine düşen siyah zarfa kaydı ellerim. Küçük zarfı açarken aynaya baktım, arkamda durmuş gülümseyerek beni izliyordu herkes. Zarfın içinden çıkardığım siyah kartı okuduğumda kitlendim.

"Kalkıyor tozlu zaman perdesi tüm kuşakların önünden, ölümsüzlüğün işlendiği bedenler parlıyor karanlık gecenin arkasından. Ve seni bu önemli günde en önemli parçayla aramızda görmekten onur duyuyoruz." -Kenan Haznedar-

Bakışlarım karttaki kelimelerde asılı kalırken emin olmak ister gibi yazılanları birkaç defa daha okuyup gülümsedim. Bu adam Dünya'nın babasından başkası değildi. Sonunda onlardan biriyle dolaylı da olsa iletişime geçmiş olmanın hazzıyla kartı kutunun içine bıraktım. Görevlilerden biri elbiseyi askıya götürürken fön makinesiyle saçlarımı şekillendirmeye başlamışlardı bile.

Uzun saçlarım dalgalanırken kendinden emin gözüken erkek kuaför zarif hareketlerle dağınık bir topuz yaparak tel tokalarla dalgaları sabitlemişti. Her zamanki gibi gözlerimi ön plana çıkaran bir makyaj tercih edilmişti. Maskarayla gürleşen kirpiklerime baktım, gözlerimdeki yeşillerin daha da parlamasını sağlamıştı.

Renksiz parlatıcıyı dudaklarıma yedirdikten hemen sonra asistan yardımıyla kabinde kıyafeti giydim. Ne yazık ki incecik külot dışında iç çamaşır giyinememiştim, hasta olmam da cabasıydı. Göğüslerimin üzerine yapıştırılan silikon uçlara tiksinerek baktım. Eğilip bilekten bağlamalı saydam topukluları giyerken görevli beğeniyle süzüyordu beni.

"Kenan Bey son derece haklı bir tercih yapmış, vücudunuz bu elbise için yapılmış bir aşkı gerçekten."

Kuru bir teşekkürün ardından boy aynasındaki görüntüme göz değdirdim. Geniş omuzlarımda tutunan ince askılar köprücük kemiklerimi daha da çekici gösterirken göğüs oluğuma kadar inen dekolteyi hafifçe çekiştirdim.

Bir bacağım tamamen gözler önündeyken kırmızıyla şahlanmıştım. Siyah saçlarımdan sarkan tutamlara baktığım esnada görevli elindeki maskeyle yanıma geldi. Işıltılı taşlarla işlenmiş maskeyi yüzüme yerleştirerek saçımı bozmadan yavaşça bağcığını bağladı. Yunan mitolojisini anlatan tablolardaki tanrıçalara benziyordum. Gerçek değildim tıpkı onlar gibi, fakat heybetim yetiyordu her şeye.

Askerlerle koridorda ilerlemeye başladığımızda loş ışık yüzümüze vuruyordu. Teras yolunda olduğumuzu anladığımda yola serilen kırmızı halının önünde duran iki takım elbiseli görevli kulaklarındaki böcekten talimat alıyordu.

Beni gördüklerinde üzerimdeki siyah kısa kürkü kibar tavırlarla aldılar. Teras tamamen kapatılmıştı ve büyük alana masalar yerleştirilmişti. Mankenler benim yanımdan geçerek ortada bulunan ince uzun alana çıkarken cam duvarlarla bezeli bu yerde yağan kar atmosferi güzelleştirmişti.

Orkestra şefi elindeki batonla kâğıda vurduğunda müzik şuh bir havaya büründü. İşte şimdi başlıyorduk.

Gergin değildim bu gece, çünkü sonunda elime bir fırsat geçmişti. Yanımdan geçip giden mankenlere bakan herkes büyük ilgiyle seyrediyordu onları. Ortadaki alana en yakın olan masalarda onlar oturuyordu. Tüm dikkatler loş ışıkta parıldayan kıyafetlerdeyken alanın yanındaki meşalelerden ateşler püskürüyordu. Son olarak omzuma çarparak geçen kişinin yüzünde maske olsa da Kutsal olduğunu fark edebilmiştim. Üzerinde siyah balık bir elbise vardı fakat işlemesinden olsa gerek can alıcı duruyordu.

Yakın masalardan orta alana çıkan Amina herkese kibarca selam verdiğinde üzerindeki ışıltılı kıyafete baktım. Saçlarını ensesinde toplamıştı ve ayaklarındaki stilettolarıyla harika görünüyordu.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Biz gecenin en önemli parçasını sona sakladık, merak ettiğinizi biliyorum. İşte kreasyonumun en göz alıcı parçası!" dediğinde bir anda tüm gözler bana çevrilmişti.

Bunu yapabileceğimi kendime hatırlatırken yanımdaki görevli kibarca kolunu uzattı. Koluna girdiğimde kalbim göğüs kafesimin duvarlarını çatlatmak üzereydi. Ortadaki alana geldiğimizde görevli, elbisenin kuyruğunu tutup bana çıkmamda yardımcı oldu.

Ve prömiyerini yapmadığım sahnede can bulurken müzik susmuş, hareket etmemi bekliyordu. Attığım ilk adımla keman çığlık atarak alanı etkisi altına aldığında karla coşan denize baktım. Kazanacak olan bendim, onlar değil. Ellerimde ölen bebek için attım ikinci adımı. Giray için geniş gülümsedim. Ve bana boynunu bükerek bakan kız çocuğunun gözlerindeki ifadenin hırsıyla döndüm herkesin ayakları dibinden. Endamım dökülürken dalga dalga zemine, ateşler püskürtülüyordu cehennemimde. Bir gün yakacaktım hepsini yakınları meşalelerin içinde. Son kez dönüp geldiğimde sessizliğe anlan ilk çizik kafamdan kurdelesini çözdüğüm maskeyi açmam olmuştu.

Maskeyi yüzümden çıkarırken bu defa kendim için annem adına selam verdim tüm iblis âlemine. Alkış tufanı koptuğunda yüzlerce gözde beğeninin ışıltısı vardı. Elbisenin gözler önüne serdiği tek bacağım önde diğeri geride duruyorken maskenin kurdeleleri parmaklarımın arasından sallanıyordu.

Yanıma gelerek elini sırtıma koyan Amina da selam verdiğinde güvenle bana benzeyen hatlarına baktım. Şefkatle kafasını olumlu anlamda salladı, çünkü o da biliyordu ki bu kocaman bir adımdı.

"Bir şeyler içmek ister misin, Mislina?" diyen Dünya kızıl gözlerini üzerimden almakta zorlanıyordu.

Şuhâni ifadeler kuşanan bakışlarına gözlerimi çevirdiğimde cevap verdim. "Bir su alsam iyi olur." Onaylayarak kafasını salladı ve gitti.

Defile bitmişti. Herkes kokteyllerini almış hararetli sohbetine dalmıştı. Kutsal koyu renklerle çevrilmiş gözleriyle yüzümü tararken kıskançlıkla kafasını çevirdi. O sırada Giray siyah smokiniyle bana doğru geliyordu. Takımının cebine yerleştirdiği elleri ve dalgalı saçlarıyla epey çekici görünüyordu. Yakışıklıydı Şebek, inkâra gerek yoktu.

"Sanırım yalnızsınız, matmazel," diyerek masanın üzerinde duran elime uzanıp dudaklarına götürdü. Çapkın bakışlarının altından öperken alayla gülüp gözlerimi devirdim.

"Ne işin var burada?" diye sorduğumda gözleri etrafı tarıyordu. Saklamaya çalışsa da yemekte olan mevzudan sonra kırılmıştı bana.

"Tunç kızlar var dedi, geldim." Cümlesini bitirdiğinde gözleri ilerde Can ile dans eden Ela'yı buldu.

Omzuna dokunup, "Akşam yemekte üzerine o kadar gelmemeliydim." dedim.

"Ben de sana fazlasıyla ağır davrandım. Takma kafana, annesinin sevmediği erkekleri kimse sevmez."

Söylediklerine karşılık gözlerim sızladığında bakışlarımı etrafta gezdirdim. Bir çift okyanusa çekilirken gözlerim siyah sürmenin ona ne çok yakıştığını düşündüm. Kendinden parıltılı yırtık kot pantolonunun üzerine beyaz ipek gömlek giymiş, kıyafetini salaş lacivert bir kazakla tamamlamıştı. O kazağın altındaki açık birkaç ilik içimi titretiyordu. Ben de Giray gibi düşünüyordum, babalarının sevmediği kızları kimse sevemezdi.

Elindeki kırmızı şarap kadehini bana bakarak kaldırıp hızla kafasına dikti. İrkilerek gözlerimi ondan çektim.

"Hadi git, kızları bekletme," dediğimde kasıldı.

"Ölmeyiz bu gece de Sert Kız, hadi, dikkat et kendine," der demez önünden geçen garsondan votka alıp fondip yaptı.

Ben onu seyrederken Dünya elinde tuttuğu suyla yanıma gelmişti. Kristal bardaktaki su içimi serinletirken duyduklarımı hazmetmeme de yardımcı oluyordu. Dünya elini çıplak sayılabilecek sırtıma bıraktığında avucunun sıcaklığı rahatsızlığımı artırdı. Yine de ses etmeyerek beni karşımızda bulunan masaya yönlendirmesine izin verdim. Doğa ile Duru ilginç bir şekilde aynı kıyafetlerin farklı renklerini giymişlerdi. Amir dışındaki tüm erkeklerde takım elbise vardı.

"Ne yalan söyleyeyim, kız skalamda ilk beşe girersin, Mislina," diyen Tunç'a boş boş baktığımda Dünya sabredememiş olacak ki atıldı.

"Yaydığın ağzına geçireceğim yumruk da ilk üçe girer kardeşim," dediğinde Tunç ellerini teslim oluyorum der gibi kaldırıp gözden kayboldu.

"Kahramanlıkta sınır tanımayan Mislina bugün de Kutsal'ın hayatını kurtarmış," diyen Amir'in içine atlamak istediğim bakışları tenimde oyalanıyordu. "Kendi hayatını kurtarmaya vakit bulabilirsin umarım."

Yaptığı imayla sarsılırken öfkeyle yüzünü taradım. O da benimle aynı şeyleri hissediyor olsa gerek ki gözlerini bedenimden ayırdı. Etka kulaklıklarını sıyırdığında harelerinde bir şeyler görür gibi oldum. Yine de es geçerek ona gülümsedim. Ela ise gün boyu beni özlemiş olacak ki uzanarak sıcak ellerime soğuk parmaklarını sardı.

"İyi ki sana bir şey olmamış," dediğinde dolan iri gözlerine baktım ve dayanamayarak onu kendime çekip kollarımı bedenine sardım. Bunu kendim için değil Giray için yapmıştım.

Bize bakan şaşkın kalabalık benim gibi soğuk nevaleden bunları beklemiyor olacak ki sessizliğe gömülmüştü. Kollarımız ayrıldığında şefkatle sırtını sıvazlayıp avcının kollarına bıraktım. Can gülümseyerek Ela'nın saçını kulağının ardına ittiğinde iç çektim. Bu hayatta adalet denen şeyden eser yoktu artık.

"Amina güzel dikmiş dikmesine de elbise Mıslina'da ruh bulmuş, öyle değil mi abi?" diyen kişi Duru'ydu. O da Doğa gibi Dünya'ya abi diye sesleniyordu.

Dünya, "Evet, cırcır böceğim, ben de öyle düşünüyorum," deyip dalgalı saçlarıma dokunurken parmak uçlarını çıplak omzuma değdirdi.

"Üşüdüm galiba, kürkümü sırtıma alıp gelsem iyi olacak," deyip çıkışa yönelmiştim ki Dünya elini bileğime sardı.

"Ben ceketimi veririm."

Ceketin iç yüzeyindeki saten astar dahi midemi kaldırırken bir süre daha sohbetlerine katılmadan seyirci kaldım. Amir ise yanındaki kızıl hatunla gülüşüp duruyordu. Bana bir kere olsun gülümsememiş olan adamın karşıma dikilip kızıl tutamlarla oynadığını görmek kıskançlık duygusunun damarlarımda gezinmesine sebep olmuştu. Sarsılarak masaya tutunduğumda ellerim buz kesmiş, bedenimdeki enerji çekilmişti. Dişlerim iç dudağımla savaşırken ağzıma dolan kanı önümdeki suyla yuttum.

"Seni hediyenin sahibiyle tanıştırmanın vakti geldi," diyen Dünya parmaklarını ellerime sarmış beni çekiştirmişti.

Defile alanından ayrılırken dışarda başlayan tipiye değdi bakışlarım. İçim de böyleydi işte, göz gözü görmüyordu kıskançlık yüzünden. Daha önce görmediğim merdivenlerden çıkarken bir çeşit giyinme odasına girdiğimizi gördüm.

Bize arkasını dönmüş cüppeli adama bakarken içinde bulunduğum duygu akımından çıktım. Kaşlarım çatılmaya yüz tuttuğunda sırtımdan kayarak düşen ceketi umursamadım. Düşmanım yavaşça bize döndü. Kafasını eğdiği için yüzünü göremiyordum.

Cüppesinin başlığını ağır çekimde geriye attı. Gördüğüm çehreye nefretle baktım. Üzerimdeki kıyafetin sahibi, kanımdaki nefretin azameti ve yeminimin fermanındaki asıl kişi yavaş adımlarla bize doğru gelmeye başladığında uzun boyuna ve dinç görüntüsüne baktım.

Kenan Haznedar tıpkı bana âşık olan oğluna benziyordu. Sadece yıllar derisini buruşturmuş ve zamanın getirdiği tecrübe çizgilerine üflenmişti.

"Sevgili Mislina, senin kadar yetenekli bir indigo daha önce görmemiştik," derken loş ambiyansın altında kollarını açarak dünyayı göstermeye çalışmıştı. "Sonunda karşılaşabildik. Ben, Kenan Haznedar."

Biliyorum dedim içimden, *biliyorum Allah'ın cezası*. Renk vermeden gülümsediğimde hınzır gözleriyle beni süzüyordu. Dik adımlarla Azrail'in elçisinin önüne yürüdüm. Kibar şekilde elimi öptüğünde yüzüne tükürmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Sizinle tanışmaktan onur duydum."

Varlığını unuttuğum Dünya yanımda durarak ellerini omuzlarıma bıraktı. Bana kol kanat gererken babası tavrına kaşlarını kaldırarak gülümsedi.

"Oğlum seni benden sakınacak kadar seviyor anlaşılan," dediğinde şahin bakışları kendine tıpatıp benzeyen oğluna ok gibi saplanıyordu.

"Benimle tanışmayı Dünya için mi arzu ettiniz?" deyip gülümsedim. Fakat bu zoraki gülümseme yüz kaslarımı ağrıtmıştı.

Kenan Bey, "Elbette," dedikten sonra, "Fakat gitme vaktim geldi, tekrardan tanıştığıma memnun oldum. Bir sonraki sefere kadar kendine iyi bak," deyip kısa tanışma ritüelimizi sonlandırarak gitmeyi tercih etti.

Dünya ise babasının gidişinin ardından bana kıyafet getirttiğini, gecenin çoktan sona erdiğini söyleyip beni burada yalnız bırakmıştı. Dalgın hâlde önünde oturduğum aynaya baktığımda yılmış gözlerle karşılaştım. Zift rengi saçlarım beyaz tenimde parıldarken kısık bakışlarımın ardındaki ifadelerim zırhlarını indiriyordu.

Saçımdaki tel tokaları aynaya bakarak çıkardığımda yere attığım her demir parçasıyla omuzlarımdaki ağırlıklardan kurtuluyordum sanki. Saçlarım yavaş yavaş sırtıma dökülürken diplerine parmak uçlarımla masaj yaptım. Dudağımdaki yapışkan histen kurtulmak için önümdeki paketi yırtıp ıslak mendillerden birini çıkardım. Hırsla silerken Kenan Haznedar geldi aklıma; tanıyor gibi, ruhumu eline geçirebilirmiş gibi nasıl da tuhaf bakmıştı bana.

Karmaşık düşüncelerle yoğrulurken oldukça şık görünen paravanın arkasına geçtim. Elbisemin askısına attığım elimin üzerine bir el kapanmasıyla donup kaldım. Dalgalı saçlarıma burnunu sürten nefesin sahibi içkiliydi. Belimden beni kendine çektiğinde vücutlarımız birbirine yapışmıştı. Şaşkınlığımı üzerimden atıp dönmeye çalışacakken buna mani oldu.

"Gökyüzünde diz çöken titrek ışıklı yıldızlardan diledim tenini," derken parmakları köprücük kemiğimde dolanıyordu. "Bulamadım hiçbir kâtipte senin rehberini."

Beni etkisi altına alamayacaktı bu sefer. Arkaya doğru bir tekme savurup, "Çek o pis ellerini üzerimden!" dedim.

Beklemediği hamleyle sarsaklaşan bedeni geriye doğru savrulurken dönüp yüzüne baktım. Amir saçı başı dağılmış, koyulaşan hareleriyle önümde duruyordu. Acı çeker gibi yüzüme uzandığında izin vermedim. Siniri elle tutulur raddeye gelince ışıklar yanıp sönmeye başladı.

Göz bebekleri mavi kıvılcımlar saçarken yanından geçmek için korkuyla atıldım. Ne yazık ki bileğimi kavrayan elinden çıkan elektrikle çarpıldım. Canım yanmış, sızıdan gözlerim dolmuştu.

Gücü tazelenmişken geriye itti beni. Kalçamın üzerine düştüğümde geriye gitmekten başka çarem kalmamıştı. Paravanın köşesine kadar gittiğimde yırtmacın açıkta bıraktığı bacağımı yakaladı.

"Aşk zamanının efendisi, sen onun en güzel kölesi. Şimdi ise sen nefsinde boğdun bulduğun tüm gerçekleri."

Dudakları zaman kaybetmeden sokulurken benimkilere, karşı koymama izin vermeden istila etti yine. Ustalıkla ağzına aldığı üst dudağımı emerken yüzümdeki eli çıplak bacağımı okşamaya başlamıştı.

Beni kendine daha fazla bastırıp dili süzülerek çarparken damaklarının kenarlarına hazzın doruğunda, şehvetin sonunda duruyordum. Ellerimden biri yüzünü okşadığında hırıltılı nefeslerinin arasından dudakları yavaşça çeneme süzüldü. Islaklığı kalbimi yakarken elbisemin askısını indirerek burnunu oraya bastırdı.

"Kokusu miski andıran kadın, seni başkalarıyla paylaşmaya razı gelir mi bu adam?"

"Sen, gözleriyle denizlere payidar olan adam, boğulmasa da senin prangalarında yaşayamaz ki bu kadın."

Çakıldak meyvelerimin en güzel sahibi adam, aşkının içimde büyüttüğü ömür çınarında bugün bir ilki daha yaşadık seninle. Dökülürken meyvelerim sahil yollarına daha yolun başındayken çürüttün onları. Baharlardan güzel bakışlarına her tutunduğumda tutkum salkım salkım olurken sıcak avuçlarınla yakıp kavurdun beni.

Bedenim arzunla dörtnala koşarken sen katillerimin yamacındaydın. Şimdi ben şeytanın mabedindeyken, günahların vebali içimdeyken kim, hangi cehennem yakar beni senin gibi gözleriyle?

Dudaklarımız ayrılmış olsa da hâlâ arada tek solukluk mesafe vardı. Sıcak nefesini çehremde hissettim, acı çekiyordum. Yapmamam gereken ne varsa karşımdaki güzelliğe kapılarak yapmıştım.

Alnına kıvrılan hafif dalgalı tutamı geriye sıyırdım, koyulaşan gözleri bende bıraktığı izleri tarıyordu. Yüzüme eğilerek alnını dudaklarıma yanaştırdı. Sızlayan gözlerimden bir damla yanaklarıma süzülürken öptüm alnından. Dudaklarıma sirayet etmiş acının dirhemleri şimdi ona da bulaşmıştı. Hissedebilir miydi artık yaşadıklarımı? Nasıl da çaresizlikle kollar arasında eridiğimi anlayabilir miydi?

"Bir daha beni öpmene izin vermeyeceğim, Amir. Bilsem ki gözlerinde bulunan kıvılcım tüm teşkilatı patlatacak, yine de teninin tenime yanaşmasına izin vermeyeceğim."

Bunları söylerken şefkat gözlerimde yoğruluyor, buruk tebessümüm dudaklarımda asılıyordu. Yüzünü sevdiğim ellerime burnunu sürterken kurduğum cümleyle siyaha dönen gözlerinde kıvılcımlar parlamaya başladı. Kirpikleri titreşirken hırsla seğirdi çenesi. Avuçlarımın arasından çektiği yüzünü boynuma yanaştırıp bir süre bekledi.

"Bu sana son dokunuşum olursa şahitlik etsin şimdi görüp görmediğimiz her varlık, patlayacak şey teşkilat değil senin kalbin olur."

Ettiği tehdidin ardından üzerimden doğrulmadan yüzüme baktı. Parmakları boynuma kaydığında okşayarak sevdi bulunduğu yeri. Saç tellerimi sevdi sakin sakin.

"Gitmen gerekiyor," dediğimde nerede olduğumuzu henüz fark etmiş gibi kafasını olumlu anlamda salladı ve ayağa kalktı.

Bense bedenimi içine çeken soğuk zeminden kalkamıyordum. Buz kesen avuçlarımı yere bastırdığımda sızlayan belim yüzünden suratımı ekşittim. Homurdanarak beni seyreden adama baktım. Elleri cebinde alayla beni süzüyordu.

Yine de kaldırması için uzandığımda dizlerini kırarak elimi yakaladı. Avucumun içini kaşları çatılarak öptüğünde ne yaptığına anlam veremiyordum.

"Daha düştüğün yerde seni iten kişiden yardım isteyecek kadar zavallıyken hangi kuvvetle bana karşı koyacaksın?" dediğinde yaptığı değindirmeyle sinirden olsa gerek doğruldum.

Aptallıkta üzerime olmadığını biliyordum fakat bu kadarını tahmin etmiyordum. Burun buruna geldiğimizde kararan gözlerle öfkemi yüzüne saçtım. Bende fırtınalar koparken onda rüzgâr esmedi ya o anın vermiş olduğu sinirle havaya kalkan elim yüzüne tokadı indiriverdi.

"Ben tekme yediğim kişiden beni kaldırmasını bekleyecek kadar çaresizsem," derken baş parmağımı göğsüme bastırıyordum. Kalbim şeytan görmüş gibi çarpıyordu şimdi. "Sen de o kadının çaresizliğinden faydalanacak kadar ucuzsun."

Yanından o kadar hızlı geçmiştim ki dalgalar hâlinde savrulan saçlarım yüzündeki öfkeyi süpürmüştü. Durdurmasına izin vermeden merdivenlerden inerek boşalan terasın önünden geçip odama giden koridora ilerledim.

Arkamdan gelip beni durdurmasını istemediğimden son derece hızlı davranıyordum. Sessizleşen koridorda içime batan umutlarımın kırıklarıyla süpürüyordu yerleri elbisem.

Elimi ağzıma bastırıp sesimi kesmeye çalıştım sinirle. Odamın önünde durduğumda kapıyı araladım. Ela ve diğer kızlar uyuyordu. Yatağımın önündeki dolaptan temiz giysiler çıkarıp kızların uyumasından faydalana-

rak üzerimdeki elbiseyi bedenimden sıyırdım. Hızla kendimi duşun altına attığımda silmek istiyordum tenimden terini. Akıtmak istiyordum suya içimde biriken çığlıkları.

Berjere daha fazla yaslanarak Victor'un ikram ettiği mentollü sigarayı son kez içime çektim. Küllüğe bastırdığım izmaritten gözlerimi aldığımda karşımdaki adamın dikkatle hareketlerimi izlediğini biliyordum.

Sigara kokan avuçlarımı eşofmanıma sürttüm, dinç hissediyordum. Psikoloğumun verdiği uyku ilaçlarından birini içip sabaha kadar deliksiz uyku çekmiştim. Ağlayamamıştım dün gece, tam tersine kasılıp kalmıştım.

Neyse ki sabah gözümü açtığımda kaslarım gevşemişti. Ela saçlarımı örmek istediğinde karşı çıkmamıştım çünkü epey uzamışlardı. Kahvaltımı yapıp randevu saatinde doktorumun odasına gelmiştim.

"Demek gelecek ve geçmişle ilgili bazı şeyleri görebildiğini kabul ettin," dedi Victor sakince. Üzerine giydiği yün kazağın boğazını düzeltirken söylemişti bunu. Ihlamur olduğunu düşündüğüm çayından büyük bir yudum daha alıp bilmişlikle yüzüme çevirdi gözlerini.

"Üzerimde tıpkı bir fareymişim gibi yapılan deneylerden sonra öyle bir yeteneğim olduğu kanısına vardım," dediğimde alayla gülümsedi. Karşımdaki ikili koltuğa beyefendi edasıyla oturdu, kalemi defterin üzerinde turluyordu.

"Sence bu meziyetini amacın uğruna kullanabilir misin, Mislina?" derken dikkatle kırçıllı gözlüklerini indirip bana baktı.

Söylediğini düşününce kendime güvendiğimi fark ettim. Zihnimde veya kalbimde türeyen ve canlanan bu olgu her neyse onu kullanabilirdim. Amacım uğruna yapmayacağım şey yoktu. Kafamı olumlu anlamda salladığımda *güzel* gibi kelimeler homurdanarak beni onayladı.

"En son yapılan deneyi kısa sürede ve büyük bir başarıyla bitirmişsin. Ben de oldukça etkilendim kayıtlarını seyrederken."

Korkuyla kalbim kasılırken gördüklerimi herkesin seyrettiğini düşündüm. Bu olamazdı değil mi? Sadece bir kısmını görebildiklerini umdum. Aksi hâlde kimliğimin ayyuka çıkması kaçınılmaz olurdu.

"Deney esnasında ne kadarını görebiliyorlar?" dediğimde düşünceli şekilde kalemiyle defterine vurdu Victor.

"Sana şu şekilde anlatayım, Mislina. İlk baştaki deneyler ne kadar genel kitleye hitap ediyorsa şu anki deneyler de o kadar kişisel," derken yerinden

doğrulmuş, ellerini kadife pantolonunun cebine sokup camdan dışarıya göz atmıştı.

"En son girdiğin Tezahür evresindeki deney sana göre tasarlandı. Ve beynini harekete geçirebilecek nesneler kullanıldı. O nesneleri bulmalarında ben yardımcı oldum."

Güven duvarlarım taşlanır gibi oldu, oturduğum yerde sinirle homurdandım. Victor ise kendinden emin konuşuyordu ve ona göre ortada sorun falan yoktu.

"Onlar sadece dolabı veya aynayı gördüler, beyninden geçenleri değil. Önemli olan oradan en kısa sürede çıkman olacaktı ki sen rekor sürede patlatın fanusunu." Bunları söylerken yüzüme gururla bakıyordu. "Oradan çıkarak gelecekte birtakım olayları görebileceğini kanıtladın fakat zihnini görecekleri zamanlar da olacak."

Son söylediğine karşılık çatılan kaşlarımın altından yüzüne baktım. Bu benim sonum olurdu çünkü Amir veya Kırca annemle babamı pekâlâ tanıyabilirdi. Köstebek olduğumu düşünmeseler dahi işler o saatten sonra sarpa sarardı. Sıkıntıyla yüzümü ekşitirken, "Bunu engellemenin yolunu biliyorsundur umarım," dedim.

Güvenle kafasını salladı.

"Merak etme, Mislina. Zamanı gelince bununla birlikte baş edeceğiz. Fakat sen karşı kanada gizlice girerek neyi amaçlıyordun?" Soruyu sorarken aynı zamanda gergin bakışlarla yüzümü tarıyordu.

Bunu Amina'nın söylediğine adım kadar emindim, sonuçta bu bilgiye başka nasıl ulaşabilirdi ki? Peki, gerçekleri Victor'a anlatmam ne kadar doğru olurdu?

Dilim ağzımda dört dönerken hislerim anlatmam konusunda ısrarcı gibiydi. Şu sıralar sezilerim tüm her şeyin önüne geçmişti.

"Amir ile Dünya'yı konuşurken duydum ve o önemli toplantıda neler döndüğünü öğrenmek istedim." Konuşurken geriye yaslanmış, ensemi berjerin yumuşak yüzeyine bastırmıştım. Amir'in maskeyi yüzümden çıkarmak istediği o anı anımsarken konuşmamı sürdürdüm. "Söylediklerine göre Amir'in her portresi belli bir kadını temsil ediyormuş. Sıradan fuhuş çetesi olduklarını zannetmiyorum, mutlaka bunun ardında başka bir amaç var."

Victor sözümü kesmeden beni dinlerken defterini bırakmıştı. O da en az benim kadar düşünceli gözüküyordu. Teşkilatla ilgili benden daha fazla şey bildiğini elbette ki anlamıştım. Biraz da bildiklerini öğrenmek için kendi bildiklerimi önüne dökmüştüm.

"O kadınlar bir tür ajan, Mislina. Bu teşkilatta yetiştiriliyorlar. İstedikleri adamları sabote etmek için bu kadınları kullanıyorlar ve amaçlarına ulaşıyorlar."

Victor'u hiç şaşırmadan dinliyordum çünkü toplama kampında gördüklerimden sonra bu fuhuş olayı basit kalıyordu. Metanetimi korurken dişlerimi sıkıp alacağım intikamın hayalini kurdum. Kenan Haznedar'ın dün geceki bakışlarını hatırladığımda bir kez daha tiksindim.

"Pekâlâ, Amina hak ettiğini düşündüğü emanetini bana bıraktı," derken yerinden kalkmış, çalışma masasının ardında kalan kitaplığa ilerlemişti.

Kitaplardan birini çektiğinde küçük bölme sağa kayarak hareket etti. Eski bir kasayı açıp içinden aldığı paketle bana yaklaştı.

Kaşlarımı çatıp kese kâğıdından yapılma pakete baktım. Nedensizce heyecanlanmıştım ve ellerim titriyordu. Victor yüzüne yerleşen buruk gülümsemeyle paketi uzattığında onu aldım.

Dişlerim dudaklarımı çiğnerken bacaklarımın üzerinde duran paketi açmaya koyuldum. Kâğıt hışırdayarak yırtılırken elimi içine attım. Siyah küçük bir cihazla karşılaştığımda elimde evirip çevirdim. Üzerine iliştirilmiş sararmaya durmuş kâğıtta *"Kızımla!"* yazıyordu. Siyah keçeli kalemle yazılmış bu yazı anneme aitti. Benim bile ilk kez gördüğüm bu kaset Amina'da ne arıyordu acaba?

"Şimdi seyretmeni isterdim fakat bugün karşı kanatta önemli bir toplantı var, görmek isteyeceğin şeyler olabilir. Dilersen oraya geçebiliriz," diyen Victor'a gözlerimi çevirdiğimde harelerimde titreşiyordu annemin varlığı.

Beyaz deri taytı bacaklarımdan geçirdikten sonra ortadaki pufa oturup uzun beyaz çizmeleri giydim. Ela'nın sabah ördüğü saçlarımı açıp hızlı şekilde ensemde sarıp topuz yapmıştım.

Beyaz boğazlı badi beni darlarken çekeleyerek etrafıma baktım. Victor'un odasında küçük de olsa bir giyinme bölümü mevcuttu. Kahverengi ve onun türevi renklerle dolu odaya bakmak beni daha da kasvete sürüklerken içeriden seslenen Victor'a olumlu anlamda homurdandım.

Annemin bana bıraktığı cihazda ne olduğunu fazlasıyla merak etsem de şu an kaçanı kovalamak istiyordum. Victor ucunda küçük böcek bulunan beyaz kabloyu kulağıma nazikçe yerleştirirken memnuniyetle kafasını salladı. Dijital ekranı doğal görünmek açısından elime verdiğinde ışıklı ekrandaki isimlere göz attım.

"Herhangi bir tehlike anında sana ulaşacağım, Mislina. Yapman gereken kulağındaki cihazın yardımıyla benimle konuşmak olacak. Onu ayarladım merak etme, seni bana ulaştırması kısa sürecektir."

Victor ile birlikte odasından çıktığımızda o önde ben arkasında kafamı eğmiş şekilde yürüyordum. Neyse ki taktığı cihazın yüzü perdeleyen şapkası vardı. Yine de suratımı saklayamadığımın farkında olarak elimdekiyle uğraşıyor gibi yaparak onunla yürüdüm.

Dediğine göre bugün yardımcı asistanı olacaktım. Sıkıntıyla bindiğimiz asansörde etrafımı kolaçan etmek için kafamı kaldırdığım sırada asansör durduruldu. Kafamı eğmek zorunda kalarak söylenenlere kulak kabarttım.

"Efendim, karşı kanada giden kata bastığınızı görüntüledik." Askerlerden biri açık açık Victor'a hesap soruyordu.

"Evet, asistanımla benim görmemiz gereken bazı vakalar var," dediğinde Victor askerin gözleri üzerime düştü.

Ortamdaki sessizlik çığ gibi büyüdüğünde gerginlikle titreyen parmaklarımın arasındaki ekranı sıktım. Renk vermemeye çalışıyordum fakat beni burada gördükleri an biterdim. Bunun hiçbir açıklaması yoktu çünkü. Victor profesyonel şekilde duruma el attığında sesi dahi titrememişti.

"Hadi çocuklar, biliyorsunuz benim zamanım oldukça değerli, daha yapacak çok işim var."

Askerler yaklaşık bir dakika kadar süren bir sessizliğin ardından olumlu homurtular çıkardıklarında kapılar kapanmış asansör harekete geçmişti. Gözlerim dışarda yağan kara kaydığında sessizlik bedenimle bütünleşerek donmuştu, sanki konuşsam çatlayacaktı.

Kuruyan boğazım işimi zorlaştırırken hafifçe öksürerek gıcığı atmaya çalıştım. Bu sırada asansör durmuş, biz de inmiştik. Botların topukları cam köprü üzerinde ritim tutuyor, altımızdaki dalgalı deniz ve kasvetli gökyüzü beni iyiden iyiye daraltıyordu.

Yuvarlak demir kapının önünde durduğumuzda Victor yakasındaki kartviziti ekrana okuttu. Kapılar aralandığında ölmek pahasına düşmanımın inine girdim.

Victor, "Senin için tehdit unsuru olabilecek kişiler toplantıda," derken endişeyle boş koridoru yokladı. "Fazla vaktin yok, Mislina. Kısa sürede değerli bilgiler edinmeye çalış. Ben şuradaki koridordan ilerleyip diğer alana geçeceğim ve sen de sinyal verdiğim an yanıma geleceksin."

Söylediklerine kafamı olumlu anlamda salladığımda son kez bana bakıp görüş açımdan çıktı. Aynı odada olduklarını bildiğimden kendimden emin adımlar atıyordum. Önümdeki koridoru yavaş ve rahat hareketlerle geçmeye çalıştığım esnada Kutsal ile Doğa'yı görmeyi beklemiyordum.

Bana doğru gülerek yaklaşan kızları fark etmem saniyelerimi almıştı. Tedirginlikle etrafıma göz attığımda gidecek yerimin olmadığını anladım.

Tahmin ettiğim üzere Kemal yine dikkatsizce bakmıştı. Benim kafamın dışarıda bulunan ekrana eğmiş saçına saçına dokunuyordum üzerine.

Ölü balık gözleri üzerinde oyalansa da neyse ki tanımamıştı. Yanımdan geçtiklerinde tanımadığımı yeni anladığım solduğum dudaklarımın arasından fırsat ederken kaçıştan gelen iki asker alıcı gözlerle beni süzüyordu.

Onları önemsememeye çalışarak ilerlediğimde kaçışın önünde kimsenin olmadığını gördüm. Muhtemelen az önce yanımdan geçen iki gözcü bu kapıda nöbet tutuyordu. Kapıyı aralayıp içeriye girerken omzumun üzerinden son kez koridora baktım.

Neyse ki içeride bir sürü asistan ile doktor vardı. Anladığım kadarıyla Victor ile benzer branşları vardı. Çoğunun kartvizitinde profesör yazıyordu. Bana göre uçuyla bakan asistanın yanında unutmadığımı anladığımda rahatladım çünkü o da benimle aynı kıyafetleri giymişti.

Dikkatim cam bölmeden aşağı kaydı, baronların toplandığını gördüm. Herkes cüppesini giyip yuvarlak masanın etrafına dizilirken çaprazda büyük dijital ekranların önünde gergin görünen takım elbiseli adamlar vardı.

Üç adam, "Öncelikle, bizi huzurunuza kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz efendim," deyip önlerinde eğildiklerinde baronlar elleriyle kalkmaları için izin verdiler.

Amir hissetmişçesine kafasını kaldırdığında soğukkanlı davranmaya çalışarak elimdeki dijital ekranla uğraştım. Gözleriyle alanı taksa etse de ekstra bir durum göremediğinden bakışlarını çekmişti.

Gerginlik ve adrenalin kanımda coşmaya yüz tuttuğunda asistanlar dikkatle aşağı katı dinliyordu. Şeytanın kulu olmayı kendine iş edinmiş olanlardan biri ellerini çırpığında ekran yandı.

"Kenan Bey, söylediğiniz üzere yetimhanedeki talimlerimize devam ediyoruz," diyen adam saygıyla görüntüyü harekete geçirdiğinde göreceklerim hayal ettiklerimin ötesindeydi.

Öncelikle bir sınıf görüşümüze girmişti. Otuz-otuz beş çocuğun tıklı sıralara konumlandırıldığı alanda çocuklar kendi aralarında konuşup gülerek oyun oynuyorlardı. Sınıfta çocukların neşesinden başka renkli olan hatta insancıl sayılabilecek hiçbir unsur yoktu. İçeriye teşkilatta olduğu gibi askerler girmeye başladığında soğuk bir rüzgâr esti masumiyet ülkesinde.

En son içeriye giren, öğretmen olduğunu düşündüğüm kadın herkesin önünde durarak kibarca çocuklara susmaları gerektiğini söyledi.

"Evet, çocuklar. Bugün size yeni bir şey daha öğretmek istiyoruz." Konuşurken sınıfa yayılan uğultuya karşılık öğrencilere ters bir bakış attı. "Ben susun dediğimde susacak, gülmeyeceksiniz dediğimde de gülmeyeceksiniz."

Çocukların bunu protesto ediyormuşçasına gülmelerini dudaklarımda asılı duran buruk tebessümle seyrettim. Ön sıralardaki sarışın bir çocuk da yaşananlara katıla katıla gülüyordu.

Bacağına doğrultulan silah patladığında atılan çığlıkla elim şaşkınlıkla ağzımı buldu. İnanamayarak yaptığım hareket karşısında asistanlar garip bakışlarını bana çevirmişti. Genzime bir şey kaçmışçasına öksürür gibi yaptığımda gözlerini üzerimden çektiler. Yetimhanelerdeki çocuklara neler yapıyorlardı böyle? Üstelik bunu yaptıran Kenan Haznedar'dan başkası değildi. Kendine asker eğitiyordu.

Ekrana yansıyan ikinci görüntüde sınıfta çıt çıkmıyordu ve herkes yerindeydi. Sınıf mevcudu azalırken etrafa boş boş bakan çocukların gözlerindeki ifadesizlikle çarpıldım. Bir an Amir'in de yetimhanede yetişmiş olabilme ihtimali canlandı gözümde. Bu hâlinin sebebi küçükken uygulanan şiddet olabilir miydi?

"Efendim, bu aşamada duygusallığa kapılmadan nasıl hareket edeceklerini öğretiyoruz," diyen aynı görevli başka bir görüntü açtığında bir kız çocuğunun elinde uzun namlulu silah görmeyi beklemiyordum. Diğer görüntülere nazaran biraz daha büyümüş olan çocuklar sıraya dizilmişti. Kameranın en yakınında ise küçük kız vardı, en fazla on iki yaşındaydı.

Silahın kabzasını bastırdığı omuzları titriyor ve sarsılıyordu. Karşısında duran kurtçu kangal köpeği önüne konulmuş mamayı yerken erkek eğitmenlerden biri yanına geldi.

"Vur onu!" dediğinde kız çocuğunun gözünden süzülen damla canımı yaktı.

Eğitmenin omzundan çekilmeyen eli son kez psikolojik baskı uyguladığında küçük kız nişan aldı. Küçük sayılabilecek parmakları tetiğe gittiğinde gözleri dolu dolu baktı köpeğe. Ve o an köpeğin kahverengi gözleriyle kesişti gözleri.

Göğsü indi ancak kalkamadı aldığı yük karşısında çünkü köpeği vurmuştu. Can çekişerek hırıltılar çıkaran köpeğe koşmak için atıldığında yanındaki baskı uygulayan eğitmen belinden sarılarak tuttu onu. Hıçkırıkları delerken ekranı, hangi kuvvet vicdanlarının sesini bu kadar kesebilirdi diye düşündüm.

Bu defa tepki gösteremedim çünkü metanet etrafıma çelik zırhını örmüştü. Köpek ölüme terkedilirken görüntüler kaymaya başladı. Bu defa önümüze düşen resimde körpe çocuklar vardı. Üzerlerinde yalnızca iç çamaşırları bulunan kızlı erkekli grupların kışın ortasında yüzmeleri isteniyordu. Titreyen göz bebeklerimle transa girmişken kulağımdaki cihazdan yayılan sesle dağıldım.

"Mislina, artık oradan çıkman gerekiyor." Epey uzaktan Victor'un sesi gelirken gözlerim hâlâ karşımdaki ekrandaydı.

Çocuklar tenleri morarana kadar suyla cebelleşirken etraflarına dizilmiş görevliler ellerindeki sayaçlarla dakikaları sayıyorlardı. O an yanımda duran asistanlar sırayla aşağıdaki doktorların yanına ilerlemeye başladı.

Ne yapacağımı şaşırdığımda kulağımdaki cihaz önüme bir ekran yansıttı. Victor oradaydı ve beni bekliyordu. Ardından yol tarifini yapmaya başladığında hızla kapıyı açtım ve çıktım. Kapının önündeki görevliler beni gördüklerinde telaşımı garip bulsalar da ses etmediler. Görüntülerden ötürü zihnim bulanık halde koridorda ilerlerken sağa döndüğüm an bir askere çarptım.

"Senin şu an bu koridorda bulunmaman gerekiyor, ne arıyorsun burada?" Konuşan asker asansörde karşılaştığımız kişiydi. Onu sesinden tanımıştım.

Ne yapacağımı şaşırsam da kafamı kaldırmamakta direndim. Nitekim eli koluma gittiğinde geriye çekilmek için atılsam da umursamadan tuttu. Çaresizce ne yapacağımı düşünürken kurtulmanın bir yolunu arıyordum.

Beni sürüklemeye başladığında az önce çıktığım toplantı odasına yöneldiğini gördüm. Muhtemelen görevli olup olmadığımı teyit edecekti. Kaçış koymaya çalışırken çoktan kapının önüne gelmiştik. Çelik kulpu tuttuğu esnada arkamızdan gelen ses onu durdurdu.

"Asker, asistanımı nereye götürüyorsun?" diye seslenen Victor belli etmemeye çalışsa da koştuğundan nefes nefeseydi.

Asker elini kulptan çekmemekte kararlıydı. Korkuyla yoğrulan hareketimi kurtarıcım olduğunu düşündüğüm psikoloğuma çevirdim.

Yanımıza geldiğinde kendisine cevap vermeyen askere sinirle bakıp kolumda olan elini tuttu. Çekmeye çalıştı lakin asker bırakmamakta kararlıydı.

"Bırak asker, senin böyle bir şey yapmaya yetkin yok."

Kapıdan elini çeken asker kolumu bırakmamakta ısrarcı şekilde yüzünü Victor'a çevirdiğinde sinirliydi.

"Asistanınızın da bu bölümde dolaşmaya yetkisi yok."

Victor aldığı cevapla sarsılırken terden kayan gözlüğünü düzeltti. Sakinliyle kafasını olumsuz anlamda salladığında ne yapacağını düşündüğüne emindim. Eğer bu kapıdan içeriye girersem her şey mahvolabilirdi.

Ben dâhil Victor'un hayatı da şu an için tehlike altındaydı. Bir şeyler uydurması umuduyla yüzüne baktığımda dilini dudaklarında gezdirip konuştu.

"Gerekli bilgileri alması için onu laboratuvara göndermiştim, sadece yolunu kaybetmiş."

Görevli duyduklarından sonra şüpheyle bakmaya devam etse de elini kolumdan çekip beni yavaşça Victor'a itti. Rahatlayarak sessizce nefesimi dışarıya üflediğimde arkamızı dönmüş yavaş yavaş uzaklaşıyorduk kapıdan.

Beynime kazınan sahneler silinmemekte kararlıyken son anda yaşadığım adrenalin yüklü dakikalar, üzerine tuzla biber olmuştu. Yorgun argın asansörden inerek odasına girmiştik. Giyinme bölümünde aceleyle üzerimi değiştirdikten sonra Victor'a içten içe minnettar olarak benim için kaynattığı ıhlamuru içiyordum.

"İyi misin, Mislina?" diye sorduğunda solgun bakışlarımı tavandan alıp Victor'a çevirdim.

"Değilim," dediğimde az önce yaşadığım can korkusunu üstümden atmıştım. Zira çocuklara yaptıkları eziyetler çoktan korkumun üzerini kaplamıştı.

"Yetimhanedeki çocuklara resmen zulüm ediyorlar. Onları bir canavara dönüştürene kadar eğitiyorlar."

Beynimin orta yerinden sokulan demir kazıkla yüzümü buruşturup alnımı ovdum. Stres dermanımı söküp atmıştı. Sabahki kahvaltı ile duruyordum ve bugün kan ilaçlarımı içmemiştim.

Koltuğun üzerinde sızabilecek kadar yorgunken zihnimde süzülen görüntüler canlılığını koruyordu. Unutmam mümkün olmayacaktı, biliyordum. Silmeyecekti zihnim tüm bunları. Mutlu olduğumda ya da güldüğümde zihnim bu görüntüleri önüme sürüp kartlarını oynayacaktı. Ve vicdanım kaldıramayacağım yükü boynumda sallandıracaktı.

"Ne yaptıklarını az çok tahmin etsem de bu kadar ileriye gidebileceklerini düşünmüyordum."

Bende Victor gibi düşünüyordum; kim tahmin edebilirdi ki biz edelim? Anne-baba sevgisinden yoksun, sayısız kimsesiz çocuğun feryadı boğuyordu yetimhaneyi. Şu an burada elimden bir şey gelmeden oturabilmeyi yediremiyordum kendime.

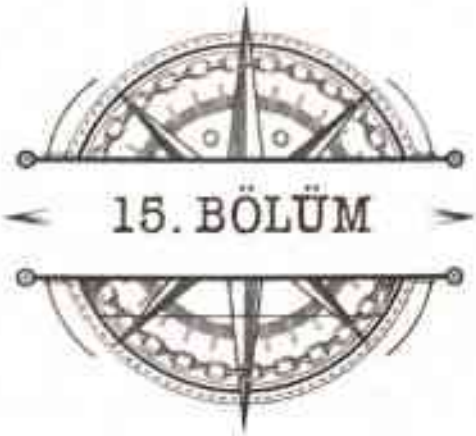
"Zamanı gelince hepsini refaha kavuşturacaksın, merak etme," diyen Victor kendisi de buna inanmak istiyor gibi kafasını sallamıştı. "Hadi, daha fazla dikkat çekmeden annenin kasetini seyret ve odana dön."

Cihazı bilgisayara benzer üst teknoloji orta boy ekranın yanındaki bölmeye yerleştirirken düşünüyordum; annemle yüzleşmeye hazır mıydım? Sonuçta tüm bunlara göz yuman adamla daha dün gece öpüşmüştüm. Bunları yapanların canını gözeten, onları koruyup kollayan adamın kolla-

rında daha dün gece karartmıştım şehvetle içimi. Şimdi annemin masum harelerine nasıl bakabilirdim, bilmiyordum.

Başkahramanı olduğum bu hikâyenin tükenmezi akarken yazarın dirseklerinden masaya doğru kendi de bilmiyordu nasıl kurtaracaktı karakterini. Karanlık böylesine gölgemken aydınlığı hangi gökyüzünün altında sunabilirdi bana?

Yaşananlar da yaşanacaklar da tükenmeze bulanıyordu ve her şey çökmek üzere olan omuzlarıma biniyordu. Kan vardı kelimelerinin arkasında, ölüm musallatı cümlelerinin noktasına. Kurtarmak istediği herkes uğruna o da beni yağmalıyordu. Zararı bana faydası herkese olacak adalet uğruna vazgeçmek zorunda kaldığım aşkımla bu hikâyenin en önemsiz karakteri bendim aslında.

15. BÖLÜM

Annemi kaybedişimin üzerinden seneler geçmesine rağmen hiçbir güç içimdeki acıyı söndürmeye yetmemişti. Çoktan toprağa karışarak yitip giden annemin anıları zihnimden silinmiyordu. Zihnim anılarımızı ilk günkü kadar taze tutmakta kararlıyken kalbim de ona eşlik ediyordu. Varlığını henüz keşfettiğim yeteneğimse bana hiç yardımcı olmuyordu. Her şey kafamın içinde o kadar berrak hâlde canlanıyordu ki bazı zamanlar akli dengemin yerinde olup olmadığından şüphe ediyordum.

Şüphe ettiğim bir diğer konu ise annemi kaybetmeseydim benim için bu kadar değerli olur muydu, sorusunun cevabıydı. Ölüm beni onun kolları arasından çekip almasaydı, genzim kokusuna doymuş, nefsim şefkatinden yoksun olmamış olsaydı, annemi bu kadar sever miydim?

Eğer annem yaşasaydı soğuk elektronik camların ardındaki görüntüsüne yine böyle bakabilir miydim? Bakmazdım. Gerçekliğinin doygunluğunu yaşarken bunu yapmazdım ve annem hayatta olduğu için bu koltukta oturmaz, bu odada olmaz, en önemlisi bu teşkilatın içinde yaşıyor olmazdım.

Olmazlarımın arasındaki en güzel olur ise Amir'di. Eğer annemin ölümüne sebep olmamış olsalardı fakat herkesin canını yakmaya devam etselerdi şimdiki kadar istekli olur muydum burayı başlarına yıkmaya? Bilmiyordum.

Binlerce renk pigmenti hafif karıncalı ekranda canlanmaya başladığında ışıklar donattı karanlık odayı. Oturduğum berjere gerginlikle yaslanıp beklemeye koyuldum.

Annem, evinde daima eski moda eşyalar kullanır, onların daha samimi olduğunu söylerdi. Bunu nereden hatırlıyordum, bilmiyorum fakat böyle düşündüğüne emindim. Zira yeşil kadifeden yapılma eski ikili koltukta oturuyordu annem.

Dalgalı saçları omuzlarına serpilirken uzun kirpiklerinin örtmeye yetmediği gözleri ekrana bakıyordu. Elini şiş olmayan karnında dolaştırdı, evde ses olmamasından yalnız olduğunu anlamıştım. Yüzünden düşürmediği

mütevazı gülümsemesiyle sevdi karnını. Konuşmaya başladığında ise kanım dondu. Sesi titretmişti vicdan yüklü evlerimin kapılarını.

"Bu videoyu henüz karnımda fasulye tanesi kadar olan kızım için çekiyorum," derken kibarca elbisesinin eteğini düzeltti.

Benim annem edep denilen kelimenin bedene bürünmüş haliydi. *"Eğer bunu izliyorsan kızım, ben hayatta değilim demektir. Sanırım babanla içerisinde olduğumuz bu durumda daha fazlasını yapmaya gücümüz yetmez."*

Gözlerinden sızarak güzel yüzünü ıslatan gözyaşlarını silmeden ekrana baktı. O benim aksime daha duygusaldı, kolay ağlayabiliyordu. Onun için ağlamak hiçbir zaman zayıflık göstergesi olmadı.

Nemlenen kirpiklerini kırpıştırıp konuşmaya tekrardan devam ettiğinde titreyen ellerimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

"Bak Mislina, sen babanla benim en değerlimizsin. Biliyorum, baban kadar ketum, en az onun kadar soğuk ve huysuz bir kız çocuğu olacaksın fakat sen benim kızımsın, merhametinden vazgeçme yavrum." Bunları söylerken sesi titrediğinde içim çalkalandı.

Sıcak olduğunu bildiğim avuçlarıyla bana kol kanat gererken devam etmeye çalıştı. *"Neler olacağını sadece yaratıcı bilir,* kızım. Zaman bize neler getirir bilinmez fakat içinde olandan, doğru bildiğinden asla şaşma. Vicdanına sağır olduğun *an yok olduğun andır."*

Elimin biri ağzımı kapattığında hafifçe oturduğum koltukta sallanıyordum. Öyle farklı şekilde vurmuştu ki özlem, burnumun içi sızlıyordu. Genzim acı acı kururken yutkunamadım. Bir anne neden kız çocuğuna bunları söylerdi, hem de daha onunla ilk konuşmasında?

Ağlayamayacak kadar tıkanıp kalmıştım kendi içimde, sanki bütün uzuvlarım balçığa batırılıp çıkarılmıştı. Duvara benziyordum, en az onun kadar soğuk ve tepkisizdim etrafımda dönen olaylara. Metanetim iliştirilmişti ruhumun eteklerine yine.

"Baban sana bunu söylediğimi bilse inkâra gider. Kim bilir, belki sen de inanmazsın kızım," deyip şeker çalan çocuk masumiyetiyle gülümsedi. Tertemizdi benim annem, cennet bahçelerinden kopup bizim aramıza düşen bir çiçekti. *"Baban, seni benden daha çok seviyor."*

Doktor Victor annemin sarf ettiği cümlenin ardından karanlıkta titreşen ıslak gözlerime baktı. Acımı saklama gereği duymadan buruk şekilde gülümsedim.

Acaba şu an babamın beni neyin içerisine attığını bilse böyle konuşabilir miydi annem? İnanmak istemesem de içimdeki küçük kız koşa koşa gelerek eğilip annemin söylediklerini can kulağıyla dinledi. Gözleri kocaman olmuştu, duyduklarına inanarak ellerini çırpıp gitmişti.

"Evet, şimdilik bu kadar sulu gözlülük yeter. Seni cimcime, ağlattın yine anneyi." Keşke güldürebilseydim anne seni.

Kafasını eğdiği karnından kaldırıp ekrana bakarak *"Hoşça kal kızım,"* deyip veda etti.

Ben içim gibi kararan ekrana baksam da Victor ayağa kalkıp odanın ışıklarını yakmıştı. Fakat hiçbir ışık yetmezdi annemin yokluğunda içimi aydınlatmaya. Dağılan saçlarımı gelişi güzel atkuyruğu yaptım, bitkin bedenimin her yanı sızlıyordu.

Karşı kanatta duyup gördüklerimin üstüne annemin anısı o kadar fazla gelmişti ki omuzlarım çökmüş, göğüs kafesime batmaya başlamıştı. Alnımı sıvazladığımda Victor karşıma oturup durgun bakışlarla yüzümü inceledi.

İyi gözükmediğimin farkındaydım ama şu an kendimi toparlayabilecek takati bedenimde bulamıyordum. Doğrulduğumda ayaklarımın altındaki zeminin titreştiğini hissetmiştim. Berjerin kenarına tutunmaya çalışırken Victor bir bardak suyla yanıma geldi. Uzattığı suyu üşümekten moraran parmaklarımla kavrayıp içtim.

"Gidip güzelce dinlen, Mislina. Kaydı senin için saklayacağım," dedi ve uzattığım boş bardağı elimden aldı.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp odanın çıkışına ilerleyecekken önemli olduğunu düşündüğüm bir şeyi hatırlayarak omuzumun üzerinden Victor'a baktım.

"Teşekkür ederim," dedim uzun bir süre sonra sesimi bulmanın rahatlığıyla.

O da uzatmayarak kafasını sallayıp kapıya kadar geçirdi beni. Sarsak adımlarıma eşlik eden solgun bakışlarla odaların bulunduğu kata gelmiştim. Sessizce kapıyı araladığımda Ela ile diğer kızın uyuduğunu gördüm.

Vakit bir hayli geç olmuştu demek. Üzerimi değiştirmeden yatakta serili beyaz pikeyi sıyırdım ve yüzümü ekşiterek eğilip ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm. Kasılmaktan her yerim tutulmuştu bugün. Başım yastığa düştüğünde Ela'nın sesiyle ona döndüm.

"Görevliler geldiğinde onlara banyoda olduğunu söyledim," deyip yorganı kafasına daha fazla çekti.

"İyi yapmışsın, psikoloğumun yanındaydım," dediğimde bana inanarak kafasını salladı. "Uyu hadi."

"İyi geceler," diyerek karanlık odada gözlerini kapattığında bakışlarım tavanı buldu.

Yenebilseydim geçmişi, bu hâle gelmezdim. Yok edebilseydim anılarla bezeli küçük zayıf kızı, kesebilseydim susmak bilmeyen sesini, şu an huzur-

la uyuyabilirdim. Annemi içimde bu kadar yaşatmasaydım acımı bastırabilir, kalbimi yükten arındırabilirdim. Vicdan mahkememde asılmayayım diye, kalemim kırılmasın diye parçalamıştım kendimi her seferinde.

Gelecek umutları getirse bile gözlerimdeki çorak arazileri yeşillendirmeye gücü yetmezdi. Tüm bedelleri ödesem dahi beni az önce gördüğüm gerçeklerin elinden kurtarmaya kimsenin gücü yetmezdi.

Gözlerim yavaşça kapanmaya yüz tuttu. Gün içerisinde gördüğüm her şey bulanıp kararda, ürpererek yorganı üzerime iyice çektim.

Yemekhanede tek başına otururken karşımdaki sandalye çekilip yan dolu tablet masaya bırakıldığında durgun bakışlarımı tabağımdan alıp tabletin sahibine çevirdim. Giray dik bakışlarla beni inceliyordu.

"Dün seni çok merak ettim, Sert Kız. Neredeydin?" deyip çatalına taktığı peyniri ağzına attı.

Koyu olmayan çayımı yudumladım. Sıcak çay dilimi buruştururken ilgiyle benden cevap bekleyen adama baktım.

"Psikoloğumun yanındaydım. Karşı kanada geçtik Victor'la beraber."

Giray tedirgin gözlerle etrafı süzdü. Birinin sözlerimi duymasından endişe ettiğini anladığımda çaprazımızdaki boş masaya çevirdim bakışlarımı. Bugün ortalarda gözükmüyorlardı yine.

Yüzlerini görmemek bana gerçek manada iyi gelmişti. Amir ile Dünya'nın dünkü toplantıda olduğunu bilmek nefret kat sayımı artırmıştı. Gördüklerimi hazmedemiyordum bir türlü.

"Ne işin vardı orada? Üstelik tam manasıyla tanımadığın adamla!" Giray yemeğini bırakmış bana dikkat kesilmişti.

"Biz tanımıyoruz belki ama babalarımız Victor ile Amina'yı çok iyi tanıyor. Önemli bir toplantı olduğunu, görmek isteyeceğim bazı şeyler olabileceğini söyledi. Ben de gittim," dediğimde Giray'ın gözlerindeki endişenin yerini merak aldı.

"Ne gördün, Mislina?" dedi Giray gergin şekilde.

İlk aklıma düşen soğukta titreyen çocuklar olmuştu. Ağızları süt kokuyorken ellerine ölüm tutuşturulmuştu, iyiliğin ne demek olduğunu bilmiyorlarken kötülükle sınanmışlardı.

"Kenan Haznedar'ın yönetiminde bulunan yetimhaneleri gösterdiler." Konuşurken gerçeklerin ağırlığıyla sesim kısılmıştı. "Çocuklara eziyet ediyorlardı... Mahvediyorlardı hayatlarını."

Giray söylediklerimi duyar duymaz kasılırken âdemelması sinirle inip kalktı. O da iyi gözükmüyordu, son zamanlarda çökmüştü benim gibi. Annesini bulmak istiyordu. Fakat annesiyle ilgili hiçbir bilgiye ulaşamamıştık.

İyiden iyiye iştahım kaçtığında tabletin kenarına bıraktığım ilaçlarımı içmeye karar verdim. Kan ilaçlarıyla daha dinç hissedebiliyordum. Gücümü toplamam gerekiyordu, burada yarın başımıza ne geleceği belli değildi.

"Aklında neler var?" diyen Giray'ın intikam yüklü çehresine baktım.

"Doğru zamanı bekliyorum. Daha doğrusu beklemek zorundayız."

Söylediklerimden sonra kafasını olumlu anlamda sallayarak sandalyesine yayıldı. Ona bakmaktan vazgeçip çatal bıçağımı toparladım.

Epey erken geldiğimiz için tenha olan yemekhane gittikçe kalabalıklaşıyordu. Dilimi dudaklarımda gezdirirken söyleyip söylememek arasında kararsızlıkla gidip geldim.

"Amina, Victor'a annemin benim için çektiği bir video vermiş. Dün gece onu seyrettim," dediğimde uzun zamanın ardından içimi birilerine dökmenin rahatlığını yaşıyordum. "Aradan geçen onca yılın ardından annemi kanlı canlı konuşurken görmek içimi ezdi."

Giray oturduğu yerden kalkıp yanıma gelerek elini omzuma sarmıştı. Başımı omzuna yasladığında iç çektiğini yükselip alçalan göğüs kafesinden anladım. Bedeninin ısısı benden fazla olduğu için daha iyi hissediyordum. Çaresizce ellerini saçlarımda gezdirdi.

"Bulacağız, Sert Kız. Bir yolunu bulup kurdukları kara düzeni başlarına yıkacağız."

Aradan fazla zaman geçmemişti ki yapılan duyuruyla beraber ortak alanda toplandık. Burası ilk geldiğimde deney tecrübemi yaşadığım yerdi. Bu yüzden A ve B takımı bir araya gelmişti.

Yapılacak duyuruyu beklerken oldukça sabırsızdım, çok daraltmıştı burası beni. Kalın polarımın içine çenemi soktuğumda yanımda duran kişinin Ela olduğunu sezdim.

Kafamı diğer tarafa çevirdiğimde Giray boş gözlerle etrafa bakıyordu fakat çenesi kasılmıştı. Ela kocaman kahve hareleriyle tedirginlikle Şebek'e bakarken ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kusura bakma, Mislina. Seninle kahvaltıya gelemedim. Can çok ısrar edince onunla kahvaltı etmek zorunda kaldım." Ela bunları söylerken suçlu bir çocuk gibi küçük parmaklarını birbirine geçirip duruyordu.

Anlayışla gülümseyip elimi omzuna koydum ve düşünmeden sıvazladım. Ela gerçek manada bu dünyadan olamayacak kadar temiz ve iyi bir

kızdı. Can tarafından yeterince hırpalanıyordu zaten, onu bir de ben yargılayacak değildim.

"Neden açıklama yapıyorsun ki Ela? Sonuçta o senin sevgilin," dediğinde Giray, daha önce görmediğim alev saçan ifadelerle Ela'ya bakıyordu. "Bize açıklama yapmak zorunda değilsin!"

Dirseğimi Şebek'in böğrüne geçirdiğimde tepki göstermeden arkasını dönüp gitti. Tanımadığımız kalabalığın içine karıştığında Ela dolan gözlerle yüzümü tarıyordu. Teselli etmek istiyordum ancak insanlarla iletişim kurmakta pek de iyi sayılmazdım. Elimle ensemi kaşırken düşündüm.

"Bugünlerde ailesini özlediği için gergin, takma kafana sen onu," dediğimde burnunu çekip kabul ettiğine dair homurtular çıkardı.

Ben bunlarla uğraşırken Amir ile Dünya peşlerindeki görevlilerle bize doğru yaklaşmaktaydı. Dünya, kahve tonlarında kamuflaj desenli pantolon giymişken Amir aynısının parlament renginde olanını tercih etmişti.

Renk farklılıklarının çoğu zaman kasten yapıldığını biliyordum. Aynı takımların kaptanı olmak bunu gerektirirdi. Bir çift okyanus kalabalığın arasından üzerime saplandığında pek de iyi olmayacak şekilde karşılık verdim.

Gözlerini üzerimden çekmesini beklemeden bakışlarımı başka yöne çevirdiğim an Dünya duyurusunu yapmaya başladı.

"Bugün sizi buraya toplamamızın sebebi hepinizi sevindirecek bir haber," dediğinde gülümseyerek topluluğa bakıyordu. "İki evreyi başarıyla geçmiş tüm denekler dışarda özgürce on iki saat geçirebilir!"

Alkışlar birbiri ardına koptuğunda sonunda dedim içimden, sonunda dışarıya çıkıp biraz da olsa bu lanet yerden uzaklaşabilecektim. Sevinerek zıplayıp boynuma atlayan Ela'ya kollarımı doladığımda Dünya ile Amir bize bakıyordu.

Gülümseyişimde takılı kalan harelerden rahatsız olarak sarılma faslını kısa kestim. Omzumun ardından Şebek'e baktığımda yüzünde yer edinmiş buruk tebessümle Ela'yı seyrettiğini gördüm.

Giray'a kafamla işaret verdiğimde yanıma gelmişti. Gözümün önünden kaybolmasa iyi olurdu çünkü bu lanet yerden birazdan ayrılacaktık. Denekler görevliler eşliğinde takım kaptanlarının önü sıra ilerliyordu. Boynumuzdaki takip çipini aktifleştiriyorlardı. Yüzlerini görmemek için kafamı eğdiğim esnada bir el bileğime sarıldı. Başımı kaldırdığımda sert bakışlarımın odağında Dünya vardı.

"Kendine dikkat et, Mislina," dediğinde asıl burada kendime dikkat etmem gerekiyor, dememek için zor tuttum kendimi.

Tepki vermek adına silik şekilde gülümseyip boynumdaki çipi aktive etmesine izin verdim. Sağ profilimde gezinen gözlere bakacak gibi olsam da bakmadım.

Sırtıma saplan binlerce buzdan mızrakla arkamı dönerek bir an düşünmeden, önemsemeden, yok sayarak varlığını çıktım muhafızı olduğu cehenneminden.

Odalarımıza gönderildiğimizde dolabımdaki pusulayı atletin altına sokup getirdiğim siyah badilerimden birini giyerek kot pantolonumu da bacaklarıma geçirmiştim.

Buraya gelirken üzerimde olan trençkotu da giydikten sonra elime gelen bereyi başıma taktım. Arkamı döndüğümde karşımda Ela'yı bulmayı beklemiyordum.

"Babama ve kardeşime senden bahsedeceğim, eminim onlar da seni çok sevecektir." Ela sözlerini bitirip kocaman gülümsediğinde kafamı salladım.

Ne diyebilirdim ki? Ummadığım şekilde dostluklar edinmiştim bu lanet yerde. Dolaylı da olsa bana, beni çok sevdiğini söyleyen Ela'ya kötü bakışlardan ırak sarıldım. Küçük bedeni kollarımın arasında kaybolurken kafasına takmış olduğu kırmızı bereyi düzelttim.

"Görüşeceğimiz bir sonraki vakte kadar kendine iyi bak."

Can gelip onu aldığında istemeyerek de olsa ayrılmıştı benden. Bense boşalan odadan bakışlarımı ayırıp koridora ilerledim. Ortadaki alanda beni bekleyen Giray getirdiği çantadaki en kalın kıyafetlerini giymişti. Asık yüzünden anladığım kadarıyla Can ve Ela'yı görmüştü. Kafamla işaret ettiğimde insanların akın ettiği alana yöneldik. Zemin katta teşkilatın bağlantılarından kopan karanlık bir tünel vardı.

Tüneli tüketen sabırsız adımlarımız neticesinde tenha istasyonda metroyla karşılaşacağımızı düşünmüyordum. Kalabalığa karışıp Giray ile birlikte metroya bindiğimde fazla zaman kaybetmeden görevlileri arkamızda bırakarak çıktık teşkilatın surları içerisinden.

Heyecanı gözlerinden okunan insanların arasında kimisi de ölü gibi etrafa bakıyordu. Bazılarının bekleyeni olmazdı bu hayatta; acaba babam da bekliyor muydu beni?

Metro istasyona gelip de hafif renkli ışıklarla donatılan alana çıktığımızda herkes karınca sürüsü gibi bir yana dağıldı. Telefonumuz olmadığından Giray kıyafetlerini doldurduğu çantadan bir miktar para çıkardı.

Taksiye bindiğimizde kafamı geriye atmıştım, konuşmaya takatim yoktu. Üzerimde babamı göreceğim anın gerginliği vardı. İstanbul'a ilk geldiğim günkü gibi hissediyordum şimdi.

Esaretten uzak gökyüzüne baktığımda havanın basık olduğunu gördüm. İçim iyiden iyiye daralırken konuşmaksızın yolu seyrettim. Araba rezidansa giriş yapınca yavaş hareketlerle indim. Girişteki görevliler gülen yüzle bizi karşıladı ama kimseyi görecek hâlde değildim.

Üzerimdeki ince trençkot yüzünden soğuktan nasibimi pekâlâ almıştım. Vizon rengi seramikleri ve ihtişamlı avizeleri arkamızda bırakarak asansörün gelmesini bekledik. Çok geçmeden bindiğimizde Giray'ın da benim kadar durgun olduğunu gördüm.

Tarçın rengi halıların süslediği koridordaki aynalara takıldığımda gözlerim, alaşağı olmuş kıza baktım. Saçlarım bereden sıyrılıp yüzümü çepeçevre sararken solgun tenim tıpkı bir ölüyü andırıyordu.

Üşüyen ellerimle saçlarımı geriye savurup gözlerimi yarısmamdan ayırdım. Üç yüz kırk iki numaralı kapının önünde durduğumuzda Giray izin alırcasına bana değdirdi gözlerini. Gözlerimi kırptığımda istediği izni almış olarak tokmağı hareket ettirdi.

Ve çok geçmeden özlemeyi düşünmeyeceğim soğuk evimin kapıları aralandı. Hizmetçi bizi gördüğü için şaşırmıştı fakat renk vermemeye çalışarak kapıyı aralayıp geçmemiz için yol verdi.

"Kimmiş kızım?" diyerek kapıya gelen Mehmet Bey'e belki de ilk defa gülümseyerek baktım.

"Dünyalar yakışıklısı oğlun geldi baba." Giray sulanan gözlerini saklamaya çalışarak işi gırgıra vuruyordu.

Baba oğul sımsıcak sarıldıklarında ceketimi kibarca isteyen hizmetçiye uzattım. Üşüyen ellerimi üzerimdeki kota sürterken kendi evimde yabancı gibi kapı ağzında duruyordum.

Adım sesleriyle beraber kafamı kaldırdığımda aradan geçen sürede saçlarına birkaç ak eklemekten fazlası yapmamış olan babamı gördüm. Gözlerinde esen soğuk rüzgârlar beni gördüğünde fırtınaya dönüşmüş, elini pahalı takımına ait kumaş pantolonundan çıkarmıştı. Yüzünde mimik oynamaksızın bana bakarken adımlarım benden habersiz ona doğru ilerliyordu. *Her şeye rağmen baba, daha doğmadan beni yok etmek istemene rağmen ben hâlâ senin kızınım.*

Kollarımı boynuna sardığımda boyuna yetişmek için parmak uçlarımda yükselmek zorunda kalmıştım. Yanağıma değen sakalı içimde bir yerleri gıdıklarken ellerim sıkılaştı. O benim acımasız dünyamdaki tek ailemdi.

Aşağı sarkmış elleri sırtımı bulduğunda kafası saçlarımın arasındaki yerini aldı. Ben okyanusa sahip adamdan kaçıp gözlerinde gökleri ağırlayan adama, babama sığınıyordum.

"Oldukça zayıflamışsın," diyen Caroline'e değdirdim bakışlarımı, o da yaşlanmıştı görmeyeli.

Sarılma faslı bittikten sonra Giray uzun zamandır çenesini kapalı tuttuğunu düşünüyor olacak ki her şeyi birbiri ardına anlatmıştı. Önüme konulan yemekten yerken babamı kaçak gözlerle seyrediyordum.

Ciddi ifadesini bozmadan Şebek'i dinlerken gözleri yavaşça yüzümü buldu. Korkmadan baktım yüzüne, o da görebilir miydi göz bebeklerimde özlediği karısını? İç çekerek kafamı çevirdiğimde Mehmet Bey'in özlemle oğluna baktığına şahit oldum.

"Sen nasılsın kızım?" diyen Mehmet Bey kahve gözlerini ilgiyle bana çevirmişti.

"Baba şu an saatlerinizi kontrol edin, muhtemelen on dakikaya ancak cevap verir," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışan Giray'a bakmadım bile.

"İyi sayılırım."

Giray kahkahalarla gülerken babasının yüzüne baktım ben de. Pek konuşkan olmadığımdan insanlar çoğu zaman bunu yadırgıyordu. Tebessüm ederek bozulan Mehmet Bey'e baktım. Anlaşılan benden kendisi gibi ilgili cümleler bekliyordu.

"Açıkçası boğulmaya başlamıştım teşkilatın içinde, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," deyip yemeğimi yemeye devam ettim.

"Fazla vaktimiz yok baba, on iki saat süre verdiler," diye açıklamada bulundu Giray.

"Kaçıncı evredesiniz?" diyen Harzem Bey soruyu Giray'a yöneltmişti fakat gözleri üzerimdeydi.

"İkinci evre yeni bitti, efendim," dedi Giray saygıyla konuşarak.

Tam da tahmin ettiğim gibi babam teşkilattaki birçok unsurdan haberdardı. Öyle ki beni oraya göre eğitmiş, başaracağımdan da son derece emin olarak göndermişti. Yeteneğimle ilgili önceden nasıl bilgi sahibi olduğunu da merak etmiyor değildim.

Yemek faslı bitince üzerimi değiştirmek için yukarıya çıktım. Dolabımın kapağını araladığımda pastel tonlardaki elbiselerime göz gezdiriyordum. Hava soğuk olduğundan kaptığım deri taytın üzerine fermuarlı boğazlı polarımı geçirdim. Saçlarımı tararken gözlerim ince dalgalara takıldığında Ela'nın saçımı örüşü geldi aklıma. Acaba ailesinin yanına sağ salim gidebilmiş miydi?

Kapımın tıklanmasıyla tarakla oynadığım saçlarımı serbest bıraktım. "Gel!" derken çekmeceden bulduğum lastikle topuz yapmaya çalışıyordum.

"Hadi gel, kahveler hazır." Giray kafasını kapı arasından uzatmış yüzümü seyrediyordu.

Ona kafamı sallayıp vakit kaybetmeden peşine düştüm. Merdivenleri tüketip L koltuğa ilerleyerek babama yakın şekilde oturdum. Giray ile babası ortaya doğru oturmuş, Bayan Caroline koltuğun diğer ucunda kalmıştı. Mini sehpadaki çini işlemeleriyle süslü bardağa uzandığımda pederin gözleri üzerimdeydi.

"Sert Kız, babamın kahvesi sade mi, orta mı, yoksa şekerli mi?" diyen Giray'a ne saçmalıyorsun der gibi baktığımda babamla Mehmet Bey gülüyordu.

Aklınca yeteneğimle dalga geçiyordu. "Babanın kahvesini bilmiyorum fakat seninki zıkkımlı," deyip kahvemden küçük bir yudum aldım.

Mehmet Bey, ciddi bir ifadeyle "Kendinde o meziyeti görüyor musun, Mislina?" diye sorduğunda önce ona sonra sağımda kalan babama baktım.

"Öyle bir yeteneğim olduğunu daha yeni yeni seziyorum fakat geçmiş ve gelecekle ilgili kesitleri gerçek manada görüyorum."

Babam oturduğu yerde gerildiğinde manalı gözlerimi yüzüne çevirdim. Kasılmıştı ve neden böyle olduğunu ben de o da biliyorduk. Ses etmek istemesem de kendimi tutamadım ve konuştum.

"Mesela Amina ile Victor'un müttefikimiz olduğunu bilmiyordum ya da annemin birtakım videolarının Amina'da bulunduğunu," deyip babamın gergin bakışlarına çevirdim gözlerimi.

Harelerindeki mavi koyulaşmaya başlamıştı. *'Annem'* dediğim için olduğundan adım kadar emindim. Tadım kaçarken elimdeki kahveyi sehpaya bırakmış, poların etekleriyle oynamaya koyulmuştum. Ortamdaki sessizlik katbekat artarken yakınımda oturan şahıstan açıklama bekliyordum.

"Bazı durumları vakti geldiğinde öğrenmek daha mantıklı olur." Sessizliği bozan babama kaşlarımı kaldırarak baktığımda konuşmasına devam etti. "Sizi oraya hiçbir müttefikimiz olmadan göndereceğimizi düşünmeniz aptallıktı."

Kibrinden ödün vermeyen adama hayretle bakarken diğerlerinin de benimle aynı hisleri paylaştığını biliyordum. Formundan hiçbir şey kaybetmemesine şaşırmamam gerekiyordu, sonuçta Harzem Bey'di o.

"Annem bana hamileyken beni gerçekten istemiyor muydun?" Konuştuğumda sesimden damlayan kırgınlık ve kızgınlık birbiriyle yarış içerisindeydi.

Herkes susmuşken Şebek'in sesinin çıkmamasından üzüldüğünü anlıyordum. Ona dahi söylememiştim böyle bir durumu gördüğümü, sadece

içimde yaşatmıştım. Günlerce o cehennemde kavurmuştu beni. Doğmadan sevilmemek bu olsa gerekti.

"Nereden biliyorsun?" diyen Harzem Bey inkâra başvurmayı düşünmemişti bile.

Hayallerim çatırdayarak üzerime kapandığında kalbim altında kaldı. Utanmadan, saklamadan dolan gözlerimle baktım babam dediğim adamın yüzüne. Tüm bunların beynimin bana oynamış olduğu basit bir oyun olmasını o kadar isterdim ki. Ne yazık ki en az benim varlığım kadar gerçekti.

"Gördüm," derken olduğum yerden kalkmış salondakilerin bakışları altında volta atıyordum. Yediremiyordum bir türlü kendime.

"Başka bilmediğimiz bir şey var mı?" Umutla Mehmet Bey'in yüzüne bakarak sormuştum bunu.

Bakışları yere devrildiğinde sinirle Giray'a baktım. Şüpheyle süzüyordu o da babasını. Ellerim deri taytımın arka cebindeyken dayanamayarak sandalyelerden birisini çekip ters şekilde oturdum. Şimdi konumum daha iyiydi.

"Mesela Giray'ın annesiyle benim annem yakın arkadaşmış," derken alayla süzüyordum yüzlerini.

Bayan Caroline tedirginlikle bana bakarken gözlerinde gördüğüm korku, sinirli hâlimde bile beni üzmeye yetmişti. Onunla hiç de iyi olmayacak şekilde ayrılmıştık, uygun bir zamanda özür dilemeliydim. Annem her ne olursa olsun merhametli olmamı söylemişti, karşımda bir duvar gibi oturan babam gibi duygusuz olmamı değil.

"Bilmediğiniz başka bir mevzu yok. İçeride hayatta kalmanıza yardımcı olacak kişileri de biliyorsunuz artık, bundan sonra size düşen bu yolu sonuna kadar götürmek olacak," diyen Harzem Bey soğukkanlılığından ödün vermeden keyifle yudumluyordu kahvesini. "Gerginlik üretme, Mislina."

Ortamdaki gerginliği dağıtmak istemiş olacak ki Mehmet Bey kibar şekilde sözü aldı.

"Gitmeden önce evde bıraktığınız kimlikle pasaportlarınızı alın çocuklar," dediğinde Giray benden önce davranarak konuştu.

"Neden böyle bir şey yapalım, baba?" diye sorduğunda merakla bakıyordu Mehmet Bey'e.

"Teşkilatta olmanız olası bir durumda yurt dışına çıkmayacağınız anlamına gelmiyor," derken babam ciddiyetle Giray'a cevap vermiş ve gözlerini bana çevirmişti.

Zaman ibresiyle silerken saatleri günün geri kalan kısmında Giray'la kısa bir şehir turu yapıp akşam yemeğimizi de yiyip toparlanmıştık. Ve

şimdi çelik kapının arkasında duran çantalarımızın yanında, vedalaşmayı bekliyorduk. Sinirimi soracak olursanız; tazeliğini koruyordu fakat şu anki duygu durumu bastırıyordu her şeyi.

Bana bakan Bayan Caroline'e adımladığımda ürktüğünü görebiliyordum, yine de yaklaştım.

"Geçen defa özür dilemeyerek kabalık ettim, şimdi gitmeden önce yaşadığımız tatsız hadiseden dolayı senden özür diliyorum," dediğimde kafasını olumlu anlamda sallayarak sesini çıkarmadı. Yalan söyleyemeyecektim, ismimi yanlış telaffuz ederek kurduğu cümlelerdense sessizliği onun hayrınaydı.

Mehmet Bey babacan tavırla sarılarak kibarca geri çekilmişti. Babama mesafeli davranmak istiyor olsam da yüzüme uzanan elleri karşısında tepkisiz kalamadım. Uzun uzun seyretti gözleri yüzümü.

"Kendine dikkat et, annesinin nehir gözlü kızı," dediğinde geçen defa kurduğu cümlenin aynısını kurması kalbimi ezmişti. Gözümden kayıp yuvarlanarak dudaklarımda son bulan yaşımı silme gereksinimi duymadan baktım babama.

"Eğer gördüğüm ve duyduğum her şey gerçekse Harzem Bey, annem videosunda beni ondan çok sevdiğini söylemişti." Konuşurken sesim titremişti. "Umuyorum ki öyle olsun ve istiyorum ki bir baba olarak sen de sev kızını."

Konuşmasına izin vermeden bana ait olan çantayı koluma asıp kendimi koridora attım. Giray peşim sıra gelirken hızımı alamıyordum bir türlü. İki saatten az vaktimiz kalmıştı ve saat çoktan onu geçmişti, bir an önce indiğimiz istasyona gitmemiz gerekiyordu. Taksideyken gözüm daima şehir ışıklarındaydı, onlar bile benden özgürdü.

Ağlayamadığım için iyiden iyiye vücudum kasıldığından kafamı koltuk başlığına yasladım. Göğüs kafesime kepçe kepçe dökülen çimento şimdi gerçeklerin soğuk yüzüyle donuyordu. Ağırlıklar biniyordu çöken omuzlarıma ve ben ölmek pahasına dönüyordum yine cehennemime.

Taksiden indikten sonra hızlı hareketlerle tenhalaşan metro istasyonuna ilerledik, çünkü saat çoktan gece yarısına yaklaşmıştı.

Teşkilattaki görevlilere benzer güvenlikleri gördüğümde ruhum daraldı. Nefes alamazken kalabalığın arasındaki bir çift okyanusa takıldı gözlerim.

Giray, "Gidelim, Mislina," deyip kolumdan çekiştirirken temkinliydi. "Hadi Sert Kız, sana zarar vermesini istemiyorum," dediğinde haklı olduğunu bilerek metroya ilerledim.

Akın akın metroya binen kalabalığın arasından kapının önündeki güvenliklere baktım. Bunlar teşkilattaki askerlerdi, aşırı iri cüsselerinden bu

gayet net anlaşılıyordu. Giray rahatça içeriye girerken ben de peşindeydim. Fakat aniden önüme uzatılan copla durmak zorunda kaldım.

Giray endişeyle bana atılmıştı ki içerdeki görevlilerden biri onu kollarından yakaladı. Sesinde barınan korkuyu hissetmemek mümkün değildi. Yolu tıkadığım için sinirlenen arkamdaki kalabalığa göz gezdirdim. Amir'in bir nefes ötemde olmasını beklemiyordum.

Görevliye başıyla işaret verdiğinde eli koluma sarıldı. Sinirle kolumu kurtarmak için çırpındığımda beni çoktan metrodan uzaklaştırmıştı. Giray korkuyla metro camına vururken açık alana çaresizlikle bakabildim ancak.

Çünkü birçok görevli etrafımıza toplanmış, kaçmamam için bekliyordu. Geçmişte gördüklerimin doğruluğunu sindirememişken, babamdan ayrılmanın acısı kanımda taze taze dolaşırken ve sevdiğim adam mengene gibi nefesimde bitmişken sakin olamazdım.

Kolunu ittiğim Amir'den kurtulur kurtulmaz sıçrayarak karşımdaki görevlinin suratına tekmeyi indirdim. Bana doğru gelen diğer görevlinin kolunu bükerek sırtını göğsüme yaslayıp diz boşluğuna ayağımı geçirdim. Geriye kalan iki kişi uzun namlulu silahını bana doğrulttuğunda alnım namlunun ardında olacak şekilde durup hırsla güldüm.

"Sık. Ne bekliyorsun? Doğrulttuysan sıkman gerekiyor," dediğimde Amir arkamdan belime sarılmış çırpınışlarıma mani olarak etrafına emirler yağdırıyordu.

Böbreğine atacağım dirseğimi avucuna hapsederken kulağıma yanaştı. "Bu kadar gösteri yeter, sadece benimle gelmeni istiyorum, hepsi bu kadar."

Nefes nefese kalmış hâlde göğsüm inip kalkarken onun tarafından istasyonun dışına sürükleniyordum. Metro çoktan görüş açımdan çıkmıştı.

Ruhumun atıklarına eklediğim kinim pıhtılaşarak olduğu yerde kalırken hiçbir güç yetemezdi onu yok etmeye. Ufuktan geniş, denizlerden derin adamın gözlerinin bile gücü yetemezdi içimdeki nefreti eritmeye. Geceme gündüzü haram kılacak varlığı kalbimde varlığını daima sürdürse de saltanatı kıramazdı beynimde dönen dişlileri.

Yalvarmayacaktım Azrail'i olacağım hiçbir şeye, medet ummayacaktım yaşattığım aşkımdan. Kıracaktım tapılan heykellerini, yerle yeksan edecektim yüceltikleri efendilerini. Ta ki bir moloz yığını olup tüm masumiyet üzerinde ayak basana kadar durmayacaktım.

Adaleti beklemeyecek, adaletin kendisi olacaktım. Karanlıkla dönen devinimi yerinden söküp devrimi dikecektim kendilerinin olduğunu zannettikleri toprakların üzerine.

Bir can borçlusu olduğum bu dünyada bütün namlular enseme doğrultulmuş. Sarrafı olduğumu düşündüğüm her unsur beni zarara sürüklemekte. Ben sökmek istesem de avuçlarımın arasına bırakılan kalpte karanlık cirit atıyor.

Şaşaaya boğulmamış aşkımla sevdiğim adamın harelerinde son buluyor, cana geliyorum her şafak söktüğünde. Ve sabrımla beslediğim, adaletimle suladığım gök narım çürüyor uçsuz bucaksız okyanusun bitiminde.

Amir'in elleri üzerimden çekilmese de kurtulmaya kararlıydım. Çırpınarak uzaklaşmaya çalıştığım esnada elini boynuma sertçe doladı.

"Araç hazır, efendim," diyen görevli hızla selam verip göz önünden kayboldu ğunda nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Amir'in boşluğundan faydalanarak ayağına bir tekme geçirdim. Beni bırakacak gibi oldu ancak sağ bileğimdeki elinden küçük çaplı bir kıvılcım tenimde canlandığında acıyla kasıldım.

Fırsattan istifade bileğimde bulunan elini enseme çıkarmış, başımı eğmişti. Diğer eli boştaki kolumu sırtıma yaslayıp beni hareketsiz bırakmıştı.

"Vücudumdaki bütün elektriği sana iletmemi istemiyorsan yürü." Konuşurken elini ensemden çekmiş sadece bileğimi tutup yürümeye devam etmişti.

Arkasından sürüklenirken korkmuyor değildim. Kendimi yeterince bitkin hissettiğim şu anda tek istediğim lanet yere gidip kafayı vurup yatmaktı. Ne yazık ki bu isteğim kabul olmamış, olmamakla kalmadığı gibi bilmediğim yerlere sürüklenmeme de adeta davetiye çıkarmıştı.

Metro istasyonundan çıktığımızda yolun karşısında kalan arabayla olduğum yerde tökezledim. Kötü şeyler olacakmış hissi yoktu içimde fakat yine de tedirgindim. Araba ışıkları dalgalanan saçlarıma çarparken bir an olsun durmadı, sürekli ilerlemeye devam etti.

Ceketinin cebinden çıkardığı anahtarla kapıları açtığında ışıklar karanlık gecede yanıp sönmüştü.

Sızlayan bileğimi hışımla mengeneleri arasından çekip kurtardım. "İstediğin yere geleceğim, sadece dokunma bana." Konuşurken rüzgârla dans eden saçlarına gözlerim kaydı.

İç geçirip kafamı başka yöne çevirirken arabanın ön yolcu kapısını açmıştı. Sertçe işaret ettiğinde harelerinde tutuşan öfkenin dokunmasını istemediğim için kabardığını biliyordum. Yine de umursamadan binip kapıyı suratıma çarpmasına ses etmedim.

Emniyet kemerimi bağlarken arka kapıyı açıp çantamı koltuğa fırlattı. Araba geceyle yavaşlayan trafikte ileriye atılırken yüzüne bakmıyordum.

Gecenin ayazında üşüyen parmaklarımı bacaklarımın arasına sakladığımda uzanarak arabanın kaloriferlerini yokladı.

Üflenen sıcak hava sadece arabanın içini ısıtmıştı, ne içime düşen buzdan sırçaları eritmeye ne de Amir'in gözlerindeki sarkıtları indirmeye yetmezdi bu sıcaklık. Arabada yankılanan melodiyle yoldan aldığım gözlerimi vitesin yanındaki boşlukta duran telefona çevirdim.

Ekranda Dünya ismi parlayıp sönerken Amir hırsla gözlerini bana çevirip telefonu aldı. Açtığında tek kelime etmeden karşı tarafı dinledi ki Dünya oldukça sinirli konuşuyordu.

"Merak etme, benim gözetimim altında izin süresi uzatıldı," dediğinde anlamayarak yüzüne baktım.

Kaşlarım çatılırken çehresine yayılan alaylı gülümsemeyle konuşmasını sürdürdü. "Ailevi nedenlerden dolayı olduğunu söyledi, endişelenme süresi bitince ilk iş onu kendi ellerimle alıp getireceğim."

Olumlu anlamda homurtular çıkarırken araba havaalanının park alanına girmişti. Tedirginlikle etrafıma baktım. Bazı araçların bizi takip ettiğini görmemle sinirim tepeme çıktı.

"Mislina'nın bizden kaçabileceğini düşünmen yersiz," derken arabayı uygun bulduğu alanlardan birine park etmişti. Koltukta sıkıntıyla geriye yaslanırken karşı tarafı dinledi. "Kapatmam gerekiyor. Kafana takma, sıkıntı çıkmayacak, izin vermeyeceğim."

Telefon kapandığında sinirle aldığı yere fırlattı. Ne olduğunu anlamadan üzerime doğru eğildiğinde sırtımı arabanın kapısına yasladım.

Önüme gelen saçlarımı geriye atarken büyük avucu arasına aldı yüzümü. Kirpiklerim yüzüne değecek mesafeye gelene kadar yaklaştı. Nefesi dudaklarıma çarptığında konuşmasını beklemiyordum.

"Sen kadın, hem yasaksın hem bana saklısın," dedikten sonra dudakları ağzımla yanağımın birleştiği noktayı buldu. "Sen hem zehrimsin hem de damarımda akan kanımsın."

Öptüğü noktaya burnunu yanaştırdığında derin bir soluk çekti ciğerlerine. Kalbim ritmi bozulmuş hâlde içinde nükseden duygulara uyum sağlayamazken hareket edemedim. Eli emniyet kemerime gittiğinde klips yavaşça açıldı. Sonra bana dönüp konuşmaya başladı.

"Tek bir ters hareketini görürsem sonuçlarına katlanırsın."

Kapısını açıp aşağıya indiğinde arkadaki araçlardan gelen görevlilere talimatlar veriyordu. Canı sökülmüş ayaklarım ayakkabıların içerisinde donmaya başlamışken hareket edecek mecali kendimde bulup nihayet arabadan indim. Amir indiğimi görünce yanıma gelip elini elime attı.

Parmakları elime sarıldığında ruhumun tüm mahzenlerine aşkın imzası atılmıştı. Bu adama mecburiyetimin senetleri kesilirken gözlerimin önündeki vicdan mahkemem yetemedi kurtarmaya beni.

Talimatlarına uyarak havaalanına girmiş dış hatları geçip özel uçağının bulunduğu alana gelmiştik. Kaptan pilot ve güler yüzlü yardımcıları pasaport işlemlerini hallettikten sonra nihayet uçağa girmiş, koltuğuma yerleşmiştim.

Ensemi koltuğun boşluğuna yaslarken sızlayan bileğimi diğer elimle ovdum. Hemen yanımda hareketlilik olduğunda göz kapaklarıma düşen lacivertlerle yerimde kıpırdandım.

"Kemerini tak."

Yaptığı emrivakiye karşı çıkmayarak el yordamıyla kemerimi takmaya çalıştım. Fakat gözlerimi aralayamayacak kadar yorgun hissediyordum. Sonuç vermeyen uğraşlarım neticesinde sinirle gözlerimi açacağım sıra Amir yavaşça kemerimi bağlamış kayış üzerinde duran elimi avucuna almıştı.

Hayretle yüzüne gölgesi vurmuş kirpiklerine baktığımda laciverte dönmüş iç geçirici görüntü karşısında yutkundum. Tuttuğu elimi dudaklarına yanaştırdığında öpeceğini sandım ama o sadece nefesini üfledi. Soluğuyla can bulduğum, sıcaklığıyla ısındığım bu adamın gözlerinde donuyordum. Ne yapacağımı bilmez hâlde durduğumda dikkati avucunda duran elime kaydı. Diğer eliyle parmaklarıma dokunurken geçmişi hissetmeye çalışıyor gibiydi.

O esnada uçak havalanmıştı ve ben nereye gittiğimi dahi bilmeden ellerim buzdan adamın avuçlarında süzülüyordum hükümdar olduğu gecenin karanlığında.

"Şairin titrek mısraları arasına hapsettiği o kadınsın sen," dediğinde irkilerek yüzüne çevirdim gözlerimi.

Ruhumun kapıları içeriye dolan fırtınayla cereyana kapılırken dinlemeye koyulmuştum. Elimi tutuşu sıkılaştığında kibar olmayacak şekilde avucumu araladı.

"Seni okuyabilecek bir adam bulma niyetindesin, oysaki sen çoktan o adamın gözlerindeki tükenmezle çizilmişsin." Dilim damaklarıma çarparak ağzımı turlarken konuşacak kelam arıyordum. Bu çaresizlik yok ediyordu beni. "Avucuna kazınan kader çizgilerine kadar doldu tükenmezim, senin alın yazın benim mabedim."

Siz hiç bir katilin şiirsel anlatımıyla kanayıp yok oldunuz mu? Ya da hiç bıçak kullanmadan kanatan bir adamla tanıştınız mı? Gözleri zehir, dili merhem olan bu adamın ruhu neydi bilmiyordum, çözemiyordum.

"Ben kadere inanmam," dediğimde alayla gülüp kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Ben kelime oyunlarıyla dolmuş masallara da inanmam. En önemlisi de ben kolay kolay kanmam."

"Sen buraya gelmeden önce ben de kadere inanmıyordum," derken avucumu yeniden eline almıştı. "Üstelik anlattığım masallar gerçek çünkü bu çizgilerin yörüngesinde ben varım, başkası olursa çok can yakarım."

Sanki yakmıyorsun, dememek için dilimi ısırıp sessizliğe gömüldüm. Avuçlarıma çivilenen bakışlarını çektiğinde kafamı omuzuna yaslamıştı, burnu ise başımdaydı.

Aradan geçen birkaç saatin ardından dudaklarımın kurumasıyla olduğum yerde kıpırdanmaya başladım. Koltukta uyuyakaldığım için belim tutulmuştu. Yüzümü ekşiterek elimi saçlarıma atacağım sırа durdum, çünkü elim hâlâ avucundaydı.

Gözleri kapandığında ufuk çizgisinde güneş yok oluyor gibiydi. Gökyüzünün kapakları indiriliyor, asıl karanlık o zaman ortaya çıkıyordu sanki. Fakat yanılıyordum, onun gözleri karanlığın kendisiydi.

Elimi çekmek için yaptığım girişim Amir'in kolumdan tutup üzerine çekmesiyle son bulunca nutkum tutuldu. Saçlarım yüzüne dökülürken heyecanla inip kalkan göğsüm sert göğsüne çarpıyordu. Uykudan arınmaya yeni yeni başlayan zihnim olayları idrak etmeye çalıştığında kurtulmak için uğraştım. Fakat elini belime sarmış bırakmamakta kararlı gözüküyordu.

"Bırak," diye sinirle tepindiğimde alayla beni seyretti.

Kollarını sıkılaştırıp kafamı çenesinin altına yerleştirirken, "Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar iyi uyudum ve sen uykumu böldün. Bence hak ettin."

Söyledikleriyle hareketlerim donmuş, gözlerim yüzüne çevrilmişti. Ciddi olup olmadığını anlamak için yüz ifadesini incelerken kendi isteğiyle beni bıraktı.

Kalktığı koltuğa beni oturttuğunda onun sıcaklığına iyice gömüldüm. Susadığım için uyandığımı dahi unutmuştum.

Vücudunu karşımda gerdiğinde krem kazağı yukarıya sıyrılmış ve fit göbeği gözlerim önüne serilmişti. Bunu görmemek için dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

"Aslında boğazım kuruduğu için uyandım," dediğimde bana doğru adımladı. Koltuğun kenarındaki düğmeye bastıktan sonra geri çekildi.

Krem tonlarındaki koltukların karşısında dev ekran televizyonlar vardı. Şimdiye kadar kimseyi -kaptan pilot ve ekibi dışında- kimseyi görmemiştim. Bir an içeriye gelen hostes yüzünden kaşlarım çatıldı.

Bordo kumaş eteğinin yırtmacından adım attıkça çıkan uzun bacaklarının yanı sıra ince beline eşlik eden dolgun göğüsleri vardı. Omuzlarına dökülen sarı bukleleri onu olduğundan daha kadınsı göstermişti. Uzun boynundaki lacivert fuları düzelterek elinde tepsiyle içeriye girmişti. Amir'e ilgiyle yönelttiği bakışları dikkatimden kaçmazken alnımı ovaladım. Bir bu eksikti.

Tepsideki su dolu bardağı Amir'e uzattığında göz bebekleri titriyordu. Aşk yoktu bakışlarında, tam tersine ihtiras kokuyordu hareketleri. Tatmin edilmek istediğini görebiliyordum.

Kimse okyanusta boğulmayı göze alamazdı, çoğu bir damla suda hazla yıkanmayı seçerdi. Yine de kendimi frenleyemeyerek olduğum yerden kalktım. Beni daha yeni fark etmesi içten içe kanımı kaynatırken burnunun dibine kadar girip tepsideki suya uzandım.

"Suyu efendin değil ben istemiştim," deyip alayla gülümseyerek suyu başıma diktim. Soğuk su içimi ferahlatırken yumuşak hareketlerle aldığım bardağı sertçe tepsiye koydum.

Tepkilerime bozularak yüzüme baktığında boş bakışlarla yüzünü tanıyordum. Birçok kıza nazaran çekici yüz hatlarına sahipti. Hatta belli noktalardaki benleri onu farklı kılıyordu. Şaşkınlığını üzerinden atıp gitmeye hazırlandığı sırada Amir konuştu.

"Yiyecek bir şeyler hazırlayın misafirimiz için." Konuşurken köpek dişleri kalın dudaklarını teğet geçecek kadar gülümsemişti. "Diyabet hastası olduğunu göz önünde bulundurarak yapın hazırlıkları."

Sahiplenici kolu belimi çepeçevre sardığında hostes göz önünden kayboluncaya kadar buna izin verdim. Sarı kafa görüş açımdan çıktığında elini sertçe bedenimden ayırıp geriye çekildim.

Koltuğa gerisin geri otururken yanıma yerleşmekten geri durmamıştı. Ruhumu görmek, tüm çıplaklığıma şahit olmak istiyormuşçasına beni incelemeye devam ettiğinde konuşmuyorduk. Bir süre sonra sessizliği bozan yine kendisi oldu.

"Üzerindekileri değiştir istersen, yolumuz uzun."

Sinirle ona dönüp, "Nereye götürüyorsun beni?" diye sorduğumda gözleri camdan dışarıyı süzüyordu.

"Kaliforniya."

Amerika'ya neden gittiğimize anlam veremezken bilinmezlikle iç geçirdim. Muhtemelen Giray deli olmuştu meraktan, üstelik geri dönüşümüz

uzun sürecek gibiydi. Düşmanımla onun özel uçağında ne halt etmeye yolculuk ediyordum bilmiyordum.

Gerçi hatalı sayılmazdım, neticede zorla bindirmişti beni. Giray bir delilik yapıp Dünya'ya gitmez diye umuyordum. Yerimden doğrulup badimin kollarını avuçlarıma kadar çektim ve turlamaya başladım.

Kahverengi güneşliklerin ardından gördüğüm kadarıyla hava hâlâ karanlıktı. Amerika'ya gitmemiz sabahı bulurdu; orada şu an sabahsa tabii.

Aradan geçen vakitte bana ayrılmış odaya gidip siyah bir tayt üzerine beyaz kazağımı giydim. Salık saçlarım rahatsız ettiği için el yordamıyla ensemde topuz yapıp lastik geçirdim.

Geriye döndüğümde Amir açılan servis masasında oturuyordu. Beyaz masa örtüsü kullanılan masada birkaç çeşit yemek bulunuyordu. Mantar çorbası servis edilmeye başlandığında az tuzlu olduğunu öğrenip içtim. Çorba içimi ısıtırken derisi yüzülerek hafif soslarla marine edilmiş balığımız geldi. Yavaş hareketlerle balığımı yerken Amir de kadehindeki beyaz şarabı yudumluyordu.

"Balık seviyorsun anladığım kadarıyla," dediğinde ağzımdaki lokmayı yutup yüzüne baktım.

"Bizim gibi kısıtlı yiyecek alternatifleri olan hastalar her şeyi ayırt etmeden yemeli," deyip suyumdan bir yudum içtim ve tabağıma mevsim salatasından aldım.

Kafasını olumlu anlamda sallayıp bana yakın olmak için sandalyesini çekti. Dikkatli bakışlarının odağında vücudum ürperirken lokmayı evirip çevirmeye devam ediyordum.

"İnsanlar yemek yerken onlara bu kadar dikkatli bakman hoş değil," diye mırıldandığımda yüzüme düşen saç tutamını inceliyordu.

Dudakları gerilerek ılımlı bir gülümsemeyle kıvrıldığında, "Genelde insanlara yemek yerken dikkat etmem hatta insanları görmem. Fakat elime zor geçen istisnai durumları değerlendirmek istiyorum."

Ne demek istediğini anladığımda yutkunarak bekledim. İçimdeki kız çocuğu umutla parlayan gözlerle Amir'i seyrederken bir katille aynı masada oturduğum düştü beynimin orta yerinde. Beynimde kırmızı alarm devreye girerken parmaklarımın arasındaki çelik bıçağın sapını sıkıyordum.

"Sen insanları görmediğin gibi insanlar da seni insan gibi görmüyor." Sözlerime karşılık delici bakışları ok gibi üzerime saplandı. Öyle ki içime soğuk rüzgârların dolduğunu tüm hücrelerimde hissetim.

"Yemeğini bitirdiysen odana git."

Söylediklerine aldırış etmeden ipek mendille ağzımı yavaşça sildim. Nereden geldiğini bilmediğim ilaçlarımı içtikten hemen sonra ayağa kalkmış ona sırtımı dönmüştüm. Gördüğüm çocukları ya da kampta ziyan olan insanları unutacak değildim.

Fakat aşkım da yakamı bırakmaya niyetli değildi. Kendinden parıltılı yatak örtüsünü çekip açarak ışıkların ayarını düşürdüm. Ayaklarım donduğu için çoraplarımı çıkarmadan beyaz çarşaf serili yatağa girdim. Yorganı çenemin altına kadar çekip babamın bana veda edişini düşündüm. Onu bir daha görememe duygusu dişlerini kemiklerime saplayıp uzuvlarımı yontarken bunalarak sağ yanıma döndüm.

Beni en başından istemiyor olması göz bebeklerimi sulandırsa da ağlamamakta kararlıydım. Şu an çok değil birkaç metre ötemde kalan sevdiğim adamı düşünmek istemiyordum. Çocukların azap dolu haykırışları karşısında nasıl sessiz kalabiliyordu, aklım almıyordu.

Yorgunluk bilincime baskı yaptığında uyku elindeki sopalarla toprak-larıma vuruyordu. Her vuduğunda çatlayan düşüncelerim dağılmaya başlarken bir boşluğa sürükleniyordum sanki. Tedirgin olsam da göz kapaklarımın kapanmasına engel olamayıp elimi yastığın altındaki soğuk yüzeye yasladım ve yüzümü yastığa daha fazla bastırdım.

Saçlarımdan çekilen lastik bilincimi hareketlendirdiğinde uykuyla uyanıklık arasındaydım. Huzursuzca elimi saçıma attığımda parmaklarıma değen tenle irkildim. Bilincim tozu dumana katıp uykuyu yenerken kuşkuyla kafamı arkaya çevirdim. Amir elinin birini çenesinin altına yerleştirmiş durgun gözlerle beni seyrediyordu. Loş ışığın altında parlayan beyaz teni ışıl ışıl gözümü alırken elimle yüzümü ovdum.

Aramıza koyduğum mesafeyi koruyarak soğuk bir şekilde, "Ne işin var burada?" diye sordum.

"Burası bizim odamız," dediğinde kaşlarımı çatarak doğrulmaya çalıştım. Çalıştım çünkü Amir elini boynuma bastırıp kalkmamı engellemişti.

"Seninle uyuyacak değilim."

Bunu söylememle birlikte hızla yorganı açıp içine girmişti. Ona arkamı dönüp diğer taraftan kaçmaya çalıştığımda elleri belime sarılmış hatta karın boşluğuma gömülmüştü.

Acıyla inlediğimde bunu umursamadan sertçe göğüs kafesine çekti sırtımı. Uzun bacaklarından birini üzerime attığında boştaki eli boynumu sıkıştırıyordu. Nefes alacak alan bırakmadığından tıkanarak öksürdüm.

Uykum açılmadan hareket etmeye çalışmam aptallıktı. Kolları arasında öksürürken sarsılmam onu etkilemiyordu ve bu çok yorucuydu.

"Her seferinde benden kaçabileceğini düşünmen komik." Konuşurken bedeninde harekete geçen kıvılcımlar bana yansımıştı.

"Senin gibi bir adamı güldürebiliyorsam ne mutlu bana," derken yüzümü ona dönmüştüm. "Demek ki dünyada imkânsız diye bir şey yok."

"Kendine aksiyon arıyorsun, saç lastiğinin kafanı rahatsız edebileceğini düşünerek yaklaştım sana. Eğer kaçmasaydın bunların hiçbiri olmayacaktı."

Bunun üzerine hemen atıldım. "Rahatsız olmamı çok önemsiyorsan bir metreden fazla yaklaşma bana."

Alaylı gülüşü odada şakıdığında imrenerek baktım bu güzel adama. Yaradan hiçbir unsuru eksik koymamıştı onu var ederken. Ruhunu da o kadar eşsiz üflemişti ki Amir gibi adamlar yeryüzünde nadir bulunurdu.

Yanımdan kalktığında yatakta kaybolan sıcaklığıyla boşluktan yuvarlanıyormuş gibi hissettim. Üzerini düzeltip ellerini giydiği eşofmanın cebine yerleştirirken hınzırca güldü.

"Ben de benimle epey ilgilenen hostesimle bir şeyler içerim diye düşünüyordum," deyip tepkimi seyre koyuldu.

Onu kıskandığımı anlaması beni deli ederken yatağın içerisinde tepinmemek için kendimi zor tuttum. Dişlerimi sıkarak yerimden doğruldum. Her ne olursa olsun eline bana karşı kullanacağı başka koz daha vermeyecektim. Bu sebepten ifadesiz olması için dua ettiğim gözlerle yüzünü taradım.

"Beni rahatsız etmediğin sürece istediğin kişiyle istediğin haltı yiyebilirsin," der demez yatağa uzanmış ona arkamı dönmüştüm.

Parmak uçlarımda yürüyerek odamdan çıkıp yolcu koltuklarının bulunduğu alana girdiğimde Amir'i birinin üzerinde uyurken bulmayı beklemiyordum. Hatta gece boyunca hastalıklı beynimin yazdığı en son düşünce dahi değildi ki çok şükür beyefendi yalnızdı. Ayaklarım istemeden de olsa ona giderken dizlerimin üzerine çöküp önüne oturdum. Uyuduğunda ne kadar baştan çıkarıcı gözüktüğünü düşündüm bir süre.

Elim yüzüklerle dolu parmaklarına kaydığında işaret parmağım gümüşi olanın üzerinde turladı. Pusula kazınmış yüzük tıpkı bir mührü andırıyordu. Daha yakından bakmak için eğildiğimde hareketlendi. Uykudan ayrılması epey hızlı olurken mahmurlaşan gözleri yüzüme çarptı.

"Ayaklarıma kapanmana gerek yok. Sana kahvaltı vereceğim merak etme," dediğinde gözlerimi devirerek olduğum yerden kalktım.

Yaklaşık on üç saat süren yolculuğun ardından uçak piste iniş yapmıştı. Hava kararmaya yüz tuttuğu için serindi. Üzerime çantamda getirdiğim ceketlerden birisini giydim. Kapıda bizi yolcu eden sarışın hostese soğuk bir bakış atarak merdivenlerden indim.

Özel araçlar havalimanına giriş yapmıştı ve bizi bekliyorlardı. Bileğime sarılı Amir'in parmakları dışında kendimi oldukça iyi hissediyordum. Cipin arka yolcu koltuğuna oturduğumda yayvan şekilde yanıma kuruldu. Sakal bırakmıştı şu sıralar, güzel âdemelmasını gölgeleyen. Saçlarını bir askere göre epey dağınık bırakmıştı, üzerindeki hâki ceket ise ona çok yakışmıştı.

Havası oldukça nemli olan şehir bugün yağmurluydu. Ceketimin şapkasını saçlarıma geçirdiğimde gözleri yüzüme değdi. Kısık gözlerine vuran gün batımının kızıl ışığı patlarken gökyüzünün ortasında, uzanıp dokunmak isteğine karşı koydum.

Araç hareket ettiğinde düşüncelerimle cebelleşmekteydim. Giray merak etmekten kudurmuş olabilirdi, dahası geri döndüğümde beni sorguya çekmek isterse Dünya'ya ne cevap verecektim. Ben bunlarla kafa patlatırken akşamın bu dar vaktinde bir marinaya geleceğimizi tabii ki düşünmüyordum. Önümüzdeki araçlarda bulunan görevliler inip tekneye ilerlerken ben olduğum yerde daha neler göreceğim diye bekliyordum.

"Neden buraya geldik?" diye sorduğumda durgun gözlerle yüzüme baktı.

"Hayatında hiç yakamoz gördün mü, Mislina?" diye soruma soruyla karşılık verdi.

"Daha önce görmedim," dediğimde dikkatle beni dinliyordu. "Beni buraya onları görmem için getirdin sanırım."

Kafasını olumlu anlamda salladıktan sonra kendi tarafındaki kapıyı aralayarak dışarıya çıktı. İyiden iyiye serinleyen hava iğnelerini önce yüzüme sonra vücuduma saplayınca titremeden edemedim. Araçtan indiğimde kaputa yaslanmış hâlde beni beklediğini gördüm. Görevliler tekneden inerek yanımıza gelirlerken içlerinden birisi saygıyla konuştu.

"Her şey hazır, efendim," dediğinde bana hiç bakmıyordu.

"Güzel," dedi Amir ilgisizce. "Siz bizi araçlarda bekleyin."

Elimden tutmasına ses etmezken onunla beraber tekneye yürüdüm. Kendi çıktıktan hemen sonra elini bana doğru uzattığında geri çevirmedim.

Halatı çözdü ve gecenin karanlığına boğulan denizde ilerlemeye başladı tekne. Kenarda bir yere oturup teknenin burnunda elleri cebinde dikilen adama baktım. Denizlere payidar gözlere sahipti, dalgalar onu değil de o denizleri yutardı bakışlarıyla.

Rüzgârla titreşerek dalgalanan saçlarımı yüzümden çekmeye çalışarak onu seyrediyordum. Omzunun üzerinden bana döndüğünde ayın, yüzünün bir tarafını aydınlatmasıyla elmas gibi parıldadı. Uzun bacakları bana daha çabuk ulaşmasına katkı sağlarken dizlerini kırıp önümde durdu.

Hangi uçurum bükülürdü ayaklarınızın dibinde ya da hangi okyanus sığabilirdi bir adamın göz bebeklerine. Peki, bu adam uçurumun dibindeki okyanus ise cesaretim yeter miydi içerisine düşmeye?

"Üşüyor musun?" diye sorduğunda sesi hırıltılı çıkıyordu.

Ona dokunmayı kendime haram kıldığımdan uzak uzak baktım yüzüne. Kafamı olumsuz anlamda salladığımda iki şeyin inkârına düşmüştüm: Biri Amir'e dokunmak, diğeri onun yokluğunda üşümek...

Beklemediğim hareketi yaparak yanıma oturdu ve kolunu omzuma sardı.

"Bahsettiğin yakamozları ne zaman göreceğim?"

Kafasını çevirip yüzüme baktığında, "Birazdan, sadece kıyıdan uzaklaşmak istedim," dedi.

Ay ışığı denizin yüzeyinde dans ederken aydınlık deliyordu dalgaları. Zift rengi sudaki ışık huzmelerinin muazzam görüntüsüne imrenerek baktım. Amir yanımdan kalkıp teknenin merdivenlerini denize indirirken ne yapacağına dikkat kesilmiştim.

Elini suya soktuğunda ışıldamaya başlayan lacivert canlılarla büyülendim. Sahipleri onlara hükmediyormuş gibi gözüken görüntü karşısında ağzım kurudu. Amir lacivert gözlerini bana çevirdiğinde ise içim titredi maviyle uyumu karşısında.

"Gel hadi," dedi. İtiraz etmedim ve yanına ilerlemeye karar verdim.

Ona yaklaşıp da basamaklardan indiğimde yana kayıp bana yer açtı. Oturup denize ürkerek baktığımda bunu anlamış olacak ki elimi tuttu ve suya dokundurdu. Parmaklarıma değen soğuk su ile parlamaya başlayan canlıların yaydığı lacivert ışıklara baktım. Sanki denizin içerisine değerli taşları dökmüşsün izlenimi veriyordu.

Birkaç defa daha suya dokunduğumda bunun hoşuma gittiğini fark ettim öyle ki bir zaman sonra Amir arkamda kalan basamaklara çıkıp oturmuştu. Oradan beni seyrediyordu sessizce.

"Onlar bir tür deniz kabuklusu, suda hareketlenme olduğunda kendilerini korumak için tepkimeye geçiyorlar."

Söylediklerini dinlerken artık üşümeye başlayan elimi denizden çıkardım. Onun yanına çıktığımda ben de konuşmadan geceyi seyrediyordum. Bir gün içerisinde nereden nereye geldiğimi, bu kadar güzel bir görüntüye şahitlik edebileceğimi nasıl bilebilirdim ki?

"Bir nevi korktukları için bu ışığı yayıyorlar yani," dedim. Kurduğu cümle karşılıksız kalsın istememiştim.

"Korkunun azameti çökünce bir canlının üzerine, onun söneceğini ya da yanacağını bilemezsin," dediğinde kısık bakışlarım sessiz dalgalardaydı. "Sen de tıpkı onlara benziyorsun. Korkunca, çaresiz kalınca ışık saçıyorsun fakat yanarak."

Son söylediğiyle ruhum tökezledi ve olduğum yerde kalakaldım. Ne demek istediğini az çok anlasam da anlamazdan geliyordum. Günden güne gözünün önünde yandığımı hatta küllendiğimi görmesini beklemiyordum. Ben yanmayı göze alarak girmiştim bu cehenneme. Ancak yanarken yakmaktı niyetim. Buna yanımda oturan kişiden başlamam ne kadar acı bir gerçekti...

Amir, elimden tutup basamaklardan çıkmama yardımcı olduğunda itiraz etmedim. Ay ışığı bedenlerimizde kırılıp aramızdaki karanlığı aydınlatmaya yetmezken susmaya niyetim yoktu.

"Korku insan bedenindeki en değerli duygudur." Konuşurken elim sakallarına gitmişti. "Korku sana cesaret edebilmeyi öğretir ve cesaret aslında içinde olduğunu hiç fark etmediğin olguyu bulmanda yardımcı olur."

Alnımı geniş alnına yaslamak istediğimde yavaşça eğildi benim için. "Senin satırlara sığdıramadığın adamın şiirinde iki dizesin. Lakin Amir, korkusunu yenilgi bulduğun kadında sen tek kelime etmezsin." Önce elim ensesinden çekildi sonra ruhum koptu her uzvundan.

Anne rahminde yazılır alnına kaderinin sancıları, bedeninde büyütülür işleyeceğin günahların kefaretleri. Bir parça kan pıhtısı iki avuç topraktan var edildin sen, heybene kendinden büyük yükleri yüklemektesin.

Beklentilerin vasfıyla bu hayatta kaybetmektesin. İntikam dediğin hamurunun içerisine aşkı kattığından her yediğinde zehirlenmektesin. Ve sen o kadar çaresizsin ki ölerek sevilmeyi düşlemektesin.

Boşuna uğraşma, alnına yazılan kaderinden öteye gidemezsin. Kafeslemeye çalıştığın içindeki düşmanı dışarıya çıkarmak niyetindesin. Üzülerek söylüyorum ki korkunun pençesindesin.

Yapman gerekenlerin ötesinde olmaman gereken bir adamın göğüs kafesinde adaletin avuçlarına düşmesini istemektesin. Sen şimdiden günaha batıp adaleti yok etmektesin.

Ay geceyi kuşattığında,
Saman alevi gibi yanan umutlarınla,
Yorgunlukla attığın her adımda,
Bir hıçkırık kopar sol yanında.

Herkesin üzerine attığın çizik senin zararına,
Dönen devranda bulacaksın adaleti zamanla,
Zehir halen daha sardığın yaraların arasında,
Kopan fırtına bil ki senin acına.

16. BÖLÜM

Üzerimdeki hırkayı gerginlikle çıkarıp fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Salık saçlarımı ensemden sinirle ayırıp tepemde atkuyruğu yaparken en az benim kadar gergin olan insan kalabalığına baktım. Dünya yaptığı duyurusunda Feveran'ın tek sınav şeklinde olacağını söylemiş ve bizi sahanlıkta bırakıp gitmişti.

Dün geceki sözlerimden sonra Amir ile zorunda olmadıkça konuşmamıştık. Çünkü benim korkumdan haz duyduğunu biliyordum, kendimi tutamamış cevap vermiştim.

Uçak öğlen vakitlerine doğru İstanbul Havalimanı'na iniş yapmıştı. Teşkilata geldiğimizde ise Amir her şeyi ayarlamış olacak ki tahmin ettiğimin aksine Dünya beni sorguya çekmemişti. Tabii ki ondan kurtulmam Giray'ın sorularından kaçabildiğim anlamına gelmiyordu.

Giray ile yaptığım sorgu dolu kahvaltıdan sonra sahanlığa gelmiştim. Görevliler dijital ekranlarda numaraları yanan kişileri götürürken bugün neler olacağını düşünüyordum. Ya geçemezsem, sorusu aklımda dönüp duruyordu.

Elimi atkuyruğu yaptığım saçlarımda gezdirirken Amir'le gördüğüm yakamozlar zihnime düştü. Numaramın yandığı ekran kırmızı bültenle alarma geçtiğinde bana yaklaşan görevliye zorluk çıkarmadan beni yönlendirmesine müsaade ettim.

Korkum ışık saçıyorsa onun dediği gibi cesaretim patlama yaratabilirdi. Burnumu çekerken yemekhanenin yolunu tutmuştuk. Neden olduğuna dair düşünceler içimde cirit attığı sırada boş yemekhaneye girdik.

Yanımda bulunan orta yaşlı kadın burnuna oturttuğu gözlüğünü düzeltip bana yandan bir bakış atarken boş masalar önümde uzanacak şekilde sandalyelerden birine oturdum.

"Bugün seninle ben ilgileneceğim, Mislina," dediğinde kadının tecrübe fışkıran göz bebeklerine baktım.

Yaptığı hareketleri tepki vermeden seyrederken o kulağındaki cihaza bir şeyler mırıldanıp anladığım kadarıyla yardımcılarını çağırdı.

Aradan fazla geçmeden içeriye elinde dalları boş orkideyle giren yardımcıyla kaşlarım çatıldı. Umarım saçma sapan bir durumun içerisinde değilimdir, diye düşündüğüm esnada orkide burnuma sokuluyormuşçasına önüme bırakıldı. Gözlerimi devirip görevliye baktığımda anlayışla karşımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

"Durumun ne kadar anlamsız gözüktüğünün farkındayım, Mislina." Konuşurken ellerini önünde bağlamıştı. "Fakat basitten zora doğru gitmemiz gerekiyor. Senden bu aşamada istediğimiz, bitkinin ne kadar süre sonra çiçek açacağını tahmin etmen."

Kadını doğru duyup duymadığımdan emin olmaya çalışırken yüzünü dikkatle incelediğimde şaka yapıyor gibi bir hâli olmadığını gördüm. Bakışlarım tahtaya dönüşmüş dallara kayınca ellerimden birini uzatıp dokundum.

Bir şeyler hissetmeye çalışsam da göremiyordum, eğilip kokladığımda gözlerimi yumdum, ifade edebileceği bazı olgular olabilirdi. Parmak uçlarımı tırtıklı yüzeyine sürterken çıkan sesi düşündüm. Zihnimde ne canlandırabileceğini, bende neleri meydana getirebileceğini merak ediyordum. Ancak olmuyordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandığımda görevli kadın anlayışla başını salladı.

"Tekrar deneyebilirsin," deyince burnumu toprağa yaklaştırdım bu defa.

Taze koku sinüslerimden içeriye dolduğunda huzurla gülümseyip çiçeklerini açtığı o anı hayal ettim. Ne yazık ki bu düşünce hayalden öteye geçememişti. Sıkıntıyla kadına bakıp saksıyı önüne ittim.

"Olmuyor, göremiyorum," dedim net biçimde.

Bunun üzerine saksı önümden kaldırıldı. Saksıyı götüren görevlinin yanından geçerek yemekhaneye giriş yapan görevli genç bir kadının koluna girmişti. Aşina olmadığım çehreye dikkatle göz gezdirdiğimde tedirgin gözüktüğünü sezdim.

Dağınık saçları ensesinde bağlanmış ve korkuyla ağladığından gözleri kanla çerçevelenmişti. Titreyen dizlerinden mütevellit görevlinin yardımıyla karşıma oturtuldu.

Sularla bezeli gözleri bana benziyordu. Ona baktığımda medet umar şekilde bakışlarıyla yüzümü taradı. Çaresizliğine içim ezilirken hemen yanında duran görevli kadın elini omzuna koyup sırtını sıvazladı.

"Sakin ol lütfen, çünkü bu senin değil karşındaki kişinin sınavı," der demez omzunun ardından görevliye döndü. "Su getirin."

Bunu demesiyle kasılan bedenimden can çekildi ve tenim soğumaya yüz tuttu. Titremeye başlayan parmaklarımı masayla gölgelediğimde karşımda adını bilmediğim kızın sakinleştiğini görebiliyordum.

Elimle alnımı sıvazladığımda bu aşamanın diğerlerinden daha yorucu olduğunun farkındalığını yaşıyordum. Çatlayan dudaklarımda parmaklarımı gezdirirken su içişini seyrettim. Yutkunuşu ölüm sessizliğini yırtarken çenemi ovdum ve beklentiyle görevli kadına baktım.

"O da senin gibi denek, Mislina. Şimdi senden istediğimiz onun Feveran evresinde başarılı olup olamayacağını tahmin etmen."

Geriye yaslandığımda rahatlayan kızın yüzünü seyrediyordum. Kafamı geriye atıp bacaklarımı hafifçe ayırdım. Sularla bezenmiş gözlerine dikkatle odaklandığımda acıyı görebiliyordum. Göz bebeğindeki kara lekeler dönerek ebruli çizmeye başladığında ağlayarak bir kadına sarıldığını sezdim. Kaşlarım çatılırken akan burnunu çekmesiyle gözlerim birkaç saniyeliğine kızaran burnunu buldu.

İç geçirdiğinde tekrar titreşen kirpiklerinin örtmeye çalıştığı gözlerine çevirdim bakışlarımı. Görmeyi istediğim görüntünün dışında acıyla bezenmiş anılarını görebiliyordum. Rahatsız olarak yerimden kalkarken sandalyeyi kibar olmayacak şekilde itmiştim.

Parmaklarım alnımın derilerini aşındırırken bir yolunun olabileceğini düşünüyordum. Alttan bir bakışla dağılmış saçlarına feri çekilmiş bedenine baktım. Olmuyordu, şu an bir şey görebileceğimi zannetmiyordum.

"Olmuyor," derken görevli kadının yüzüne çevirdim gözlerimi. "Tahmin edemiyorum neler olabileceğini."

Kadının yüzü düştüğünde yanında oturan kız için görevlilere baş hareketi yapmıştı. Dizlerinin titrediğini gördüğüm çelimsiz beden görüş açımdan çıkana kadar seyrettim. Yerime oturmak için sandalyeye adımlarken görevliler çehremi tarıyordu.

Olası bir yanlış hareketimde yanlış şeyler olacağının bilincindeydim. Önüme konulan su tükürüklerimle ıslatamadığım boğazımdan süzülürken rahatlayarak bekledim. Bu evreyi geçip geçememe konusunda endişeliydim, buraya kadar gelip zafiyet göstermek zoruma gidiyordu.

"Zihnini harekete geçirebilen nesneler ve psikolojin konusunda bu zamana kadar benim etkilerim oldu," dediğinde kadının yüzüne nefretle baktım.

Bu tavrıma çok da şaşırmayarak konuşmasını sürdürdü. "Senden çok umutluyum Mislina, lütfen şimdi sana soracağımız soruyu cevaplamaya çalış."

Bugüne kadar korkularımla oynayıp beni onlarla sınayan kadına ikinci defa bakmadan söylediklerini düşündüm. Evet, bana verilen sürenin sonuna yaklaşıyorduk ve şu ana kadar hiçbir şeyi bilememiştim.

Sıkıntıyla zihnime odaklandım, çok sessiz ve tenhaydı. İçimde olduğunu varsaydığım o ses sessizlik cüppesini omuzlarına asmış, yüzünü dahi göstermiyordu. Nabız artışımın sebebi korku ve endişeydi. Alnımı çelik masanın ürpertici yüzeyine bırakırken kadının duymaktan hiç de hazzetmediğim sesi kulaklarıma aktı.

"Sadece iki gün sonra bu yemekhanede ne yemek pişecek?" dediğinde kaşlarım çatıldı. Yine de başımı kaldırmamakta kararlı davranıp odaklanmaya çalıştım. Kulaklarım kabararak işitme perdemde rüzgârlar ıslık çaldığında çatal bıçak sesi duymaya başladım. Bıçağın eti bölerken sürtünmesi dişlerimi gıcırdatırken hız kesmeden yemeği ağzıma koyduğumu ve dilimde bıraktığı o tadı anımsamaya çalıştım.

Hissedebildiğime emin olduğumda uzun şerit şeklindeki boşluklara yerleştirilen yemeklere baktım. Kısık ışık envai çeşit bıçağın asıldığı açık büfeyi aydınlattığında bıçak burunlarının baktığı yemeklerin ne kadar lezzetli gözüktüğünü fark ettim.

Olduğum yerden kalkarken parmak ucum yüzey boyunca kayıp anılarını zihnime doluşturuyordu. Beynime sessizce sokularak giren bir varlık kafasını önüne eğmiş, karanlıkta bekletiliyordu.

Temiz çatal kaşıkların soğuk yüzeyine değen parmaklarımla kafasını kaldırıp yüzüme baktı. O an Giray ile geçen defa yemekhanede yaptığımız tartışmayı anımsadım. Daha sonra onların masasına ilk oturuşumu, ağzıma attığım kepekli ekmeği ve gerginlikle yutmaya meylettiğim suyu...

Avuçlarımı yüzeye yaslarken kalçamı yavaşça dışarı doğru çıkarmıştım. Gözlerimi kapatıp şu an başıboş duran yemeklerin başındaki aşçıları hayal ettim. Kalın ve kıllı parmakların çelik tablete doldurduğu yemeği düşledim.

Aynı elin kepçeyi kremalı mantar çorbasına daldırdığını gördüğümde yutkundum. Bunu bilmiyordum, oyuna odaklanıp devam etmesini bekledim. Kızarmış tavukgöğsüyle patates püresi yanına eklendiğinde tableti tutan eller benimdi.

O an yanımda durduğunu yeni fark ettiğim Giray'ın gözlerine baktığımda yeşil kalın bir kordonun retinasında devinim hâlinde olduğunu gördüm. Anlamayarak dikkatle odaklandım. Kordonun bir merdiven hâlini aldığını sezdiğimde sabırsızlıkla iniyordum merak basamaklarını. İndiğim

merdivenlerin sonunda karanlık eski bir odanın ortasında annemi doğum yaparken görmeyi beklemiyordum.

Sıvası dökülmüş duvardaki lamba kısık bir ışığı musallat etmişti küf kokan yere. Demir başlıklı yatakta terden siyah saçları yüzüne yapışmış hâlde yatan annemi inceledim. Acıyla inleyip bedenini geriye yay gibi gerdiğinde ter damlası süzülerek üzerindeki geceliğe akın etti.

Önünde oturan kadın sabırla kafasını geceliğin altına sokup ıkınmasını söylüyordu. Annem muhtemelen beni doğuruyordu ve bu normal doğumdu. Dizlerimi kırıp yanlarına oturduğumda uzun parmaklı eller beni çekti.

Kana boğulmuş küçük kafamı siyah saçlarım süslüyordu. Büzüşmüş tenimde hayretle gezdirdiğim gözlerim hafif şişkin göbeğime kaydığında kordonuma baktım.

İri demir makas bebekle anne arasındaki o bağa atıldı. Dudaklarımdan gayriihtiyari bir feryat koparken kordonu kesilen bebeğin siyahi bir bebek olduğunu gördüm.

Kaşlarım çatılarak kadına ilerlediğimde saliselik farkla annemin yok olduğunu, yataktaki kadının benim yerime zenci bir bebeği ellerinde tuttuğunu gördüm. Yüzünü görme imkânını yeni bulduğum kadının gözleri kahverengiydi. Ve tanıdığım birini anımsatıyordu.

Enjektörle göbek bağına sarı bir sıvı enjekte edildiğinde bebeğin attığı çığlık kulaklarımı incitti. Sulanan gözlerimi aralarken herkes başıma üşüşmüştü. Görevli kadının kolumu tutup çekmesiyle açık büfenin önünden sürüklenerek en yakın sandalyelerden birine oturdum.

Görüşüm pusluydu, çatlayan başımı elimle ovalayıp uzatılan suyu kafama diktim. Nefes nefeseydim, sanki denizin altında saatlerce kalmış gibi hissediyordum. Kalp ritimlerim yeni yeni düzene girerken karşımda duran kadın elini parmaklarımın üzerine bıraktı.

"Yarım saattir ayakta dikilirken ne düşünüyordun, Mislina?" diye sorduğunda o kadar süre ayakta nasıl hareketsiz durduğumu düşündüm.

"Dalmışım," dedim. Gördüklerimi harfi harfine bu kadına söylemeye niyetli değildim.

"Bu defa sana sorduğumuz sorunun cevabını biliyor musun?" derken kafasını eğmiş ondan kaçırdığım gözlerime odaklanmaya meyletmişti.

Gördüğüm karelerden geriye doğru bir sayım yapmaya başladığımda beynimin loblarında tozlar havaya uçuşuyordu. Sonunda istediğim görüntüye ulaştığımda sımsıkı kapattığım için sızlamaya başlayan gözlerimi araladım.

"Kremalı mantar çorbası ve kızarmış tavukgöğsü yanında patates püresi." Sözlerimi bitirdiğimde karşımda oturan kadının aşçıya emin olmak istercesine baktığını gördüm.

Kendimden emin hareketlerle geriye yaslanırken sanrıda gördüğüm yabancı kadını ve siyahi bebeği düşünüyordum. Dudaklarımı dişlemeye koyulmuş bilinmezlikle beynimi zorlarken şüpheyle üzerimde dolanan gözlere çevirdim yüzümü. Bu kadın benim beynimde neler olup bitebileceğini tahmin edebiliyordu.

"O kadar uzun süre sadece bunları gördüğüne emin misin?" derken ciddi bir ifadeyle üzerimde baskı uygulamaya çalıştığını hissetmemem mümkün değildi.

Fakat yanıldığı bir nokta vardı, beni ne kadar tanısa da bu zihin bana aitti. Ben istemezsem hiçbir halt edemezdi.

"Evet, o kadar uzun süre bunları gördüm," deyip nispet yaparcasına mimiklerini süzdüm. Şu an ne kadar sakin olsam da gördüğüm şeylerin anlam barındığını pekâlâ biliyordum.

Karşımdaki kadının ise sakinliğini korumakta güçlük çektiğini görebiliyordum. Omzumun gerisinden elinde dijital ekranla gelen görevliye baktığımda kaşlarımı çatarak neler olduğunu çözmeye çalıştım.

Büyük ekranı önüme bıraktığında anlamaz gözlerle ekrandaki siyahi bebeğe baktım. Titreyen parmaklarım masada duran ekranı kavrarken kocaman gülümseyen siyahi bebek fotoğrafı kaşlarımın çatılmasına sebep olmuştu.

"Sana neyi çağrıştırdı?" diyen kadının sesiyle gözlerim kısıldı ve ekrana daha fazla eğildim.

Parmağımı hareket ettirirken gözlerimi yummuş, bebeğin doğum anını düşünüyordum. Kordona aktarılan ilacın yol boyunca ilerleyip kana karıştığı görüntüler zihnime düştüğünde ortaya döküldü her şey.

İlacın içinden dağılan gerçeklerin arasından cam fanusun içinde dönen parmaklar sayesinde sıyrıldım. Sayısız kâğıttan tek bir tanesini seçen elle birlikte elektronik ekran sesli biçimde masaya düştü. Gürültüsü düşüncelerimi birbirine bağlayan zinciri kırdığında ayılmaya çalıştım. Bugün zihnimi önemli ölçüde yormuştum.

"Cam fanusun içinde dönen bir el," derken bilinmezlikle kaşlarımı çatıp masaya baktım. "Sanırım kura çekiliyordu."

Karşımda oturan kadın memnuniyetle beni süzdüğünde görevliler bir bir yemekhaneyi terk etmeye koyulmuştu. Sağıma başımı çevirdiğimde Amir ile Dünya'yı görmeyi beklemiyordum. Bin bir çeşit mavinin harman-

landığı ve haznesinde ışıltının gömülü olduğu bakışlar yüzüme odaklandığında yerimden doğruluyordum.

"Tahmin ettiğim gibi şimdi olduğu kadar gündelik hayatında da belirli nesneler seni gelecek ve geçmişe götürüyor. Sen oldukça yetenekli bir kuşaktan geliyorsun, Mislina," diyen kadın efendilerine baş selamı verdikten hemen sonra gözden kayboldu.

Yemekhanenin kapı ağzında duran iki adama boş gözlerle baktığımda etkilenmemiş gözüküyorlardı. Önlerinde durup cüretkâr bakışlarla kendilerini süzmeme ses etmediler. Nefesim ciğerlerimi henüz bulmuş, kalbim normal ritmine henüz dönmüşken neyle sınanıyordum? Amir konuşmamayı kendine pay biçmiş olacak ki Dünya konuşmaya başladı.

"Umarım seni çok yormadık, malum daha dün geldin," diyen Dünya'nın kızıl harelerine tiksinerek baktım.

"Benim aksime sen daha yorgun gözüküyorsun," deyip elimi omzuma değdirmiştim. "Tabii gece gündüz saplantılı şekilde beni takip etmek kolay değil."

Söylediklerimin ardından sinirden atmaya başlayan damarına alayla baktım. Dişlerinden kulaklarıma kadar sızan gıcırtı beni korkutmazken düşündüğüm en son şeyi yaptı. Kolumdan tutup beni kendine çektiğinde yanan kıvılcımlara yakından bakmanın ürkütücü olduğunu düşünüyordum. İzleyici konumunda olan Amir elini Dünya'nın koluna attı, bu bir nevi *sakin ol* demekti.

"Eğer izin meselesinde Amir'in parmağı olmasaydı seni koskoca İstanbul'da kıskıvrak yakalardım ve," derken kolumda duran parmakların hükmünü artırdı. Baskıya karşılık sabırla beklerken, "Bir daha asla güneşi göremez, gerçek bir nefes alamazdın," dedi.

Amir dahi beni kıskacına alan adama az da olsa hayretle bakıyordu. Bu durum beni çileden çıkardığında sert biçimde geriye dönerek kıskancından kurtuldum. Bu o kadar hızlı olmuştu ki keskin nefesler alan Dünya üzerime atılmış beni yakalamaya çalışmıştı. Birkaç görevli yemekhanenin girişine temkinle efendilerinden gelecek emri bekliyordu. Düşmanıma bu kadar boyun eğdiğim yeterdi.

"Bir daha asla benim iznim olmadan bana dokunma!" dediğimde olduğu yerde durmuş çenesini sıvazlıyordu.

"Sana dokunmanın kıymetli olduğunu biliyorum. Fakat Mislina, sinirlerimle oynuyor, beni buna mecbur ediyorsun," deyip görevlilere işaret verdi.

Görevliler bana doğru gelirken kaçmak için bir girişimde bulunmayarak okyanusun sahibine çevirdim gözlerimi. Medet uman gözlerim hare-

lerinde ifadeler aramaya kalkıştığında burnuna elini dokundurup kafasını olumsuz anlamda salladı.

Kalbim bir kez daha kırılırken olduğum yerde çöküp kaldım. Avuçlarım soğuk zeminle buluştuğunda vücudum terliyor aynı zamanda titriyordu. Bunu gören Dünya endişeyle önümde dizlerinin üzerine çöküp dudaklarını alnıma bastırdı. Kirpiğimin altından ateş saçan gözlerine baktım. Yumruk yaptığı elindeki damarlar şişmişti, sanki damarlarından dışarıya mavi ışıklar sıçrıyordu.

"Ateşin var, kendine dikkat etmen gerektiğini söylemiştim," dediğinde ardında duran görevliler olası yanlış bir hareketime karşın tepemizde dikiliyorlardı.

Alnımda kalan hafif ısıyı söküp atmamak için kendimle savaş verirken Dünya doğrulmama yardım etmişti. Feri sökülüp ibresi sıfırın altına düşen dizlerim bana yardımcı olmazken Dünya'nın gayretiyle Amir'in önünden geçtik.

Ölüm çanlarının sallandığı bakışlarında acıya yemin etti bana bakarak. Bunun bedelini bana ödeteceğine emindim. Aradan geçen zamanda geldiğim sağlık katında içerisine hafif doz antibiyotik katılan bir serum bağlanmıştı elime.

Doktor hızlı hava değişimi ve ağır stresten kaynaklı rahatsızlığım olduğumu belirtmişti. Dünya ilgili tavırlarıyla bir saatten fazla beni boğmuş, yemek yediğimden emin olduktan sonra uyumam için yalnız bırakmıştı.

"İyi misin, Sert Kız?" diyen endişeli sesle gözlerimi aralamaya çalıştım. İlk denemem başarısız olsa da ikincisinde aralayabilmiştim. Yoğun ışıkların hedefi durumundaki gözlerim sızladı. Başımdaki ağrı dinmiş, ilaç biraz olsun dinç hissetmemi sağlamıştı.

Serum takılı olan elimle alnımı ovalayıp kuruyan dudaklarımda dilimi bir tur gezdirdim.

"İyiyim, merak etme önemli bir şey yok," dediğimde Giray'ın kahverengi gözleri sinirle kısıldı.

"Buradakiler değil Mislina, sana en çok sen zarar veriyorsun." Dalgın bakışları camdan dışarıya düştü.

Haklı olduğunu bilerek iç çektiğimde onca yıllık hayatım yalnızca birkaç ayını burada geçirdiğim ve bu kısa zaman diliminde kendimi yiyip bitirdiğimi kabul ettim. Ben hislerimi pek belli etmez, içten içe kendimi kemirir tüketirdim.

"Bundan sonraki süreçte kendime daha iyi bakacağım," dedim ve bana yakın olan eline uzanıp tutmaya çalıştım.

Şüpheyle baksa da hasta olduğumdan dolayı ses etmeden ona uzattığım barış dalını kabul etti. Diğer eliyle avucundaki elime pat pat vururken kocaman gülümsedi. O an sanrımda gördüğüm kadının gözleri düştü zihnime.

Aradaki benzerlik içimdeki umutları yeşertirken emin olmadan konuşmama kararı aldım. Fakat Giray'ın annesi benim annemin yakın arkadaşı olduğuna göre beni o doğurtmuş olabilirdi. Bu zamana kadar hiç tanımadığım kader ortağıma gülümsedim.

"Hayatımda ilk defa yanıldım," dediğimde ilgili gözlerle beni dinledi. "Sen iyi bir adammışsın, Şebek," deyip sesli şekilde güldüm.

Dudak büküp omuz silkerek tıpkı benim gibi o da içine çekti gerçekleri. Karanlık çöreklenirken huzurun düştüğü harelerine beklentiyle kasıldı bedeni. Annesinin özlemini ve Ela'ya hissettiği sevginin ağırlığını kaldıramıyordu.

Biz konuşurken elektronik cam kapı yavaşça yana doğru kaydı. Mavi gözlü dev adam heybetiyle yüreğimi doldurduğunda çektiğim soluk ciğerimde tıkandı zannettim. Giray'ın avuçlarında duran elime ilişince bakışları rahatsız olarak elimi çektim. Bunu gören Giray benim bakışlarımı takip edip karşımızda dikilen Amir'e değdirdi gözlerini. Çenesindeki seğirme her geçen dakika artarken sinirle ayaklandığını fark edip hızlı davranarak bileğini kavradım. Kararan kahve gözleri yüzüme indiğinde gözlerimle durması gerektiğini anlatmaya çalışıyordum.

"Cıvık sohbetiniz bittiyse geçmiş olsun demek için geldim," diyen Amir bana yardımcı olmamakta kararlı gözüküyordu.

Giray küfür olduğunu bildiğim kelimeleri dudaklarıyla dua gibi okurken benim iyiliğim için yerinde oturabildiğini biliyordum. Amir'in ona zarar vermesini, onu da bana silah olarak kullanmasını istemiyordum.

Zaten benim yüzümden bir kere yeterince zarar görmüştü. İkincisine tahammül edemezdim, bu defa beni kimse tutamazdı.

"Giray, Amir ile beni yalnız bırakır mısın?" dediğimde sesim son derece sakin ve temkinliydi.

Sözlerime karşılık Amir'in üzerinden aldığı sert bakışlarını bana yönelten Giray'a anlamasını ister gibi baktım. İstemeyerek de olsa yerinden doğrulup kapıya ilerledi. Emin olmak istercesine omzunun üzerinden bana baktığında güven vermek için gülümsedim.

Gerilen dudaklarımda asılı duran safir kaynayarak coşarken ürperiyordum. Amir gelip Giray'ın yerine oturduğunda elimi çekip ondan olabildiğince uzağa kaydım.

"Ne o? Gelen geçen dokunuyor, bana gelince mi yasak oluyor?" deyip serum takılı olmasını umursamadan elimi sertçe avucuna aldı.

Sızıyla yüzümü buruştururken ne kadar yorgun olduğumu bir kere daha anladım. Elimi sıcak avucundan çekmeye dahi takatim yoktu.

"Niye geldin buraya?" diye sorduğumda aniden bakışlarımız çarpıştı.

Gözlerini benden alarak "İyi olduğunu görmek istedim," dedi serumuma bakıp ayarını yaparken. Engel olamadığım alaycı gülümseme dudaklarımdan dökülürken siniri hat safhaya ulaşmış, bakışları iyice kararmıştı.

"Beni bu kadar önemsediğini bilmiyordum."

Boştaki eli yüzüme kayıp kibar olmayacak şekilde alnımı sildiğinde hareketi karşısında bedenim heyecandan titredi. Her seferinde bana yaklaştığında tutamıyordum kendimi. Çatılı kaşlarla silmekten kızarttığını bildiğim alnıma baktı.

"Her kadının üzerinde taşıdığı bir adamın imzası vardır. Ve benim altına imzamı attığım hayat benimdir, başka hiçbir kaleme bırakmam," deyip dudaklarını alnıma sertçe bastırdı.

"Madem bırakmazsın, o hâlde neden kantinde yardım etmedin?"

Burnuna çektiği derin nefesi yavaşça saçlarıma bıraktığında kalbimde kızılca kıyamet kopuyordu. Sessizce hareketlerini seyrederken beklemediğim bir şey daha yaptı. Eğilip sert davrandığından dolayı serum iğnesinden kan sızmış elimi öptü ve yavaşça alnına sürttü.

"Bir dahaki sefere bu kadar hasar almak istemiyorsan daha sakin kalmaya çalış, Mislina. Ben istesem de seni bazı durumlara karşı koruyamam."

Aradan geçen zamana inat ayaklanmış, rica edildiği üzere ortak sahanlığa gelmiştim. Parmaklarımı iğnenin morarttığı elimin üzerinde gezdirdiğimde sanki dudaklarının yumuşaklığını duyumsuyordum.

Giydiğim kapüşonlunun fermuarını boğazıma kadar çekip kollarına da ellerimi sığıştırdım. Sağ yanımda duran Ela'yı seyreden Şebek'e ters bakışlarımdan birini attığımda bana göz kırptı. Kafamı olumsuz anlamda sallarken bu çocuğun akıllanmayacağını bir kez daha tecrübe etmiş bulunuyordum.

"Saçlarım nasıl olmuş, Mislina? Duru yaptı." Elanın sorusuyla saçlarına dikkatimi yönelttiğimde maşayla bukleler yapıldığını gördüm.

"Oldukça hoş gözüküyorlar," diyerek araya giren Giray yüzünden gözlerimi devirip utanarak kızaran Ela'ya baktım.

Birbirlerinden hoşlandıklarını pekâlâ görebiliyordum fakat bu aşk imkânsızdı. Neden mi? Mesela şu an bize doğru gelen Can uzanıp Ela'nın elini yakaladığından ya da koklayarak saçlarına buse kondurduğundan.

Giray titreşen göz bebeklerini saklamaya meyletmişken üzülerek öylece dikildim. Çünkü elimden hiçbir şey gelmiyordu. Ben daha kendi içimdeki zehri akıtıp ruhumu özgür kılamıyorken Şebek'e nasıl yardım ederdim?

Düşünceler beynimi istila ederken Dünya ile Amir yerlerini almışlardı. Ellerinde bulunan cam fanusu havaya kaldırdıklarında kalabalıktan merak dolu bir uğultu yükseldi. Ben daha saatler öncesinde görmüştüm bu kurayı. Tüylerim ürperdiğinde içimde ne tür bir varlık taşıdığımı bir kez daha sorguladım.

"Sizi Feveran evresinden sonra buraya toplamamızın amacı üçüncü evreyi geçen kişiler arasında özel bir kura çekecek olmamız." Amir yüzünde mimik olmadan kaskatı ifadeyle kalabalığa bakıyordu.

Nasıl oluyordu da bu kadar donuk bir adam o kadar anlamlı cümleler kuruyordu anlamıyordum. Kalabalığın arasından istifini bozmadan tepeden bana baktığında bakışlarında kıvılcımlar büyüyordu. Bugün onun da iyi gözüktüğünü söyleyemeyecektim.

"Kurada ismi çıkan ilk beş kişiyi yakında yapılacak olan yurt dışı seyahatimize dâhil edeceğiz," dediğinde kopan alkış tufanına boş boş bakıp Dünya'nın tuttuğu fanusa elini daldırdı.

Parmakları camın içinde dolanırken gördüğüm sanrı şimdiki zamanda canlandı. Sabırla nefesimi tutmuş beklerken iri eli en köşede kalan kare kâğıt parçasını kavradı. Hissetmişçesine yavaş hareketlerle kâğıdı çektiğinde bir adım öne çıkıp ağzının yakınında duran mikrofonu düzeltti. Kâğıdın hışırtısı sessizlikte yankılanıp gerginliği artırırken güzel gözleri satırlarda gezindi. Etli dudakları hafiften gerilecek gibi olsa da bunu saliselik olduğunu gördüm.

"Mislina!" dediğinde ilk önce kalabalığa gelişi güzel bakıp daha sonra bakışlarını bana çevirdi.

Zihnimin ilk başlangıcı bu adamın benim hayatımdaki ilk canlanışıydı. Dirildiği yerlerde tarumar ettiği topraklarıma ekti varlığını. Günbegün gözleriyle suladı tüm geçmişi ve geleceği. İpini kopardığı bu kalbin gereği acıya mecbur, onun sevgisine mensuptum. İmkânsızın dolaştığı nabzımda atan her ritmin ona aitliği simgeliyor, ruhumdan çekilen her ilmek beni tüketiyordu.

17. BÖLÜM

İliklerime kadar yayılan bir acının ebediyeti ve karanlıkta ruhumu büyüten babamın gözlerindeki zarafeti, pervasız düşüncelerimin dakikalarca nefesimi kestiği sahnenin tek perdesiydi.

Provasını yapmaya fırsat bulamadığım aksimdeki kadın ise katilin ta kendisiydi. Yaşadığım sefalet yüklü bu çağda sonu bilinmeyen öyküydü benimkisi. Tabiatımda olmayan ne varsa bu yerdeki her şey onun silsilesiydi. İstikrarla yürüdüğüm intikam oyununun patikasında önümdeki en büyük engel bu adamdı. Sırçayı aşkın en ince noktasına sapladığım o günden beri semadaki melekler üzerime laneti savurmuştu.

Soğuk, dişlerini kollarıma geçirdiğinde ovalayıp kıstığım bakışlarımla karşımda köpüren denizi seyrettim. Havalar iyiden iyiye soğumuş, kurağı etrafta kol gezer olmuştu. Nefesim kıvrılarak gri gökyüzüne ulaşmaya meylettiğinde aradan geçen üç günde dinlendiğimi hatta daha dinç hissettiğimi düşünüyordum.

Kurada ismimin çıkmasının üzerinden milyonlarca salise geçmesine rağmen o an hissettiğim duygular tazeliğini koruyordu içimde. Bugün yola çıkacaktık sözde fakat nereye gideceğimizi bile bilmiyordum.

"Kendine daha fazla dikkat edeceksin bu defa," diyen Giray'a buruk bir tebessüm sundum.

"Geri döndüğümde annenle ilgili konuyla daha yakından ilgileneceğim," dediğimde doğumdan sonraki körpe bebeğin ilk hıçkırığı düştü içime.

Geçmişin hayaletleri etrafımızda dolanırken biz geleceğin yattığı kuluçkanın neler meydana getirebileceğini tahmin etmeye çalışıyorduk. Hatırlerinde koskoca denizi taşıyabilen bir adamla baş edebilmişken annesini bulmak zor olmayacaktı.

"Sen gelene kadar boş durmayacağım, Sert Kız," dedi ve elini omuzuma koyup okşadı. "Mine, boş değil Mislina. O kız bizim bilmediğimiz bazı şeyleri biliyor."

Giray'ın dudaklarından dökülen cümleler sonu soru işareti olan bir yolu gösterince kaşlarım hafifçe çatıldı. Şu zamana kadar Mine birkaç defa bizimle konuşmuş, neden sonra sebepsizce aramıza mesafe koymuştu.

Her şeye rağmen teşkilattan bu derece nefret edip bana yardım etmek istemesinin altında elbette bir sebep olduğunu düşünüyordum.

"Biraz dedektifçilik oynamaktan zarar gelmez," dediğimde Giray'a takılarak göz kırptım.

"Yapma bana bunu, Mislina. Göz kırptığında ulaşılması mümkün olmayan bir elmas gibi görünüyorsun," diyen Şebek açık açık Dünya'ya gönderme yapıyordu.

Dünya'nın bana karşı olan yersiz ilgisinin elbette farkındaydı. Üstelik bu durum onun canını Amir'den fazla sıkıyordu. Çünkü okyanusa olan duygularımı anlayabiliyordu. Ne de olsa Ela'ya benzer duygular besliyordu. Yurt dışına gideceğimiz için Ela'yı göremeyeceğinden dolayı sızlanması da cabasıydı.

Esen rüzgâr salık saçlarımı yüzüme gözüme yapıştırdığında içeri geçmeye yeltendik. Kapıda karşılaştığım Etka, kendisinden beklenemeyecek kadar sıcak bir tebessümü ikimize sunarken aynı şekilde karşılık verdim ben de.

"Kuralların bu kadar katı olması ilk defa beni üzdü," diyerek Giray'a bakan Etka samimi gözüküyordu.

Ne yazık ki kurada ismi çıkmayan kimse gidemiyordu. Bu duruma içerlesem de bir şeyler görebilirim umuduyla yola koyuluyordum. Etka da benim gibi düşünüyor olacak ki Şebek'in gelememesi canını sıkıyordu.

"Yapacak bir şey yok, belki kızlarla pijama partisi yaparım," demiş, pis pis sırıtıp renk vermemişti.

Giray'ın çok uzun zamandır tek bir karşı cinsle bakıştığını dahi görmemiştim. Yine de şu an bu şekilde davranmak zorundaydı, onun beklenmedik aşkı benimki gibi başımıza bela olabilirdi.

Beraber koridor boyunca yürümüş, bizi bekleyen grubun yanına varmıştık. Ela mecburen gelmek zorundaydı çünkü saplantılı sevdalısı onu burada bırakmaya niyetli değildi. Duru ile Doğa'nın cıvıl cıvıl renkli bere ve eldivenleri, Kutsal'ın ise ölü bakışları dışında ekstrem bir durum yoktu ortada. Olsa olsa uzun gözükmek için giydiği, altına bir apartmanın sığabileceği botları olurdu. Gözlerimi devirip Amir'in uzun zaman önce bana verdiği bereyi düzelttim.

"Bu senin kafanı daha sıkı tutacaktır," diyen Dünya'nın suratına yumruğumu geçirmemek için zor tutuyordum kendimi.

Elindeki bordo renkli bereyi bana yaklaştırırken geriye doğru bir iki adım atıp başıma takmasına izin vermedim. Bu sırada kendinden emin adımlarla ortama yeni giriş yapmış olan Amir'i göz ardı etmemek gerekiyordu. Buzdan ağlarla örülen bakışları kafama uzanmak isteyen Dünya'ya ve bana kayınca pek tabii hiç ısınmamıştı.

"İstemiyorum," dediğimde Dünya'nın kızıl bakışları kısıldı ve kulakları bir tilki edasıyla dikildi. Şüphelendiğini biliyordum çünkü başımdaki bariz erkek beresiydi.

"Abi, ısrar etme artık," diyen Doğa kırmızı bayrak görmüş boğalara benzeyen abisini önümden çekmeye çalışırken. "Hadi, artık gitmemiz gerek," dedi temkinli ve yatıştırıcı ses tonuyla.

Kalabalık ilerlemeye başladığında Can'ın peşinden sürüklenen Ela'ya dolu dolu gözlerle bakan Giray'ı görmeyi beklemiyordum. Buğulu hareleri durgun şekilde beni bulduğunda şefkatle sarıldı bana. Sımsıkı sarılışının acıyla karışık gitmemden kaynaklandığını biliyordum. Elimin yettiğince saçlarını karıştırdığımda gülerek geriye çekildi.

"Güldüğüme bakma, en az Can kadar Dünya da sinirlerimi zıplatıyor," deyince kaşlarımı kaldırıp kafamı olumlu anlamda salladım.

"Sorma," derken sulanmaya yüz tutmuş gözlerimi kaçırmakla meşguldüm. "Ben de aynı dertten mustaribim."

Sesi tıkanarak boğulduğunda gözleri kanlanmıştı. "Kendine ve ona iyi bak, Sert Kız." Konuşurken sesi sonlara doğru kısılmıştı.

Kafamı olumlu anlamda sallayıp başımdaki bereyi düzelttim ve geri geri yürüyüp uzaklaştım ondan. Aramızda hatırı sayılır bir mesafe açılınca gidiş yoluna dönmeden buruk şekilde gülümseyip elimi salladım.

Önüme dönüp elimin tersiyle burnumu silerken beni bunaltan şişme montumu çıkaracağım anı düşünüyordum. Uçak teşkilatın zemin katındaydı. Gruptakiler önde Ela ile ben arkada hep birlikte ilerliyorduk.

"Giray da gelseydi keşke." Dalgınlıktan sıyrılıp kaşlarımı kaldırarak Ela'ya baktım. Hızlıca savunmaya geçti. "Pek senden ayrılmak istemiyor gibiydi, ondan dedim."

"Sen canını sıkma, kısa sürede kavuşacağız." Kavuşma kelimesinin üzerine baskı yaparak söylemiştim.

Utangaç bakışlarla beni süzdüğünde alaylı gülümsememi yüzümden silmeye çalıştım. Bakışlarımın seçtiği uçakla beraber tedirginlikle Kenan Bey'e göz attım.

Tavana yerleştirilmiş ışıklar gözlerime batarken sıkıntıyla olduğum yerde durdum. Bize doğru gelen Can mest olmuş bir gülümsemeyle şefkatle Ela'ya sarıldığında ifadesiz kalmak için çaba sarf ettim.

"Hanımlar, uçak yirmi dakika sonra kalkacak ve siz hâlâ buradasınız," dediğinde eğreti durduğunu bildiğim gülümsememi ona sundum. Daha fazla bu görüntüye tahammül edemeyeceğimden onları es geçip uçağa ilerledim.

Beni fark eden Kenan Haznedar cüretkâr bakışlarını üzerimden esirgemezken yanında yer alan Kırca övünerek seyrediyordu beni. Şaheserlerine bakıyormuş gibi hâlleri vardı, onların şaheser zannettikleri kişi sonlarının en iyi yazarı olacaktı.

Kibirli olduğunu varsaydığım gülümsememi dudaklarıma astığım sırada sırnaşık hareketlerle gelen Kutsal, Kenan Bey'in kolunun altına ilişti. Ölü balık gözleri meydan okuyan bir tavır takındığında ne kadar ezik gözüktüğünü bir kere daha anlamış oldum. Kendimi onların karşısında ezik görmüyor, aksine yetkin buluyordum.

"Karım seninle tanışmak için sabırsızlıkla Afrika'da bekliyor," diyen Kenan Bey'in tok sesi beynimde şakladı.

Geriye kalan baronlar ortalarda gözükmüyordu, anladığım kadarıyla şimdilik sadece Kenan Bey'i görecektik. Hatta diğer denekler yüz yüze olunmaması açısından yedek uçakla gelecekti muhtemelen. Ne olurdu sanki ben de o uçakta olup şu an ilgiyle bana bakan Dünya'dan kurtulsaydım?

Atik davranan görevliler ve kaptan pilotun ekibi kısa sürede uçağı hazır etmiş, son derece alımlı hostesler kapıya dizilmişti. Amir ellerini ceplerine koymuş, kenarda Etka ile muhabbet ediyordu.

Çene kaslarına yansıyan beyaz ışık onu bir elmas gibi gözler önüne sererken yakışıklı çehresine imrenerek baktım. Tabii bu bakışım koluma dokunan Dünya ile son buldu.

"Uçağa geçelim, hadi," dediğinde kafamı olumlu anlamda sallayarak bana yaklaşma girişimlerinin bir diğerini geri tepmiş bulundum.

Kenan Bey ve Kırca kendilerine ait odaları bulunan uçakta gözden kaybolduğunda ikili şekilde dizilen koltuklara dağıldı millet. Bu bana Amir ile yaptığım yolculuğu hatırlatırken yanımda oturan Ela'nın söylediklerini anlayamadım.

Şişme montumu çıkarıp bordo boğazlı kazağımla kaldığımda eğilerek postallarımın bağcıklarını düzelttim. Zenci bebekleri görmemin sebebi muhtemelen Afrika'ydı.

Ela'nın, "Sana bir sır verebilir miyim, Mislina?" diye sormasıyla şu an kalkış ile ilgilenen gruba bakarak kafamı salladım.

"Bak, ben bunu nasıl yapabiliyorum bilmiyorum fakat sonuçta senin de normal olmayan bir yeteneğin var, değil mi?" derken sıkıntıyla yüzünü ekşitti. "Işığa hükmedebiliyorum."

Şaşkınlıktan nutkum tutulmuş hâlde kalakaldığımda normal karşılamak için kendimi tartıp biçtim fakat bunun yadırganmayacak bir tarafı yoktu. Dişimle dudağımı ezerken düşüncelere daldım.

Bu sırada kemerlerimizin bağlanılması istenmiş, uçak açılan kapılarla pistten çıkmıştı. Havalandığımızda hâlâ benden cevap bekleyen Ela'ya neler söyleyeceğimi düşünüyordum.

"Neden daha önce söylemedin?" dediğimde ciddiyetle yüzünü tarıyordum.

"Korktum, sadece yadırganmaktan korktum."

Endişeli yüzünü bir süre seyrettikten sonra, "Bunu yapılan deneylerde fark edeceklerini biliyorsundur umarım," dedim.

Kocaman kahve gözleri titreşerek ıslanırken dikkat çekmemeye çalışıp uzandım ve elini yakaladım. Ne yazık ki buraya doğru bakan Etka'yı yeni fark ediyordum. Üstelik tam da şu an kulağında kulaklıklar yoktu.

Şampanya kadehini bana doğru kaldırıp dudaklarıyla buluşturduğunda hınzır bir ifade kuşanmıştı gözleri. Duyduğuna emin olurken nedense rahatsız oldum ve bunu Ela'nın kendisinin söylemesini daha uygun bulduğumdan uygun bir vakitte konuşmaya karar verdim.

Ben bunlarla kafamı patlatırken karşıma dikilip bana şampanya uzatan itici varlık Kutsal'ı daha yeni fark ettim.

"İçmek istemiyorum, istersem alırım," dediğimde yüzündeki samimiyetsiz gülüş çatlayarak ayaklarımın dibine düştü.

"Biliyor musun, Mislina?" derken eğilerek boş bakışlarını burnumun dibine soktu. "Sen nasıl istersen," dedi ve haince gülümseyip arkasını dönerek grubun yanına ilerledi.

"O küçük kafasını bedeninden ayırsam ne hoş olurdu, değil mi?" diyerek yanıma döndüğümde korkulu gözlerle bana bakan Ela'yla kahkahayı bastık.

Beni ciddiye alarak küçük olmayan gözlerini daha da ayırıp bana bakması içimi gıdıklamıştı. Kendimi tutamadığımdan başımdan kayan bereyi dağılan saçlarımdan almak için elimi atacaktım ki kaba bir kuvvet benden önce davranarak onu aldı. Bakışlarım kızıl gözleri bulduğunda Dünya zafer kazanmış komutan edasıyla yüzümü süzüyordu. Elimi bereyi almak için uzattığımda çabamı boşa çıkararak kolunu daha fazla yukarıya kaldırdı. Oturduğum yerden uzanmaya çalıştığımdan yetişemiyordum, ayağa da kalksam burun buruna gelecektik.

"Uçak yeterince sıcak, buna ihtiyacın yok," dediğinde öfkelenmeden edemedim.

Onu görmezden gelerek Ela'nın kalkmasıyla bulduğum boşluktan sıyrılıp kalabalığın olduğu bölüme gittim. Tunç, mutfak olduğunu düşündüğüm yerde kızlarla gülerken elindeki meyve tabağıyla içeriye girdi.

Can durumundan hoşnut olmayan Ela'yı kucağına oturtmuş, belki de ilk defa sezdiğim bir tutkuyla yüzünü inceliyordu.

"Senin için portakal suyu yaptırdım, Mislina. Abim birkaç gün önce rahatsızlandığını söyledi," diyen Doğa büyük bardaktaki meyve suyunu bana ikram etti. "İç hadi, vücudun direnç kazanır."

"Teşekkür ederim, çok incesin," dediğimde Amir içeriye girmişti. O kadar yakınımda duruyordu ki Dünya ile onun arasında kalmıştım.

Bu durum beni tedirgin ettiğinde elimi ilk tutup çeken kişinin yanına oturdum. Duru gülümseyerek yanına oturduğum için memnuniyetini bildirdiğinde ona beceriksizce karşılık verdim. Tunç geyik muhabbetinin arasından bakışlarını bana kaydırdığında ifadesizce yüzünü seyrettim.

Dudağını çapkınca içeriye doğru büktüğünde çekici gözüktüğünü falan zannediyordu galiba. Gözlerimi bayıp elimde tuttuğum şekersiz portakal suyundan büyük bir yudum aldım. Dilimde oluşan hafif ekşimsi tatla yüzümü buruşturmadan edemedim.

"Kremalı mantar çorbasının çıkacağını önceden bilmek beni oldukça sevindirdi," derken şampanyasını dudaklarına yanaştırdı. "Sonuçta kadınlar kadar o çorbaya da tutkum var."

Söyledikleri bende zerre etki bırakmadığından meyve suyumdan içmeye devam ettim. Aklınca dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

Doğa olgun bir yüz ifadesiyle "Doğrusu ben de Tunç kadar sevindim, Mislina. Sonuçta sen abimin önemsediği bir kadınsın ve kaybetmek istemeyeceğimiz bir değersin," diye kibarca açıklama yaptı.

Bu sırada odalarına çekilen Kırca ile Kenan meydana çıktı. Kırca'nın cıva gözleri yüzümü arşınlarken Kenan gelerek koltuk kenarında oturan kızının başına buse kondurdu. Bu görüntü karşısında tökezlemeden edemedim.

Bir hastalık, belki bir cani ya da ölüm makinesi dahi olsa babası kızına bu şekilde şefkat gösterebiliyordu.

Oysa Harzem Bey, daha bana nasıl sarılacağını bilmiyordu. Bu durum huzursuzlanmama sebebiyet verirken Kenan Bey, Doğa'nın üzerindeki bakışlarını bana çevirdi.

Kenan Bey, "Kızıma sonuna kadar katılıyorum," derken Kırca, ellerini değiştirdiği takımının cebine sokmuş bizi seyrediyordu. "En başta Kırca'nın, sonra da oğlumun vasıtasıyla seni keşfedebildik."

Öyle mi, dedi içimde sesini kesmiş küçük kız çocuğu. Uzun zaman sonra toprağın altındaki başını çıkarmış, hoş olmayan gözlerle karşımda duran iki iblisi gözetliyordu.

Olduğum yere yayılırken sağ ayak bileğim sol diz kapağımı buldu. Bu hareketim Kırca'nın gülerek kafasını olumsuz anlamda sallamasıyla karşılanınca kaşlarımı kaldırıp söylenenlere sessiz kalmayı tercih ettim.

"Dizinin üzerindeki bacağın titriyor," diyen sesle gözlerim çarpıştı bugüne kadar gördüğüm en güzel bakışlarla. "Bu kadar kasmana gerek yok, sonuçta sen artık bizdensin, rahat ol."

Amir'in dilinden dökülenlere karşılık kibirle burnumu kaldırmadan edemedim. Yapacaktım elbet, keşfettikleri en güzel sonları ben olacaktım. Burnumu çektiğimde umursamaz bakışlarım çoğu kişinin bıyık altından gülmesine takıldı. Yine de sesimi çıkarmadım ve kararlı şekilde meydan okurcasına titreyen ayağımı dizimden indirmeden bekledim.

"Her zaman içinde bu kadar yoğun yaşar mısın?" diye soran kişi Duru'ydu ve oldukça meraklı gözüküyordu.

"İçimde yaşattıklarım kelimelerimden büyükse, evet," dediğimde suspus olup beni seyrettiklerini gördüm.

Tunç yanında duran Dünya'ya dönüp, "Dili de baya etkiliymiş, kardeşim. Kaçırma sen bunu," dedi şımarıkça.

Sessizliğimi tam olarak bu durumdan kaçmak için bozmuyordum. Neyse ki aradan geçen hatırı sayılır zaman diliminde masaya yemekler dizilmiş, hizmetçiler el pençe divan durmuştu. Masanın iki başında Kırca ve Kenan Bey yer alıyordu.

Dünya Kenan Bey'in sağında, Amir ise Kırca'nın solunda oturuyordu. Şeytanlar vekilleriyle oturdukları bu masada nimetlerle neşelenirken midem kalktı görüntü karşında.

Diğerlerinin gelişigüzel oturması sonucu ben Dünya'nın yanında kalmıştım, benim hemen yanıma ise Kutsal gelmişti. En sevmediğim iki insan arasında kalmamın yanı sıra iştah denen şey de terk etmişti bedenimi.

"Buraya gelmeden önce nelerle ilgileniyordun?" diye soran Kenan Bey'e boş boş bakıp dudaklarımı araladım.

"Sporla ilgileniyordum, üniversiteyi de bunun üzerine okudum," dediğimde Dünya benden yeni bir şey duymanın hazzıyla yemeğini yiyordu.

Şeytan diyordu ki sapla gırtlağına çatalı sonra seni yanında oturmaya mecbur bırakmayı görsün. Kaşlarımı çatıp onu süzdüğümü sezen bir çift delici bakış ağır porselenin zemininde az pişmiş pirzolayı kibarca parçaladı. Bir parçayı ağzına atar atmaz dikkati üzerime yoğunlaştı.

"Mislina birçok konuda yetenekli ve bilmediği şeyleri öğrenmekte de oldukça hızlı, Kenan," diyen Kırca cıva gözleriyle içimi ürpertiğinde beni övmesine rağmen iyi şekilde bakmadım yüzüne.

"Mislina bizim için askerden fazlasını ifade ediyor, baba," diyen Dünya kızıl bakışlarını bedenime saplamış beni süzüyordu.

Çeri domatesi hırsla çiğnediğimde ağzımda patlamış neredeyse boğulmama sebebiyet vermişti. Kimseye çaktırmadan yaptığım eylemin bir an olsun Dünya'nın ilgi dolu sözlerini zihnimden silemezken hırsla kaynıyordum.

Pekâlâ buradaydım ve onlara cevap verebilirdim fakat konu oğlunun duygularına yanaştığında oğlu ne isterse oydu. Çünkü ben yokmuşum gibi konuşuluyordu bu ortamda.

Etka düşüncelerimi duymuşçasına ilgiyle, "Sen Dünya'ya karşı ne hissediyorsun?" diye sordu.

Yutkundum ve dilimi dudaklarımın üzerinde yuvarladım. "Onun hisleriyle aynını paylaşmadığımı söyleyebilirim," dediğimde yanımda oturan Dünya kabararak devleşmeye başladı.

Kenan Bey oğlunun omzunu sıvazlarken, "Mislina er ya da geç senin hislerini kabullenip ona göre davranacaktır, oğlum. Aksi herkes için üzücü olur," deyip oğlunu teselli etti.

Söyledikleriyle açık açık beni tehdit eden Kenan Bey'e ok gibi bakışlar fırlatan yalnızca ben değildim. Okyanus veryansın edip lacivert perdeleri indirmişken öfkenin tılsımları yuvarlanıyordu uzantısında. Sıkıntıyla elimle saçlarımı geriye attığımda dikkatleri üstüme toplamama rağmen sandalyeyi itip kalktım.

Zerre korku barındırmayıp öfkeye ev sahipliği yapan bedenim kasılıp titrediğinde metanetimi kuşanmıştım.

"Benim biraz midem bulanıyor. Dinlenmem gerek, izninizle," der demez bir şey söylemelerine fırsat vermeden görüş açılarından çıktım.

Ela ile birlikte kalacağımız odanın kapısını örtüp oturduğumda sinirimi yenemeyeceğimi fark ederek ayağa kalktım ve odada dört dönmeye başladım. Alenen tehdit edilmiş, duygularımın hiçbir hükmünün olmadığını görmüştüm.

Düşmanlarımın nefesleri ensemde ve dökülecek kan damarlarımda dolanmaktaydı. Dişimi dudağıma geçirirken ağzıma dolan metalik tatla alnımı sıvazlayıp tekli yatağın ayak ucuna oturdum.

Kalbimdeki ritim değişikliği her geçen saniye hızını kesmeden devam ederken hırsım bedenimden büyüktü. Kapının aralanmasıyla şaşırıp kal-

dım. Beklemediğim kişi içeriye girip karşımda duran tekli koltuğa oturunca çattığım kaşlarımın altından ne halt ettiğini süzüyordum.

"Sakinleşemediğin kulağıma kadar gelen kalp atışlarından belli, Mislina," diyen Etka hafifçe öne doğru eğilip dikkatle yüzümü inceledi. "Soğukkanlılığını koruman gerekli."

Söyledikleri beynime bir balyoz darbesi indirdiğinde sıklaşan nefeslerim yavaşlamaya başladı. Terlediğini bildiğim ensemi gelişi güzel silip karşımda oturan adamın gözlerine baktım. Ona karşı samimi olmaya karar vermiştim.

"Ben karakterim gereği kolayca sindirilecek biri değilim," dedim.

"Bunu anlayabiliyorum, sen üzerinde baskı oluşturulabilecek bir yapıya sahip değilsin. Bunu defalarca Dünya'ya söylememe rağmen beni dinlemedi."

Etka kendinden emin şekilde konuşurken uzun süredir burada olsam da beni gördüğü kısa zaman diliminde ne kadar iyi tanıdığını sezdim. Kaşlarını çatıp düşünmeyi tercih ettim. Biliyordum ki karşımda oturan bu zeki adam beni anlayabiliyordu.

"Yanıma gelmen içerdekiler için problem olmasın," dedim konuyu dağıtmak için.

"Kutsal, ona yaptığın yardıma her ne kadar kayıtsız kalmış olsa da ben öyle değilim. Bu yüzden benim şu an ne yaptığım kimseyi ilgilendirmez."

Benimle uzun uzun cümleler kurarak konuşması bir yandan hoşuma giderken diğer yandan vicdanımı irdeliyordu. Sonuçta şu an muhabbetinden haz aldığım adam benim düşmanımdı. Üzerinde büyük veballer taşıyan kişilerden sadece biriydi.

"Ancak," dediğinde hınzır bir tebessümle taçlandı yüzü. "İçerdekiler için sorun olacak unsur Ela'nın yeteneğini onlardan saklaması."

Söyledikleriyle beraber hislerimin doğruluğunu bir kere daha teyit etmiş bulundum. İyi duyduğunu biliyordum fakat o kadar ses arasında ikimizin sesini ayırt edip dinlemesi inanılır gibi değildi. Gerginleşerek Ela'ya nasıl yardım edeceğim hakkında fikirler üretmeye çalıştım. Ne yazık ki başarılı değildim.

"Bu durumu içerdekilerle paylaşması için Ela'yı ikna edeceğim," dediğimde sesim soğuk ve net çıkıyordu.

Kaşlarını kaldırarak beni süzdüğünde üstelemeden kafasını olumlu anlamda sallayıp oturduğu yerden kalktı. Anladığım kadarıyla gidiyordu ancak aklıma takılan soruyu sormazsam tüm gece sallanacaktı zihnimin boşluğunda.

"Bunun dışında duyduğun şeyler var mı, Etka?" diye sorduğumda kapı kulpuna uzanan eli durakladı.

Yavaşça omuzunun üzerinden yüzüme bakıp "Kim bilir?" dedi ve çıktı odadan.

Etka'nın söylediğiyle muallakta kalan zihnim şüpheden sızlamaya başlayana kadar düşündüm lakin bulduğum en mantıklı cevap, duymasını istemediklerimizi sezse söylerdi, oldu. İlerleyen vakitlerde uzanıp dinlenmiş hatta gecenin uzun bir kısmını yanlarına gitmeden geçirmeye çalışmıştım.

Eğer gidersem ağzımı açıp gözümü yumacağımı biliyordum. Üzerimdeki battaniyeyi burnuma kadar çekmiş, kapıya sırtımı dönmüşken odadan içeriye sokulan adımları işittim.

Kaşlarım göz kapaklarıma düştüğünde Ela olması için dua ediyordum. Ne yazık ki değildi çünkü onun elleri bu kadar kaba olamazdı. En azından saçımı okşarken kafamda bu kadar ağırlık yapmazdı. Sinirle arkamı döndüğümde Dünya ile karşılaşmayı beklemiyordum.

"Sakin ol, benim," derken saçlarıma ikinci kez uzanacak oldu ki hırsla kafamı geriye çektim.

"Bana bir daha dokunma demiştim bu bir, ikincisi ise çık odamdan dışarıya," dediğimde Dünya ters tavrım karşısında iç çekti.

"Her şeyi bu kadar zorlaştırmasan olmuyor, değil mi?" diye sorduğunda anlamayarak yüzünü süzdüm.

Avuçlarımı çarşafa bastırıp doğrulduğumda beynime saplanan kazıkla yüzümü ekşittim. Sızısı için elimi ovup yanı başımda duran oda ışıklarına bastım. Karanlığı delen sarı ışık odayı kuşattığında sinirle koyulaşmış kızıl hareleri daha net seçebiliyordum.

"Bir şeyi zorlaştırdığım yok, sonuçta benim istediklerimin ehemmiyeti sıfır," derken içimdeki öfkeyi kusmanın hazzıyla sesim yükselmişti. "Ama atladığın bir nokta var ki ben senin boynuna tasmasını takıp oradan oraya sürükleyeceğin köpeğin değilim. İstemediğim hiçbir şeyi bana yaptıramazsın," dediğimde son derece ciddiydim.

Söylediklerimin ardından sinirlenmedi bile, anlayışla yüzüme baktı. Gür saçlarını geriye sıyırıp attığında düşünceli, aynı zamanda ne söyleyeceği konusunda kararsız gözüküyordu.

Yorganın üzerinde duran elime parmaklarını attığında tutmaya çalışmasıyla tiksindim. Yine de ses etmeden elimi kavramasına müsaade ettim.

"Bugün yeterince kötü bir gün oldu senin için, ben daha fazla tutmayayım, yat dinlen," deyip elimin üzerine eğildi. Kondurduğu buseye kaşlarımı çatarak bakarken gözüm kapı aralığına kaymıştı ki belli belirsiz bir gölge

gördüm. Bakışlarımı kısıp daha net görmeye çalışsam da bunun sanrı olduğunu düşünerek sıcak avuçların sarmaladığı elimi çektim.

Dünya bu duruma ses etmeden bir süre daha yüzüme bakmış, ardından kapıyı kapatıp odadan ayrılmıştı. Onun gidişiyle gerginlikten ağrıyan vücudumdaki kaslar resmen atmaya yüz tutmuştu.

Elim dudağımın üzerinde, karşıma dikmiştim şuursuz bakışlarımı. Loş ışıkta dağılmış saçlar ve şişmiş gözlerle otururken içeriye giren Ela kapıyı tamamen örtmüş, endişeli gözlerle bana bakıyordu.

Çekinerek "İyi misin, Mislina?" dediğinde yumuşak olduğunu varsaydığım ifademle yüzüne baktım.

"Değilim," dedim dudaklarım burkulan gülümsememin ağırlığıyla yorulurken.

Pıtı pıtı adımlarla gelip yanıma oturduğunda yavaşça göğsümün altından göbeğime sarkan saçlarıma dokundu. Şu an ölü gibi duran tutamlarda gezdirdiğinde parmaklarını hüzünle çarpılmıştı varlığı.

"Saçlarını örmemi ister misin?" dediğinde kafamı olumsuz anlamda salladım.

"Sabah örmek istersen örersin, şimdi yat uyu sen."

Söylediklerimin ardından biçare görüntüme şüpheyle baksa da kafasını sallayıp yanımda duran yatağının örtüsünü açtı. Yatağın ayak ucunda duran küçük fermuarlı çantadan pijamalarını çıkarıp üzerini değiştirdi. Kibarca iyi geceler dedikten sonra kâbuslarımla baş başa bıraktı beni.

Geçtiğimiz evrelerde metanetimi korumaya çalışıp yeri geldiğinde kanayan yarama dahi çomak sokulmasına ses etmemiştim. Bir an olsun vazgeçmeyi düşünmeden, olur olmaz demeden elimden geleni sonuna kadar yapmıştım.

Kimi zaman ne kadar güçlü olduğumu fark etmiş, kimi zaman ne kadar acınası olduğumu görmüş, kimi zaman da akli dengemden şüphe duymuştum. İyi-kötü, kolay veya zor şekilde tırnaklarımla eşeleyerek buralara gelebilmiştim ve şu an bu uçaktaydım.

Hemen koridorun bitimindeki odalarda oturuyordu annemin kanıyla dini kirletenler. Ve onların birebir kulu elçisi, sonuna kadar saltanatlarının varisi olan adam beni kurtarmak için kılını kıpırdatmıyordu.

Çünkü aşkı ona yakıştırmış olan bendim, aşk onun bana biçtiği pay değildi. Düşüncelerim birbiri içerisine girip dururken olduğum yerde duramayarak bir bardak su almak için yerimden doğruldum.

Ela'yı rahatsız etmek istemediğim için yavaşça kapıyı aralayıp karanlık koridora çıktım. Görünürde kimse yoktu, sesleri kesilmişti. Bu yüzden

daha rahat hareket ederek ilerleyip mutfak olduğunu bildiğim yerden suyumu aldım.

Su kuruyan boğazımı serinletirken boş bardağı yavaşça tezgâha bırakıp arkamı döndüğümde elleri cebinde Amir'i görmeyi beklemiyordum. Bakışları kısılıp buğulanmış, üzerindeki kapüşonlunun sağ omuzu dirseğine sıyrılıp beyaz tişörtünü gözler önüne sermişti.

Beni gördüğüne memnun olmamış şekilde gelip burnumun dibine sokulduğunda boğazım yeniden kurudu. Yavaşça yanıma doğru eğilirken erkeksi kokusu doldu sinüslerime. İçimi okşayıp eriten bu tılsımlı koku kalbime otururken sürahiden doldurduğu suyu gözlerime bakarak içti. Dolgun dudakları suyla ıslandığında alt dudağındaki nemi emerek aldı. Bunu koyulaşan hareleriyle bana bakarak yapması vücuduma adrenalin pompalamıştı. Şu an burada onunla ne yaptığımı düşündüm ve kendimden tiksindim. Anlık boşlukta sinirlenerek önüme bedeniyle ördüğü bariyerden geçmeye çalışsam da ne yazık ki başarılı olamadım, parmakları kolumda hükmünü sürmeye başlamıştı bile.

"Teninde gebe kalacak her tohuma kısırsan bedeninde sevmediğin adamın dokunuşu neden filizleniyor?" deyip elindeki boş bardağı sinirle sıktı. "Hangi dalgaya ait olduğunu bilmekteysen neden arıyorsun başka kıyılarda kendini?"

Kolumdaki elini belime indirip beni kendine çektiğinde nefes nefese kaldım. Yutkunduğum esnada sessizliğimizi bölen bir çatırdama sesi duyuldu. Bardak elinde un ufak olmaya yüz tuttuğunda kollarının arasında kahroluyordum.

Ruhum tükenirken varlığıyla kaçmayı düşünmeyip sonumu bekliyordum. Kan zemine damladığında kanayan o değil bendim sanki. Cam parçaları etrafa savrulurken her bir yanıma saplanıyordu.

"Kaybolacaksın şimdi, çünkü beklediğin kıyıya hiç yanaşmayacak o gemi," der demez beni hafifçe iterek kanlı camları parmaklarının arasından beni yakasından silkiyormuşçasına bıraktı.

Gelmesini ümit ettiğim adamı ruhumun rutubet kokulu verandasında beklerken dönmeyeceğine dair ziller çaldı içimde. Matemimde sakındığım hislerimin hepsi ona armağanım, kendime en büyük haksızlığımdı. Merhamet etmediğim içimdeki küçük kız çocuğunun sesini ellerimle bastırdım hep. Karanlığımda can bulan kadının gölgesi düştü üzerine, kanattı her yerini. Çoğu zaman kör ve sağır oldum acıyan yanlarıma, koşulsuz itaat ettim içimde beni eriten bu hastalığın varlığına.

Katil olabilmeyi göze almışken vazgeçmeyi akıl etmek istemedim. En güzel çeyizimi sundum ona, en nadide ilkimi verdim dudaklarına. Fakat

karşılığında tenimde başka bir adamın kokusuyla itham edilip, ihanetin madalyonunu boynuma geçirdim.

İhanetin kara lekesinin sürüldüğü alnımdaki ağırlıkla şu saatten sonra hangi kıyıya gitsem ya da gözlerinde kendimi aramaya kalksam onun yapacağı eziyetin sonu asla olmayacaktı.

18. BÖLÜM

Kurtarmaya çalıştığın koskoca ebediyetin nezdinde ömrünün değeri bir kibrit çöpü kadar. Sen kurtulmayı dilesen de vicdanın prangalarına mecbursun.

Daha önce yazılmamış bir tükenmezle, daha önce kimsenin duymadığı bir sesle haykırarak yazmalısın dünyaya masumların dirilişini. Yandığın kadar yakmalı, savrulduğun kadar dökmelisin tüm saltanatlarını gözler önüne. Diline dolanıp gerçekleşmeyi ümit eden yeminin sen sönünceye dek seni beklemekte.

Küllenmeden vurmalısın acı dolu haykırışlara kapanan ellerin üzerine. Bıkmadan, usanmadan bir Truva atı gibi şaha kalkarak yakmalısın düşmanlarını. İlk çifteni atmalısın aşk dediğin o illetin yüzüne.

Yıkmalısın sadakat naraları çalan tabularını, devirmelisin geçmiş zamanlarını. Köklerine saplamalısın tırnaklarını ve bıçağı şah damarlarına sokup akan kanın toprakla buluşarak adaletle bereketlenmesini beklemelisin. Çünkü sen bunun için seçildin.

Uçaktan yorgun argın indiğimizde havanın Türkiye'ye göre daha sıcak olduğunu gördüm. Fakat onlar da kış dönümü yaşadığından mutluluk duyuyorlardı. Keten gömleğimin kollarını düzelttiğim esnada kıyafetlerimin dolu olduğu çantayı bana uzattı Ela. Çantamı sırtıma taktıktan sonra saçlarımı atkuyruğu yaptım. Dün gece tahmin ettiğim üzere sancılı ve kâbuslu geçmişti, gördüğüm şeylerin hayaletleri halen daha etrafımda dolanıyordu. Burası Orta Afrika'ya yakın olan Çad ülkesiydi. Yoksulluğun ve sefaletin hüküm sürdüğü topraklar...

Encemine Havalimanı o kadar bakımsız ve eskiydi ki ilk defa bu kadar kötü durumda olan bir havalimanı görmüştüm. Gelen arabalar bizi merkeze yakın bir otele götürmüştü. Otelin bakımlı olmasına şaşırsam da mimarinin eşsiz yapısını incelemekten geri durmadım.

Kum sarısı rengindeki binanın avluları ve kolonları inanamayacağınız kadar estetikti. Heybetli yapının karşısında havuzlar yer alıyordu, etraf elleriden geldiğince yeşillendirilmeye çalışılmıştı.

Kenan Bey ve Kırca vakit çok erken olmadığı için geziyi yarın yapacağımızı söylemişti. İnanın bana burada ne çevirdiklerini bilmiyordum. Herkese ayrılan tek kişilik odalardan birine, lobiden verilmiş olan kartla giriş yaptım. Kapıyı kapatıp sırt çantamı yatağın ayak ucuna bıraktım.

Ufak sayılmayacak büyüklükte bir odaydı. Vizon başlığı olan yatağın üzerine aynı renkte sirton bir pike serilmişti. Bordo yastıklarla uyumlu halılar ve şehri gören pencereler güzeldi. Spor ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp çoraplarımı da sinirle peşine sıyırdım.

Onların bu düzenleri uğruna heba olmuştum yolda. Keten gömleğimin iliklerini açarken ilerleyip banyo olduğunu düşündüğüm yerin kapısını araladım.

Işıl ışıl seramiklerin süslediği banyoda oldukça hoş bir küvet vardı. Etrafına kokulu mumlar ve tütsüler dizilmişti. Gömleği üzerimden sıyırıp kot pantolonumun düğmesini açmıştım ki kapımın tıklatılmasıyla geri kapattım.

Kapıyı araladığımda rahattım çünkü üzerimde sporcu atletim vardı. Dünya ilgiyle bedenimi keşfe çıktığında rahatlığımın yerini bir endişe bulutu kapladı. Kaşlarımı çattığımda burada ne aradığını soracağımı anlamış olacak ki konuşmaya başladı.

"Benim odam koridorun sonundaki sağ kapı," derken koyulaşan hareleri çıkık köprücük kemiklerimi talan etti. "Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım."

Söylediklerine alayla gülüp kapıyı suratına kapatmak gelse de içimden aşırıya kaçacağının bilincinde olarak konuştum. İsteksiz bir teşekkür homurtusundan sonra kapımın önünden toz olmuş, ben de kapıyı kapatıp kilitlemiştim.

Elimin tersiyle burnumu silip saçımdaki lastiği çekip aldım. Kaldığım yerden işime devam ederek soyundum ve küvetin içine oturdum. Ensem iliklaşmış seramiğe değerken küçük havlu rulolarından birini boynumun arkasına koydum. Keyfime diyecek yoktu doğrusu.

Kendimi dinlemeyi hatta çoğunlukla kendimle kalmayı seviyordum. İnsanların deşifre etmeye çalışan bakışları ve sivri dilleri üzerinizde olmadığı sürece iyi hissediyordunuz. Üstüne üstük benim bunlara eşantiyon olarak saplantılı bir âşığım vardı.

Parmaklarım bileğimdeki dövmede dolaştı bir süre. Artık üç tane üçgeni boyanmıştı. Amir'in dün gece sarf ettiği cümleler zihnime düşünce

sıkıntıyla alnım kırıştı. Beni itham ettiği durum o kadar aşağılayıcıydı ki kadınlığıma balyozu indirmişti.

Ben yalancı, düzenbaz ya da madrabaz olabilirdim fakat midesiz değildim. Kalbimde tek kişilik yer olduğu gibi tenimde de tek kişilik yer vardı. Ben kimsenin sevgisiyle eriyip o ilgi karşısında bedenimi ikram edecek değildim. Olamazdım.

Suyun altında buruşmaya başladığımda çıkardığım bornozu giyip küvetten çıktım. Kuşağını sımsıkı bağladıktan sonra raflara dizili baş havlularından birini aldım. Sert sayılabilecek şekilde saçlarımın ıslaklığını alırken banyoda ayna karşısında kendime bakıyordum. Gözlerimin altını gölgelendiren mor halkalar ve sararmış bir ten... Parlaklığını kaybetmiş göz bebeklerimdeki duyguların ağırlığı irislerimi çatlatacak gibi duruyordu.

Havluyla yeterince kuruladığıma kanaat getirdiğim saçlarımı fön makinesini fişe takıp kurutmaya başladım. Uzun bir sürenin ardından saçlarım kurumuştu ancak kol kaslarım iğneleniyordu. Boğucu gelmeye başlayan banyodan kapıyı aralayıp çıktığımda ısı değişikliği hafif olsa da beni üşüttü.

Yere bıraktığım çantamdan kıyafetlerimi aldım. Eşofmanın üzerine sweat'imi giyip üşüdüğümden sırtıma kapüşonlumu geçirmiştim. Uçaktan inmeden kısa bir süre önce bir şeyler yediğimizden toktum ve akşam içmem gereken ilaçlarımı çantanın ön gözünden çıkardım. İlaçlarımı komodinin üzerinde duran sürahideki suyla yuttuktan hemen sonra yatağıma ilerleyeceğim sıra kapı yine tıklatıldı.

Bu defaki de eğer Dünya ise çok kötü patlayacaktım. İster istemez gerginlikle kapıyı açtığımda karşımda Ela'yı bulmayı beklemiyordum. Kanla çerçevelenmiş göz bebekleri acıyla kısılmıştı.

Kapıyı geriye açıp girmesi için yol verdim ve içeri girdiğinde kapıyı yeniden kilitledim. Camın önündeki krem berjerlerden birine otururken gözleri ışıklandırmaların süslediği geceye kaydı.

"Ne bu hâlin, Ela?" dediğimde kızarmış burnunu elinin tersiyle sildi.

"Ben yeteneğimi Can ile paylaştım, bu zamana kadar ona söylemediğim için tartıştık," dediğinde ciğerlerinden bir hıçkırık koptu. "Beni tehdit etti, Mislina. Eğer bir daha ondan bir şey saklarsam aileme zarar vermekle tehdit etti."

Söyledikleriyle sinirimin fitili ateşlendi. Dişlerimle dudaklarımı ezerken ne yapacağımı şaşırmış hâlde çaresizlikle kaldım. Giray onu bana emanet etmişti ve sevdiği kadın içi sökülecekmişçesine ağlıyordu karşımda. Nefesleri sıklaşıp hırıltıları yükselmeye başladığında tedirginlikle üzerine atıldım.

"Sakin ol, Ela! Bak astım krizi geçirebilirsin," dediğimde buğulu gözlerle medet umarcasına baktı yüzüme. "Kurtar beni buradan Mislina, yalvarıyorum sana."

Benden umduğu şey yüzünden içim parçalanırken kafasını göğsüme bastırdım. Daha kendimi kurtaramıyorken onu nasıl çekip alabilirdim bu cehennemden? Kollarını belime doladığında bedeni sarsılarak ağlıyordu. Bir süre sonra tiz çığlıkları yerini iç çekmeye bıraktı. Sakinleştiğini fark ettikten sonra ayağa kalkıp doldurduğum bir bardak suyu ona uzattım. Buz kesmiş titreyen parmakları bardağı kavramakta zorluk çekerken suyu bitirene kadar içti.

"Bu sözler sinirle ağzından çıkmıştır, Ela. Can ailene en az senin kadar değer veriyor." Ela'yı ikna etmeye uğraşıyordum fakat kendi söylediklerime daha ben inanmazken onun inanması muammaydı.

"O yüzden mi ailemi hep tehdit etmek için kullanıyor," deyip yüzünü perdeleyen kâküllerini hışımla itti.

Söylediklerine cevap veremediğimi fark ettiğinde durgunlaşarak benim gibi camdan dışarıya baktı. Sonsuz bir çöl üzerine kurulmuş bu yerde dahi özgür değildik. Şu an kalkıp gitmek istesek bu odanın dışına kadar çıkabilirdik ancak. Belki çölde bir fırtına çıkardı da kaybolurduk hep beraber.

"Sen buraya isteyerek gelmiş birine benzemiyorsun. Niye buradasın, Mislina?" Ela belki de uzun zamandır sormak istediği soruyu nihayet sormuştu. "Annem hislerime güvenmemi söylerdi hep, senin iyi biri olduğunu geldiğin ilk gün anlamıştım. Fakat sen buraya iyi biri olmak için değil, başka bir amaçla geldin."

Ela'nın cevabını veremeyeceğim sorusu karşısında ne yapacağımı şaşırdım. Sorgulayıcı gözleri üzerimde dolaşırken uzun zamandır bu soruyu sormak istediğini görebiliyordum.

Ağzımı aralayıp geçiştirmek için bir şeyler mırıldanacakken kapının kırılacak gibi çalmasıyla sorunun buhranı etrafa dağıldı. Ela gözlerini büyüterek yumruklanan kapıya çevirdiğinde tedirginlikle yerinde kıpırdandı.

"Sen burada kal, ben açarım," der demez içeriye göçeceğini düşündüğüm kapıya ilerledim. Araladığımda baygın bakışlarının ardından bana bakan Can ile karşılaşmayı bekliyordum.

Dengesini sağlayamadığından bir ileri bir geri sallanıyordu. Kan çanağına dönmüş siyah gözlerine öfkenin tohumları ekilmişti. Yüzümü ekşiterek suratına baktığımda ister istemez beni gördüğü için daha da sinirlendiğini fark ettim. Kafamı Ela'ya çevirdiğimde rengi atmış hâlde koltuğundan doğrulduğunu gördüm.

"Buraya gel, Ela!" diye içeriye seslendiğinde sesi boğuktu Can'ın ve şu an kendinde olmadığı her hâlinden belliydi.

"Daha sonra konuşursunuz Can, şu an ayık değilsin," dediğimde sanki ben konuşmuyormuşum gibi bedenimi itti ve içeriye girmeye çalıştı.

Buna izin vermemek için kapının önünde bedenimle bariyer kurduğumda arkama ne zaman gelmiş olduğunu bilmediğim Ela'nın burnunu çektiğini işittim. Yeniden ağlamaya başlamıştı ve benim için endişelendiğinden onunla gidecekti.

"Sana buraya gel dedim!" dedikten sonra yersiz şekilde kahkaha atmaya başladı. Koridora konumlandırılan teşkilat görevlileri göz ucuyla bizi süzerken konuşmaya başladı, "Sana odandan çıkmaman gerektiğini söylemiştim, sen onu da dinlemedin. Zaten hangi sözümü dinliyorsun ki!"

Can elinin birini kapının pervazına yaslamış kafasını hafifçe geriye yatırmıştı. Odadan karanlık sayılacak koridora vuran sarımtırak ışık ve şu an durumumuzun abesliği canımı sıkmaya başlamıştı.

Fakat diğer odalardan kimse de çıkmıyordu. Can bir kere daha üzerime atılıp Ela'yı almaya çalışınca düşüncelerim toz bulutu hâlinde dağıldı. Ela'nın yakaladığı bileğini bırakmamakta ısrarcıyken elinden çekip alamıyordum. Çünkü şu an hıçkırarak ağlayan bu kızın telef olmaması imkânsızdı.

"Git buradan Can, bak tatsızlık çıkacak!" dedim sinirle.

"Sen karışma, zaten bütün bunların sebebi sensin. Ela senden yüz buluyor, sen veriyorsun bu cesareti ona, resmen beynini yıkıyorsun," der demez öyle asıldı ki Ela'nın bileğine zavallının acı çığlığı koridoru inletti. Çekilmem için yalvaran gözlerle yüzüme baktığında kan gitmeyen bileğindeki kızarıklığa kaydı bakışlarım, muhtemelen bileği moraracaktı.

Canı daha fazla yanmasın diye geriye çekildiğimde koridora savruldu. Can bileğinden çekip bir anda bıraktığında dengesini kaybetmiş, dizlerinin üzerine düşmüştü. Saçları yüzünü örterken acı dolu haykırışı doldu görevlilerin kulaklarına fakat kimse kılını kıpırdatmıyordu.

Kendimi frenleyememiş, Ela'nın yanına gidip önüne çökerek onu kaldırmaya yeltenmiştim ki Can koridoru inletircesine haykırdı.

"Bırak onu!" dediğinde hızlıca ayağa kalkıp geriye döndüm ve sarsak bedenine tiksintiyle bakıp yüzüne yumruğumu geçirdim. Kan duvara sıçradığında hırsımı alamamıştım henüz. Kendi etrafımda dönüp yüzüne attığım tekmeyle yerle bir oldu. Burun deliklerim sık nefeslerimle şişip sönerken eğilerek yakasını tuttum. Yarı baygın gözleri dışında yüzünde gözle görülebilir noktası yoktu.

"Hadi!" dedim öfkeyle, gırtlağım sızlayana kadar bağırdım.

"Et bakalım tehdidini! Aileni yok ederim, de! Seni mahvederim, de! Hadi! Adamlığın bu kadar mı?" diye haykırırken çoktan bayılmış olduğunu sandım.

Bedenini bir paçavra gibi silkerek kan bulaşmış parmaklarımı pahalı gömleğine sildim. Kollarıma yapışan görevliler beni sertçe geriye çektiği esnada Doğa'nın astım krizi geçiren Ela'ya ilacını getirdiğini gördüm.

İlacı içine çeken Ela'nın titreyen bedeni gözlerimin önünde asılı dururken koridor bir anda mahşer yerine döndü. Etka kızlara yardımcı olurken sağlık görevlisi olduğunu düşündüğüm kişiler bir nefes için çırpınan kıza yardım ediyordu.

Kalabalık arasında bakışlarımın çarpıştığı okyanus önce kararmış gözlerime daha sonra kana bulanmış parmaklarıma baktı. Tutmalarına ses çıkarmadığım görevliler Dünya'nın baş hareketiyle sıkılmaktan uyuşmuş kollarımı serbest bıraktılar.

Can sarsılarak kan tükürürken midem bulanarak süzdüm leş gibi yerde kıvrılan bedenini. Sinirim dizlerime vurmuşken geri geri gidip duvara yaslanarak ayaklarımı uzattım. Kafamı geriye attığımda Ela sedyeyle götürülüyordu.

O bana Giray'ın emanetiydi, ona ihanet etmemek için yapmıştım her şeyi. Aradan çok geçmeden Duru'nun yardımıyla odama götürülmüş, az önce Ela'yla oturduğumuz berjerlerden birine oturtulmuştum.

Doğa tansiyonumu kontrol edip yüksek çıktığını söylemişti. Bol limonlu suyumu yudumlarken gerginliğimin getirisi olarak alnım ortadan ikiye ayrılıyordu.

Sakinleştiğimden emin olmuş olacak ki Dünya sözü aldı. "Neydi o haliniz, Mislina?" diye sorduğunda kafamı kaldırdım ancak odamda Amir'i görmeyi beklemiyordum.

"Belasını arıyordu, buldu," dediğimde Amir'in ilgili bakışları derisi soyulmuş elime kaydı. "Gece gece içip bir kadının kapısına dayanarak onu tartaklarsa işte böyle dayağı yer oturur."

Dünya şefkatle bana güldüğünde odadaki diğer kızlar da sırıtıyordu. Kaşlarımı kaldırarak onlara ters ters bakarken geriye doğru yaslanmıştım. Alnımı sıvazladığımda ağrıyla kaşlarım çatıldı. Elimin soyulduğunu fark eden Doğa, ayaklanıp ecza dolabına ilerlemeden önce, "Ağrı kesici getireyim mi başın için?" dedi ilgiyle bana bakarak.

"Sigara getir," dedim utanıp sıkılmadan.

Abisinin onaylayan bakışlarını gördükten sonra odadan çıkmış istediklerimi getirmeye gitmişti. Büyük sessizlikle gözümün birini araladığımda

yatağımın ayak ucuna oturan bir avuç okyanusun kollarını göğsünde bağladığını gördüm.

Dünya Amir'e "Tunç nerede?" diye sorduğunda "Kazazedenin yanında," deyip alayla sırıtarak beni süzdü. "Etka da kriz geçiren Ela'nın yanındaydı en son."

Onlar konuşurken Doğa ile birlikte odaya giren bir Kutsal müsveddesini görmeyi hiç istemiyordum. Üzerinde iki tane iri kirpik resmi olan göz bandını bir avuç saçını geriye atmak için sıyırmıştı. Kaşlarını çatarak ölü bakışlarıyla odayı süzdüğünde üzerindeki saten gömlek ve saten pijama altını alayla süzdüm.

Gece gök gürültüsünden korkup anne-babasının yanında yatmak isteyen küçük kızlara benziyordu şu an. Neyse ki Doğa pansumanımı yapmış, bir dal sigarayı da bana uzatmıştı.

Sigaramı içime çektiğimde kirpiklerim yüzüme düşmüş, yanaklarım içeriye göçmüştü. Zehir teneffüs yolumdan ciğerlerime akın ederken hazzın memnuniyeti taçlanmıştı dudaklarımda. Bir süre kimseyi umursamadan içmek istesem de keyfime çomak sokan o ses duyuldu.

"Gecenin bu saatinde ne bu kargaşa?" Kutsal uykusundan uyandırıldığı için çemkiriyordu.

"Uyanabilmiş olman da bir başarı doğrusu," diyen Duru gülerek Kutsal'a bakarken açıklama yaptı. "Mislina Can'ı perte çıkardı, kara cadı," dediğinde dönerek bana baktı Kutsal.

Olayın başkarakteri olmama içerlemiş olacak ki gözlerini devirerek hemen Amir'in yanına koştu. Şaşırdık mı? Tabii ki hayır. Gecenin ilerleyen vakitlerinde odamdaki kalabalık dağılmış, yalnız kaldığımın bilincinde olarak yatağıma girmiştim.

Amir ile Kutsal'ın yatağın ayak ucundaki görüntüsü gözümün önüne geldiğinde yorganla o kısmı tekmeledim. Yaptığım saçma hareket karşısında iyi olmadığıma ben de kanaat getirdim.

Uyku göz kapaklarımda rüzgârlarını estirmeye yeltendiğinde karanlık karşıladı beni. Anne kucağına çekiliyormuşçasına gömüldüm yatağıma. Elimin birini yastığın soğuk altına sokup başımı iyice bastırdım. Yarının neler getireceğini hesap edemezdim, dolayısıyla güç toplamalıydım.

Perdenin açık olmasından faydalanıp içeriye dolan güneş ışıkları gözümü aldığında uykumu bölmesine izin vermek istemeyerek yorgana daha fazla sarındım. Fakat bilincim çoktan açılmıştı ve midem bulanıyordu. Dün gece sigara içip yatmış olmamdan kaynaklanıyordu muhtemelen. Sırt üstü döndüğüm yatakta uyku ve ilaçlar sayesinde rahatlayan başımı ov-

dum. Avuçlarımdan destek alarak doğrulup ayaklarıma parmak arası terlikleri geçirdim.

Lavaboya gidip elimi yüzümü yıkadım ve dişlerimi fırçaladım. Çantamdan aldığım hardal rengi keten şortu giydikten sonra siyah sporcu atletini üzerime geçirdim. Komodinde duran siyah lastikle saçlarımı atkuyruğu yaptıktan sonra odadan çıktım.

Spor ayakkabılarım yumuşak halıya batıp çıkarken karşımdaki görevli bana baş selamı verdi. Siyahiydi ve iri cüssesine ek kaba bir ses vardı.

"Efendim, Kenan Beyler kahvaltıdalar," dediğinde bana eşlik etmesine ses etmeyerek asansöre ilerledim.

Lobinin çaprazında kalan restoranın büyük bir terası vardı. Otelin tüm güzelliklerini kucaklayan terasın en özel köşesine yerleştirilmişti masa. Kırcı salamı ağzına atarken civa gözleriyle beni süzdü.

Kenan Bey'in sağında oğlu, solunda ise kestane renkli saçlara sahip şık giyimli bir kadın vardı. Onlara yaklaştığımı gören görevli beni takip etmeyi bıraktığında Amir'in yanında kalan boş sandalyeye ilerledim.

Beyaz, yumuşak kumaştan düğmeleri ilikli olmayan bir gömlek giymişti. Kemiği andıran figürlere sahip kolyesi beyaz teni boyunca içine kayıyordu. Başına sardığı lacivert bez parçası gözlerindeki maviyi belirginleştirerek dudak uçuklatacak bir görüntü çıkarıyordu ortaya.

Bana çevrilen gözlere aldırmadan sandalyeyi çekip oturdum, böylece amcasının kıyısına giren Amir'le birlikte ben de Kırca'nın burnunun dibindeydim.

"Can ve Ela hasta dediniz anladım da gençler, Mislina niye geç kaldı?" Kenan Bey etrafa soruyormuş gibi yapıp lafı bana çarpmıştı.

"Mislina dün gece Ela'yla ilgilendi baba, o yüzden geç yattı." Dünya'nın bunları söylemesiyle birlikte bazıları bıyık altından güldü.

Kenan Bey'in, sabah sıcağına rağmen abartılı göz makyajı yapmış olan sağındaki kadın, "Kasma hayatım kendini, sonuçta Mislina şu an aramızda. Ben Ecmel tatlım, Dünya'nın annesiyim," dediğinde ailenin son üyesini de tanımış oldum. Kısık bakışları tehlikeyle parıldarken ifadesiz bir yüzle baş selamı verdim.

Garsonun servisi açmasıyla tabağıma yiyebileceğim bir şeyler aldığım sırada Dünya bana yardımcı olmakta ısrarcıydı. Yine de doğru şeyleri tüketeceğim için mutluydum. Elim zeytine uzandığında yetişememiş olmanın verdiği sinirle bakışlarımı kaldırmıştım ki kendisine oldukça yakın olan zeytini bana uzatmamakta kararlı olan Kutsal gülümsedi. Ve o an hiç beklemediğim bir şey oldu, Amir sandalyeden hafifçe doğrulup

zeytini alarak bana uzattı. Parmaklarım küçük kâsenin kenarındaki ellerine değdiğinde bu sıcakta üşüdüm.

"Kenan, deneklerde bulaşıcı hastalık oluyor mu?" diyen Ecmel Hanım imayla bana göz süzdü.

"Evet," derken peynir sürdüğüm kepekli ekmeği ağzıma atmış keyifle çiğniyordum. "Şu an mesela bende buradaki sineklerden dolayı sıtma hastalığı var," dediğimde masada ilk önce bir sessizlik daha sonra ise gülüşmeler oldu.

"Öyle mi, Kenan Bey?" diye evhamın dibine vuran Ecmel Hanım'a gözlerimi devirirken yanımda oturan Amir dahi gülüyordu.

"Tabii ki hayır, anne," diyerek bana ters bakış atan Dünya açıklamaya koyuldu. "Mislina sana şaka yapıyor, biraz esprilidir de."

İlerleyen vakitlerde herkes önüne konulan çeşitli meyve sularını içerek koyu bir sohbete dalmıştı. Kollarımı göğsüme bağlayıp ilgimi çekmeyen insanların ilgimi çekmeyen sohbetlerini dinlerken dizime değen bacak ile ürpermeden edemedim.

Omzumun üzerinden yavaşça Amir'e döndüğümde greyfurt suyunu yudumluyordu. Kırca Amir'e olan bakışımı yakalarken sorgulayıcı şekilde ikimize baktı. Neyse ki Amir bir şey olmamışçasına önünü seyrediyordu.

"Dünya dahi hayatına birini almaya karar vermişken sende bir şeyler yok mu?" diye soran Ecmel Hanım yanımda oturan okyanusla yakından ilgileniyordu.

"Ben ilişki yaşamayı düşünmüyorum çünkü bağlanamıyorum," dediğinde elimde tuttuğum portakal suyunu suratına serpmemek için kendimi frenliyordum.

"Yani bağlanamadığımdan çok çabuk sıkılıyorum, dolayısıyla bu şartlar altında hayatıma kimseyi alamıyorum."

Söyledikleri sinirimi bozmuştu. Bağlanma problemiyle ilgili düşüncelerinin saçmalık olduğunu düşünüyordum. Ya da öyle olmasını istiyordum çünkü ben amansızca onu severken onun bu şekilde düşünmesi beni yok ederdi.

"Bağlanma problemi var mı bilmiyorum ama Ecmel Teyze, geceleri sürekli bir şey tasarlamakla uğraşıyor," diyen Kutsal ölü gözleriyle bana baktı. Konunun benimle olan bağlantısını anlayamazken gözlerimi bayıp Ecmel Hanım'a döndüm.

O kadar insanı deney uğruna öldürürlerken canları yanmıyordu. Veya masum birçok insanın üstünde test yapıp dayanılmaz acıyla baş başa bırakırken gözlerini kırpmıyorlardı. Kamptaki kadının çocuğunu düşürdüğü

an zihnimde canlandığında bulaşıcı hastalıktan korkan bu kadının boğazına çatalı saplamak geldi içimden.

"Hâlâ mücevherat tasarımıyla mı ilgileniyorsun, Amir?" diyen Ecmel Hanım'ın hoşnut olmayan gözleri ara sıra üzerime düşüyordu. "Neler yaptığını bizlerle paylaşmayacak mısın?" Peş peşe sorduğu ilk soruya Amir baş hareketiyle onay verdi.

"Tasarladığım takıyı sahibine ulaştırmadan kimsenin görmesini istemiyorum," derken elini sandalyenin ardına atıp parmağını boşluk olan sandalye sırtından tenime değdirdi. "Bazı şeyler sahibi gördüğü sürece kıymetlidir."

Parmakları hız kesmeden sırtımdaki gezisini sürdürürken ürpererek bir an önce işkencemin bitmesini diledim.

"Eğer sohbetiniz bittiyse görevliler antibiyotik aşılarınız için bekliyor." Kurca'nın uyarısıyla kalkan birkaç kişinin peşine ben de ayaklandım. Bu aşı salmaya yakalanmamamız için yapılıyordu.

Aşımı yapturmış, kafama taktığım palmiyeye benzeyen şapkamla dağ arabalarından birine binmiştim. Dünya ailesiyle birlikte önden gitmişti, bizse parçalara ayrılmıştık.

Etka ile ben arkaya otururken sürücü koltuğundaki Amir'in yanında Kutsal vardı. Boş boş konuşup okyanusun tepki vermesini beklerken ne kadar itici gözüktüğünü bilmiyordu.

Güneş tepedeydi ve çöldeki kumlar onun etkisiyle kavrulmaktaydı. Çad'ın merkezinden bizimle beraber ayrılan ekiple onu aşkın araba olmuştuk. Karşıma neler çıkacağına dair düşüncelere boğulmuşken, yanımda oturan Etka kulaklıklarını takmış, ifadesiz biçimde sevdiği kadının başka erkek için kendini parçalayışını seyrediyordu.

Dikiz aynasından bana doğru kayan bakışlarıyla bir kere daha dehşete kapıldım. Bin bir dalgaya ev sahipliği yapan gözleri soğutabilir miydi koskoca çölü.

Yaklaşık iki saatten sonra arabalar durmuş, ekipler etrafa dağılarak efendilerini bekliyordu. Ecmel Hanım suratını ekşitip bize garip şekilde bakan çocuklara göz gezdirdiğinde içim ezildi. Beyaz insan gören bir sürü köylü, farklı ırkla karşılaşmanın heyecanını ve tedirginliğini yaşıyordu. Çocukların üzerinde paçavra denilebilecek kıyafetler varken gözlerinde en kıymetli elmasın parlaklığı mevcuttu.

Anneleri ve babaları yılların tecrübesinin çöktüğü yüzleriyle ve sıcaktan yanan kirpiklerinin ardına sakladıkları gözleriyle bize baktı. Siyaha çalan tenlerinde acının izi gözükmez yaranın yeri belli olmazdı, ya kalplerinde açılan arbedelerin mirasları? İşte onlar ancak gözlerinden okunurdu.

Yanımızdaki rehber yalakalık yaparcasına Kenan Bey ve Kırca'ya onların dillerini aktarırken Duru ile Doğa yiyecek dolu kolilerin dağıtımına yardım ediyordu. Etka kenara çekilmişti, Dünya ise babasının yanındaydı.

"Onlar değil aslında zavallı olan, biziz gerçek zavallılar çünkü onların hissettiği mutluluktan mahrumuz daima." Amir bir nefes uzağımda bunları sarf ettiğinde katıldığımı belli edercesine başımı sallayıp sessiz kaldım.

İlerleyen vakitlerde çadırdan evleri gezip kadınlarla iletişim kurmaya çalışmıştık. Bu köyde sözü geçen bir büyüğün çadırının içerisinde otururken çocuklar kapı ağzına toplanmış bizi seyrediyordu.

Kenan Bey ve Kırca karşılarındaki yaşlı adama hürmet gösterirken amaçlarını anlayamıyordum. Bu insanlar için yardım kolileri dağıtılmış, şenlikler yapılmış ve sonunda gelip oturulmuştu. Çocukların yüzünden düşmeyen bu gerçek gülümsemeye ne yapacaklardı?

Ben bunları düşünürken Kırca rehbere, "Çocukları vermeye ikna olmuş mu diye sor," dediği an beynime tek el ateş edildi.

Söndüreceklerdi hayat ışıklarını, ömür defterlerini dürüp nefeslerini çalacaklardı onlardan. Mahvedeceklerdi koskoca masumiyetlerini. Dolan gözlerimi saklamak için kafamı eğdiğimde önümdeki kemikten yapılma ata bakım. Uzandığımda bir çocuğun umut dolu oyunlarının en kutsal varlığına, gülerek bir erkek çocuğu onu almama izin verdi.

Yalaka rehber aşırı ifadelerle, "Onları almanıza izin veriyorlar efendim," dediğinde avucumdaki oyuncak atı sıktım.

Daha fazlasını dinlemediğim birkaç diyalogdan sonra ayaklanmıştık ve çadırdan çıkıyorduk. Minnetle Kırca'nın eline kapanan yaşlı amcanın önüne geldiğimde elime eğilecekken parmaklarım omzunu buldu.

Hafifçe sıkıp okşadığımda yüzümde yeşerip büyüyordu adaletimin toprakları. Yemin içtim yaşlı adamın tecrübe dolmuş çizgilerinin şahitliğinde. Çadırdan çıkıp spor ayakkabılarımı giyerken bana atı veren çocuğa baktım.

Önüne geldiğimde dizlerimin üzerine çöktüm, bu masum çocuklara karşı boynum kıldan inceydi. Sarıldığımda kemikleri göğüs kafesime batarken içime işledi dünyanın pisliği. İşte o vakit babalar çekelemeye başladı annelerin kanatları altındaki çocukları.

Hıçkırıklar dağlarken meydanı, Dünya elini bileğime sarmıştı. Görevliler uzun namlulu silahları ve coplarıyla çocukları büyük arabaların arkalarına attığında az önce boynuma sarılan çocuk diğer elime yapıştı.

Çaresizlik indi göz bebeklerine, en az onun kadar çaresizdim. Görevli belinden yakalayıp onu kucakladığında hıçkırıklara boğuldu.

Açık camdan gelen rüzgâr saçlarımı havalandırırken elimin birini ağzıma kapatmıştım. Her an ağlayacağım korkusu bedenimde dolanarak dizlerimin titremesine sebep oluyordu.

Bir saati aşkın yoldaydık ve konuşmadan sargılı elimdeki atı sıkarak yolun bitmesini umuyordum. Çocukların feryatları, annelerin kopardığı o küçük kıyamet gözümün önünden gitmiyordu. Yanımda oturan Etka kafası camdan dışarıya dönükken elini titreyen dizlerimden birine bıraktı.

"Sakin ol," dediğinde kafamı olumlu anlamda salladım.

Dönüşte bizi sabahki kadar fazla araç takip etmemişti. Anladığım kadarıyla onlarla çocukları götürüyorlardı. Otele giriş yaptıktan sonra kimseyi beklemeden araçtan inmiş, içeriye girip odama adımlamıştım.

Akşam başarılarını kutlamak için restoranda yemek yiyeceklerdi. Akan gözyaşlarımı silmeye ellerim yetmezken koşar adım odamın kapısını açtım ve içeri girip kilitledim. Haykırışımla titreyerek düşerken odanın ortasına feryadım delecekti duvarları neredeyse. Gördüklerimin etkisinden çıkamıyordum.

Zulmedeceklerdi o çocuklara tıpkı yetimhanedekiler gibi, tıpkı toplama kampında olduğu gibi. Elimde tuttuğum atı avuçlarımda sıkıp başımı geriye attığımda zor bela doğruldum oturduğum yerden.

Kendimi banyoya atacakken odamın kapısı tıklatılmış içeriye kıyafet bırakılmıştı. Nihayet banyodan çıkıp kuruttuğum saçlarımdan ellerimi ayırarak siyah elbiseye göz süzdüğümde dişlerimi sıktım. Benim adım Mislina ise köklerini kazıyacaktım!

Dar kesim diz üstü elbiseyi üzerime geçirdim. Dantel kaplı kollarını düzeltip saçlarımı atkuyruğu yaptım. Çantadan çıkan bağcıklı topuklu ayakkabıları giyerek makyaj çantasını otelin lavabosuna fırlattım. Gözlerime sadece maskara çekip elime gelen bordo ruju dudaklarıma yaydıktan hemen sonra aynadaki aksime baktım.

Anemin küçük kızı değildim ben, onun öğrettiklerini yaşatmayı amaçlayan Mislina değildim! Gözlerimdeki vahşi ifadelere bir süre bakıp burnumu dikerek banyodan çıktım ve yatağın üzerine bıraktığım kıyafetlerimi topladım.

Yatağın üstündeki kemik atı yanımda getirdiğim çantanın fermuarlı gözüne bıraktığımda kapı yeniden tıklatıldı. Blazer bir ceket ile kot pantolon giyen Dünya karşımda dikiliyordu.

Özenle şekillendirdiği saçlarına ve topladığı sakallarına baktım nefretle. Yine de ses etmeyip koluna girdim ve beni aşağıya indirmesine müsaade ettim. Işıklandırmalarla süslenmiş terasta herkes şıklık yarışındaydı.

Dünya müsaade isteyip yanındaki sandalyeyi çektiğinde üstümden atamadığım asabiyetimle oturdum. Yemekler servis edilmeye başlanmış, kırmızı şaraplar kadehlerde yerini almıştı. Gülerek ettikleri sohbete katılmazken Ecmel Hanım konuşmaya başladı.

"Seçtiğim kıyafet sana yakışmış, Mislina," dediğinde kadının yüzüne moron gibi bakmayı düşünsem de mantıksız olduğu kanaatine vardım.

"Teşekkür ederim," dediğimde oldukça mesafeliydim.

"Bugün gerçekleştirdiğimiz başarımıza ve oğlumun mutluluğuna kadeh kaldırıyorum." Kenan Bey'in sözleriyle birlikte tüm müttefiklerin bardakları havalandı.

Bense bunu protesto edercesine kollarımı göğsümde bağlamıştım. Ancak pek de birilerinin umurunda değildim. Dünya masadan kalkıp kendisine doğru gelen görevliye baş işareti verdiğinde dikdörtgen üzerinde pusula simgesi olan kutuyu aldı.

Kapağını aralayıp içerisinden çıkardığı zümrüt taşlı zarif kolyeyi gördüğümde Amir'in yüzüne baktım. O ise göz bebeklerinde kopan fırtınayla olduğu yerde amaçsızca oturuyordu.

"Ben bunu mutluluğumun sahibi olan kadına takmak istiyorum," diyen Dünya kolyeyi boynuma taktı.

Kadının sinesine düştü başka bir erkeğin gerçeği,
Seni sildi yabancı eller tarafından sahiplenişi,
Bir çöl serabı kadar kıymetli göz bebekleri,
Ufalandı rüzgârda sana dair olan inancın her zerresi.

Bakışlarına oturan öfkenin sirayeti,
Sebebi olduğun bu nefesin en kıymetli sahibi,
Hiçbir hekimde yok içine düşürdüğün zehrin panzehri,
Yokluğun bu kadının en büyük kıyametiydi.

19. BÖLÜM

Yaşananlar daha da ağır geldikçe yorgunluğum göğüs kafesimi deliyordu. Uzadığını düşündüğüm saçlarım yılan gibi dolanırken enseme ayırmak için geriye savurdum. Kâbuslarımın peşi sıra hüküm sürdüğü gecemin ardından uçaktaydık ve saatlerdir yolculuk yapıyorduk.

Köhne bir evi andıran bakışlarım kalabalık arasında ona takıldığında gözleriyle içeriyi işaret ediyordu. Ardından yerinden yavaşça kalkıp uçağın odaların bulunduğu bölümüne ilerledi. Etrafımdakilere göz attığımda Kenan Bey ve Kırca'nın odalarına çekildiğini, Ecmel Hanım'ın da kocasının yanına gitmeyi tercih ettiğini gördüm.

Gruptaki birçok kişi uyuklarken uyanık olanlar da ellerindeki tabletlerle uğraşıyordu. Son bir kez Dünya'ya baktığımda kollarını göğsünün altında bağlayıp gözlerini yummuş olduğunu gördüm.

Tedirgin olsam da yavaşça yerimden kalktım. Koridorun ortasında durup etrafıma göz gezdirdiğimde kimse gözükmüyordu. Birkaç adım atıp banyonun önünde dururken nereye doğru gittiğini bulmaya çalışıyordum.

Tam o sırada Kırca'nın odasının kapısı aralandı. Muhtemelen biraz sonra neden koridorda deli danalar misali oradan oraya gittiğimi soracaktı. Kötü düşüncelerin esareti altına girmişken bir elin bileğimden yakalayıp beni içeriye çekmesiyle kendimi banyoda buldum. Banyonun kapısı kapanır kapanmaz koridorda Kırca'nın sesi yankılandı. Karanlık banyoda yankılanan kilit sesi kulaklarıma ilişti̇ğinde bakışlarımı kaldırıp kapıyla beni kendi arasına alan kişiye baktım.

Amir temkinli hareketlerle amcasının koridordan gitmesini beklerken elini kabaca enseme sokmuş tüy bitimimi okşuyordu. Bu bende omurgama kadar yayılan tatlı bir sızı bırakırken neden burada olduğumu sorguluyordum.

"Kolyeyi çıkarmışsın," dediğinde nefesi yüzüme çarptı.

Kolyeyi yokladığını anın vermiş olduğu elektriklenmeyle fark edememiştim. Solukları hızlanıp heybeti üzerimde hükmünü sürerken sahiplenici tavrı her geçen dakika artıyordu.

"Zümrüt'ün nahifliğine layık görülen ruhun kimin için ışık saçıyor?" derken saç tellerimi yavaşça kulağımın ardına itti ve biraz daha yakınlaşıp "Ölümünü kabullenmek istemeyen kelebekler misali hangi ufka kanat çırpıyorsun?" diye sordu.

Sorduğu sorular beni etkilemeye meylederken durumumuzun saçmalığıyla mantığım devreye girdi. Avucum göğüs kafesine kapanıp onu ittiğinde milim kıpırdamadı. Hırlayarak burnunu alnıma çıkarırken ışık yanıp sönmeye başladı. Bunu onun yaptığını anlamıştım. Debeleniyor, kurtulmak adına kendimi parçalıyordum. O ise ellerini kollarıma saplamış beni kapıya bastırıyordu.

"Uzatmalara oynuyorsun şu an Amir, niye çağırdın beni?"

"Tek bir gün ömrü olan kelebeğin yapmayacağı bir fedakârlıkla bu bataklığa neden uçtuğunu öğreneceğim," der demez elinin biri köprücük kemiğime kaydı.

"Sana göre zulüm olan bu yere katlanma sebebini bulacağım. Ait olmadığın gökyüzünde yalnız uçmaya nefesin yetmez, kelebek."

Önümden çekilip kapının kilidini açtığında olanların şaşkınlığıyla yavaşça banyonun ortasına ilerledim ben de. Kapı yüzüme kapanıyormuşçasına dışardan örtüldüğünde ışıklar bir kez daha yanıp sönmeye başladı.

Etraf aydınlandığında ışığa alışamayan gözlerim sızladığında gözlerimi ovdum. Görüşüm yavaş yavaş netleşirken küçük raftaki bereyi görünce yutkunamadım. Elimi uzatıp bereyi aldığımda bunun Amir'in bana verdiği bere olduğunu fark ettim. Onun bırakmış olduğunun bilincinde olarak parmaklarım arasında ezerken kapı tıklatıldı.

"Mislina, içerdeysen eğer gel hadi, kemerlerimizi bağlamamız gerekiyor, iniş yapacağız." Duru'nun uyarısını işitince bereyi saçıma geçirip dışarıya çıktım.

Teşkilatın içerisine gittiğimiz gibi indiğimizde herkes yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Benimle beraber yürümekte olan Ela sabahın erken saatleri olduğu için en az benim kadar yorgun gözüküyordu.

Oldukça zayıflamıştı, en son geçirdiği krizden sonra doğru dürüst konuştuğunu dahi duymamıştım. Uçağın içinde ruh gibi oturmuş, zorunda olmadıkça kimseyle muhatap olmamıştı.

Sırt çantamı düzeltip yürümeye koyulmuşken grubun geri kalanı karşı kanada ilerliyordu. Teşkilattaki görevliler göz ucuyla hareketlerimizi kontrol ederken buraya tekrar dönmüş olmanın hayal kırıklığını yaşıyordum.

Arkamızdaki uçakla gelen diğer kişiler önümüze geçip kendi koridorlarına ilerlediklerinde yolun ortasında bizi bekleyen bir Giray görmeyi düşünmüyordum.

Parlaklığını yitirmiş kahve çekirdekleri kısılıp bizim üzerimizde dolanmaya başlayınca günler sonra Ela'nın yüzünde renk görmüştüm. Giray ağır adımlarla bize doğru gelirken yanımdaki küçük kızın gözlerini kapayıp açması dahi hızlanıyordu.

Hafifçe yana kayıp onlara müsaade verdiğimde Giray özlemle kollarını Ela'nın boynuna doladı. Yıkımdı aşk velhasıl, zararına ziyandı insanın iki nefeslik ömründe. Kanındı damarında sıcak sıcak dolaşıp seni soluğunda boğan.

Giray kafasını Ela'nın saçlarına daldırdığında tedirginlikle etrafıma baktım. Neyse ki görevliler dışında kimse yoktu. Birbirlerine kaçamak bakışlar atarak ayrıldılar.

"Sırtımdaki çantayla yolun ortasında biraz daha durursam fıtık olacağım," dediğimde ikisi de buruk şekilde gülümsedi.

Giray sırtımdaki çantayı alıp kendi sırtına atarken konuştu. "Formundan hiçbir şey kaybetmemişsin." Sözleri bittiğinde dayanamamış sarılmıştım ona.

Birlikte biraz yürüdükten sonra Giray'dan ayrılıp odamıza döndük. Uykum olduğundan üzerimi değiştirip yastığın altına attığım beremle uykuya daldım. Uyku beni huzura kavuşturduğunda bulanık zihnim berraklaşmıştı. O an bir el tarafından çekildim nereye olduğunu bilmeden.

Güneş kirpiklerime kadar sokulup gözlerimi sızlatırken elimle gölgeledim onu. Adımlarım beni yazlığımızın arka bahçesine getirdiğinde başındaki hasır şapkasıyla çiçeklerin arasında annemi görmeyi beklemiyordum.

Ayaklarındaki sandaletlerin içerisine kadar sokulan toprak onu rahatsız etmezken su dolu kabın ince uzun burnundan suyu yavaşça toprağa döktü. Boşalttığı kiremit rengi çiçek saksısını kenara bıraktı ve omzunun üzerinden dönüp bana baktı. Yeşil gözlerindeki renk cümbüşünün üzerine güneşin kızıl ışıkları üşüştüğünde şefkatle gülümsedi hep yaptığı gibi.

"Orada durma Mislina. Gel yanıma kızım," deyip toprak bulaşmış eldiveniyle bana işaret verdi.

Kararsız adımlarım anneme doğru ilerlerken bahçıvan pantolonun ona ne kadar yakıştığını düşünüyordum. Sabırla yanına yaklaşmamı beklemiş, ardından çömelmemi işaret etmişti. Söylediğine uyup çöktüğümde berrak hareleri talan etti yüz hatlarımı. Elime uzandığında geri çekmeden izin verdim tutmasına. Buz gibi olmuş parmakları avuçlarıma değdiğinde istemeden de olsa ürperdim.

Köklerini kurtlar sarmış boynu bükük bir menekşeyi gözümün önüne kaldırdığında diğer eliyle tiksinerek baktım onlara.

"Oysaki iyi bakmıştım onlara, kızım," derken yüzüme devrildi gözleri. Dalgalı saçları hafif rüzgârla gözünün altını süpürürken devam etti. "Çabuk çürüdü kökleri, tez işledi zehir içlerine."

Söyledikleriyle güzel kokmayan çiçeğe dokundum ben de. Anneme katılıyordum lakin bunları bana neden anlatıyordu, anlayamıyordum. Elimde duran eli morarmaya yüz tutunca irkilerek elimi parmakları arasından çekmeye çalıştım. Bırakmak istemeyerek elimi sıkıca kavrarken yeniden konuştu.

"Bu çiçek fazla su aldığı için çürüdü. Sen de, çiçek gibi, yağmur bakışlı bir adamın uğruna yok ediyorsun köklerini," dedikten sonra elleri omzuma oradan da kalbime indi. "Sonra sarıyor kurtlar göğüs kafesinin koruduğu kalbini, yok oluyorsun iki damla suyla."

Annem bunları söyler söylemez elleri çekildi üzerimden, bedeni esen rüzgârda dağılmaya başladığında gözleri korkulu bakışlarımda asılıydı. Tebessümle seyrediyordu sevdiği kızını, kurtarmak için atıldığımda bedeninin içerisinden geçti ellerim.

Haykırışım saksıdaki bin bir türlü çiçeği titretirken çaresizlikle arkamı dönüp ahşap yazlığa koştuğum sırada boynumda hissettiğim ısırıkla çığlık attım. Kurtlar, göğsümün üzerinde boylu boyunca duruyordu ve her biri bir yerimi ısırıyordu. Acıyla onlardan kurtulmaya çalışırken gök gürledi ve yağmur yeryüzüne akın etti. Islanan saçlarıma inat kurtulmaya çalıştığımda sarsıldığımı hissettim.

Gerçeklikle birbiri içerisine geçmiş bilincim demir atıp limanlarımı terk etmişken ikinci kez sarsıldı bedenim. Karanlık etrafı silmiş, içimde gök gürlüyorken bir şimşek göğü yardı.

Duvarların arkasında kırılıyormuşçasına derinden, "Mislina!" diyen bir ses işitme perdeme düşerken uyanamadım. Karanlıkta göğü aydınlatan ikinci şimşekle çığlık attım elimde olmadan. Kalbim sızlıyorken limanıma yanaşmaya yüz tutmuştu bilincim. Terden birbirine yapışmış kirpiklerimi ayırmaya çalıştım, bu oldukça zor olmuştu. Sızlayan göz bebeklerimi hedef alan ışıkla kapatıp tekrar açtım.

Başımda dikilen Ela'nın endişeyle kaplanmış yüzüne baktığımda bunun her zamanki kötü kâbuslarımdan biri olduğunu fark ettim. Zor da olsa yataktan doğrulurken acıyla sızladı omurgam.

Vücudum kasıldığından dolayı tüm kaslarım ağrıyordu. Terden enseme yapışmış saçlarımı sıkıntıyla ayırdığımda titreyen ellerime tutuşturulan su

dolu bardağı aldım. Su dilimin çorak topraklarını ıslatırken kana kana içtim sonuna kadar.

"Kâbus görüyor olmalısın, çığlık atıyordun. Seni uyandırmayı denedim fakat uyanamadın," dediğinde Ela kahve gözlerine düşen annemin hayali yansıması içimi ürpertti.

"Merak etme, her zamanki hâlim. Sadece bu defa daha ağırdı sanki," der demez dermanı boşalmış ayaklarımı yataktan sarkıttım.

Sarsak adımlarla banyoya girip soğuk suyu yüzüme çarptığımda, su tüylerimi şaha kaldırıp içime korku salan kâbusumu canlandırırken titreyerek kurulandım havluyla. Gözlerimin altına çöreklenen mor halkalara ve koyulaşan bakışlarımdaki ruhsuz ifadeye dikkatle baktım.

Annemin söyledikleri beynimin içerisinde dört dönerken gülümseyişini aynadaki aksimde gördüm. Hasır şapkasının altına saklanamayacak gözleri yüzüme vurduğunda bir iki adım geri adım attım.

"Mislina, iyi misin?" diyerek kapıyı tıklatan Ela'yla bir anlığına bakışlarım kapıya kaydı.

Tekrar aynaya döndüğümde annemin hayalinin kaybolduğunu görerek boğazımın yeniden kurumasıyla banyodan ayrıldım. Vakit öğleni geçiyordu, epey uyumuştum. Ela yemek vakti olduğunu söyleyince iştahım olmasa da onunla beraber yemekhanenin yolunu tuttum.

Sessiz yolculuğumuzda karşımıza çıkan Can yüzünden duraksadık. Patlayan dudağının kenarındaki bant hâlâ duruyordu. Ses etmeden yanından vurup geçecekken onun ardında duran Giray ile pilim bitti.

Ela tedirginlikle bir şey yap dercesine bana baktığında yorgunlukla iç çektim. Giray ölüm saçan gözlerini Can'ın sırtına saplarken dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip şu an için en mantıklı gelen şeyi söyledim.

Ela'ya "Sen Can ile git," dediğimde kafasını olumlu anlamda salladı.

Ela onun yanında dururken ben çoktan onları es geçip Giray'ın yanına gitmiştim. Giray beni görmeksizin Ela'ya sarılan baş düşmanına bakarken omzundan yavaşça ittim. Ne yazık ki titreşen hareleri ve içinde kavurduğu ateş beni umursamadığını gösteriyordu. Kafamı geriye atıp sabır dilendim ve sertçe ittim omzundan.

"Hadi Giray," dedim sabrım taşıyormuşçasına. "Hareket et de gidip yemeğimizi yiyelim."

Gözleri istemeyerek de olsa yüzüme düştüğünde kaşları çatılmıştı. Arkasını dönüp yemekhaneye yöneldiğinde kurban ettiğim Ela'nın yüküyle gittim peşinden.

Yemeklerimizi sessizce aldık ve ilk boş masaya tabletleri bırakıp oturduk. Bileğimde duran lastiğimle saçımı toparlarken Giray elini çenesinin altına atmış beni seyrediyordu.

"Yine mi kâbus?" dediğinde başımı sallayarak onayladım onu.

"Etkisinden çıkamıyorum bu defa," derken çatalımı havuca sapladım. Pırasayı çok sevmesem de tüketmek mecburiyetindeydim. Ağzıma attığım havuçla cebelleşirken her zaman oturdukları masanın boş olduğunu gördüm. Bu durum işime gelirdi. Amir'in uçakta sarf ettiği cümleleri düşündüm, benden şüphelendiğini biliyordum fakat şimdi peşime düşecekti.

"Senin bu hâlin ne peki?" diye sorduğumda suratını ekşiterek yediği pırasayı bıraktı Giray.

"Mine ile konuştum sen yokken," derken yüzünde iğrenir bir ifade oluştu.

Anladığım kadarıyla pek de hoşnut olacağı şeyler duymamıştı. Yavaş hareketlerle yemeğine tuzu boca ediyorken bu hâline gözlerimi devirdim. Sinirlenmiştim.

"Taksit taksit mi anlatacaksın?" deyip elindeki çelik tuzluğu aldım.

Bu tavrımla şaşırıp yüzüme baksa da gözümle işaret ettim konuşması için. Bu sırada Mine yanındaki kız arkadaşlarıyla yemekhaneden içeriye girmiş, çaprazımızda kalan masalardan birine oturmuştu. Elimle alnımı sıvazlarken Giray geriye yaslandı ve sıkıntılı bir ifadeye büründü.

"Burada birçok hamile kadının olduğunu ve bebeklerin DNA'larıyla oynandığını söyledi," deyip burnunu çekerek ağzına bir kaşık yemek koydu.

"Üstün yetenekli bebekler yapmaya uğraşıyorlarmış. Anladığım kadarıyla bu tür çocukların peşindelermiş ve üretmek için de çalışmaları varmış."

Giray'ın söyledikleri beynimde *indigo* kelimesini pekiştirdiğinde kaşlarım çatıldı. Kenan Bey ilk karşılaşmamızda bu kelimeyi telaffuz etmişti fakat anlamını bilmiyordum. Birbiri ardına düğüm atılıp saklanılan gerçekler gün yüzüne çıkmayı bekliyordu.

"Mine de bunu görüp bizimle irtibata geçmek istemiş. Buradan nefret ettiğini ve nefret eden herkesle müttefik olacağını söyledi." Giray susunca kaşlarımı kaldırarak çapraz masada kalan mavi kafaya göz attım.

Bakışlarımı hissetmişçesine mavi hareleri yüzüme düşünce düşünmeden kafamla gel işareti yaptım. Yanındakilere bir şeyler söylediği sırada bakışlarımı yemeğime düşürdüm ve istemeyerek kaşıklamaya başladım. Birkaç dakika içinde Giray'ın yanındaki sandalye çekildi.

Mine mavi saçlarını tepesinde topuz yapmış, kafasına turuncu bir bandana bağlamıştı. Bu kızın renklerle ne alıp veremediği vardı acaba? Sakızını şişirip patlattığında Giray ters ters yüzünü süzdü.

"Sen sevmiyorsun diye çiğnemeyecek değilim," deyip omzunu silkti.

"Yok, bence sen sakız değil başka bir şey çiğniyorsun," diyen Giray'a göz deviren Mine dikkatle bana döndüğünde ciddiyete büründü.

Benim gördüğüm sanrıdaki bebeklere de bir şeyler enjekte ediliyordu. Bunu yapan Giray'ın annesi olduğunu düşündüğüm kadındı. Mine de yapılan bir deney gördüğünü söylemişti ve bu bebeklerle alakalıydı. Acaba, dedim kendi kendime, gördüğüm deney Mine'nin gördüğüyle aynı olabilir miydi? Aynı ise Giray'ın annesinin bu teşkilatın hangi ücra köşesinde olduğunu bulabilirdik.

"Bebekler üzerinde deney yapan kişi kadın mıydı?" diye sorduğumda Giray cevap verecekti ki elimle susturdum.

Mine gözlerini kısıp etrafta dolaştırınca düşündüğünü fark edip ona fırsat verdim.

"Evet," dedi başıyla da onaylarken.

Dilimi dudaklarımda gezdirip içime sığmayan mutlulukla Giray'a baktığımda anlamayarak ikimizi seyrediyordu. Annesini bulma ihtimali dahi beni sevindirirken ikinci soruma geçtim.

"Tam olarak ne yapıyordu?" diye sorduğumda Mine'ye yüzünü buruşturdu.

"Bebeğin kordonuna şırıngayla ilaç enjekte ediyordu," deyip onaylamaz biçimde kafasını salladı.

Dişimle dudağımı ezerken gördüğüm kadının annesi olduğuna neredeyse emindim. Giray'ın annesi ebe ise ve burada çalışıyorsa muhtemelen oydu.

"Kadının dış görünüşünü tarif et," dedim net şekilde geriye yaslanırken.

"Tam olarak hatırlamasam da güzel kahverengi gözleri hatırımda kalmış," der demez Giray hızla Mine'nin yüzüne göz gezdirdi.

Annesini bulduğumuzdan emin olarak Giray'ın yüzünü süzdüğümde tereddütle düşündüğünü gördüm. Oldukça çökmüştü burada ve eskisi kadar gevezelik yapmıyor, çoğu zaman sessiz kalıyordu. Zayıflamıştı, aynı zamanda hâlsiz olduğunu dalgın dalgın kahvelerinden seçebiliyordum.

"Tamam, Mine, daha sonra konuşuruz," dediğimde Mine, yanında oturan Giray'ın durgunlaştığını fark edip ısrarcı olmadan masadan kalktı.

"Seni boş yere umutlandırmamak için söylemedim fakat anneni, nedenini bilmesem de Feveran'da yapılan deneyde gördüm." dediğimde kaşları çatıldı.

Açıklamak için ona doğru eğildim. "Yani tam olarak annen olduğunu düşünmüyordum lakin parçalar annenin karşı kanatta olduğunu ve çocuklar üzerinde deney yaptığını gösteriyor."

Giray, çarpılmış bir ifadeyle dolan gözlerini etrafta gezdirip oturduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Boğazım tıkanırken yardım edemiyor oluşuma sövdüm. Alnımı sıvazlayıp doğru kelimeleri bulmak için uğraştım.

"Annen benim ebemdi Giray, dolayısıyla diğer kanatta bebeklerle ilgilenen de o. Mine'nin yardımıyla anneni görebiliriz bence."

Dilimden damlayan kelimeler yüzünde harekete meydan vermezken kaşlarını kaldırıp alayla gülümsedi. İyi gözüktüğünü söyleyemeyecektim. Hatta uzun zamandır onu ilk defa bu hâlde görüyordum. Çaresizlik düşmüştü üzerine ve yenememesi erkeklik gururuna ağır geliyordu.

"İnsanın annesinin bu kadar rezil bir kadın olması acı verici," der demez tableti sertçe itmiş, asayişi kontrol eden görevlinin dikkatini üzerine çekmişti.

"Sakin ol biraz," dedim onaylamaz gözlerle. "Annenin ne şartlar altında bu işi yaptığını bilmiyoruz, bilmeden yargılama."

Şu an Giray'ın ne hissettiğini, neler yaşadığını pekâlâ biliyordum. Ben de babamın beni aldırmak istediğini öğrendiğimde veya Amir'in baş düşmanımın elçisi olduğunu duyduğumda benzer şeyler hissetmiştim.

Hayat böyleydi, evet. Kabullenmeyi, baş edebilmeyi öğrenmemiz gerekiyordu. Her seferinde alabora olan kimse bir yere varamazdı. Dibi görmek lazımdı bazen nasıl kurtulacağını öğrenmek için.

"Hep benim yeteneğimden veya ne gördüğümden konuşuyoruz, sen neler yaşadın Feveran'da?" Konuyu basbayağı değiştirmek istiyordum. Maksadım bu olsa da gördüklerini ciddi anlamda merak etmiyor da değildim. Vücudumda meydana gelen değişikliklere öyle odaklanmıştım ki bencillik edip ona soramamıştım.

Hatta başka bir vakit olsa oturup Giray'ın annesini nasıl gördüğümü sorgulardım, içim içimi yerdi. Fakat bu defa böyle olmaması için ilgilenmiştim onunla.

"Havuzun ortasına oturtuldum," derken saçmalık dercesine başını olumsuzca salladı. "Beynimden suya uzanan kablolar vardı her yanımda. Ne olduğunu bilmediğim bir ilaç enjekte ettiklerinde sinirlenmeye başladım yersizce."

Söyledikleri ilginçliğini bir dakika olsun kaybetmezken buradaki hiç kimsenin normal olmadığı hakkındaki yorumumun doğruluğunu bir kez daha kanıtladım. Kırca, Giray konferansta tek kelime etmemesine rağmen onu fark etmiş ve teşkilata davet etmişti. Evet, yanılmamıştı da.

"Ben sinirlendikçe su hareketlenmeye başladı hatta bir ara deneyi gerçekleştiren doktor ekibinin üzerine kadar sıçradı," dediğinde elimi ağzıma kapattım.

Alnına yazılan kaderinin tasarrufunda yaşıyorsun bu hayatı, kendi günahlarınla. Karalıyorsun ömür defterine yaşadıklarını, zaman aradan çekilip sır perdeleri aralandıkça. Yenilip bazen yok olmayı diliyor, bazen ayağa kalkmak gerektiğini düşünebiliyorsun.

Kimi vakitler yüzleşemiyor, aynadaki aksinle barışamıyorsun gerçeklerin karabasanlarıyla. Söküp alamıyorsun göğsünün ortasına bırakılan acıları. Ruhun kırılıyor her bir olayla.

Kaybolup, rüzgâra karışıp yitip gidiyorsun karanlıklarla. Göz bebeklerine doluyor kırılan ruhunun parçaları, her kapatıp açtığında kanatıyorsun gözlerini boş bakışlarla. Bir kan pıhtısına sığabilecek bedenin yapamıyor bu dünyada ve boğuluyorsun kasırgasında.

20. BÖLÜM

Yeryüzünü kuşatan gri gökyüzünün musallat ettiği soğuk hız kesmeden sıcaklığın zincirlerini kırıyordu. Zemherinin hâkimiyeti altına aldığı uçsuz bucaksız şehir sayısız insan ırkına ev sahipliği yapıyordu. Birbirleriyle uyum içerisinde yaşamaya çalışan tüm canlıların ruhlarında kilit vurdukları acıları olduğu doğruydu.

Nedensiz olduğunu düşündükleri kar taneleri yüzlerini okşarken içerisindeki işçilikte dahi gizli bir usta mevcuttu. Seni sakınan, sana sebepsiz olmadığını hatırlatan birtakım şeyler olduğunu anlatıyordu. Yalnız bu dünyaya kimileri düzeni sağlamak, kimileri ise kurulan düzenleri yıkmak için gönderilirdi.

Göğüs kafesinin çepeçevre sarıp sakındığı kalbine gömülü meziyetin en hazin imzasıydı göz bebeklerin. Lütfunun değerini hiç bir mücevher tacirinde bulamayacak düşman bildiklerin. Çünkü senin gözlerin kadar eşsiz bir yeteneğin ve buna bedel çok büyük bir nedenin var yaratılmak için. Bundan mütevellit kirpiğine dokunup kayan kar tanesisin sen Rabb'inin. Tıpkı bir kar tanesi gibi eşsizsin. Sen düşmanlarının aradığı en nadir olasılıksın, olasılıkları arasında olmayan sonlarının en ihtişamlı varisisin.

"Tutturdun deniz diye, üşüyeceksin," diyen Giray'a aldırmadım ve kısılmış gözlerle denizi seyrettim. "Üstelik kar yağıyor, Sert Kız, içeriye girsek daha iyi olur."

Dün akşam Giray ile bir süre daha Afrika'da olanlar hakkında konuşmuş, yatakhanelere dönmüştük. Ben gündüz çok uyuduğum için şafak sökünce anca uykuya dalmıştım. Sabah sekizde kahvaltımızı ettikten hemen sonra ise sahilde dolaşmak istemiştim. Gelmesi için ısrar etmesem de Giray beni yalnız bırakmak istememişti.

Saç tellerime tutunmaya çalışan kar tanelerine dokunduğumda elim başımdaki Amir'in verdiği bereye kaydı. Benim için değeri çok büyüktü ve ömrümün sonuna kadar öyle olacak gibi gözüküyordu. Nefesimi köpüren

denize doğru üflediğimde ellerim şişme montun cebinde, çaresizce tüketiyordum kendimi düşmanlarımın eteklerinde.

"Denize bakınca ne hissediyorsun?" diye sorduğumda Giray'a anlamaz gözlerle beni süzüyordu.

"Şu ana kadar benim için çok bir şey ifade etmiyordu fakat öğrendiğim bazı nedenlerden sonra..." derken kelimeleri tıkandı. Dikkatle yüzünü inceledim. Bana bakmadan denizi seyrederken yüzünü ekşitti. "Bilmiyorum, Mislina. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Yeni öğrendiği yetenek olgusu onu garip bir ruh hâline sokmuş, sessizleştirmişti. Annesini bulma ihtimali Giray'ı her ne kadar heyecanlandırsa da bu pis işleri yapmasında mazereti olmaması durumunda ne yapacağını düşünüyordu.

Ya yoksa, dedim kendi kendime, o zaman Mehmet Bey'e bunu nasıl açıklar, Giray'ın bunu hazmetmesini nasıl sağlardım? Burnumu çektim, soğuk içimi üşütmüştü aslına bakılırsa, lakin içeriye girmek de istemiyordum.

"İlk öğrendiğimde ben de böyle olmuştum, bir ara kendi bedenime yabancılaşmıştım. Zaman ise her zamanki gibi bana bir şeyler öğretti ve bu süreçte öğrendiğim en önemli şey bedenine değil kendine yabancılaşmaman gerektiğiydi."

Vermek istediğim mesajı pekâlâ alan Şebek gülümseyerek onayladı beni. Gerçek gülüşünü gördüğüm için mutluydum. Parmak uçlarımda yükselerek saçlarını dağıttım. Gülüşüm büyürken Giray dağıtmaya başlamıştı saçlarımı bu defa.

Berem yere düşüp saçlarım karla karışık rüzgârda savrulduğunda saçma sapan zıplayıp beni güldürmeye çalışıyordu. Coşkumuz artarken önümde eğildi. Ne yapıyorsun der gibi yüzüne baktığımda beni sırtına almak istediğini söyledi. Giray mutlu olabilsin diye itiraz etmedim, dediğini yaptım. Bacaklarımı yakalar yakalamaz boş sahilde daireler çizerek koşmaya başladı. Kahkaha atarken saçlarım yüzümü dövüyor, ilk defa yaşadığım kardeşlik ve dostluk duygusu kemiklerimi ısıtıyordu bu soğukta.

Tabii ki elleri cebinde bizi seyreden Amir görene kadar sürdü tüm neşemiz. Giray da onu fark etmiş olacak ki boğazına sarılan kasvetle durdu ve inmem için çöktü. Ben inerken Amir az önce yere düşürdüğüm bereyi almış, parmakları arasında sıkarak bize bakıyordu.

Grinin içerisinde kıvrılarak büyüyen yosunları kızıl ışıklı damarlar aydınlatıyordu. Bu görüntü tüylerimi ürpertirken neden burada olduğunu anlamaya çalışıyordum. İlerleyerek önümüze doğru geldiğinde Şebek'in küfür içerikli şeyler mırıldandığını duyar gibi oldum.

"Bugün sağlık kontrolünüz var ve son günde hastalanıp diskalifiye olmaya çalışıyorsunuz," deyip beklemediğim bir hareketle bulunarak bereyi kibarca saçlarımın üzerine örttü. "Herkes içeride sizi arıyor, dönseniz iyi olur."

Söyledikleriyle beraber gözlerimiz kesişti Giray'la, cevap vermeye gerek görmeden yanından geçip gitmek isterken eli kolumu sardı. Giray bu hareketle gerilerek kolumdaki ele baktığında sinirlendiğini görebiliyordum.

Gerginlikten iki siyah gezegeni andıran göz bebeklerine baktım. Göz kontağı kurabildiğime şükrederken başımla gitmesi için işaret ettim. Tereddüt etse de arkasını dönerek bizden uzaklaştı.

"İstediğin zaman dışarı çıkıp istediğin zaman avare avare koşacağın bir yer değil burası." Amir bunları söylerken kendinden oldukça emin ve sinirli gözüküyordu.

Çıkarken görevlilere sormuştuk, onlar da bir mahsuru olmadığını söylemişlerdi. Neyin hesabını soruyordu bana gereksiz yere, anlamış değildim. Sertçe kolumu parmaklarından kurtardığımda göz bebeklerimiz çakıştı.

"Dışarıya çıkarken izin aldık," dediğimde burnunun dibine girmiştim. Büyüyen göz bebeği sinir harbine ayak uyduruyordu. "Ayrıca buranın nasıl bir yer olduğunu gayet iyi biliyorum."

Dilimden dökülenler Amir'in sarsılmaz ifadesine saplanınca kasıldı çenesi. Kafasını denize çevirip bir süre dalgaları izledi. Kar taneleri altında parıldıyordu elmas teni.

Gözleri tekrar beni bulurken köpüren deniz gibi tükürdü ifademe. Bir iki adım geriye adım attığımda olduğu yerde durarak beni seyretmeyi seçti.

"Senin bu uslanmaz tavırların, umursamaz hareketlerin veya cesaret dolu haykırışların," diyerek bana yaklaştı ve işaret parmağını göğüs kafesinin üzerine bastırdı. "Benim fısıltımı dahi bastıramaz!"

Sinir uçlarıma yerleşen közler tutuştuğunda dişlerimi sıkarak derin bir soluk çektim ayazdan. Saçlarım döverken yüzümü elimle onları çekmeye yeltendiğimde parmaklarımın arasına gelen bereyi sinirle sıyırdım başımdan.

Hareketlerimi dikkatle seyrederken az önce parmağını bastırdığı göğsüne sertçe vurarak verdim bereyi.

"Belki bir kadının haykırışlarını kesmeye yeter gücün. Lakin bir kadının göz bebeklerine gömülmüşsen bil ki senin nefesin kesilmiştir o kadının içinde." Bunları söylerken yıkılmaz bir ifadeyle duruyordum karşısında.

"İçinde cenazesinin yapıldığı bir adamın kendisi yetmez bir kadını ısıtmaya da sevmeye de."

Omuzuna çarparak yanından sıyrıldığımda ağlayamıyordum, kaskatı kesilmiş hâlde ilerliyordum. Biliyordum ki ona olan duygularımı yok ettiğimi söylemem onu daha fazla kudurtup üzerime salacaktı.

Amir bundan sonra tutulamayacak ve bedeninde muhafaza edilemeyecek kadar büyük bir öfkeyle saldıracaktı. Kendi sonumu gözlerinden damlayan mürekkeple yazmıştım.

Koridorda beni beklemekte olan Giray ile birlikte sağlık bölümüne ilerlerken yüz ifademden anlamış olacak ki ses etmeden benimle geliyordu. Geç geldiğimiz için kalabalık biraz dağılmıştı, biz de kolayca sıra almıştık.

Her zamanki aşırı güler yüzlü doktorum gözlüklerinin altından yüzümü taradığında soğuktan morarmaya yüz tutmuş dudaklarımda gezdirdim dilimi. Buz gibi olmuş elimi tutunca kaygılanır gibi oldu. Mimiklerine buruk tebessümle baktıktan hemen sonra gözlerimi dışarda hızını artırmış kara çevirdim.

Elindeki makine kan alacağı damarımın üzerinde yanıp odakladığında iğne yavaşça sokuldu damara. Sızısını hissetmeden sönmüş bakışlarımla bekliyordum bitmesini. Uzun sürdüğünü fark ettiğimde çatılı kaşlarla iğnenin ucuna takılan kabloya baktım.

"Neden bu kadar fazla alıyorsun?" diye sorduğumda merakla şırıngadaki bir miktar kanımı tarayıcıya bıraktı.

Sandalyesiyle beraber bana dönerken gülümseyerek "Tedarik amaçlı, merak etme," dedi.

Ve o an Dünya, perdeyi aralayarak içeriye kafasını uzattı. Onu görünce içi dolu bir of çekerken yüzsüzce girdi içeriye. Kadın doktor sandalyesinden kalkmış, saygıyla karşısında dururken benim bu denli rahat olmama da göz ucuyla bakıyordu.

Dünya ilerleyip kanımın dolduğu tüpü kontrol etti dikkatle, daha sonra ise tedirginlikle bekleyen doktora döndü.

"Kan değerleri düzelmiş mi?" diye sorduğunda ilgiyle gözlerimi baydım ve sırt üstü sedyeye devrildim.

"Ölecekmişim, doktor öyle söylüyor," diyerek Dünya'yı alayla süzdüğümde gözleri üzerimde dolanıyordu. "Ölecek ve senin boğucu ilginden tez zamanda kurtulacakmışım."

Dünya söylediklerimi umursamadan bana yaklaşıp kolumdan tuttu ve beni kaldırdı. Daha dik oturduğumda eğilerek kan düzeneğini kontrol etti. Anladığım kadarıyla yatmam sıkıntı çıkarmıştı.

"Kan ilaçlarını düzenli kullanmışa benziyor efendim, kan değerleri oldukça iyi gözüküyor." Doktor telaşla açıklama yapıyordu.

Söylediklerimi ciddiye almış olabilirdi, ne de olsa can tatlıydı. Dünya onay verdiğinde doktor bana yaklaştı. Elini iğnemi çıkarmak için attığında Dünya doktora aman vermeden kendisi ilgilenmeye koyuldu.

Canımı acıtmak istemiyormuşçasına iğnenin üzerindeki bandı sıyırıp çöpe atmak için döndüğünde sıkılarak sertçe damarımdan ayırdım iğneyi. Bu hareketimle açık damar yolundan kan damlamaya başladı. Dünya sinirlenerek yüzüme baktığında dişlerimi sıkıp soğuk bir ifadeyle karşılık verdim.

"Uzak dur benden," derken doktorun uzattığı bandı almış pamuğu bastırıyordum kanı durmayan koluma.

Sinir harbiyle perdeyi itip dışarıya adım attığımda Giray beni bekliyordu. Yanına ilerlerken gözleri pamuğu ıslatan kandaydı. Damar yolunu patlattığım için bu kadar kanadığının bilincinde olarak endişelenmedim.

Giray pamuğu bastırıp elimdeki bandı alarak yavaşça kapattı iğnenin girdiği yeri. Beraber çıkışa ilerlerken sağlık sorunumun olmamasına seviniyordum. En azından olumlu gelişen bir şeyler vardı.

"Kan değerlerin düzelmiş olsa bile şu an düştü, Mislina," dedi bantttan çıkan kanı kınayan gözlerle işaret ederek Giray.

"Senden de kan aldılar mı?" diye sorduğumda kafasıyla onayladı beni.

Neden böyle bir şey yaptıklarına anlam verememiştim, yine de üstünde durmadım. Dünya sinirlerimi yeterince zıplatmıştı, bir de kafamı bu durumla yormayacaktım.

Afrika'da o kadar çocuğa eziyet için ailelerine sahte teminatlar verirken hiç de üzülmüyordu. Ya da o çocukların haykırışlarına bakarken içi ezilmiyordu. Şimdi gelmiş benimle ilgileniyor olması anlamsızdı.

"Sen odana gitmeyecek misin?" diye sorduğunda Giray ona dönüp açıklama yapma gereği duydum.

"Afrika'ya gitmeseydim ilk işim Amina'nın yanına gitmek olacaktı fakat şimdi gidebilirim ve annemin videolarını nereden bulduğunu öğrenebilirim," dediğimde bana hak vererek kafasını salladı.

Giray ile ayrılıp yoluma devam ederken annemle ilgili gördüğüm kâbus ve videoda söyledikleri beynime üşüştü. Sıkıntıdan çatlayan alnımı ovduğumda kıyafet tasarım merkezinin önüne gelmiştim.

Soğuk bakışlarım alanı talan ederken koridorun boş olması işime geliyordu. Ortalıklarda görünmeyen asistan zımbırtısı sayesinde daha rahat hareket edebileceğimi düşündüm. Amina'nın en başından beri bizimle bir bağlantısı vardı olmasına da bu sadece babamla müttefik olduğuyla ilgili değildi.

Daha güçlü bir bağ olduğunu derinden hissediyordum. Kıvrılan merdiven basamaklarını çıkarken Victor'un odasındaki '*yakınım*' mevzusu hatıma düştü. Anneme benzerliği, şimdi de annemin bana çekmiş olduğu videoların onda olması...

Nefes nefese boylu boyunca uzanan cam kapının önünde durup tam elimle vuracaktım ki gördüğüm görüntüyle duvara doğru sindim. Kırca ile Amina denize bakan camın önünde sohbet ediyorlardı.

Gergin bir sohbet olduğunu Amina'nın ona dokunmak isteyen adamdan kaçmaya çalışmasından anlayabiliyordum. Bu duruma kaşlarım çatılırken Kırca sinirle bileğinden tuttu titreyen Amina'nın. Kendine çektiğinde çenesinden yakaladı onu. Gözlerinden öfke püskürterek hararetli hararetli konuştuğunda bu görüntü bana Amir ile aramızdaki ilişkiyi hatırlattı.

Aradaki benzerlikle üzerime binen yükü taşıyamadı kalbim. Elim ağzımı örttüğünde yutamıyordum gördüğüm görüntüleri ki hazmedeyim. Kırca, zehirli olduğunu düşündüğüm kelimelerini söyledikten hemen sonra dudaklarını buluşturdu.

Hazla kendisini istemediği hâlde Amina'yı öperken Amina'nın onu itmesinden bu durumdan iğrendiğini anlayabiliyordum. Nihayet ayrıldığında sertçe itti Amina'yı, son anda masanın kenarına tutunarak düşmekten kurtuldu zavallı kadın.

Kırca kapıya doğru döndüğünde çıkacağını anlayıp elbise deposu olduğunu düşündüğüm odanın yanındaki dar koridora girdim. Aradan fazla geçmeden adım sesleri duyulmuş ve cıva gözlü iblis merdivenlerden inmeye başlamıştı.

Şu an hesap sormak içimden gelmiyordu. Amina benim tüm zor zamanlarımda yanımda olmuştu ve şimdi sıra bendeydi. Temkinli adımlarla ağlama sesi gelen odanın kapısının önünde durduğumda omuzları sarsılıyordu.

Gözyaşları birbiri ardına sıralanırken annemle bir ortak noktası daha olduğunu fark ettim. Annem de gocunmazdı ağlamaktan çoğu zaman. Birinin kapının ağzında durduğunu sezmiş olacak ki tuzlu sularla bezenmiş yeşilleri yüzümü seçti. Kızaran burnunu seslice çektiğinde beni görmesinin onu daha fazla duygulandırdığını hissettim. Çünkü soğukkanlı davranmak yerine ağlamaya devam ediyordu.

Ne yapacağımı bilemeyerek etrafa göz attıktan sonra yavaş yavaş olsa da masanın önünde dağılan kadının önünde diz çöktüm. Bakışları yüzüme tırmanıp annemin hayaletini meydana getirse de bu duruma katlanmaya çalışarak elimi kaldırıp ıslak yanağını sildim.

"Ağlama," dediğimde hızlıca kollarını boynuma dolayıp hıçkırmaya devam etti.

Yılların olgunluğunu omuzlarında olduğu kadar içinde de taşıyan bir kadına nazaran çocukça ağlıyordu. Havada kukla misali asılı duran kollarını indirip ona sarıldığımda iç çekişlere dönmüştü hıçkırıkları.

İçine sokmak istermişçesine şefkatin elçisi olduğu bir sıcaklıkla annem gibi kokarak sarılmaya hakkı yoktu. Onu itmek üzereyken dilinden dökülenlerle şaşırdım.

"Seni o kadar uzun zamandır bekliyorum ki bilemezsin," dediğinde ağladığından sesi boğuk çıksa da ne dediğini anlamıştım.

Benim onu itmeme fırsat vermeden kendisi geri çekildiğinde kolu kanadı kırılmış bir serçe gibi titriyordu. Kışın ortasında içten içe çürüyen dalları sökülmüş çınar ağaçlarına benziyordu şu an. İzin verdim bende içini dökmesine çünkü Kırca gibi bir yılanın ona zorla dokunması akıl alır gibi değildi.

Yüzüme düşen saçlarımı şefkatle okşarken gücü tükenmişçesine saç tellerimden kayan eli kucağına düştü. Bir torba kemik gibi yığılıp kalmıştı masanın önüne. Gözlerim sehpanın üzerinde duran sürahiyi bulunca kalkıp bir bardak su doldurdum ve uzattım. Suyunu içtikten sonra boğazındaki hırıltıyı geçirmek için öksürdü.

"Gördün, değil mi?" diye sorduğunda özel bir durum olduğu için bakışlarımı kaçırdım.

Anlayışla gülümsedi ve devam etti. "Ben senin az önce gördüğün durumu yıllardır yaşıyorum, Mislina. Yıllardır senin büyümeni, gelip beni bu pislik çukurundan kurtaracağın anı hayal ediyorum."

Neden beni beklediğini veya neden bunlara katlandığını bilemediğim için ben de olduğum yere gelişigüzel oturdum. Göz bebeklerim soru işaretleriyle kaplandığında sormam gereken zamanın şu an en doğru zaman olduğu kararına bir kere daha vardım. Hem Amina da ilk defa bana karşı bu kadar şeffaftı.

"Annemin benim için çektiği videoların sende ne işi vardı?" diye sorduğumda gülümseyerek elinde tuttuğu bardaktan ikinci bir yudum aldı.

"Annen benim en yakınımdı da ondan," dediğinde ucu açık konuştuğu için sinirleniyordum.

"Daha açık konuş," dedim sertçe karşımdaki kadına.

"Ben senin şu an hayatta olma sebebin, intikamını almak için burada olmana vesile olan kişiyim," dediğinde soru işaretleri doluşmuştu beynime. Önüme sürdüğü bulmacalarına çözüm bulamazken, "Ben senin için bu eziyete katlanan teyzenim," dedi.

Gerçekler üst üste binip üzerime devrildiğinde omuzlarım kaldıramadı tüm bunları. Söylediklerini ilk başta kavrayamadım, inanamadım telaffuz

ettiği kelimelere. Karşımda benim kanımdan, annemin canından, annemin can yarısından biri duruyordu!

Toprak olmamıştı gözleri, morarmamıştı beyaz elleri veya çürümemiş-ti hatıraları. İnanmakta zorluk çekerken yeşil gözlere, zil siyah saçlara bakıyordum. Tenimin altında kuşanıp büyüyerek her santimimi gezen artçı deprem anbean artarken ben tepkisiz biçimde seyrediyordum karşımda gün yüzüne çıkan taze gerçekleri.

Yutkunamadım bir türlü, yediremedim kendime. Ben bunca zaman annemin ailesiyle ilgili babamdan tek bir kelam duyamazken karşıma geçmiş ben senin teyzenim diyordu biri.

"İnanılmaz göründüğünün farkındayım," deyip elini elime uzatmaya çalıştığında çektim parmaklarımı. "Mislina, lütfen. Bana hiç yardımcı olmuyorsun."

Yüzüne doğru, "Neredeydin bunca zaman?" diye bağırdığımda dolan gözlerime sahip çıkamıyordum.

"Ben kendini bilmez bir dadının ellerinde ömrümü sevgisizlikle çürütürken neredeydin Allah'ın cezası?" dediğimde titremelerimle mahvoluyordu bedenim.

Endişeyle durmak bilmeyen omuzlarımdan yakaladığında kendime gelmem için baskı uyguladı köprücük kemiklerime. Fakat olmuyordu, sakinleşemiyordum. Sızlayan gözlerimden akın eden bir damla şerit çizerek çenemden kucağımdaki cansız avuçlarıma düşünce boş boş baktım yüzüne.

"Her şeyi anlatacağım teyzeciğim, sana söz veriyorum. Hepsinin bir nedeni var," der demez hızla ayağa kalkıp masasının önüne gitti.

Aceleyle karıştırdığı çekmecelerde aradığını bulmak için hızlı hızlı hareket ederken yığılıp kaldığım yerden doğrulmaya çalışıyordum ama olmuyordu. Amina cam ekrana küçük çipi taktığında ekranını benden tarafa çevirdi. Ardından koşar adımlarla ilerleyip odanın cam kapısını kapattı ve ne olduğunu anlamadığım bir düğmeye bastı.

Cam kararmaya başladığında içerinin gözükmesini istemediği için bunu yaptığını biliyordum. Kolumdan tutup beni doğrultmaya çalıştığında dolan gözlerinden süzülüyordu yaşlar. Çaresiz durumu karşısında vicdanım sızlarken daha neler duyabilirim diye düşünüyordum.

Annem, aynı koltukta belirginleşmiş karnı üzerinde tuttuğu eliyle ekrana bakmaya başladığında yalnız olduğunu gördüm. Teyzem olduğunu öğrendiğim kadınla aynı olan göz bebeklerine içim tıkanarak baktım. Elimle ağzımı örtmüş, titremelerim hızını yavaşlatmıştı ve kalbim dışında pek de bir yerim ağrımıyordu.

Gözlerini karnına çevirip "Bugün annesinin nehir gözlüsü iki ayını doldurmak üzere," dediğinde uzayan saçları karnının üzerine dökülmüştü.

Kafasını kaldırdığında gülümsedi. "Bu videoyu izlediğinde kim bilir kaç yaşında veya nerede olacaksın, benim güzel kızım."

Annemin ben doğmadan dahi bana nehir gözlü diye seslenmesi kızılca kıyametleri koparırken yetemedim karşımdaki acıya. Yenemedim hazırlıksız olduğum bu duyguyu.

"Seni doğurabilmem için baban bir kızı olacağını teşkilattan gizli tutuyor, Mislina. Buna anlam veriyorum, kızım. Ancak bu gerçeği bizim için saklayan Kırca'nın ne çıkarı olduğunu bilmiyorum."

Beynim yapboz parçalarını bir araya getirerek birleştirmeye çalıştığında videoyu donduran Amina'ya baktım. Kırca benim teyzemi seviyordu ve sırf beni saklamak için babamdan teyzemi istemiş olmalıydı.

Öğrendiğim yeni şeyler içimi delip geçen mermilere benzerken bu oyundaki fedakârın bir tek ben olduğunu zannediyordum, ama görüyordum ki etrafımda bedel ödeyen, cefa çeken birçok kişi vardı.

Herkesin kendine pay biçtiği bir hikâyesi, yaşamak zorunda olduğu acısı vardı. En önemlisi de burada olmam için tüketilen ömür, zehir edilen nefesler vardı. Ve şu an o nefeslerin sahiplerinden biri gözlerime bakıyordu.

Kelimelerin yazılışları aynı, anlamları farklıydı benim için ama şimdi görüyordum ki üzerlerine geçirilen ince zardan yapılma kılıflar yırtılıyor, yazılışları değişiyordu. Ve gittikçe anlamlar büyüyordu.

Görmediğiniz şeyler canlanıyordu. Fark edemedikleriniz veya kaçtığınız gerçekler ete kana bürünüyor, karşınıza dikiliyordu. Hayat herkese farklı bir paydadan kıssadan hisseler yazıyor, adalet er ya da geç bir yolunu buluyordu.

Kimse acı çekmeden, bir şeylerin izlerini bedeninde yaşatmadan yaşayamıyordu. Kimisi fedakârlıkla ödüyordu bedelini, kimisi kanıyla, kimisi de aldığı soluğuyla. Alınan soluk ve yaşanan bu kadar şey uğruna iş virgüllerden sıyrılıp noktaya, yani bana geliyordu.

Sessizliğin kollarında gün akşama varmış, ben de öğrendiklerimi hazmetmekle uğraşmıştım. Can'a yumruk attığımdan dolayı yaralanıp kabuk tutan parmak boğumlarıma baktım. İnsanın içindeki yaralar da bu kadar kolay sarılıp kapanabilir miydi?

Dalgın bakışlarım karşımda bana beklentiyle bakan, teyzem olduğunu daha birkaç saat önce öğrendiğim kadına kaydı. Ağlamaya devam etmese de gözlerinin nemi kurumamıştı.

Benim için, annem için, bizim için ve tüm dünya uğruna yaptığı bu fedakârlık için ne söylenebilirdi, bilmiyordum. Sesim bir kapana sıkışmış, beynimin düşünen kısmı felç geçirmiş gibi hissediyordum.

"Çok mu kötü gözüküyorum?" diye sordu Amina.

"En az benim kadar," dediğimde kollarımı kendime sarmış, çöken karanlığın kuşatıcı hâlini seyrediyordum.

"Sen annene benden daha çok benziyorsun, Mislina," dediğinde Amina harelerim çehresinde dolaştı.

Buruk tebessümünün asılı durduğu dudakları canlandı. "Sıla'yı senin kadar ben de özlüyorum ancak ben özleyince sana bakıyorum, sen de aynaya bak."

Söylediklerini anlayamıyordum bir türlü, sonuçta düşman bildiğim adama aşkla bağlı olan kişi bendim. Yeri gelse onun uğruna da canımı ortaya koyardım, bunu inkâr edemezdim. Böyle bir karaktere sahipken beni anneme benzetmesi mantıksızdı zannımca.

"Ben anneme benzeyemeyecek kadar babamın kızıyım. Çünkü aynaya baktığımda bir kadın değil düşmana doğrultulmuş bir namlu görüyorum," dediğimde sesimin cümlemin sonunda kısılmıştı.

Amina söylediklerimden ötürü endişeyle yerinden kalkıp yanıma geldiğinde elinin birini omzuma bıraktı. Mesafeli bir insan olduğumdan ve şu an durumumuzdan dolayı bana yaklaşmakta çekincesi olduğunu hissedebiliyordum.

Aslına bakılırsa iyi de yapıyordu. Zira henüz bir şeyleri hazmedememişken yoğun ilgi beni daha beter hâle getirebilirdi.

"Sen belki bir namlu olabilirsin, Mislina. Ama silahın mermilerin değil, kelimelerin," derken yüzünde yılların tecrübesinin vermiş olduğu manidar bir gülüş mevcuttu. "Amir ise kelimelerinin en büyük kurbanı."

Amir ile aramdaki bağlantıyı çözmüş olabilmesine hayret ederken kinayeyle yüzümü süzdü. Kafamı önüme eğdiğimde, bunu bu kadar büyük cefa çekerek bizi kurtarmaya çalışan kadının öğrenmesinin utancını yaşıyordum. Anlayışla sırtımı okşayıp konuşmasına devam etti ben sessiz kalınca.

"Yıllardır burada olduğum için Amir'i çok iyi tanıyorum ve onu sen geldikten sonraki süre zarfında daha karmaşık bir ruh hâlinde yakalıyorum. Doğrusu onu ilk defa bir insan gibi davranırken görüyorum, Mislina," dedikten sonra kaşlarını kaldırıp dilini dudağında gezdirdi.

"Onun sana, senin ona olan duygularının işleri karıştırmasına müsaade etme."

"Söylediklerini düşüneceğim," derken kaçmak amaçlı ayağa kalkmış, gitmeye hazırlanıyordum. "Artık gitmem gerek."

Amina oturduğu yerden bileğimi yakaladığında utancımdan dolayı kaçamak bakışlarım düştü yüzüne. Kendi de benim gibi toparlanıp kalktığında yeni bir şeyler söyleyeceğini sezmiştim.

"Bugün bir duyuru yapılacak ve sivil kıyafetlerini giymen gerekiyor. Seni de ben giydirmek istiyorum," dediğinde ne duyurusu olabileceğini düşünmeden edemedim.

Başımı olumlu anlamda salladığımda odasındaki giyinme bölümüne ilerledik. Ortada duran pufa oturup etrafımda dizili duran envaiçeşit kıyafete göz gezdirdim. Bu sırada Amina içeriye gidip üzerini değiştirmiş ve yüzünü yıkamıştı.

Saçlarını gelişigüzel örmeye başladığında saç tellerindeki ışıltıya hayranlıkla baktım. İşini bitirdiğinde eline aldığı taşlamalı kotu havaya kaldırdı. Bel kenarlarından bacaklarına doğru işlemeleri vardı. Onu kenara ayırıp boğazlı sıfır kol bir trikoyu üzerine bıraktı. En son da mor kadife bir ceket çıkararak gözleriyle işaret etti.

İtiraz etmeden kalkıp onun giyindiği bölmeye girdim. Aynı zamanda banyo da vardı bu alanda. Hızlıca kıyafetleri üzerime geçirip çıktığımda eliyle gelmemi işaret etti. Ortadaki pufa oturduğumda elindeki tarakla nazikçe saçlarımı taramaya başladı.

Bu his içimi yumuşatırken tarağı kucağıma bırakmış, saçımı balıksırtı örmüştü. Ardından siyah işlemeli şapkayı da başıma taktığında aynadaki aksime göz gezdirdim. Hafif morarmış göz altlarım dışında iyi gözüküyordum.

"Yardımın için sağ ol," diyerek ona doğru döndüğümde başıyla onayladı beni.

"Kendine dikkat et," dedi beni yolcularken. Ben de ona aynı şekilde onay verip merdiven basamaklarını inmeye koyuldum.

Koridordan çıktığımda gerçeklik algısı üşüştü bir kez daha üzerime ve duyduklarımı hazmettiğimi zannederken ikinci bir şokla sarsıldım. Yapılmaya başlanılan duyuruda ortak sahanlıkta toplanmamız gerektiği söyleniyordu. Kıyafetlerini değiştirmek için odalarına dönen kişileri gördüğümde Amina'nın doğru söylediğini anladım. Orta alanda durduğumda Giray bizim koridordan Ela ile birlikte elinde benim çantamla çıkıyordu. İkisinin sessiz konuşmasını dikkatle incelerken beni ilk gören Ela olmuştu. Beğeniyle beni süzüp kocaman gülümseyerek yanıma geldi.

"Çok iyi gözüküyorsun, Mislina," dediğinde kısa bir teşekkür mırıldandım ben de.

Alışık değildim pek böyle durumlara. Ben kadınsılıktan çok rahatımı düşünür ona göre giyinirdim, bazı istisnalar olsa da durum böyleydi. Giray

sorgulayıcı bakışları altında eşyalarımın olduğu çantayı bana uzattığında alıp sırtıma geçirdim.

Ela, "Benim sizinle burada vedalaşmam gerek. Çünkü Can beni götürmek istiyor," dediğinde kıyafetlerimizin sivil olmasından dolayı dışarıya çıkacağımızı az çok anlamıştım.

Ela'nın sarılışına karşılık verip geri çekildiğimde Can'ın ismini duyduktan sonra yay gibi gerilen Giray'a baktım. Ela ile mesafeli biçimde sarıldılar. Ela bizi bırakmak istemese de kısa sürede görüş açımızdan çıkmıştı. Örülü saçımı boynuma doğru çektiğimde aklıma takılan soruyu sordum.

"Pusulamı çantaya bıraktın mı?" Giray'a dalgın bakışları Ela'nın görüş açımızdan çıktığı koridordaydı.

Kafasıyla onaylayıp "Sen ne yapıyordun bunca saat o kadının yanında?" dediğinde gözleri harelerimle buluştu.

"İnanması zor ama..." dediğimde olduğu yerde durdu. Kaşları çatık biçimde ikimizin ortasına düşecek bombayı bekliyordu. "Amina, benim öz teyzem olduğunu söyledi."

"Ne demek teyzen, Mislina?" dediğinde kafası karışmış gibi sinirle olduğu yerde duramadı.

"Basbayağı teyzemmiş yani, öyle söyledi. Bunları burada konuşmayalım," dediğimde kafasıyla onayladı ama onun da benim gibi allak bullak olduğunu görebiliyordum.

Sessizlik yeminiyle mühürlenmiş ağzımızdan tek kelime çıkmıyordu. Ortaya yeni çıkan yeteneklerimiz, hiç tanımadığımız hâlde birinci derece akrabamız çıkan yabancı bildiklerimiz ve daha nicesi vardı bu cehennemde.

Yedi katının yedisinde de çok fazla şey gizliydi. En önemlisi ise babamın dahi benden bir şeyler saklıyor olmasıydı. Harzem Bey'e başka bir şeyler saklayıp saklamadığını sormuştum lakin cevap olumsuz olmuştu.

Dışarıya çıkacağımıza göre ilk işim babamdan hesap sormak olacaktı. Ben bunları düşünürken ortak sahanlıkta toplanan kalabalığın yanına ulaşmıştık.

Ortaya konumlandırılmış bronz renkteki pusulanın içerisinde dev bir ateş yakılmıştı. Ancak bu ateş gerçek değildi, yalnızca teknolojinin bir oyunuydu çünkü herkes elini pusulanın içerisine sokabiliyordu. Kaşlarımı kaldırarak görüntüye baktığımda Giray gözlerini devirdi.

Aradan fazla geçmeden pusulanın etrafına çember çizecek şekilde dizilmiştik ve yüzlerimiz bizden üst kademede duran basamaklardaydı.

İçerden çıkan ilk kişi yönetici gülümsemesiyle Dünya olmuştu. Ardından bir okyanus düştü içi alev alev olan pusulaya. Gözlerimiz kesiştiğinde onu içimde öldürdüğümü ima ettiğim dakikalar düştü

zihnime. Öyle ki Kırca'nın çıkıp konuşmaya başladığını fark edemeyecek kadar daldım mimarını övdüğüm gözlerine.

"Bugün sizi buraya toplamamın sebebi, bu seviyeye kadar gelip geçen üç evrede başarılı olmanızdır. Ehvenişer sizi kötülerin arasında en az kötü olan yaptı ve onun en kadim dostu Tezahür kendinizi bulmanızda yardımcı oldu."

O konuşurken iğrenerek bakıyordum yüzüne. Artık bu adamdan nefret edecek milyon tane sebebim vardı. Yardımcı oldu dediği deneylerin sonunda birçok insanın canına kıyılmıştı, geçenlerin üzerinde psikolojik hasarlar bırakmıştı. Ve onlara ben de dâhildim. Bu gülümseyişinin altındaki yılanı Amina'ya karşı olan tavrıyla ne şekilde gösterdiğini görebilmiştim.

Yıllardır bir kadını kendi gibi iblise esir etmekten utanmıyordu. İğrençliğinin en son raddesi ise Afrika'daki çocuklar olmuştu benim için.

"Feveran sınırlarınızın olup olmadığını yoklayıp yeteneklerinizin açığa çıkmasında en önemli faktördü, sevgili gençler!" Konuşmasını ellerini açarak yapıyor, insanlara etkileyici bir şekilde hitap etmeye özen gösteriyordu.

Maskesi bir an olsun yüzünden düşmüyordu. "Yedi evreyi yarılamış sayılırsınız, şimdi ise iki haftalık bir ödülü hak ediyorsunuz. Ensenizdeki çipler sizi takip etmemizde bize yardımcı olacak ve ne zaman döneceğinizi onlar sayesinde bileceksiniz."

Coşkuyla alkışlayan kalabalığa hayret etmeden duramadım. Pusulanın içerisindeki ateş yanmaya devam ederken ortasında duran Kırca konuşmasının bazı kısımlarını yineliyordu. Cıva gözlü iblis görüş açımdan çıktığında bakışlarım Amir ile Dünya'ya kaydı. Asayişi sağlamak için görevlilere talimat veriyorlardı.

"Kendimi sirke gelmiş gibi hissediyorum, bu da en büyük illüzyon gösterisi," diyerek ateşin içerisinde yansıması olan Kırca'yı gösterdi Giray. Espirisi beni gülümsetmeye yetmişti.

Sıra yavaşça bize döndüğünde dejavuyu engellemek için ikisine de ikinci defa bakmadan yanlarından geçtim. Ne Dünya'nın sapıtmış ilgisini ne de Amir'in irdeleyici mavilerini görmek istiyordum.

Metroya doğru ilerlerken içerde kalan Amina'ya üzülerek omzumun gerisinden avlusu gözüken teşkilata baktım. Koltuklardan birisine oturup geriye yaslandım. Gözlerimi yummuş, uyku için deliriyordum.

Aradan epey zaman geçip vakit geceye yaklaşırken bir istasyonda indirildik. İstiklal Caddesi olduğunu anladığım yere yürüyerek çıktığımızda caddedeki kalabalık halen etkisini yitirmemişti.

Giray kendi kıyafet çantasını da bana bırakmış, dükkânlardan birine girmişti. Tedirgin hâlde etrafımı süzdüğümde bilmediğim bu şehirde çocukluğumdaki hislere benzer şekilde korktuğumu fark ettim.

Daha fazla beklememeye karar vererek biri sırtımda diğeri kolumda olan iki çantayla ilerleyip çeşitli kristal lambalar satılan bir dükkâna girdim. Kızıldan sarıya, efsunlu maviden buğday rengine kadar cam boyasıyla süslenmiş bir sürü ışık vardı burada. İlgiyle başımı kaldırıp etrafımda dönerek bu görsel şöleni seyrettiğimde çok güzel olduklarını gördüm.

Kalın ama pürüzlü bir ses, "Sevdin mi kızım?" diye sorduğunda, karşımda gözlüklerini elmacık kemiklerine indiren bir amca vardı.

"Büyüleyici gözüküyorlar," dedim imrenerek bakarken.

"Öyledir, hepsinde ayrı el işçiliği var."

Giray telefonda karşısındaki kişiye birkaç şey daha söyleyerek telefonu kapattı ve yanımıza geldi. Fazla vakit kaybetmeden elimdeki ve sırtımdaki çantayı aldıktan sonra amcaya teşekkür edip hemen dışarıya çıktık.

Giray, "Bu defa yanıma para almamışım, bu yüzden babamı aradım," diye durumu açıkladığında kafamla onayladım onu. "İlerdeki park alanına bizim için araba gönderecekler."

Bileğimize takılmış olan çipler nerede olduğumuzu, ne yaptığımızı, bizimle ilgili her şeyi gösterebiliyordu. Güvenlik amaçlı şu an takip dahi ediliyor olabilirdik.

Araba gelene kadar bir şeyler içmeye karar verdik ve cadde boyunca uzanan kafelerden birinin bahçesine oturup iki ıhlamur söyledik. Nasılsa hesabı şoför geldiğinde öderdik.

Garsonun gitmesini fırsat bilen Giray, "Anlatmayacak mısın?" diye sabırsızca yakınıp sorduğunda kafamla onaylayıp konuşmaya başladım.

"Videoyu sormak için gittiğimi zaten biliyorsun." Konuşurken o anı yaşıyormuşçasına gerilmiş hâlde parmaklarımla oynuyordum. "Tam kapıdan gireceğim sırada Kırca ile Amina'yı münasebetsiz bir şekilde gördüm."

Giray anlamadığını belirtircesine kaşlarını çattı. Teşkilatta öğrendiklerim ve üzerine şu an hiç de sabırlı davranamayacağım babamı görmem iyi olmayacaktı.

"Kırca," dedim gözlerimin dolmasına engel olamayıp o görüntüleri düşünürken. "Amina'yı taciz ediyordu. Amina'nın tüm bunlara katlanıp o çukurda yaşamasının sebebi de benmişim. Benim hayatta kalmam için yapmış tüm bunları."

Dudaklarıma yanaştırdığım ıhlamurdan bir yudum aldığımda yemek borumu hafifçe sızlatarak mideme süzüldü. İçim ısınırken ikinci ve üçün-

cü yudumları da aldım çünkü titremeye başlamıştım. Üşüdüğümden değil sinirden titriyordum.

"Babam annemin hamile olduğunu teşkilattan saklıyormuş ama bunu Kırca biliyormuş ve bu sırrı saklaması karşılığında Amina'yı istemiş," deyince Giray hiç dokunmadığı ıhlamuruna küfürler savurarak göz gezdirdi.

"Yıllarca benim büyüyüp o teşkilata girerek kendisini kurtaracağım günü beklemiş."

Giray hırıltıyla genzini içine çektiğinde sulanan gözlerini saklamaya çalıştığını fark edip çıplak kollarımı okşayan ürpertiden korunmak için ceketimi giydim. Bu ona bir nebze olsun boşluk sağlarken duyduklarını kaldıramadığını görebiliyordum.

Gerçekler tam da böyleydi, ne zaman geleceği, ne zaman geçeceği belli olmuyordu. Elimden bir şey gelseydi yapardım ancak daha bugün kendi kanımdan olan kadını içerden çıkaramamıştım...

Neyse ki aradan fazla geçmeden araç geldi ve biz de bindik. Yanıma oturan Giray uzun süren sessizliğimden rahatsız olmuş şekilde öksürdü. Önümüzden akıp giden yola takılmıştı bakışlarım, konuşacak gücü kendimde bulamıyordum. Bir süre daha yol alıp araba nihayet rezidansın bulunduğu kapıdan girdiğinde gerginliğim iyice üzerime oturdu. Serin havayı içeriye doldurarak kapıyı açıp indiğimde Giray da sessizce peşimden geliyordu.

Asansörde ayağımla ritim tutmamın tek sebebi şu an aşırı gergin oluşumdu. Giray'ın bakışları gerçeklerin acısıyla çarpılmış, omuzları hafifçe içeri çökmüştü. Asansör bizim katta durduğunda dalgın adımlarla giderek kapıyı çaldım.

Hizmetçi ceketlerimizi aldı ve çantalarımızı kenara bıraktık. Terleyen avuçlarımı pantolonuma sürterken şuursuz bakışlarım salonda gezindi. Kristal kadar parlak olan kobaltlar yüzüme düştüğünde yutkunamadım.

Yerlerimize geçip otururken Giray da en az benim kadar keyifsiz gözüküyordu. Hayat ruhun üzerine kırbacı böyle vuruyordu. Gözlerinizdeki ışıltıyı söküyor, sizden geriye içi boş bir kabuk bırakıyordu.

"Görüşmeyeli nasılsınız gençler?" diyen Mehmet Bey ortamdaki kasveti eliyle kışkışlamaya çalışıyormuş gibiydi.

Hizmetçinin getirdiği iki Türk kahvesinden sonra Giray eğdiği başını kaldırıp babasının yüzüne dikkatle baktı. Gözlerindeki ifadede anlam bulamazken ilk defa babasına bu denli boş baktığını gördüm.

"İyiyiz, sadece bizden saklanan birtakım şeyler duyduk. Bu yüzden biraz gerginiz." dediğimde alenen kahvesini yudumlayan Harzem Bey'e laf çarpıyordum.

Annemin ailesini yıllarca benden saklamış, onlarla ilgili tek kelime etmemişti. O da yetmemiş annemin resmini dahi benden esirgeyip beni anne katili ilan etmişti. Nefretin azametini kuşanan göz bebeklerimdeki ifadelere kayınca bakışları, tökezlediğini görebiliyordum.

"O ne demek kızım?" diye sual ettiğinde Mehmet Bey, Giray gözlerini devirerek kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Şu demek," dedim dilim ok gibi sert şekilde dişlerime çarparken. "Hiç tanımadığım bir kadın yıllar sonra karşıma geçip teyzem olduğunu söylüyor ve orada olmasına sebep olarak beni gösteriyor."

Harzem Bey bunu beklediğini açıkça belli edercesine geriye yaslandığında dudaklarını peçeteyle kahveden arındırıyordu. Ne olursa olsun şu kendinden emin tavırları ve umurunda olmamak beni başka şeylere teşvik ediyordu.

"Zamanı gelmiş ki öğrenmişsin, Mislina," dediğinde yumruğum masanın ortasında patladı.

Masanın üzerinde duran içecekler etrafa saçıldığında bu durumu umursamıyordum. Birkaç hizmetçi tedirginlikle bizi süzse de bakışlarını çekmişti. Sıktığım dişlerimin arasından yılan gibi tıslarken ateş basıyordu her bir yanımı.

"Sen biliyor muydun baba?" diye sorduğunda Giray, Mehmet Bey gözlerini suçlulukla kaçırdı. En azından pişkin pişkin yüzümüze bakmadı.

"Bizden sakladığınız şey basit mi zannediyorsunuz? Ne kadar kolay değil mi hiç akrabası olmadığını düşünen bir kızın bir anda teyzesini görmesi?" deyip sinirle alnımı sıvazladım.

Teyzemin başıma taktığı şapkayı usulca sıyırıp sehpaya bıraktım. Alnımı avuçlarıma yaslamış beklerken tufan koparmamak için, şurayı yangına vermemek için zor tutuyordum kendimi.

"Mislina'yı doğurtan ebe kim, baba?" diye ikinci bir soru yönelttiğinde Giray, ortamda büyüyen sessizlik çığ olmuş hepimizin üzerine çöküyordu. Yavaşça başımı kaldırıp dikkatle babasının ağzından çıkacak kelimeyi bekleyen Giray'a baktım. Çaresizce annesini bulduğuna inanamıyor, bunu babasından duyup teyit etmek istiyordu.

Beni inceleyen babama yorgun biçimde bakıp olumsuz şekilde kafamı sallayarak gülümsedim. Bir babanın kızından esirgememesi gereken her şeyi benden esirgemiş, beni aç bırakmıştı. Beni şu an bile bu kara kışın ortasında bu bakışlarla yalnız kılmıştı.

"O benim karım," dediğinde Mehmet Bey, cevap vermesini umut etmeyen Giray dolan kahve gözlerini sakınmadan babasına baktı.

Yanımda oturan adamın oğluna verdiği cevap acısını tekrardan kanatmaktaydı. Yine de annesini bulması adına bir umut kaynağıydı. Ne bu hayat, diyorum bazen kendime. Harzem Bey kim, bu karanlık neden yaşamımda, her şey neden bu kadar bulanık?

Sen bilmiyorsun ama senin kızının kafası karmakarışık. Bulduklarım içimde kapanan devirlerin arasına sıkışık. Sıkışık yerlerde sakındığım küçük kızın boynuna dolandı acılardan filizlenen sarmaşık.

Olanlardan sonra senden de bir şey beklemiyorum, zaten şefkat senin üstünde sırıtır. Merak etme, senin kızın her seferinde ipin ucuna atılmaya alışık.

21. BÖLÜM

Aksimdeki detayları incelerken elmacık kemiklerimin ve çene oyunumun daha fazla ön plana çıktığını gördüm. Yüzümdeki deri incelmiş, damarlarım daha belli olmaya başlamıştı. Saç tellerimle sarmalandığından yüzüm olduğundan daha küçük gözüküyordu. Elimdeki tarağı yavaşça kaydırdım saçlarımın arasında. Tarakla işim bittiğinde aynanın önüne bırakırken üç gündür tekrarladığım gibi annemin çerçeveye konan fotoğrafını aldım elime. Parmak uçlarım çerçevenin yüzeyinde dolaşırken aklıma Amina düştü bir anda. Amina'dan sonra ne hâlde olduğunu oldukça umursadığım diğer kişi ise aklımdan bir türlü atamadığım Amir'di.

Fotoğrafı aldığım yere bırakıp dalgın şekilde yatağın üzerine koyduğum polar hırkayı giydim. Aşağı kattan gelen kapı sesi ile Giray'ın gelmiş olma ihtimali düştü aklıma. Üç gün içerisinde beni yalnızca bir kere aramıştı ve o konuşmamız da oldukça kısa sürmüştü.

Aceleyle merdivenlere yöneldim. Basamaklardan heyecanla inerken elimde tuttuğum telefonuma mesaj geldi. Alice müsait olduğum her dakika onu aramamı bekliyordu. Onu aramayı aklıma not ettikten sonra açılan dış kapıdan içeriye giren Giray'a baktım.

Gevşek hareketlerle bana göz kırpıp gülümsediğinde babası da peşinden girdi. Harzem Bey, hafta sonu klasiği olarak gazetesini okuyor, yanında da kahvesini yudumluyordu. Babamla konuşmak için epey fırsatım olsa da sessiz kalmayı tercih edip köşeme çekilmiştim.

Giray beresini düzeltti, saçlarına fön çekmiş olmasına gözlerimi devirdim. Üzerindeki oduncu gömleği ve kot pantolonuyla kapıyı açan hizmetçinin oldukça ilgisini çekmişe benziyordu. Mehmet Bey bana kibarca baş selamı verip salona geçerken Şebek ilerleyerek yanıma geldi.

"Cazibeme dayanamıyorlar, yapacak bir şeyim yok, Sert Kız," dediğinde formuna dönmüş olmasına tebessüm etsem de bakışlarımı baymadan edemedim.

Salona geçtiğimizde beni gören Bayan Caroline tebessüm ederek bakışlarını kaçırdı. Ben eve geldiğimde izinde olduğundan görmeye fırsatım olmamıştı. Odamdan şimdi çıktığım için geldiğini yeni görüyordum.

Her neyse dedim kendi kendime ve sandalyelerden birini gelişigüzel çekip aldım. Babam balıklarının yem saatini geçirmeden onları beslerken baygın baygın seyrettim hareketlerini.

"Görmeyeli nasılsın, Mislina?" diyen Mehmet Bey'e bakışlarımı çevirdiğimde ilgiyle beni izlediğini gördüm.

"İyiyim, siz nasılsınız?" dediğimde Giray babasına bakarak gülmeye başladı.

Yanıma oturan Giray, "Bak baba, sana Mislina'nın insan olduğunu ve insanlarla iletişim kurabildiğini söylemiştim," dediğinde özenle taktığı beresini saçından çekip aldım. Fönle şekillendirdiği saçları önüne düşüp çirkin bir görüntü sergilerken gülümsüyordum yaptığım süzme uyuzluğa.

"İyiyim kızım," dedi Mehmet Bey Giray'a kınayan bakışlar atarken.

Giray ve babasına ikram edilen kahvelerden sonra oturmuş ne yapacağımız hakkında düşünüyorduk. Giray'ın annesini nasıl bulacağımızı, içlerine nasıl sızacağımızı ve bunun gibi birçok şeyi.

"Amir sana nasıl davranıyor?" diye soran Harzem Bey'le çarpıştı bakışlarım.

Durup dururken sorulacak soru değildi bu, eminim ki altında yatan bir neden vardı. Amir'in ismini babamın ağzından duymuş olmak içimi gıdıklamıştı. İçimdeki özlemi dindirilebilmek adına Harzem Bey'in kobaltlarına uzun bir süre baktım.

"Herkese nasılsa bana da öyle davranıyor," dediğimde Giray'ın bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Babam ağzımdan çıkanlardan sonra sorgulayıcı gözlerini üzerimde dolandırmaya devam etse de tepkisiz biçimde ona bakmayı sürdürdüm. Amir bizi içeriye sokup düşmanlarımızın açığını gösterebilecek bir adam değildi. Hatta bunu yapabilecek son adam dahi olamazdı.

Giray, "Amir'i bilmem ama Dünya Mislina'ya oldukça yakın davranıyor," derken kendinden gayet emindi.

Harzem Bey Şebek'in söylediklerinden sonra memnuniyet barındıran gülümsemesiyle taçlandırdı dudaklarını. Bu durum karşısında midemin kalkmasına engel olamadım. Onun işine yarayacak, hedefine ulaştıracak her şey değerliydi. Elimle alnımı ovdum; umarım yapabileceğim bir şey isterdi.

Babam, "Demek Kenan'ın oğlu, kızımdan hoşlanıyor," derken bu durumdan pek bir hoşnut gibiydi. Kaşlarımı çatıp dinlemeye devam ettiğimde yeniden konuştu. "Bu, onların zaaflarını görmek adına kullanabileceğimiz bir silah."

Babamın dilinden dökülenler içimi lime lime edip sökmeye koyulduğunda terleyen avuçlarımı pantolonuma sildim. Göz bebeklerim dahi titriyordu sinirden. Giray pişmanlıkla yüzüme baktığında bu durumu er ya da geç babamın duyacağını biliyordum. Şebek sadece olayları hızlandırmıştı.

"Başka bir yolu daha olmalı," diyerek beni kurtarmaya çalışan Mehmet Bey istemiyordu bunu yapmamı.

Babam Mehmet Bey'e düşünceli gözlerle baktığında kafasında bir şeyleri tartıp biçtiğini görebiliyordum. Parmaklarım masanın üzerinde ritim tutmaya meylettiğinde gerginliğimin üzerime tırmanıp oturduğunu hissedebiliyordum. Bakışlarım kararıp ifadem sertleşmeye yüz tutarken konuşmaya başladı babam.

"Ne yazık ki başka çaresi yok, olsaydı eğer Mislina şimdiye kadar zaaflarını görmüş olurdu."

Sinirime hâkim olamadığımda, "Bu benim yapabileceğim bir şey değil," dedim.

Odadaki herkes söylediklerimden sonra dikkatini üzerime toplamışken bakışlarının odağında olmamın beni daha beter hâle getirdiğini fark edip yerimden kalktım. Salonda bir oraya bir buraya gidip gelirken üzerimdeki birkaya sarınmış, yapamayacağım şey hakkında düşünüyordum.

Dünya benim şu hayatta birlikte olmak isteyeceğim son erkek dahi değildi. Hele ki bir intikam uğruna kendimi ona sunma düşüncesi beni tüketiyordu.

"Senin isteklerinin geçerli olduğu bir durumda değiliz, yapmak zorundasın bunu." Babamın sesi dahi titremiyordu kızını maşa gibi kullanırken.

Biz bunları konuştuğumuz sırada kapı çalındı ve Bayan Caroline ayaklanıp kapıyı açmak için salondan çıktı. Kısık kahvelerini sıkıntı bürümüş olan Giray yüzüme bakarken çaresiz gözüküyordu. O Dünya'dan ne kadar nefret ettiğimin en yakın tanığıydı. Yapamayacağımı yapmak istesem dahi bunu pek de beceremeyeceğimi biliyordu.

Mehmet Bey üzülerek yüzüme bakarken, "Sadece bir süre buna müsamaha gösteremez misin?" diye sordu.

Bayan Caroline çekimser bir hâlde karşımda durduğunda konuştuklarımızın gerginliğiyle sevecen bakamadım yüzüne.

"Senin adına kargo var, Misina," dediğinde ismimi yanlış telaffuz etmesine dahi ses etmedim çünkü bir kargo beklemiyordum.

Merakla dış kapıya ilerlediğimde görevli şapkasının altından imzalamam gereken yeri gösterdi. Tükenmez kalemle imzamı attıktan hemen sonra elindeki küçük paketi bana uzattı. Kapıyı örtüp paketi elimde çevirdiğimde gönderen kişinin ismini gördüm.

Amina bana ne göndermiş olabilir, diye düşünürken salona girmiş paketi açmaya çalışıyordum. Paketten çıkan karton kutunun içindeki küçük cihazı görünce annemin videolarından birisi olabileceğini düşündüm.

Gözlerim karşımda oturan babama kaydığında bakışları yavaşça elimdeki cihaza kaydı. Onun bakışlarına takılmak yerine televizyonun olduğu yere gidip cihazı yandaki bölmelerin birine yerleştirdim. Orta sehpada bulunan kumandalardan biriyle televizyonu açtığımda herkes kitlenmiş neler olduğunu sorguluyordu.

Annem ekranda belirirken istemeden de olsa babamın üzerine düştü harelerim. İfadesizlik kuşanmış mavileri keskinleşmiş, tıpkı buz saçaklarına benzemişti. İnsanın altından geçmeye korkacağı kadar sivriydi. Annem iyiden iyiye büyüyen karnına dokunarak gülümsediğinde ekrana dişlerim dudaklarımı ezdi.

"Uzun zamandır video çekemiyorum, kızım," derken omzunun arkasından geriye baktı annem. *"Çekmeye çalıştım ama şu sıralar babanın işleri oldukça karışık."*

Harzem Bey kendisinden beklenmeyecek bir tepkiyle yerinden kalkıp odada sıkıntıyla volta atmaya başladı. Sağa sola gidip gelirken aynı zamanda da saçlarını karıştırıyordu.

Beklemediğim şekilde bana baktığında hareleri önce uzun uzadıya saçlarımın sardığı çehremde dolaştı, ardından ise gözlerime ulaştı. Bunu neden yaptığına anlam veremesem de bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Çünkü babamın acı çektiğini ilk defa bu kadar derinden hissediyordum ve bu pek hoşuma gitmiyordu.

"Baban sana alıştı kuzucuğum," dedi annem dikkatle ekrana bakarken, sanki bir gün bizim bunları izleyeceğimizi biliyordu. *"Bugün bir kızımız olacağını öğrendik."*

Söylediği cümleyle yutkunamadım; annem nereden bilebilirdi ki alnına acıdan başka bir şey yazılmayacak bir kız çocuğu doğuracağını? Bilemezdi evet, o da hesap edemezdi yaşanacakları.

Harzem Bey, "Çok heyecanlıydı doktora giderken," dediğinde konuşmasını beklemediğim için ilk birkaç dakika durakladım. "Kızımız olacağını öğrendiğinde çok sevinmişti çünkü beni emanet edebileceği bir kadın daha olacaktı."

Son zamanlarda üzerime düşen gerçeklerin altında ezilmekten bir an olsun kurtulamazken yenilerinin gelmesini kaldıramıyordu bünyem. Video ilerlemeye devam ederken annem tedirgin olmaya başladı ve yerinden kalktı.

Hem kamerayı kontrol edip hem de kapıya bakarken bizi ekran karşısında yalnız bıraktı. Kırca evimize girdiğinde genç ve daha dinç olan görünüşüne bakakaldım. Çünkü Amir'e oldukça benziyordu. Saçları, kendinden emin duruşu ve insanı hipnotize eden gözleriyle, annemin oturduğu yere çöktü. Kamerayı fark etmemelerinden cihazın ortada bir yerde olmadığı kanaatine vardım.

Babam karşısına geçip oturduğunda omzunun gerisinden annemin girdiği odaya baktı.

Kırca, *"Esila neden yanıma gelmiyor?"* dediğinde kurnazlıkla babamı süzüyordu.

İki deha karşı karşıya oturmuş konuşurlarken ne kadar kusursuz gözükseler de içlerinde kusur olduğu bilincindeydim. Babam Kırca'ya taviz vermeksizin baktı, diktiği burnunu indirmeye niyetli değildi.

"Esila seni ilgilendirmiyor şu an," derken babamın konuşmasıyla ve duruşuyla bana ne kadar benzediğini fark ettim. *"Kızımı saklama karşılığında ne istiyorsun?"*

Kırca babamın bu gergin tavrından haz almış olacak ki ukalalıkla geriye yaslandı. Rahat görünmesi tuzunun kuru olmasından kaynaklanıyordu. Saçlarımı geriye attığım esnada Kırca'nın dilinden kelimeler dökülmeye başladı.

"Amina'yı uzun zamandır sevdiğimi biliyorsun Harzem, onu bana vereceksin," dediğinde annemin olduğu odanın kapısı aralanmış ve annem ikisine doğru bakmıştı.

"Amina seni istemiyor," diyen babam *ne yapabilirim* der gibiydi.

Kırca duyduklarından ötürü sinirlense de histerik şekilde gülümseyip diyle saçlarını düzeltti. Kafasını kaldırıp kameraya doğru baktığında bir an görüp kapatacağını zannettim lakin bir süre boş boş baktı bize. Harelerinde kopan hezeyanın kurbanına içim ezilirken acıya yemin edilişi seyrettik.

"İkna et, *Harzem. Aksi takdirde yaşanmasını istemediğin olaylar başına gelir."*

Açık açık babamı tehdit ettiğinde Harzem Bey dişlerini sıktı. Elini ensesine atarak kaşıdığında teyzemi nasıl ikna edeceğini düşünüyordu, biliyordum. Yanımda oturan Giray elini omzuma bıraktığında bunu seyretmenin beni ne kadar yaraladığını görebiliyordu. Hayatıma biçilmiş olan ömür babamın iki dudağının arasındaydı.

"Tamam," dedi Harzem Bey çaresizlikle. *"Amina senin olacak."*

O süreçten sonra Kırca'nın iyiden iyiye yerine gelen keyfiyle ondan bundan konuşmaya başladılar. Bunlar dikkatimi çekmezken yine de bir şeyler bulabilme umuduyla dinledim. Sonuçta Amina bunu bana öylesine göndermemişti. Mutlaka gördüklerimiz dışında bir şeyler saklıydı bu kayıtlarda. Acaba annemin kayda aldığı başka videolar da var mıydı? Olabilir miydi? Sonuçta şimdiye kadar üç tanesini görebilmiştik devamı da gelebilirdi.

"Üç anahtar yapım aşamasında," dediğinde Kırca alnını kaşıdı düşünceli şekilde. *"Biri bende, diğeri Kenan'da olacak."*

Babam söylediklerini dikkatle dinleyip kafasını salladığında tıpkı benim düşündüğüm gibi üçüncü anahtarı merak etti.

"Üçüncü anahtar kimde?" dediğinde Kırca gülümseyerek eliyle babamın omzunu ovdu ve kayıt konuştukları anlamsız birkaç cümleden sonra kesildi.

"Anahtarlar ne peki?" diye sorduğunda Giray oldukça düşünceli gözüküyordu.

Ben de ona katılarak sonu soru işaretleriyle dolu bilinmezliğin içerisinde yüzüyordum. Parmak izleri, meydana getirdikleri bir çip veya bir tür şifre miydi, bilemiyordum. Konu teşkilat olunca aklın sınırları geri duruyordu.

"Pusulalar," dediğinde Harzem Bey bunu bana bakarak söylemişti.

"Kenan ve Kırca'da olanlara ulaşmak imkânsız," diyerek umutsuzca kafasını olumsuz anlamda salladı Mehmet Bey.

Evet, ona katılıyordum. O iki iblisin elinden pusula almak demek aslanın midesinden ekmek almak demekti. Neredeyse imkânsızdı. Onlara ulaşsam dahi yoklukları kısa sürede fark edilirdi ve arama başlardı. Bu da beni tehlikenin kollarına atmaktan ötesi değildi.

"Üçüncüye ulaşmak mümkün," dediğinde Harzem Bey beklentiyle gözler üzerine çevrildi. "Çünkü üçüncüsü Mislina'da."

Sözlerini bitirdiğinde kaşlarım çatıldı. Neden böyle bir şey söylediğini anlayamazken Giray koşar adımlarla üst kata çıktı. Bu sırada oturduğum yerden kalkmış, ayakta duran babamın burnunun dibine girmiştim. Neler düşündüğünü gözlerinden çözmeye çalışırken gürültüyle merdivenleri inen Giray yüzünden odağımdan çıktı babam.

Şebek elinde tuttuğu pusulayı babama getirirken olabileceği ihtimalinin neden aklıma gelmediğini düşündüm.

"İşte, tüm kapıları açacak yegâne anahtar," dediğinde Harzem Bey pusula zinciriyle beraber parmaklarının arasında sallandı.

Yıllardır boynumda taşıdığım düşmanımın zaafına baktım. Bu dakikadan sonra tüm karanlıkları kaldırıp attım. İblisleri yok edecek toprağı tırnaklarımla kazıyıp sur düdüğüne üfleyerek ateşi yaktım.

Pusulayı ateşlerinin ortasına koyup rotasına adaleti bıraktım. Hüküm sürdükleri zamanı ibreleriyle beraber yeryüzünün en dibine kattım. Ve ben bir devri daha kapattım.

Dalgın bakışlarımın altında elimdeki çatalla yemeğimi didiklerken iştahımın bana ne zaman uğrayacağını düşünüyordum. İçimi kemiren huzursuz sessizlik eşliğinde gözlerimi kaldırdığımda Giray'ın ilgi dolu bakışlarıyla karşılaştım. O da en az benim kadar iştahsız ve huzursuz gözüküyordu. Dünya ile alakalı mevzuda ne kadar zorlanacağımı az çok tahmin edebiliyordu ve benim için endişeleniyordu.

Babam bileklerimizdeki takip çiplerinin ses kaydı almadığını söylemişti. En azından içimdeki huzursuzluğa ek bir durum yoktu şimdilik. Yıllardır sakınıp özen gösterdiğim pusulanın düşmanın kilit noktası olduğunu öğrenmem ise beni epey şaşırtmıştı.

Salatalığı çatalıma sapladığım sırada insanı boğan sessizlikten sıkılan Mehmet Bey bunu dağıtmak için söz aldı.

"Oldukça yorgun gözüküyorsunuz çocuklar," dediğinde Giray babasına göz ucuyla bakıp kafasıyla onayladı. "Mevsim kışı gösterdiğinden bu ara yapacak pek aktivite de yok."

Evden çıkmak isteyip istemediğimi düşünüp tarttım ben de bu arada. Doğrusu farklı bir yere gidip kafamı dağıtmayı isterdim. Ama aklıma yapacak herhangi bir şey gelmiyordu.

Bayan Caroline tabağımı önümden aldığında yemeğin bittiğini yeni yeni seziyordum. Çekinerek kavradığı tabağı yavaşça hizmetçiye uzattı. Özür dilesem de bana karşı olan tedirginliğini kıramamıştım.

Harzem Bey ipek mendille ağzını silerken, "Kayak yapmaya gidebilirler," dedi.

Evet, en azından pusulayı kullanabileceğim kapıyı bulmadan önce biraz eğlenebilirdim. Sonuçta elimizdekinin bir anahtar olduğunu düşünüyorduk ama bu pusula kilitleri açmayabilirdi de. Her an her şey olabilirdi. Aklıma Dünya düştüğünde ruhumun bir el tarafından sıkıldığını duyumsadım.

Giray kaşlarını kaldırarak şaşkınlığını gizlemeden "Uludağ'a mı?" diye sordu.

"Evet, oğlum, neden olmasın," dediğinde Mehmet Bey coşkuluydu.

Sonuçta uzun bir aradan sonra insan gibi topluma karışıp normal eylemler gerçekleştirecektik. Bir çift kobaltın merceğinde olduğumun bilin-

cindeyken gözlerimiz çarpıştı babamla. Demek annem karşımdaki koca adamı bana emanet ederek ayrılmıştı aramızdan.

Babam videodan sonra neredeyse tek kelime etmemiş, pusulanın anahtar olabileceğini söyleyerek sessizliğe gömülmüştü. Şu an konuya dâhil olması ise beni düşündüğünü gösteriyordu.

Giray, "İster misin, Mislina?" deyip bana çevirdiğinde kahve çekirdeklerini gülümsedim.

"Olur, gideriz," dediğimde gülüşüyle gözleri kısıldı Şebek'in.

Ela'yı özlediğini, en çok da merak içinde kavrulduğunu ve bu hayat döngüsünden yorulduğunu görebiliyordum. Ben de en az onun kadar yorgun ve soru işaretleri içerisindeydim, geri teşkilata döndüğümüzde gireceğim kılık bana yabancıydı.

Aradan geçen sürede görevlilerden biri Giray'ın evinden eşyalarını toparlayarak getirmişti. Bense yukarıya çıkmış birkaç parça kıyafetimi spor çantaya yerleştiriyordum.

Çantanın fermuarını çekerken iç gıdıklayıcı ses odada yankılanmıştı ve yalnızlığımdan ötürü karamsarlığa bulanmıştım. Odamın kapısı tıklatıldığında olumlu olacak şekilde homurtu çıkardım.

Şebek ilk önce kafasını uzatıp tepkimi yokladığında kendinden emin olarak girdi içeriye. Bakışları camdan dışarıya düştüğünde gökdelenleri seyretti bir süre ve daha sonra bana çevirdi gözlerini.

"İstemiyorsan gitmeyebiliriz," dediğinde makyaj aynasının önünde bulunan pufa oturmuştu.

Bana karşı bu kadar ince düşünceli olması karşısında buruk tebessümüm asıldı dudaklarıma. Kuruyan dudaklarım gülüşümle gerilirken hafiften sızladığını hissettim. Elim saçlarıma gittiğinde geriye savurup iç çektim.

"Dürüst olacağım; gitmeyi senden çok istiyorum ancak huzura alışmaktan korkuyorum çünkü döneceğim yer cehennemim."

Giray söylediklerimin ardına bir süre konuşamadı, ağzı aralanacak gibi olsa da kelimeler dökülmedi. Ne kadar haklı olduğumu o da en az benim kadar biliyordu.

"Ne diyebilirim, pek bilmiyorum Sert Kız ama şu an için anı yaşamanda fayda var."

Ona katıldığım için kafamı olumlu anlamda sallayarak bakışlarımı aynanın önüne bıraktığım pusulaya çevirdim. Gözlerimi takip eden Giray da benimle aynı yere döndüğünde sessizlikten pay çalarak iç çekti.

Ellerini dizlerine çarpıp hevesle ayağa kalktı bir anda, bu hareketiyle pusula odağımdan çıkmıştı ve dikkatim dağılmıştı.

"Hadi, hazırlan artık. Baban şahsi uçağıyla gideceğimizi söyledi," deyip buna tebessüm ettikten sonra görüş açımdan çıktı.

Elime ilk gelen lacivert kotu bacaklarımdan geçirip kına yeşili balıkçı yaka kazağı üzerine giydim. Kenara bıraktığım şişme montumu koluma asıp diğer elime de çantamı aldığımda kotumun cebine bıraktığım telefonum çalmaya başladı.

Basamakları tüketmemi beklemeyen ısrarcı telefon karşısında sinirlenirken hızlı davranmaya çalıştım. Vestiyere astığım montumdan kurtulup çantayı kenara bıraktıktan sonra telefonu cebimden aldım.

Tahmin ettiğim üzere Alice'den başkası değildi. Yeşil ışığı kaydırıp telefonu kulağıma götürdüğümde sitem dolu ince sesini duydum.

"Sonunda açabildin Mislina!" dediğinde oldukça sinirli olduğunu hissedebiliyordum.

Çünkü yalnızca sinirli olduğu zaman bana Mislina derdi. Önüme gelen saçlarımı geriye attığım esnada Giray kaşlarını çatıp neler olduğunu öğrenmeye çalıştı. Ağzımı hareket ettirip sorun yok dedikten hemen sonra bir süredir beni azarlamakla meşgul olan Alice'e dönme imkânı buldum.

"Elimde çanta olduğu için sana geç cevap vermek zorunda kaldım," diyerek açıklama yaparken Harzem Bey görüş açıma girdi. "Fırsatını bulduğum ilk anda arayacaktım seni."

"Bu defa evde uzun kalacağını söylemiştin," derken sesi düşmüş, sonlara doğru kısılmıştı. Mehmet Bey ceketini giymekte olan oğluna öğütler verirken Giray saygıyla dinliyordu babasını.

"Orada mısın, Mislina?"

Alice'in sorusu karşısında dilimi dudaklarımda gezdirdim. "Merak etme, teşkilata gitmiyorum... Henüz. Sadece kayak yapmak için tatile çıkıyorum," dediğimde memnuniyetini belli edercesine şakıdı.

"Bu habere çok sevindim Misi, öyleyse daha fazla tutmayayım seni. Müsait olduğun zaman konuşuruz."

Alice'e görüşürüz dedikten hemen sonra telefonu şişme montumun cebine atıp fermuarını kapattım. Ben bunları yaparken kapı ağzında duran konsola bırakılan bir çift anahtarla babamın yüzüne çevirdim harelerimi.

"Havalimanına arabayla gitmek istemezsin diye düşündüm," dediğinde motorumun anahtarına uzandım.

O kadar uzun zaman olmuştu ki sürmeyeli, ister istemez tuhaf hissettirmişti. Tenime değen metalin soğuk yüzeyi anılarımı canlandırırken avucumda sıktım. İster istemez gülümseyerek öne çıktığımda Giray çantasını sırtına takıyordu.

Kendim gibi hissediyordum şimdi. Geçmişte kaldığını düşündüğüm Mislina oturduğu yerden kalkıp koşarak önüme dikildiğinde mutlulukla el çırpıyordu. Çünkü rüzgârı hissetmeyeli uzun zaman oluyordu.

"Teşekkürler," diye yarım yamalak mırıldandığımda Harzem Bey'in yüzünde manidar bir tebessüm peyda oldu.

"Bana değil, Mehmet'e teşekkür et," dediğinde bakışlarıyla arkasındaki mütevazı adamı gösterdi.

Tahmin etmeliydim, öyle değil mi? Babamın bu tür inceliklerle uğraşmayacağını. Yine de buna ön ayak olup anahtarları bizzat kendi elleriyle vermesi mutlu olmama yetmişti. Babamla aramdaki ilişki mesafelere öylesi tutsaktı ki en ufak bir ışık gözlerimi kamaştırıyordu.

"Sağ ol baba," diyerek içtenlikle minnetini bildiren Giray babasına kısaca sarılıp geri çekildi.

Harzem Bey ileriye doğru gelip sarılmak için hareketlenirken görmezden gelerek arkamı döndüm ve asılı montumu aldım. Bu sırada ortama çöreklenen gerginliğin farkındaydım ancak babama sarılmak içimden gelmiyordu.

Beni Dünya gibi iki kuruş etmeyecek bir adamın kollarına atarken babam değildi de şimdi mi olmuştu? İntikamı çok sevdiği karısı için istiyordu, peki kimi kurban veriyordu? Kızını. O karısıysa ben de kızıydım, onun parçasıydım.

Ağırıma giden nokta tam olarak burasıydı. Giray babama selam verdikten hemen sonra Mehmet Bey ile görüşmüş, dış kapıyı açarak çıkmıştım. Şebek ile koridorda ilerlerken yandan bir bakış savurdu gerginleşen yüzüme.

"Madem trip atıyorsun, çantanı almayı unutma," dediğinde bana takılmak ve güldürmek için olduğunu biliyordum.

Omzumu silkip biri sırtında diğeri koluna asılı olan çantasına yarım ağız gülümsedim. O dakikadan sonra ikimiz de ses etmemiş, akşam dokuzdaki uçağımıza yetişmek için hızlı davranmıştık.

Otoparka benden önce giren Giray motorların olduğu alana ilerlerken adımlarım gerisin geri gidiyordu. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve gerginleşmiştim. Tek sığınağım kurtarıcım olan motosikletime binip o duygularla yoğrulmayı hak ediyor muydum, tartışılırdı.

Giray benim çantamı motorumun arkasındaki bölmeye sabitlerken ilerleyip kendi çantası için de aynını yapmaya koyuldu. Direksiyonda asılı duran kaska boş bakışlarla bakarken bir çift kahvenin odağına girdim.

"Korkma, öcü değil Sert Kız," der demez keyifle ilerleyip motoruna bindi.

Ben de onun yaptığı hareketten cesaret alıp gerginlikten soğumuş ellerimi kaskıma uzattım. Kafama geçirdikten sonra bir süre tökezledim ve binip binmemek arasında kaldım.

"Ne hissettiğini tahmin edebiliyorum, Mislina. Ancak üzerine bindiğinde hatırlayacaksın," dediğinde güven vermek istercesine yüzüme bakıyordu.

Tereddüdümden dolayı üzerine yavaş binsem de kaskın camlarını indirdikten hemen sonra otoparktan çıktığımda şüphelerim bir bir silinmeye yüz tutmuştu. Soğuk hava direksiyondaki çıplak ellerime hücum ederken bunun beni ayıltmış olmasından mütevellit gaza yüklendim.

Yüzümde asılı olan gülüşüm büyürken Giray manevra yaparak önüme geçti. Açık açık yarışmak istediğini belirtti. Kasktan çıkan saçlarım rüzgârla savrulurken rüzgârı bu kadar yakınımda hissederek keyiflendim.

Gecenin karanlığında önüme geçtiği için kendini bir şey zanneden adama ders vermeye çalıştım. Işıkları birbiri ardına sıralanmış geceyi delerken arabaların arasından çizdiğim zikzaklarla kulağıma korna sesleri doluyordu.

Giray'a yandan bir bakış atıp önüne geçtiğimde benimle baş edemeyeceğini anlayıp arkamdan gelmeyi tercih etmişti. Köprüden geçtiğimiz esnada denize düştü gözlerim kısa süreliğine, o yüzden kenara doğru kayıp denizi seyrederek sürmeye çalıştım.

Ben öyle bir adamın canına yanmıştım ki gözleri yetmezdi söndürmeye. Ben öyle bir aşka sürgün edilmiştim ki kimsenin gücü yetmezdi prangalarını kesmeye.

Sinirle hızımı artırırken Giray bana yetişmiş kafasıyla onu takip etmem gerektiğini söylemişti. Havalimanına geldiğimizde motorları otoparkta bırakmış içeriye doğru yürüyorduk.

"Formundan hiçbir şey kaybetmemişsin, merak etme," diyerek bana göz kırptığında yanımızdan geçen kızlardan biri dönüp Giray'a baktı.

Durum karşısında kaşlarım çatılırken sahiplenme duygusuyla doldu içim çünkü Ela'yı seviyordum ve bu ona ihanet etmek gibi geliyordu. Kabaran saçlarımı el yordamıyla düzeltmeye çalışırken Giray sessizliğimden rahatsız olarak bana döndü.

"Beni aptal yerine koyma Mislina, herhangi bir dişi bana baktığında ne düşündüğünü biliyorum."

"Aklından çıkmıyor mu?" diye sorduğumda sonunda merakımı giderecegimden dolayı huzurluydum.

"Akıl unutuyor, Sert Kız. Ama kalp ne unutuyor ne uyutuyor."

Ne diyebileceğimi bilemeyerek kafamı başka yöne çevirdim. Havaalanı oldukça kalabalık gözüküyordu ve bu beni boğmaya başlamıştı. Neyse ki kısa süre sonra babamın özel uçağının olduğu piste gelmiştik.

Montumun cebinden çıkardığım telefonumu şimdiden uçak moduna alırken sessizce yürüyordum Giray'ın peşinden. Ne hissettiğini anlayabiliyordum az çok, çaresizdi. Aklı sussa kalbi durana kadar geriye çekilmiyordu. Ben bunları düşünürken işlemleri halledip uçağa yönelmiştik.

Uyuşmuş bacaklarımı hareket ettirirken hafifçe gerindim. Dizlerimdeki karıncalanmayla kaşlarımı çatarken kaptan pilot anons yaparak iniş için kemerlerimizi takmamız gerektiğini duyurmuştu. Yanımda uyuyan Şebek hafiften horlamaya başlamış ve yol boyu kulağımı felç etmişti.

Gözlerimi devirip kibar olmayacak şekilde kolunu dürttüğümde koluma sarıldı ve ağır kafasını omzuma yasladı. Daha beter sinirlenerek başını omzumdan ayırmaya çalışırken uçak alçalmaya başlamıştı.

Sıkıntıyla başımı ışıkları gözüken Bursa'ya çevirdiğimde sol omzum ağırlıktan uyuşmaya yüz tutmuştu. Bu esnada hosteslerden birisi gelip böcek gibi üzerime yapışan Giray'ı kibarca uyandırmaya çalıştı.

Uyanacağına ihtimal vermeyip durumu baygın bakışlarımla seyrederken hiç beklemediğim şekilde Şebek gözlerini aralamış, kendisiyle konuşan hostese kulak kabartmıştı.

Kadın yanımızdan ayırılır ayrılmaz sarıldığı kolumu sinirle elleri arasından çektim. O ise bir kene gibi koluma yapıştığını daha yeni anlıyor olacak ki uyku mahmuru bakışları yüzüme değdi.

"Niye kızdın şimdi?" dediğinde kaşlarımı kaldırarak ciddi olup olmadığına baktım.

"Hem kafanla omzumu çökertiyor hem de uyanmıyorsun, üstelik o kadar sarsmama rağmen," dediğimde söyleyeceğim şeye gözlerimi önceden devirdim. "Ama hostes gelince hemen uyanabiliyorsun."

"Demek ki kadın eli değdiğini hissetmişim," deyip otuz iki dişini göstererek sırıttı.

Bu konuşmamız dışında konuşmamıştık ve aradan çok geçmeden uçak Yenişehir Havalimanı'na iniş yapmıştı. Montumu üzerime geçirip küçük çantamı koluma taktıktan hemen sonra aşağıya indim.

Yüzümü yalayıp yutan soğuk karşısında iliklerime kadar titrerken montumun şapkasını kafama taktım. Giray ile beraber havaalanına girdiğimizde içimiz ısınmıştı ve bu ister istemez gülümsememizi sağlamıştı.

Harzem Bey bizi özel uçağında ağırlamış üstelik de bizi buradan almak üzere bir araç hazırlatmıştı. *Ne düşünceli bir baba, gözlerim yaşardı.* Giray önden ilerleyerek yolu gösterirken sessizce onu takip ediyordum.

Bakışlarım sağ tarafımda elindeki tavşanla oynayan çocuğa kaydığında ister istemez dikkatimi çekti. Siyah saçları dökülürken omuzlarından yere eğilerek neredeyse ayağımın dibine düşen oyuncağına uzandı. Ondan önce davranıp beyaz tavşanı almak üzere eğildim, daha parmaklarım ona değer değmez tedirginlikle geriye çekildi.

İçine elyaf doldurulmuş tavşanın yumuşak bedenine gömüldüğünde parmaklarım bir süre oyuncağın mavi gözlerine bakıp sessizce dizlerimi kırdım. Tavşanını ses etmeden ona doğru uzattığımda bana benzeyen gözleri yüzümde yer buldu.

İçim çekilir gibi oldu o vakit ve ona uzanan elim titredi. Bu sırada annesi yanımıza doğru tedirginlikle ilerliyordu. Çocuğunun elini tutup hafifçe kendine çekerek tebessümle karışık bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Kızınız oyuncağını düşürdü," diyerek kadına tavşanı uzattığımda kibarca teşekkür edip bacaklarına dolanan kızına baktı.

"Güya gözümün önünden kaybolmayacaktı, tekrar teşekkürler," der demez kızıyla beraber yanımdan ayrıldı.

Omzunun üzerinden bana bakan küçük kıza gülümsemeyi çok görmedim. El sallayıp hoşça kal dediğinde bakışlarım Giray'ı aramaya koyuldu. Şebek, birkaç metre ileride bana bakarak telefonla konuşuyordu.

Ona doğru ilerlediğimde başıyla çıkışı işaret etti. Kapının önünde bizi bekleyen aracın şoförü yanıma gelerek kolumdaki çantayı kibarca alıp arabaya yerleştirirken Giray babasına indiğimize dair bilgi vermeye devam ediyordu. Onu dışarıda bırakıp aracın arka koltuğuna yorgunlukla oturmayı tercih ettim.

Soğuktan ağrı giren alnımı ovarken araç yavaşça yolda kaymaya başladı. Bir saat kadar bir yolumuz olduğunu biliyordum. Giray akşam yemeği yiyip yatarız demişti. Çok geçmeden şehir trafiğinden uzaklaşan araba dağ yoluna girdiğinde şoför klimayı biraz daha açtı.

Başımı geriye yaslayıp düşüncelerim arasında kayboldum. Şu an ne yaptığına ve nelerle uğraştığına dair merakım içimi kavururken beynime düşen gülleyle irkildim hafifçe. Gözlerim lambalara kaydığında kalbime çöreklenen huzursuzluğu yenmeye çalışıyordum. Baktığım lambalardan biri patlayıp yolu karanlığa boyadığında ister istemez camdan uzaklaştım. Bu görüntü bana iyi şeyleri hatırlatmamıştı.

Dışarıdan bakılınca tıpkı bir kaleyi andıran otelin kızıl ışıkları karların üzerine düşüyordu. Binlerce kristal tanesi dört bir tarafa yağarken ıssız bir soğuk kuşatmıştı her yeri. Vakit geç olduğundan dolayı etrafta insana dair neredeyse hiçbir iz yoktu, muhtemelen herkes odasındaydı.

Arkamızdan gelerek çantalarımızı taşıyan şoförün kumaş pantolonu karlara bata çıka mahvolmuştu. Çenemi burnuma kadar çektiğim fermuarın içerisine sokarken Giray kayıp düşmemden korkarak uzanıp elimi koluna sarmıştı.

İçeriye girdiğimizde lobiye ilerleyecekken yerlerden dolayı dengem alt üst oldu. Kayıp düşecekken son anda dengede kalmama Giray gülerek karşılık verdiğinde ister istemez ben de tebessüm ettim. Bu sırada bakışlarım restoran bölümüne geçen adama takıldı.

Amir'e o kadar benziyordu ki bir an hayal gördüğümü zannettim. İçim çekilirken bu düşünceyle göz yanılsaması olduğunu düşünerek Giray ile birlikte lobiye ilerledim.

Görevli isimlerimizi kibarca teyit edip anahtarlarımızı uzattığında çantalarımızı taşıyan görevlinin peşinden asansörlere doğru ilerledik. Odalarımız dördüncü katta çapraz koridorlardaydı.

Beni odada yalnız bıraktıklarında ilk işim montumu çıkarmak oldu. Soğuktan moraran ellerimin imdadına ılık su yetişirken uzun uzadıya yıkamaktan geri durmadım. Yüzümü de yıkayıp aynaya baktığımda tenimin bir süredir bu kadar parlak ve canlı gözükmesine sevindim. Evde kaldığım kısa zaman zarfında yememe dikkat etmiş, kendimi toparlamaya çalışmıştım.

Yüzümü kuruladıktan hemen sonra banyodan çıkarak getirdiğim çantanın içerisine koyduğum kıyafetlere göz attım. Yol boyunca kirlenen kıyafetlerimden kurtulup çantadan aldığım fakir kol kadife elbiseyi üzerime geçirdim. Elbisenin altına giydiğim siyah külotlu çorap ve postallarım gayet iyi görünüyordu. Son olarak saçlarımı gelişigüzel taradığımda artık yemek için hazırdım.

Koridora çıktığımda Giray'ın henüz odada olduğunu fark ederek beklemeye koyulmuştum ki o da çok sürmeden odasından çıkmıştı. Kareli yün gömleğinin ona yakıştığını söyleyebilirdim.

"Hadi bakalım, karnım çok aç," deyip ellerini birbirine sürterek bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Çok şık olmuşsun," dediğinde cevap vermeyerek yürümesini bekledim.

Beraber aşağıya indiğimizde adımlarım dik ve bakışlarım son derece kendinden emindi. Saçımın sağ yanını kulağımın ardına sıkıştırıp girmek için bana öncelik veren Giray'ın kibarlığı karşısında kolundan tutup içeriye soktum.

Bu tür klişelere gelemiyordum doğrusu. Etraf iri avizeler yaydığı loş ışıkla aydınlatılırken krem masalara bordo sandalyeler eşlik ediyordu. Duvar dibinde olan masaların hemen yanında ise küçük ışıklandırmalar yer alıyordu.

Kenarda duran açık büfe ve ortada pervane gibi dolaşan saygılı garsonların sosladığı yemeklerle hoş bir yere benziyordu. Gözüme takılan mavi saçlarla olduğum yerde kalakaldım, birkaç saniye içinde Giray da tam olarak benim baktığım yere odaklanmıştı.

Dalgalı mavi saçlarına eşlik eden siyah elbisesiyle Mine karşımızda dört erkeğin olduğu masada oturuyordu. Sorun şuydu ki masadaki tek mavi o değildi. Boğazlı gri kazağı gözlerinin kurbanı olmuşken yüzüne hafifçe kıvrılarak düşen dalgalı tutamlarına baktım. Kirpikleri her inip kalktığında bir şeheseri seriyordu gözler önüne. Hafif kirli sakalı ona daha erkeksi bir hava katarken şarabın ıslattığı dudakları günaha davet ediyordu.

Gerisin geriye dönmeye yeltendiğimde Giray elini koluma sardı, ne yaptığını anlayamayarak kaşlarımı çattım.

"Kaçmanın sırası değil, Sert Kız, gidip orada ne işler döndüğünü öğrenmeliyiz," dediğinde gözlerim ikinci kez düştü masaya.

Bu defa karşılıksız değildi tedirgin bakışlarım çünkü karda kanın kokusunu almış bir kurt edasıyla bana bakan maviler talan ediyordu her yanımı. Gözlerinde asılan sarkıtlar delerken ruhumun kılıflarını çıplak kalıyordum ona attığım her adımımda ve yok oluyordum yine celladımın tam ayak ucunda.

"Yemek yemeye gelmiştik lakin tesadüfen sizi fark edince selam vermeden geçmeyelim dedik," diyen Giray samimiyetsiz gülümsemesiyle orta yaşlı üç adama baktığında çenesi katılaşmıştı.

Mine siyahla çerçevelediği gözlerini yüzüme diktiğinde koyu renk rujunun dudağından sökülen kısımları gözüktü konuşmaya çalışırken.

"Eğer isterseniz bize eşlik edebilirsiniz," dediğinde tanımadığım adamlardan biri hiç de hoş olmayacak şekilde bedenimi süzdü. Üzerime yoğunlaşan bakışlar yüzünden ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım.

Bu durumu anlamlandıramazken Şebek söylediklerini olumlu karşılayarak adamın yanındaki boş yere oturdu. Bense Amir'in yanındaki boş sandalyeye oturmak zorunda kalmıştım. Tırnaklarım delerken avuç içlerimi, diğer yanımda oturan adamın bakışları değdi çehreme yeniden.

Sorun şuydu ki beni şuh gözlerle süzen adam eğilerek Mine'nin boynunu koklamıştı. Bu görüntüyle sarsıldığımda yutkunamadım. Ve adamın işveli biçimde Mine'ye parfümünün markasını soruşunu seyrettim.

"Sanırım siz de Mine'nin arkadaşısınız," derken kır saçlı olan bana değil de onay almak ister gibi Amir'e bakıyordu.

"Evet, arkadaşıyım," dediğimde Mine'yi iğrenerek süzdüm çünkü burada dönen şeyin ne olduğunu anlayabiliyordum.

Tam bu sırada masanın altından adam bacağını bacağıma sürttü. Ne yapacağımı bilemez şekilde yüzümü yanıma çevirdim. Bu hareketimle beraber gözleri tıpkı büyüyen bir fırtınayı andıran okyanus sertçe sandalyemin başlığından tutarak kendine doğru çekti beni.

Neler olup bittiğini anlamaya çalışan Giray bana yapılan hareket yüzünden yumruk olmuş elini yavaşça masanın altına sakladı.

"Seni daha önce görmedim, bu gece bana eşlik edip güzelliğinle onurlanmama müsaade eder misin?" diyen kişi az önce bana sokulmaya çalışan adamdan başkası değildi.

Babam yaşındaki adam düpedüz bana yatmayı teklif ettiğinde burada yapılan profesyonel fuhuştan haberdar oldum. Tam olarak bu işi yapmak için kullanılacak bir maşa olan Mine ise gözlerimin içine bakıyordu. Nedendir bilinmez utanmıştı ve bu sebepten konuşamayacak duruma gelmişti. Giray sandalyeyi sertçe itip kalktığında herkes bu ani hareket karşısında şaşkınlıkla yüzünü süzdü.

"Biz merhaba demek için uğramıştık, şimdi izninizle kız arkadaşımla yemeğime yalnız devam edeceğim," dediğinde kafasıyla kalkmam için işaret verdi.

Kalktığım esnada öfkesi büyüyen Amir sessizliğini korumak için büyük bir çaba gösteriyordu. Bunu umursamadan tiksinerek bir kez daha baktım herkesin yüzüne. Mine kendini ağlamamak için sıktığından kanlanan gözleriyle içimi ezmeye meyletmişti.

Masanın etrafından dolanıp yanıma gelen Giray'ın uzattığı elini gördüğümde yaptığı oyununa ortak olarak elimi avucuna bıraktım. Güç vermek istercesine elimi sıktığında hafifçe çekeleyerek restoranın dışına doğru sürükledi beni. Gördüğüm en son şey Amir'in parmakları arasında tuttuğu çatalı ikiye katlaması olmuştu.

"Kurdukları tezgâha Mine'yi de alet etmişler şeref yoksunları," dediğinde Giray burnundan soluyordu odasına geldiğimizde.

İlerleyerek komodinde duran sürahiden bana su doldurdu ve uzattı. Titreyen ellerimle bardağı dudağıma yanaştırırken adamın bacağımdaki sıcaklığını hisseder gibi olup bir kez daha tiksindim her şeyden. Bu düşünceyle tırnaklarımı bacağıma bastırmak zorunda kalmıştım.

"İyi misin, Mislina?" diye sorduğunda Giray kendi de nefes nefeseydi ve su içiyordu.

"Biraz dinlensem iyi olacak," dediğimde yerimden kalkmış, Giray'ın endişeli bakışları altında odasının çıkışına ilerlemiştim. "Yarın konuşuruz."

Beni istemeye istemeye istemeye geçirdi, odada yalnız bırakmak istemediğini görebiliyordum. Kendi odama doğru ilerlerken koridorun ışıkları

yanıp söndü birkaç defa ve bu durum içimi ürpertti. Bu sebepten kartımı okutarak hızla koridoru kolaçan edip odamdan içeriye girdim.

Işıkların bu durumu kafamı karıştırırken ilk önce kapıyı kapatıp kilidini iki kez çevirerek rahat bir nefes verdim. Uzanıp ışık düğmesini aradığımda parmaklarıma değen ten yüzünden çığlığım büyük avucun içerisinde kayboldu.

Sırtım duvarla buluştuğunda kalp atışlarım hızlanmış, ağzımı kapatan elin sahibi üzerime abanmıştı. Göz bebeklerim dışarı fırlayacakmış gibi açıldığında karanlıkta karşımdaki kişinin yüzünü seçmeye çalışıyordum. Ancak bu konuda başarılı olamamıştım.

Burnu yavaşça elbisemin açıkta bıraktığı köprücük kemiğime girdiğinde tekmelerimi savurdum çaresizce. Ve tüm bu hengâmede ışıklar yandı okyanusun kıyısında. Gördüğüm çehreyle içim bir nebze olsun rahatlarken yine de durmayarak pençeleri arasından kurtulmayı denedim. Işıklar tekrar söndüğünde terleyen yüzüme yapışan saçlarım görüş açımı daha fazla örtüyordu.

Amir, "Sen veda etmeden gittiğin için ben de haber vermeden geldim," dediğinde solukları ince derimi deliyordu. İçimden bir ses iyi şeyler olmayacağını ve bu esaretten kolayca sıyrılamayacağımı söylüyordu.

Ah be adam, esaretini maruz görüp cesaretimi kırsan da seviyorum seni. Nefesimi haram edip her fırsatta boğazıma binsen de seviyorum. Seni yeryüzünün göğe meftun olduğu kadar seviyorum.

Seni senden öte biliyor, her şafakta kendimi senin kıyında buluyorum. Canıma can olamazken canımdan koparıp sana yar olmaya ant içiyorum. Ben her seferinde ellerinde zehirlenmeye razı geliyorum. Yaptıklarına rağmen kabullenip susmam aptallık, biliyorum. Bu yüzden adam, sen güce tutkun, ben adalete vurgunum...

Kirpiklerim titreşerek gözlerimi gölgelerken etrafı saran karanlıkla bekliyordum gelecek olan atağı. Eli dudaklarımın üzerine yapışmış kibar olmayacak şekilde baskı uygularken harelerinin ağırlığı sarıyordu etrafımı örümcek ağı gibi.

Atışlarını düzene oturtmaya çalışan yorulmuş kalbim ve titreyerek boşalmak üzere olan bacaklarım kırılacaktı neredeyse. Kırılacaktı ve dizlerimin üzerine çökecektim önünde.

Ona veda etmeden gitmeme içerlemiş olmasından değildi tüm bunlar, tam tersine o bana veda etmediği için hâlâ benden istediğini alamadığı için buradaydı. Ve alnı terle nemlenmiş alnıma yaslıydı.

Bir adım geri çekilmesiyle kulaklarımı kabarttım sesine karşılık. Ve tam bu sırada eli yavaşça dudaklarımdan sıyrılmaya başladı. Nefesini yüzüm-

de hissetmemek bedenimi gevşetirken çığlık atacak kadar aptal değildim. Çünkü beni bu durumdan kurtarabilecek kimsenin olmadığının bilincindeydim. Odanın ışıkları açma düğmesine basmama rağmen yanıp söndüğünde irkilerek avuç içlerimi soğuk duvara yapıştırdım.

O ise temkinli hareketlerle tıpkı bir hayalet gibi camın önüne konumlandırılan berjere oturmuştu. Ve saniyelik olsa da bugün üzerimden çıkardığım kazağı avuçları arasında tutmuş yüzüne yaklaştırıyordu. Ortalık tekrar karanlığa bezenirken bir cesaret ona ilerledim. Işıklar tekrar geldiğinde kazak berjerin koluna bırakılmıştı ve iri eli üzerindeydi.

"Ne işin var burada?" derken ışıkların gelmesinden dolayı sızlayan gözlerimi ovalıyordum.

"Ufak bir ziyaret sadece," der demez ışıklar yeniden yandı ve karanlık bu defa keskin bir ışıkla delindi.

Çaprazına denk düşen yatağın ayak ucuna oturduğumda sıkıntıyla alnımı buruşturdum. Aşağıda gördüğüm şeylerden sonra gelip pişkince karşıma oturmuş olması içimi ürpertiyordu. Ne istediğinden ise tam olarak emin değildim.

"Eğer odamdan dışarıya çıkmazsan güvenliği çağıracağım," dediğimde açık açık yaptığım boş tehdit karşısında alayla kaşlarını kaldırdı.

Elini kazağımın üzerinde gezdirip onu avuçlarken, "Güvenliğini sağladığımız yerde benim elemanlarımı çağırıp beni onlara şikâyet edeceksin demek."

Söyledikleriyle dudaklarımdaki kanın çekildiğine emindim. Kırca, teyzemin sonunu elleriyle getirmek için can atarken aynısı kendi yeğeni için de geçerliydi. Soyları bizim ırkımızın daimi sonu olacaktı. Zamanın bizim üzerimizdeki baskılarından bir şey eksiltmeyeceği gerçeği inkâr edilemezdi.

"Çık dışarı," diyerek fevri bir hareketle ayağa kalktım. İşaret parmağımla kapıyı gösterirken sarsılmaz ifadesi karşısında sinir krizi geçirebilirdim. Lacivertleri bedenime tırmanarak beni baştan aşağı süzdüğünde bir kez daha, "Kes şunu ve çık dışarıya!" diye bağırdım.

Hareleri sarımtırak ışığın altında parıldarken elini saçlarının arasına daldırdı. Alay içeren sesiyle gülümserken kaşlarımı çatmış onu inceliyordum. Aramızdaki bu sessizlik sadece birkaç saniye sürdü çünkü ayağa kalkıp burnumun dibine kadar girmesi onun için pek zor değildi. Elini koluma sarıp hızla beni kendine çekti, burunlarımız çarpıştığında küçük odada yüreğimizde kıyametler kopuyordu.

Işıklar tekrar yanıp sönmeye başladığında korku damarlarımda voltu atmaya kaldığı yerden devam etmiş, Amir çok fazla güç uygulamayarak beni pençelerinin arasına hapsetmişti.

"Hayır, anlayamıyorum, mahremine bu kadar düşkünken, bir erkek üzerine parfümü sinecek kadar nasıl yakın olabiliyor sana?" dediğinde oda-ya hâkim kıldığı karanlıktan daha karanlıktı sesindeki tını.

Koluma tüm gücümü verip çekmeye çalışırken, "Sorun tam olarak benim ve ben olduğum sürece mahremiyetinin sonu olacağım," dedi.

İğrenircesine beni geriye ittiğinde elimde olmadan sendeledim. Lambadan beklediğim patlama sesi gelmezken ayaklarım balçıkla sıvanmışçasına olduğum yerde duruyordum. Amir öyle bir hızla yanımdan geçmişti ki rüzgârı yüzümü yalamıştı.

Odanın kapısını açıp görevliyi yanına çağırdığını duyduğumda aklıma hemen Giray geldi. Üzerime sindiğini söylediği parfümün Giray'a ait olduğu gerçeğinin zihnimde canlanması ona zarar vermiş olma ihtimalini düşündürüyordu. Çünkü koridorda kol kola girip yürümüştük ve epey yakındık. Yeni parfüm sıktığı için üzerime sinmesi gayet doğaldı. Dudaklarımı dişlerimle ezerken geriye dönüp ben de hızla koridora koştum.

Kulaklarında cihazlar ve ceketlerinin içerisindeki gömleği saran kayışlara takılı silahlar; bir kez olsun yanılmayı öyle isterdim ki...

Bakışlarım Giray'ın odasının kapısındaki aralığa takıldığında daha adımımı atmadan kim olduğunu görmediğim bir el bileğimi yakaladı. Omzumun üzerinden sinirle geriye döndüğümde saçlarım yüzümü dövmüştü. Amir öfkeyle kaynar bir kazana dönen gözleriyle bileğimi tutuyordu.

"Çok sevdiğin adamın canının yanmasını istemiyorsan deneme bile!" dedi elini belime atıp beni kendine çekerken.

"Şu an yaptığın her hareket kurallara aykırı, konumunu kendi çıkarların uğruna kullanıyorsun," dediğimde dirseğimi karnına geçirecekken bunu avucuyla savuşturdu. "Bizi alıkoymaya hakkın yok!"

"Kuralları yazan benim ve eğer gitmeye kalkışırsan bedelini sen değil o öder!" dediğinde bakışlarım iki adamın zapt etmekte zorluk çektiği Giray'a kaydı.

Sinir harbine boğulmuş kahveleri hafiften kanlanmıştı ve kaşının üzerinde açılan yaradan sevmediğim kırmızı sıvı sızıyordu. Üçüncü bir adam yumruğunu böbreğine doğru geçirdiğinde dudaklarından kopan feryat ile tutuldum. Ne olursa olsun o benim değer verdiği nadide insanlardan biriydi. Ona bu şekilde davranmalarına göz yumamazdım. Sevdiğim adam dahi olsa değer verdiklerime bu şekilde zarar veremezdi kimse.

Sinirden vücut ısım artıp parmak uçlarım karıncalandığında tüm gücümle dirseğimi Amir'in karnına geçirdim. Bu hamleyi beklemediğinden hafif de olsa sarsılmıştı. Ben de bunu fırsat bilip kollarının arasından çıkmıştım.

O an hiçbir düşmanımdan ayırt etmeden aynı nefretle karışık arzuyla suratının ortasına yumruk attım. Kanın sıcaklığı bulaştığında elime arkamda beni tutmaya çalışanın baldırına bacağımı dolayarak onu sıkıştırdım. Kafasını kolumun altına çekerek dizimi yüzüne sertçe vurdum.

Çıkan sesler eşliğinde bana yumruk sallayanın boynuna dirseğimi yerleştirir yerleştirmez kendi etrafımda dönüp Giray'ı tutanlardan birinin yüzünü postallarımla buluşturdum. Giray diğer adamı hallederken Amir kendini toparlamış olacak ki sezemediğim bir vakitte belinden çıkardığı silahı Giray'a doğrulttu.

"Ellerim çok terli," derken diğer eliyle kanayan burnunu sertçe silip etrafına serilmiş adamlarına bakıyordu. "Ve tetik elimden kayabilir, Mislina."

Merhamete dair herhangi bir duygu tomurcuğu görme umuduyla dikkatle inceledim göz bebeklerini. Ne yazık ki umutlarım açılan silah emniyeti ve arkamdan sertçe kollarımı kavrayan görevliyle yerle yeksan oldu.

"Rahat bırak onu!" diye bağıran Giray beynine dayanmış bir başka namluyla dizlerinin üzerine çökmüş çaresizce debeleniyordu.

"Ne istiyorsan yapacağım," dediğimde Amir'den önce kahve çekirdekleri deldi bedenimi. "Şimdi serbest bırak onu."

Amir dalgaları dinginleşmemiş gözleriyle söylediklerimden emin olmak istercesine yüzüme baktı. Ardından kafasıyla görevliyi onayladı. Giray bırakılır bırakılmaz bana adım atacaktı ki elimle durması gerektiğini işaret ettim.

"Odana dön artık," dediğimde bir adım daha atıyordu ki sinirle sesimi yükseltmek mecburiyetinde kaldım. "Gereken kişileri haberdar et, geri geleceğim!"

İstemese de kafasını olumlu anlamda salladı ve geriye doğru bir adım attı. Harelerinde biriken birkaç damlayı içim ezilerek seyrettim. Alaylı tebessümü kanlı dişlerini meydana çıkarmıştı. Arkasını dönüp ağır adımlarla tıpkı bir gazi gibi elini havaya kaldırıp görüş açımdan uzaklaşırken kafamı diğer tarafa çevirdim ve beni tutan adamın ellerini üzerimden sertçe ittim.

Bakışlarım gökyüzüne sere serpe bırakılmış ipek lacivert çarşafa ışıltı katan milyonlarca yıldıza kaydı. Ay yıldızların arasında zarafetiyle asılmış sadece göz gözü görecek kadar aydınlatıyordu etrafı. Sarsıntıyla beraber üzerinde oturduğum kızağın demirlerine çıplak ellerimle tutundum. Yaşanan olaydan sonra Amir üzerimi değiştirmemi söylemişti.

Otelin dışına çıktığımda altı kurdun bağlı olduğu büyük bir kızak karşıladı beni. Gecenin ayazı yüzümün derisini delip geçerken ürpererek bize yakın olan kurda baktım. Bu benim deney esnasında gördüğüm kurda oldukça benziyordu.

Siyah ve beyazla harmanlanmış kırçıllı kürkünü anımsamamak imkânsızdı. Bir an yavaşça kafasını bana çevirdiğini ve gözlerini yüzüme değdirdiğini gördüm. Karanlıkta parlayan yırtıcı gözlerine bakmaktan vazgeçip arkama döndüm.

Otel binası artık görüş açımdan çıkmıştı ve Giray'ın son hâli bir türlü zihnimden silinmiyordu. Nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Aradan geçen yirmi dakikanın ardından önünde durduğumuz ahşap yapıyı incelemeye koyuldum. Pek kullanılmayan bir dağ evine benziyordu. Amir kızaktan inerek kurtların zincirlerini çözmeye başladı. Sivri dişlerine sürtünen demirin gıcırtısı içimi gıdıkladığında rahatsızca yerimde kıpırdandım.

Bu hareketim zinciri çözülen kırçıllı kurdun bana doğru gelmesini sağladı. Tüylerini havalandırıp üzerindeki karları silktiğinde diğer kurtlar daha yeni gördüğüm küçük kulübelerine doğru dağılmaya başlamışlardı. Amir kurdun önümde beklediğini görünce yanıma gelerek boğazındaki tasmasından yakaladı.

"Gel buraya, Karam," dediğinde kurt uysalca kendini sevdirmiş ve altı kulübeden birine girmişti.

Amir inmem için elini uzattığında istemesem de kayıp düşmemek için elimi avuçlarına bıraktım. Onunla birlikte ilerlerken aynı zamanda gözlerim tedirginlikle etrafta dolaşıyordu.

Amir cebinden çıkardığı anahtarla evin kapısını açtığında içeriye girmemi bekledi. İçerisi dışarıya nazaran birkaç derece daha sıcaktı. Dış kapıyı örtüp içerde bulunan kapılardan birinden girdiğinde ayaklarımı üzerinde durduğum paspasa vurdum. Duvarda asılı gaz lambalarını elindeki kibritle yakarken içeriye dolan ışıkla etrafı dikkatle incelemeye koyuldum.

Ahşap parmaklıklardan gözüken üst kat çatı katını andırıyordu, üstünkörü bir ahşap merdiven dayanmıştı parmaklıklara. Alt katta salondan ayrı üç kapı daha vardı, muhtemelen banyo, tuvalet ve mutfaktan oluşuyordu.

Amir ikinci defa dış kapıyı açtığında ben şöminenin önünde duran üçlü koltuğa ilerledim. Üzerindeki örme battaniyelerde parmaklarımı gezdirirken okyanus kapıyı örttü. Elindeki kütükleri şöminenin yanına bırakıp ince çalılarla ateşi tutuşturmaya koyuldu. Sonunda ateşin yanmasıyla kütükleri de içerisine attığında ortamdaki soğuk kırılmaya yüz tutmuştu.

Gözlerine yansıyan ateşin kızıl ışıkları insanın içini içinden çekerken ortamın büyüsüne kapılmamak için direniyordu. Yüzünde dans eden gölgeler yanaklarına düşen kirpiklerini gözler önüne serdiğinde aşinası olduğum muazzamlığa öfkeyle baktım. O ise yerinden kalkıp yanıma oturmuştu.

Montumun fermuarına elini attığında hızla çekildim ancak kendisinin de çıkardığını fark ettim.

"Isınman için vücudunda kan yürümeli, bu yüzden seni sıkan montunu çıkarmamız geriyor," dediğinde haklı olduğunu düşünerek çıkarmasına yardımcı oldum.

Ardından üst kata çıkıp battaniyelerden birini alarak gelmiş üzerime örtmüştü. Harlanan ateşe birkaç odun daha atacakken dışardan gelen ulumayla hafifçe sıçradım. Ve bunu kulağı kurttan daha keskin Amir işitti.

Ne yaptığını anlamayarak ona baktığım sırada dış kapıyı açmış delici soğuğu içeriye buyur etmişti. Ve beklemediğim biçimde tahta zeminde duyduğum pençe gıcırtısıyla göz bebeklerim irileşti. Hafiften doğrularak koltuğun sırtından baktığımda bunun Karam adı verdiği kırçıllı kurt olduğunu gördüm.

"Korktuğumu biliyorsun, öyle değil mi?" derken dilim dudaklarımda aceleyle dolaşmıştı. "Beni korkutmak sana haz veriyor, anladık ama bu kadar da alçalma lütfen."

Ben bunları bedenimi sımsıkı saran korkuyla telaffuz ederken o dış kapıyı örtmüş, tasmasından yakaladığı kurtla önüme gelmişti. Ben hayvanlardan korkan biri değildim ancak deneyden sonra içimde büyük bir korku nüksetmişti kurtlara karşı ve Amir bunu bilerek yapıyordu.

Kurdun dikilen kulakları ve ateşin rengiyle birleşen griyle harmanlanmış gözleri yüzüme tırmandığında sivri dişlerinde titreşen saydam sıvıya kaydı gözlerim.

"Karam, kızım," diyen Amir sesinden taşan şefkatle kurdun boynunu sıvazlıyordu çünkü hayvan her an beni parçalayacakmış gibiydi.

"O anne kızım, sonunda tanışma vaktiniz geldi," dediğinde kurt hırlayarak sahibine çevirdi merhametsiz gözlerini.

Amir kendisinden beklemediğim hareketi yaptığı için şaşırmış vaziyetteydim, aynı zamanda da can damarıma saplanacak dişlerin korkusu sarmıştı içimi. İkinci defa beklemediğim bir şey gerçekleşti ve Karam başını eğerek yumuşak tüylerini dizlerime sürttü. Kurt, titremesi yeni yeni dinen ellerimden birine burnunu yanaştırdığında çekecek gibi oldum lakin Amir uzanıp bileğimi yakalayarak çekmemi engelledi.

"Kokusunu içine iyice çek Karam, bu zaman kadar aldığın en tatlı kan kokusu," dediğinde kaşlarım çatılmıştı. Kurt burnuyla avucumda daireler çizdiğinde devam etti, "Onu o kadar fazla sahiplen ki; şu an işittiğin kalp atışlarına kadar..."

Gecenin ilerleyen vakitlerinde Karam şöminenin önüne patilerini, daha doğrusu pençelerini uzatmış, çenesini de üzerine koymuştu. Varlığına alı-

şamayan benliğimle mutfakta olan Amir'e kulak kesildim. Dolapların açılma kapanma sesinden anladığım kadarıyla yiyecek bir şeyler hazırlıyordu. Olduğum yerde hafifçe kıpırdandığımda yerde uzanmakta olan Karam'ın gözleri üzerime kaydı.

Elimde olmadan dilimi çıkarttım ona uyuz uyuz bakarken. Amir sessiz adımlarla içeriye girerek elinde tuttuğu tabağı önüme bıraktı. Kepekli ekmeğin arasında duran salamla peynirin kokusu burnuma ilişti̇ğinde ister istemez canım çekti, kahvaltıdan beri ağzıma lokma koymamıştım. Tepsideki tabağın yanında duran süte bakışlarım kayarken dilim dudaklarımda dolandı.

"Ye hadi," deyip diğer elindeki çelik tabağı Karam'ın önüne bıraktı.

Tabaktaki kırmızı eti kokladıktan sonra saldırınca istemeden de olsa midem kalkmıştı. Çünkü etten kan damlayıp duruyordu. Amir benim üstümde baskı uygularcasına tepemde dikildiğinde yavaşça tepsiye uzandım.

Yarısı peçeteye sarılı sandviçi ısırırken dilime değen tatla gözlerim kapandı. En son İstanbul'da bir şeyler girmişti mideme ve şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Sıcak sütle ıslanan salamın tadı garip bir haz yaşatırken uzun süre aç kalmanın nelere bedel olduğunu düşünüyordum.

Amir, Karam yemeğini yedikten hemen sonra onu dışarıya çıkarmıştı. Şimdi koskoca evde yalnızdık, üstelik kurdun gitmesi beni rahatlatacağına iyice germişti. Gelip karşıma oturduğunda gri boğazlı kazağın kollarını geriye sıvadı. Bakışlarının kesintisiz odağı bana kaydığında öfkesi dinmemiş harelerim taradı karşımdaki bedeni.

"Tüm yaygarayı beni bu dağ başına getirmek için mi kopardın?" dediğimde yüzünü net seçemesem de gerildiğini sezebiliyordum.

"Sen de o kadar kahramanlığı buraya gelmemek için yaptın o zaman," derken alaylı ifadesini kuşanmış, gerçek hislerinden hiçbir iz bırakmamıştı.

"Bana karşı olan tutumunun veya davranışlarının sebebi ne?"

Bir süre kafasını koltuğa bıraktığı koluna yaslayarak yüzümü seyretti. Düşünceli biçimde hareleri ateşe düştüğünde beklemediğim bir anda yeniden bana doğru kaydı.

"Sen karanlık bir gecede ancak semavi dinlerin yazmış olduğu bir kaderle karşıma çıkan o kızsın," derken aramızdaki tepsiyi ortada duran sehpaya bıraktı. "Sen benim aradığım o küçük kız, sen benim adımı unutturan o kadınsın."

Aramızdaki kısa mesafe gerilmeme neden olurken geriye kaydım hafifçe. Ateşin yansıdığı çehreme uzanan elleri çenemde durduğunda konuşmamına devam etti.

"İnkâra koşmana dahi lüzum yok, gözlerine bakınca kim olduğunu ele veriyorsun. Ben de kim olduğunu iyi bildiğim bu kadının aramızda hangi amaç uğruna bulunduğunu düşünüyorum."

Bunları telaffuz ederken kendinden o kadar emindi ki dilime dolanan birkaç cümleyi geri göndermek zorunda kaldım. Çenemde duran parmakları omuzlarıma düştüğünde eline değen saç tellerimi okşadı.

"Hiçbir açığını görmediğin birine karşı bu kadar takıntılı davranman ne kadar mantıklı?" derken alayla gülümsemiş, soğuk bir bakış atmıştım.

Sözlerime karşılık belimden hızla yakalayarak beni kendine çektiğinde nefeslerimiz çarpışarak yarışa koyuldu. Saçımı omzumun gerisine sıyırıp çenesini eğilerek omzuma yasladığında yeniden konuştu.

"Hiç açık vermediğini zannediyorsun demek. Bu da elle tutulur bir delil olmadığından kaynaklı muhtemelen," dediğinde burnu kayarak boynumda durdu. "Ancak herkesin inkâr edemediği bir gerçek var ki o da tehlikeli olduğun."

Ondan kurtulmak için geriye doğru gidip kafasını ittiğimde alaylı gülüşü yayıldı odaya. Peşimi bırakmayacaktı, üstelik bunu yaparken de beni oradan oraya sürükleyip duracaktı. Ne kadar da acımasız ve saygısız diye düşündüğüm esnada ne düşündüğümü anlamak istercesine beni inceliyordu.

"Bana düşman gözüyle bakıyorsan eğer neden her fırsatta soluğu yanımda alıyorsun?" deyip meydan okuyarak kaşlarımı kaldırdım.

"İnsanın soluğu sen olunca öyle olması gerekiyor."

Söyledikleri kalbimin önüne kurduğum bariyerlere çarparak çatlatmaya yüz tuttuğunda göğsümde bağladığım kollarım çözüldü. Elim ensesine kayıp da onu kendime çektiğimde gözlerimiz çarpıştı karlı karanlık gecede. Gittikçe koyulaşan harelerine hırsla bakarken konuşmaya başladım.

"O daralma benden dolayı değil, soluğunu kestiğin hayatlar yüzündendir," der demez öfkeyle başını çekmeye çalıştı ancak tırnaklarımı ensesine saplamıştım. "Sen mısralar arasında dans edip laf ebeliği yapmayı seviyorsun onu anladım da, gerçekler ortada," diyerek ittim onu kendimden.

Ayağa kalkıp dış kapıya adımladığımda gitmek için bir şansım daha olmayabilir diye düşünüyordum. Askıda duran montumu alıp üzerime geçirirken elim dış kapıya ulaşmıştı ki arkamdan yaklaşan iki el onu kapattı.

Sinirle yüzümü ona çevirdiğim an beklemediğim biçimde dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Kibar olamayacak biçimde dudaklarımı sahiplendiğinde sık nefesleri boğuyordu beni.

Bedeni bedenimde hükmünü kurmuş kalbim olanlara tezgâhı hazırlamışken birkaç dakikalığına dudaklarımdan koparak konuşmaya başladı.

"Kabullenmediğin tüm duygularınla ve yenemediğin içindeki bu arzunla sana benden öte hayat yok," deyip elinin tersini yüzümde gezdirdi. "Şimdi kaybedeceğim seni içimde, belki yok edeceğim tüm gerçekleri de."

Mantığın sadakati kalp çarpana kadar vardı, adaletin hükmü ise sevgilinin teniyle buluşana kadardı. Bu adam ikimize de burada bir mezar kazar ilk önce beni yakar toprağa katardı. Sonrası ise bana zararına ziyandı.

Kollarımı dizlerimin etrafına sarmış çenemi de dizlerime bırakmıştım. Şuurunu kaybeden baygın bakışlarım yatağın çaprazındaki ahşap sandalyeye oturmuş adamı görmek istemiyordu. Dudaklarım kısa bir süre önce aramızda geçen anın etkisiyle karıncalandığında öfkem tazelendi.

Öpüşüne karşılık vermesem de içimde ona karşı olan isteği dizginlemem zor olmuştu. Ve şu an ondan çok kendime sinirliydim. Merdivenlerin ayak ucunda sıcaktan mayışmış olan Karam yatıyordu. Muhtemelen benim tekrardan kaçmamam için onu içeriye almıştı.

"Uyu artık, ben istemediğim sürece yukarı çıkmaz," dediğinde Amir sesi kısık ve boğuktu.

"Kaçmaya çalışmadığım sürece bu geçerli tabii," derken istemeden de olsa harelerim az önce beni sahiplenen dudaklarına kaydı. "Sabaha kadar senin mermerden hallice suratını seyredecek değilim zaten."

Bunları söyler söylemez ayaklarımın altındaki yün battaniyeyi çekip usulca yatağa sokuldum. İçimden *lütfen* dedim bu sırada çünkü daha önce uyumuş olması demek bütün gece bana cehennem azabı olacak demekti.

Duyduğum tık sesi ile hafifçe irkilerek omzumun gerisinden komodine baktım. Elektriklerin olmadığını zannediyordum çünkü Amir mumu yakmıştı. Ama şu an gördüğüm kadarıyla vardı ki abajur yanıyordu. Bunu onun yaptığını tahmin etmek o kadar da zor değildi.

"Senin olduğun yeri değil bir ampul güneş dahi aydınlatamaz," dediğimde kelimeler ağzımdan nasıl çıkmıştı, bilmiyorum.

Yatağın arkamda kalan kısmı hareketlendiğinde huzursuzlukla olduğum yerde kıpırdandım. Elleri yastığın her bir tarafına saçılan saçlarıma daldığında içim gıdıklandı. Göz kapaklarım günün yorgunluğuyla titreyerek kapanınca boştaki eli elimi kavramıştı. Başparmağımı avucumun içinden yavaşça çıkarıp okşadığında gülüşe benzer bir homurtu işittim bilincim gelip giderken. Saçlarımı yavaş yavaş severken durdu ve "Çünkü seni benden güneş dahi esirgeyemez," dedi. Kendimi uykunun kollarına bıraktığımda sesi gittikçe kaybolmuştu.

Bağırmak üzereydim ki karşımda Karam'ı görmeyi beklemiyordum. Göz bebeklerim anında büyürken Amir kollarını göğsünde bağlamış tepkimi seyrediyordu. Verdiğim reaksiyonların onu eğlendirdiğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı ve bir anda doğrulup bacaklarımı kendime çekerek bağdaş kurdum.

Saçlarım önüme gelip beni iyice sinir ederken etrafta saçlarımı toparlayacağım bir şeyler aradım. Ancak yoktu, bu sırada Amir Karam'a baş işareti yapmış, hayvan son bir kez daha bana baktıktan sonra merdivenlerden inmişti.

Bana yaklaşan bir çift okyanusla yerimde huzursuzca kıpırdandım. Üzerinde hardal rengiyle harmanlanmış bir oduncu gömleğiyle koyu renk kot vardı.

Çıplak ayaklarının tahtadaki içgeçirici gıcırtısı beni heyecanlandırıyordu. Önümde durduğunda kafamı kaldırıp sertçe harelerine baktım. Tüm gece onun yüzünden kıyafetle uyumuştum ve kot pantolon dizlerimi örselemiş ara ara uykumu bölmeme neden olmuştu.

"Senin için otel odandan kıyafetlerini getirttim," dediğinde izinsizce mahremime girmiş olmasına iyice sinirlendim. "Ve şimdi zorluk çıkarmazsan saçlarını örmek istiyorum, yoksa seni deli edecekler."

Yüzüne boş boş bakmaktan kendimi alamadım desem doğru olurdu. Bu vaziyette gelmiş bana saçlarımı örmekten bahsediyordu. Üstelik odama yabancı kişileri yollayıp eşyalarımı karıştırmalarına izin vermesi de cabasıydı.

Yeniden önüme düşen saçım yüzünden isteksizce yatakta ona arkamı dönerek izin verdim. Açılan boşluğa oturup ellerini saçlarıma attığında soğuk parmak uçları dansa tutuştu saç tellerimin arasında.

Tüm ince noktalarımın tiz notalarına vurmuşçasına her dokunuşuyla titriyordum. Alnıma dökülenleri de aldıktan sonra yavaşça örmeye başladı saçlarımı. Usta parmakları bir katile yakışmayacak şekilde narin ve mütevazı davranıyordu. Bana eziyet ile zevk arasında gidip gelen o duyguyu tattıran hisle savaşırken saçlarımı örmeyi bitirmişti. Omzumun üzerinden baktığımda cebinden çıkardığı lastiği yavaşça saçlarımın uçlarına geçirdi.

Nihayet bitirdiğinde elimi muntazam örülmüş saçlarım üzerinde dolaştırıp beni seyreden adamın göz hapsinde ayağa kalktım.

"Saçların oldukça uzamış. Uçlarında kırıklar gördüm, biraz kesilmesi gerek."

"Emin ol ben de diğer tüm kadınlar gibi kırılan tek yerimin saçlarım olmasını dilerdim."

Bunları telaffuz ettikten hemen sonra gözlerimi ondan ayırmış, yüzüne bakmamayı tercih etmiştim. Ortalıkta amaçsızca dolaşan bakışlarımın odasına kıyafet çantam düşünce hemen yanına gittim.

İçinden çıkardığım kıyafetlerle üst kattan inerek Amir'i yukarıda söylediklerimin ağırlığıyla baş başa bıraktım. Camın önünden geçen görevliyi gördüğümde adımlarım durakladı ve kaşlarım çatıldı. Muhtemelen dünkü kaçma girişimimden sonra önlem almıştı kendince. Beni burada daha ne kadar tutacaktı, merak ediyordum doğrusu. Oldukça temiz ve düzenli bulduğum banyoya girdiğimde dün geceden beri tenimle bütünleşmiş kıyafetleri çıkardım.

Krem yün kazağımın altına giydiğim kadife pantolonla birlikte elimi yüzümü yıkayıp banyodan çıktım. Lakin Amir'i elinde kahvaltılıklarla salona ilerlerken bulmayı beklemiyordum.

"Kapana sıkıştırdığın her kurbana bu kadar misafirperver misin?" derken sert bakışlarıma inat dudaklarımda yersiz bir gülümseme vardı.

"Soğuk espri yeteneğin beni ne kadar güldürse de artık bir şeyler yemeliyiz." deyip dolu eliyle şöminenin önünde duran sofrayı gösterdi.

Daha önce hiç yerde yemek yememiştim ve bunun nasıl hissettireceğini bilmiyordum. Ahşap ayaklı yuvarlak zemine dizilen kahvaltılıkların arasındaki yumurtalı ekmeği görünce duraksadım. Amir'e küçükken annemin bana yumurtalı ekmek kızarttığını söylemiştim, seneler öncesinde ona her gittiğimde bana yapardı. Geçmiş dirilip lime lime boğazıma dizilirken yutkunamadan bağdaş kurup sofranın önüne oturdum.

Şöminenin üzerine yerleştirdiği demirde çaydanlıklar ve kestaneler vardı. Kaşlarımı kaldırarak yaşamayı beklemediğim tatil serüvenime baktım. Tabağıma konulan yumurtalı ekmek ile bunun bir sınav olduğunu anlamış oldum. Beni denediğini anlamayacak kadar kendimden geçmemiştim henüz, o da benim ne yaptığını anlayacak kadar akıllı olduğumu biliyordu. Sinirle yumurtalı ekmeği ısırdığımda dişlerim avına saldıran bir aslan edasıyla saplanmıştı tüm geçmişe.

Tıpkı yıllar önce yaptığı gibi lezzetliydi. Ekmek tahıllı olsa da yumurta o kadar güzel yapıyordu ki insanın yiyesi geliyordu. Beşinci dilimimi yerken yüzümde dolaşan harelerin ağırlığını daha fazla taşıyamayıp çehresine baktım. Bunu bekliyormuşçasına derin bir nefes alarak çayını yudumladı.

"Beni ne zaman geri götüreceksin?" diye sorduğumda güzel gözleri kısıldı ve yüzüme doğru sivrildi. Sinirlenmişti.

"Neden? Giray'ı mı özledin?" dediğinde sesinden damlayan kıvılcımlar aramızdaki sofraya yuvarlanıp tüm huzuru yerle bir etti.

"Evet, onu çok özledim," derken üstüne basa basa konuşmuştum. Madem bu onu deli ediyordu, yapacaktım. "Sorduğum soruya cevap ver."

Elinde tuttuğu cam bardak hafif bir cızırtıyla çatlamaya başladığında göz bebeklerinde titreşen mavi elektrik kablolarına hayretle baktım. Teninin rengi iki ton açılmış, bakışlarıysa ona nazaran koyulaşmıştı. Sertçe yutkunduğundan âdemelması hareket etti.

"Bu cesaretin beni eğlendiriyor, evet ama," derken cam bardak ufalanmaya başladı iri ellerinde. Sanki avuçlarında ezip parçaladığı benmişim gibi bir hâli vardı. "Canımı sıktığın takdirde o cesaretini sökerim senden, ben izin vermeden nefes alamazsın."

Söyledikleri tüylerimi ürpertirken olduğum yerde daha fazla duramayacağımı fark edip doğrulmak için hareketlenmiştim ki eli bileğime sarıldı. Kanlı eli bileğimi kavradığında gözlerini kapayıp birkaç dakika kendine izin verdi. Açtığında ise mavileri berraklaşmaya yüz tutmuş, elektrik kabloları göz bebeklerine gömülmeye başlamıştı.

"Eğer Giray'ın başına bir şey gelmesini istemiyorsan bana nispet yapmayacaksın."

Kanlı parmaklarının tenimde bıraktığı lekelerle oturduğum yerde kaldım. O kalkıp sofrayı topladı bu süre içerisinde, Karam ve kurtları dahi besledi. Bense oturmuş olduğum ateş karşısında kollarımı dizlerime sarmıştım.

Elimden bir şey gelse yapacaktım ancak Amir beni çıkışa götüren tüm yolları kapatmıştı. Anladığım kadarıyla keyfi yerine geldiğinde beni götürecekti, dolayısıyla onun paşa gönlünü beklemek zorundaydım. Gelip önümde durduğunu burnuma soktuğu şeker ilaçlarım sayesinde fark ettim.

Yüzüne bakmadan ilaçlarımı avucundan alıp uzattığı suyla yuttum. Ses etmediğim için bakışları üzerimde dolaşıyordu. Bazen soluklarımı saydığını düşünüyordum, o kadar ki göğsüm her inip kalktığında onu takip ediyordu. Kanı kurumuş bileğime değen soğuk bez yüzünden irkildim, elimi çekecek gibi olduğumda buna izin vermedi.

Bileğimi temizlediği ıslak bez ateşin içinde yanarken arkama geçmiş beni de bacaklarının arasına çekmişti. Burnu boynuma uzanan iv ayrımımda dururken çektiği derin nefesler esiyordu ensemde.

"Şu an sana kafa atmak istiyorum," dediğimde birkaç saniyelik sessizlikten sonra gülüşüyle göğsü titreşti. Bu his içimi sarıp beni bilmediğim kuyulara atarken kollarını vücuduma daha fazla doladı. Öyle ki sırtımda atan nabzının o hafif uyuşukluğu beni yeni uyanamama rağmen mayıştırmıştı.

"Aynaya baktığında görmeye korktuğun o zayıf ve kırılgan Mislina'yı bakışlarında buluyorsun, değil mi?" dediğinde kapanmak üzere olan gözle-

rim açıldı. "Ben de seni orada buluyorum, Mislina. İstediğin kadar kalıba gir."

Kolları arasında debelendiğimde aslında gerçeklerin koynundan sıyrılma mücadelesi veriyordum. Heybemde taşıdığım bunca acı ve inanmak istemediğim gerçeklere bu kadar hâkim olması beni bitiriyordu. İçten içe kanıyordum ve ağzıma kadar dolduğunda dahi ses edemiyordum.

"Sana yıllar önce tanıdığım o kızdan bahsetmemi ister misin?" dediğinde debelenmekten yorularak pes etmiştim. Sıklaşan nefeslerim düzene girmeye meylettiğinde Amir eğilerek burnunu boynumun açıkta kalan yerine bastırdı.

"Pusulanın ibrelerini kendine uçurum bellemiş, doğru bildiği her yolda kaybolan karanlıklarda var olan ama aynı zamanda kendini karanlıktan sakınan," dudaklarının ıslaklığı ensemden içime doğru bir ürpertiyi nakşettiğinde sesi öpücüğüyle boğulmuştu. "Ayak bileklerinden parmak boğumlarına kadar acılarını hep teninde taşıyan bir kız."

Yapmış olduğu tasvir karşısında tutulmadan edemedim. Beni gerçek manada tanıdığını pekâlâ tahmin edebiliyordum fakat bu kadarı fazlaydı.

"Ve annesinin ölümüyle gömdüğünü zannettiği ruhunu karanlık bir gecede kendisine pusula veren adama kaptıran bir kız."

İşte o an zamanlar devrildi, geçmiş, akın etti tüm gölgesiyle üzerime. Sakladıklarım döküldü sandıklardan, gerçekler çalkalandı bir ateşin pervazında. Yetemedim, ben yine baş edemedim bu adamın söylediği kelimelerle.

"Neden pusulayı o gece o kıza verdin?" dediğimde yıllardır cevabını aradığım soruyu sormuştum.

"Çünkü ben ait olduğum yerdeydim ve yolunu kaybeden oydu. Ama ona verdiğim pusulayla o da yönünü bularak ait olduğu yere geldi: Karanlığa."

Yapmış olduğu ima karşısında ben de az çok ne demek istediğini anlamıştım. Zorla veya gönüllü sonuçta şu an onun kolları arasındaydım. Kabullenmek kolay olmasa da ona ait olduğumu kanıtlamıştı bana. Yıllar önce elime tutuşturduğu pusulanın benim tüm yollarımı kendisine çıkaracağını söylemişti ve evet söylediği bir şekilde gerçekleşmişti.

"Kestaneler yanmak üzere," dediğimde kolları gevşedi. Konuyu dağıtmanın verdiği hevesle uzanıp demirin üzerindeki kestanelerden birkaç tane aldım.

Sıcak olduğundan elim hafiften yansa da üfleyerek kabuklarını soymaya başladım. Gözlerimi kaldırdığımda koskoca bir okyanus içinde sakladığı bin türlü masalla bana bakıyordu. Soyduğum ilk kestaneyi ona uzattım.

Kestaneyi almak yerine eğilip kızarmış parmak uçlarımı öptüğünde diğer elimdeki sıcak kestaneleri heyecanla sıktım.

"Ateşe elini ne kadar kolay sokuyorsun," derken kestaneyi almış ağzına atmıştı.

Bu benim gibi yanmayı göze almış bir insan için pek de sorun teşkil etmiyordu. Cevap vermemeyi tercih ederek kabuğunu çıkardığım kestaneyi ağzıma attım.

Yumuşak tadı damağıma un gibi yayıldığında hafif şekerli aromasının ne kadar hoşuma gittiğini fark ettim. Kestanelerden bir Amir'e verip bir kendim yerken aynı zamanda Mine'nin bulunduğu yemeğin hangi amaçla tertiplendiğini düşünüyordum. Ayrıca neden Mine'yi seçmişlerdi? Gizemini koruyan o kadar soru vardı ki beynim çözmeye yetmiyordu çoğunu.

Ben şömine ateşinin kızıl ışıklarına dalmışken Amir'in yanımdan kalktığını sezememiştim. Omuzumun gerisinden döndüğümde merdivenlerden inmekte olduğunu gördüm. Elinde küçük ahşap bir kutu vardı. Soru işaretlerine ev sahipliği yapan bakışlarımın eşliğinde gelerek yanıma oturdu.

Kutuyu kenara koyup önce avuçlarımdaki kestane kabuklarını aldı, daha sonra ise konuşmadan ahşap kutuyu bana uzattı. O kestane kabuklarını şömineye atıyorken ben kutunun kapağını araladım. Saç iğnesinin sivri dişlerinin gerisine doğru parmak uçlarımı sürttüm. Gümüş rengiyle taçlanarak ince detaylarla oyuklara gömülmüş safir taşlar gözümü alıyordu. İnce dallar şeklinde etrafını sarmalayan damarların üzerine ise oldukça güzel küçük kristal taşlar işlenmişti. Amir'in yaptığına emin olduğum saç iğnesinin safir taşları bana gözlerini hatırlatırken tepkimi seyretmekte olan adama baktım.

"Bu çok eşsiz bir tasarım," dediğimde arkama geçmiş saçımın ucundan lastiği sıyırmıştı.

Örgünün prangalarından kurtulan saçlarım beyaz kazağımın üzerine akın ettiğinde ne kadar siyah gözüktüklerine baktım. Parmak uçlarıyla saçlarımdan birkaç tutam alıp elimdeki saç iğnesine uzandı.

Saçlarımı iğne ile tutturduğunda az da olsa utangaç biçimde elimle saç iğnesini yokladım. Bana neden manevi değeri böylesi fazla olan hediyeler veriyordu anlamış değildim.

"Her taşın içerisindeki tılsımı taşıyan bir beden vardır," derken örgüyle dalgalanmış saçlarımı okşadı. "İşte şimdi seninle eksikleri tamamlandı ve bütünleşti."

"Peki, safirin tılsımı ne?" dediğimde merakla, güzelleşen çehresine baktım. Kalın kaşlarının örtemediği o güzel gözleri içimi yakıyordu.

"Efsaneye göre safir, ateşin sırrını çalarak içine hapsetmiştir ve güneş de menekşe rengindeyken en sıcak alevlerin arasında maviymiş," dediğinde sesi çocuğuna masal anlatan bir babanın ses tonu kadar yumuşaktı.

"Ve günlerden bir gün gerçek safirden yapılma yüzüğü Prometheus taktığı için onu bir kayaya zincirlediler. Kargalar ciğerini gagalamaya başlayınca Tanrı Zeus ona merhamet edip affetti ancak bir şartı vardı."

"Şartı neydi peki?" diye merakla atıldığımda saçlarımın uçlarına dokundu usulca.

"Zincirlendiği kayadan yapılma bir yüzüğü parmağında taşıyacaktı," derken gözlerini anlamlı bir ifadeyle kısıp beni süzdü. "Sen de ateşin sırrını çalmış bir kadın olarak özgürlüğün karşılığında sonuna kadar esaretini bedeninde taşıyacaksın."

Söylediği esaretin ne olduğunu tahmin etmek çok da zor değildi. Daha yıllar öncesinde bir pusulayla esir olmuştum bu adama. Tutunmuştum onun yokluğundaki boşluğa. Belki döner umuduyla beklemiştim her gün batımında. Ve biten her günün ardından gömülmüştü umutlarımda gerçeklerin arasına.

"Sen safirin tılsımını içinde barındıran bir ruha sahipsin, ruhun da bu tutsaklığı kaldıracak güce."

Ağzıma kadar gelen kelimeler dudaklarımdan dökülüp sese kavuşmak için çırpınırken Amir'in telefon sesi bozdu tüm büyüyü. Telefon, askılığın yanında duran boşluktaydı ve arayan her kimse epey ısrarcıydı. Dikkatini benden alarak kalkıp çalan telefonunu açtı ve kulağına götürdü. Ne yazık ki duyduğum ses Dünya'dan başkasına ait değildi. Sesini duymak dahi beni tedirgin etmişti, şu an beni görebilecekmişçesine rahatsız olmuştum aramasından.

"Hayır, ikinci sıradaki ev," dediğinde Amir yüz hatları gerginleşmiş, neredeyse derisi gerilmekten yırtılacakmış gibi olmuştu.

Birkaç bir şey daha mırıldandıktan sonra telefonunu aldığı yere sertçe bıraktı. Gözleri bana kaydığında hızlı adımlarla yanıma geldi. Onu neredeyse ilk defa kaygılı görüyor olmamın şaşkınlığıyla ve Dünya'nın buraya gelecek olmasının korkusuyla yerimde duramıyordum. Yerde oturmaktan uyuşmuş ayaklarımı hareket ettirdiğimde ellerini kollarıma yasladı.

"Dünya ve Kutsal şu an kısa bir ziyaret için buraya geliyorlar, civardaki evlerle karıştırmışlar. Mutfaktaki kilerde bir süre saklanman gerekecek."

Kelimelerin kifayetsiz kaldığı masalımız buraya kadardı. Tüm gerçekler işte şimdiki gibi tam ensemizdeydi. Ne zannediyorduk, bizi rahat bırakacaklarını mı? Hiç zannetmiyorum.

Kolumdan tutarak beni küçük mutfağa sürükleyen Amir'e zorluk çıkarmadım. Buzdolabının yanındaki kapıyı araladığında içerde kısa dar bir koridor olduğunu fark ettim. Ahşap raflara dizilen bakliyatların garip kokusu burnuma sokulurken ben çoktan içeriye girmiştim ve Amir bana son bir kez baktıktan sonra kapıyı üzerime örterek gitmişti.

İçerisi karanlıktı, mutfaktan sızan ışık huzmesinden başka bir aydınlık yoktu. Olduğum yerde sabit kalıp ses çıkarmamaya gayret ederek kulağımı dışarıya verdim. Kapı çalınmıştı ve Kutsal'ın topuklu olduğuna emin olduğum botlarının tahta zemindeki tangırtısı duyulmuştu. Buraya Amir'i kontrol etmek için geldiğini biliyordum, muhtemelen Dünya'nın peşine takılmıştı.

"Nasılsın, kaptan?" diyen Dünya son derece samimi biçimde Amir ile konuşmaya başladı.

Kardeşim dediği insanın şu an beni buraya zorla getirdiğini bilse ya da kilerde sakladığını görse nasıl bir tepki verirdi acaba, doğrusu bunu merak etmiyor değildim.

Bundan sonraki konuşmaları havadan sudan olmuştu, açıkçası pek de dinlememiştim. Belki Mine ile ilgili bazı bilgileri öğrenmeyi umut etmiştim ama o konular açılmamıştı.

"Mislina'yı defalarca aramama rağmen ona ulaşamıyorum. Takip çipi de bir şekilde devreden çıkmış. En son buraya biraz uzak otellerden birinden sinyal geldiğini biliyorum, başka bir haber yok," dediğinde Dünya, gözlerimi şu durumda bile devirdim.

Buna sevineceğim aklıma gelmese de *iyi ki telefonum otel odasında kaldı,* dedim içimden. Peşimi bırakacağını düşünmem aptallıktı. Tabii ki tatilimi sıkıcı ilgisiyle mahvedip beni çileden çıkaracaktı.

"Anladığım kadarıyla seninle konuşmak istemiyor," derken Amir o kadar umursamazdı ki neredeyse ben bile inanacaktım umurunda olmadığıma.

Uzun zamandır sesi gelmeyen Kutsal'ın topukluları tahta zeminde yeniden hareketlendiğinde kapılardan biri açılıp kapandı. İçimden bir ses iyi şeyler olmayacağını fısıldarken gerginlikle dudağımı dişledim. Amir yüzünden düştüğüm durum içler acısıydı, üstelik buraya rızamla da gelmemiştim.

"Banyodaki kirlide kadın kıyafetleri var," diyen Kutsal'ın kilerden fırlayıp iki tel saçını yolmamak için kendimi frenledim. "Kime ait?"

Ortamdaki gerginlik tırmanarak her yeri kuşatırken saklandığım yerde güvende olmadığımın vermiş olduğu korkuyla elimle yüzümü kapattım. Nedendir bilinmez Amir'den de bir cevap çıkmazken kanıma pompalanan adrenalinle kalakaldım.

İçinde durduğum boğuk ve dar alanda iyiden iyiye bunalınca kuruyan dudaklarımda dilimi gezdirdim. Ortama dağılan sessizlik o kadar büyümüştü ki ensemden sıcak terler boşanıyordu.

Kutsal, kontrol için geldiğini sonuna kadar belli etmiş, o da yetmemiş gitmiş çamaşır sepetini karıştırmıştı. Burnunu her şeye sokmasa olmuyordu çünkü.

Dünya'nın benden şüphelenebileceğini zannetmiyordum ancak Amir'in tökezlemesi onu da işkillendirmişe benziyordu. Eğer öyle olmasaydı Dünya lafa karışarak ölü balığın bu saçma sorgusunu sonlandırırdı.

"Dün gece bir konuğum vardı," dediğinde Amir, sesi ifadesizdi. "Bu gereksiz soruna evime misafir geldiğin için cevap veriyorum Kutsal. Şu an gösterdiğim toleransın sebebi bu ve ikincisi olmayacak," dediğinde ise sesini biraz yükseltmişti.

Söyledikleriyle elimde olmadan gülümsediğimde dişlerim dudaklarıma gömülürken hazla dolmuştum. *Sonunda,* dedi içimden bir ses, *sonunda Kutsal'a haddini bildirdi!*

"Ben sana ne dedim Dünya, telefondaki ses tonundan anlamıştım misafiri olduğunu," dediğinde Kutsal, Amir'in söylediklerinden kendine pay çıkarmışa benzemiyordu.

Dünya'nın cevap vermesini bekledim ama boşunaydı, tek kelime etmemişti. Sanırım kardeşim dediği adamın söylediklerini düşünüp tartıyordu.

Ama Amir bekâr bir adamdı ve bir kadınla beraber olması Dünya için çok da abes bir durum değildi. O zaman bu durgunluğu neydi? İçimden bir ses büyüyerek şüphe, dediğinde ihtimal vermek istemedim.

"Kes sesini artık Kutsal!" derken Amir oldukça sinirlenmiş hatta yükselmişti, "Gösterdiğim sabrın son raddesindeyim ona göre."

"Şimdi seni buraya getirmem için yaptığın yalakalığın sebebini anlayabiliyorum. Ancak buraya bunları konuşmak için gelmedim ben, Mislina'ya ulaşamıyorum ve bu canımı sıkıyor."

Gerilim tırmanıp da zirveye ulaştığında elinde tuttuğu bayrağı havaya kaldırıp salladı. Kutladığı zaferiyle ortaya atılan fitile tek bir köz parçasının yeteceğini biliyordum. Terden alnıma yapışmış saçlarımı geriye itecektim ki parmaklarıma değen saç iğnesiyle düştüğüm bu esarette ne kadar zavallı durumda olduğumu bir kez daha fark ettim.

"Ne buldunuz şu kızda anlamış değilim," diyerek yakınan Kutsal'ın sesinden sızan kıskançlık bana kadar ulaşmıştı.

"Başka kim Mislina'da bir şey buldu?" diyen Dünya oldukça sinirlenmiş hatta gerginleşmişti.

"Telefonu açmak istemiyordur, bu kadar üzerine düşme," diyen Amir'in umursamaz tavrı altında yatan o binlerce duygudan zerre yoktu sesinde. Dünya'nın tehlikeli sorusunu da görmezden gelmişti.

"Ona karşı olan hislerimin büyüklüğünün neden farkına varmıyor anlamış değilim. Benimle birlikte olursa, benim olursa ona verebileceklerimin, vadedebileceklerimin hiç mi farkında değil?"

Tükürüğümü yutamadığımda öksürmemek için kendimi sıkmak zorunda kaldım. Ne zaman bu evden çıkıp gideceklerini düşünmeye başlayalı baya oluyordu. Biraz daha burada kalırsam kapalı alan fobisi bile edinebilirdim.

"Biliyorum o da bana karşı nötr değil ama onu engelleyen bazı şeyler var sanki." Dünya'nın son cümlesiyle yumruklarımı sıktım. Haklıydı, ona karşı asla boş değildim hatta o kadar doluydum ki şu an bu fare kapanından çıkıp ağzının ortasına kafa atmak istiyordum.

Benim ona olan hislerimin arasında iyiye dair tek bir kırıntı dahi yoktu. Neyden bahsediyordu bu çocuk ya da neyin kafasını mı yaşıyor demeliydim, bilmiyordum.

"Mislina'nın tavrı net kardeşim, kendini kandırmayı bırak," dediğinde Amir kardeşim kelimesinin üzerine öyle bir bastırmıştı ki içinden lanet ettiğini biliyordum.

Bana karşı olan hislerinin onu bu duruma sokmasından da benden de nefret ediyordu. Aksi hâlde benim Dünya'nın kolları arasında olmam için elinden geleni yapardı ama hisleri her şeye engeldi. Bunu görmek onun cezasıydı.

"Benim düşüncelerim ve söylediklerimi çok umursuyormuş gibi bir hâliniz yok ama bir keresinde Giray Mislina'nın motosiklet kullanmaktan çok hoşlandığını söylemişti," dediğinde Kutsal kaşlarım çatıldı ve Şebek'in bunu hangi ara söylediğini düşündüm.

"Giray'a ulaşıp onu yarışlara çağırırsak muhtemelen Mislina'yla birlikte gelir ve siz de görüşmüş olursunuz."

Hayatımda motosiklet kullandığıma lanet edeceğim aklıma gelmezdi ama insanın aklına gelmeyen başına geliyordu. Dünya'nın çıkardığı olumlu homurtudan sonra ayaklanmışlardı, nihayet gidiyorlardı.

Dış kapının örtülmesinin ardından mutfağa doğru adımlayan sesleri işittim. Amir galiba Karam'ı da içeriye almıştı. Cesaret edemesem de kilerin kapısını araladığımda camdan dışarıyı seyrediyordu ve arkası bana dönüktü. Yüzüme hafifçe vuran serinlikle biraz olsun rahatlayarak mutfağa adımladım. Karam kafasını kaldırıp gözlerini üzerime diktiğinde artık ondan korkmasam bile yine de yaklaşmadım.

"Söylediklerini duydun, öyle değil mi?" dediğinde sesindeki bariz alay içimi ürpertmişti. "Boş değilmişsin ona karşı hatta biraz zorlasak hoşlanırmışsın da."

Duyduklarımla içimde büyüyen gerginliğin yerini kocaman bir sinir aldı. Elimde olmadan sinirle ona adım atmıştım ki son anda olduğum yerde durarak geri gittim. İçgüdülerim ona yaklaşmamam gerektiğini haykırıyordu.

"Seni ilk terasta sigara içerken görmüş ve o gece uyuyamamış. Sonraki süreçte ondan sürekli seni dinledim ve sana yaklaşması için tüyolar verdim ama..." dediğinde omuzunun gerisinden öfkeyle çalkalanan gözlerini bana çevirdi.

"Ama tarif ettiği o eşsiz yaratığın sen olduğunu bilmiyordum."

İşte şimdi dedim kendi kendime, şimdi ayaklarımın dibinde duran kurttan daha yırtıcı!

"Anlamalıydım değil mi, Mislina?" deyip başını bana çevirerek birkaç adım attı. "Zift rengi saçları olan ay yüzlü kızın sen olduğunu bilmeliydim. Çünkü dünya üzerinde az bulunur bir güzellik!"

O dakikadan sonra olanlar oldu. Masanın üzerinden aldığı meyve dolu tabak yanımdaki duvarda parçalandığında kendimi diğer tarafa nasıl attığımı anlayamamıştım. Hızını alamayarak sandalyeyi dolaplara geçirdiğinde kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu ve ne yapacağım hakkında fikrim yoktu. Karam tedirgin olmuş garip garip sesler çıkarırken sahibinin karşısında, porselen tabaklar havada uçuşuyor, ayaklarımın dibine düşüyordu. Ev gerilim hattı üzerindeymişçesine ışıklar yanıp sönmeye meylettiğinde karşımdaki canavarın azametine korkuyla baktım.

İçimde büyüyen Mislina ellerini ağzına kapatmış kurtarıcısından kaçarken hayal kırıklığıyla bezenmişti dört bir tarafı. Elleri şefkat kokan adamın ölüme bu denli meydan okuması beni sarsmışken başıma yıkılmak üzere olan evde ne yapacağımı düşünüyordum.

Gitmek üzere mutfak çıkışına ilerlediğimde nasıl olacağını bilemesem de bir an önce buradan çıkmak istiyordum. Ancak duyduğum acı uğultuyla havaya kaldırdığım ayağımı indirdim.

Karam sahibinin paçasına yapışmış onu kendine getirmeye çalışırken kapıldığı elektrik akımı canını yakmaya başlamıştı, çok geçmeden ölecekti. Merhametim kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktığında kararsızlıkla birkaç saniye dış kapıya baktım. Gidersem buradan kurtulup kafamı dinlerdim fakat kalırsam Amir'le nasıl baş ederdim, bilmiyordum.

Her şey bir yana Karam'ın sızı dolu feryadı sahibinin umurunda bile değildi. Kendime lanet okuyarak geri döndüğüm gibi ölüme yürüdüm.

Düşünmeden, olur mu olmaz mı demeden hareketsizleşen adamın yüzünü avuçlarımın içerisine aldım.

Teni buz gibiydi ve kendisi de titrerken vücudundan boşalan elektriğin haddi hesabı yoktu. Güzel gözlerinin kenarlarında parmaklarımı dolaştırdığımda bakışlarına odaklandım.

Harelerinde büyüyen elektrik kabloları boynuma dolanıp beni içine çektiğinde nefes alamayacağımı düşündüm. Çünkü elektrik tüm bedenimde hâkimiyetini kurmuştu ve tüm vücudum aynı anda acıyla veryansın ediyordu.

Gözlerimi kapattığımda durması gerektiğine dair düşüncelerim film şeridi gibi beynimin loblarında süzülüyordu. Ellerimden biri kayıp boynundaki nabzına düştüğünde alnım ölümün kıyısına yaslandı.

Şimdi elektrik etrafımı sarmıştı, bedenim infilak edene kadar bana yüklenirken parmak uçlarımı şah damarına yapıştırdım. Yutkundum ve saçlarımı ördüğü anı düşünerek durması gerektiğini kendi kendime tekrarladım.

Kalp atışları sekteye uğramadan hızlıca çarparken tenime, şefkatle ellerini saçlarımda dolaştırdığını hissetmeye çalıştım. Evet, acıyla karışık o tatlı duygu etrafımı sarmalıyordu. Kollarım boynuna sarılırken son çare nefesle değil elektrikle canlanan dudaklarına dokundum dudaklarımla. Ve öldüm o dakikada.

-Amir'den-

Derimin altını örümcek ağı kadar yoğun saran damarlarımın içine dolan derin ve büyük enerji göğüs kafesimi delecek kadar kuvvetliydi. Zihnimin bulvarlarından kopup gelen anılar zinciri birbiri arasından geçerken duygular tenha sokaklarımın kaldırımlarında feryatlar koparıyordu.

Yönetmeye başladıkları bu artçı deprem beni sarsmaya devam ederken dünya tersine dönmüş her şey elimin altından kaymaya mecbur edilmişti. Acıyı hissederek, acı tattırmak isteyerek yaşıyordum bu anı.

Yıkımla beraber yıkılarak belki de ne olduğunu bilmediğim bu duygusuyla kavrularak yok etmek istiyordum benim olmadığı tüm zamanlarını.

Dürtülerimden taşan fevrilik düşünmeme fırsat tanımadan talan ederken dört bir yanımı yok olmak pahasına engel olmadım kendime. Şimdiye kadar hissetmediklerimin yanında bambaşka bir duygusuyla baş başa bırakıldığımı sezdiğimde kokusu nüfuz etti algılarıma.

Onu duyumsayan vücudum şahlanışa geçtiğinde dişlerimi birbirine kenetledim. Parmakları çenemin kıyısından kayarak damarımın üzerinde durduğunda kalbim kan yerine ateş pompalıyordu. Onu kendimden uzaklaştıracak güce de kendimi durduracak kudrete de sahip değildim.

Mavi bir toz bulutunun uğultusundan farklı bir şey barındırmayan zihnimde bir silah döndüğünde kaşlarım çatıldı. Namlunun ucundaki hedefte ben vardım ve gittikçe büyüyen çığlık durmam gerektiğini haykırıyordu.

Beni sarsarak patlayan silahın mermisi tüm elektriğin ortasına düştüğünde açılarını ördüğüm o görüntü çıktı ortaya. Yenemedim çünkü hissettiklerim şu ankinin tam tersiydi. Kokusu daha yakınıma gelip solunum sistemimi sardığında dudaklarımda ağırlığını fark ettim.

Anısı beynimde hükmünü sürmeye başlamış, ışıkları kapatmaya koyulmuştu. Mavi toz bulutu girdaba dönüp beynimin derinliklerine gömülürken uzuvlarımı hareket ettirebilmenin avantajıyla elimi ensesine atıp ağzımı araladım.

Nefesi damaklarıma çarptığında öldürmek pahasına onu kendime saklayarak, kendimden sakınmaya çalışarak öptüm. Beynim durmuş, bedenimdeki elektrik dizlerimden aşağıya karıncalanma şeklinde boşanmıştı.

Anlık gelen rahatlamayla onu öperken dudaklarının hareketsizleştiğini hatta dudağıma değen ıslaklığı hissettim. Gözlerim ışıkla kamaşırken yavaşça aralamıştım. Burnundan boşalan kan dudaklarına, dudaklarından çenesine kadar akmıştı.

İki büyük gezegen olduğunu düşündüğüm göz bebekleri kapanmış, yüzünün rengi atmıştı. Kollarımda yığılıp yere düşmek üzereyken son anda yakaladım belinden.

Sakinleşmek için bencilce kendimi düşünerek burnumu boynuna bastırdım. Doyamadığım kokusu ciğerlerimden süzülüp ıssız kalmış çorak topraklarımda hüküm sürdü. Kollarımın arasında tuttuğum zamanımın en deli efendisine baktım.

Bedeninin sıcaklığını tattım ve dilimle dudaklarıma bulaşan kanı yaladım. Ona kana kana açtım ben, ona muhtaçtım. Şimdi ise esaretini çözecek anahtar benim ellerimde, o ise gözlerimdeki denizin dibinde. İstese de gücü yetmez o kadar derine inmeye.

Bu saatten sonra o pusulanın tüm yörüngeleri benim seferlerime, gidemez başka kimseye. Dilimde bıraktığı tadıyla gidemez göz hapsimden öteye.

Suyun yüzeyine çıkıp derin bir nefes alan insan gibi hissediyordum zihnim uyanırken. Göz kapaklarım sızlayan gözlerimi örtmüştü ve içim acıyla

titriyordu. Bilincim kapaklarını yeni yeni aralamaya başlamıştı ve nefeslerim ciğerlerime batıyordu.

Etrafımda duyduğum birkaç adım sesiyle birlikte gözlerimi açmaya yeltendim. Ancak ilk denemem acıyla sonuçlandı. İkinci deneyişimde göz kapaklarım açıldığında önce tavanın ahşap yüzeyini gördüm.

Sertleşerek hareketimi zorlayan boynumu göz ardı etmeye çalışıp kafamı sağıma çevirdim. Amir önümde duran sehpada oturmuş, bacaklarını ayırmıştı. Saçları alnına doğru akın etmişti, üstelik çok da dinç gözükmüyordu.

"Karam nasıl?" diye sorduğumda boğazımdaki kuruluktan ötürü sesim çatallı çıkmıştı.

Uyandığımı fark etmediği için dalgın bakışları bir anlık heyecanla parıldadı. Harelerinde biriken öfkenin yorucu pıhtıları yerini koruyordu.

Bana cevap vermeden yattığım ikili koltuğun önünden kalktı ve mutfağa girdi. Geri geldiğinde elinde bir bardak su vardı. Bardağı bana uzatırken sonunda cevap verebilmişti.

"Doktoru endişelenecek bir durum olmadığını söyledi," dediğinde su yemek borumdan mideme akın ediyordu.

"Gitmek istiyorum," deyip gözlerinin içine baktım.

Sonuçta kahramanlığımı ölümü göz ardı ederek yapmıştım ve Karam'ın hayatta kalabilmesine olanak sağlamıştım. Şimdi ise bu tehlikeyle burun buruna kalmak istemiyordum.

"Merak etme, seni getirdiğim gibi götüreceğim. Ancak tek bir sorum var, Mislina."

Ses tonundan içime akın eden şüphe ve merak kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Zor da olsa koltukta iyice doğruldum. Anladığım kadarıyla farkında olmadığım bazı olaylar silsilesi yaşanmıştı.

"Ben bir tür transa girdim ve benim bile kendimi durdurabilmem mümkün olmadı," derken inanmakta zorluk çekerek mimiklerini kullandı. "O sırada beni durduran bir güç vardı ve bu güç sana aitti."

Ne yalan söyleyeyim bu kadarını da mantığım alamazdı artık. Böyle bir şey olması imkânsızdı hatta ihtimaller dâhilinde bile değildi. Benim onun beynine girebilmiş olmam saçmalığın daniskasıydı. Muhtemelen yanılıyordu.

"Ben öyle bir şey yapmadım," dediğimde sesimdeki *böyle bir şey nasıl olur,* ibarelerini hissetmemek mümkün değildi.

"Her neyse," diye mırıldandığında oldukça tereddütlüydü. "Sen gitmeden önce görmeni istediğim bir yer var."

Ellerimi nereden geldiğini bilmediğim kaşe montun cebine soktuğumda Amir'in giymem için ısrarını anlamış oldum. Soğuk tüm askerlerini ku-

şanmış, neşterlerini vücudumun açıkta kalan sayılı bölgelerine atıyordu. İnsanlar etrafı ışıklarla donatılmış yuvarlak alanda keyifle kahkaha atıyordu.

Babasının ellerinden tutarak buz patenlerinin üzerinde durmaya çalışan kız çocuğu eğleniyor gibiydi. Veya az ötedeki muhtemelen yeni evli çift romantizm aktivitelerinden memnundular. Patenlerimi getiren Amir kibarca önümde diz çöktüğünde irkildim ve geri çekildim.

"Sakin ol, sadece patenleri giymende yardımcı olacağım," deyip siyah patenleri ayağıma geçirmişti.

Üzerindeki lacivert kaşe ve boynuna doladığı yün kareli atkıyla ne kadar karizmatik gözüktüğüne baktım. Çehresine düşen ufak tebessümünün eşliğinde kalabalığın içerisine girmek için el ele adımladık. Birbirine kilitlenen ellerimiz gecenin huzurunda ne kadar da ironikti. Daha birkaç saat öncesine kadar Azrail'im olmak üzere olan adamın bedeninden medet umuyordum. Ona sığınıyor yine ona güveniyordum.

Buzun üzerinde arada sırada benimle birlikte kendi etrafında dönüyordu. Gözümün önüne düşen şapkayı bir eliyle düzeltirken burada olmamızdan ne kadar haz aldığını kendi gözlerimle gördüm.

"Birazdan seni bırakacağım ve sen de kendi ayaklarının üzerinde karşımda duracaksın," dediğinde tedirgin olsam da başımı olumlu anlamda salladım.

Yavaş yavaş parmaklarını ellerimden ayırdı. İlk başta dengemi yitirecek gibi olsam da beklediğimin aksine kalçamın üzerine yere yapışmadım. Sola doğru kaymaya çalıştığımda buzun üzerinde kaymak gibi süzüldüğümü gördüm.

"Çabuk öğreniyorum," deyip ona bakarak hınzırca gülümsediğim sıra kalçam soğuk buzla buluştu.

Hissettiğim anlık sızının ardından gülüşümün seremonisini kapatmak için elimi ağzıma tuttum. Amir yanıma doğru kayarak gelmiş kalkmam için elini uzatmıştı. En azılı düşmanımın zeytin dalına gülüşlerimin arasından bakarken avuçlarımı buzun felç eden yüzeyine bastırıp cam gibi alanda doğruldum.

"Ölecek bile olsan kuyruğunu dik tutarsın sen," dediğinde Amir geriye doğru gitmişti.

"Sana güvenmek için bir nedenim yok," der demez önünden geçerek buz pistinden çıkmak üzere adımlamıştım ki ayağıma atılan çelme ve buna eş zamanlı kolumdan tutulmam bir oldu.

Eğer kolumu tutmuyor olsaydı şu an yüzüstü buza düşerdim ve kim bilir belki de burnum bile kırılabilirdi. Büyüyen göz bebeklerimle alaylı gülümsemesine baktım.

"Bence de güvenme," deyip göz kırptı.

Demek öyle. diye düşünerek dirseğimi boşluğuna geçirdim ve önce o, peşi sıra ben, birlikte buzu boyladık. Gülüşlerimiz iç içe geçmiş yankılanırken dışardan bakanlar için birbirine deliler gibi âşık çiftlerden farkımız yoktu.

Yıllar önceki gibi, belki daha gerçeği ama hep içimi titretiyordu gülüşü. Şapkayı başımdan sıyırıp yüzüne fırlattığımda yerden doğrulmaya çalışıyordum ancak her seferinde kayarak tekrar düşüyordum.

Karam koşar adım bize doğru gelerek yanımda durduğunda şaşkınlıkla ona baktım. Kafasını çenemin altına sürttüğünde merhametime yenik düşüp hayvanın kafasındaki tüylerine dokundum.

Yüzümüzde flaşını patlatan adam elindeki fotoğrafı soğukta bir o yana bir bu yana sallarken gülümsüyordu.

Çelimsiz vücudunu kat kat kıyafetlerle örtmüştü ve kırmızı yanaklarında kuru yüzüne yakışmayacak kadar büyük bir gülüş vardı. Yine de insanın içini ısıtacak koyu renk gözleri bizi gerçek bir şey zannettiğini gösteriyordu.

"Tam kartpostallık görüntüydü, dayanamadım," derken fotoğrafı Amir'e uzattı ve herhangi bir ücret talep etmeden arkasını dönerek gözden kayboldu.

Ondan sonraki süreçte Amir'le beraber Uludağ'da kaldığım otelin yolunu tutmuştuk. Gitmeyi arzulayan tarafımın sesini kesmesine hayret ederken elim yüzümde, kafam yolcu koltuğunun camındaydı.

Yanımda oturan Amir ise tek kelime etmeden dikkatle arabayı kullanıyordu. İçimden bir ses beni bırakmak istemediğini haykırıyordu ama buna inanmak istediğim için böyle düşündüğümü farz ederek beynimi delecek olan düşünceleri savuşturmaya çalıştım. Kaleyi andıran otelin önüne geldiğimizde arka koltukta oturan Karam'ın yanından çantamı alarak bana uzattı.

"Artık özgürsün, Karagül," dediğinde gecenin ayazından keskin gözleri beni buldu. "Ben seni bir daha bulup bana hapsedinceye kadar özgürsün."

Söyledikleri kalbimin ibrelerini zorlayıp yutkunmamı zorlaştırırken ona son kez bakma cesareti gösteremeden arabadan indim. Arabasının ışıkları dağın eteklerinde kayboluncaya kadar ve hissettiğim o huzur bu kara gecenin semalarına bölününceye kadar orada durdum.

Daha şimdiden kalbim sızlıyor, yokluğunda hissettiğim acı deliyordu bu zamana kadar hissettiklerimi.

Mecburiyetlerim eğiyordu dik duran boynumu, yetmiyordu sihirli anlar kırmaya gerçeklerin zincirlerini. Öyle bir sihirbazdı ki önce kendini kaybedip yeni bir adamla beni tanıştırıyor, sonra mucizeyi silip beni acının önüne atıyordu.

22. BÖLÜM

Saçlarımdan akarak seramik zemine çarpan su damlaları kadar sert çakılmıştım boşluğa. Hiç bu kadar derinden yaralanmamış, hiç bu kadar ağır kaybetmemiştim. İnsan tutamıyordu zamanı, akıp gidiyordu yaşananlar. Öyle ki geriye zihinlerdeki seremonisi kalıyordu.

Köpüren lifi omzumdan her kaydırdığımda onun nefesini hissediyordum ensemde. Gülüşleri silinmiyordu göz kapaklarımdan. Yok edemiyordum uzun zaman sonra hissettiğim derin duyguların hazzını. Ancak görmüştüm en ağır gazabını. Kenarda duran havluya sudan buruşmuş parmaklarımı uzatıp aldım. Sarındığım esnada duşa kabinden çıkıyordum.

Soğuk, suyla nemlenmiş tenime iğnelerini batırdığında ürpererek banyoya getirdiğim kıyafetleri giymeye koyuldum. Havlu çorapları da ayağıma geçirdikten sonra banyodan ayrıldım.

Amir'in beni otele getirmesinin üzerinden çok değil iki saat geçmişti. On dakikayı aşkın bir süre onun arkasında bıraktığı sert soğuğu seyretmiş, ardından içeriye girip resepsiyondan oda anahtarımı almıştım.

Bir tür transta olduğum için Giray'ın yanına gitmek aklıma gelmediğinden hemen banyoya girmiştim. Üstelik bedenimin belli sinir uçlarını sızlatmaya devam eden bir elektrik vardı vücudumda. Kapım tıklatıldığında havluyla saçlarımın suyunu almayı bırakarak ağır adımlarla kapıyı açtım.

Endişeyle çarpılmış kahvelerle karşılaştığımda iki kelime etmeme müsaade etmeden bana sarıldı. Giray'ın bu tavrı beni gülümsetirken sarılışına karşılık verdim.

"Şükürler olsun ki tek parçasın," dediğinde kurmuş olduğu manidar cümleye göz devirip onu içeriye aldım.

"Söyle bakalım, tek parça olduğumu ve odama geldiğimi kim söyledi," dediğimde giderek camın önündeki berjerlerden birine oturdu.

Göz altlarını halkalar sarmıştı ve sakalları oldukça uzamıştı. Yalan söylemeyecektim, iki günde çökmüş diyebilirdim. Yine de gözlerinde gördüğüm ifadeler başka şeylerin de patlak verdiğinin habercisiydi.

"Resepsiyona soruyordum seni her gün, bugün de gelmiş olduğunu söylediler," derken bakışları iyi olup olmadığımı anlamak için bedenimi tarıyordu.

İlerleyip yatağımın ucuna otururken kafamla söylediklerini onayladım. Aramızda giderek devleşen sessizlik beni rahatsız ettiğinde uzanıp yanımdaki kıyafet çantamı boşaltmaya koyuldum. Kirli temiz birbirine karışmış durumdaydı ve bu durum beni rahatsız ediyordu.

Çektiğim ince badinin arasından fırlayan fotoğraf hızlı biçimde halının üzerine düştüğünde Giray'ın kaşları çatıldı ve gözleri ona kaydı. Bu buz pateni yaparken adamın bizi çektiği fotoğraftı bu, Amir koymuş olmalıydı.

"Belki de senin için o kadar endişelenmemeliydim," dediğinde Giray istemeden de olsa sesi yükselmişti.

Fotoğrafta kararsızlıkla Karam'ın kafasını okşuyordum ve yüzümde gerçek bir gülüş vardı. Okyanusun gözleri benim üzerimdeydi ve işin garip yanı ondan beklenilmeyecek kadar içten gülüyordu.

"Ne zamandır birbirimizi dinlemeden yargılar olduk?"

Sesim, soğuk bakışlarım benden beklenilmeyecek kadar mesafeliydi. Orada yaşadığım birkaç dakikalık huzurlu anı hiç tanımadığım bir adam bana iyilik yaparak ölümsüzleştirmişti. Neden bu bile bana çok görülüyordu bilmiyordum, daha bir süre öncesine kadar ölümle yüz göz olmuştum.

"Görünen köy kılavuz istemez, Sert Kız," dediğinde Giray gözlerinde babacan bir sahiplenme duygusu vardı.

"Boş yapacaksan kapının yolunu biliyorsun Giray," derken diğer kıyafetleri de çıkarmış, özenle katlayarak yatağın üzerine diziyordum. "Sen zaten şu an kafanda kurup inandın, benim kendimi yormama gerek yok."

Söylediklerime karşılık yerinden hızlıca kalktı ve eğilip yerdeki fotoğrafı aldı. İki parmağı arasında duran taptaze anıma endişeyle baktığımda elimdeki pantolonu fırlatıp ayağa kalkmıştım. Elimi uzattığımda fotoğrafı uzaklaştırarak geriye çekildi.

"Ben burada öldün mü kaldın mı diye kendimi yerken sen orada eğleniyormuşsun," dediğinde yüzüme saçılan binlerce aşağılayıcı kelimeyle sarsıldım.

Hayal kırıklığı bir yumru hâline gelip boğazıma oturduğunda göz bebeklerim titriyordu. Her an duygu yoğunluğundan ağlayabilirdim ve bu benim istediğim son şey dahi değildi. Geriye gidip yatağa oturduğumda elimi gelişine boşa savurdum.

"Yırt gitsin," dediğimde sesim umursamaz ve önüne duvarlar örüldüğü belli olacak şekilde çıkıyordu. "Sen iki dakika güldüm diye ölümü tatmadığımı bilemezsin."

"Ne demek şimdi bu?" deyip bana doğru adım atmıştı ki elimi uzatarak önünde bariyer kurdum.

"Bu kısa süre önce kaç volt olduğunu bilmediğim bir elektriğin vücuduma verildiği anlamına geliyor."

Sol gözümden süzülen yaşı sertçe sildikten hemen sonra kıyafetleri muntazam biçimde kıyafet çantasına dizmeye koyuldum. Elime değen kutuyu Giray'ın görüp de ikinci bir kriz çıkarmaması adına ellemeyip üzerine kazaklarımı dizdim.

Karşımdaki adam şok geçirmişçesine yatağın diğer ucuna oturduğunda uzanıp elime dokunmuştu ki çarpan elektrikle geri çekilmesi bir oldu.

"Ben... Üzgünüm, Sert Kız. Yani..." derken utanarak eliyle ensesini ovup halının desenine bakıyordu, "Özür dilerim."

"Önemli değil, gelip iyi olduğumu teyit ettiğine göre geç oldu, odana dön," dediğimde sesim mesafeli ve yorgundu.

Giray bir şeyler söylemek üzere ağzını araladı ancak vazgeçip ayağa kalktı. Pişmanlığın gölgesi düşen yüzü iyice asılırken yumuşayıp içini rahat ettirecek cümleler kurmayı düşünmüyordum.

Onun hayatı kurtulsun diye ben iki gün önce Amir'in zorbalığına ses etmemiş, üstelik okyanusla onun için tartışmıştım. Karşılığı bu olmamalıydı, en azından beni dinleyebilirdi.

"Peki, o hâlde sana iyi geceler. Babana döndüğünü haber veririm, sen de yarın konuşursun," dediğinde sessizliğe gömülerek onu kafamla onayladım.

Odadan çıktığında elimi çantanın dibine soktum. Ahşap kutunun içinde parıldayan safir taşlı saç iğnesini okşayıp yatağımı açtım ve onu da avucuma alarak uzandım.

Beni içine attığı esaretin kalın duvarlarından birini yıksam diğeri önüme dikiliyordu. Aşkın bitmek bilmez bu gücü günden güne beni tüketiyordu. Uykum beynimin tüm odalarına sis bulutu yaydığında kendimi zorlamayarak gözlerimi yumdum. Tüm gerçekleri geride bırakıp yeni bir güne uyanmak umuduyla uykuya daldım.

Sabah işittiğim gürültüyle sıçrayarak yerimden kalktım. Uyku sersemi bulanık gören gözlerle etrafımı tararken bir yandan da görüşümü kapatan saçlarımı gözümün önünden almaya çalışıyordum.

Giray görevlilerle beraber getirdiği kahvaltılıkları berjerlerin ortasındaki kare sehpaya diziyordu. Yere düşen porselen tuzluğu şu an kendisine hiç de sevecen bakmayan bana göz atarak yerden alırken iki erkek görevliyi odadan eliyle savuşturdu.

"Sabahın bu saatinde iki yabancı adamla ne arıyorsun odamda?" diye kaşımın birini dikerek sorarken komodinden lastiğimi alıp bana mahcup bakışlar atan adama baktım.

"Telafi etmeye çalıştığımı görmene rağmen süründürüyorsun, Sert Kız," dediğinde masum olduğunu zannettiği gözlerle beni süzdü.

"Affettim desem beni rahat bırakacak mısın?" dediğimde kafasını olumsuz anlamda salladı.

Sinirle yataktan indiğimde Şebek bir iki adım geriledi. Bu duruma sıritmamak için kendimi frenlerken ilerleyerek özenle dizilmiş salamlardan birini alıp ağzıma attım. Dilimde oluşturduğu tatla gülümserken gözüm saate kaydı, oldukça erkendi. Kahvaltı fikri güzel olmasına rağmen yabancı adamlarla benim mahremime nasıl girerdi? Bu durum sinirlerimi yeniden kabartınca istemeden de olsa Giray'ın üzerine yürüdüm.

"Eğer bir daha benden izinsiz odama dalacak olursan ya da dinlemeden yargılayacak olursan o tuzluğu kafanda kırarım, Giray."

Söylediklerime gülümsediğinde beni beklemeden gidip kahvaltıya gömüldü. Görüntüye gözlerimi devirirken banyoya girdim. Yüzümü soğuk yıkayıp tüm duyularımı uyardığımda bakışlarım aynaya kaydı. Gözlerim yeşile kaçarken tenim solmuş dudaklarım ise rengini yitirmişti.

Dünkü olaydan sonra bir süre kendime gelemeyecekmişim gibi duruyordu. Banyodan çıkıp da kahvaltının başına oturduğumda ses etmeden yemeye başladım. Karnım doyduğunda ilaçlarımı mideme gönderirken Giray konuştu.

"Babanı aramayacak mısın?" diye sorunca düşünceli biçimde bardağı yerine bıraktım.

Tereddütle onu onayladığımda pantolonunun arka cebindeki telefonu çıkarıp bana uzattı. Ilık bir tebessümle beni cesaretlendirmeye çalıştığında babamı aradım. İlk çalışında dişim dudağıma saplandı ve ikinci çalışla dizim titremeye başladı. Vazgeçip kapatmak üzereyken karşı taraf açtı.

"Beni merak ettiğin için aramak istedim," dediğimde tırnaklarımla eşofmanımın dizini eşeliyordum.

Harzem Bey, "Evet, senin için endişelendim, umarım iyisindir," dediğinde duyduklarımla kaşlarım havalanmıştı.

"İyiyim, bir sorun yok merak etme."

Başkasına göre kısa, bana göre uzun bir sessizliğin aramızda hâkim olması kapatma isteğimi körüklüyordu. Giray kaşlarını çatmış anlamaz biçimde bizi dinlerken baba ve evlat arasındaki bu garip ilişkiye bir kez daha tanıklık ediyordu.

"Amir sana zarar verdi mi, Mislina?" diye sorduğunda âşık olduğum adamın ismi ağzından tükürürcesine çıkmıştı, öyle ki telefona büyük bir kasvet tünemişti.

"Hayır, bana zarar verecek bir şey yapmadı."

Söylediğim yalana inanmadığını tabii ki biliyordum ama inkâr etmekten başka çarem yoktu. Aksi hâlde işler karışabilir, eski defterler mazinin raflarından indirilebilirdi.

"Sen Amina, o da Kırca değil Mislina, istediği kadar çırpınsın, değer verdiğim birini daha onların soyuna kurban vermeyeceğim."

Tam da tahmin ettiğim üzere öyle olmuş, babam bana inanmamış, geçmişten dem vurmuştu. Bana değer verdiğini söylemesi kalbimi yumuşatsa da Amir'e olan bu taze ve soğuk öfke içimi ürpertmişti.

"Merak etme, bu defa öyle bir durum yaşanmayacak," dediğimde buna kendim dahi inanmıyordum.

Harzem Bey kendimize dikkat etmemizi söyleyip telefonu kapattığında imkânsızlığın içerisinde debelenip duran aşkımın kopardığı bu acı feryatlara benden başka herkesin sağır olduğunu bir kez daha gördüm. Sessizleşmemden ötürü Giray endişelenerek bana daha dikkatli bakmaya başlamış, konuşmamı bekliyordu.

Bir süre sonra Giray, "Sana söylemem gereken bir konu var," dedikten sonra hafifçe eğilerek yüzüme bakıp tepkimi ölçmüştü.

"Hangi konu hakkında?" diye sorduğumda sesim meraka bulanmıştı.

"Sen Amir ile gittikten bir gün sonra Mine kahvaltıda yanıma geldi. Bilmek isteyeceğimiz bazı şeyler olduğunu söyledi ve elime bir kâğıt tutuşturdu."

Mine ayrıntısı beynimden tamamen silinmişti. Onu düşünmeye de fırsat bulamamıştım. Kafamla onaylayıp devam etmesi için işaret verdiğimde dilini dudaklarında gezdirdi.

"Kâğıtta ağzında dişine yerleştirilmiş bir cihaz olduğu yazıyordu eğer onu çıkarabilirsek konuşabilirmiş."

"Hâlâ konuşmak istiyorsa çağır gelsin," dedim ellerimi dizlerimi vurup ayağa kalkarken.

Bu esnada ben yatağımı toplamaya koyulmuştum, Giray da görevlileri çağırarak kahvaltıyı kaldırtmıştı. Yastığın altından çıkan saç iğnesini de kıyafet çantama bıraktıktan hemen sonra saçlarımı taramak için banyoya girdim.

Aynadaki yansımama gözlerimi kaldırdığımda daha dinç gözüktüğümü fark ettim. Kahvaltı iyi gelmişti. İyiden iyiye uzayan kömür püsküllerini sıkı biçimde başımda atkuyruğu yaparken kapının açılıp kapandığını duy-

dum. Giray ve Mine'nin gelebileceğini düşünerek kaldığım yerden devam ettim.

Banyoda aynanın önüne bıraktığım nemlendiriciyi yüzüme sürerken dağ havasının cildimi ne kadar kuruttuğunu gördüm. Ayaz yanaklarımı kızartmıştı ve bu görüntü hoşuma gitmemişti.

İçeriden gelen gürültüyle işimi alelacele bitirip kapıyı aralamak üzere elimi kulpuna atmıştım ki işittiğim sesle olduğum yerde durdum. Çünkü ses Dünya'ya aitti ve beni burada görmesi dağ evindeki mevzudan sonra onu işkillendirirdi.

Kapıyı aralayıp odaya göz gezdirdiğimde iki korumanın cihazdan yayılan görüntünün arkasında durduğunu gördüm. Kaşlarım çatılırken Dünya'nın odaya yayılmış dijital görüntüsüne bakıyordum.

Giray ellerini cebine koymuş dikilirken Dünya'nın sorularını yanıtlıyor, Mine ise tedirgin hâlde olanları dinliyordu.

"Aslında arayarak davet edecektim ama bu şekilde olmasının daha iyi olacağını düşündüm. Bu akşam motosiklet yarışı düzenliyoruz. Mislina ile seni de aramızda görmekten mutluluk duyacağız."

Giray çenesini kasmamaya dikkat ederek etrafa göz süzdüğünde kapı aralığından onları izlediğimi gördü. Bakışlarındaki çaresizliği görebildiğim için gözlerimi yumarak onu onayladım. Sıkkın bir ifadeyle tekrar dijital ekrana baktığında kafasıyla gideceğimize dair onay verdi.

"Güzel. O hâlde akşam size attığımız adrese gelirsiniz," deyip durakladı. "Sen de daha fazla oyalanmadan odana dön Mine," dediğinde sesindeki mutluluk sertleşerek kaybolmuştu.

Kısa bir süre sonra tüm görüntü toplanıp havada duran küçük cihazın içine çekildi. Görevliler odadan çıktığında ben de temkinli hareketlerle banyodan ayrıldım.

Giray odayı kilitlerken bir takım küfürler homurdanıyordu. Gitmek istemediği her hâlinden belliydi. İçimi bir huzursuzluk kaplarken berjerlerden birine oturup sıkıntıyla alnımı sıvazladım.

Oraya gitmeyi ben de istemiyordum, bunun en önemli sebebi de Dünya'ydı. Sırf bana yılışmak, yine aşırı ilgiyle ruhumu daraltmak için beni oraya çağırıyordu. Ancak bugünkü davetini kabul etmezsek altından kötü şeyler çıkacakmış da daha fazla hırpalanacakmışız gibi hissediyordum.

Karşımda oluşan hareketlilikle boş gözlerim Mine'yi buldu. O da en az bizim kadar yorgun ve bunalmış görünüyordu.

"Bize anlatacağın o çok mühim mesele nedir?" diye yazdığımda kâğıda gayet mesafeliydim. Bakışlarımla beden hareketlerini tararken yalan söylediğine ya da oyun oynadığına dair bir iz arayışındaydım. Giray yatağa otur-

mayı tercih ederken açık açık sorguyu bana bırakıyordu. Mine ağzındaki sakızı çiğnemeye başladığında manidar bir tebessüm yerleşti yüzüne.

"Üst sağ çenemde iki azı dişimin arasına sıkıştırılmış bir dinleme cihazı var, teşkilattakiler yerleştirdi. O yüzden konuşamam, onu çıkarmamız gerekiyor." diyemedi çünkü cihazdan her şeyi dinliyorlardı.

Ciddi olup olmadığına dair yüzünü tarayıp kâğıtta yazanları bir kez daha okudum. Sehpadan telefonumu alıp flaşı açarak önüne geldim ve başını hafifçe geriye verdim.

Ağzını açmasını işaret ettiğimde itiraz etmeden ağzını araladı. Kaşlarımı çatarak dişlerini incelerken çilekli sakızın yüzüme vuran kokusuyla sabrımın son demini yaşıyordum.

Sağ iki büyük azı dişinin arasında rengiyle ve boyutuyla karanfili andıran bir cihaz vardı. Hatta dikkatli bakıldığında kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Teşkilat bu tür üst düzey bir cihazı bu kızın ağzına yerleştirdiyse kimsenin duymasını istemeyeceği şeyleri biliyor demekti. Geriye gidip yerime tekrardan oturduğumda bir sigara yakmış, odanın camını aralamıştım.

Bacak bacak üstüne atarken pek sıcak olmayacak bir ifadeyle Mine'ye baktım. Külyutmaz tavrı mimiklerine serpiştirilmişti ve oynadığım oyundan hoşnuttu.

"Sakızınla çıkarmayı denedin mi?" dediğimde kafasını olumsuz anlamda sallayıp denemeye koyuldu.

"Sen sakızla ağzında akla hayale sığmayacak sesler çıkarıyorsun, bunu da yapabilirsin, kral," dediğinde kısık sesle Giray Mine'yle dalga geçerek kollarını göğsünde bağladı.

"Merak ediyorum da Mislina senin gibi birinin yanında neden bu beyin yoksunu var?" diye hızla elindeki kâğıda yazdı Mine, sert bakışlarının odağında Şebek vardı.

Kısık sesle, "Bir üst modeli çıktığında alacağım," dediğimde sigarayı içime çekip alaylı bakışlarla Giray'a baktım.

İkinci kez elindeki deftere çirkin yazısıyla *"Olmuyor, sakız bir türlü araya girmiyor,"* diye karaladı.

"Diyelim ki cihaza zarar vermeden çıkardık, geri yerine nasıl sokmayı düşünüyorsunuz?" diye kısık sesle akıllıca bir soru yönelttiğinde Giray sigaramı küllüğe bastırıp söndürdüm.

"Geri yerine takabiliyorum merak etmeyin ama çıkaramıyorum," diye yazıp yüzüme baktı Mine.

"Aslında Tankut kızları hazırlıyor ve cihazları yerleştiriyor ağzımıza. Bu cihazları çıkarmak için yapılan alet de onda, eğer onu odasından alabilirsek çok iyi olacak."

Giray hevesle kafasını salladığında bu durum benim hoşuma gitse de bu kadar kolay olacağını tabii ki beklemiyordum. Gözlerim Mine'nin alttan attığı gülüşe takıldığında ilgiyle dirseklerimi dizlerime yasladım.

"Ancak bir sorun var, değil mi?" dediğimde Mine'ye yönelip, kafasıyla onaylayarak Giray'ı alıcı gözlerle süzdü.

"Tankut gay ve onun dikkatini ancak Giray dağıtabilir," diye yazdığında Şebek'in yüzündeki ifade görülmeye değerdi.

Gülüşümü bastırmak için dudaklarımı dişlerimle ezerken Şebek'in göz bebekleri büyüdü, duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Cevap vermesi tahminen beş dakikasını almıştı.

"Ne yani, dişindeki çöpü çıkarmak için beni mi yem edeceksiniz?" diye sessizce fısıldadı Giray.

Sessizliğimizi korurken cevabımızı az çok anlamıştı ve mecburen kabul etmişti. Benim gitmem işe yaramayacağı için Giray ile Mine odaya gitmişlerdi. Anladığım kadarıyla Şebek, Tankut'un dikkatini dağıtacaktı ve Mine'de aleti aşıracaktı.

Odada bir aşağı bir yukarı volta atarken ara ara da kapıyı açıp koridoru kolaçan ediyordum. Onlar gideli yirmi iki dakikayı geçmişti, endişelenmeye başlıyordum. Başlarına bir şey gelmiş olabilirdi, Mine bizi tuzağına çekmiş olabilirdi... Beynime üşüşen senaryolar yüzünden olduğum yerde duramazken kapı tıklatıldı.

Hızlı adımlarla kapıyı açtığımda Mine yüzündeki gülümseme, Giray ise asık suratla içeriye girmişti.

"Bir dakika daha dursak herif beni oracıkta halledecekti," dedi Giray kendini banyoya atıp elini yüzünü yıkarken.

Bakışlarımı ondan alıp Mine'ye çevirdiğimde, "Alabildiniz mi?" diye sordum merakla.

Kafasıyla onaylarken kırmızı pantolonunun arka cebinden aleti çıkardı. Ucunda küçük bir boşluk olan bu siyah alet tıraş bıçağı gibi hafifçe öne eğikti. Mine'nin uzattığı aleti tedirginlikle aldığım esnada Giray banyodan çıkıp yanımıza geldi. Burnundan soluyarak berjerde oturan Mine'yle ciddi bir tonda ama sesini kısık tutarak konuşmaya başladı.

"Umarım söyleyeceklerin yapmış olduğum bu fedakârlığa değer, Mavi Kafa."

Aksi olursa kötü şeyler olacağına dair verdiği mesajını ikimiz de aldığımızda kafasını geriye yatırmış olan Mine'nin arkasına geçtim. Stresle nefesimi yanaklarımın içerisinde boğduğumda bu işin bir an önce bitmesi için dua ediyordum.

"Hadi artık söylenmeyi bırak da telefonun flaşını yak ve yanıma gel," dediğimde Giray kuşandığım gerginliği yüzümden okuyarak telefonu alıp yanıma geldi.

"Sen de ağzını olabildiğince çok aç Mine," diye fısıldadım yüzüne yaklaşırken.

Mine dediğimi yaparken gerginlikle titreyen parmaklarımı hareket ettirerek işe koyuldum. Gözlerimi sıkıp tekrardan açtığımda bu işi yapabileceğime dair kendime telkinler veriyordum.

Önce iki dişin arasındaki cihazı dikkatle inceledim ve elimdeki aleti tam olarak hangi noktaya yerleştirebilirim diye düşündüm. Aleti sağa çevirdiğimde hem dişe oturacak hem de cihazı içine alacaktı.

Derin bir nefesi içime çekip iki dişin arasına doğru hafifçe ittim. Mine'den gelen küçük inleme dikkatimi dağıtırken kısa bir süre sonra sesi kesildiğinde hafifçe biraz daha ittim.

İki dişin arasına sığamayacak bir gagaya sahip olan alet ucundaki mıknatıs sistemi ile dinleme cihazını kolayca içine çekmiş, sabitlemişti. Hafif kanlanmış aleti ucuna takılı cihazla ağzından çıkardığımda tiksinerek ortadaki sehpaya bıraktım.

Bu sırada Mine'de bugün yol geçen hanına dönmüş banyoma ilerlemişti. Muhtemelen ağzına dolan kanı çalkalıyordu ki Giray cihazı kendi odasına bırakıp yanımıza gelerek karşıma oturdu.

"Ona güvendiğimize değecek mi?" diye sorduğunda Giray, dalgın bakışlarla yüzüne bakıp alnımdaki teri elimin tersiyle sildim.

"Bilmiyorum," dedim bilinmezliğin vermiş olduğu sıkıntıyla.

Mine tekrardan yanımıza geldiğinde Giray kalkıp ona yer vermiş ve kibarlık yaparak bir bardak su doldurup avuçlarına bırakmıştı.

"Seni dinliyoruz," dedim sabrımın tükendiğini göstererek.

"Öncelikle buraya neden geldiğimden bahsedeyim. Aslında ben yurt dışında kurulmuş olan özel bir istihbarat teşkilatının ajanıyım," dediğinde Giray ile göz göze geldik.

"Bu kadar büyük bir yapılanmanın tek düşmanı olduğunu düşünmüyordunuz herhalde," derken alayla gülümseyip kendini kafasıyla onaylamıştı Mine.

Kafamdan aşağıya bir kova su dökülmüşçesine şaşırdığımda zamanında Mine ile ilgili şüpheye düştüğüm aklıma geldi. Evet, sürekli olarak bize yardım etmeye istekli olması beni şüphelendirmişti ama o kadar olay yaşanmıştı ki bunun üzerine düşünmeye fırsat olmamıştı.

"Buradaki suçları açığa çıkarmak için gönderildim ve bu benim görevden atılmamak için son şansım," dediğinde gerginlikle mavi saçlarını savurdu.

"Yani buraya senin gibi kahraman olmak için gelmedim, Mislina. Gördüm ki seninle benim ortak bir amacımız var, sana yardım etmeye karar verdim."

"Benim buraya ne amaçla geldiğimi senin bilemeyeceğin gibi ben de senin gerçek bir ajan olup olmadığını bilemem."

Söylediklerimin ardından bunu bekliyormuşçasına saçlarını açtığında sol kulağının arkasında kalan kısmın biraz ilerisine dikkatle bakıp ne gösterdiğini görmeye çalıştım. Kulağının tam arkasında olmasa da oraya epey yakın duruyordu. Sadece o kısımdaki saçları kazınmıştı ve tahminen orada saç çıkmaması için lazer yapılmıştı. İki kanadın birleşmesiyle ortaya çıkan amblemin üzerinde *"G.İ.T."* yazıyordu.

Mine kendini kanıtlamış olmanın verdiği güvenle oturup konuşmaya başladı.

"Eğer amacımız uğruna birlik olup örgütlenirsek yapamayacağımız bir şey değil," derken aynı zamanda saçlarını bileğindeki turuncu lastikle toplayıp tepesinde topuz yaptı.

"Ben sizden sonra Ela ile bir süre görüştüm ve beni sürekli kız arkadaşının yanında gören Can bir teklifte bulundu. Şimdi ise gördüğünüz bu işin içerisindeyim."

"Tam olarak ne yapıyorsunuz?" diye sorduğumda sesim kısık ama temkinli çıkıyordu.

"Bizi genelde güzel ve sıra dışı buldukları için seçerler. Her kız ajan olacak şekilde yetiştirilir ve bir tabloyla simgelenir," dediğinde Mine gözleri yüzüme dikkatle çevrildi.

"Görevimiz hedefteki kurbanın tespit edilen açığının somut belgesini bulmak veya bir ipucu yakalamak, hepsi bu kadar."

Duyduklarımın ağırlığı zihnime doluştuğunda ayağa kalkıp elimi çeneme koydum ve gökyüzüne bakarak düşüncelere daldım. Kar taneleri yeryüzünü bilmem kaçıncı katla kuşatmaya başlamışken içimde intikamım adına sıkılan milyonlarca kurşun vardı.

"Tabloları Amir mi yapıyor?" dediğimde sesimden sıçrıyordu odanın dört bir yanına hayal kırıklığı.

"Evet, üstelik bu tabloları bir resim galerisinde görücüye çıkarıyor," dedi Mine imayla bana bakarken.

Evet, o gün masada Amir'in bana bakışlarını yakalamıştı ve aramızdaki şeyi fark etmişti. Fark edilmemesi mümkün değildi ki kendini ele verecek hareketlerde bulunuyordu sürekli.

"Mavi kafanla Can'ın dikkatini çekmiş olamazsın, öyle değil mi?" derken Giray Can ismi üzerinde baskı uygulamış iğrenerek telaffuz etmişti.

"Saçlarım ve imajım daha normal gözükmem için böyle, Giray. Ancak Can'ın beni niye tercih ettiğini bilmiyorum."

Giray gözlerini bana çevirdi. Bu, *ne yapmalıyız*, diyen bir bakıştı. Atkuyruğu yaptığım saçlarımı lastiğin esaretinden çekip alırken saç diplerim sızlıyordu.

"Size dostluğumu kanıtlamak ve güveninizi kazanmak için bir hediyem var. Bunu en son yemekhanede yaptığımız konuşmadan anladım," diyerek cebinden çıkardığı saydam kartı sehpaya bıraktı.

"Sizin teşkilatın sol kanadına geçmek için karta ihtiyacınız vardı, ben de size bunu getirdim."

Doğru hatırlıyordu evet, Giray'ın annesini bulmak için onunla konuşmuş, yerini tespit etmeye çalışmıştık. Mine de bunu unutmamış ihtiyacımız olan şeyi tahmin ederek bize getirmişti.

"Söylediklerine inandık ancak bizim bir süre düşünmemiz gerek," dediğinde Giray gözleriyle benden onay bekledi, ben de kafamla onayladığımda Mine kartı bırakarak sessizce odadan ayrıldı. Aradan fazla geçmeden Giray odasına gitmişti ve ben de eşyalarımı toplamıştım. Akşam motosiklet yarışlarına katılacaktık.

Sessizce otelden ayrıldığımızda Giray babasıyla konuşmuş, otobüsle İstanbul'a döneceğimizi söylemişti. Mine ile olan mevzuyu uzun süre düşünmeye karar vermiştik. Kart Giray'da kalacaktı çünkü şu sıralar düşman cephesinde çok fazla bulunuyordum ve bu kartın bende olması tehlike teşkil ederdi.

Çok uzun sürmeyen otobüs yolculuğumuzun ardından nihayet İstanbul'a gelmiştik. Babamın görevlendirdiği iki kişi havalimanında bıraktığımız motorlarımızı getirmişti.

Yarış alanına doğru motosikletlerimizi çevirdiğimizde kararsızca kıyafetlerime baktım. İstanbul'da sepkenler yeryüzünü boyuyordu. Delikli çorabın içerisine sızan soğuk ve ıslaklık beni üşütmek yerine ısıtıyordu. Gözlerime yaptığım koyu renk makyaja alışık olmasam da yapmam gerekenin bu olduğunu düşünüyordum.

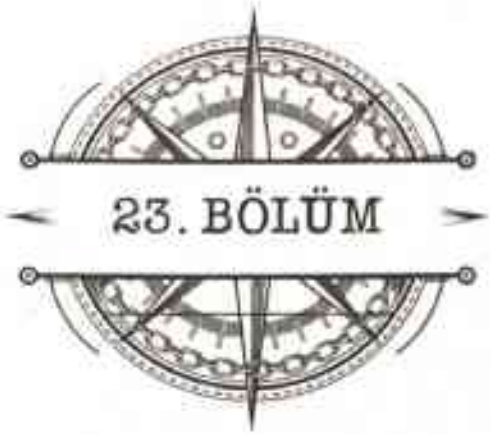
Saçlarım rüzgârın etkisiyle dalgalandığında Giray önümüzdeki kavşaktan dönerek sahil yolu ile ışıklı köprünün kucakladığı otobana çıktı. Otoban dediğime bakmayın etraftaki demir bidonlarda alevler yükseliyor, ışıltılı kıyafetlerle kadınlar geceyi süslüyordu.

Motorlar kenara dizilmiş hâlihazırda arenaya beklenirken bir Truva Atı olarak kendime yakışır biçimde kalabalığı delerek içlerine girdim. Kaskı kafamdan sıyırdığımda rüzgâra kapılan saçlarımı umursamayıp ayağımı diğer tarafa atarak motordan indim. Üzerimde zımbalı deri montum, içerisinde göğsünde küçük penceresi olan kırmızı bir badi ve altımda ise fileli çorabımla süslediğim deri şortum vardı.

Postallarım sis kaplamış asfaltta emin adımlarla ilerlerken beklediğim grup az ötemdeydi. Beğeni dolu gözlerle beni süzdüklerinde dudaklarımda peyda olan *sizin sonunuz olacağım,* gülümsemesiyle onlara bakıyordum.

Soğuk bir kış vakti adaleti kuşandığında kadının bedeni, kılıcı tüm düşmanlarını yok edecek kadar keskindi. Zarafeti ve güzelliği akıllarına işleyecek, onların nefesini kesecekti.

İşte o vakit geldiğinde teşkilatın yedi başlı yılanının bir başkasının kellesi ojeli parmakları arasında süzülecekti. Onları kendi kurdukları tuzakların içerisinde yenecek, hiç bilmedikleri bir vakitte yok edecekti. Ardından o da, tüm dünya da derin bir nefes çekecekti. Çünkü kurtuluşun vakti bu kadınla gelmişti.

23. BÖLÜM

Yanımdan geçen gotik tarzdaki grupla beraber umursamaz bakışlarım yüzlerini buldu. Kızlar dudaklarını koyu tonlarda boyamış, gözlerini ise siyah renkle çerçevelemişti. Uzun tırnaklı elleriyle erkeklerin deri ceketlerini şuh bir edayla okşuyorlardı.

Beni bekleyen Dünya'yı gördüğümde üzerinde renkli desenler bulunan ceketine baktım. Fermuarını boynuna kadar çekmiş altına ise koyu bir kot giymişti. Saçları dağınık bırakılmasına rağmen sakalları gayet düzgün toplatılmıştı. Kıstığı kızıl bakışlarının altından yüzümü süzüyordu.

Giray'a başımla işaret verdiğimde birlikte grubun yanına ilerledik. Otobana sis çökmüş kar taneleri her yana uçuşurken yüksek sesle açılan enerjik müzikler ortamı şenlendiriyordu.

Ben bu görüntüye yabancı sayılmazdım çünkü New York'ta bu tip yarışlara katılmış, çoğu yarışı da hatırı sayılır başarıyla noktalamıştım. Boğuk hava ciğerlerimden süzüldüğü esnada ahşap dikdörtgen masanın etrafına dizilmiş grubun yanına gelmiştik.

"Seni seyretmek için geldik bugün, sana tezahürat yapacağız," diyen Doğa'yı daha yeni fark ediyordum.

Saçlarını tepeden ikiye ayırmış ona ek iki topuz yaparak üzerlerini renkli sprey boyayla kapatmıştı. Yüzünde daha önce görmediğim biçimde ağır bir makyaj vardı. Dudaklarına yerleştirdiği samimi gülümsemesiyle elindeki ponponları salladığında ben de tebessüm ederek ona cevap verdim.

"Harika gözüküyorsun," diyen Dünya sahiplenici biçimde elini belime atmış, beni kendine çekmişti. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu, özledim."

Sıcak nefesi o konuşurken saç tellerimin arasından sızıp boynuma ulaşmıştı. Soğuktan uyuşan tenimde hissettiğim sıcaklıkla ürperirken rahatsızca elini ittim belimden.

"Sana fikrimin işe yarayacağını söylemiştim," diyen Kutsal elindeki biradan bir yudum aldı bana meydan okurken.

Uçlarına kaynak yaptırıp gürleştirdiği saçlarını tepeden atkuyruğu yapmış üzerine de metal bir halka takmıştı. Mor deri takımı ve ona eş dudaklarında eğreti duran mor rujla ne kadar da iticiydi. Ölü bakışlarında sezdiğim duygular iyiye alamet olmasa da ona cevap vermeden etrafıma baktım.

"Bir an gelmeyeceksiniz sandım, sonuçta bugünkü yarış partnerimden biri de sensin," diyen Can kolunun altında sürüklediği Ela'yla ortama bodoslama dalarken gülüyordu.

Ela üzerindeki mini elbiseyi çekiştirirken ona özlemle atılan bakışlardan bihaberdi. Dirseğimle Giray'ı dürttüğümde masadan su alıyormuşum gibi yapmıştım.

"Bir takım terslikler oldu ama yetişebildik," diyen Şebek'in sert çehresinde zoraki bir tebessüm asılıydı. Çünkü gözleri ondan başkasını görmüyordu.

"Çekiştirip duracaksan neden giydin o kadar kısa elbiseyi?" diye sorduğunda sertçe Ela'ya, göz bebeklerimin büyümesine mani olamadım.

Kurduğu cümleyle Doğa ve Duru fotoğraf çekilmeyi bırakıp bize dönmüş yetmezmiş gibi Etka da kulaklıklarını sıyırarak bizim tarafımıza bakmıştı. Duyduğunu biliyordum, öyle bir adamdı ki Etka, insanın içinden geçen duyguların sesini dahi işitebilirdi.

Tedirgin bakışlarımız buluştuğunda gözünü kırpıp tekrar kulaklığını takarak kendi dünyasına döndü. Buna anlam veremesem de şu an Şebek'e hiç de hoş bakmayan Can ile ilgilenmeliydim. Hoş, zaten benimle arası da yediği dayaktan sonra pek iyi sayılmazdı ya neyse.

"Giray biraz korumacıdır, gelmeden aynı muhabbeti benim giydiğim şort için de yaptı," dediğimde zorla gülümserken morona benzememi umursamadan gülüyordum.

Can bakışlarını kısmış tereddütle bize bakarken Dünya araya girdi. "Bence de kardeşim, hem Ela kıyafetinden çok rahatsız görünüyordu, bunu ben de fark ettim."

Hayatımda bir ilki daha yaşayarak dönüp kafamla Dünya'yı onayladım. Nihayet gerginliğin suları çekilip, geriye Ela'nın dolu bakışları kalmışken içim ezilerek yaklaşmamam gerektiğini düşündüm.

Aradan geçen zamanda gözlerimin aradığı adam gelmemişti, ona dair tek bir iz dahi yoktu. Sıkılganlıkla önümde duran yiyecekleri didiklerken Doğa ve Duru yanıma gelmiş zorla fotoğraf çekilmişlerdi benimle.

Kutsal da benimle aynı fikirde olacak ki Amir diye diye milletin başının etini yemişti. Dünya dayanamamış olacak ki geç geleceğini söyledi.

"Şu kızın kafasına kaldırıp bir tane sıksa bu kadar acı çekmez," diyen Giray eliyle masada ritim tutuyor, aynı zamanda çaprazımızda üşüyen yalnız prensesine bakıyordu.

"Yeterince olay yaşadık Giray, senin için ne demek olduğunu biliyorum ama biraz tepkisiz kalmaya çalış lütfen," der demez Dünya'nın yabancılarla konuşmasını fırsat bilerek hareketlendim.

Can da onun yanına gitmiş olacak ki ortalıkla gözükmüyordu. Yanında hareketlilik hisseden Ela önce yerinde sıçrasa da benim olduğumu görünce kollarını boynuma doladı. Ben de ona sıkıca sarıldım. Kimse için değilse bile Giray için bu kızı buradan çekip alacağıma dair kendime söz verdim.

"Neden bana öyle bakıyor?" Ela'nın sesi ağlamaklı biçimde kulağıma aktığında kaşlarım çatıldı. "Benden nefret ediyormuş gibi bakıyor."

"Kim öyle bakıyor?" diye anlamıyormuş gibi yaptığımda kocaman gözleriyle omzumun ardında kalan Şebek'i gösterdi. "Sana öyle geliyordur, Giray'ın senden nefret etmesi için bir nedeni yok."

Aksine çok nedeni var, mesela hedefinin önündeki en büyük dikkat dağıtan unsur olman ya da düşmanının kadını olman gibi.

Ela bana inanmasa da ses etmemiş, birkaç normal soruma cevap verip o kısa sürede benimle ilgilenmeye çalışmış, Can çağırınca da yanımdan ayrılmıştı.

"O gözlerine parmaklarımı sokup oyacağım yakında," diye Giray'a sertçe baktığımda ses etmeden omuz silkti.

Aradan fazla zaman geçmemişti ki yarışlar başlamış, Giray da ilk yarışa katılmıştı. On kişilik grupla beraber göz hapsimizden ayrıldıklarında tekrar aynı noktaya, yanımıza gelecekleri anı beklemeye koyulduk.

Hava soğumuş karanlık izbe düşüncelerimin üzerine çökmüştü. Halen daha gelmemesi bir tarafa dursun, sıkılmaya da başlamıştım. Dünya'nın yanıma gelmesiyle birlikte ateşin aydınlattığı yüzüne baktım.

"Seni o kadar aramama rağmen neden telefonlarıma cevap vermedin?" derken arkama geçmiş, çenesini omzuma yaslamıştı.

"Seninle konuşmak istemediğimi, daha doğrusu seninle ilgilenmediğimi hatta umurumda olmadığını göstermek için," dediğimde aklıma dağ evinde söylediklerinden dolayı yaşadıklarım geldi.

Kolları sıkılaşırken demir konteynerde yanan ateş harlanmaya başladı. İçinde bulunduğu kabı aşıp etrafa sıçradığında geriye adım atacaktım ki beni bırakmadan ateşe ilerledi. Burnu saçlarıma yaslanmış derin derin solurken çığlık atmak üzereydim.

"Damarlarımın altındaki ilkel duyguların ateşe nasıl yansıdığını hissediyorsun, öyle değil mi?" dediğinde alevler öyle yükseldi ki etraftaki ayık olmayan birkaç kişi kahkaha atarak uzaklaştı.

"Hissediyorsun öyle değil mi, senden nasıl tiksindiğimi," dediğimde yüzümde alaycı bir gülümseme oluştu. Ateşe hükmettiğini bana bu şekilde göstermesi içimi ürpertmişti.

"Günün birinde sabrım tükendiğinde o gün hâlâ cevabın olumsuz olacak olursa inan yapacaklarımdan sorumlu değilim."

Beni sertçe kolları arasından ittiğinde sendeleyerek masanın köşesine tutundum, aksi hâlde ateşe düşebilirdim. Omzumun gerisinden döndüğümde sinirle gecenin karanlığında kalabalıktan ayrıldığını gördüm.

Kulağıma ilişen egzozla karışık motor sesleriyle beraber yüzümü yarış pistinin kırmızı çizgisinde duran iki kadına çevirdim. Geriye sadece üç motor kalmıştı ve ceketinden tanıdığım kadarıyla birisi Giray'dı.

İki motor kafa kafaya vururken aralarındaki sürtüşmeden meydana gelen demirin insanın içini gıdıklayan sesiyle beraber küçük bir kızıllık parladı gecede.

Zor olsa da Giray öne atılmış ve nihayet kırmızı çizginin ötesine geçmişti. Hırsla kaskı başından çıkarıp öfkeli biçimde silktiğinde ateş hâlâ aynı görkemiyle dans ediyordu. Motor sertçe yere düşerken kendisi için yapılan tezahüratlara kulak asmadan yanımıza geldi.

Millet yavaştan toplanmış, masa tekrardan kalabalıklaşmıştı. Çünkü yeni bir grup yarışmaya başlayacaktı. Giray masada duran biralardan birini açıp kafasına dikerken yandan bir bakışla bize doğru gelmekte olan Can'ı kesiyordu.

Konuşmaya fırsat bulamadan Kutsal yanında bir kız ile önümde bitti. İlgisiz bakışlarım karşımda duran kıza kaydığında anlamadığım şekilde dikkatinin üzerimde olduğunu gördüm.

Beyaza çalacak kadar sarı saçlarını erkeksi biçimde kestirmiş olan kız, kaşının ve dudağının altını da piercingle süslemişti. Küçük gözleri hinlikle mi parıldıyordu yoksa bana mı öyle geliyordu, bilmiyordum. Biçimli dudakları beni görünce tebessümle şekillendi.

Etka'nın yanımıza gelmesiyle Kutsal ters bir bakışı yüzüne savurdu ve "Bugün yarışacağın kişilerden biri de Dilfiruz, tanıştırmak istedim," dedi bana dönerek. Kutsal'a kaşlarımı çatarken adını yeni öğrendiğim kız elini uzattı.

"Tanıştığıma çok sevindim, Mislina," diyen Dilfiruz'un elini havada bırakırken küçümseyici biçimde kafamla onayladım. İçimden bir ses elini sıkarsam kötü şeyler hissedeceğimi söylüyordu.

"İyi misin, Giray?" diye yanımdaki Şebek'e döndüğümde kafasıyla geçiştirdi beni ve içmeye devam etti.

"Mislina!"

Biri bana seslenip koluma hafifçe dokunduğunda Etka'nın yüzünü görmeyi beklemiyordum. "Fazla vaktimiz kalmadı, sana söylemem gereken bir durum var," dediğinde ilgimi çekmeyi başarmıştı.

Beni masanın sağına çekerken etrafla ilgilenen Kutsal ve Dilfiruz'u gözleriyle kolaçan ediyordu. Etka'ya nedensizce güvendiğim için beni yönlendirmesine ses etmedim. Sesten az da olsa arınmış bir köşeye çekildiğimizde konuşmaya başladı.

"Birazdan yarışmak üzere piste çıkacaksınız Mislina, adaletli bir yarış olması için bunu söylüyorum, Dilfiruz'a dikkat et," dediğinde omuzunun gerisinde kalan değişik tipteki kıza baktım.

"Bakma öyle durduğuna, sakın gözünü yoldan ayırma ve zihnini meşgul etmesine izin verme," der demez daha ben ona cevap veremeden arkasını dönerek gözden kayboldu.

İki görevli kız sakızlarını çiğnerken aynı zamanda da benimle ilgilenen Giray'a bakıyordu. Deri eldivenlerim parmaklarımı sardığı esnada yirmi kişilik grup hizaya girmiş, hazırlanmaya başlamıştı.

Kaskı başıma geçirirken tedirgindim. Etka'nın söyledikleri beynimi bulandırmıştı. Yine de motora bindiğimde biraz olsun rahatlamış, derin bir nefesi ciğerlerimden eksinin altına düşen havaya bırakmıştım. Tüm motorlar hizaya sokulduğunda gecenin karanlığını delecek şekilde parıldıyorduk.

Girayın yanıma yaklaşıp "Kendine dikkat et, Sert Kız. Havada ölüm kokusu var," demesiyle başımı sallayıp sağımda kalan Dilfiruz'a baktım.

Kaskın camını indirmeden birkaç saniye önce bana başıyla selam vermişti. Kızların ellerinde tuttukları ışıklı bayrakları havaya kaldırmasıyla seslere boğuldu tüm otoban ve indirmesiyle rüzgârdı artık bu yarışa eşlik eden.

Elimin altındaki gaza yüklenirken fark atmak için iki motorun bıraktığı dar alandan geçmeye çalışıyordum. Çünkü yanlarından dolanmaya kalksam zaman daha daralacak ve geçmem benim açımdan epey zor olacaktı.

Birinin omzuna çarpan kaskımla beraber ikisini gerimde bırakmış, önümdeki yola atılmıştım. Saydığım ve gördüğüm kadarıyla önümde yedi arkamda bana yakın üç kişi vardı. Önde çıkan ufak çaplı kargaşa yüzünden motorlardan birisi ana yoldan sağa doğru kaydı ve boş motordan alevler yükseldi. *Güzel, demek ki, adaletli yarışmıyoruz!*

Arkamdaki kişilere önemli bir fark atıp önümde altı tane kalan grubun arasına girmeye çalıştığımda aynı hizada olan iki motor birbirine yaklaşıp önlerine geçmeme müsaade etmedi.

Kafamı kenardaki toprak yokuşa çevirdiğimde hiç düşünmeden gazı kökleyerek oraya doğru atıldım. Taşlar ve engeller bana engel olurken önden giden üç motoru görebiliyordum. Önümden aşağıya doğru akan dik yokuşla bir küfür dudaklarımda can buldu.

Motorun oturduğum kısmına ağırlığımı verip önünü havaya kaldırırken hızla dik yokuştan indim. Bu benim aşağıya yuvarlanmamamı sağlıyordu. Dilfiruz'un sürdüğü motorun önüne geldiğimde kafamla selam verip önünden ileriye doğru sürdüm.

Şu anda biri erkek ikisi kadın olmak üzere Dilfiruz ve ben öndeydik. Yanımda duran erkek bana beklemediğim biçimde direksiyonla çarptığında dengemi yitirdim. Motorun demiri sertçe asfaltı çizerken yan düşmek üzereydim. Beni geçip giden motorların peşine vazgeçmeksizin takıldığımda sadece biraz ileride bize engel olmaya çalışan adamı gördüm.

Arenada başa baş kavga istediği için bunu yapmıştı. Beynimde büyüyen tufan içimde çalkalanmaya yüz tuttuğunda loblarımda esen rüzgârla bir görüntü düştü gözlerimin önüne.

Uçurum görüyordum ancak gittiğimiz yol şu an temiz gözüküyordu. Duyularım ayaklanmış tehlike diye haykırırken hırs uğruna durmadım. Motorla yan yatmış virajı aştığım esnada bizi kucaklayan uçurumun kenarında olduğumuzu gördüm.

Dikkatimi yola verip vazgeçmeden ilerlerken beynimde bir kahkahanın yankılandığını işittim. Karanlıktan çıkan bir yüz gözlerini açınca zihnimde öyle bir lodos esti ki kulaklarım çınladı.

Dilfiruz beynimin içerisinde bana bakarken beni sarsacak o görüntüyü attı her yere. Teşkilatın her zaman sigara içtiğim terasında cam balkona yaslanmış olan Dilfiruz'un elleri sevdiğim adamın saçlarının arasındaydı, dudakları tattığım en güzel mabetteydi.

Yıkımlar üstüme üstüme düşerken yediremiyordum gördüklerimi. Çok değil Dilfiruz'la başa baş giderken yatakta birbiriyle dans eden bedenleri görüyordum. Sevdiğim adamın tenine sirayet ediyordu bir yabancının kokusu.

Dilfiruz motorla beni sıkıştırdığında uçurumun hemen yanından geçiyordum. Öfkem katran misali kanıma akmış beni karanlığa boyamıştı. Omzumla onu savuşturmaya çalıştığımda içinden sersemliğime öyle bir kahkaha attı ki yerimde duramadım. Motor zikzaklar çizerken beynimde dönüyordu dudaklarının birleşmesi.

Son bir kez daha bana omuz attığında geriye döneceğimiz nokta olarak belirlenen bayrağa doğru savruldum. Hızını kesemediğim motorun frenle-

rine asılamama rağmen beynimde ihanetin sancısıyla ve ölümün kucakladığı bir anda savruluyordum hayal kırıklıklarımla.

Kim bilir belki birkaç dakika sonra parçalarımı dahi bulamayacaklardı. Gözlerimi kapatmış boşluğa düşmeyi beklerken bariyere çarptım. Dengemi yitirerek motordan savrulup uçurumun kenarına sert biçimde gömüldüm. Kapanmış gözlerimi sızıyla aralamaya çalışırken Dilfiruz gaza basmış kurtulduğumu görmeden geriye dönmüştü.

Biri kollarımdan tuttuğunda bir kemik torbası gibi hissizdim, bu bedensel acıdan değildi, ruhen yıkılmıştım. Başımdaki kaskı çıkarıp da çenemi kaldırarak yüzüme baktığında gecenin ayazında görmeyi istediğim en son yüzle çarpışıyordum.

Tedirginlikle uzuvlarımda kırık var mı diye kontrol ederken kaba etimin sızladığını fark ettim. Muhtemelen eziklerim vardı.

"Görünürde önemli bir şey yok ama karşı şeritten gelip önünü kesmeseydim uçurumdan aşağıya gidiyordun," dediğinde parmakları arasındaki elimi çektim sinirle.

"Onun nedenini Dilfiruz'a sorman daha akıllıca olur," dediğimde iğrentiye bulanan çehremle yüzünü süzüyordum.

"Kafanı kötü çarptın Mislina, hadi," dediğinde Amir beni kendi motoruna yönlendirmeye çalışıyordu.

Beklemediği anda elinden kurtulup ağzının ortasına yumruğumu geçirdiğimde kan asfalta sıçradı. Etrafta yalnızca meşalelerin ışığı vardı ve motorların gelmesi gereken yeri tespit amaçlı bulundurdukları görevli ortalarda yoktu. Bu defa çok pahalıya patlayacaktı herkese.

"Görev yerindeki kişi yok ve bil bakalım Kutsal beni kiminle yarışa çıkardı?" derken sesim sessiz yolda gürlüyor kıskançlığım içime sığmıyordu. "Senin sevgilinle."

Amir çenesini tutup kanı yere tükürürken söylediklerimden mütevellit kaşları çatılmıştı. Bu görüntüye daha fazla sabredemeyip yere düşmüş motorumu kaldırarak üzerine binmeye çalıştım.

Amir, "Kafanı çarptın, bu hâlde motor kullanamazsın," diyerek peşimden seslendiğinde gözlerine baktım ve hiçbir şey söylemedim.

Ettiğim sessiz vedaya eşlik edercesine yanaklarıma doğru süzülen sıcak yaşlarla birlikte geldiğim parkuru dönmek üzere yola koyuldum. Bana dokunmadan önce ya da sonra bir kadına dokunmuş hatta onunla birlikte olmuştu.

Az daha ona olan zaafım yüzünden ölüyordum. Dişlerim sıkılırken yoldan geri dönmem uzun zamanımı almamıştı. Kenarda duran parkura doğru sürdüğümde yapabileceğimi biliyordum. Motorum dumanını her-

kese yuttururken içerisine girdiğim halkadan baş üstü dönerek geçtim ve yarışa başladığım yeri geçip hemen ilerde masanın etrafına toplanan hareketli topluluğun arasına daldım. İnsanlar çığlık atarak geriye çekildiğinde ben motordan inmiştim.

Kar yağıyordu ve saçlarım rüzgârla dalgalanıyor, diz kapaklarımdan sızan kan beni ısıtmaya yetmiyordu. Yakasından tuttuğum Dilfiruz'a kafamı gömmemle birlikte burnunun kırıldığına emin olsam da durmadım. Dirseğimi karnına saplamamla önümde çöktü ve doğal olarak diğerini de sırtına yedi. Yere düştüğünde yumruklarım yüzünde patlıyordu.

Kanla kayganlaşan deri eldivenlerimi sıyırdığımda yerde baygın yatan kızı bırakmış kaçmak üzere olan Kutsal'ı saçlarından yakalamıştım.

"Seni ben ölümün ellerinden çekip almadım mı?" derken Kutsal'ı kollarından sarsıyordum.

Giray arkamdan belime sarılmış çekerken Dünya ve diğerleri aramıza girmeye çalışıyordu. Ama mümkün değildi, şu saatten sonra onu kimse elimden alamazdı. Tokadım teninde patlarken arkamdaki Giray'dan destek alarak havalanıp postallarımla karnına tekmeyi geçirdim. Acı dolu feryadı etrafımızı saran kalabalığın içinde yankılanırken ancak durabilmiştim.

"Mislina, sen ne yaptığını zannediyorsun?" diyen Dünya önüme geçip Kutsal'ı benden korumaya çalıştığında alayla güldüm.

"Şu yerde yatan ucube var ya, o sizin hiç kıyamadığınız biriciğinizin kuklası. Yol boyu beynime girdi, benimle oynadı. Amir olmasaydı uçurumdan yuvarlanıp gitmiştim," dediğimde onun ismi tükürür gibi çıkmıştı ağzımdan.

Dünya, "Doğru mu, Kutsal?" diye sorduğunda sesindeki öfke büyümüştü. Kutsal robot gibi kafasını hızlı hızlı iki yana sallarken bile kendini ele veriyordu.

"Doğru söylüyor, ben Kutsal'ın Dilfiruz'la konuşmalarını duydum," diyen Etka beklemediğim o hareketi yaparak beni kurtarmıştı.

Ortama yeni gelen motor sesiyle birlikte vücudumdaki tüm kanın çekildiğini zannettim. Giray yüzümü ona çevirip bana sarılırken sakinleşmem gerektiğini söyleyip duruyordu. Bilmiyordu ki mevzu sakinleşmek değildi.

Kırıldığında sol yanındaki, koparıldığında inandıkların, sen de kayboluyordun önüne çıkan ilk karanlıkta. Bugün zafer düşmanlarımın cephesindeydi.

Yıkmıştı beni hiç beklemediğim bir anda, yok edilme pahasına yenilmiştim işte bu aşk uğruna. Peki değer miydi karşımda duran bu adamın güzel gözleri ölüm kokan tüm senaryoların amacına? Değmezdi tabii, değseydi delip geçmezdi.

24. BÖLÜM

Saçlarımdan yavaşça kaymakta olan şapkamı elimle düzeltirken beynime vurulan bir balyoz darbesiyle kaşlarım çatıldı. Bakışlarım dışarıda yağan kara takılmış, dudaklarım küfür etmekle meşguldü.

Olayın üzerinden sadece bir gece geçmişti ve Dilfiruz'a kafa atmamın da etkisiyle iyice sarsılan beynim daha beter hâle gelmişti. Gittiğimiz doktor önemli bir sorun olmadığını söyleyerek ilaç vermese de kafamı bir türlü toparlayamamıştım. Olayın ardından herkes Kutsal'ın üzerine gitmiş, Amir beni nasıl kurtardığını üstünkörü anlatmış, biz oradan ayrılana dek gözlerini üzerimden çekmemişti.

İzin süremiz dolduğu için sabah erkenden Giray ile babalarımıza veda ederek teşkilatın yolunu tutmuştuk. Bu defa dağ yolunu kullanıyorduk, metroya binmediğim için ayrıca mutluydum.

Güneş ışığı görerek o cehenneme dönme fikri daha iyiydi. Üzerimdeki şişme monta rağmen soğuğu hissedebiliyordum. Kar yolları kapatacak gibiydi, üstelik babamın tedirgin bakışları da bir türlü zihnimden silinmiyordu. Harzem Bey bu defa kızını kurtlara yem etmek istemiyordu.

"Zihnine doğru görüntüleri yerleştirdiğinden emin değiliz, sonuçta tüm bunlar onun kurgusu da olabilir," diyen Giray çaresizlikle çözüm bulmaya çalışıyordu.

Ondan başka hiç kimseye ne gördüğümü söylememiştim. Umarım Dilfiruz da bunu söylemezdi ya da Kutsal ortalığı daha fazla karıştırmazdı. Gerçi şu saatten sonra pek sesinin çıkacağını sanmıyordum.

"Ya gerçekse Giray?" derken sinirle koyulaşan harelerim çehresini turladı. "Ya tüm gördüklerim bir kurgudan fazlasıysa?"

Giray ne diyeceğini bilemez halde gözlerini benden çekerken arabayı kullanan teşkilat görevlisine kaydı bakışları. Askerler genelde kulak kabartıp dinlemezdi kimseyi, onlar kendilerine verilen görevlerle mükellefti. Şu anki görevi ise bizi teşkilata götürmekti. Sürekli önümüzdeki ve arkamızdaki arabalarla iletişim halindeydi.

"Keşke bunu bilmenin bir yolu olsaydı." Giray *keşke,* derken öyle içten söylemişti ki bu ihtimali düşünmek bile içimi sızlattı.

"Gerçek olmasa bile ne olacağını zannediyorsun, Amir'le bir geleceğimizin olduğunu mu düşünüyorsun?" dediğimde gözlerim dolmuş neredeyse taşmaya hazırlanmıştı. "Onun da benim de bu hikâyedeki sonumuz belli, unutma. Araya virgüller ekleyerek sadece sonucu geciktirirsin, nihayetinde sonumuz belli... Ölüm."

Çözüm olmadığında hayatınızda, çaresizlikle sınandığınız o anlarda kayboluyordunuz. Çıkış yolunun önü kapalı ardı da pusluysa harcadığınız çaba kabul etmeseniz de boşa gidiyordu. İşin zoru da hazmedebilmekte çünkü onun verdiği acı kalbinizi çürütmekte.

Araba sarsılarak durduğunda Giray ile göz göze geldik. Tedirginlik düşüncelerimi soğuk bir nefesle dondururken koltuktan tutunup öne eğildim. Sık ağaçların çevrelediği otobanda yağan hafif karla beraber karşı şeritten gelen birkaç araç önümüzü yan durarak kesmişti. Neler olduğuna dair senaryolar türetirken beynim şoför koltuğundaki görevli kapısını açıp dışarıya çıktı. Soğuk hava arabanın içine dolduğunda kot pantolonumdan sızıp tenimi iğneleyen soğuğu elimle engellemeye çalıştım.

"Kimin geldiğini biliyorum da neyse," diyen Giray yumruğunu sinirle dizine indirdi.

Önümüzü kesen araçlardan çıkan bazı görevliler aralarında konuşurken dişlerim dudaklarımı eziyordu.

"Neler oluyor?" deyip elimi kapının koluna atmıştım ki Giray beni kendine çekerek kapıyı kapattı.

"Çıkma dışarıya şimdi. Neler döndüğünü bilmiyoruz, sana zarar gelmesin."

Giray'ın söylediklerini mantıklı bulduğumdan ses etmeyerek olduğum yerde oturmaya karar verdim. Bu sırada görevliler arkalarını dönmüş bizi gösteriyorlardı.

Umarım, dedim kendi kendime, *umarım düşündüğüm kadar kötü şeyler olmaz!* Arabalardan birinden inen kişiyi gördüğümde gözlerimin yanlış gördüğünü düşünerek kirpiklerimi kırpıştırdım. Bu Amir'den başkası değildi.

Askerlere kısa bir baş selamı vermesinin ardından seri adımlarla bulunduğumuz arabaya geldi. Giray kapıların kilit düğmesine basarken aynı zamanda da homurdanıyordu.

"Bu defa seni yanımdan çekip götüremeyecek bu züppe," derken Amir kapıların kilitli olduğunu sezerek kafasını alayla sallayıp güldü. "O bir kez olur, bu defa gitmene müsaade etmeyeceğim."

Giray'ın söyledikleri ve yaşadığımız anın yüklediği gerginlik yüzünden başım iyiden iyiye zonklamaya başlamıştı. Amir ukala tavırlarla askerlerinden anahtarları alırken arabanın önünde durup küstahça kapıları açan düğmeye bastı. Klik sesinin ardından Giray yumruğunu arabanın arka koltuğuna geçirdi. İnmek üzere elini kapıya atmıştı ki ondan önce davranıp bu defa ben onu tuttum.

"Konuşmak için gelmiş olabilir, Giray. Eğer şimdi onunla gitmezsem sana zarar vermek isteyecektir," dediğimde sonumu bu kadar çabuk kabullenip sindirilmiş olmam zoruma gitti.

Şu an dövemeyeceğim kadar çok asker vardı karşımda. Hepsi okyanusun güzel dudaklarından dökülecek emir kipini bekliyordu. Eğer bende bir şeyleri sezebiliyorsam Amir'in boş durmayacağına emindim. Yanımda duran tek dostuma zarar verecekti.

"Seni benimle mi tehdit ediyor?" derken Giray dilini ağzında çevirip sinirle çenesini kasıyordu. Erkeklik gururunun zedelendiğini görebiliyordum.

"Şu an bunların konuşulması gereken zaman değil," derken benim kapıma yaklaşan Amir'e bakıyordum. "Geri döneceğim Giray ve döndüğümde beni görmek istediğine onu pişman etmiş olacağım."

Kapıyı okyanustan önce açıp dışarıya çıktığımda lacivert kamuflaj ceketiyle başındaki berenin ona ne kadar yakıştığını görmek istemezdim. Arabanın kapısını örtmeden son kez eğildim içeriye doğru.

"Sana ne söylüyorlarsa yap, döndüğümde anneni bulacağız," der demez Giray'ın bir şey söylemesine izin vermeyip kapıyı kapattım.

Yolun arkamda kalan kısmında üç araba peş peşe sıralanmış dururken, Amir'in arkasında kalan kısımda iki araba dizilmişti. Kar taneleri saç telletime tutunurken ellerim ceplerimde bacaklarım omuz genişliğimde açılmış halde onu seyrediyordum.

"Bu kadar büyük bir şovu ne için yaptın merak ediyorum," derken gülümsüyordum ancak gözlerim zehirli sarmaşıklarla örülmüştü.

"Beğendin mi, herkes bu koreografiyi senin için çalıştı," derken eliyle montumun yakasını düzeltiyordu. "Karagüller ait olmadıkları topraklarda filizlenemezler, bu yüzden seni almaya geldik."

Söyledikleriyle beraber eli boynuma düşmüş, buz gibi parmak ucunun değdiği yer ürpermişti. Sertçe dirseğine vurduğumda bana dokunmasından ne kadar rahatsız olduğumu göstermeye çalışıyordum.

"Ait olduğum topraklara kar yağalı çok oldu, Amir," derken sesimden damlıyordu nefret, "Çekil yolumdan çünkü benim sana olan yollarım kapandı."

Arkadaki askerlere baş hareketi yaptığında görevli bana yandan bir bakış atsa da ilerleyip şoför koltuğuna geçmişti. Kalabalık, ağaçların arasına dağılmaya başlamışken bana cevap vermeye tenezzül etmeden sinirle elini bileğime sardı.

Ormanlık alana doğru beni sürüklerken Giray'ın arabanın içerisinde ellerini yüzüne örttüğünü görmüştüm. Askerler bir bir arabalarıyla yanımızdan geçtiğinde bu soğukta nereye gidiyorduk, bilmiyordum.

Ayaklarım karla kaplanmış toprağa dalarken yine bu soğukta okyanusun kıyısına sürükleniyordum. Dudaklarım ayazdan çatlamış, yanaklarımdaki kaslar kaskatı kesilmişti. Ağaçlar sıklaştığından kar bu bölgede toprağa pek fazla sirayet edememişti, dolayısıyla şimdi nemli toprağa batıp çıkıyordu botlarım.

Gün öğleyi tüketip ikindiye vururken sık ağaçların görüntüsü azalmaya başlamış, dalgaların hırçın sesi kulaklarıma akın etmişti. Sessizliğimi bozmamıştım, artık tek kelime etmeyecektim yanında, kendi kendine esip gürleyecekti bu defa.

Yaklaşık bir saattir yoldaydık ve ellerim dâhil tenimin açık olduğu her yer soğuktan uyuşmuştu. Denizi görüp de uçsuz bucaksız manzarayı önümüze seren bir uçurumun dibine geldiğimizde durakladı.

Omzunun üzerinden sanki beni daha yeni fark etmiş gibi yüzüme baktığında irisleri koyulaşmış ve derinleşmişti. Dibi yoktu onun gözlerindeki denizin, yüzmeyi bilmek değildi mevzu, ona bakarken boğulmayı kabullenebilmekti.

Yavaş yavaş titreyen dizlerimin dermanı sökülmeye yüz tuttuğunda ayağımın kaymasıyla diğer elim karlı toprağa battı. Dengemi kaybetmenin getirdiği sinirle doğrularak sert bir bakış savurdum kirpiklerimin altından.

Sepken delerken soğuktan derisi gerilmiş tenimi, başında duran bereyi çıkarıp saçlarından parmaklarını geçirdi.

"Burası sana neyi hatırlatıyor?" dediğinde beyaz tenini süsleyen siyah saçları parıldıyor, kalın dudakları diliyle nemleniyordu.

Sessizce gözlerini seyrettiğimde kibar olmayacak biçimde yakalayıp beni de uçuruma çekmişti. Tepki göstermemeye çalışarak göz ucuyla denize baktım. Arkamı uçuruma dönmüş olsam da arkamdakinden daha yüksek bir uçurumu seyrediyordum şimdi. Belimi saran sıkı eli bedenimi ona yasladığında şuursuz bakışlarım dolanıyordu kirpiklerinin gölgelemeye yetemediği gözlerini.

"Seni almasaydım ölümün pençelerinden kollarımın arasında olur muydun ya da şu an nefes alıyor olur muydun?" derken başımı örten bere-

yi çıkarmış, saçlarımı geriye atmıştı. "Eğer o uçurumdan düşmüş olsaydın teninin sıcaklığı ve kokusu olur muydu parmak uçlarımda?"

Sorularına yine sükûnetle karşılık verdiğimde kafasını olumsuz anlamda sallayıp alnını alnıma yasladı. Bana neyi hatırlatmaya çalıştığını çok iyi biliyordum ancak kayıtsız kalacaktım.

Aklınca canımı kurtardığını bana göstererek bir şeylerin üstünü örtmeye çalışıyordu. Alnımdaki alnı şakaklarıma kadar işleyen bir sıcaklık yayarken gözlerim kapanmaya meylettiğinden kirpiklerimi indirdim.

"Hep böyle nankördün, Karagül. O gece bile benden elini esirgedin. Sen hep sakınan, hep esirgeyendin, ben senin yokluğunda kendimi esirgemediğim için bütün bu öfken."

Dilinden dökülenler zehirdi, yaşadığım bu acı ödediğim kefaretti. Ellerim istemsizce onu ittiğinde hırsıma yenik düşmüş, duygularımı ele vermiştim. Amir itmemden etkilenmeyerek bana sarılmaya devam ediyordu, yine de öfkesi gözlerinden okunuyordu.

Sessizlik yeminim buraya kadardı işte. "Eğer vicdanın varsa ki ben öyle bir şeye sahip olduğunu düşünmüyorum, olsa bile kendini bu şekilde rahatlatamazsın," dediğimde burnumdan soluyordum, ellerimse göğsünü dövüyordu. "İyi ki diyorum kendime, iyi ki senin zannettiğin o kız çocuğu değilim."

O kadar fazla zehir kusuyorduk ki birbirimize haddi hesabı yoktu. Tenini başkasının tenine bulamasına uyduracak kılıf arıyordu işte. Harelerinden taşarak beni boğmak üzere olan safirler kar taneleri altında ne kadar da inanılmaz görünüyorlardı. Hırpalanıyordum bu adamın güzelliğinin gölgesinde, mahvoluyordum.

"Senin sakındıklarının hepsi benim, Mislina," derken beni uçuruma doğru sürüklemeye başladı. "Senin geçmişin benim, kalbine saplanan pusula ibrelerinin yörüngesi benim."

Söylediklerine kanmamak, umut bağlamamak için çırpınıyordum kollarının arasında. Bugüne kadar uygulamadığı kadar bir güçle sıkıyordu beni. Bırakmaya niyetinin olmadığını kollarıma saplanan parmaklarından anlıyordum. Soğuktu içim, üşümüştü, nefeslerim boğazıma sığmıyordu, daralıyordum. Azat etmeliydi artık beni, vazgeçmeliydi bu aşk oyunundan.

"Sen uğruna kaderin önünde durduğumsun, gözlerinde kaybolduğum, Azrail'in bile elinden aldığım o kulsun," deyip avucu yanağımı boylu boyunca kaplarken bana göre ılık olan başparmağı yüzümü okşadı. "Ancak Azrail'le oturduğum o masada beni geçmişimle suçlayan bir kadın için risk almaya değmez."

Kırılmışlığım bir nebze daha artıp rüzgârda savrulurken kendi sırtını uçuruma çevirerek alnını alnıma yasladı. Bir adım gerisinde duran ölüme ürpererek baktım. Dudaklarındaki eşsiz gülümsemeyle bir adım daha atarak beni de kendiyle sürüklediği. Deli deli köpüren deniz kayaları döverken ayaklarımın altındaki zemin kayboldu ve boşlukta savrulmaya başladık.

Yüzünü boynuma yaslamıştı havada uçuşan kar taneleri gibi oradan oraya savruluyorduk. Aradan geçen kısa sürede köpüren denizin dalgası bizi havada yakalamıştı. Soğuk iliklerime kadar işlerken denize doğru süzülmüş, nihayetinde dibine kadar gömülmüştük. Tuzlu su burun deliklerimden girip ciğerlerime dolarken vücuduma sarılı kollar üzerimden çekilmişti.

Nefesim tıkanıp canım çekilirken bilincim kapanmak üzereydi. *Seni ölümün ellerinden aldım ama buna değmezsin,* demek istemişti.

Sonumu kabullenip nefes almak için hiçbir uğraş vermezken yine yok olmama müsaade edilmemişti. Belime sarılan kollar beni su yüzeyine çektiğinde burnuma giren tuzlu suyu umursamadan sinüslerime dolan havayı içime çektim. Ağzıma dolan su ise öksürürken dudaklarımın arasından süzülüp gitti.

Çenem soğuktan titrerken eğilip ağzını oraya yaslayarak nefesler almaya başladı Amir. Beni kayalığın dibine yaslamış, elleriyle yüzümü kavramıştı. Kıyıya yanaşsak da göğsümüze kadar suyun içerisindeydik hâlâ.

"Az daha ikimizi de öldürüyordun, lanet olası!" dediğimde nefes nefese ellerimi göğsüne bırakmıştım.

"Yükseklikleri ve derin olan yerleri severim. Hani düşerken ciğerlerine dolan hava var ya onun müptelasıyım işte. Derin ve tehlikeli yükseklikleri sevmeseydim gözlerine bakmazdım," derken saçlarımı okşuyor, çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu. Ne saçmalıyordu bu adam böyle? Az önce denizin dibini boylamıştık ve bu onun umurunda değildi!

"İnkâr edeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun... Evet, sana birçok şey hissettim ancak gördüklerimle hepsi bizim gibi suyun dibini buldu ve kurtulamadı!"

Islak saçları yüzüne yapışmışken bir damla dudaklarını teğet geçiyordu. Rengi koyulaşan güzel dudaklarına kaydığında gözlerim ölümün bu kadar çekici olabileceğini hesaba katmamıştım. Âdemelmasının hareket edişini seyrederken elini ensesine götürüp oradaki bir cihaza dokundu. Gözlerinde büyüyerek ortaya çıkan yosunlar yeşil ile mavinin uhuletli dansını bana gösteriyordu.

"Kışın en sivri dişli yırtıcısı ola kurtlar avının izini kilometrelerce öteden sürebilir," dediğinde köpek dişleri parlayarak gün yüzüne çıktı ve dudaklarına dokundu.

Elinin biri şah damarım üzerinde durup oraya bastırdı. "Çünkü dişlerini avının can damarına saplayacağı anı düşler ve beklerler."

İçim ürperip titremelerim artarak bedenimdeki direnç kırılırken Amir zarafetiyle beni tutsak etmişti. Gölgesi üzerime düşerken bundan haz aldığını belli eden bir tavırla beni kendine çekip yüzümü boynuna sakladı.

"Unutma, aramızda duygusal bağ olsun ya da olmasın senin izini hep süreceğim. Senin lanetlediğin yer aslında benim evim, Mislina," derken nefeslerim çarpıyordu güzel boynunun yamacına.

"En ufak bir hatamda, üstelik geçmişim yüzümden beni silip atabilecek kadının evime zarar vermesine izin vermem. Teşkilat benim yuvam, Kırca da babam sayılır."

Denize düşüp eriyen kar taneleri misali eriyip yok olmak istedim kollarının arasında. Bana meydan okuyor, hizmet ettiği zebanileri benden koruyacağını söylüyordu.

Üstelik ben onu tek hatasıyla silip atmışken o cehennemin daha da kıymetli olduğunu ima ediyordu. Onu bu cehenneme kendimden iterek ben mecbur etmemiştim, o kendinden vazgeçerek kendini ziyan etmişti.

"Görevlileri çağırdım, birazdan burada olurlar. Gelip seni alacaklar. Seni Azrail'in ellerinden aldığım gibi Azrail'in de olurum, Mislina. Hareketlerine dikkat et, beni buna mecbur etme."

Bunları söylerken konuştuklarına tezat biçimde sıkıca bana sarılıyor, arkasında kalan dev dalgalardan beni koruyordu. Bir dalgayla sarsılacağımı zannediyorsa o zaman koskoca okyanusun önünde nasıl duracaktım?

Ara sıra genzime yayılıyormuş gibi hissettiğim deniz kokusu dışında o anlardan geriye hiçbir emare kalmamıştı. Ayaklarımın altında uzanan teşkilatın zemini titriyordu, devrilecek gibiydim. Önce kollarını çekmişti vücudumdan sonra gözlerini. Beni cehennemin kullarına vermiş ve tehdit etmişti evim dediği bu leş yer için.

Yalnızlığımdan çok dem vururdum vurmasına ama şimdi öyle bir ıssızlaşmıştı ki ruhum, kalbimin kapıları kapanmış rüzgâr bile esmemeye başlamıştı içimde. Üstelik dışarda kar fırtınası çıkmış, yeryüzü çalkalanıyordu sonu gelmeyecek zemheriyle.

"Veda mı etti sana?" diye soran Giray'a döndüğümde kanlı damarlarla örülü harelerim düştü yüzüne.

"Bana kısaca dedi ki aramızda olanlar çok da önemli değil ama teşkilata zarar verecek bir şey yaparsan seni ortadan kaldırırım."

Sesim boğulup sinerken çorak topraklarıma yenemedim karanlığı. Yetemedim, aşkımın gazabından uğruna öleceğim adaleti kurtarmaya. Giray sessizliği kendine pay biçmişken elindeki karşıya geçiş kartını evirip çeviriyordu.

Mine benim yokluğumda yanına gelip annesinin tam olarak nerede olduğunu söylemişti. Belki mantıksız gelecek ama verdiğim sözü tutmak için ilerliyordum sol kanada doğru. İçimden çekilmeyen titremeyle karşı tarafın giriş kapısı önünde durduğumuzda Giray kartı okuttu asansöre. Asansör kapısı açık mavi ışıkla parladığında açılan kapılardan cam kabine girdik. Her ne olursa olsun buraya aşkımı yaşamaya ya da yüceltmeye gelmemiştim.

Eğer o vazgeçemiyorsa yuvam dediği bu yerden, ben de hegemonyalarını yıkacaktım başlarına. Meydan muharebesinde komutanın gözlerine tutulmuş kan dökmeyelim demiştim, yıkmayalım etmeyelim viran. Ancak bu adam ömrüme zarar, damarımda akan kana ziyan.

25. BÖLÜM

Zaman kıymıklar hâlinde parçalanmış her tarafıma saplanmıştı. Geçen zamanda yaşananlar usul usul kalbime girmiş beni farkına varmadan çürütmüştü. İçten içe yaşadığım bu yıkılışın tozları bazı vakitler bakışlarımda uçuşuyordu.

Onlar oradan oraya gittikçe duygularım şaha kalkar, bin bir tondaki renkleri ifade eden her hissim ruhumun duvarlarına çarparak patlardı. Bu sebeptendi bir sürü izi içimde taşımam.

Okyanus ise o renkleri yıkayıp tek bir boyuta taşıyan bir güçtü. Aşkımın ifadesi benim dilimi de çoktan aşmıştı. Akrep estirdiği yelle intikamı bana nakşetmişti. Merhametimin her yerine kırgınlığımın mızrakları saplanmıştı şimdi, her geçen dakika etrafı kan boyayacaktı.

Asansörden inmiş sol kanadın kapısına doğru giderken içimde giderek büyüyen fırtına gözümün önünü görmemi dahi engelliyordu. Giray elini kolunu koyacak yer bulamayacak kadar heyecanlıydı ve her şeyi kapının ardında bırakacak gibi duruyordu. Bense yaşadıklarımı atlatamamıştım henüz, yaşayacaklarıma da hazır değildim. Demir kapının önünde durduğumuzda tereddütle gözlerimiz çarpıştı. Üzerimdeki gereksiz sakinlik yerini büyük bir endişeye bırakmıştı.

"Okut artık kartı, daha fazla burada kalamayız," dediğimde başıyla beni onaylayıp derin bir nefes eşliğinde kartı okuttu.

Aradan geçen birkaç saniye sürekli arkamıza bakmış, kimsenin gelip gelmediğini kontrol edip durmuştuk. Nihayet kapı açıldığında rahatlasam da nereye gideceğimizi bilmediğim için etrafıma bakınıyordum.

"Mine mavi alanda olduğunu söylemişti," derken Giray ilerdeki duvarda asılı olan dijital haritaya bakıyordu. "İşte burası," dediğinde parmağını ekranın kenarında kalan bir alana bastırmıştı.

Temkinli hareketlerle karşıdan gelen iki robotik görevliye odaklandığımda onların da bize baktığını gördüm. Rahat davranmaya çalışarak

Giray'ın yanına ilerledim ve tebessümle elimi omuzuna koyarken konuştum.

"Şimdi sadece sakin olup haritaya bakmaya devam et, iki görevli yanımızdan geçmek üzere."

Giray'ın göz bebekleri büyüdüğünde bozuntuya vermeden haritaya çevirdim gözlerimi. Mavi alan dediği kısımda mavi ışık yanıp duruyordu, o kadar da uzak olmamamız sadece şanstan ibaretti.

Görevlilerin soğuk varlıklarını ensemde hissettiğimde dişlerimi sıkarak içimden üçe kadar saymaya başladım. Eğer bana dokunacak olurlarsa ikisini de indirip derhal buradan ayrılmamızı sağlayacaktım. Dilimden üç kelimesi sessizce firar ettiğinde adımları yavaşlayan iki robot tereddütle olsa da geçip gitti yanımızdan.

"Hadi, daha fazla zaman kaybetmeden gidelim," dediğimde tuttuğum nefesi bırakmıştım.

"Bir an geri dönüp elektrikli silahı son voltajına kadar beynime boşaltacaklarını sandım."

"Korkma bu kadar, canım pahasına da olsa anneni görmeni sağlayacağım," derken Giray'a, ilerdeki koridorun sağından dönmüştüm.

Kendimden emin tavrım karşısında kaşlarını çatsa da özellikle ölecek olma ihtimalimin onu sinirlendirdiğini görebiliyordum. Önemli değildi, gerekirse ölebilirdim. Artık korkmuyordum bu ihtimalden. Solumuzdan bir sesin yükselmesiyle atik biçimde Giray'ı omuzundan yakalayıp duvarın ardına çektim.

Bir kez duymuş olsam bile sesini tanımıştım; bu Dilfiruz'du. Konuşması yorgun geliyordu, anladığım kadarıyla hâlâ attığım kafanın ceremesini çekiyordu. Az bile yapmıştım!

"Senin sözünü dinleyerek öyle bir şey yaptım. Ama kız ölmek yerine az daha beni öldürüyordu Kutsal," dediğinde yanındakinin de kim olduğunu anlamış oldum.

"Ben Amerika'dan buraya dayak yemek için gelmedim. Hem senin sözünü de dinlememeliydim, eski düşmandan dost olmaz sonuçta."

Muhtemelen yurt dışında bulunan küçük çaplı birimlerden gelmişti. O kadar gelişmişlerdi ki her yerde elleri kolları vardı ancak merkez bu şehirdeydi. Tüm ağ buradan dağılıyordu.

"Kendimi Mislina'nın önüne atacak kadar aptal değilim herhalde Dilfiruz, tabii ki seni kullanacaktım. Ancak tahmin ettiğim gibi Amir'e karşı boş değil," dediğinde Kutsal düşünceli konuşuyordu.

Sırf bunu anlamak için kurmuştu tüm planı. Nasıl da sinsiydi, öğrenmek istediği şey uğruna her şey mubahtı onun için. Ah bir elime verseler parça parça eder köpeklerin önüne atardım!

"Bu saatten sonra seninle aynı safta olur muyuz, bilmiyorum Kutsal ama burada olduğum sürece karşısında hep beni görecek Mislina. Bana yaptıklarını ödeteceğim."

Sesleri uzaklaşırken farklı istikametlere gittiklerini eğilip peşlerine baktığımda görmüştüm. Yorgunluğun sindiği harelerimle sertçe yutkundum çünkü ettiğim vedadan sonra dizlerimde o dermanı hissedemiyordum. Dalgın şekilde omzumun ardına döndüğümde Giray'la göz göze geldik.

"Düşmanların senin yüreğini saran sevgiden büyük, Mislina." Konuşurken dolmaya müsait gözleri etrafta geziniyordu. Çaresizlikle yeniden bana baktığında, "Düşmanlarımızın büyüklüğüne bakar mısın, annemi görmek için ölümü göze alıyorum," dedi.

İçimdeki nefret sessizlikle beraber sertleşirken haklı olduğunu bilerek kafamı yerdeki seramiklere eğip yürümeye devam ettim, o da peşimden gelmeye. Yarım saatlik yürüyüşümüzün ardından kimseye yakalanmamanın vermiş olduğu o büyük hazla nihayet mavi alanın önündeydik.

Etrafımızdaki sağlık görevlileri bizi umursamadan içerisinde oldukları pudra renkli kıyafetleri ve yüksek teknolojili cihazlarıyla yanımızdan geçip gidiyorlardı. Mavi alan sensörlü büyük cam kapının ardındaydı.

Cam kapının üzerinde kalın şerit biçiminde lacivert bir ışık yanıyordu. İçerdeki bebekler kuvözlere yerleştirilmişti ve hepsinin önünde bilgilerinin geçtiği cam ekran vardı. Kan değerleri, saniyelik kalp atışları, günlük verilen ilaç dozları ve daha bunun gibi birçok tıbbi terim yer alıyordu bu ekranlarda.

Sarışın bir hemşire siyahi bebeğin önünde durduğunda ekranda yanan kırmızı alana tıklayıp sorunu çözmek için uğraştı ancak kuvözdeki bebek ciğerlerini yırtacak kadar hıçkırıyordu. Acı çektiği her hâlinden belli olan bebek gözlerimin dolmasına sebep olduğunda yutkunamadım.

Hemşire koşar adımlarla birini çağırmaya gidince fırsattan istifade etrafı kolaçan ettim ben de. Giray ise kendine gelememişti halen. Donmuş hâlde o tarafa bakarken sanki nefes almıyor gibiydi, göğsü bile inip kalkmıyordu. Başıma saplanan ağrı yüzünden alnımı sıvazladığımda Giray ile beni hafifçe iterek ortamızdan geçen kadına şaşkınlıkla baktım. Fındık içi rengindeki saçlarını örmüştü, yüzündeki maske ise sadece açık kahve gözlerini ortaya seriyordu.

Onu tanımam için gözlerini görmem yeterli olurken rüyamda gördüğüm kadınla karşılaşmak beni elbette ürpertmişti. Giray yanımızdan ha-

bersizce geçen annesine baktığında o kadar doluydu ki, göz bebekleri patlamaya hazır duygu topuydu.

Kırklı yaşların ortasında olan kadın yüzümüze bakmadan parmak izini alelacele okutarak ağlamakta olan bebeğin yanına gitmişti. O ilaçları hazırlayıp bebeğe enjekte etmeye çalışırken bir heykelden hallice olan Giray hipnotize olmuş şekilde annesini seyrediyordu.

Bir süre sonra dudaklarını araladığında ağzından tek bir kelime çıktı: "Katil!"

Evet, annesi o bebeklere yapılan eziyetin başrol oyuncusuydu ve yaptığı vicdansızlığın boyutu çok büyüktü. Elimi koluna attığımda artık gitmemiz gerektiğini düşünüyordum. Annesiyle bu hâlde, hele de böyle şoktayken tanışamazdı. Bu doğru değildi. Üstelik kadının ne tepki vereceğini ya da bizi ihbar edip etmeyeceğini bile bilmiyorduk. Ancak görünen oydu ki bir dakika düşünmeden bunu yapar, bizi görevlilerin kollarına atardı.

"Gidelim Giray," dediğimde bana sağır tüm gerçeklere kulak kabartmış halde cam kapının ardını seyrediyordu. "Hadi!"

Lanet ettim içinde durduğumuz bu çaresizliğe. Kolundan sarsmaya başladığımda birkaç erkek sağlık görevlisi tereddütle cam gözlüklerini indirmiş bize bakmıştı.

"Söz veriyorum, daha sonra konuşman için geleceğiz. Sonuçta nerede olduğunu da öğrendik ama şimdi olmaz, bu hâlde kim olduğumuzu ele verirsin."

Giray sonunda bana baktığında kafasıyla beni onaylayıp omuzlarını indirdi. Son bir defa daha bebeğin sesini kesen annesine bakıp benimle birlikte yürümeye başladı. Onu anlayabiliyordum, bana da annemin iki adım ötemde yaşadığını söyleseler durabilir miydim yerimde bir dakika? Duramazdım. Adımlarımı hızlandırarak onu resmen peşimden sürüklüyordum. Çıkışa yaklaştığımızda rahatlayarak nefes vermiştim ki karşıdan gelen Dünya yüzünden adımlarım tökezledi.

Elim Giray'ın kolundan kaydığında bir tilki edasıyla kulaklarını dikmiş bana bakıyordu. Sol kanada nasıl geçtiğimizi bilemediğinden kaşları şüpheyle içeriye bükülmüş, yüzünde sorgulayıcı bir ifade yer edinmişti. Dünya'ya ne yalan söyleyeceğimi düşünürken aynı zamanda da Giray'ın ters bir tepki vermemesi için dualar ediyordum. Çünkü annesinin ve kendisinin bu halde olmasına sebep olan kişilerden biri karşıdan bize doğru geliyordu.

Dünya nihayet karşımıza dikildiğinde, "Seni gökte bulsam bu kadar şaşırmazdım, Mislina," deyip gıcık gıcık dişlerini göstererek gülümsedi.

Herhalde şu an çekici olduğu falan zannediyordu. "Umarım buraya nasıl girdiğinize dair mantıklı bir açıklamanız vardır."

Dudaklarımı kemirerek bakışlarımı dışarıda yağan kara çevirdim. *Bir yalan bul Mislina,* dedim kendi kendime ama yok, bir türlü aklıma bir şey gelmiyordu. Bittiğimizin altına imzamı atmak üzereyken Giray hiç beklemediğim o cümleyi kurdu.

"Ela bize artık sol kanatta kalacağını söylemişti. Bu tarafa geçmemiz için yardımcı oldu," dediğinde kaşlarımı kaldırarak yavaşça gözlerine baktım.

Bakışları adım atanın düşeceği bir uçuruma dönüşmüştü. Yalan olmasa gerekti çünkü Giray, Ela ile alakalı olan her şeyle yakından ilgiliydi.

Dünya nedense şüphe duymadan kafasıyla onaylamıştı söylenileni. Uzun süredir burada olmamız onlar için güven teşkil ediyordu.

"Hazır buraya gelmişken odamda sana bir şeyler ikram etmek isterim, Mislina," dediğinde Dünya, itiraz etmek için ağzımı aralıyordum ki bundan son anda vazgeçtim.

Giray bana dikkatli olmamı fısıldayarak yanımızdan ruh gibi geçip gitmişti. Beklediğimin aksine gayet soğukkanlı davranmıştı. Ne garipti, az önce onca duyguyu, onca stresi yaşayan ben değilmişim gibi şimdi Dünya ile birlikte asansörle en üst kata çıkıyorduk. Dışarda büyüyen uçurumun görüntüsüne kapılmışken bazılarının da bana kapıldığını sezebiliyordum.

Bana yaklaşmaya çalışırsa bu defa kibar davranmayacaktım. Özensizce saldığım saçlarıma değerken parmaklarım günün yorgunluğuyla cam duvara yaslanmıştım. Asansör nihayet durup kapılar aralandığında kadın görevli bizim indiğimiz asansöre baş selamı vererek binmişti.

Cam sensörlü kapıları da atlattıktan sonra dar bir koridora sağlı sollu dağılan odaların önünde durduk. Hepsinin üzerine dijital ekranlar konumlandırılmış, ekranlara ise isimler yazılmıştı.

Tam karşımda kalan kapının üzerinde lacivert ışıklı harflerle yazılı ismini gördüğümde şu an nerede olduğunu düşündüm. Bunu yapmamam gerekiyordu ancak yapmam gereken neyi yapmıştım ki bunu yapayım?

Dünya beni odasına yönlendirdiğinde Amir'in çaprazındaki odaya girmiştik. Oda kayalıkların ortası oyularak konumlandırılmıştı, cam duvarı sayesinde deniz gözler önüne serilmişti. Beyaz duvarlara eşlik eden beyaz bir yatak ve hemen karşısında da devasa bir ekran vardı. Dünya ara bölmeden içeriye geçtiğinde burayla sınırlı kalmadığını anlayıp geniş odadaki koltuklara ilerledim.

Birkaç dakika sonra üzerine rahat bir şeyler giyip çıktığında çaprazda kalan mini bardan iki kadeh çıkardı. Kırmızı şarabı kadehlere doldururken aynı zamanda da yüzümü kolaçan ediyordu.

"Hoş geldiniz, efendim," diyen robotik sesle dalgın bakışlarım büyük ekranı buldu.

Ekranda parlayan görüntünün tanıdıklığıyla dişlerimi sıktım. Cam terasın tırabzanlarına yaslanmış biçimde umursamazca sigaramı içiyordum. Saçlarımdan birkaç tel alnıma akın etmişti ve gözlerim ufuk çizgisindeydi. Bu Dünya'yla ilk karşılaştığım yerdi ancak bu fotoğrafın anlamını bir türlü kavrayamamıştım.

Yan profilimden alınan bu fotoğrafta o kadar çok anlam saklıydı ki; sevdiğim adamı düşünürken başka bir adamın objektifine takılmıştım. Muhtemelen teşkilatın kamera kayıtlarından temin etmişti.

Kadehleri cam sehpaya bırakıp arkasını dönerek uzun uzun fotoğrafıma baktı. Yanında canlı hâli varken dönüp ona bakması bana gerçekten bir şeyler hissettiğini gösteriyordu.

"Gözlerindeki ifadeleri hak eden adam kim merak ediyorum," derken şarabından bir yudum alıp bana baktı.

"Yine bana kendince manalar yüklemişsin," deyip şaraba dokunamayacağıma dair tavrımı belli ettim ben de. "Ayrıca ekranda fotoğrafımın olması da etkileyici değil itici bir unsur."

Kızıl gözleri alayla kısılırken aynı zamanda da tutkuyla kaynayarak bana bakıyordu. Rahatsızca yerimde kıpırdanmak yerine dirseklerimi dizlerime yaslayarak eğilip yüzüne yakından baktım. İnandığım din üzerine yemin edebilirdim ki düşmanım olmasa bile bu adama bir şeyler hissetmem imkânsızdı.

"Üşüdüysen şömineyi yakabilirim," dediğinde çaprazımızdaki cam bölmenin ardında duran şömineyi gösterdi.

"İstemez," derken geriye gitmiş, kafamı koltuğun başlığına yaslayarak Şebek'i düşünmüştüm. Onu yalnız bırakmayı istemesem de Dünya'nın suyuna gitmek zorundaydım.

"Saçlarını çok seviyorum, Mislina. Sanki benim onlara âşık olmam için yaratılmış gibiler."

Annemin kanını tırnakları arasında taşıyan bir adamın annemin kanını taşıyan bir saça dokunmak istemesi kadar garipti benim hayatım. Bu kadar ironik, bu kadar anlaşılması imkânsızdı işte.

Üstelik annemin kanına girmese de kanına girenlere yandaşlık yapan bir adamın sadece saçlarıma değil dudaklarıma bile sahip olması katlanılamazdı. Şöminenin içerisinde harlanan ateşle birlikte düşüncelerimden sıyrılarak ayrıldım. Dünya aklınca yeteneğiyle bana gösteri yapıyordu. Kafamı önüme eğip işime yarayacak bazı şeyler düşündüm.

"Baronlar benim hakkımda ne düşünüyor?" diye merakla ve ilgiyle sorduğumda Dünya bu soruma göz devirerek cevap vermişti.

"Umurunda olan tek şey hedeflerin ve başarı, değil mi Mislina?" deyip kafasıyla kendini onayladı. "O kadar merak ediyorsan söyleyeyim o hâlde. Hepsi için çok kıymetlisin."

En değerli düşmanları, kıymetlileri, sonlarıydım; bu benim işime gelirdi tabii ki. Keyfimin yerine gelmesiyle yeniden geriye yaslanıp gülümsedim. İntikamın hazzını yaşayacağım o günü iple çekiyordum artık. Evim dediği bu cehennemi başına yıktığımda, alevlerin altında kaldığında görecektim onu.

"Yeteneğimin ne olduğundan emin oldunuz mu?" diye ikinci sorumu sorduğumda Dünya bakışlarını camın ardına çevirdi.

Karanlık çökmek üzereydi ve burada geçireceğim ilk yalnız gecem olacaktı. Ela'nın artık odamda kalmayacağı gerçeği yalnızlığın içime çöreklenmesine sebep olacaktı, biliyordum.

"Gelecek ve geçmişle ilgili birtakım şeyleri görebiliyorsun, bunu teşkilat yararına büyük bir silah olarak kullanabiliriz," derken tereddütle devam etti. "Ancak bununla sınırlı olacak kadar dar bir beyne sahip olmadığın kanısındalar. Anlayacağın hâlâ keşfedilmemiş bir dünyasın."

Keşfedecekleri şeyin büyüklüğünden o kadar korkacaklardı ki gün gelecekti öğrettikleriyle yıkacaktım tüm düzenlerini. Daha bugün gördüğüm bebekler için ya da unutmadığım siyahi çocuklar, anısını silemediğim o bebeğin ellerimdeki kanı için yapacaktım bunu.

Bu mesele artık annemle alakalı olamayacak kadar büyük bir sorundu. Hepsinin peşindeydim bundan böyle, ya sonları olacaktım ya da sonumu yazacaklardı.

"Misafiriniz var, efendim," dediğinde büyük ekrandaki robotik ses, Dünya dikkatini benden alıp başıyla kapının açılması için talimat verdi.

Buz saçaklarını heybesinde taşıyan gözleri rıhtım rıhtım dolaşmış, dalgaları sığamamıştı hiçbir yere. Devasa enerjisinin karşısında toz taneciğinden farkım yoktu.

Beni seçen hareleri koyulaşmaya ilk dakikadan başlarken Dünya'yla selamlaştı samimi biçimde. Karşımdaki tekli koltuğa oturduğunda sivri buz sarkıtlarıyla dolu gözleri battı tüm uzuvlarıma.

Amir, "Soluğu burada almana şaşırmadım ancak ateşin gölgesi üzerine yağmur yağana kadardır!" dediğinde, Dünya elindeki viskiyi getirip Amir'in elleri arasına bırakmıştı.

Ateşten kastının Dünya olduğuna o kadar emindim ki bunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Tiksinerek gözlerimi bir süre üzerinde dolaştırdıktan sonra şömineye çevirdim.

Ateşe elimi kolayca soktuğumu söylemişti ama ben onun gözlerine aldayıp öleli çok oluyordu. Ölü bir insan da tekrar ölümü tadamazdı, öyle değil mi?

"Mislina'yla bizimkiler hakkında konuşuyorduk. Kendisi hakkındaki fikirlerini merak ediyormuş," diyen Dünya dostane bir tavırla Amir'le sohbet etmeye başladı.

"Bilmek hakkı, ne de olsa burada herkesin gözdesi," derken kinayeyle bana değindirme yapmıştı. "Ama fazla merak iyi değildir."

Kirpiklerimin altından kendisine saçılan nefretime aynı şekilde karşılık verdi. Zehirli dilinin çatalları üzerime uzanıyordu şu an ve kıskançlığını okuyabiliyordum çehresinden.

Dünya ekrandaki fotoğrafımı göstererek "Kaptan, şu fotoğrafın bir portresini yapar mısın?" dediğinde, dikkatini oraya vermeyen Amir umursamazca gözlerini ekrana çevirdi.

Gözleri bir süre ekranda dolaşmaya devam etti. Hatta o kadar ki ortama derin ve rahatsız edici bir sessizlik yayıldı. Bakışları dalgalandı, o dalgalandıkça benim oturduğum yerde içim karardı.

Gözleri tekrardan beni bulduğunda içerisindeki sarkıtlar düşüp kırılmış, göz bebeklerine batmıştı; bunun adı hayal kırıklığıydı. Göz bebeklerime taşan tuzlu sular çaresizlikle içimi titretirken âdemelması zorlukla boğazından kayıp yerine oturdu.

"Yaparım yapmasına da fotoğraftaki derinliği ifade edebilecek renklere sahip miyim bilmiyorum," dediğinde, Dünya düşünceli tavrının sebebini anlamış gibi kafasıyla onaylamıştı.

Gün çekildi pencerelerimizden sevgilim, ay asıldı gök kubbenin üzerine. Kışla soğuyan topraklar ölümler diriltirken, aydınlatmaktaydı gökteki yıldızlar tüm yalnızlığımı.

İçerisine düştüğüm bu çaresizlik kazanında sıkmaktaydım avuçlarımda topraklarınızdan kazdıklarımı. Yaşamaktaydım bu aşkın üzerime yıkılan rehavetini, bulmaktaydım kendimi senin karşında. Ve bir intikam uğruna batmaktaydı tüm karagüllerin dikenleri ellerime...

26. BÖLÜM

Burnuma dolan baharat kokusuydu değil mi? Aksi hâlde genzimi bu kadar yakamazdı. Sıcaklık tüm bedenimi adeta ikinci bir deri gibi sarmış, daha fazla bunalmama sebep olmuştu. Elim yüzüme doğru gittiğinde alnımdan süzülen teri silecektim ki yüzüme değen peçeyle durakladım. Sıcak nefesim siyah tüle çarpıyor, oradan sekerek yüzüme vuruyordu. Göz pınarlarıma kadar terle ıslanmıştım. Üzerimdeki boydan kıyafet tüm uzuvlarımı gizlemiş, beni neredeyse görünmez hâle getirmişti. Etrafım kalabalıktı ve tüm kadınlar benim gibi peçe takıp örtünmüştü. Erkekler başlarındaki fesleri tutarak karşılarındaki esnafa selam verip kumaş satın alıyorlardı.

Kadınlar kınalı elleriyle tütsülü ipeklerin arasında dolaşırken gözlerinin birbirinden güzel olduğunu görmüştüm. Çektikleri sürmeler onları daha da çekici kılmıştı. Ortada dikilmekten vazgeçip ilerlemeye başladığımda nerede olduğumu düşünüyordum. Kadınların kıyafetlerinden bir Arap ülkesi olduğu anlaşılsa da hangi ülkede olduğumuzu kestirememiştim. Genç bir adam aldığı altınları karısına gösterirken ellerini gökyüzüne açıp Yaradan'a şükrettiğinde görüntü karşısında gülümsediğim. Fazla değil onların iki sıra yanında vizon rengi feracesi ve peçesinin altından parlayan yeşil gözleriyle genç bir kız dikiliyordu.

Hint kınasıyla süslenen parmaklar, bin bir çeşit kokulu mum üzerinde dans ediyordu. Tanıdık gelen hareketleri bana annemi anımsatırken yakından bakmak için ilerleyip yanına gittim. Beni fark etmediğini görebiliyordum, birini bekler gibi bir hâli vardı. Bakışları kalabalık sokağın ucuna kaydığında ben de dikkatimi o yöne verdim. Kuzguni saçları alnına dökülürken tüm kumsalı suya boyayacak kobalt gözleriyle Harzem Şah geliyordu. Hâki renkli keten gömleğin altına krem renginde geniş bir pantolon giymişti ve kıyafetini tamamlayan deri sandaletleriyle Arap gençlerini andırıyordu. Babam çölden kavurucu bir tutku ve aşkla artık annem olduğuna emin olduğum genç kıza bakarken yanındaki rehberi eliyle savuşturmuştu.

Kaderin tükenmezi damlamıştı bu iki gencin alnına ve yazılmıştı yazıları ömürlerine. Öyle güldü ki buzdan zannettiğim babam, annemin ne-

fesine nefes oldu sanki. Yakın mesafe sayılacak yerde durduğunda esnafı oyalamak için bir şey istemiş, satıcı da istenen şeyi getirmek üzere tezgâhın arka tarafına yönelmişti. Satıcı gözden kaybolduğunda ise anneme doğru iyice eğilmişti.

"Bu akşam kaçıyoruz, çöl prensesi," der demez adamın getirdiği sabunları kâğıt keseyle alıp son bir defa bakmadan geçip gitmişti.

Babamın arkasından dakikalarca baktım. Öyle ki binlerce kum tanesi gelerek rüyamın içerisinde bir serap koparıncaya kadar. Kolumu gözlerime örtmüş geçmesini beklerken önce kulağımdaki uğultular yavaş yavaş çekilmeye, daha sonra da sıcaklık bedenimden sıyrılmaya başladı.

Elim yumuşak dokunun altına kaydığında ilk önce anlamadığım için kaşlarım çatıldı fakat bunun yastığım olduğunu fark etmemle belki de bu teşkilatta ilk defa dudaklarımda tebessümle uyandım. Sonuçta özlediğim annemi görmüştüm.

Büyüleyici atmosferin etkisinden henüz çıkamamışken koridordan gelen tiz sesler yüzünden kaşlarım çatıldı. Dün gece geç saatte odama dönebilmiş ve yalnız kaldığım koca odada uyumak için epey çaba harcamıştım. Doğrusu uykuya dalmadan önce beni bekleyenlerden oldukça korkuyordum ancak beklediğimin tersine hoşnut olacağım bir rüya görmüştüm. Annemle babamın arasındaki o kırılmaz aşk bağına şahit olmuştum. Sesler artmaya başladığında uykum pek açılmasa da merakıma yenilerek ayaklarımı yataktan sarkıtıp hızlıca kalktım. Yan bazaya koyduğum kapüşonlu hırkamı alıp giyerken bir yandan da kaşlarım çatık vaziyette kapıya ilerliyordum.

Amir'in himayesinde olan gruptan beş on kız bizim koridorun sonunda durmuş, içlerinde Mine'nin de olduğu bizimkilerle hararetle tartışıyordu. Saat öğlene varmış olacak ki ortalık bu kadar kalabalıktı. Saçlarımı atkuyruğu bağlarken yanlarına doğru ilerliyor, aynı zamanda nasıl bu kadar uyuduğumu düşünüyordum. Kafamı kaldırdığımda Dilfiruz'un manidar bakışlarıyla karşılaşmayı tabii ki beklemiyordum. Dişlerim kendiliğinden yanak içlerime saplanırken tüm huzurum buhar olup havaya karışmıştı.

Mine'nin hararetli konuşmasını bölerek omuzuna dokundum. "Neler oluyor burada? "derken aynı zamanda da düşmanımla restleşiyordum.

"Durduk yere bizim kızlardan birkaçını tartaklamışlar, biz de hesabını soralım dedik," derken Mine kendini tutamayacak vaziyetteydi.

"Görevliler dururken nizamı sağlamak size mi düştü? Dağılın hadi kendinize aksiyon aramayın." Dilfiruz'un konuşurken ben de kabuklanmış yaralarına bakıyordum,

Karşı takımdan birkaç kızın alayla gülüşüp göz devirdiğini görsem de biliyordum ki bu münakaşanın sorumlusu Dilfiruz'du. Aklınca çamuru be-

nim üstüme sıçratıp olayı büyütecekti çünkü bugüne kadar karşı taraftaki kimseyle bir sorun yaşamamıştık.

"Dilfiruz onlara karışmamaları gerektiğini söyleyince onlar da geri çekildi," diyen kız burnunu dikerek önüme kadar geldi. "Yani anlayacağın senin saltanatın bitti," deyip meydan okuyan tavırla bana göz kırptı.

Hakkımda birçok şeyin konuşulduğunu biliyordum ama bu kadar yayılacağını düşünmemiştim. Ve yine her zamanki gibi yanılmamıştım, Dilfiruz boş durmayacaktı anlaşılan.

Mine bana diklenen kızı omuzundan iterken hırladı. "Geri bas, yoksa o gözlerinin en son gördüğü şey patlayan sakızım olur!"

Karşı taraftaki kız cüretinden ödün vermeden elini Mine'nin mavi saçlarına attığında kafamı geriye atıp gözlerimi devirdim. Bulaşmak istemesem de sıkılgan biçimde kızın dizinin arkasına hafifçe vurdum. Dengesini yitirip düştüğünde ağzından kaçan inlemeyle alayla onu süzdüm.

Eğilip korkak harelerine baktığımda konuştum. "Seni de yanında getirdiğin sahibini de buraya gömmemi istemiyorsan toz ol, tatlım."

"O kadar emin olma Mislina, bundan sonra arkanı iyi kolla!" Dilfiruz gülümsemiş eliyle selam verip çakallarını toplayarak gitmişti.

Durgunlaşan bakışlarla peşlerinden bakarken kalabalık dağılmış, yanımda sadece Mine kalmıştı. Kollarımı göğsümde bağlayıp yavaşça başımı salladım. Şu saatten sonra duygusallığıma yenilip beni ölüme götürmesine izin vereceğimi zannediyorsa yanılıyordu. Bu sefer akacak kan benim damarımdaki olmayacaktı.

"Kendine dikkat et, bunlar senin yalnız olduğun anı gözleyecektir," diyen Mine sinirden titreyen elleriyle terlemiş saçlarını geriye sıyırdı. "Dilfiruz çok tehlikeli Mislina, sakın onu hafife alma çünkü hakkında konuşulanlar pek iç açıcı değil."

"Korkma, yarım bıraktığım işi tamamlayacağım," dediğimde onu öldüreceğimi ima ettiğimi tabii ki anlamıştı.

Mine az çok beni tanımıştı, vazgeçmeyeceğimi ya da sonunu getirmeden bu işin peşini bırakmayacağımı biliyordu. Kahvaltı için burnumdan soluyarak yemekhaneye ilerlerken adımlarım sertçe yeri dövüyordu. Bu olayı kimseye duyurmayı düşünmüyordum. Ama yanımda yürüyen çene vardı ve daha biz oturur oturmaz Giray'a dökülmüştü. Şebek kızmış kahveleriyle bana bakarken ona anlatmayacak olduğumu anlamıştı. Umursamazca omuz silkip geriye yaslandığımda gruptan kimse ortalarda gözükmüyordu.

"Dünya'ya söylemelisin, Mislina," diyen Giray'a belki de atacağım en soğuk bakışı attım.

"Neden? Onu buradan uzaklaştırıp benim gazabımdan korusun diye mi?"

Ardından sinirle gözlerimi bir anlığına Mine'ye çevirdim. "Çok bile tuttun içinde Mine, sende kalsa delerdi herhalde," diyerek kimseye bakmadan kahvaltımı etmeye başladım.

"Mavi Kafa en iyisini yaptı Mislina, başına bir şey gelse haberim olmayacak."

İntikam istediğimi anlamak istemiyordu, bunu görebiliyordum. Sebebi de başıma gelecek şeylerden korkmasıydı. Hâlbuki başıma gelebilecek en kötü şey gelmişti. O beni terk etmiş, ihanetini de kabul etmişti. Önce sevgilisinden başlayıp daha sonra da bir deprem gibi çökecektim üzerlerine.

"Benim adım Mavi Kafa değil diye daha kaç kere söylemeliyim?" diyen Mine bezmiş bir tavırla Şebek'e baktı.

Giray omuz silkip "İsmini biliyorum, söylemene gerek yok. Sadece sana Mavi Kafa demeyi tercih ediyorum," diyerek gıcık bir tavırla dişlerini gösterdi.

"Asıl komik olan Mavi Kafa diye alay ettiğin kızın sayesinde anneni görmen bence," diyen Mine kibirle burnunu diktiğinde fay hattının üzerinde dolaştığından bihaberdi.

Giray kibar olmayacak biçimde elindeki çatalı tablete fırlatır gibi bıraktığında dişlerini sıkmaktan çenesi kasılıyordu Geriye yaslanıp elini kolunu koyacak yer bulamazken sonunda göğsünde bağlamakta karar kılmış olacak ki durdu. Mine yanlış bir noktaya parmak bastığını anladığından ses etmeden kibarca afiyet olsun deyip masadan ayrıldı. Giray hâlâ sinirli olsa da sakin kalmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Kasma kendini bu kadar," dediğimde benim orada olduğumu daha yeni fark etmiş gibi yorgun gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Neler döndüğünü öğreneceğiz, her şeyin mantıklı bir açıklaması vardır, eminim."

Dolan gözlerle kafasını olumsuz anlamda sallayıp erkeksi biçimde burnunu çekti. "Teselli konusunda harika olmasan da sana inanıyorum, Sert Kız."

Söylediklerine tebessüm ederken aynı zamanda da kahvaltısına devam etmesi için işaret ediyordum. Giray benim için kıymeti ölçülemeyecek bir dosttan da öte kardeş olmuştu. Tahmin edemezdim ona bu kadar bağlanıp onu bu kadar seveceğimi ama olmuştu işte. Bu durumdan şikâyetçi değildim, Şebek yüreği tertemiz olan nadir insanlardandı.

"Mine'ye artık güvenebilir miyiz?" diye sorduğunda düşünmek adına zaman kazanmak için birkaç saniye ağzımdaki peyniri evirip çevirdim.

"Sanırım... Evet." Konuşurken aynı zamanda da yemekhaneye yeni giren gruba bakıyordum.

"Dünya şimdi bizim masada bitecek," diyen Giray gözlerini devirip silip süpürdüğü tableti önünden ileriye itti.

Onun da tahmin ettiği üzere grup masaya yerleşir yerleşmez Dünya soluğu bizim masada almıştı. Çehremde dolaşan kızıl harelerde kurnazlıkla parlayan tanıdık ifadeleri görmemek için yüzümü ona çevirmiyordum.

İnatçı kimliği daima ön planda olan Dünya yine ve yeniden beni şaşırtmayarak yanıma oturdu ve "O kadar acıkmışsın ki yerken beni fark etmedin," dedi. Neyin ne olduğunun aslında farkındaydı ancak anlamak istemiyordu.

"O kadar da aç değilim," dediğimde dilimle yanağımın içine yapışan peyniri sıyırıyordum. "Sadece yüzüne bakınca iştahımın kaçmasından korktum."

Dünya sinirden kısılmış gözlerle bana doğru atılacaktı ki Giray'ın tabletini alıp aramıza bariyer yaptım. Elimdeki tablet sayesinde sadece gözlerim görünüyorken meydan okuyan bakışlarım alayla parıldıyordu.

"Tek bir parmağın dahi bana değerse yemin ederim sonuçlarına katlanırsın, Dünya," dediğimde sesimden damlıyordu nefret. Gözlerinde harlanarak büyüyen ateş yükselmeye meylettiğinde, "Ateş olsan cürmün kadar yer yakarsın," dedim.

Her zaman maraz çıkarmaması için uyardığım Giray bu defa sorunun benden çıkmasıyla şaşırmıştı. Donmuş şekilde bizi seyrederken Dünya geriye çekilmiş, psikopat gibi gülmüştü. Tavırları içimi ürpertirken renk vermemeye çalıştım.

Sesi kısılıp tehlikeyle kıvrılırken, "Şimdi o masadan kalkıp bizim masaya geliyorsun," dedi.

Elleri cebinde arkasını dönüp giderken sesindeki tehdit tınısını fark etmemek mümkün değildi. Gerginlikle elimdeki tableti masaya vurduğumda yemekhanede bulunan herkes dönüp anlamaz gözlerle beni süzdü. Suyumdan koca bir yudum aldığımda sinirimle yanan boğazım bayram etti.

"Burada kal Giray, geliyorum şimdi," deyip burnumdan soluyarak masadan kalktığımda tüm grup bana bakıyordu.

Yanlarına gittiğimde bakışlarımdaki duygulara asılan bir çift okyanusa gelişi güzel bakıp boş sandalye çektim. Dilfiruz Amir'in bir yanına Kutsal diğer yanına oturmuştu. Bermuda şeytan üçgeni oluşturmuşlardı sanki. Sabır çekerken yanımda oturmakta olan Dünya'ya bakmamakta kararlıydım. Tunç gevşek gevşek gülüp önüme pet şişeyle su bıraktığında meydan okuyarak kollarını göğsünde bağladı. Burada bizim düdüğümüz ötüyor, is-

tersek geleceksin tavırlarını sergiliyorlardı. Dünya'ya ters davrandığım için böyle yaptıklarını biliyordum. Öyle ki Doğa ve Duru bile sert olmasa da temkinle beni süzüyordu.

Önümdeki pet şişenin alınmasıyla birlikte kafamı kaldırıp önümden alana baktım. Giray, "Evet millet, nedir mesele?" derken suyu kafasına dikip içmişti.

Tunç ile restleşirken bize en az zarar verecek şekilde bu olaydan sıyrılma derdindeydim. Masadaki şu salak restleşme yüzünden bir çuval inciri berbat edemezdim. Yine de herkesin boyunun ölçüsünü alacaktım, daha ölmemiştik sonuçta.

"Sizi buraya barış sağlamak için çağırdık," diyen Duru kınayan aynı anda da yumuşak gözlerle Giray'a baktı.

"Öyle mi, barışı beni ringdeyken hipnotize edip ölüme sürükleyen dayak manyağı yaptığım kişiyle mi imzalayacağım? Yoksa..." deyip ayaklarımı masaya uzatmış kollarımı göğsümde bağlamıştım. "Bana bunları yapan kişiyle birlik olup beni uçurumdan yuvarlamak isteyen kızla mı?"

Söylediklerimin ardından herkes mahcup bir tavır almış, aynı şekilde masadaki ayaklarıma bakıyordu. Saçlarımı geriye iterken Dilfiruz koyu renk gözleriyle beni süzüyordu. Korktuğunu hissedebiliyordum ve korkan herkeste olduğu gibi karşı atacağa geçeceğini de öyle. Aslanlar geri çekilince çakallar kendini bir şey zannedermiş, o hesaptı işte.

"Haklısın, Mislina ama bu husumeti ömrünüzün sonuna kadar sürdüremezsiniz," diyen kişi Doğa'ydı.

Ilımlı şekilde yaklaşmaya çalıştığını gördüğümden ayaklarımı indirip masaya hafifçe eğildim. Okyanusun mavi dalgaları çarparken her bir uzvuma, kısılmış bakışlarım yüzünü taradı. Dudaklarımda taçlanan intikam aşkımın meyvesiyle elimi ilk önce Kutsal'a uzattım.

"Bir dahaki sefere zeytin dalını farklı bir yerinde görürsün," dediğimde millet alttan alttan gülmüştü.

Kutsal ölü bakışlarıyla mimiklerimi yoklarken tereddütle olsa da elimi sıktı. Ne de olsa benim tehditlerime de, yaptıklarıma da ses edemezlerdi. Dünya abileri bana âşık olmuştu, bu en büyük talihsizlikleriydi.

Hemen ardından bana el uzatılmıştı, bu kişi Dilfiruz'dan başkası değildi. Önce eline, daha sonra Amir'le ona baktım. Bu sırada bile okyanusa yaslanıyor, açık açık bana nispet yapıyordu.

"Yaptığım bir hataydı, Mislina, kabul ediyorum," diyen Dilfiruz sen daha yapacaklarımı gör der gibiydi.

"Bir defa daha olursa postun çizilmekle kalmaz!" dediğimde elini tutmuş sıkıyor, aynı zamanda da sallıyordum.

Masadakiler rahat bir nefes verirken ellerimiz ayrılmıştı. Giray kendine yer bulup oturduğunda Etka uzak bir köşeden bana selam verdi. Selamına karşılık verirken Kutsal'ın bize ters ters baktığını biliyordum. Ela ile Can bugün masada değildi. Ela'yı göremediğim için özlemeye başlamıştım.

"Bu akşam Veçhe'nin ilk aşamasıyla sınanacaksınız," diyen Dünya dikkatimi çekebilmiş olmanın verdiği güvenle yüzüme bakıyordu.

"Bakalım bu defa nasıl olacak, epey heyecanlıyım," diyen Tunç alayla sırıtmış, civciv saçlarını geriye atmıştı.

"Motosiklet yarışında kafanı çarptın, bunun için sağlık tetkiklerin yapıldı ancak," diyen Amir onay alan gözlerle yanımda oturan Dünya'ya baktı. "Ruhsal olarak herhangi bir tetkik yapılmadığı için psikoloğunla deneyden önce görüşebilirsin."

Aradan fazla geçmeden Giray ile birlikte masadan kalkmıştık. Giray, deneyden önce dinlenmek için yatakhanesine gitmek üzere yanımdan ayrıldı. Ellerim ceplerimde doktorumun odasına ilerlerken üzerimde inanılmaz bir gerginlik hüküm sürüyordu. Her deney öncesinde genelde bu şekilde oluyordum, bunu bir türlü yenemiyordum. Kapıyı tıklattığımda uzun zamandır buraya gelmediğimi fark ettim. İçeriden gelen onay komutuyla kapıyı aralayıp içeriye girdim. Victor önündeki kâğıtlara gömülmüş, bir şeyleri inceliyordu.

"Gel Mislina, seninle ilgili birtakım dokümanlara göz atıyordum," dediğinde kafamla onaylayıp karşısındaki berjere oturdum.

Ellerim dizlerimin üzerindeyken sürekli tek dizim titreyip duruyordu. Gergin hâlimi sezen doktor burnuna indirdiği gözlüklerinin altından önce bana, sonra dizlerime baktı. Gözlüklerini çıkarıp evrakların üzerine bıraktığı sırada beynindekileri tartar gibi bir hâli vardı.

"Görüşmeyeli nasılsın, Mislina?" diye sorduğunda öfkeden ve gerginlikten hasarlı göz bebeklerim bakışlarıyla çarpıştı.

"İyi olmaya çalışıyorum," dediğimde yerinden kalkıp masanın önüne adımladı.

Sorgulayan, aynı zamanda analiz eden gözleri beni süzgecinden geçirirken sıkıntım artmış, yerimde istemeden hareketlenmiştim. Saçlarım yüzüme akın ettiğinde onları artık kesmem gerektiğinin farkındalığıyla geriye ittim.

"Kopan fırtınaların uğultusu kulağıma kadar geldi, Mislina," dediğinde gelip karşıma oturmuştu. "Ölümün kıyısından dönmek senin için zor olmuş olmalı."

Uçurumdan dönemediğim anlar gözlerimin önüne geldiğinde irkildim. Amir motoruyla önümde durmasa belki de parçalarımı dahi bulamayacak-

lardı. Hepsi on dakika önce bir kuru özürle olayın üstünü kapatmak isteyen kız yüzündendi. Üstelik bu yaptığında hiç de samimi değildi.

"Şu an kötü gözükmediğini söyleyebilirim, yani ölüm korkusuyla herhangi bir travma geçirmemişsin," diyen Victor emin olmak istercesine de yüzümü inceliyordu. "Bugün yapılacak olan deneyde başarını tehlikeye atmamak için bilhassa görüşmek istedim seninle."

Doğruyu söylemek gerekiyorsa bu benim için de iyi olmuştu. Sonuçta ne yapılacağını bilmiyordum ve kafam da epey dalgalıydı bugün. En azından biraz olsun sinirimi üstümden atıp oraya dinç kafayla gidebilirdim. Dördüncü evredeydik, artık zorlayıcı olacağını tahmin edebiliyordum.

"Beni buraya çağırdığına göre bana yardım edeceksin," dediğimde başıyla söylediklerimi onayladı.

"Bu akşam yapılacak olan deneyin misafiri maalesef Kırca," derken sıkıntıyla burun kemerini sıktı. Beni korumak istediklerini görebiliyordum ama onlar beni korumaya çalıştıkça tehlike beni buluyordu. "Deneyde beyninize kablolar bağlanacak ve ekranlara yansıtılacak."

Victor'un tedirginlikle sarf ettiği bu cümlelerden sonra kaşlarım daha fazla çatılmıştı. Ne tür bir oyunun içerisine atılacaktık hiçbir fikrim yoktu. Bilinmezliğin vermiş olduğu o çaresizlik hissi içimi kavururken sabırla anlatmasını bekledim.

"Dukha, bu teşkilatın nadide askerlerinden biri ve çok yetenekli. Beynine girmeye ve anılarına ulaşmaya çalışacak. Eğer zihnini koruyamazsan herkes her şeyi öğrenir," derken olabilecek bu ihtimalden ne kadar kaçındığı gözlerinden belliydi. "Ona karşı koymanın bir yolunu bulmalısın, Mislina. Bu evrede sadece kazanıp kaybetmek önemli değil, hayatın söz konusu!"

Anılarımda babama erişip babamın kim olduğunu herkese gösterebilirdi ya da Amir ile olan bağlantımı. Buraya ne amaç için geldiğimi, neleri düşünüp planladığımı; her şeyi görebilirdi. Ancak ben bu kadar yetenekli bir askerle nasıl baş ederdim, bilmiyordum.

"Ben ona karşı koyamam!" dediğimde şokla sarsılmıştım. Her şeyin ortaya çıkmaması için sadece sayılı saatlerim vardı.

"Sakin ol Mislina, illaki bir yolunu bulacağız. Sen zannettiğin kadar zayıf değilsin, öyle olsaydın karşına böyle bir rakip çıkarmazlardı," diyerek ayağa kalkıp bana bir bardak su doldurup uzattı.

"Ne yapacağım peki?" dedim metanetimi kuşanmaya çalışırken. Ne kadar başarılı olduğum ise tartışılırdı.

"Dukha Nijerya'da bir kabileden getirildi. Kabilesinde büyücü olarak anıldığından ailesi onu para dahi almadan teşkilata teslim etti. O da tıpkı senin gibi insanın beynine girip düşünceleri kontrol edebiliyor."

Son söylediklerıyle birlikte yerimden kalktım ve önünde dikildim. Benim o tür bir meziyetim olduğunu da nereden çıkarmıştı şimdi? Motive etmek için olmayan şeyleri varmış gibi göstermesi beni sinirlendirmişti.

"Şu an saçmalıyorsun Victor, ayrıca bende böyle bir şeyin olduğu kanısına nereden vardın?" dediğimde kaşlarım çatılmış tepeden tepeden onu süzüyordum.

Kararsız bakışlarla yüzümü tarasa da pes ederek cevap verdi. "Amir bugün odama geldi ve benimle konuştu. Bir defa olsa da zihnine girip onu kontrol edebildiğini söyledi," dediğinde bugün masada neden onun konuştuğunu anlamıştım.

"Sana beni çağırmanı o mu söyledi?" diye sorduğumda Victor kafasıyla onaylayıp konuştu.

"Bunun duygusal bir açıklaması olduğunu bilsem de düşünmek istemiyorum Mislina. Şu an odaklanmamız gereken nokta bu değil," diyen Victor'a hak vererek tekrardan yerime oturdum. "Eğer Dukha'nın anılarına sızabilirsen bu onun dikkatini dağıtacak. Bir nevi onun kötü anılarını düşüneceksin ve o senin zihninde bunları bulunca dikkati dağılacak, anılarına bulaşmayı başaramayacak."

Söylediği şey yirmi üç senedir duyduğum en doğaüstü olaydı. Nasıl yapılırdı ya da nasıl yapabilirdim, bunu bilmiyordum. Gelecekle veya geçmişle ilgili birtakım şeyler görebildiğimi daha yeni hazmetmişken bu da nesiydi? Ancak Dünya beynimin dar yapıda olmadığını düşündüklerini söylemişti, demek ki bu yüzdendi. Akıllarınca sınırlarımdan emin olmak istiyorlardı.

Victor ile bir süre daha konuştuktan hemen sonra dışarıya çıkmış, terasta üç belki beş sigarayı ardı ardına içmiştim. Bilinmezliğin verdiği sıkıntı tam göğsümün üzerine çöreklenmişken soğuk havanın duyularımı açması için orada epey bekledim. Vakit dokuzu geçiyorken görevliler beni eliyle koymuş gibi terastan almaya gelmişlerdi. Son bir defa arkamda kalan denize baktım ve ona dair tüm anılarıma ait her şeyi beynime, kalbime gömeceğime yemin ettim.

Sol kanada geçtiğimizde ayaklarım tedirginlikle birbirine dolanacakmış gibi oluyordu. Omuzlarımı dik tutmaya çalışsam da rakibim oldukça dişliydi. Asansörle üçüncü kata çıktığımızda cam bölmeyle ortadan ikiye ayrılan odaya girdik. Cihazlar etrafımıza dizilmişken camın ötesinde kimse gözükmüyordu. Biliyordum, tüm düşmanlarım hemen bir cam ötemde bekliyordu. Oturtulduğum sandalyenin mekanizmasının oynamasıyla dik bir konuma getirildim. Kafamı artı şeklinde saran cihaz kulaklarımın altına ve alnımın ortasına geliyordu.

İsminin Dukha olduğunu öğrendiğim genç siyahi karşıma geldiğinde ister istemez ellerim titremişti. Gözleri çıplakmışım da tüm ruhumu görüyormuş gibi üzerimde dolandığında dilimi ısırdım. Şu an bu sandalyede oturuyorsam bunu yapabilirdim, öyle değil mi? Ruhum bunu kaldırabilecek güce sahip olmasa neden içimdeki ses yapabileceğimi fısıldasındı? Görevliler onu da hazırladığında iri koyu renk gözleri yüzüme odaklandı.

"İsmimi bilmeni beklemiyordum," dediğinde Türkçe konuşmuş, alayla gülümsemişti.

Beynime girebildiğini daha şimdiden bana göstererek beni demoralize etmesi içimi ürpertirken sustum. Cihazlar bağlandı ve gri boyalı duvarlarla kaplı odada yalnız kaldık. Ortam o kadar sessizleşmeye başlamıştı ki kan akışımı duyabiliyordum. Küçük bir zil sesi duyulduğunda başladığını anladım. Sanki gözlerimi yumsam her şeyi saklayabilirdim. Ben de yumdum.

Aradan geçen saniyeler boyunca avuçlarımın içerisini delen tırnaklarım çözüldü. Kasıntı usulca bedenimden sökülüp aramızdaki mesafeye döküldü. Ruhumun kapıları açılıp içimde bir cereyan başlamışken kuvvetli bir rüzgâr esiyormuş gibi hissettim. O kadar kuvvetli çarptı ki tüm sınırlarıma, o rüzgârla içime bir şey dolduğunu hissettim. Yabancı bir varlığın adım sesleri kulaklarımdayken acı her geçen saniye artıyordu.

Beynimin tüm ışıklarını teker teker yakmaya başladı. Öyle ki her şeyi daha net görebilmek için özenle çalışıyordu. Süngüsü çekilmiş, kepenkleri kapatılmış anılarım elinde feryadı figana boğarken çığlık atmak istiyordum ama sesim çıkmıyordu. Boğazımdan kopan hırıltıyla beraber üzerine yürüdüm.

Göğün gürlediği, yağmurun yağdığı ve annemin ölümüne ağladığım gecelerden birini düşündüm. Yağmur damlaları çarptıkça zihnimin zeminine acım artmaya, boğazım daralmaya başladı. İlk korkularım gelmişti aklıma nedense, hıçkırıklarım yükselirken cama vuran yağmur damlaları gibi zihnimdeki yabancı sularla boğuşmak zorunda kaldı. Tam o sırada su misali aktım zihnine.

Zamanda yolculuğa benzeyen bu duygu gitgide artarken ailesinden dayak yediği o anı silik biçimde gördüm. Aç kaldığı ve sokağa atıldığı saniyeler film şeridi gibi geçti gözümün önünden, yakalayamadım. Her şey sıyrılıp gittiğinde dikkatim dağıldığından zihnimdeki yağmur dinmiş ve Dukha annemle ilgili olan anıma elini atmış ortaya sermeye başlamıştı. Bu anımda annemle parka gidiyorduk, eğer kendimi koruyamazsam hem kaybedecektim hem de her şey ortaya çıkacaktı.

Güçlüydü, hem de çok! Ne zihnimi koruyabiliyordum ne de onunkine girebiliyordum. O yüzden içeriği en soyut olan, kimsenin bir ipucu bulamayacağı anımı seçtim. Dizlerimin üzerine çökmüştüm, başımda bana kızım diyen teyzenin verdiği o örtü vardı. Avuçlarım açık biçimde istekle kavrulurken semadaydı. Gözlerimi açıp rakibimin göz bebeklerine dikkatle baktım. Huzur tüm uzuvlarımı kaplamış beni dinlendirirken tekrarladım.

"Yokluğuma razı gelmediğin varlığıma yardım et, lütfen."

Bunu tüm kalbimle ifade ettiğim gibi bir kar tanesi kadar eşsiz olduğumu düşünerek zırhımı kuşandım. Ruhumun kapıları sıkı sıkıya kapatıldı, zihnim düşmanlarımın önünden toparlandı, kalktı. Sessizlik içimde notalara basmaya başladı ve karşımdaki rakibim başına taktıkları cihazı sinirle çıkarıp fırlattı.

Hissettiğim bu huzura ölüm istese dahi yaklaşamazdı kimse. Zaferimin çanlarına tüm düşmanlarım köle. Başarımdaki ilahi adaletin sahibinin önünde de ben eğilirim seve seve.

27. BÖLÜM

Annemin rahmine düştüğümde, ruhum içime üflenmişti. Alnımda yazılı olan Kaderle ömrüm biçilmiş, sayılı nefeslerim dizilmişti beni bekleyen kefene. Sınavlarım nakşedilirken deftere kopacaktım annemden ilk nefeste. Doyamayacaktım onun güzel gözlerine, bir avuç toprak çekip alacaktı kokusunu genzimden. Ancak gitmeden önce bıraktığı tek miras saçları olmayacaktı. Kalbimde mühürlenmişti en güzel emaneti belki de. Onu yaşatarak annemin ruhunu diri tutuyordum ömrüm yettiğince.

Alnına yazılandan iki adım öteye gidemezsin. İstesen de günahlarından arınıp o kefene tertemiz giremezsin. Fakat şükretmeyi bilecek, bu dünyada doğru bildiğinin peşinden gideceksin. Unutma, Yaradan'ın nezdinde kıymetlisin ve yükseleceksin huzuruna bir gece.

Deneyin üzerinden geçen zamanın ardından dinleneceğimi düşünüp huzurlu hissetmiştim. Eşiğinden döndüğüm tehlikeler sayamayacağım kadar fazlayken atlattığım beni ezerek geçmişti. O an nasıl aklıma geldi ya da neden dua ettiğim anı düşlemek istedim bilmiyorum ama bunda ilahi adalet olduğu kanısındaydım.

O adalet var olduğu sürece de silecektim tek bir toz zerreciği kalmayana dek dünyadan izlerini. Lakin hayat her zamanki gibi beni çileden çıkaracak olan o hareketi yapmıştı. Daha düne kadar zihnimden bir adamın tırnaklarını sökmeye çalışırken bugün gelmiş hatırlamadığım doğum günümü kutlamaya çalışıyordum.

Kollarımı göğsümde bağlamış kafamı geriye atmıştım. Dünya'nın kızıl gözlerine vuran renkli ışıklar her aydınlattığında çehresini bana bakan anlamlı bakışlarıyla karşılaşıyordum. Burası teşkilata ait bar katıydı. Adamlar üşenmemiş yerin altına kocaman dünya inşa etmişlerdi.

Etrafımızı parlament mavisi renkli koltukların ev sahipliği yaptığı localar kaplamıştı. Belli yerlere konumlandırılmış gümüşten yapılma aynalar bar tezgâhının arkasına da konulmuştu. Şık giyimli görevli kızlar ortama uyum sağlayan renkteki kıyafetleriyle oradan oraya süzülüyordu. Sahnede

dinlendirici müzik çalıyor, pistte üst kademeden olduğunu düşündüğüm kadın ve erkekler dans ediyordu.

Böyle bir ortamı çok sevgili Dünya doğum günümü organize etmek için kullanmıştı. Doğa ve Duru başlarına taktıkları ışıklı şapkalarıyla eğlenceli olduklarını zannedip pistte hoplayıp zıplıyorlardı. Kutsal az ötede dursa onu özleyeceğimi düşünüp içerlemiş olacak ki hemen burnumun dibinde oturuyordu.

Tunç belinden tuttuğu kızı yatay açıda eğip göğüs oluğuna bir öpücük kondururken çapraz masada oturan yabancı sarışına göz kırpmıştı. Yüzüm görüntü karşısında buruşurken dalga yapılan saçlarımı geriye attım.

Üzerimde mor, kadife mini bir elbise vardı. Altına siyah tül çorap giyip postallarımı üzerine çekmiştim. Amina doğum günüm olduğunu duyunca beni kendi elleriyle hazırlamak istemişti. Can elinden tutup zorla kaldırdığı Ela'yı piste sürüklerken yanımda pinekleyen Şebek kasıldı.

Yanımda kasıntı kasıntı oturmasını beklemediğinizi elbette biliyorum. Ancak bugün cezalıydı çünkü Dünya'ya doğum günüm olduğunu kendileri söylemişti. Ben de bu nedenle eğlenmesine dahi tahammül edemeyeceğim için izin vermiyordum.

"Bari dans edelim Mislina, otur otur içim daraldı," deyip üzerindeki gömleğin yakasını tutup çekiştirdi. "Hadi bana bir güzellik yap ve benimle dans et fıstık," dedi göz kırparken.

Onun bu her kızın ölüp bittiği hâllerine göz devirerek kafamı diğer tarafa çevirdim. Giray'ı duymazdan gelip içi buz dolu viskiyi dudaklarıma yanaştıracakken Dünya'nın beni dansa kaldırmak istediğini fark ettim. İçmem için ısrar edilen viskiyi de cam masaya sertçe vurup ayağa kalktım. Omzumun gerisinden bana şaşkınlıkla bakan Şebek'e elimle kalk işareti yaptığımda hevesle kalktı. Bugün yine iyi günündeydi!

Piste ilerlerken müzik değişmiş, daha yavaş bir müzik açılmıştı. Giray elini belime koyduğunda ben de boştaki elimi omuzuna yerleştirdim. Bakışları ara ara yanımızda dans eden Ela ve Can'a kayıyordu. Bunlar da akşamdan beri boş boş durup dans etmek için bizi mi beklemişlerdi, anlamıyordum. Giray'ın belimdeki parmakları sertleşmiş, elimin altında duran bedeni sinirden kasılmıştı.

Onu bir şekilde yatıştırmam gerekiyordu. Kulağına eğilip "Sakin ol, beni büyük bir beladan kurtardığın için ben de sana bir güzellik yapacağım," dedim.

Yüzümdeki tebessümle locaya döndüğümde görmeyi beklediğim en son kişiyi gördüm. Amir az önce benim içmediğim viskiyi yudumlayarak hem Dünya ile konuşuyor hem de bize bakıyordu. Dişlerim gömülürken

damaklarıma, onunla göz teması kurmamak için kafamı piste çevirdim. Sıkılmamış değildim aslında ama bu ortam acıdan uyuşuk beynime hiç iyi gelmiyordu.

"Dikti yine gözlerini üzerine cibilliyet yoksunu," derken Giray sahiplenici biçimde beni kendine çekmişti. "Hem senin peşinde dolansın köpek gibi hem de Dünya'ya kardeşim desin dursun. Ben öyle kardeşin... Ellerinden öpeyim." Gözlerine pek sıcak bakmayınca cümlenin sonunu değiştirmişti.

Sevdiği insana hemen yanı başında bir başkasının sırnaşması sinirlerini iyice bozuyor, gözlerinden tehlikeli ifadeler geçmesine sebep oluyordu. Üstüne bir de Amir'in karşımıza geçip lacivert bakışlarını üzerimize dikmesi Giray'ı hepten çileden çıkarıyordu.

Ellerimi üzerinden çekip ondan ayrıldığımda ne olduğunu anlamadığı için kaşları çatıldı. Hemen yanımızdaki Can'a doğru ilerlerken yüzümdeki tiksinen ifadeyi silmeye zorluyordum kendimi. *Senin için katlanıyordum bunlara Giray, Ela'nın sende bir heves olduğunu tek bir saniye hissetseydim tırnağımın ucunu bile kıpırdatmazdım!*

Can'a bakip "Eş değişelim mi?" diye kibarca sorduğumda ilk önce doğru duyup duymadığına dair düşündü.

Jeton sonunda düşmüş olacak ki beyefendi edasıyla kafasıyla onaylamış, elini bana uzatmıştı. Giray'ın kolları arasına neredeyse koşarak gidecek olan Ela'ya baktıktan hemen sonra düşmanımın pençelerini tuttum. Can ile en son konuşmamızda iyi ayrılmamıştık hatta gözüne yumruğumu yemişti. Anladığım kadarıyla bugün doğum günüme gelerek barışmak istediğini gösteriyordu aklı sıra.

"Seninle konuşmayalı uzun zaman oldu, Mislina," derken bakışlarını etrafta dolaştırdı.

Yaptığı yersiz patavatsızlıklardan utandığını gözlerinde görebiliyordum. Kafamla söylediklerini onaylarken aynı anda da yanımızda birbirine aşk dolu bakışlar atan çifte göz atıyordum. Daha normal hareketler sergilemeleri kendileri açısından iyi olacaktı ancak birbirlerine kilitlenmiş durumdaydılar.

"Ben, söylediğim ve sergilediğim hareketler için özür dilerim," dediğinde Can pişmanlıkla yüzüme baktı.

Yüzümdeki samimiyetsiz gülümsemeyle, "Doğrusu ben senin gözüne indirdiğim yumruk için pişman değildim çünkü seni sevdiğin kadına şiddet uygulamaktan kurtardım," dediğimde cümlelerime karşılık sesli güldü.

"Tam da senden beklediğim cevaptı, Mislina," dediğinde müzik susmuş ışıklar yanmıştı.

Giray ve Ela rüyadan uyanmışçasına irkilerek birbirlerinden ayrıldıklarında Can bana kibarca baş selamı verip ilerleyerek kız arkadaşının elinden tuttu. Onların peşinden dalmış locaya bakarken Dünya parıldayan kızıl hareleriyle aniden yanımda bitti, elimden tutup beni çekelemeye başladı.

Cam sehpaya konulan pasta siyah bir kremayla kaplanmıştı ve üzerinde gümüş harflerle *"İyi Ki Doğdun Mislina!"* yazıyordu.

Pasta, sade ancak oldukça hoş gözüküyordu. Üzerine konulan mumları dalgın bakışlarla seyrederken daha önce doğum günümün kutlanmadığı düştü zihnime. Babam annesinin katili olarak bellediği kızına hiç pasta yaptırmamış, hiç dilek tutmasına izin vermemişti. Belki küçükken annem kutlamıştı doğum günümü, bilmiyorum ama hatırımda yoktu öyle esaslı bir anı. Herkes masaya toplanmış hep bir ağızdan benim için doğum günü şarkısını söylerken dizlerimin üzerine çöktüm.

Amir'in ışığın yansıdığı güzel gözleri benimle çarpışınca yüzünde beliren duyguların anlamını çözemedim. Gözlerimi kapattım ve ne dileyeceğimi bir süre düşündüm. Ancak ben dilek dileyecek yaşı da, kabul olacağına inanacağım zamanı da devirmiştim. Mumları gelişi güzel üfledim bu yüzden, boş boş söndürdüm kendim gibi onları da.

Pasta kesilip servis edilirken bakışlarım biraz daha dalgınlaşmıştı. Üzerimdeki okyanusların ağırlığı her nefes aldıkça bir kıymık edasıyla göğüs kafesime batıyordu. Parmaklarıma sarılan elle birlikte irkilerek kafamı elimi tutan kişiye çevirdim. Dünya avuçlarımın içerisine bıraktığı dikdörtgen kutuyu açmam için heyecanla işaret etti.

"Aç bakalım beğenecek misin?" dediğinde isteksizce elimdeki siyah kutuyu açmaya koyuldum.

İçerisinden çıkan dijital kartı sağa sola çevirerek incelerken üzerindeki yeşil ve altın renkli oyma rozete takıldı gözlerim. Bu üst düzey bir karttı ve sol kanatta hemen hemen her kapıyı açabilirdi.

"Artık karşıya geçmek için Ela'nın kartına ihtiyacın olmayacak," dediğinde yüzüme kayan iri gözlerin farkındaydım.

Ela gülümseyerek bizi açık etmemeye çalışırken Dünya beni kendine çekip sarıldı. Sarılışına karşılık vermek içimden gelmese de kısa bir süreliğine buna müsaade ettim. Bu kartı bana verdiği için de ayrıca mutluydum. Şimdi tüm bunlara katlanmamın karşılığını alacaktım.

"Teşekkür ederim," derken sesim kısık ve isteksiz çıkmıştı.

Millet eğlencesine kaldığı yerden devam ederken ben oturup sıkılmama kaldığım yerden devam ettim. Dünya bize içecek bir şey getirmeye gitmişti ve şu an masada dört kişiydik. Amir gözlerini üzerimden ayırmazken dans

etmek için başımın etini yiyen Giray yanımda olduğunu belli etmek amacıyla bir yere ayrılmamıştı.

"Geçiş kartını da aldığına göre kimse tutamaz artık seni," diyen Amir, Giray'ın bana değen omzuna kararan gözlerle bakıyordu.

"Ne demek istiyorsun, açık konuş!" diye terslediğimde ne demek istediğini anladığımı o da biliyordu.

"Diyorum ki kendi akıl sağlığın için elindeki kartla yanlış bir şey yapmaya kalkma."

Bunları söylerken gözleri kibirle kısılıyordu. Saçları bugün daha bir dağınıktı, iç çektiğim bedenini ise siyah gömleği sarmıştı. İri postallı ayağını dizine bırakmış, geriye doğru yaslanmıştı. Asker kıyafetlerinin üzerinde olmaması buraya gelirken hazırlandığını gösteriyordu. Beni kahreden güzelliğine bakmaya dayanamadığımdan gözlerimi kaçırdım.

"Korkarım, bir halt edemezsin Mislina'ya çünkü biricik *kardeşin* ona âşık," diyen Giray geriye yaslanıp elini omzuma sardı ve babacan tavrıyla konuşmaya devam etti. "Yerinde olsam cevap vermeye tenezzül etmezdim zira Dünya buraya doğru geliyor."

Amir çenesini kırmak istiyormuş gibi dişlerini sıkarken Dünya içi dolu bardağı önüme bırakmış diğer tarafıma oturmuştu. Bu üç erkeğin arasında kalacak olmak beni daha fazla huzursuz ettiğinde rahatsızca olduğum yerde kıpırdandım. Dans edenlerin arasından çıkarak gelen Kutsal elindeki bardağı fondip yapıp sevdiğim adamın yanına gelişi güzel oturdu.

"Mislina," dediğinde Dünya bakışlarımı kaldırıp gözleriyle buluşturdum. Geldiğimizden beri olan heyecanını dillendirirken içim dondu. "Hatırlıyor musun, Tezahür evresinde kurdele gördüğünü söylemiştin."

Söylediklerinyle beynim çalkalanmaya başladığında yutkunamadım. İçimden bir ses bunun altından kötü şeyler çıkacağını haykırıyordu. Elimle ensemi kaşırken bir çift okyanusun da tedirginlikle bize baktığını sezdim. Kafamla yavaşça onayladığımda Kutsal sinsi gülüşüyle söyleyeceklerini beklemeye başladı. Neler döndüğünü bildiğinde adım gibi emindim.

"Gördüğün kurdele bizim nişanımızdı," dediğinde gerçekler camdan toz bulutu hâline gelip göğüs kafesime çöktü. Cam parçaları kanatırken göğüs kafesimi ağzıma kadar kan dolduğunu zannettim. Konuşsam dişlerimin arasından sızacaktı. Mecbur olduğum birliktelik önüme çıkıp çelmeyi taktığında düşmüştüm yüz üstü yere.

"Ne nişanından bahsediyorsun?" Sesim elimde olmadan sert ve soğuk çıkmıştı.

"Ailemle bu konuyu konuştum, Mislina," derken benim fikrimi almamış olmayı umursamıyordu bile. "Amerika'dan döndüğümüzde birlikteli-

ğimizi resmileştireceklerini söylediler." Son sözlerinde, *mutluluğumu kursağımda bırakırsan neler olacağını biliyorsun*, der gibi bir ifade vardı.

"Biz birlikteyiz de geriye resmileştirmek kaldı, öyle mi? Sen benimle kafa mı buluyorsun?" dediğimde tırnaklarım saç derimi çiziyordu.

Şuurunu kaybederek yaşarmış gözlerim medet umarcasına yıkılışımın mimarına kaydığında bedenim beklentiyle kasıldı. Dalgaları yutan, denizleri içerisinde boğan o gözlerin gücü yetmiyordu beni bu çaresizliğin içinden almaya.

Önümde duran cam sehpaya savurduğum tekmeyle her şey sağa sola savruldu. Ne demek düşmanınla nişanın var? Görmüştüm beni bekleyen sonumu, görmüş, bir türlü uyanamamıştım gerçeklere.

Herkes sessizlik zırhını giymiş beklerken ışıklar yanmış, garsonlar sıraya dizilerek Dünya'nın ağzından çıkacak emri bekliyorlardı. Ölüm emri verilse şu dakika, benim içi sıkılacak kurşun bekliyordu haznede. Dünya yerinden kalkmış kollarımı tutarken sakinleştirmeye çalışıyordu beni.

Sarsıldığım, hatta beynimin tüm kanlı arazilerinin sökülüp ortaya saçıldığı o deneyden sonra düşmanım tarafından doğum günüm kutlanıyordu. Onu hazmedemeden, babamın kutlamadığı doğum günümü düşmanlarının kutlamasını yiyip de yutamadan şimdi bir de nişan çıkmıştı. Neydi bunların benim aklı dengemle sorunu, bilmiyordum.

"Hem doğum günün için hem de ailen olarak bu durumu konuşman gereken kim varsa konuşman için sana iki gün mühlet," diyen Dünya gözleri endişeyle kısılırken saçlarımı geriye savurdu.

Amir ayağa kalkıp bedenimdeki yabancı ellerin üzerine sevdiğim parmaklarını örterek söktü iğrendiğim teni üzerimden. Gözümden süzülen yaş parmaklarına düştüğünde çaresizlikle öfkenin harmanlandığı gözleri değdi bana. Sertçe yutkunarak kardeşine telkinler verdi ve benden tamamen ayırdı.

Giray telaşla kollarını boynuma doladığında dudaklarını bastırdı terden nemlenen alnıma. Titreyen ellerim ondan yardım dilenircesine kollarına tutunduğunda geçirdiğim sinir krizinin kırıntıları uçuşuyordu etrafımda. Askerlerin gözetiminde ikimiz odama ilerlerken ara sıra ağzımdan kaçan hıçkırıkları ellerimle perdelemeye çalışıyordum.

Odama gelip de beni yatağıma oturttuğunda dizlerinin üzerine çökerek postallarımı çıkardı Giray. Bedenine çöken gerginlik her geçen saniye artarken elimi omzuna koyup sıktım güç vermek istercesine. Gözleri buluştuğunda benimle, harelerinin sularla dolup taşmak üzere olduğunu gördüm.

"Geçecek Mislina, sana söz veriyorum ki hepsi geçip gidecek," dediğinde kafamı göğsüne bastırmıştı.

Ben uyuyana kadar Giray yanımda beklemiş, sonra gitmişti. Zavallı çenem bir saat aralıksız titremekten yorulmuş olacak ki gözlerimi araladığımda yüzüm gözüm ter içinde kalmıştı. Pelteleşen uzuvlarım hareket edemezken kuruyan boğazımdan bir yudum su geçsin diye doğrulmaya çalıştım.

Yatağın yanındaki komodinde duran suya uzanacakken elim havada asılı kaldı. Karşımdaki yatakta oturan okyanus, mimarı olduğu enkaza bakıyordu. Dalgaları tez yıkmıştı, çabuk canı çekilmişti karşısındaki kadının. Orada değilmiş gibi suya uzandığımda titreyen parmaklarım almama izin vermedi. Amir yerinden kalkıp bana su doldururken sakinliğimi korumaya çalışıyordum.

Bardağı kavradığımdan emin olduktan hemen sonra tekrar giderek yerine oturdu. Acı bir tebessümle bardakla birlikte suyu karşı duvara fırlattığımda cam bin parçaya bölünerek yatağın ayakucuna kadar sıçramıştı.

Oturduğu yerden kalkıp yanıma gelmeye yeltendiğinde yatağın diğer tarafından atlayıp kaçmak için hareket ettim ancak güçlü elleri bileğime dolandı. Kendine o kadar hızlı çekti ki saçlarım çarptı sevdiğim çehresine.

"Bu odadan ben istemediğim sürece çıkamayacaksın, biliyorsun," deyip bileklerimden bastırarak beni yatağa mıhladı.

"Ben çıkamıyorsam da sen şimdi çıkıp gideceksin gözümün önünden, yüzünü görmek istemiyorum!" dediğimde dudaklarım pervasızca kıvrılmıştı. "Yoksa kardeşinin müstakbel karısının nasıl olduğunu mu merak ettin. Sen hep böyle ince düşünceliydin."

Kinayeyle söylediklerim gözlerinde büyüyen bir depremi üzerime sıçratırken iğrendim onu seven her uzvumdan. Debelenerek kurtulmaya çalıştığımda ağırlığını iyice üzerime verdi.

"Kes sesini, Mislina!" derken dişlerinin gıcırtısı odada yankılanmıştı. "Bugün yeterince hırpalandın, daha fazla canın yansın istemiyorsan sus."

Dolmaya yüz tutan gözlerim gürleşmiş sakallarını buldu. Kirpiklerimin altında kopan kıyametlerin gözlerine yansımasını seyrettiğimde bileklerimi tutan ellerinden biri usulca yüzümü avuçladı. Sıcak parmakları hafifçe tenimi okşarken eğildi saçlarıma doğru.

"Niye buradasın, Mislina?" derken verdiği nefesler esiyordu kulaklarının dibinde. "Seni bırakmak zorunda olmasaydım arkamı döner miydim sana zannediyorsun? Sana o pusulayı verirken amacım rotanı buraya çevirmek değildi, Karagül."

Ağzından ilk kez duyduğum kelimeler acıyla veryansın ederek dökülürken dudaklarından kolları bedenimi sarmalamıştı. Gelmeyecektin buraya demek istiyordu, eğer geldiysen geçmişe rağmen aileme zarar verecek

olursan en baş düşmanın benim diyordu. Senin damarında dolanan kanı akıtırım ama onların kanı canım diyordu.

Sağ tarafıma yavaşça döndüğümde arkama geçmiş bana sarılmıştı. Enseme sokulan burnuna eşlik eden ellerinin biri boynumun altından diğeri sırtımın üzerinden geçmiş beni kafeslemişti.

"Peki, sen neden yanımdasın Amir?" dediğimde bir süre sessizliğini korumayı sürdürdü.

Konuşmasını beklerken dişlerim dudaklarımı ezmişti. Yavaşça ona döndüğümde saçlarım yüzüme gözüme yapışmış haldeydi. Gülümsemeye çalışarak saçlarımı yüzümden sıyırırken gözleri dudaklarıma kaydı.

"Sen benim yeryüzüne gölgesi vuran cennetimsin, güzel kadın," dediğinde saçlarımı okşuyordu. Sesi kalınlaştığında mırıldandı. "Sen Âdem'in cennetten kovulmak pahasına yediği o meyvesin."

Sözleri içimdeki yaralara merhem oluyordu. Uzanıp dudağına minik bir öpücük bıraktım, ardından tekrardan sırtımı döndüm düşmanıma.

"Hadi kapat ışıkları, uyuyalım," dediğimde tek kelime daha duymak istemiyordum.

Birkaç dakikalığına öpücüğün etkisinden olsa gerek şaşırdığını sezdiğimde belimdeki elini alıp yüzüme yasladım. Işıklar sonunda söndüğünde huzurla yumdum gözlerimi. Düşmanımın kolları dört bir yanımı kuşatırken sıcaklığına sokularak ilk defa kimsesiz uyumadım. Hayatımda ilk kez annemi özlemeden gözlerimi yumdum. Onu düşünerek değil de onun varlığıyla eriyerek daldım uykuma.

Dalgalar sahil boyundan topladığı her şeyi denizin diğer tarafına nasıl iterse beni de çekip almış diğer tarafına itmişti. Önünde durduğum kocaman yapının minareleri göğün direkleri gibi yüksek ve kuvvetliyken kubbesi gökyüzüne kucak açacak azameti barındırıyordu. Taş yapıttan içime süzülen kokular geçmişin kordonunu boynuma dolarken ağaçların ortasında parıldayan bu dev yapıta bakıyordum.

Adımlarım benden habersiz ona yaklaştığında görkemli kapıların süslediği devasa eşikte durup kafamı kaldırarak gökyüzüne baktım. Sanki yaşanmışlıkların ruhları etraftaki taşlara sinmiş de dokunduğunuzda canlanacakmış gibiydi. Biraz ürpertici, ama daha çok huzur vericiydi.

Göğün kendi üstünde olmasından, toprağın kendini taşımasından gururlanıyordu sanki. Elim geniş kolonlardan birine dokunduğunda bir kanat çırpma sesi duydum. Güneş gözümü aldığından elimle bakışlarımı perdeleyip, gelene baktım. Fazla büyük olmayan siyah kanatları bahçeye doğru süzülürken ihtişamı zarifliğindeydi. Zeytinden siyah olan küçük gözleri ve küçük pençeleriyle etrafımda dönmeye başladı.

Ne yapacağımı bilemediğimden ürkerek geriye bir adım atıp ardından durdum. Elimi havaya kaldırdığımda kanatlarını çırparak elimin üzerine kondu.

Normalde hiç yere inmeyen bir ebabil vardı yakınımda. Gagasıyla avucumu okşarken kahveyle karışık tüylü kafasına dokundum. Öyle ki onu sevdiğimi anlamışçasına kafasını kaldırdı ve güzel gözlerini harelerime daldırdı. Aniden beynime dalga dalga yayılan çığlığıyla birlikte acı tüm hücrelerime yayıldığında elimden gitmesi adeta bir savaş vermeye başladım.

Ondan kurtulmaya çalışırken önce yağmur, daha sonra kar yağmaya başlamış, ebabilin gözlerinden damlayan kanlar avuçlarımı doldurmuştu. Dizlerimin üzerine çöktüğümde dev kapıların gıcırdayarak aralandığını işitmiş, omzumun ardından titreyerek geriye bakmıştım. Kızıl ışıklar tipiyle donmak üzere olan bedenime düştüğünde ışıktan korunmak için gözlerimi kolumla kapattım.

Kolumu kaldırdığımda aynı bahçede olmayı beklerken sabahı karşılamıştım. Uyandığımda Amir'in yokluğunu geç sezmiştim ve rüyanın etkisinden çıkmam kolay olmamıştı. Elimi yüzümü yıkayıp odadan ayrıldığımda etraftaki karmaşanın nedenini ancak anlayabilmiştim.

Dünya baronlarla birlikte iki günlüğüne Amerika'ya gideceğini söylemişti ve tüm bu tantana o yüzdendi. Döndüklerinde kararımı beklediğini söyleyerek beni yine sinirlendirmeyi başarıp öylece gitmişti. Amir de dâhil grupta olan herkes gittiğinde biz de hazırlanıp teşkilattan ayrılmıştık.

Geceki sinir krizim, gördüğüm rüyanın dehşeti derken bu hengâmeye katlanamayıp kanlanan gözlerimi Giray'a değdirdiğimde endişeyle yüzümü süzdü. Asansör üst kata çıkarken iki günlüğüne de olsa evime gelmenin bana iyi geleceğini düşünüyordum. Dilimi dudaklarımda gezdirdim ve rüyamda nereyi görmüş olabileceğimi öğrenmek için sormaya karar verdim.

Nihayet odama girdiğimizde "Dün gece bir rüya gördüm," dedim. Yüzüne bakmıyordum ve gördüklerimi toparlayıp konuşabilmeyi umuyordum, "Bir camiydi ancak gittiğimizden daha büyüktü. Etrafı yeşillerle sarılıydı. Heybeti gözümün önünden gitmiyor."

Giray neresi olduğunu anlamak istercesine eliyle çenesini ovduğunda kafasını yana yatırıp devam etmem için işaret verdi. "Daha çok tarihi bir yeri andırıyordu, normal zamanda kullanıldığını zannetmiyorum. Bahçesinde elime bir ebabil kondu. Hayvan birden çığlık atmaya başladı, Giray," dediğimde kaşları çatıldı.

Anlattıklarıma bir kere daha içim ürperirken rengi hafifçe solan Giray eliyle ensesini kaşıdı. Umudumu kesip hayal dünyamda uydurmuş oldu-

gum bir yeri görebileceğimi düşünürken kafasını kaldırdı ve yastığımın üzerindeki telefonu alıp internete girdi. Telefondan birkaç tane cami fotoğrafı bularak bana gösterdi. O kapıları, renkleri unutmam mümkün değildi. Gözlerimde bulmuş olmanın verdiği mutlulukla gösterdiği camilerden birini parmağımla işaret ederken içim biraz da olsa rahatlamıştı.

"Dün gece rüyanda muhtemelen Ayasofya'yı görmüşsün, Mislina," dediğinde ismini telaffuz ettiği yerin hem yabancılığı hem de tanıdıklığı vardı.

Bilinmezler dehlizi beni içerisine çekerken gözlerim pencereden dışarıya kaydı. Gizemler kapılarını tarihin yüz yıllık mermerlerine kazırken şüpheler yeni yanıtları doğuruyordu. Ebabil tıpkı yeni doğan bir bebek gibi avuçlarım arasında çığlıklar atıyordu. İçimde olgunlaşmaya başlayan bu güç gün geçtikçe beni tanımadığım hislerin koynuna bırakıyordu.

Çıkan kar fırtınasındaki kar tanelerinden biriyken yaratıcının gözünde zaman azimle kaderine mürekkebi bol anılar bahşediyordu. Pusula, ibresini sökmek istercesine dönerken etrafımda, gösterdiği hep kalbim oluyordu. Tarih bu defa tekerrüre değil gerçeklere gebeydi. Yıkımı getirecek olan ferman benim dudaklarımın arasında beklemekteydi. Gördüğüm rüya taş üstünde taş olmasına izin vermeyecekti. Adımı tarihe yazdıracak her şey caminin avlusunda gizliydi.

Şimdi her şeyi su yüzüne çıkarma vaktiydi. Ebabilin kanatlarının tekrar göklerin üstünde süzülmesi gerekliydi!

28. BÖLÜM

Tozlu raflardan döküldüğünde yüzyıllar sürecek tılsımın emareleri, tüm millet önünde diz çökecekti. Denizlerin ortasında hüküm süren Konstantinopolis için kaç şairin tükenmezi kuruyacaktı. Kaç cihan sultanını toprağa, kaç devleti denizin dibine gömecekti. Yıllarca en büyük medeniyetlerin merkezi, en büyük olanın gözünü diktiği yerdeydi. Kılıçların konuşturulduğu kadim savaşların kalesinin hemen ardında koptuğu kıymetli İstanbul'du.

Herkesin göz bebeği toprağında bin bereket bulduğu İstanbul donanımlı bir komutan tarafından fethedilecekti. Cami-i Kebir olan Ayasofya bütün dinlerin ilimlerini duvarlarında misafir edecekti. Ortodoksların merkezi şimdi İslam'ın minareleri altında yer edinecekti. Ezan Mehmet'in dilinden dökülenlerle bir daha hiç dinmeyecekti. Tarih bu milleti yüzyıllarca evrenselliğin elinden alıp tüketemeyecekti.

Yaptığım iştahsız kahvaltının hemen ardından ilaçlarımı içip babamın karşısındaki masaya oturmuştum. Bayan Caroline ailesini görmek için Amerika'ya gitmişti. Mehmet Bey ile babam ise bir süredir aynı evde kaldıklarını söylemişlerdi. Bakışlarım babamın harelerine takıldığında karşısında ona olan biteni anlatan Giray'dan gözlerini alıp bana baktı.

Rüyam dâhil her şeyi babama anlatmıştım. Harzem Bey de Giray ile aynı kanıdaydı. Ayasofya durup dururken neden benim rüyama girmişti, bilmiyordum. Lakin o minarelerin görüntüsünü ve ebabilin çığlıklarını bir türlü unutamıyordum.

Bana İstanbul'un tarihi boyutunu anlatmışlar ve o caminin ne kadar kıymetli bir hazine olduğundan bahsetmişlerdi. Kimse gördüğüm rüyanın nedensiz olduğunu düşünmüyordu. Altından neler çıkacağını herkes kadar ben de merak ediyordum. Dilimi dudaklarımda gezdirip söyleyip söylememek arasında gidip geldim.

"Anneni bulduğumuzdan babana bahsetmeyecek misin?" diye Giray'a sorduğumda bir anda herkes sustu ve tüm gözler üstüme düştü.

Benim hengâmelerimle uğraşarak yeterince kendi hayatından feragat etmişti şimdi kendi hayatını düşünmeliydi. Fazla zamanımız yoktu, hazır vakit varken babasına anlatmak isteyebilirdi. Nedensizce anlatmaktan kaçındığını gördüm, yaşadığını söylese bile yeterdi.

Mehmet Bey duyduklarından ötürü hafiften dolan gözleriyle şaşırmış vaziyette oğluna baktı. Giray eliyle ensesini kaşırken bir şeyler düşünüyor gibiydi. Doğrulup ayağa kalktığında ortamı terk edeceğini düşünmüştüm ki babasına döndü.

"Bu konuyu yalnız konuşalım, baba." Daha çok sorgular bir tarzda söylemişti bu cümleyi. Mehmet Bey oğluna anlayış göstererek ayaklandığında birlikte mutfağa ilerlediler.

İç geçirip onların peşinden baktığım esnada babam da beni inceliyordu. Yerimden kalkıp babamın yanına adımlarken gergindim, biz halen normal bir baba kız değildik. Saçlarımı kulaklarımın ardına sıkıştırarak yavaşça yanına oturdum. Aramızda ne az ne çok mesafe vardı.

"Sence annem beni affeder miydi?" diye anlamsız bir soruyu ortaya attığımda gözleriyle yüzümü inceliyordu.

"Ne için Mislina?" derken anlamadığını belirtircesine kaşları çatılmıştı.

Hayatımda belki de babama karşı ilk defa bu kadar cesurca bir soru soruyordum. Kaçmaya çalışsam da Dünya ile sonunda bir bağım olacağını biliyordum.

"Benim düşmanı sayılabilecek birine âşık olduğumu," derken sesim sonlara doğru cesaretini yitirerek kısılmış, hatta ağzımın içinde boğulmuştu.

Harzem Bey sevdiğim adama benzeyen lacivertlerini kıstığında annemle aynı adamlara tutulduğumuzu bir kez daha keşfettim. Babamdan gelecek olan cevabı beklerken içimde bir yerlerde işiteceğim şeylerin canımı yakmaması için dua ediyordum.

"Annen aşka saygılı bir kadın olmasaydı o saygı uğruna benim gibi bir adamla birlikte olmazdı," dediğinde kendine ettiği üstü kapalı hakaretine oldukça şaşırdım. "Hayatta olsaydı muhtemelen sana kızmazdı."

Sonlara doğru söylediği şeyle beraber gözlerindeki bulutlanmayı fark etmiştim. Annemin bu kadar ince ruhlu bir kadın olması beni yeniden bozguna uğratmıştı. Babamın üzülmesine içim ezilirken destek olmak için omzuna dokunmak istedim ama yapamadım.

"Dünya benimle nişanlanmak istediğini söyledi," dediğimde konudan konuya atladığımı babam da biliyordu.

Kafam o kadar doluydu ki belki başımı vurup yatsam günlerce kalkmaz, sadece uyurdum. Dünya bana iki gün mühlet vermişti. O benim düşmanımdı, benim evlenebileceğim en son kişi dahi değildi.

"Böyle bir durum hazırlıklı olmadığımız bir şey olsa da kendi lehimize çevirebiliriz," diyen babama döndüm. "Dünya o teşkilatta her şeye ulaşabilmenin en iyi yolu, Mislina."

Babamın söyledikleri ne kadar acıyı içime işleyecek cinsten olsa da ne yazık ki haklıydı. Mecburdum, eğer Dünya'ya evet demezsem canıma kastetmezdi belki ancak beni teşkilatın dışına atacağı kesindi. İçim iyice sıkılırken babam üzerime devrilen o soruyu sordu.

"Peki, Mislina," dediğinde içimden zor olmaması için dua ediyordum. "Nişanlanacağın kişi Dünya değil de Amir olsaydı bu kadar isteksiz olur muydun?" derken babam kulaklarım uğuldamıştı.

Boğazımdan gırtlağıma doğru her yutkunduğumda yayılan kuruluk beni rahatsız ederken nefesim tıkandı. Ciğerimde düğümlendi okyanusun gözleri. Aklıma dün gece uyumadan önceki öpüşüm geldiğinde hem utandım hem huzur buldum. Yasak olanla günaha boyandım.

"Bilmiyorum baba," dediğimde Harzem Bey benim gibi ikilemde kalmayarak elini sırtıma koyup sıvazladı.

"Benim gücüm seni her şeyden soyutlamaya, kendinden bile sakınmana varana kadar yetti," dediğinde sesi geçmişin izleriyle katılaşıyordu. "Ancak sana o gece pusulayı veren çocuktan koruyamadım seni, şimdi ben söylesem de sen silemezsin onu."

Dolan gözlerime parmaklarımı bastırdığımda kendimi tutmakta zorluk çekiyordum. Yıkılıyordum artık, yarı yolda kalacağım diye çok korkuyordum. Dünya kendisiyle birlikte olmayı kabul etmezsem beni kapı dışarı edecek, tüm emeklerim ziyan olacaktı. Kabul ettiğimde de Amir'in yüreğinden kapı dışarı edilecektim.

Sen olsan ne yapardın anne, sen olsan tüm bunların altından nasıl kalkardın? Babam konuşmaya devam ettiğinde yüzüne baktım bu defa.

"Eğer arkanda annesiz bir çocuk ve karısının yasıyla kalbini çürütecek baba bırakmak istemiyorsan," derken sesi titremişti gerçeklerin esaretiyle. "Vazgeç Amir'den."

Bir damla sağ gözümden çeneme doğru yol alırken mutfaktan çıkıp yanımıza gelmekte olan baba oğulu görünce toparlanmaya çalıştım. Giray'ın kahve gözleri endişeyle kısılırken Harzem Bey ve bana baktı. Onlar da harika gözükmüyordu, en az bizim kadar mahvolmuşlardı.

"Teşkilata erken dönseniz sorun olur mu çocuklar?" diye sorduğunda Mehmet Bey ortamdaki kasveti dağıtmaya çalışıyordu.

"Olmaz baba," dedi Giray net bir sesle.

"O zaman baronların yokluğunu değerlendirip zaafları sayılabilecek birtakım şeyleri ele geçirebiliriz," diyen Harzem Bey az önceki olayın buhranından silkinmiş, kendine gelmişti.

Haklıydı, onların yokluğu karşı kanatta elimizde kart varken daha rahat hareket etmemizi sağlayabilirdi. Bileğimde duran lastikle saçlarımı toparlarken Giray'a iyi olduğuma dair göz kırptım. Toparlanmam gerekiyordu, fırsat ayaklarımın dibine yuvarlanmıştı.

"Zaafları olabilecek her şeyi asla bir arada tutmazlar," derken babam çenesini kaşıdı. "Ancak her kapıyı açacak bir anahtarları elbette vardır."

Muhtemelen dijital cihazlardı ve birinin kilidini kırıp onlara ulaşması uzun zaman alıyordu. Dişimle dudağımı ezerken zamanında babamın onlarla el birliği yapmasına sevindim. Üzerinden yıllar geçse de bazı düzenleri hep stabil kalmıştı çünkü.

"O kapıları açacak anahtarı bir kartla elde etmemiz imkânsız," diyen Giray olumsuz biçimde kafasını salladı.

"Elbette çok zor fakat tahminlerim doğruysa ve hâlâ aynı şeyin içerisinde muhafaza ediliyorsa bir şansımız var demektir."

Mehmet Bey babama bakıp tebessüm ettiğinde ifadelerinden neyden bahsettiğini bildiği anlaşılıyordu. Giray ile ben merak içerisinde babamın devam etmesini beklerken o yerinden kalkmıştı bile.

"Çalışma odamda görmeniz gereken bir şey var," dediğinde kaşlarım çatıldı ve ayaklanıp babamı takip edenlerin arkasından bakakaldım.

Ben babamın çalışma odasına en son anlaşma yapmak üzere girmiştim ve daha çok küçüktüm. Annemin fotoğrafı için benimle oturduğu pazarlık hatırıma düştüğünde kolumu yasladığım koltuğun kumaşını sıktım. Giray ters bir durum olduğunu anlayarak geri dönüp bana baktığında iyi olduğuma dair el işareti yaptım ve ayağa kalkıp peşlerine düştüm.

Adımlarım ağırlaşsa da nefesimi tuta tuta, içimdeki bu bitmek bilmeyen acıyı yuta yuta çalışma odasının önünde durdum. Sanki şimdi küçük bir kız çocuğuydum ve yine babamın beni odaya çağırmasına umut bağlayarak girecektim içeriye. Oturunca o sandalyeye, değmeyecekti ayaklarım yine yere.

Gırtlağıma çöken doluluğa aldırmadan metanetimi kuşanmaya gayret ettim. Şuursuz gözlerim ahşap mobilya kaplı odada oradan oraya savrulurken normal davranmaya çalışarak üçlü deri koltuğa oturdum. Babam masasının arkasında kalan dolabı masanın üzerine boşaltırken hızlı davranıyordu.

Giray kalkıp gelerek yanıma oturdu, "İyi misin, Sert Kız?" diye fısıldadığında ona yandan bir omuz atarak gülümsedim.

"Hem de hiç olmadığım kadar, sonunda büyük bir ilerleme sağlayacağız," diyerek hayatımda söylediğim en büyük yalanı söyledim.

Babam sonunda aradığını bulup masanın üzerine bıraktığında Giray şüpheli bakışlarını benden çekmişti. Eskidiği için sarımtırak bir hâl alan kâğıdı işaret ederek yanına gelmemizi istedi. Merakım duygusallığımın önüne geçtiğinde ayağa kalkıp masanın üzerindeki kâğıda eğildim.

Kâğıtta el yazısıyla yazılmış altı tane cümle vardı. Bunda bir mantık bulamazken kaşlarım çatıldı ve üzerindeki yazılara göz gezdirdim. Üstü kapalı cümlelerle ne anlatılmak istendiğini bu kafayla anlayamıyordum.

"Kırca ve baronlar tüm kapıları açacak anahtarın bir kripteksin içerisinde muhafaza edileceğini belirtmişlerdi," diyen Harzem Bey belki de ilk defa yüzüme umutla baktı. "Kripteks üzerinde simgeler taşıyan bir cihaz bulunmakta ve simgeler bu bilmecelerle şifreledi."

Babamın söylediklerileyle kaşlarım havalanmıştı. Kırca kurnaz bir adamdı ve ne yapacağını gerçekten çok iyi biliyordu. Bu bilmeceler babamın yıllar önce eline geçmiş olmalıydı.

"Nereden bileceğiz anahtarın hâlâ kripteksin içinde olduğunu?" diye sordum, emin olmak istiyordum.

"Kırca'yı biraz tanıdıysam bundan daha iyi saklanacak yer olmadığını düşündüğü için yerini değiştirmemiştir."

Babam kendinden emin konuşurken Mehmet Bey de başıyla onu onaylıyordu. Bu iki yaşlı kurdun yanılacağını ben de zannetmiyordum ama işin ucunda Kırca gibi bir yılan vardı. Ne yapacağı belli olmazdı.

"Simgelerin dizilimi çok önemli çocuklar," diyen Mehmet Bey ılımlı sesiyle bize açıklama yaptı. "Bilmecede sıra nasıl gidiyorsa dizilimi öyle yapacaksınız."

Giray ile birbirimize baktığımızda kafam epey karışmıştı. Ben o anahtarın kolay ulaşabileceğimiz bir yerde olduğunu zaten zannetmiyordum ama ekmeği aslanın midesine koyacakları da aklıma gelmemişti doğrusu.

"Tek bir hakkınız var," dediğinde Harzem Bey oldukça ciddi gözüküyordu. Ben de tüm dikkatimi babama verdim. "Simgeleri doğru sıralayamazsanız kripteksteki madde, anahtar olarak bildiğimiz cihazı eritir."

Babam işin inceliklerini bize anlatırken ben de şifreleri nasıl çözüp sembolleri nasıl bulacağımızı düşünüyordum. Tekrardan yerime oturduğumda Giray kâğıdı elimden alıp incelemeye koyuldu. Ellerimle alnımı ovarken kulağımda veryansın eden çığlıkla kaşlarım çatılmıştı.

"Senede bir toplantı yaparlar, toplantılarda büyük iş adamları bulunur genellikle. Toplantı yaptıkları yedi merkez mevcut. Bildiklerimden biri de Paris'teki Eyfel Kulesi." Mehmet Bey sözü tekrardan devraldığında babamın kendisiyle neden bu kadar içli dışlı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum. Teşkilata girmemiş olsa da derin bilgilere sahipti. İyi bir araştırmacıydı, babam kadar olmasa da onda da bu devasa düzeni yıkma azmini görüyordum.

"İstanbul, merkez teşkilatın bulunduğu şehir. Tüm bunların Mislina'nın rüyasıyla bağı ne acaba?" dediğinde beynimde konumlanan noktalar birleşmeye başladı.

"Ayasofya'nın altındaki Bizans tünellerinde toplantı gerçekleştirdiklerini düşünüyoruz," diyen Harzem Bey masanın etrafından dolanıp önümüze geldi.

"İstanbul merkez şehirleri olduğu için sembollerin burada olduğunu düşünüyorsunuz," derken kaşlarımı kaldırmış hayretle dudak bükmüştüm.

"Tam da düşündüğün gibi Mislina ve bilmecelerin cevaplarının dev yapıtta saklı olduğuna neredeyse eminiz," diyen Mehmet Bey beni kafasıyla onayladı.

Gizem dolu zincirler birbiri ardına geçerken kafamda yavaştan bir çizelge oluşmaya başlamıştı. Kimsenin aklına gelmeyecek bir inde işlerini yürütüyorlardı. Bu teşkilatın bir ucu bucağı yoktu. Stresle yerimden kalktığımda zamanımızın ne kadar kısıtlı olduğunun bilincindeydim.

Giray, ne yapacağımıza dair düşünceler içerisindeyken, "Mislina bu yüzden Ayasofya'yı gördü demek ki," dedi.

"Düşünecek bir şeyiniz yok, artık bu kâğıdı alıp yola koyulmanız gerek," diyen Harzem Bey inanan gözlerle bize bakıyordu. "Mislina rüyasıyla bize rehberlik ettiği gibi gittiğinizde de hisleri yardım edecektir, merak etmeyin."

Basamaklardan aşağıya inerken Giray çoktan üzerini değiştirip gelmiş beni bekliyordu. Boğazlı kazağımı düzelterek salonda beni bekleyenlere şöyle bir göz attım. Giray beni gördüğünde yavaşça ayaklanmıştı. Hep birlikte dış kapıya ilerlerken hizmetçi kaşe montumu uzattı. Bordo şapkayı kafama geçirirken saçlarım montumun üzerine dağıldı.

"Kendinize dikkat edin çocuklar," diyen Mehmet Bey en az gözleri kadar sıcak gülümsedi.

Onu kafamla onaylarken üzerimi düzeltiyordum. Babam gerekli tembihleri Giray'a yapmış olmalı ki sadece tokalaşmakla yetindiler. Buradan direkt teşkilata dönecektik çünkü fazla vaktimiz yoktu. Özlem gideremediğim babam gelip önümde durduğunda iki elini de omzuma koydu. "Artık

tam olarak nereye kulak vereceğini biliyorsun, Mislina. Kendine inan ve güven, o seni anahtara götürecek," dediğinde gülümseyerek elimi uzatıp elinin üzerine koydum.

Giray dış kapıyı açıp çıkarken ben de sırt çantamı takıyordum. Vedalardan hoşlanmadığım için geriye bakmadan eşikten atladım. Babamı ardımda her bıraktığımda hissettiğim o huzursuzlukla koridorda ilerleyecekken bana seslendi.

Önümde yürüyen Giray durup bana anlamaz gözlerle baktığında geriye dönerek çelik kapının önünde durdum. Harzem Bey dudaklarındaki tebessümle bana bakarken içten bir şekilde, "İyi ki doğdun, Mislina," dediğinde gözlerim doldu. Babam ilk defa doğum günümü kutlamıştı.

Boğazım düğümlendiğinden bir şey söyleyemedim, arkamı dönüp çıkışa ilerlerken artık kendimi daha iyi hissediyordum. Sevgi insanı dinç, ruhunu temiz tutuyordu. Yenileniyordu insan, huzurla yıkanıp refahla bir daha doğuyordu. Ben de kendime ilk defa iyi ki doğdun dedim ve dudaklarımdaki gülümsemeyle şoför koltuğuna oturdum. Giray yanıma geçtiğinde tarif ettiği güzergâh üzerinde ilerlemeye koyulduk.

Dalgaların boğduğu sahil boyunca giderken sevdiğim adamın gözleri düştü aklıma. Bana pusulayı bu cehenneme düşmem için vermediğini söylemişti. Amir zarar görmemi istemiyordu, bunu görebiliyordum. Ancak ben onun evim ve ailem dediği o çukuru mahvetmek için böylesi uğraşırken bana ne kadar sevgi besleyebilirdi ki? Üzerine satırlar heba edilse az kalacak gözleri beni nasıl affederdi?

"Daldın gittin yine." Giray kollarını göğsünde bağlamış yolu seyrediyordu.

"Nişanımda ne giysem diye düşünüyordum," deyip alayla gülümseyerek kavşağı döndüm.

Giray olduğu yere iyice yayılırken ışıklardan sağa dönmem gerektiğine dair beni ikaz etti. Onun da pek keyfi yoktu, belli ki annesi hakkında babasıyla ettiği sohbet ona iyi gelmemişti.

"Seni o yüzüğü takmaya mecbur ettiğine pişman olacak!" dediğinde dişlerini sıktığı için çenesi kasılıyordu. "Merak etme, bu işi yakında bitireceğiz."

İnanarak söylediği cümlelere kafamı olumlu anlamda salladığımda tabelalarda yazan *Ayasofya Müzesi* uyarısıyla ister istemez gerildim ve parmaklarım terlemeye başladı. Terden ötürü direksiyonda kayan ellerimle arabayı uygun bir yere park ettim.

Kışın ortasındaydık ve vakit öğleyi geçeli çok olmuştuk. Meydan sayılabilecek bir merkeze kurulu Ayasofya'ya kafamı kaldırarak dikkatle baktım.

Rüyamda gördüğüm yapıyı gözlerim net biçimde seçtiğinde tedirgin olarak arka koltuktan sırt çantamı alıp taktım.

Kar hafifçe serpiştirirken sessizce camiye doğru ilerlemeye koyulduk. Giriş kapısına gelerek çantamdan Ayasofya ile alakalı dergiyi çıkardığım esnada Giray gereken ücretleri ödüyordu. İşim bittiğinde önden ilerlemem için işaret verdi. Yer ayağımın altında titreyerek çatlayacak gibiydi. İçime çektiğim nefeslerim göğüs kafesime sığmıyordu.

Elimdeki derginin ahşap konsepte sahip sayfalarını çevirirken aşinası olduğum Hz. İsa ve Meryem Ana figürü sürekli karşıma çıkıyordu. Sonuçta Amerikalılar Ortodoks ve Katolik olmak üzere iki mezhebe ayrılıyordu. Bu tür şeylerle ilgili bilgim olması yararımızaydı.

Endamına diyecek söz olmayan kapıları aştığımızda yutkunarak elimi ahşap yüzeyinde gezdirdim. Arkamı dönecek olsam ebabili görecekmişim gibi hissediyordum.

"Sana bir şeyler anımsattı mı?" dediğinde Giray dalgın bakışlarım yüzüne düştü.

"Rüyamda gördüğüm yerle birebir örtüşüyor," dediğimde içeriye giriyorduk. "Ancak onun dışında herhangi bir tanıdıklık yok," dedim âleme ibret olacak mimariye bakarken.

Geniş alandaki duvarlar hatta kolonlar, aklınıza gelebilecek her yer türlü motiflerle işlenmiş, betonlara can kazandırılmıştı. Dinleri temsil eden çeşitli simgeler renkler aracılığıyla sıradanlıktan çıkarılmış insanın içini ürpertmeye yetiyordu. Kendi etrafımda döndüğümde bilmeceleri nasıl çözeceğimi düşünüyordum.

Yanına ilerlediğimiz mozaiğin önünde durduğumda Giray dergiyi elimden alıp benzer resmi aramaya koyuldu. Etrafta birkaç görevli ve ziyaretçiden başka kimse yoktu. Kalabalık olmaması bizim açımızdan iyi olmuştu.

"Ortadaki Hz. İsa," derken Giray gözlerini kısıp karşımızda gözlerimizin içine bakıyormuş gibi duran resme odaklandı, "Yanındaki Cebrail, ayaklarına kapanan ise Bizans İmparatoru altıncı Leon."

Ucu puslu tüm gizemlerin netliği saklıydı çizimlerle dolu duvarlarda. İç çekerek diğer tarafa ilerlediğimizde dergiyi alıp devamını okudum. Altıncı Bizans İmparatoru Leon erkek çocuğu olması için dördüncü evlilik yaptığından af diliyordu. Sanırım o dönemde üçten fazla evlenmek dinen yasaktı.

"Adı Apollon," diyerek kafamı yana yatırıp uzunca Hz. İsa'nın insanlar tarafından çizilen resmine baktım. "Az önceki gibi ortada Hz. İsa, bir yanında Meryem Ana, diğer yanında vaftizci Yahya mahşer günü insanlık için yardım istiyorlar."

Kaşlarım çatıldığında Giray dergiyi elimden aldı ve dikkatim üzerine toplandı. Hislerim bu mozaikte farklı bir anlam barındığını fısıldarken arkamızdan hızla geçen biri yüzünden dikkatim dağıldı. Gözlerim üstü başı kötü durumda olan kadına kayınca ucu boncuklu saçlarını geriye atarak bana baktı.

Akların hüküm sürdüğü saçları önüne gelmiş ve kabarmıştı. Kafasının pembe derisi parlarken gözünün ağı ile karışıp gri renk olan bakışları üzerimde uzunca bir süre oyalandı ve sonra arkasını dönerek gitti.

"Bakma şu kadına Mislina, hiç normal gözükmüyor," diyen Giray ensesini kaşıyarak "Hz. İsa'nın sağ kaşındaki yara on bir sayısını işaret ediyor ve bunu yapan Pisagorcular için bu Apollon'u resmetmek demek," dedi.

Aradan geçen sürede Hz.İsa'yı çarmıha germek için kullandıkları çivilerin gizli olduğunu düşündükleri duvara göz atmıştık. Her yerde insan aklının yetemeyeceği kadar efsane vardı ve o ayrıntılar kadar fazlaydı ki neyin içine şifreleyebileceklerini kestiremiyordum.

Yavaşça zeminde kendi etrafımda dönerek "Ortodoks dünyasının merkezi hâline geldiği çok belli," dedim.

Dergide ayrıca Meryem Ana'nın kucağında olan Hz.İsa'ya İmparator Jüstinyen ve İmparator Konstantin tarafından takdim edilen Ayasofya ve Konstantinopolis maketleri vardı. Tüm bunların ardında illa ki bir gizem saklıydı. Ayasoyfa dördüncü katedraldi ve devasa bir yapıttı. Buraya gizlemeleri oldukça mantıklıydı.

"İslam'ın da merkeziydi Mislina, uğruna büyük savaşlar verildi," deyip panoları gösterdi Giray. "Hz. Muhammed (s.a.v) ve dört halifenin isimlerinin yazdığını söylüyor."

Siyah tabelalardaki altın renkli işçiliği incelerken yazıların Arapça olduğunu tahmin ediyordum. Burayı fetheden komutan ikinci mimarinin inşasını yaptırmıştı. Mihrabı gördüğümde ilerleyerek daha yakından bakma isteği duydum. Aradan yıllar geçmesine rağmen genel hatlarında farklılık olmamıştı.

"İstanbul levha hatları üzerinde kurulu olan bir şehir, Mislina. İyi veya kötü olarak bilinen manyetik enerji noktaları üzerinde de Ayasofya bulunuyor."

"Şifreler nelerin içerisinde saklı, bakalım mı artık?" dediğimde Giray kafasıyla beni onayladı.

İlk şifreyi okumak için sararmış kâğıdı hışırtıyla açtığımda gözlerim el yazısının üzerinde takılı kaldı:

"Dizlerinin üzerine çöken tüm semavi dinler geçmişin ırmağına batan kepçeden döküldü gökyüzüne."

İkimiz de belki beş belki on defa okuduk bunları ama bir türlü ne anlatmak istediğini çözemedik. Kaşlarım çatılırken kenarda duran sandalyelerden birine oturdum. Sıkıntıyla kafamı sağıma çevirdiğimde biraz önceki kadının elinde süpürgeyle bizi izlediğini gördüm.

"Bilmecenin tasvir ettiği herhangi bir şey gördüğümüzü sanmıyorum Giray," dediğimde Giray bıkkınlıkla yanıma oturdu.

"Ne bileyim ben; bir kepçe var evet ama nereye girmiş, nereden çıkmış anlamadım," dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım.

Şu an şakanın zamanı değildi. Vaktimiz dardı ve teşkilata onlardan önce dönmemiz gerekiyordu. Lakin biz bir arpa boyu yol dahi kat edememiştik. Aniden sessizliği bıçak gibi delen kadının sesiyle başımı kaldırdım.

"O göğü kucakladı ve toprak onu üzerinde taşıdı!" diye bağıran kadın süpürgesini yere vurarak bize bakıyordu. Konuştuklarımızı duymuştu, "Unutma! Her şey bir kâsenin içinde saklı!" derken gözlerimin içerisine bakıp kâğıdı işaret etti.

Görevliler kadına telkinler verirken akıl sağlığının yerinde olmadığını anlamam uzun sürmedi. Bakışlarım tekrar kâğıda düştüğünde bilmeceyi bir kez daha okudum. Dizlerinin üzerine çöken semavi dinler derken burayı anlatıyordu ve bir kepçe ancak bir kâseye dökülürdü. Kubbeye kayan gözlerim onu gökyüzüyle bağdaştırınca bilmeceyi tekrar okudum.

Bulmuştum işte cevabı, kâseydi ve bundan oldukça da emindim. Giray'ı heyecanla dürttüğümde kahveleri yüzümü buldu.

"Giray, semavi dinlerin diz çöktüğü yer Ayasofya, geçmiş ise tarih olmalı ve kepçedeki tarih kâseye dökülüyor," derken dilimi dudaklarımda gezdirdim. "Kâse göğü kucaklayan kubbe bence, deminki kadın haklıydı," dediğimde moron gibi yüzüme baktı.

"Oldu olacak tencere olsun, Mislina, seni mi kıracağız yani," dediğinde gözünün üstüne bir tane indirmemek için kendimi zor tuttum.

Benden ses çıkmadığını fark ederek elindeki dergiden başını kaldırıp yüzüme baktığında ciddi olduğumu gördü. Hayretle ağzı aralanırken düşünüyormuş gibi yaptı bir süreliğine.

"Adamlar üşenmemiş, anlamı kâse olan bilmece yapmışlar," dediğinde gözlerimi devirdim.

Önümüzden geçmekte olan görevliyle atıldım. "Az önce burada bağırıp duran yaşlı kadını nereye götürdünüz?" dediğimde şüpheli bakışlarla bizi inceledi ve zarar gelmeyeceğine kanaat getirerek konuştu.

"Kendisinin akıl sağlığı iyi değil, eskiden buranın temizliğini yapardı, şimdi de ailesi arada sırada bize emanet edip gidiyor. Bugün de bir tür

nöbet geçirdi, sakinleştirici yaptılar, şu an uyuyor," diyerek arkasını dönüp gitti.

Giray, "Tımarhane kaçkını teyzemiz de güme gitti," dediğinde artık dayanamayarak elimdeki dergiyi kafasına fırlattım. Ama umurunda mıydı? Tabii ki hayır, hâlâ gülmeye devam ediyordu.

İlk bilmecenin yanına kâse yazdıktan sonra bakışlarım diğerini buldu. İlkini yaşlı kadın aracılığıyla bulmuştuk, belki yanımızda olsa işimiz daha hızlı hallolurdu ama yoktu işte. Umutlarımı yıkmamaya çalışarak kâğıtta gezdirdim gözlerimi. Sabır, bolca sabır istiyordum.

"Tüm insanların kefaretleri ateşler şeklinde yağdı bedenine ve işaretlendi kutsal ibareyle."

Bunları çok düşünmüş olmalıydılar, aksi hâlde bu kadar alengirli cümleler kolay kurulmazdı. Cümlelerin gerçek anlamda mı yoksa mecaz olarak mı kullanıldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Hz. İsa onun cevabı," diyen Giray'a dikkatimi verdiğimde umursamazlıkla kafasını kaşıdı. "İnsanlar günah çıkartmak için İsa'yı çarmıha gerip yaktı, bunu senin bulman gerekirdi, kalın kafalı."

Kalemi elimden çekip kâğıdın yanına cevabını büyük bir kibirle yazarken dışarda atıştıran kar artmaya başlamıştı. Şapkamı çıkarıp çantama koyarken saçlarımı bileğime taktığım lastikle topladım. Kafamı toparlayabilmem için daha rahat olmalıydım.

"İnanmayanların ufkunda bir güneş doğardı ve peygambere sağ gözü kadar yakındı."

"İnanmayanların ufkundaki güneş derken bir yöneticiyi kastediyor olabilir mi?" diye sorduğumda Giray ciddi bir ruh hâline bürünerek ayağa kalkıp alanda turlamaya başladı.

Bundan önce çözdüğümüz bilmecelerden ötürü daha iyi fikir yürütebiliyordum artık. Yine de o kadar ağır bir anlatım vardı ki ne nereden alınıp hangi boşluğa yerleştirilir, bilemiyordum. Yağan karla birlikte hava kararmaya yüz tutmuştu. Vakit daha da daralmadan cevapları bulup gitmeliydik.

"Buldum!" diyen Giray derginin yapraklarını karıştırarak heyecanla üzerime doğru gelirken devam etti, "Hz. İsa mozaiğinde sağ gözündeki yara on biri işaret ediyordu. İnanmayanların güneşi Apollon, Mislina."

Söyledikleri kafamda yerlerine otururken verdiği cevabı kronolojik biçimde sıralayıp mantığıma oturttum. Uyumlu olmasına sevinerek gülümseyip onu kafamla onayladım. Kalemle üçüncü bilmecenin yanına cevabı yazarken heyecandan elleri titriyordu.

"Kubbe göğü kucakladı, denizler yelkenlinin etrafına sarılıydı. Bir çağı kapatıp bir çağı açacak olan efsanelerde saklıydı."

Gözlerim etrafımızdaki resimler ve imgelerle dolu duvarların üzerinde gezinirken görevlilerin garip bakışları da bizdeydi. İşkillenmeye başlamışlardı çünkü hava kararmaya başlamış, içeride bizden başka kimse kalmamıştı. Harelerim tavandaki dört meleğe kayınca bunların dergide de yer aldığını hatırladım. Ancak şu anki bilmeceyle alakalı değillerdi.

Kubbeye baktığımda yok artık demekten kendimi alamadım, bu kadar basit olamazdı, öyle değil mi? İma ettikleri yer Ayasofya olamazdı herhalde. Bir çağı kapatıp bir çağı açan, Ortodoks Hristiyanlık dünyasını kapatıp İslamiyet'e ev sahipliği yapan yer burasıydı. Güçlü adımlarımla ilerleyip dizlerimin üzerine çöktüm ve kalemle dördüncüye cevabı yazdım.

Her şey başta bulduğumuz kâsenin içerisinde toplanmıştı, yani tüm bunlar büyük kubbenin altında gizli demekti. Sırtımdan boşalan soğuk terlerle kulağımın gerisinden öyle bir çığlık koptu ki olduğum yerde acıdan duramadım. Giray endişeyle yanıma geldiğinde çökmüş kolumdan tutmuştu.

"İyi misin, Mislina?" diye endişeyle yüzüme göz gezdirdiğinde "Su," diye mırıldanabildim.

Getirdiği suyu içerken görevli kapanmaya son yarım saat kaldı diye bizi sertçe uyarmıştı. Ebabil her an her yerden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Titreyen avuçlarımı yere bastırıp doğrulduğumda son bilmeceye bulanık gözlerle baktım. Bulacaktım, elimden geleni yapacaktım.

"Meleklerin çığlıkları sağır ettiğinde günahtan kararmış yeryüzünü, bak, geçmişin eşiğinden kulağının ardında haykırışları."

Rüyamda gördüğüm ebabilin haykırışlarını anlatan satırları okuduğumda tüylerimin şaha kalktığını hissettim. Ancak ebabil burada değildi, bunu biliyordum. Rüyamda dışardan uçarak yanıma gelmişti. Şapkamı çantamdan çıkarıp taktıktan hemen sonra dergiyle kâğıdı çantama koydum.

"Hadi gidelim artık," dediğimde Giray'a şaşırarak yüzüme baktı.

"Bilmeceler bitmeden nereye gidiyoruz?" diye sorduğunda sorusunu es geçip önden ilerledim.

"Arabayı sen kullan, burada bulabileceğimiz her şeyi bulduk," derken dışarıya çıkmıştım ve keskin soğuk bedenime yüklenmişti.

Titreyerek ilerlerken gökyüzü bulanık bir renkteydi ve kar şiddetini artırmıştı. Çatlayan dudaklarımı ıslatarak ön yolcu koltuğuna oturdum. Araba dışardan daha soğuk olunca yerimde büzüşmüştüm. Giray klimayı açtığında nereye gideceğimizi bilmiyordum.

"Ebabil rüyamda dışardayken yanıma geldi yani cevap orada değildi, en azından öyle umuyorum," dediğimde sesim sonlara doğru kısılmıştı.

Arabanın silecekleri yağan kara meydan okumaya çalışırken Giray kenarda müsait bir yere çekti arabayı. Işıkları yaktığında çantamdan kâğıdı ve dergiyi çıkarıp bilmecelere ve cevaplarına tek tek belki on defa göz attım. Ebabil nereden gelmişti, bana ne anlatmaya çalışıyordu, bu konuda hiçbir şey bilmiyordum.

Acı çektiğini görebiliyordum, bunlar bana geçmişi çözmem için verilen ipuçlarıydı ve ben çözmek konusunda berbattım. Giray elimdeki dergiyi kapıp karıştırmaya başlamıştı. Çatık kaşlarımın altından dalgınca hareketlerini seyrediyordum ki gözümün sayfaya takılmasıyla, "Dur!" diye haykırdım.

Kâğıdı kucağıma atıp dikkatimi çeken sayfaya yakınlaştığımda yazılan efsaneyi okumaya koyuldum. Resimde acı çeken bir peri vardı ve nedendir bilinmez bunu bilmeceyle bağdaştırmıştım. Yazana göre Evliya sütununun tepesindeki peri yılda bir kez çığlık atar ve her attığında kuşlar ölürmüş. Kuş yazısını defalarca kez okuduğumda bulmuş olmanın verdiği mutlulukla gülümsedim.

"Oku, cevap Çemberlitaş'ta bulunan sütunla alakalıymış," dediğimde Giray merakla elimden alıp inceledi ve zaferle bana sarıldı.

Sarılışına karşılık verirken yedinci bilmecenin cevabını az çok tahmin ediyordum. Birbirimizden ayrıldığımızda tekrar yola koyulmuştuk. Bense son bilmeceyi bulmak için cümleleri didikliyordum. Yazılanları sesli okumamın sebebi Giray'ın duymasını istememdi.

"Dünya gibi döndüğünde ibreleri güneşin etrafında, Cebrail kanat çırptığında doğuda bolluk, İsrafil kanat çırptığında batıda kıtlık, Azrail kanat çırptığında güneyde veba, kuzeyde Mikail kanat çırptığında ise kahraman gelir."

Giray mutlulukla ve bilmecenin cevabını bilmiş olmakla beraber arabanın hızını artırırken sonunda, dedim kendi kendime. Ayasofya'da tavana yapılan dört melek tam olarak buydu. Çözmüş olmanın verdiği hazla bizi teşkilata götürecek metro istasyonuna hızla gittik. Bu gece o odaya girmek zorundaydık.

Nihayet metrodaki yolculuğumuzun ardından teşkilata girebilmiştik. Gruptan birinin teşkilatta olması şüphesine binaen görünmemek adına ilk etapta odama ilerledik. Dolabımdaki kıyafetlerin altına sakladığım pusulayı cebime bıraktıktan hemen sonra karşı kanada geçmek üzere koridora çıktık. Soluklarım ciğerlerimi delerken Giray kartı okuttu ve asansöre bindik.

"Merak etme, bir sorun çıkmayacak, Sert Kız. Fakat sen kapının anahtarının pusula olduğuna emin misin?" diye kısık sesle sorduğunda asansörün kapısı açılmış, kollarını göğsünde bağlayan iki asker bizi karşılamıştı.

Tedirgin olsak da Giray cebinden çıkardığı rozetli üst düzey kartı askerlerin gözüne soktu. Önümüzden çekildiklerinde koşa koşa gitmemek için kendimizi zor tutuyorduk. Sonunda sol kanat koridoruna ayak bastığımızda her şeyin hangi kapı ardında olduğunu biliyordum.

Giray'a yolu gösterirken o da etrafı kolaçan ediyordu. Baronların hepsi ve grup yurt dışına çıktığı için etrafta daha az görevli bulunuyordu. Toplantı yaptıkları odanın önünde durarak kapının üzerindeki yazıya baktım.

"ATE!"

Anlamının Tanrı tanımaz olduğunu bildiğim yazı midemi bulandırmıştı. Bu odanın esasen Kırca'ya ait olduğunu biliyordum. Cıva gözlü şeytanın herhangi bir dine eğilimi olmasını da beklemiyordum zaten. Cebimden pusulayı çıkaracağım esnada Giray kolumdan çekti.

"Görevliler geliyor," dediğinde nefes nefese elindeki kartı çekip aldım ve ilk kapıya okuttum.

Laboratuvar olarak kullanılan boş odanın kapısını örtmemizin üzerinden fazla geçmeden görevliler gelip koridoru kolaçan etti. Dişlerim dudaklarımı ezerken adım seslerinin yavaşça uzaklaştığını duydum. Giray temkinli hareketlerle kapıyı açıp etrafa bakarak eliyle çıkmamı işaret etti.

Hırsla kapının yanındaki düğmeye bastığımda kilit olarak gözüken yer açıldı. Eğilip boş bölmeyi parmağımla yokladım. Kart değildi buraya yerleşecek olan, cebimdeki pusulaydı. Pusulayı yavaşça yerine bırakarak hafifçe çevirdim, heyecanla olacakları izlerken yeşil bir ışığın kapının etrafından dolanıp en son kilitte parlamasıyla kapının açıldığını gördük.

Hızlı adımlarla içeriye süzüldüğümüzde ardımızdan kapıyı kapatmıştık. Alt kata kıvrılarak inen merdivenlere ilerlerken, "Babam pusulanın üç büyük anahtardan biri olduğu konusunda haklıymış," dedim ve basamakları inmeye başladım.

Oval masanın hemen karşısındaki sunum yapmalarını sağlayan ekran dışında bir de odası bulunuyordu. Cam kapılardan gözüken odaya girdiğimde cam masanın üzerinde devasa ekranı vardı. Arkasındaki duvara monteli raflarda birtakım cihazlar mevcuttu. Krem renk berjerlerin dışında oda boştu.

Giray hayal kırıklığıyla etrafında dört dönerek "Mislina, burada hiçbir şey yok!" dediğinde haklı çıkmasını istemeyerek ilerleyip duvarlardaki eşyalara dokundum. Masanın altına, sandalyenin arkasında duran cam bölmeye, her şeye!

Bilgiler masanın üzerinde bulunan ekranda saklıydı ama kripteks neredeydi? Olduğum yere çöküp oturduğumda sıkıntıyla kafamı önüme eğmiş-

tim ki zeminin camdan olduğunu gördüm. Denizin lacivert dalgaları içimi ürpertirken emekleyerek her bir tarafa baktım.

"Suyun altında, Sert Kız!" diyen Giray benim gibi dizlerinin üzerine çöktüğünde dikkatle kahvelerini denize çevirdi.

Yutkunduğunda bir şeye odaklanmaya çalıştığını gördüm. Kaşları içeriye bükülüp yüzü kasıldığında parmakları beyazlayıncaya kadar cam zemine saplandı. Hırıltıyla çektiği nefesle denizdeki ufak çekilmeye baktım. Sular hızla geri gittiğinde bir saniyelik arada mekanizmaya yerleştirilmiş kripteksi gördüm.

Giray olduğu yerde nefes nefese kaldığında endişeyle yanına gittim. Terden boncuk boncuk olan alnına buz gibi ellerim değince irkildi.

"Hadi Mislina, çıkar şunu. Ben iyiyim!" dediğinde tereddüt ettim. Onu böylece bırakıp kalkmak istemedim ancak eliyle koluma telkin verircesine dokunduğunda başka çarem yoktu.

Gözlerim daha dikkatle odayı merceğinden geçirirken masanın üzerinde, dev ekranın yanındaki beyaz küçük düğmeye bastırdım parmağımı. Cam yüzeyden gelen sarsıntı beni tedirgin ederken denizin deli dalgalarının sesi içeriye doldu. Soğukla beraber büyük bir hışırtıyla kripteks mekanizmayla yukarı çıkarıldı.

Denizin sesine ürkek bakışlar atarken titreyen ellerim ıslak kriptekse uzandı. Kripteksi bulunduğu bölmeden yavaşça aldım. Mekanizma odanın ortasındayken Giray'ın yanına giderek oturdum. Deniz dikkatimi dağıtsa da pantolonun cebine katlayıp koyduğum kâğıdı çıkardım. Giray elimden alıp yapmam için işaret verdiğinde cihazı aldım.

Parmak uçlarım kripteksin altın renkli yapısında gezinirken sembollerin simsiyah biçimde yer aldığını gördüm. Heyecanım ciğerlerimi delip geçerken soluklarımı düzene soktum.

"Kâse, Mislina, çevir hadi," diyen Giray'ı kafamla onayladım.

Kripteksin altı bölmesinden ilk çemberi kendi etrafında döndürürken küçük pencereden kâsenin gözükmesini sağladım. Soluğumu verirken Giray'ın göstermesiyle beraber haç işaretini, daha sonra ise Apollon'u temsil eden sembolü getirdim. Ellerim stresten kaskatı hâle gelmişti. Uyuşuk parmaklarım Ayasofya'nın olduğu resmi getirdiğinde son olarak ebabil ile birlikte sıralamayı bitirdim.

"Neden açılmıyor?" dediğimde kaşlarım çatılmış, moralim bozulmuştu.

O kadar uğraşımızın boşa gittiğini düşündüğüm saniyelerde Giray pusulayı zincirinden tutup gözümün önünde salladı. Pusula kripteksin başlığındaki yuvarlağına tam oturduğunda kader çizgisi sarsılarak yönünü

değiştirdi. Düşmanlarımın bayrakları altında yıkılışlarının mimarını çevirdim. Pusula kuzeyi gösterdiğinde klik sesi geldi.

Kapağını pusulayla birlikte açtığım kripteksin içerisinden aldığım camdan yapılma cihazı incelediğim esnada Giray konuştu.

"Daha fazla burada kalamayız, artık gitmemiz gerek," dediğinde kripteksi aldığım bölmeye yerleştirmiş pusula ve cihazı cebime atmıştım.

Kapaklar birleşip denizi örttüğünde biz merdivenleri tırmanıyorduk. Elim kapının kulpuna gittiği esnada onun sesini işittim. Buradaydı ve muhtemelen benden şüphelendiği için bir yere gitmemişti. Amir kapıda görevlilerle konuşurken vücudum yere yığılacak gibiydi. Pilim gerçekten bitmişti!

"İçeriye biri girmemiş olmasa ATE yazısı yeşil ışık yaymazdı," diyen Amir şüpheyle konuştuğunda Giray ile birbirimize baktık.

Düşmanının inine sakladığı adaleti çekip almak isterken düştün kaybolacağın merkezlerine. Zafer kazandım derken tadıyorsun yenilginin verdiği acıyı şu saniye. Dışarıya çıksan biletin kesilecek cehenneme, içerde kalsan gelip bulacak o seni saklanabilsen de. Bu yüzden kaybolmayı dilediğin gözlerinde boğulup ölmeyi istediğin anlar fazla ömründe.

Bir taraftaki adaletin asaletine boynun kıldan ince, diğer taraftaki aşkının azametine ruhun teslimiyette!

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

Hayatta kendinizi gerçekleştirmek için çıktığınız yolculuklarda, hesaba katamayacağınız birçok durumla karşılaşabilirsiniz. Kitap yazma serüvenim benim kendimi bulma hikâyemdi.

Bu uzun ve sabır isteyen yolculukta, desteğini hiçbir zaman benden esirgemeyen, mantığıyla beni dinginleştiren eşim Enes Ünal'a; saatlerce yaptığımız fikir tartışmaları ve aynı şeyleri defalarca okumasına rağmen şikayet etmeden, ortaya en iyisini çıkarmama yardım eden adaşım ve dostum Kader Arvas'a; varlığıyla ve inanışıyla yoluma ışık tutan anneme; bu ilerleyişte Pusula'yı tıpkı bir elmas gibi dövüp parlatan Şeyma Hanım'a teşekkürü bir borç bilirim.

Son olarak, kelimelerin sayfalarla buluşmasını sağlayan Editörüm Emre Özcan'a ve Genel Yayın Yönetmenim Mustafa Güneş' e her şey için teşekkür ederim.

